

Dịch giả: Greenrosetq

Làm ebook: Dâu Lê

www.dtv-ebook.com



Dinh Mắc



Từ bi thành

Định Mệnh

Định Mệnh



Từ bi thành



Tác giả: Đinh Mặc



Dịch giả: Greenrosetq



Kích thước: 15.5 x 24 cm



Số trang: 564



Ngày xuất bản: 8 - 11 – 2013



Giá bìa: 140.000 đ



Công ty phát hành: IPM



Nhà xuất bản: NXB Hội Nhà Văn



Chụp pic: cavangboi



Type

Mạc Thiên Y: 1-4

kararoxbee: 12-14

Thùy Nga: 5-8

mei_mei: 9-11

dahoaquan1503: 15-hết



Beta: Jaejoong



Tạo prc: Dâu Lê



Nguồn: luv-ebook.com



Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>



EBOOK

Free Downloads

<http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Anh những tưởng mình chỉ có thiện cảm bình thường với cô. Anh đã lầm.

Anh những tưởng mình là người đến trước. Anh cũng lầm.

Rồi anh nghĩ tiếc thật nhưng thôi bỏ cũng chẳng sao. Anh lại lầm lần nữa.

Trí thông minh và sắc đẹp của cô từng bước xâm chiếm hồn anh, khiến anh từ chỗ định rút lui chuyển sang phấn đấu để tranh đoạt. Bao nhiêu lần nhìn cô, cũng bấy nhiêu lần anh nhìn thấy con người mà cô nguyện lòng giấu kín. Người ấy đã giết cha anh, khiến anh tan cửa nát

nhà, nhưng vì cô, anh không ngại kề vai sát cánh cùng người ấy, rồi lại vì cứu cô mà lần đầu tiên trong đời anh sẵn sàng mạo hiểm tính mạng của chính mình.

Rốt cuộc, rung cảm vẫn vẹn nguyên nhưng anh đành lòng buông tay, bởi hiểu rằng, tình yêu của hai con người ấy đã mang lại cho thế giới tàn khốc không tình người này một cơ hội, cơ hội được một lần hưởng ánh sáng của từ bi.



Gặp em giữa thời tuổi trẻ, tôi thiếu niên
cuồng ngạo, em thiếu nữ thanh tao. Đôi ta như

chim với cá, yêu nhau dù biết trước mặt gian lao. Em là đấng cứu rỗi, là thiên sứ, là giọt cam lồ trên đất đai vốn khô hạn đã lâu. Không phải chưa từng nghĩ đến sự khó xử của em, không phải chưa từng tính đường rời bỏ, chỉ là không sao làm được mà thôi.

Tám năm tương tư chìm nổi, tái ngộ rồi càng không thể dứt ra. Mắt em vẫn trong trẻo như xưa, dù cùng năm tháng đã trải qua dằn vặt, bịn rịn và bất lực. Một linh hồn toan tính với đôi tay nhuộm máu tanh có lẽ không nên tham luyến vẻ đẹp thuần khiết ấy, nhưng quãng thời gian chưa bao giờ mờ phai kia, cõi lòng chưa từng nguôi thương nhớ của tôi đây, và em thâm tình như nhất ấy, đã vâng lời định mệnh mà quện chặt, đâu chừa cơ hội cho ai khác có thể xen vào.



Tác giả

Đinh Mặc là một trong số ít tác giả chú ý khai thác và khai thác thành công những hướng đi mới cho tiểu thuyết tình cảm. Đáng kể nhất là sở trường pha trộn nhuần nhuyễn các yếu tố thể giới ngầm, huyền ảo, viễn tưởng... vào dòng chính lãng mạn, góp phần mở rộng không gian thưởng thức và cảm thụ cho người đọc. Ở tất cả các thể tài, ngòi bút Đinh Mặc luôn là kết tinh của sự quan sát tỉ mỉ và miêu tả cẩn trọng tâm lý và hành động nhân vật, khả năng nghệ thuật

hóa đặc biệt rõ khi cô có ý thức sử dụng chất liệu thực tế, mà Từ bi thành là một ví dụ điển hình.

Tác phẩm này được phát triển từ một sự kiện có thật. Thành phố Lâm là hình ảnh phản chiếu của thành phố Trùng Khánh mười năm đầu thế kỷ 21, thời kỳ mà sự phát triển luôn song hành với tham nhũng và tội phạm có tổ chức. Trên nền tảng đó, Đinh Mặc đã phát triển một không gian nghệ thuật rộng lớn chứa đựng vô vàn mâu thuẫn giữa thiện và ác, giữa gần bó và phản bội, giữa vị kỷ và hy sinh, mà tâm điểm là một mối tình phải chịu đựng rất nhiều chìm nổi cũng như thử thách.



Mục lục

[Chương 1: Mỹ nhân tâm kế](#)

[Chương 2: Tài tử đen tối](#)

Chương 3: Bệnh trạng si tình

Chương 4: Thiên thần lạc lối

Chương 5: Cường thủ hào đoạt

Chương 6: Sở thích đặc biệt

Chương 7: Bảo bối tâm can

Chương 8: Anh túc đầy trời

Chương 9: Ở thế khó xử



Chương 10: Tình yêu khuyển quốc

Chương 11: Chiếm hữu triệt để

Chương 12: Nghi kỵ lẫn nhau

Chương 13: Tương ái tương sát

Chương 14: Gươm sáng sẵn sàng

Chương 15: Thiếu niên chân thành

Ngoại truyện về Châu Á Trach

Ngoại truyện về Tâm

Ngoại truyện về Bạch An An, Trương Ngân Thiên và
Lý Thành

Ngoại truyện về thời niên thiếu của Trần Bắc Nghiêu
và Mô Thiên



Chương 1: Mỹ nhân tâm kế

Tình hình dưới lầu vô cùng căng thẳng. Trong khu nhà xưởng tồi tàn, nền xi măng trắng xóa đang bốc hơi nóng dưới ánh mặt trời chói chang. Hơn năm mươi gã đàn ông tráng kiện, tay cầm gậy gỗ, mặt mũi hung hăng dữ tợn. Tình huống này khiến bất cứ ai chứng kiến cũng toát mồ hôi lạnh.

Mộ Thiện chăm chú theo dõi tình hình bên dưới mấy phút rồi quay đầu hỏi: “Từ tổng cứ để mặc bọn họ gây chuyện hay

sao?” Lúc Mộ Thiện nói, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu vào khiến gương mặt xinh đẹp làm rung động lòng người của cô càng trở nên quyến rũ. Giọng nói của Mộ Thiện có vẻ lạ lùng, làm Từ tổng, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô tỏ ra giận dữ: “Lũ lưu manh khốn kiếp.” Mộ Thiện tỏ ra đồng cảm: “Đám lưu manh đang tụ tập ở bên dưới... mấy ngày trước vẫn còn là công nhân của Từ tổng. Bọn họ đến chỗ tôi gây náo loạn, nói bộ phận nhân sự của Từ Thị cho họ biết, Từ tổng nghe lời chúng tôi nên mới lợi dụng luật lao động, sắp xếp công việc chân tay nặng nhọc và độc hại cho họ, hết thời gian thử việc liền sa thải...”

Từ tổng sững người, sắc mặt tối sầm: “Không có chuyện đó, tôi mời quý công ty tư vấn những việc lớn có tính chiến lược. Giám đốc Mộ ngồi chờ tôi một lát, để tôi đi giải quyết bọn chúng. Khoản tiền nợ, chúng ta sẽ bàn sau.”

Nhìn bóng dáng Từ tổng nhanh chóng biến mất ở hành lang, Mộ Thiện hơi nhếch miệng, cô suy nghĩ một lúc rồi cũng đi xuống dưới. Đầu năm nay, Mộ Thiện quay về tỉnh lập nghiệp, cô thành lập một công ty tư vấn. Do công ty chưa có tiếng tăm nên khách hàng thuộc nhiều đẳng cấp khác nhau, ví dụ doanh nghiệp cỡ vừa như Từ Thị còn nợ cô khoản tiền năm mươi ngàn nhân dân tệ. Hôm nay,

Mộ Thiện đích thân đến tìm ông ta đòi nợ, đúng lúc gặp vụ lưu manh tới nhà máy gây rối. Lúc đi xuống tầng một, Mộ Thiện nghĩ thầm thật ra mọi người sống cũng không dễ dàng gì. Ngoài cổng, người qua đường tụ tập xem trận đánh nhau, thậm chí có người dừng hẳn xe ô tô theo dõi. Những người bảo vệ và công nhân khỏe mạnh chỉ một lúc đã tụ tập bảy, tám mươi người, hình thành thế trận cân sức với đám lưu manh. Nhưng hai bên chỉ đấu khẩu chứ không đánh nhau. Mộ Thiện lặng lẽ tiến về phía trước vài bước. Hôm nay, cô mặc bộ váy công sở màu đen, để lộ đôi chân dài thẳng tắp. Với làn da trắng, tóc đen, mắt đen, môi đỏ, cô giống một “bình hoa” nổi bật giữa

đám công nhân áo màu xanh lam. Đại Tiểu, người chỉ huy đám lưu manh, khoác một chiếc áo Armani hàng nhái, tay cầm băng rôn trên có hàng chữ: “Nhà máy đầu độc hại chết công nhân.” Anh ta nhanh chóng phát hiện ra Mộ Thiện.

“Cô ta là đồng bọn của ông chủ!”

Đại Tiểu không hề thương hoa tiếc ngọc, nhanh như cắt túm tay cô lôi vào đám đông. Đám đàn em lập tức vây quanh Mộ Thiện. Lúc này, Từ tổng đang trốn trong phòng bảo vệ theo dõi tình hình qua camera. Ông ta sửng sốt khi chứng kiến cảnh tượng này. Từ tổng không ngờ Mộ Thiện bị bắt làm con tin,

ông ta chửi thăm người đàn bà làm hỏng việc của mình. Tuy không phải người xuất thân cao quý nhưng Mộ Thiện lại là nhân tài từ Bắc Kinh về lập nghiệp. Nếu cô bị thương tổn, vụ này vỡ lở ra, ông ta sẽ lâm vào tình thế bất lợi. Đám bảo vệ không dám xông lên, Mộ Thiện dường như sợ chết khiếp, cô cúi thấp nên nhìn không rõ sắc mặt.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Thấy phe mình có lợi thế, Đại Tiều đắc ý lớn tiếng: “Các người phải thanh toán tiền lương còn nợ và tiền viện phí cho chúng tôi thì mới thả người!.”

Từ tổng do dự hồi lâu, ông ta chẳng biết có nên gọi kẻ toán đi lấy tiền không. Không ngờ đúng lúc này có kẻ đổ thêm dầu vào lửa, một chiếc Mercedes xông thẳng vào trong sân nhà xưởng, một người đàn ông mở cửa xe bước xuống. Người đó là Từ Viễn Đạt, con trai út của Từ tổng. Từ Viễn Đạt là công tử nhà giàu mới phát, hấn thích đua xe, chơi cổ phiếu và đi tán gái. Hấn ra sức theo đuổi Mộ Thiện nhưng bị cô cự tuyệt. Từ Viễn Đạt nhìn xung quanh, hấn vô cùng tức giận khi thấy đám lưu manh quē mùa dăm đến nhà hấn gây rối, còn bắt Mộ Thiện của hấn.

“Mẹ kiếp!”

Từ Viễn Đạt định xông lên nhưng bị mấy người công nhân đứng bên cạnh ngăn lại.

Mộ Thiện nhìn hẩn từ phía xa, cô ngấp ngừng trong giây lát, rồi cất giọng yếu ớt: “Từ thiếu...”

Trước đây, Từ Viễn Đạt cảm thấy Mộ Thiện hơi kiêu căng, rất khó theo đuổi. Câu “Từ thiếu...” đầy vẻ bất lực và hạ thấp mình của cô lúc này khiến tim hẩn loạn nhịp. Từ Viễn Đạt không phải người lỗ mãng, hẩn thậm nghĩ rồi lôi điện thoại di động ra gọi.

“Anh Châu, là em, tiểu Từ đây ạ, bên em gặp chút phiền phức... Không có gì, chỉ là một lũ lưu manh đến quấy rối... Vậy sao? Anh đang ở gần đây à? Anh sẽ dẫn người đến à? Cảm ơn, cảm ơn anh nhiều!”

Hắn cố ý cất cao giọng để mọi người ở đó đều nghe thấy. Giọng điệu của hắn vừa tự tin vừa hung hăng, khiến đám lưu manh im thin thít, bất an. Quân cứu viện của Từ Viễn Đạt nhanh chóng tới nơi. Nhưng ngoài tiên đoán của mọi người, đó chỉ là một chiếc xe con. Chiếc BMW 760 màu đen từ từ đỗ dưới hàng cây bên ngoài công xưởng, toát ra uy lực không thể xem thường. Một người đàn ông trẻ

tuổi cao lớn mặc áo phong màu xám xuống xe trước tiên. Anh ta bỏ kính râm, để lộ gương mặt nam tính và nụ cười uể oải. Hai người đàn ông ăn mặc lịch sự xuống xe theo anh ta. Họ đều diện com-lê phanh cúc áo ngực, bên trong là sơ mi bó sát để lộ cơ bắp cuồn cuộn. Đám lưu manh liền lộ vẻ vui mừng và khinh thường, chỉ có Đại Tiểu không biết nghĩ tới điều gì mà trông hơi lo lắng.

“Anh Châu!” Từ Viễn Đạt rẽ đám người đi về phía người đàn ông. Anh Châu liền vỗ vai hắn. Ghế sau của chiếc BMW 760 thấp thoáng bóng một người. Anh Châu cúi đầu nói điều gì với người trong xe rồi ra lệnh cho đàn em: “Hành

động đi!” Hai gã đàn em liền mở cốp xe, xách ra một chiếc bao tải rồi đổ xuống đất. Từ trong xe rơi ra một người máu me bê bết. Nhiều người nhận ra kẻ nằm dưới đất là do Đại Tiểu sắp xếp ở vòng ngoài để chặn xe và cản bước canh sát. Người của Đại Tiểu lập tức biến sắc mặt, bọn họ không ngờ đối phương giết một người của họ dễ như trở bàn tay và không gây tiếng động.

Không khí im lặng như tờ, hai gã đàn ông lặng lẽ đi vào giữa đám lưu manh. Một người đến trước mặt Đại Tiểu cất giọng bình thản: “Mày là thằng cầm đầu hả?”

Đại Tiểu hừm một tiếng, những kẻ khác không dám ho he.

Vài phút sau, bảy, tám người ngã xuống. Thảm hại nhất là Đại Tiểu, anh ta nằm bẹp dúm dưới đất, đau đớn thét lên. Một người đàn ông đập lên đầu và bẻ quặt hai cánh tay anh ta ra đằng sau. Bốn mươi mấy người còn lại vừa tức vừa sợ, nhưng không dám nhúc nhích. Trên thực tế, kể từ khi thấy bộ dạng thảm hại của người từ trong bao tải lăn ra, bọn họ đã hoảng hồn. Trong cuộc đối đầu, chỉ cần bên nào nhụt nhuệ khí thì dù đông đến mấy cũng không có ý nghĩa gì.

Mộ Thiện bị thuộc hạ của anh Châu

kéo sang một bên.

Từ Viễn Đạt hung hăng mắng chửi đám lưu manh: “Cho chúng mày chết!” Thấy tám băng rôn nằm dưới đất, hắn đạp chân vài phát: “Tao sẽ chôn sống lũ nông dân chúng mày!”

Đại Tiểu bị kéo đến trước anh Châu, sắc mặt không còn một hột máu.

“Cậu từ đâu đến? Tên gì?” Anh Châu ngồi xuống, mỉm cười nhìn Đại Tiểu.

“Tôi là Đại Tiểu, người huyện Hưởng Xuyên.” Đại Tiểu ử rữ nói.

“Tôi họ Châu.” Anh Châu cất giọng ôn hòa vỗ vai Đại Tiểu: “Đại Tiểu, khi nào đến thành Đông^[1] nhớ báo tiểu đệ một câu. Lần sau cậu còn vượt mặt, hai cánh tay này sẽ không thể nối vào vị trí cũ đâu.”

[1] Thành Đông: Phía Đông thành phố, giới xã hội đen thường phân chia địa bàn.

Một giờ sau, Mộ Thiện từ chối lời đề nghị đưa về của Từ Viễn Đạt, mặt mũi bơ phờ lái xe đi. Ô tô vừa rời khỏi Từ Thị, Mộ Thiện liền rút khăn giấy lau nước mắt. Cô trang điểm lại và ngẩng đầu mỉm cười với người phụ nữ tràn đầy tình yêu cuộc sống trong gương chiếu

hậu. Năm phút sau, Mộ Thiện đến điểm hẹn. Cô trông thấy một chiếc xe con màu xanh đỗ trước cửa một trung tâm thương mại sầm uất, Mộ Thiện liền mở cửa lên xe. Lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta tươi cười với cô: “Kết quả rất tốt.” Mắt Mộ Thiện sáng lên: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn^[2], cậu không bị ai phát hiện đấy chứ?”

[2] Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn: Có nghĩa là nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế hiểm nguy.

“Cậu yên tâm đi, vừa rồi tớ đóng giả làm người qua đường, camera giấu rất kỹ.” Người đàn ông trẻ tuổi cười híp

mắt: “Đặc biệt là câu ‘Tao sẽ chôn sống lũ nông dân chúng mày’ của Từ Viễn Đạt, đúng là chi tiết nổi bật nhất. Tin đồn doanh nghiệp tư nhân ở thành Đông sử dụng lao động là nông dân trong điều kiện làm việc khắc nghiệt đã có từ lâu. Tờ tin chắc bài báo này sẽ gây chấn động toàn thành phố, thậm chí toàn tỉnh ta.”

Mộ Thiện đưa mắt nhìn anh ta: “Cũng nên một vừa hai phải thôi. Trong đoạn băng chỗ nào có anh Châu, cậu nên cắt đi!”

Người đàn ông trẻ tuổi ngẩn người trong giây lát, rồi gật đầu: “Tớ biết rồi!”

Khi trời tối hẳn, Mộ Thiện tới một phòng khám bệnh ở thành Nam. Hai người đàn ông gác cửa trẻ tuổi nhận ra Mộ Thiện, cung kính cúi chào: “Mộ tiểu thư!” Cử chỉ của họ khiến Mộ Thiện hơi ngượng ngùng, cô gật đầu thay lời chào rồi đi vào phòng khám. Người đàn ông nằm trên chiếc giường bệnh duy nhất chính là Đại Tiểu, kẻ chỉ huy đám lưu manh buổi chiều bị đối phương đánh tơi tả.

“Mộ tiểu thư!” Đại Tiểu cố gắng ngồi dậy.

Mộ Thiện vội ấn người anh ta xuống: “Anh cứ nằm đi! Không ngờ Từ Viễn Đạt

gọi xã hội đen đến, khiến anh chịu khổ.”

“Không có gì đâu ạ, chúng tôi cũng không thể đắc tội với họ. Anh bạn nhà báo của cô đã chụp được hình chưa?”

“Xong rồi, anh cứ nằm đợi tin nhé!”
Mộ Thiện cười nhạt: “Chỉ vài ngày nữa, Từ Thị sẽ tự mang tiền đến cho anh.”

Rời khỏi phòng khám, tâm trạng Mộ Thiện vô cùng nhẹ nhõm. Cô gọi điện cho thư ký báo ngày mai tiếp tục gửi thông báo đòi nợ Từ Thị.

“Đúng rồi, cô hãy giả vờ nói với bên

đó, giám đốc Mộ đến giờ vẫn chưa hết hoảng sợ. Hãy phát huy hết khả năng giao tiếp của cô, miêu tả càng thê thảm càng tốt.”

“Giám đốc Mộ!” Thư ký trả lời: “Chị yên tâm đi, cứ giao việc đó cho em.”

Lái xe trong đêm tối, những ngón tay thon thả của Mộ Thiên gõ nhẹ lên vô lăng và thỉnh thoảng cô mỉm cười khinh miệt. Từ Thị không những nợ cô tiền mà còn dùng cô làm lá chắn trước mũi nhọn tấn công của công nhân. Họ muốn làm xấu tên tuổi của cô, đúng là đê tiện hết chỗ nói.

Sau khi Mộ Thiện rời khỏi phòng khám, Đại Tiểu chìm trong suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra. Lúc nghe nói người thân của đàn em bị Từ Thị lừa đảo đã kiện lên tòa án nhưng không thể khởi tố vì thiếu chứng cứ, Đại Tiểu tức giận tập hợp anh em đi bao vây Mộ Thiện, vì cô chính là người đề ra sách lược cho Từ Thị. Ai ngờ Đại Tiểu mặc quần cộc đi dép lê tới công ty Mộ Thiện, nhưng cô vẫn đang hoảng mời anh vào văn phòng tiếp đón lịch sự. Đại Tiểu chưa nghĩ ra nên làm thế nào, Mộ Thiện đã nói với anh bằng một giọng bí hiểm: Không sao, anh cứ đi gây chuyện. Cảnh sát ư? Cảnh sát sẽ không muốn can thiệp đến những vụ liên quan tới quần chúng. Anh chỉ cần

cử người chặn cảnh sát ở trên đường để có thể thuận nước lạt thuyền. Khi cảnh sát tới nơi, chúng ta đã xong việc từ lâu rồi. Vậy là Đại Tiểu hợp tác với Mộ Thiên, diễn một màn kịch đầy kịch tính. Đại Tiểu suy nghĩ một chút, rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Khi giật mình tỉnh giấc, anh ta sợ đến mức hồn bay phách lạc. Hai người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đã đánh Đại Tiểu một trận vào buổi chiều lúc này đang đứng bên cạnh giường của anh. Mặt họ đều đen xì, sắc lạnh giống Diêm La hiện về. Anh Châu đứng đằng sau bọn họ, cười híp mắt với Đại Tiểu.

Giọng Đại Tiểu hơi lạc đi: “Châu...

Anh Châu, tôi sẽ không đi thành Đông nữa... Tôi, tôi ở đây điều trị...”

Anh Châu nhìn chằm chằm vào gương mặt thảm hại của Đại Tiểu, từ tốn nói: “Tôi xin lỗi, chiều hôm nay tôi đã ra tay hơi nặng, tôi sẽ lo tiền viện phí cho anh.”

Đại Tiểu sợ chết khiếp khi nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh Châu, anh ta vội từ chối: “Không cần đâu ạ.”

Anh Châu cười cười: “Lúc chiều tôi đã có cảm giác anh không bình thường. Lão đại của tôi muốn biết, anh và người phụ nữ đó rốt cuộc có âm mưu gì?”

Lão đại? Anh Châu còn có lão đại? Lúc này Đại Tiểu mới để ý đến người đàn ông ngồi phía sau anh Châu. Phòng bệnh rất tối nên Đại Tiểu chỉ có thể nhìn thấy bóng người đàn ông mặc âu phục ngồi trên chiếc ghế sofa tối tăm. Đại Tiểu làm sao dám giấu giếm, anh ta liền kể hết chuyện với họ. Từ đầu đến cuối, người đàn ông đó không hề lên tiếng, chẳng biết đang nghĩ gì. Anh Châu thò tay vào túi áo Đại Tiểu, tìm thấy một tấm danh thiếp lẫn trong đồng tiền lẻ rồi đưa cho người đàn ông đó. Lúc này người đàn ông đó mới đứng dậy cầm tờ danh thiếp, đi ra chỗ sáng để cúi xem. Ngón tay thon dài của anh ta nhẹ nhàng vuốt phẳng tấm danh thiếp. Người đàn ông đó trẻ hơn Đại

Tiểu tướng tượng, dáng người có vẻ gầy gò. Khi nhìn rõ diện mạo của người đàn ông, Đại Tiểu hơi sững sờ bởi vì anh ta hoàn toàn khác với những người anh từng gặp. Gương mặt ấy khiến Đại Tiểu liên tưởng tới ánh trăng trong đêm rằm. Nhưng khi người đàn ông đưa mắt về phía Đại Tiểu, anh cảm thấy như bị chìm xuống nước lạnh. Sau đó, Đại Tiểu thấy người đàn ông tuần tú khác kẻ phàm trần đó hơi nhếch mép. Anh ta bỏ tám danh thiếp nhàu nát còn dính cả vết máu khô vào túi áo com-lê được may tinh xảo, vừa vắn.

Nhìn bên ngoài, Mộ Thiện là một người phụ nữ đẹp như đồ trang sức lóng

lánh. Cô có thân hình gợi cảm hấp dẫn, gương mặt xinh đẹp, trang điểm tinh tế. Nhiều người nhìn thấy cô lần đầu đều nghĩ cô sống dựa vào đàn ông, mở công ty hay chơi cờ phiêu chỉ là trò vui.

Sáng nay, Mộ Thiện mặc áo phong thùng thùng, đầu tóc rối tung như ổ gà, đứng trong nhà vệ sinh, miệng còn đầy bọt kem đánh răng phien muon về việc Từ Thị không chịu thanh toán tiền cho công ty cô. Nếu phát hết lương tháng sau cho nhân viên, cô sẽ rơi vào thảm cảnh phải làm bạn với “Khang sư phụ^[3].” Cuối cùng vào buổi chiều, kế toán cũng báo cáo Từ Thị đã gửi năm mươi ngàn tệ vào tài khoản cho công ty. Mộ Thiện

ngồi trong văn phòng chật hẹp, tinh thần rất thoải mái. Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi dặn kế toán rút ra mười ngàn tệ, sau đó gọi điện thoại cho Đại Tiểu.

[3] Khang sư phụ: Thương hiệu mì ăn liền nổi tiếng Trung Quốc.

“Mộ tiểu thư?” Đại Tiểu tỏ ra bất ngờ và cảm động: “Không cần đâu ạ! Tiền viện phí của tôi đủ rồi, cô nghĩa khí quá!”

Đại Tiểu kiên quyết từ chối khoản tiền đó khiến Mộ Thiện hơi nghi ngờ. Sau khi hỏi thăm vài câu về vết thương của Đại Tiểu, Mộ Thiện đột ngột chuyển đề tài:

“Anh Châu là người thế nào?”

Đại Tiểu đáp ứng: “Tôi... tôi cũng không rõ lắm.”

Mộ Thiện thấy hơi căng thẳng, cô thở dài rồi nhẹ nhàng nói: “Đại Tiểu, anh có chuyện giấu tôi đúng không? Tôi biết hai người chúng ta chưa thân quen nhưng tôi rất thật lòng...”

Đại Tiểu vội ngắt lời cô: “Mộ tiểu thư... Tôi... Cô hãy chú ý Tập đoàn Dung Thái. Tôi vừa tìm hiểu được, anh Châu làm việc cho Dung Thái.”

Tám giờ tối trong phòng VIP tại một nhà hàng ở trung tâm thành phố, Mộ Thiện ngồi đối diện với Đồng Tuyên Thành, anh ta là phóng viên quay lén ở Từ Thị hôm qua. Đồng Tuyên Thành cũng nhìn Mộ Thiện. Hôm nay cô không trang điểm, mặc áo phông, quần bò, buộc tóc đuôi ngựa, nở nụ cười hồn nhiên, không hề giống hình ảnh người phụ nữ đầy quyền lực của ban ngày. Đồng Tuyên Thành suốt đêm qua không ngủ nên râu ria lún phún, hai mắt đỏ ngầu. Anh ta than vãn: “Mộ lão đại! Giám đốc Mộ! Cậu cũng biết tớ đang làm tin gấp, rất cuộc có chuyện gì mà phải gấp mặt mới nói được? Tớ chẳng có thời gian rảnh đâu.”

Mộ Thiện cười nhạt: “Ồ... không có thời gian? Không biết người nào đã cầu xin tớ làm giúp luận văn tốt nghiệp, còn thề thốt sẽ làm trâu làm ngựa, hóa ra đó chỉ là tưởng tượng của tớ.”

Đồng Tuyên Thành hì hì: “Cậu cay độc thật đấy!”

Đến lúc này Mộ Thiện mới hài lòng, cô uống một ngụm trà rồi bình thản nói: “Cho tớ biết về Dung Thái đi!”

Dung Thái là doanh nghiệp số một của tỉnh, là tập đoàn mới nổi trong lĩnh vực bất động sản và đầu tư tài chính tiên tể trên toàn quốc. Đó là những thông tin cơ

bản có thể tra trên mạng. Mộ Thiện hẹn anh ta ra đây hẳn nhiên muốn tìm hiểu sâu hơn.

Đồng Tuyên Thành cũng sờ: “Tập đoàn lớn như vậy... cậu muốn biết để làm gì?”

“Bọn họ ‘đen^[4]’ đến mức nào?”

[4] Đen: là tiếng lóng chỉ phương diện phi pháp.

“Điều này không dễ đánh giá.” Đồng Tuyên Thành ngẫm nghĩ: “Ở thành phố Lâm, không ai được đắc tội với cha con Đình tổng.”

Đêm về khuya. Đồng Tuyên Thành kể với Mộ Thiện những điều anh ta biết được. Chủ tịch Hội đồng Quản trị kiêm Tổng Giám đốc của Dung Thái Đình Mặc Ngôn cưới người hơn ông ta mười tuổi là chị gái của Phó Thị trưởng. Ông ta dính đến cả hai giới hắc bạch đạo. Ngày nay, Dung Thái giống như cây cỏ thụ, trở thành bá chủ ở thành phố Lâm. Thành phố Lâm còn một bá chủ khác là Lữ gia. Người đứng đầu Lữ gia là Lữ Triệu Ngôn, năm nay ba mươi lăm tuổi. Bên ngoài, Lữ gia kinh doanh bất động sản nhưng có tin đồn Lữ gia phát tài nhờ buôn bán ma túy. Trên thương trường, Dung Thái chiếm thế thượng phong.

Ngoài hai vị lão đại đó, thành phố Lâm còn có Lâm Ngư ở thành Nam và Hạ Lão Tam ở thành Bắc. Tuy bọn họ có tên tuổi nhưng chỉ là lưu manh thế hệ trước, suốt ngày cầm dao gậy chém nhau. Họ không được xem là xã hội đen chính cống, càng không thể sánh ngang với Dung Thái và Lữ gia.

“Cậu dây đến ai cũng được, nhưng chớ hiềm khích với Đinh Mặc Ngôn.” Đồng Tuyên Thành cười miệt thị: “Ông ta là ‘trai ăn đêm’ ở thành phố Lâm. Người cậu trông thế này không chịu nổi sự giày vò của ông ta đâu.”

Sắc mặt Mộ Thiện hơi biến đổi: “Trai

ăn đêm ngoài năm mươi tuổi?”

Đồng Tuyên Thành nhìn cô đầy ẩn ý: “Cả thành phố Lâm, không người đàn bà nào bị Đinh Mặc Ngôn đề ý mà thoát khỏi tay ông ta, từ giáo sư đại học đến nữ cảnh sát, ngôi sao điện ảnh... dù người đó có muốn hay không.”

Mộ Thiện không cười nữa. “Đồ cặn bã.” Sắc mặt cô trở nên lạnh lùng.

“Bà cô ơi, hãy nói nhỏ giúp tớ.” Đồng Tuyên Thành tỏ ra căng thẳng, liếc trái liếc phải, khiến Mộ Thiện phải lờm anh ta. Đồng Tuyên Thành ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Còn Đinh Hành, ‘thái tử’ của Dung

Thái, Phó tổng Giám đốc. Anh ta có danh tiếng không tồi, tuổi trẻ tài cao. Nhưng cậu cũng đừng dây vào anh ta.”

“Anh ta cũng là loại phong lưu?” Mộ Thiện hỏi giọng khinh miệt.

“Đinh Hành không quan hệ bừa bãi như ông bố, anh ta không có mấy bạn gái. Nhưng theo tin tức bên lề...”, Đồng Tuyên Thành khép hờ mi mắt: “Hoa khôi của tòa soạn tứ mấy năm trước từng cặp kè với anh ta. Sau này, cô ấy mới cho biết, Đinh Hành là mãnh nam, tối nào cũng giở đủ trò hành hạ, hại cô ấy mấy ngày không thể xuống giường, nên thời gian đó cô ấy xin nghỉ ốm suốt.”

Ánh trắng tỏa sáng khắp nơi, Mộ Thiên lái xe hòa vào dòng người tấp nập trên đường phố. Cô không cảm thấy chuyện về Dung Thái có liên quan đến mình. Nhưng lời nói của Đồng Tuyên Thành quá rõ ràng, khiến cô không khỏi nghĩ ngợi lung tung. Cô tưởng tượng ra hình ảnh một người đàn ông với bộ mặt thâm hiểm dung tục và một trai trẻ có cơ bắp cuồn cuộn, bộ phận sinh dục cực to và thân hình nhẽ nhại mồ hôi. Mộ Thiên rùng mình, cô nên “kính nhi viễn chi^[5]” với cả hai người. Vừa mới đỗ xe dưới căn hộ của mình, Mộ Thiên liền nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ vẫn than vãn về việc cô ra ngoài lập nghiệp và đóc

thúc cô mau chóng tìm đối tượng ra mắt. Mộ Thiện lên nhà, ngồi trên sofa nửa tiếng nghe mẹ nói chuyện. Sự quan tâm của mẹ khiến cô cảm thấy ấm áp, nhưng cũng mệt mỏi, bất lực trước sự kỳ vọng của bà. Mộ Thiện cố lấy lại tinh thần, trêu đùa vài câu làm mẹ vui rồi cúp điện thoại. Về việc tìm đối tượng, mẹ cô thường nhắc tới điều kiện chọn con rể của bà: tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, kiếm tiền không được ít hơn Mộ Thiện, hoàn cảnh gia đình không quá tệ. Mộ Thiện âm ừ vâng lời mẹ nhưng trong lòng cô nghĩ, thế hệ bố mẹ cô coi tình yêu quá dễ dàng. Cô không muốn vội vàng chọn một người đàn ông có điều kiện tạm ổn rồi kết hợp sống qua ngày

đoạn tháng. Nếu nghiêm túc bàn về điều kiện của một người chồng lý tưởng thì yêu cầu của cô không quá cao. Nhưng nhiều năm trôi qua, Mộ Thiện vẫn chưa tìm thấy người đàn ông phù hợp với cô.

[5] Kính nhi viễn chi: Là thành ngữ dùng trong trường hợp bên ngoài thì tỏ ra kính trọng một đối tượng nào đó nhưng thực tế thì không muốn gần gũi, tiếp cận họ.

Đêm hôm ấy, Mộ Thiện ngủ không yên giấc, có lẽ do ảnh hưởng từ câu chuyện của Đồng Tuyên Thành. Cô nằm mơ thấy một người đàn ông không rõ mặt đè cô xuống giường, người anh ta vừa nặng vừa nóng khiến cô thở không ra hơi. Sáng tỉnh giấc, cổ họng cô khô rát. Cô

phát hiện ra tôi qua quên đóng cửa sổ, trong phòng phảng phất mùi thuốc lá, có lẽ bay vào từ bên ngoài. Khi rửa mặt, Mộ Thiện ngẩng đầu soi gương, ánh mắt cô dừng lại ở sợi dây chuyền bạc màu lũng lẳng trên cổ. Đối với cô bây giờ, sợi dây chuyền bạc này rất rẻ tiền và không có gì đặc biệt, giống như vệt nước lấp lánh nằm giữa xương quai xanh. Mộ Thiện sờ lên phía trên xương đòn thấy một vệt đỏ mờ mờ, có lẽ do cô bị đè vào gối quá lâu. Vết mờ đó giống như bị dị ứng nhưng không đau không ngứa nên cô cũng chẳng bận tâm.

Vài ngày sau, tờ *Lâm Thành nhật báo* đăng tin nóng do Đồng Tuyên Thành viết.

Khi tờ báo được đưa đến văn phòng Từ Thị, hai cha con họ đều kinh hãi. Nhưng họ không còn thời gian để tìm hiểu ngọn nguồn, vì công ty nhanh chóng nhận được mệnh lệnh ngừng kinh doanh để chỉnh đốn từ bộ phận lãnh đạo. Cả thành phố bàn tán xôn xao. Khi nghe tin, Mộ Thiện búng tay tách tách, cô nói tối nay sẽ mời công ty đi ăn lẩu, cả văn phòng hưng phấn, rộn rã tiếng vỗ tay. Nhưng tâm trạng vui vẻ của Mộ Thiện chỉ kéo dài được năm ngày. Vào một buổi chiều yên ả, xong cuộc điện thoại, người nhân viên đó chạy vào phòng Mộ Thiện với vẻ mặt đầy kinh ngạc nói tập đoàn Dung Thái vừa gọi điện và đề nghị hợp tác. Mộ Thiện chưa nói câu nào, cả công ty đã

bàn tán sôi nổi. Đó là tập đoàn Dung Thái có tài sản hơn 100 tỷ. Chỉ cần một dự án của họ cũng đủ cho công ty cô ăn chơi tẹt ga trong một năm. Người duy nhất không cười nổi là Mộ Thiện. Cô thừa nhận, miếng mồi này quá hấp dẫn. Nếu có thể hợp tác với Dung Thái, cô sẽ đổi đời. Nhưng Mộ Thiện không phải là người vì cái lợi trước mắt mà nhảy bừa xuống hố. Trong lòng cô biết rõ Dung Thái có liên quan đến làm ăn phi pháp, một ngày nào đó có chuyện cũng không biết chừng, cô chẳng dại gì tự nhiên chui đầu vào rọ. Ngày hôm sau, Mộ Thiện gọi điện cho người giao dịch của Dung Thái. Cô linh hoạt từ chối với lý do nhân lực không đủ, đôi phương cảm thấy hơi bất

ngờ. Nhưng anh ta không tìm cách thuyết phục, chỉ cười nói sẽ báo cáo lại với lãnh đạo. Lãnh đạo? Lãnh đạo nào? Mộ Thiện ác ý nghĩ thầm, là “traai già ăn đêm” hay “thái tử mãnh thú”? Câu trả lời có ngay vào buổi sáng hôm sau. Mộ Thiện rời căn hộ của mình, vừa đi xuống đến tầng một, đang nghĩ đến bản đề nghị hợp tác của một doanh nghiệp khác, thì bên ngoài có tiếng ô tô rất êm. Mộ Thiện ngẩng đầu, gặp ngay chiếc Cadillac màu đen đỗ trước mặt. Hai người đàn ông mặc com-lê xuống xe mỉm cười với cô: “Mộ tiểu thư, ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô, mời cô lên xe!” Ghế sau thấp thoáng bóng một người đàn ông nữa. Nhìn hai người đàn ông cao lớn đi xe

biển số “00009” có gương mặt lạnh lùng, Mộ Thiện không biến sắc mặt, cúi đầu bước vào trong xe. Trong xe có một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta vắt chân chữ ngũ, hai tay buông lỏng trên đầu gối. Khi nhìn rõ diện mạo của anh ta, Mộ Thiện lập tức nghĩ đến câu: Sắc đẹp rung động lòng người. Nổi bật trên chiếc áo sơ mi màu đen là một gương mặt anh tuấn, mái tóc ngắn sạch đẹp, lông mày đen nhánh, sống mũi cao và thẳng, bờ môi mềm mại. Anh ta đẹp như một bức tranh hoàn hảo đến từng cen-ti-mét. Có lẽ do đường nét khuôn mặt hài hòa và trên má ẩn hiện lúm đồng tiền khiến cho gương mặt đẹp trai của anh ta mang vẻ trẻ con không nên có.

“Xin chào! Tôi là Đinh Hành.” Anh nói rành mạch nhưng lại tỏ thái độ thờ ơ, như tuyên bố tất cả mọi chuyện trên thế giới này không đáng bận tâm. Đinh “thái tử” thể hiện mới là điều quan trọng.

Đinh Hành không giống như tưởng tượng của Mộ Thiện. Cô đã lấy lại vẻ bình thản và nở nụ cười xã giao: “Đinh tổng, nghe danh đã lâu. Nghe danh anh là mãnh nam đã lâu.”

Đinh Hành dường như hiểu rõ lời chào khách sáo của Mộ Thiện, và nhận ra ẩn ý trong đó. Anh ta hơi nhếch mép, đôi mắt giễu cợt, con người đen lấp lánh. Đinh Hành giống người đàn ông quyền rũ

trên các trang bìa tạp chí. Anh ta đưa mắt dò xét Mộ Thiện rất kỹ, giọng nói có phần hứng thú: “Ở thành phố Lâm, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ từ chối hợp tác với Dung Thái.”

Mộ Thiện không trả lời ngay. Cô tựa vào ghế, hai tay đan vào nhau một cách thoải mái. Trên gương mặt trắng hồng của cô là nụ cười như ngọn gió xuân thoảng qua. Mộ Thiện cất giọng nhẹ nhàng: “Định tổng, có lúc từ chối cũng là ý tốt.”

“Gì cơ?” Đinh Hành chờ cô nói tiếp.

“Tôi không từ chối, chỉ là lực bất tòng

tâm.”

Đinh Hành “ờ” một tiếng, khước miệng nhếch lên và nhắc lại: “Lực bất tòng tâm?”

Câu nói không có gì lạ nhưng khi anh ta thốt ra, tim Mộ Thiên bất ngờ đập thình thịch, hình như mỗi lời nói, mỗi ánh mắt của anh ta đều rất phong tình. Mộ Thiên cười: “Công ty tôi gồm cả cô tiếp tân nữa chỉ có chín người. Giao dự án cho tôi, liệu Đinh tổng có yên tâm không?”

“Cũng có lý, nhưng thông thường...”
Đinh Hành từ tốn nói: “Ai từ chối Dung

Thái... sẽ chết rất thảm.” Lời uy hiếp thẳng thừng khiến sắc mặt Mộ Thiện tối sầm. “Phải thử mới biết được hay không, đúng không, Mộ... Thiện?” Giọng nói của Đinh Hành trong hơn những người đàn ông khác, tên cô bỗng vang lên nghe êm tai như tiếng suối chảy. Mộ Thiện quyết định thà cứ “Ký lai chi tắc an chi^[6]” và mỉm cười với Đinh Hành: “Vậy thì cung kính chi bằng tuân lệnh.” Trên cửa xe thấp thoáng gương mặt nghiêng anh tuấn của Đinh Hành khiến cho Mộ Thiện thắc mắc không biết do bản thân cô có ấn tượng quá sâu sắc về hình ảnh một “thái tử mãnh nam” hay cảm giác về sự tồn tại của người đàn ông này quá mạnh? Câu nói bình thường của

anh ta cũng khiến cô toát mồ hôi lạnh.

[6] Ký lai chi tắc an chi: Thành ngữ chỉ khi gặp phải hiện thực mà bạn không thể thay đổi thì cứ坦然 nhiên đối mặt và chấp nhận.

Chiếc Cadillac từ từ dừng ở bãi đỗ xe của Tập đoàn Dung Thái, lái xe mở cửa cho hai người. Đinh Hành không nhiều lời, quay người đi vào thang máy, Mộ Thiện đi nhanh theo anh ta. Chiếc thang máy màu bạc từ từ lên tầng trên, Đinh Hành tựa vào thang máy nhìn Mộ Thiện.

“Đừng căng thẳng quá!” Anh ta trấn an cô: “Bố tôi không ăn thịt người đâu.”

Mộ Thiện vội trả lời: “Tôi cũng không...”

Đinh Hành hơi ngẩn người, rồi nhếch miệng. Thang máy “ding” một tiếng rồi mở ra, nền đá bóng loáng như gương, phản chiếu văn phòng tổng giám đốc rộng rãi và xa hoa. Cô tiếp tân xinh đẹp bước đến đón Đinh Hành: “Đinh tổng!” Đinh Hành tỏ ra lịch sự, anh ta hơi cúi người ra hiệu cho Mộ Thiện đi trước. Mộ Thiện ngẩng đầu và vẫn giữ nụ cười xã giao. Ánh mắt sắc sảo của cô nhìn quanh một lượt, rồi Mộ Thiện lên tiếng: “Nghe danh không bằng gặp mặt.” Cánh cửa gỗ đàn hương nặng nề từ từ mở ra, trong văn phòng rộng lớn, một người đàn

ông sau bàn làm việc đứng dậy, cười nói: “Cuối cùng cũng mời được Mộ tiểu thư đến đây!”

Mộ Thiện hơi bất ngờ. Thật ra lúc nhìn thấy Đinh Hành, Mộ Thiện đã có một sự hình dung khác về Đinh Mặc Ngôn. Nhưng khi gặp mặt, cô vẫn thấy ngoài sự tưởng tượng của mình. Thảo nào Phó Thị trưởng chịu gả chị gái cho ông ta khi ông ta còn tay trắng. Dù trên đầu điểm vài sợi tóc bạc nhưng gương mặt Đinh Mặc Ngôn vẫn không hề có nếp nhăn, dáng người ông ta cao ráo và khỏe khoắn hơn thanh niên. Ông ta đẹp như con trai mình nhưng chín chắn, phong độ, nên càng lôi cuốn hơn. Người đàn ông

như vậy, dù có già đi vẫn khiến phụ nữ cảm mến.

Đinh Mặc Ngôn tỏ ra không biết chuyện Mộ Thiên từng từ chối hợp tác với Dung Thái. Ông ta quan sát cô kỹ càng rồi ngạc nhiên hỏi: “Mộ tiểu thư còn trẻ quá, cô đã hai mươi chưa?”

Mộ Thiên mỉm cười: “Đinh tổng tình mắt quá!”

Đinh Mặc Ngôn quay sang con trai lúc này đã ngồi xuống ghế sofa: “Anh Hành xem, Mộ tiểu thư trẻ tuổi như vậy đã ra ngoài lập nghiệp, rất giống tôi hồi trẻ, rất giỏi. Về điểm này, anh không

bằng Mộ tiểu thư.”

Đinh Hành mỉm cười, Mộ Thiên khéo tỏ ra kinh ngạc: “Sao Đinh tổng nói vậy? Tiểu Đinh tổng tuổi trẻ tài cao. Lúc mới đến thành phố Lâm, tôi đã nghe nói Tiểu Đinh tổng là nhân tài hiếm thấy trong giới doanh nhân trẻ hiện nay.”

Đinh Mặc Ngôn cười ha hả, ông ta nhắc điện thoại: “Bảo Giám đốc Lưu lên đây!”

Đinh Hành nghiêng đầu nhìn Mộ Thiên, rồi nói giọng trầm trầm: “Tiểu Đinh tổng là cách xưng hô của người Bắc Kinh à?” Dù mới tiếp xúc nhưng Mộ

Thiện có ấn tượng không xấu về hai cha con Đình tổng. Cô càng tin vào trực giác và phán đoán của mình hơn những lời đồn. Mộ Thiện mỉm cười hỏi lại: “Anh thích cách xưng hô này chứ?” Cô nhìn thẳng vào anh ta và tỏ ra không lép vế. Đình Hành cười thay cho lời đáp.

Người được Đình Mặc Ngôn mời đến là Giám đốc Bộ phận Phát triển Chiến lược Lưu Minh Dương. Anh mới ngoài ba mươi tuổi, trông đôn hậu, bình tĩnh nhưng rất già dặn. Vừa ngồi xuống, anh đã chất vấn Mộ Thiện: “Mộ tiểu thư, công ty của cô dựa vào điều kiện nào để tạo dựng chỗ đứng ở thành phố Lâm?” Nếu trước đó Mộ Thiện từ chối hợp tác

với Dung Thái là sợ rước họa vào thân thì bây giờ đứng trước câu hỏi khích tướng của Giám đốc Lưu, cô đã chuẩn bị tinh thần để đối đáp. Cô không thích rắc rối, nhưng quyết không để người khác khinh thường sự nghiệp của mình. “Giám đốc Lưu, theo anh, tiêu chuẩn đánh giá điểm mạnh, yếu của một công ty là gì?” Mộ Thiện hỏi lại. Mỗi lúc, hai người chất vấn nhau thêm căng thẳng hơn, thậm chí chẳng ai chịu nhường ai. Lưu Minh Dương không tin vào năng lực đảm đương công việc của Mộ Thiện vì cô còn quá trẻ. Mộ Thiện ngược lại “từ một suy ra ba” phán đoán quản lý nội bộ của Dung Thái có lỗ hổng. Hai người càng nói càng hăng, thậm chí Mộ Thiện còn

nghe chưa chắc công ty cô đã nhận được dự án của Dung Thái. Cha con Đình tổng không nói nhiều, họ bàng quang chứng kiến hai người khẩu chiến. Thỉnh thoảng họ đưa ra câu hỏi hóc búa nhưng Mộ Thiện đều có câu trả lời sắc bén. Đình Hành thậm chí còn tự tay rót thêm trà cho Mộ Thiện. Cô an nhiên đón nhận mà không nhìn anh ta. Cuộc trò chuyện diễn ra trong hơn hai giờ. Lưu Minh Dương tâm phục khẩu phục và cười nói vui vẻ. Đình Hành dựa vào ghế sofa, nhìn Mộ Thiện không chớp mắt. Đình Mặc Ngôn mỉm cười: “Giám đốc Lưu sẽ bàn kỹ với Mộ tiểu thư về nội dung bản hợp đồng nhé!” Mộ Thiện sớm dự tính được hệ quả này, cô như vừa trải qua một cuộc

đại chiến, giờ đây mới thấy lưng nhể
nhai mồ hôi. Cô đưa tay ra, lịch sự nói
với Đinh Mặc Ngôn: “Tôi rất vinh
hạnh.” Đinh Mặc Ngôn cười tươi và đưa
tay nắm nhẹ tay Mộ Thiện. Sau đó, ông
quay sang Đinh Hành: “Mộ tiểu thư tốt
nghiệp ở trường đại học danh tiếng, từng
làm việc cho doanh nghiệp nước ngoài,
có tầm nhìn xa trông rộng. Khi nào rảnh
rỗi, anh hãy giao lưu với Mộ tiểu thư,
điều đó có lợi đối với anh trong việc
quản lý công ty.” Đinh Hành gật đầu:
“Vâng ạ.” Nhìn hai cha con tài giỏi
ngang nhau, Mộ Thiện bỗng nghĩ tới câu:
“Làm bạn với ma như làm bạn với hổ.”
Bây giờ cô rơi vào tình cảnh lột da hổ
hay ngồi trên lưng hổ?

Trong phòng họp, Giám đốc Lưu đang thương lượng với Mộ Thiện từng điều khoản trong hợp đồng rất chuyên nghiệp. Đến vấn đề thù lao, Mộ Thiện yêu cầu khoảng một triệu nhân dân tệ. Nhưng khi tính toán ký trên giấy cô bình tĩnh nói: “Năm triệu nhân dân tệ, thanh toán lần đầu là bốn mươi phần trăm.” Lưu Minh Dương không hề ngạc nhiên, anh ta trừ đi một trăm ngàn mang tính xã giao rồi viết vào hợp đồng.

“Giám đốc Lưu, tại sao Dung Thái lại đến tìm tôi?” Mộ Thiện hỏi.

Lưu Minh Dương cười cười: “Định thiếu không nói cho cô biết sao? Đây là

gợi ý của tôi. Tôi và Từ Viễn Đạt là chỗ bạn bè thân thiết, cậu ta cho tôi xem kết quả hợp tác giữa cô và Từ Thị, tôi cho rằng cô rất giỏi nên giới thiệu cô với Đinh tổng. Sau khi xem xét, ông ấy cũng thấy cô là người có năng lực. Mộ Thiện, tôi hy vọng cô sẽ làm việc tốt, nếu không tôi sẽ thấy rất khó xử vì Đinh tổng đã tin nhiệm tôi.”

Thì ra là vậy. Chứ bởi nếu cha con Đinh tổng có ý đồ khác với cô, họ không cần thiết phải đi đường vòng như vậy. Trước mặt Lưu Minh Dương, Mộ Thiện vẫn tỏ ra bình tĩnh. Cô gọi điện cho kế toán công ty, đầu dây bên kia truyền đến tiếng vỗ tay của nhân viên, cô cúi đầu

cười thầm. Sau khi ký kết hợp đồng, Lưu Minh Dương dẫn Mộ Thiện đi gặp một phó tổng nữa của Dung Thái. Sắp đến mười hai giờ trưa, Lưu Minh Dương mỉm cười: “Trần phó tổng phải đợi thị trường cổ phiếu ngừng giao dịch mới đến, chắc sau ba giờ chiều anh ấy mới rảnh, chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Trần phó tổng là người như thế nào? Mộ Thiện rất tò mò. Người này là sinh viên xuất sắc khoa Tài chính Tiền tệ trường Đại học Hồng Kông. Mới về đại lục bốn năm, anh ta đã nắm giữ một nửa Tập đoàn Dung Thái. Công ty Đầu tư Tài chính là do anh ta điều hành, còn Định Hành quản lý Công ty Bất Động sản. Bọn

họ kẻ nâng người đỡ mới có Dung Thái thịnh vượng ngày hôm nay.

Khi cùng Lưu Minh Dương đi đến cửa thang máy, Mộ Thiện nhìn thấy Đinh Hành đang hút thuốc ở hành lang. Trông thấy Mộ Thiện, Đinh Hành cúi xuống hít một hơi thuốc dài rồi đi về phía cô. Anh ta giơ tay chạm nhẹ vào eo Mộ Thiện hết sức tự nhiên, miệng vẫn ngậm điếu thuốc, mắt cười và nói: “Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé!” Hành động đó của Đinh Hành nơi công sở là biểu hiện sự lịch lãm của đẳng mày râu đối với phụ nữ. Nhưng xuất phát từ người đàn ông như Đinh Hành, cử chỉ đó trở nên rất phong tình. Anh ta chỉ đứng yên một chỗ cũng đủ

giống một bức tranh. Khi những ngón tay anh ta chạm vào eo Mộ Thiện, một dòng điện chạy qua người cô, khiến lưng cô cứng đờ.

Giám đốc Lưu ở bên cạnh cười nói: “Thế thì phiền Đình thiếu, bây giờ tôi đi chuẩn bị phòng làm việc cho Mộ tiểu thư.” Nói xong anh ta lập tức mất hút.

Trong thang máy, Đình Hành một tay vẫn cầm điều thuốc lá, bàn tay còn lại nới lỏng cà vạt. “Cô đúng là rất giỏi.” Đình Hành chân thành khen. Mộ Thiện nghĩ thầm: “Anh cũng không giống như lời đồn”, ngoài mặt cô vẫn giữ nụ cười xã giao quen thuộc. Mộ Thiện không nghĩ

sẽ đi thẳng đến tầng hầm. Qua vài lần cửa, cô ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức và nghe tiếng cười huyên náo. Khi Đinh Hành đưa Mộ Thiện tới nơi ăn cơm, cô mới tin anh thật sự dẫn cô đến nhà ăn tập thể. Nơi không có phòng riêng sang trọng, không phải khách sạn đắt tiền, càng không có chuyện trai gái. Đây là một phòng ăn riêng bên cạnh nhà ăn tập thể, các món ăn được bày ở đây trông rất bắt mắt. Mặc dù bây giờ trong phòng ăn không có mấy người nhưng vẫn mang không khí tập thể. Mộ Thiện đoán đây là phòng ăn của các lãnh đạo trong tập đoàn.

Như vậy... cũng tốt.

Mộ Thiện thừa nhận chính việc Đinh Hành đưa cô tới nhà ăn của công ty chứ không phải việc cô ấn tượng trước vẻ đẹp của anh ta mới khiến cô có cái nhìn khác về con người này. Dường như đọc được suy nghĩ của Mộ Thiện, Đinh Hành vừa đẩy khăn ăn về phía cô vừa nói: “Sao thế? Cô thất vọng à?”

“Không, tôi ngạc nhiên thì đúng hơn.”

Nghe Mộ Thiện nói vậy, mí mắt Đinh Hành cong lên. Anh ta lịch sự đưa tay giúp cô trải khăn ăn. Bữa ăn diễn ra vui vẻ. Khi gần xong, điện thoại của Đinh Hành đổ chuông.

“Miếng đất đó tôi phải giành bằng được, không cần biết anh làm cách nào, nhanh chóng giải quyết cho tôi.”

“Ừ... tôi biết rồi, bảo Châu Á Trạch xử lý đi!”

Mộ Thiện im lặng nghe Đinh Hành nói chuyện điện thoại, cô nghĩ đây mới là bộ mặt thật của “thái tử” à? Mộ Thiện biết người gọi là anh Châu kẻ xuất hiện ở Từ Thị tên là Châu Á Trạch, anh ta đúng là người của Dung Thái. Không biết xảy ra chuyện gì mà Đinh Hành bắt tên trùm xã hội đen như Châu Á Trạch đi xử lý? Người ngồi ở trong xe ngày hôm đó là

Đình Hành? Nhưng hình như anh ta không hề để ý đến cô. Đình Hành cúp điện thoại, nhướng mắt nhìn Mộ Thiện đang trầm tư suy nghĩ.

“Sau này cô sẽ được chứng kiến nhiều hơn.” Đình Hành nói không hết ý, giọng điệu vừa nhắc nhở, vừa uy hiếp.

“Tôi sẽ giả vờ câm điếc.” Mộ Thiện thẳng thắn đáp lại.

Đình Hành hơi ngó ra, nhưng anh ta nhanh chóng nở nụ cười mờ ám: “Không được, cô quên rồi à? Chúng ta cần giao lưu nhiều hơn.” Ăn cơm xong vẫn chưa đến một giờ chiều, Đình Hành cúi xuống

nhìn di động rồi hỏi Mộ Thiện: “Cô có chơi cổ phiếu không?” Mộ Thiện lắc đầu. Đinh Hành châm thuốc lá, nhẹ nhàng nhả khói: “Hôm nay thị trường chứng khoán giảm 150 điểm.” Một nửa tài sản của Dung Thái đổ vào đầu tư tài chính, vậy thì tổn thất không phải là nhỏ.

“Có ảnh hưởng không?” Mộ Thiện hỏi.

Đinh Hành ung dung: “Trần tổng sẽ không để Dung Thái xảy ra chuyện.”

Trần tổng là người thế nào mới có thể giành được sự tín nhiệm của Đinh Hành? Mộ Thiện càng mong được gặp Trần

tổng.

Khi lên đến tầng trên cùng, Mộ Thiện nghe thấy tiếng đàn piano êm ái. Tiếng đàn du dương vang lên giữa buổi trưa thanh vắng, tạo ra cảm giác thanh thản dễ chịu và ấm áp. Lúc nghe rõ giai điệu của bản nhạc, Mộ Thiện hơi sững sờ. Đinh Hành đi đến văn phòng cuối hành lang và mở cửa vào trong, Mộ Thiện bước theo anh ta. Bước qua cánh cửa, tiếng đàn càng rõ hơn, giống như tiếng suối róc rách, giống như mây bay trên trời, thánh thót, trong trẻo, nhưng khó nắm bắt. Trước mắt Mộ Thiện là một đại sảnh rất lớn, đủ chứa năm, sáu trăm người, chùm đèn thủy tinh chiếu sáng trên trần nhà,

trên tường treo nhiều bức họa nổi tiếng, nền đá bóng loáng như gương. Cây đàn piano màu trắng đặt phía trước đại sảnh. Cây đàn sạch bóng nổi bật trong căn phòng, khiến đại sảnh càng trở nên quý giá, sạch sẽ. Đi cách cây đàn piano bảy, tám mét, Mộ Thiện dừng bước. Cô dường như nhìn thấy một người mặc com-lê màu đen đang ngồi trước cây đàn. Hai màu đen trắng tạo nên bức tranh hài hòa. Đối với Mộ Thiện, người đang chơi đàn là ai không quan trọng. Quan trọng ở chỗ, cô không ngờ trong cuộc đời này, cô lại có dịp nghe ai đó chơi bài *Castle in the Sky*. Ký ức dội vào lòng Mộ Thiện.

Đó là một buổi chiều nắng như đổ lửa, phòng tập đàn của trường học bị cô chiếm chỗ. Cô nghiêng đầu nhìn chàng thanh niên trông khá bụi và cố ý khiêu khích: “Anh không nhớ em à?” Anh sa sầm mặt, có lẽ anh vội vàng trở về gặp cô nhưng thấy cô không cảm kích nên tức giận. Nhưng, anh không nói một lời nào, lặng lẽ ngồi xuống và chơi bản nhạc nền bộ phim hoạt hình mà cô thích nhất.

“Mỗi lần chơi đàn là anh lại nhớ em.” Anh nói giọng trầm trầm giống như tiếng thở dài: “Ngày nào anh cũng sẽ chơi bản nhạc này.”

“Cho đến một trăm tuổi vẫn chơi?”

Cô đỏ mặt.

“Chơi cho đến khi anh chết.”

Nhìn chung khi còn nhỏ, ai cũng nghĩ cuộc sống rất dễ dàng.

Tiếng đàn bỗng im bật.

“Tình hình thế nào rồi?” Đinh Hành từ tốn hỏi.

“Trong ba ngày vừa qua, cổ phiếu liên tục rớt giá.” Từ đằng sau cây đàn vọng tới giọng nói của người đàn ông. Đó là chất giọng trầm ấm mà Mộ Thiện rất

thích.

“Khi thật, vậy lỗ bao nhiêu?” Đinh Hành hỏi.

“Cổ phiếu nhiều, tiền đầu tư ít hơn. Tính trên giấy tờ, công ty lỗ gần hai tỷ.” Giọng điệu của người đàn ông rất bình thản, nhưng thông báo lại gây sốc.

“Chiều nay có thể nâng lên được không?” Đinh Hành cau mày hỏi.

“Có thể có, cũng có thể không.” Vẫn giọng bình thản, anh ta không hề tỏ ra lo lắng. Mộ Thiện lại thấy những ngón tay

dài trắng treo của anh lướt nhanh trên phím đàn. Tiếng đàn lại ngân vang như dòng nước dạt dào. Điều đáng chú ý là sắc mặt Đinh Hành không biến đổi, như thể số tiền lỗ là tiền chùa, hoặc anh ta rất tin tưởng vào người đang chơi đàn. Đúng lúc này, chuông điện thoại reo, Đinh Hành rút điện thoại ra, đồng thời nói: “Đây là Mộ Thiện, người tư vấn mới của công ty, chắc cậu nghe nói rồi chứ Trần Bắc Nghiêu?” Tiếng đàn đột ngột lạc nhịp rồi im bặt. Hành động này không giống với Trần phó tổng điềm tĩnh và tự tin trước đó. Tim Mộ Thiện đập thành thịch. Đinh Hành đi ra ngoài, vui vẻ nói chuyện điện thoại: “Anh đang ở tầng cao nhất cùng với Bắc Nghiêu...” Đinh Hành

còn nói thêm gì đó, nhưng Mộ Thiện nghe không rõ.

Người ngồi đằng sau cây đàn piano đứng dậy. Anh ta nhìn xa xăm, người ở rất gần mà tâm hồn cách xa nghìn trùng. Anh ta mặc một bộ com-lê may rất khéo, dáng người cao ráo nhưng hơi gầy. Gương mặt anh sáng tựa ánh trăng, dáng đứng của anh như cây tùng đơn độc và hiên ngang giữa trời tuyết. Ánh đèn chùm trên đầu mờ ảo làm nổi bật dung mạo và sự bình tĩnh của anh ta khiến tim Mộ Thiện chấn động mạnh. Cô đã từng tưởng tượng ra trăm ngàn tình huống gặp lại Trần Bắc Nghiêu, nhưng không thể ngờ, chàng trai mồ côi ngày xưa đã trở thành

sinh viên xuất sắc trường Đại học Hồng Kông, bây giờ là Phó Tổng Giám đốc của Dung Thái. Mộ Thiện vẫn nhận ra anh từ cái nhìn đầu tiên dù cho khuôn mặt anh trông đã chín chắn và già dặn hơn xưa. Không một ai có thể toát lên vẻ đẹp trong trẻo như vậy. Những năm gần đây, việc học tập và làm ăn cũng không thể khiến Mộ Thiện hoảng loạn. Nhưng đúng lúc này, khi đối diện với gương mặt người đã tám năm không gặp, dường như xa lạ, tim cô đột nhiên đau thắt và đập thành thịch. Anh ta có nhớ cô không? Anh còn nhớ quá khứ không? Vào lúc này, Mộ Thiện không thể chế ngự được nhịp đập của trái tim, toàn thân cô run rẩy như bị ngọn lửa thiêu đốt, vừa đau đớn vừa

sợ hãi, lại vừa hạnh phúc tràn trề; liệu tâm trạng anh có giống cô không? Chắc anh vẫn còn hận cô? Cô nên làm thế nào bây giờ?

“Không ngờ gặp lại anh ở đây, Trần Bắc Nghiêu.” Mộ Thiện luống cuống nói những lời thừa.

Trần Bắc Nghiêu thờ ơ, ánh mắt lạnh lùng của anh lướt qua mặt cô. Anh gật đầu: “Mộ tiểu thư, lâu rồi không gặp.”

Anh không còn hùng hực khí thế như thời trai trẻ mà Mộ Thiện luôn nhớ, giờ đây anh nói rất từ tốn thể hiện sự tự tin, mạnh mẽ nhưng ẩn giấu sự lạnh lùng, dứt

khoát. Đó là cách nói mà Mộ Thiện thích. Có điều... Mộ tiểu thư! Cách xưng hô của anh khiến cô chạnh lòng. Mộ Thiện cười thầm: “Không thế thì sao? Lẽ nào mày còn mong muốn anh ấy gọi mày là Thiện Thiện như xưa?” Có lẽ trong mắt Trần Bắc Nghiêu, chuyện xảy ra giữa hai người chỉ là sự bông bột của thời tuổi trẻ.

Mộ Thiện trấn tĩnh, rồi khách sáo khen: “Trần tổng tuổi trẻ tài cao, muốn dự án tiến triển, tôi phải nhờ cậy anh.”

Trần Bắc Nghiêu im lặng và có vẻ uể oải. Sau đó, anh liếc nhìn cặp lông mày thanh tú, đôi môi đỏ mọng và làn da cổ

trắng nõn nà của Mộ Thiện, rồi lạnh lùng nói: “Mộ tiểu thư đã trưởng thành rồi.” Giọng điệu như vừa khen ngợi vừa châm biếm. Giọng nói lạnh nhạt và xa lạ của anh khiến lòng Mộ Thiện chùng xuống. Anh dường như không có hứng thú trò chuyện, chỉ đứng yên. Thân hình cao ráo của anh trước cây đàn piano như một nét vẽ sống động. Trần Bắc Nghiêu rút bao thuốc lá từ túi áo com-lê ra, châm một điếu hút và lặng lẽ nhả khói. Ánh mắt anh dường như nhìn Mộ Thiện chăm chú nhưng lại hướng về một nơi rất xa. Khi cánh cửa phòng mở ra, Mộ Thiện mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mạn Thù sắp lên đây.” Đinh Hành

nói với Trần Bắc Nghiêu rồi quay sang Mộ Thiện: “Nó là em họ tôi.” Em họ của Đinh Hành chính là con gái duy nhất của Phó Thị trưởng. Điều này khiến cho tim Mộ Thiện lại đập nhanh hơn.

Trần Bắc Nghiêu tỏ ra thiếu kiên nhẫn: “Giờ giao dịch sắp bắt đầu rồi, tôi xuống dưới đây.”

Anh đi qua Mộ Thiện như cơn gió thoảng. Còn Đinh Hành giờ tay bá cổ anh để thể hiện mối quan hệ thân thiết giữa hai người. Dường như đứng trước Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành chỉ giống một cậu bé tinh nghịch. Đinh Hành rút một điều thuốc đưa cho Trần Bắc Nghiêu,

anh ta cầm thuốc và đưa lên miệng ngay. Đinh Hành rút bật lửa để châm thuốc cho anh ta, rồi nửa cười nửa không: “Hãy quan tâm đến con bé.” “Con bé” ở đây đương nhiên chỉ Mạn Thù. Trần Bắc Nghiêu “Ừ.” Hai người đàn ông không cần nói nhiều, còn Mộ Thiện thì thấy khó chịu nơi lồng ngực. Cuối cùng sau tám năm, anh cũng có thêm bạn bè, có sự nghiệp, và có cả “người yêu mới”. Còn cô thì sao?

Từ cửa phòng vọng đến giọng một người con gái trong trẻo, mềm mại: “Anh Hành, anh Bắc Nghiêu!” Cô gái mặc áo vàng, tuổi đôi mươi, có gương mặt trái xoan, làn da trắng hồng, đôi mắt đen lay

láy, hiện rõ vẻ đẹp tươi trẻ bước nhanh vào. Đôi mắt lung linh của Mạn Thù nhìn hai người đàn ông, liếc qua Mộ Thiện và dừng lại ở Trần Bắc Nghiêu. “Trần tổng...” Mạn Thù rụt rè, dường như rất kính nể Trần Bắc Nghiêu: “Sắp đến giờ giao dịch rồi, anh không lên sàn, mọi người đều không yên tâm nên bảo em đi gọi anh.” Tay vẫn cầm điếu thuốc, Trần Bắc Nghiêu đi thẳng về phía trước mà không nhìn Mạn Thù. Cô ta liền bước theo anh, trông giống như đứa trẻ phạm lỗi cầu xin Đấng bề trên. Họ rất đẹp đôi.

“Em đã viết xong báo cáo chưa?”
Trần Bắc Nghiêu nghiêm khắc hỏi.

Đường đường là thiên kim của gia đình Phó Thị trưởng, vậy mà cô cam tâm tình nguyện hạ mình trước Trần Bắc Nghiêu: “Xong rồi ạ, em để ở trên bàn làm việc của anh. Em đã viết suốt đêm đây.” Sau đó, Mạn Thù quay lại làm mặt hề với Đinh Hành. Trần Bắc Nghiêu kiếm cả lời khen. Anh vội vàng đi tới thang máy, mà không hề nhìn Mộ Thiện. Đinh Hành nhận ra sự gượng gạo nơi Mộ Thiện, nên trấn an cô: “Cậu ta là dân kỹ thuật, đầu nóng tim lạnh. Cô cứ làm việc của cô, khỏi cần bận tâm đến cậu ta.” Lời nói của Đinh Hành khiến Mộ Thiện cảm thấy bình tâm.

“Cảm ơn anh!” Mộ Thiện chân thành

nói.

Bởi vì trong lòng Mộ Thiện có tâm sự nên bỗng nhiên hai má cô ửng hồng, đôi mắt long lanh ngấn lệ, đôi môi đỏ mọng gượng cười. Gương mặt diễm lệ của cô như một bông hoa khiến Đinh Hành đột nhiên không thể rời mắt. Mộ Thiện và Đinh Hành cùng nhìn theo Trần Bắc Nghiêu, đúng lúc anh ta quay đầu và bước vào thang máy. Hình như anh ta định nói điều gì đó, nhưng thang máy đã mở. Chiều nay, Đinh Hành phải họp nên để Mộ Thiện đi với Lưu Minh Dương đến văn phòng được sắp xếp trước cho cô.

Đây là tòa nhà năm tầng duy nhất nằm riêng biệt trong khu kiến trúc của Tập đoàn Dung Thái, trông rất mới. Bên ngoài treo mấy chữ nổi bật khiến Mộ Thiện lóa mắt: “Công ty đầu tư Dung Thái.” “Tập đoàn đông người nên không dễ kiếm chỗ, chỉ có văn phòng ở Công ty Đầu tư Tài chính vừa rộng rãi vừa có điều kiện, nên tôi sắp xếp để Giám đốc Mộ làm việc ở đây.” Lưu Minh Dương đưa cô lên tầng năm: “Cô không có ý kiến gì chứ?” “Không có vấn đề gì.” Mộ Thiện hơi phân tâm. Trần Bắc Nghiêu và cô đã chia tay từ rất lâu thì xảy ra vấn đề gì chứ? Công ty Đầu tư Dung Thái không hổ danh là công ty tài chính hàng đầu trong nước. Mộ Thiện đi qua hành lang

rộng thấy rất nhiều nhân viên đang chăm chú trước màn hình vi tính, họ không ngẩng đầu nhìn cô, có thể thấy họ chuyên tâm làm việc đến mức nào. Lưu Minh Dương dẫn Mộ Thiện tới một căn phòng khá rộng rãi và cười nói: “Đây là phòng tiện nghi có thể vừa làm việc vừa nghỉ ngơi. Buổi trưa, Giám đốc Mộ cứ nghỉ ở đây, sẽ không ai làm phiền cô.” Mộ Thiện liền nói lời cảm ơn. Sau khi Lưu Minh Dương đi khỏi, chỉ còn lại Mộ Thiện ngồi trong căn phòng rộng năm mươi mét vuông. Nhân viên nhắc cho Mộ Thiện một giờ sau sẽ tới nơi. Tối qua Mộ Thiện làm việc thâu đêm, đã vậy từ sáng đến giờ luôn ở trong tình trạng căng thẳng nên cô cảm thấy hơi mệt mỏi. Mộ

Thiện ngẩng đầu nhìn xung quanh, căn phòng bố trí rất thuận tiện. Ngoài một hàng ghế làm việc còn có ghế sa-lông bằng da mềm mại. Trong góc có bình nước lọc, máy pha cà phê, còn có cả tivi. Mộ Thiện khóa trái cửa lại, rồi kéo rèm xuống. Cô thử mở một cánh cửa khác ở trong phòng nhưng không được, có lẽ nó đã được khóa chặt. Mộ Thiện yên tâm đặt chuông báo thức rồi nằm nghỉ trên ghế sa-lông. Nhìn lên trần nhà, viên mắt Mộ Thiện hơi rơm rớm. Cô nghĩ mình rất buồn cười, năm 17 tuổi cô yêu chết đi sống lại, nhưng với người khác, đó chưa phải tình yêu. Mộ Thiện lấy lại tinh thần, giơ tay tháo sợi dây chuyền và bỏ vào túi tài liệu. Cô nghĩ,

mình sẽ không vương vẩn đến nó nữa. Mộ Thiện nhắm mắt. Trong lúc mơ màng, cô nghĩ rằng không có trở ngại nào là không thể vượt qua. Không biết mình đã chìm vào giấc ngủ bao lâu, nhưng Mộ Thiện cảm thấy có người đang ở bên cạnh. Cô giật mình mở mắt. Dưới ánh đèn tuýp trắng bạc, Trần Bắc Nghiêu đang lặng lẽ đứng bên cạnh cô. Cảnh tượng đó đối với Mộ Thiện như trong mộng. Mái tóc đen nhánh cắt ngắn và vầng trán cao rộng khiến gương mặt anh ngời sáng. Anh hơi cúi đầu nhưng đôi mắt vẫn ánh lên sắc lạnh. Theo ánh mắt ấy, Mộ Thiện nhìn anh đang vuốt nhẹ chiếc giày nữ. Những ngón tay dài lướt theo mép chiếc giày giống như đang vuốt

ve gót chân trần của cô. Đó là giày của Mộ Thiện, có lẽ bị rơi xuống đất trong khi cô đang nằm ngủ, Trần Bắc Nghiêu đã nhặt nó lên. Anh vẫn chăm chú nhìn bàn chân cô, ánh mắt không vui. Mộ Thiện định nói nhưng lập tức sững sờ trước hành động của anh. Trần Bắc Nghiêu từ từ ngồi xuống, sắc mặt và các thao tác của anh rất dịu dàng. Anh nhẹ nhàng nâng bàn chân của cô vào chiếc giày. Sau đó, anh lại cẩn thận đặt chân cô về vị trí cũ. Trần Bắc Nghiêu chưa đứng lên ngay mà im lặng hồi lâu. Miệng anh nhếch lên, nửa cười nửa không. Gương mặt đẹp hoàn hảo của anh từ từ hạ xuống, anh đặt một nụ hôn rất nhẹ lên mắt cá chân Mộ Thiện. Làm xong, anh ngẩng

đầu nhìn gương mặt Mộ Thiện. Cô không kịp tránh ánh nhìn ấy, thế là bốn mắt đụng nhau. Nhưng vờ như không có chuyện gì, anh bình thản đứng dậy.

Chương 2: Tài tử đen tối

Nếu như lúc mới gặp lại Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện rơi vào trạng thái hoảng loạn, thì bây giờ cô đã hoàn toàn bình tĩnh. Người khó xử là anh mới đúng, tại sao cô phải hốt hoảng? Mặc dù nụ hôn nhẹ nhàng như sợi lông quét qua cũng đủ làm toàn thân cô tê liệt trong

giây lát. Cứ nằm như vậy không lịch sự nên Mộ Thiện liền đứng dậy. Từ trước đến nay, cô nằm ngủ không được ngay ngắn. Váy ngắn màu trắng đã tóc lên đùi, cúc áo bung ra, để lộ bộ ngực đầy đặn trắng ngần khiến cô hơi bối rối. Cô đã nằm trước mặt Trần Bắc Nghiêu với bộ dạng lôi thôi đó sao? Mộ Thiện đỏ mặt, vội quay lưng về phía Trần Bắc Nghiêu, cài cúc áo và kéo váy xuống. Chỉnh đốn trang phục xong, cô quay lại, liền bắt gặp nụ cười trên gương mặt điềm tĩnh của anh. Mộ Thiện càng lúng túng hơn, cô tức giận lên tiếng: “Sao anh vào được trong này?”

Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống ghế sa-

lông, nói bình thản: “Đây là phòng nghỉ của tôi.”

Khi đó Mộ Thiện mới biết, cánh cửa cô tưởng bị khóa chặt lại thông sang một căn phòng khác, lúc này đang mở hé. Như vậy, phòng làm việc của cô ở cạnh văn phòng của Trần Bắc Nghiêu?

Mộ Thiện thấy trái tim mình xao động nhưng cô vẫn hỏi thẳng: “Tại sao anh hôn tôi?”

Văn phòng của Trần Bắc Nghiêu ở cạnh phòng cô, anh hôn trộm cô, mối quan hệ giữa anh và Mạn Thù, cô gái đơn phương tình nguyện yêu anh. Những

chi tiết này làm Mộ Thiện có chút hy vọng. Nhưng không muốn dài dòng, không cần thăm dò anh, cô đã thẳng thắn hỏi. Nếu Trần Bắc Nghiêu còn tình cảm, cô sẽ tỏ thái độ dứt khoát và từ chối anh ngay từ đầu. Thế nhưng... Trần Bắc Nghiêu nhìn Mộ Thiện chăm chú nhưng sắc mặt vẫn lạnh như băng, anh chậm rãi nói hai từ “Sở thích”. Câu hỏi của Mộ Thiện dường như đã quá quan trọng hóa vấn đề.

“Sở thích?” Mộ Thiện ngạc nhiên hỏi lại.

Vậy anh có hôn gót chân Mạn Thù hay người phụ nữ nào khác như anh vừa làm

với cô? Tim Mộ Thiện nhói đau, nụ cười trên môi cô trở nên nhạt nhẽo: “Vậy mong Trần phó tổng từ bây giờ đừng áp dụng ‘sở thích’ lên người tôi. Anh tìm tôi có việc gì? Nếu không thì xin tha cho tôi, tôi còn phải tìm người khóa cánh cửa này.” Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt rất nặng nề. Lúc anh đột nhiên đứng dậy, Mộ Thiện tưởng anh sẽ tức giận nhưng anh lại dặn dò cô: “Dung Thái là nơi nước sâu, em nhớ tự lo cho mình, đừng gần gũi Đinh Hành quá.” “Nhớ tự lo cho mình” là một câu mang lại cảm giác không tốt lành, nên Mộ Thiện đứng dậy hỏi cho rõ ràng “Ý anh là gì? Hãy nói rõ cho tôi biết.” Anh nói vậy là có nghĩa là gì? Nhắc nhở cô, cảnh

cáo cô, quan tâm hay sợ cô gây phiền phức? Trần Bắc Nghiêu vờ như không nghe thấy câu hỏi của Mộ Thiện, quay người đi ra ngoài.

Hai giờ rưỡi chiều. Ba nhân viên có năng lực nhất của công ty Mộ Thiện đến Dung Thái, ban dự án chính thức hoạt động, Mộ Thiện bắt đầu làm việc, cô nhanh chóng gạt bỏ tâm trạng rồi bởi vì sự xuất hiện của Trần Bắc Nghiêu sang một bên. Khi cô ngẩng lên, đồng hồ đã chỉ năm giờ rưỡi. Mộ Thiện đứng dậy thư giãn, cô nhìn ra ngoài cửa, thấy nhân viên của công ty Đầu tư Tài chính mặt mày hớn hở. Mộ Thiện ngồi xuống, mở trang chứng khoán thấy cổ phiếu toàn một

ký hiệu màu xanh. Trần Bắc Nghiêu đã lật ngược tình thế? Cô sớm biết được Trần Bắc Nghiêu sẽ không thua. Nhiều năm trước, anh đã luôn chứng chắc và thông minh hơn các bạn cùng trang lứa. Ý nghĩ này khiến Mộ Thiện hơi thất vọng, cô từ từ quay về phía cánh cửa phòng vẫn chưa đóng kín. Cô nhìn thấy dáng lưng thẳng tắp và vững chãi của anh ta trên mặt bàn làm việc. Điểm tựa đó vĩnh viễn không thuộc về cô.

Mười ngày sau khi hợp tác, ban dự án đã hoàn thành công việc điều tra nghiên cứu tiền kỳ. Điều đó giúp cô biết, Dung Thái có quan hệ với xã hội đen. Lợi nhuận từ tàu đánh bạc trên sông, quán

bạc hộp đêm, các công ty được bảo kê chỉ chiếm một phần mười tổng lợi nhuận của Dung Thái. Bọn họ duy trì việc làm ăn này chỉ với mục đích củng cố địa vị giang hồ, mở rộng các mối quan hệ. Ví dụ như muốn mua người đàn bà tặng cho một nhân vật có địa vị nào đó, họ sẽ lấy người từ hộp đêm của mình. Như vậy, chi phí sẽ ít hơn lại đảm bảo “chất lượng”. Việc làm ăn phi pháp, Đinh Mặc Ngôn giao cho Châu Á Trạch xử lý. Vì việc này không thuộc giới hạn nên Mộ Thiện cũng chỉ biết cho qua. Còn Trần Bắc Nghiêu tập trung quản lý Công ty Đầu tư Tài chính Dung Thái. Dù Đinh Mặc Ngôn tìm mọi cách để lôi kéo con người tài năng này vào các hoạt động

kinh doanh phi pháp nhưng Trần Bắc Nghiêu không có hứng thú. Đinh Mặc Ngôn từng nhận xét về anh như sau: “Trần Bắc Nghiêu là thiên tài nhưng quá thanh cao, lại không có tham vọng, nhiều vụ làm ăn lớn muốn giao cho cậu ta nhưng cậu ta không chịu nhận, tính cách rất cứng nhắc.”

Kể từ hôm gặp Mạn Thù, Mộ Thiện thường xuyên bắt gặp cô ta ra vào văn phòng của Trần Bắc Nghiêu. Vì vậy, một chút nhớ nhung Trần Bắc Nghiêu còn sót lại trong lòng cô đã bay đi hết. Dù cô có yêu anh đến mức nào, chỉ nghĩ về mối quan hệ mờ ám giữa anh và Mạn Thù, cô đã không muốn để tâm tới anh. Hình như

nụ hôn anh để lại trên mắt cá chân cô ngày hôm đó như chưa từng tồn tại. Cảm giác giống như bị điện giật, nhưng để nhắc nhở cô, đó chính là “sở thích” của anh mà thôi. Mộ Thiện và Đinh Hành thường xuyên gặp gỡ, thỉnh thoảng cùng ăn cơm. Không thể không công nhận, cô và anh ta nói chuyện khá hợp. Đinh Hành không thô tục như những công tử nhà giàu đua đòi. Anh ta luôn tỏ ra thân thiện, dễ gần, thỉnh thoảng mới để lộ bộ mặt tàn nhẫn, nhưng Mộ Thiện không để ý và anh ta cũng không giải thích. Cuối tuần, Mộ Thiện nộp báo cáo tiền kỳ và nhận được lời khen từ Đinh Mặc Ngôn. Cô cho phép mình và nhân viên nghỉ ngơi. Sau khi ngủ hết nửa ngày, cô ở nhà xem phim

một mình. Khoảng sáu, bảy giờ tối, cô nhận được điện thoại của Đinh Hành hẹn đi ăn cơm. Đây là lần đầu tiên Đinh Hành hẹn cô vào buổi tối. Nếu từ chối sẽ không hay vì hai người là chỗ quen biết, anh lại không hẹn mình cô nên Mộ Thiện liền thay quần áo đi cùng. Trời dần tối, đường phố đã lên đèn. Tới nơi, Mộ Thiện mới biết đó là hộp đêm của Dung Thái. Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện tới một nơi giải trí như vậy.

Hộp đêm nằm ở khu vực thanh bình và có giá đắt nhất thành phố Lâm. Bãi Đỗ xe chật ních các loại xe thời thượng, cô tiếp tân cao ráo, xinh đẹp mặc xường xám cất giọng ngọt ngào: “Hoan nghênh

quý khách”, khuôn mặt cô quyến rũ, đưa tình. Dãy hành lang dài lát gạch được phủ bởi ánh đèn vàng dịu nhẹ khiến tâm hồn người lâng lâng. Mộ Thiện đi theo nhân viên phục vụ tới phòng VIP cuối hành lang. Trong phòng không có thứ âm thanh nhưc đầu, cũng không có ánh đèn chói mắt. Căn phòng bày bộ bàn ghế gỗ giản dị, tiếng nhạc êm dịu, réo rắt, ánh sáng vàng dịu. Không ngờ trong hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố lại có nơi yên bình như vậy. Trên ghế sa-lông đối diện với cửa chính là Đinh Hành và bạn bè của anh. Mộ Thiện nhìn họ không rời mắt. Đinh Hành ngồi ở giữa, mặc áo sơ mi trắng, tao nhã và thanh thoát. Dưới ngọn đèn vàng, trông anh rất nổi bật.

Trần Bắc Nghiêu ngồi bên tay trái Đinh Hành. Anh không thắt cà vạt, cúc dưới áo com lê cởi ra, khiến anh có dáng vẻ lười nhác hiếm thấy. Nếu nói Đinh Hành như bức tranh sơn dầu thì Trần Bắc Nghiêu lại như một bức thủy mặc. Mặc dù ngồi ở góc tối nhưng gương mặt trắng như tuyết của Trần Bắc Nghiêu vừa mang nét thanh tú của tuổi thanh xuân, vừa mang vẻ chín chắn của tuổi trưởng thành, một vẻ đẹp cuốn hút không thể cưỡng lại. Ngồi bên tay phải Đinh Hành chính là Châu Á Trạch. Với áo sơ mi đen, khuôn mặt đầy nam tính, anh ta nở nụ cười bất cần, liếc nhìn Mộ Thiên rồi đánh mắt đi chỗ khác ngay. Mạn Thù ngồi bên cạnh Trần Bắc Nghiêu, mỉm cười nhìn Mộ

Thiện, trông rất đáng yêu. Trong lòng Mộ Thiện không tránh khỏi cảm giác bức tức dù biết là không nên. Trong phòng có một người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt và hai cô gái xinh đẹp ngồi cạnh anh ta và Châu Á Trạch. Nhìn hình dáng có thể đoán họ là “công chúa” của hộp đêm này. Đinh Hành không có phụ nữ ngồi cạnh, anh ta nhìn Mộ Thiện, mắt cười như nói: “Mộ Thiện, lại đây!” Trần Bắc Nghiêu vờ như vô tình nhìn Mộ Thiện nhưng ánh mắt anh chỉ dừng trên gương mặt cô một giây rồi lập tức rời đi. Ánh mắt của Trần Bắc Nghiêu khiến tim Mộ Thiện nhói đau, cô đi đến bên cạnh Đinh Hành ngồi xuống. Sau màn giới thiệu ngắn gọn bọn họ tập trung chơi trò xúc xắc trên bàn. Đinh

Hành vừa xem xúc xắc vừa nói với Mộ Thiện: “Sao lại ăn mặc giản dị như vậy?” Mộ Thiện nhìn các cô gái trong phòng, họ đều mặc váy hở ngực, còn Mạn Thù diện một bộ váy hồng, để lộ bờ vai rất mềm mại. Bên cạnh thân hình cao ráo của Trần Bắc Nghiêu, trông cô ta càng dịu dàng và thuần khiết hơn. Mộ Thiện nhìn lại mình, không trang điểm, mặc áo phông, quần bò, giày thể thao, buộc tóc đuôi ngựa... Hình như kể từ khi gặp lại Trần Bắc Nghiêu, ngoài công việc, cô không chăm sóc sắc đẹp của mình.

Mộ Thiện hơi chột dạ, nhưng vẫn rất tự tin: “Không được sao?”

Đinh Hành mỉm cười, thì thầm bên tai cô: “Được, nhưng nếu so sánh cô với những người phụ nữ kia, mình sẽ đặc tội với họ đấy.”

Mộ Thiện phì cười. Đinh Hành không rời mắt khỏi gương mặt thánh thiện, trắng ngần của cô, mắt anh rực sáng.

Mạn Thù ở bên cạnh lên tiếng: “Anh ơi, anh nói thầm với chị Mộ Thiện chuyện gì thế?”. Đinh Hành không trả lời, anh ta tựa vào ghế sa-lông, nụ cười càng bí hiểm hơn.

Lòng Mộ Thiện như có lửa đốt, cô thấy hồ thẹn và lúng túng như người đang nhìn ngó thứ không thuộc về mình. Để tránh bị thất thế, Mộ Thiện giả vờ nghiên cứu trò xúc xắc. Bốn người đàn ông chán trò xúc xắc liền chuyển sang chơi bài. Mộ Thiện cười thầm, nếu người ngoài biết “thái tử” Dung Thái và đám đàn em không ma túy, không chơi gái, chỉ tiêu khiển bằng mấy trò lành mạnh tại hộp đêm đất đỏ nhất thành phố Lâm, chắc họ sẽ rất kinh ngạc. Nụ cười của Mộ Thiện lọt vào mắt Đinh Hành khiến trái tim anh thổn thức. Anh ta vỗ nhẹ lên vai Mộ Thiện: “Cô muốn chơi à?” Mộ Thiện vốn không có ý định đánh bài với đàn ông, nhưng thấy Mạn Thù dính chặt vào Trần

Bắc Nghiêu, cô không do dự nhận bài từ tay Đinh Hành. Sau một ván bài, Mộ Thiện và Châu Á Trạch thắng thế, Trần Bắc Nghiêu và người đàn ông còn lại thua một cách tâm phục khẩu phục. Châu Á Trạch hưng phấn khen Mộ Thiện đã khiến anh thay đổi cách nhìn về người đẹp. Lời khen của anh dành cho Mộ Thiện hết sức tự nhiên như mới gặp cô lần đầu. Mộ Thiện cũng không bận tâm. Cô tỏ ra bình thản nhưng rất đặc ý khi đã tách được Trần Bắc Nghiêu và Mạn Thù. Ngay sau đó, cô thấy mình quá trẻ con. Hai “công chúa” của hộp đêm không hết lời khen Mộ Thiện. Họ thích Mộ Thiện hơn Mạn Thù bởi thái độ hòa nhã, thân thiện của cô. Hơn nữa, cô lại là người

Đinh thiếu mời đến đây. Đinh Hành vừa ngồi bên Mộ Thiên xem đánh bài. Vừa đặt tay lên thành ghế sau lưng Mộ Thiên và thì thầm bên tai cô: “Không ngờ cô chơi giỏi như vậy!”

Mộ Thiên mỉm cười: “Tại đối thủ yếu quá.”

Đinh Hành cười lớn. Mộ Thiên ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt nhìn nghiêng của Trần Bắc Nghiêu. Ánh mắt anh sắc bén, lạnh lùng và xa cách. Dù anh không nhìn cô nhưng cô vẫn đọc được lời cảnh báo trong mắt anh. Điều này khiến sự đặc ý của Mộ Thiên khi thắng bài nhanh chóng xẹp xuống như quả bóng xì hơi. Cô thầm

nghĩ, dù tám năm trôi qua, cô sống rất vui vẻ, nhưng chỉ cần gặp lại gương mặt ấy, ánh mắt ấy cũng khiến cô không cười nổi. Thế là Mộ Thiện càng không nường tay, cô đánh cho Trần Bắc Nghiêu thua liêng xiêng.

Đám đàn ông chơi chán liền nhường chỗ cho các cô gái. Họ vừa xem đánh bài vừa tán gẫu. Ngoại trừ Mạn Thù thì hai “công chúa” của hộp đêm chơi rất giỏi, ván bài lập tức trở nên kịch tính. Mạn Thù quay sang cầu cứu Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu giúp cô xem một ván rồi cầm hộp thuốc lá ra ngoài. Đinh Hành ngồi thêm một lúc nữa nhưng thấy Mộ Thiện chỉ tập trung chơi bài nên

cũng đứng dậy. Châu Á Trạch thấy vậy thì hôn lên má cô gái ngồi bên cạnh, rồi cũng theo ra ngoài. Ba người đàn ông im lặng tựa vào lan can hút thuốc.

Tiếng kêu lạc lõng của Mạn Thù vọng ra ngoài: “Không ngờ chị ấy còn át chủ bài.” Một “công chúa” phải thốt lên “Cô đi sai nước rồi,” Cuối cùng, Mộ Thiện bình thản tuyên bố thắng cuộc: “Đôi Q”.

Cả ba người đàn ông đều quay đầu nhìn bốn cô gái xinh đẹp nhưng Mộ Thiện vẫn như bông hoa nổi bật giữa những người phụ nữ trang điểm kỹ càng. Cô không tô son điểm phấn nhưng làn da cô trắng mịn màng, đôi môi đỏ mọng như

hoa, cặp lông mày đen thanh tú nhú lại thể hiện sự tập trung cao độ. Nhưng dù ngồi giữa những cô gái sôi nổi, nụ cười của Mộ Thiên vẫn ẩn giấu sự lạc lõng.

Trần Bắc Nghiêu trầm ngâm hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Châu Á Trạch cười: “Tại sao Đinh thiếu lại mời Mộ Thiên đến đây?” Cô ấy chưa có mối quan hệ thân thiết với họ.

Đinh Hành vẫn nhìn Mộ Thiên, mỉm cười rồi trả lời: “Muốn gọi thì gọi”.

“Đinh thiếu, không phải anh thật lòng đây chứ?” Châu Á Trạch hỏi.

Sau khi nhả khói thuốc, Đinh Hành từ tốn nói: “Chú đừng nhìn bên ngoài của cô ấy mà đánh giá, thật ra tâm hồn cô ấy rất trong sáng, thánh thiện. Tôi đã điều tra, từ thời đại học cho đến lúc đi làm cô ấy không có bạn trai, cũng không có quan hệ lãng nhăng với khách hàng. Một cô gái xinh đẹp lại rất thật thà, ngay thẳng. Tiếp xúc lâu ngày mới thấy cô ấy còn chính trực, hào phóng hơn cả nam giới. Ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã muốn theo đuổi cô ấy. Tôi sợ làm cô ấy sợ hãi nên mới kiên nhẫn đến bây giờ. Tất nhiên lúc này đó chưa hẳn là tình yêu nhưng biết đâu một ngày nào đó, tôi sẽ yêu cô ấy rất sâu sắc.”

Tuy không có kinh nghiệm nhiều về tình yêu lứa đôi nhưng Mộ Thiện vẫn cảm nhận được sự thay đổi trong cách đối xử của Đình Hành đối với cô. Anh ta viện có “thuận đường”, ngày nào cũng tới căn hộ của cô để đón đi làm. Nếu Mộ Thiện từ chối khéo “không muốn làm phiền” thì Đình Hành chỉ mỉm cười: “Có phiền gì đâu.” Sau khi bị Đình Hành “thuận đường” đưa về nhà. Mộ Thiện liền ở lại Dung Thái làm thêm đến tối muộn. Đình Hành dường như có “tai mắt”, dù cô về rất muộn nhưng anh ta vẫn đứng tựa vào cửa chiếc xe Cadillac ngoài cổng để đợi cô. Nơi ăn trưa của ban dự án lịch sự hơn, có lúc là phòng ăn riêng trong khách sạn, có lúc là quán

lầu nổi tiếng. Đình Hành hôm cùng ăn hôm không, mỗi khi có mặt, anh đều ngồi bên cạnh Mộ Thiện. Vừa chiều chuộng vừa hưởng thụ thời gian bên cô. Đình Hành không nhiều lời, chỉ biểu hiện qua ánh mắt thâm tình, cười nụ. Đám nhân viên không sợ Mộ Thiện, thường trêu chọc cô câu được “con rùa vàng”. Thậm chí, cả Đồng Tuyên Thành nghe thoáng qua cũng gọi điện thoại đến hỏi. Mục đích chủ yếu của Đồng Tuyên Thành là dận dò Mộ Thiện đừng dính dáng đến việc làm ăn phi pháp của Dung Thái nhưng anh ta không kiềm chế nổi phải “hỏi đều” Mộ Thiện đã sẵn sàng đón nhận cuộc sống “hạnh phúc” khẩu vị nặng... Trước sự quan tâm thái quá đó,

Mộ Thiện luôn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì. Thật ra Mộ Thiện thuộc kiểu người phụ nữ truyền thống. Chuyện yêu sớm với Trần Bắc Nghiêu hồi đó đã khiến cô đóng cửa trái tim suốt tám năm. Mộ Thiện đã chia tay với anh nhưng bảo cô bây giờ bắt đầu một mối quan hệ mới thì cô không làm nổi. Cũng giống như chuyện cô lén lút cất giấu một vật báu suốt tám năm, nhưng cuối cùng rồi cũng bị thời gian ăn mòn. Vì thế càng khó khăn hơn khi bắt cô nhanh chóng thờ phụng một báu vật khác. Hơn nữa, Trần Bắc Nghiêu hàng ngày chỉ cách cô một bức tường. Sự tồn tại của anh giống như không khí cần để thở nhưng không chạm vào được. Trong tâm tưởng của Mộ

Thiện vẫn luôn tràn ngập hình bóng anh. Mộ Thiện nói thẳng với Đình Hành rằng mình không thích có mối quan hệ thân thiết cùng khách hàng. Đình Hành chỉ cười và vẫn đưa đón, quan tâm tới cô ở mọi lúc mọi nơi. Anh ta không có thái độ bất nhã, cứ từng bước thâm nhập vào cuộc sống của cô, khiến Mộ Thiện không có gì để nói.

Vào ngày cuối tuần của tháng thứ hai tại Dung Thái. Bởi vì tuần sau phải báo cáo kết quả nghiên cứu với Đình Mặc Ngôn nên Mộ Thiện quyết định làm thêm. Cô đến Dung Thái từ rất sớm, hôm nay là ngày nghỉ chỉ có một mình cô đi làm nên rất thoải mái. Mộ Thiện vui đầu vào làm

việc trên máy vi tính quên cả thời gian, đến trưa đột nhiên điện thoại bàn đổ chuông.

“Cô đã đói chưa?” Giọng Đinh Hành ở đầu kia điện thoại, lúc này Mộ Thiện mới cảm thấy bụng đói cồn cào. “Đến chỗ tôi đi, cầm theo kết quả công việc của cô.” Đinh Hành nói xong liền tắt điện thoại khiến Mộ Thiện không kịp lên tiếng. Tất nhiên Mộ Thiện không thể từ chối dù biết Đinh Hành lấy danh nghĩa việc công làm việc tư.

Tầng cao nhất tòa nhà chính không một bóng người, căn phòng sang trọng yên tĩnh như giáo đường, thậm chí đến

thư ký riêng của Đinh Hành cũng vắng mặt. Mộ Thiện đi bằng thang máy lên tầng phòng của Đinh Hành. Hôm nay, Đinh Hành mặc áo phong màu nhạt trông càng phong độ hơn ngày thường. Anh ngồi đằng sau bàn làm việc, tay cầm tập tài liệu, tập trung tinh thần. Chắc là do có công việc cần làm ngay. Nghe có tiếng động, Đinh Hành ngẩng đầu, anh mỉm cười khi thấy Mộ Thiện: “Mau lại đây đi, thức ăn nguội cả rồi.” Đinh Hành đứng dậy đi đến bàn uống nước, trên bàn đặt sẵn mấy hộp cơm. Mộ Thiện đưa báo cáo kết quả công việc cho Đinh Hành, anh mỉm cười nhận lấy, vừa ăn cơm vừa giở ra xem, tỏ ra rất nghiêm túc. Nhìn thấy vậy Mộ Thiện hơi áy náy vì hình

như cô đã nghĩ sai về anh ta.

Cô gơ tay về phía Đinh Hành: “Đưa cho tôi đi!” Đinh Hành nhú mày không hiểu. Mộ Thiện lấy lại tập tài liệu từ tay anh ta: “Ăn xong rồi xem sau, tôi không muốn hại Đinh thiếu bị rối loạn tiêu hóa.”

Mặt Đinh Hành thể hiện niềm vui, anh nói nhỏ: “Được thôi!”

Không biết anh ta mua cơm hộp ở đâu nhưng mùi vị cũng không tồi. Mộ Thiện ăn rất ngon miệng. Lúc cô chuẩn bị chào tạm biệt, Đinh Hành vội mở lời: “Cô hãy ở lại đây, buổi chiều báo cáo cho tôi biết

kết quả công việc của cô”.

“Vậy tôi đi lấy máy tính chuẩn bị.”

Đinh Hành nở nụ cười bất lực, rồi cất giọng tội nghiệp: “Mộ Thiện, để tôi nghỉ một lát được không?”

Mộ Thiện mềm lòng, người đàn ông này thật là... Vì cảm thấy bản thân mềm lòng, cô càng phải giải quyết dứt khoát. Hôm nay có lẽ cô sẽ nói rõ ràng. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn Đinh Hành bằng ánh mắt trong veo: “Được, tôi cũng muốn nói chuyện với anh”. Đinh Hành dường như đọc được suy nghĩ của cô, anh cúi đầu châm một điếu thuốc, ánh mắt buồn

hắn.

Văn phòng Tổng Giám Đốc Đinh Mặc Ngôn nằm ở góc trong cùng của tầng trên tòa nhà, cách xa các văn phòng khác, có lẽ là phòng nghỉ của Đinh Mặc Ngôn. Bên trong được trang trí sang trọng, trên tường treo một chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng rất lớn, phía đối diện có ghế sofa, thậm chí có cả giường ngủ. Khi đóng cửa, văn phòng hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Nghĩ đến tin đồn về Đinh Mặc Ngôn, Mộ Thiện thấy chiếc giường rất chướng mắt. Trong hai tháng làm việc tại Dung Thái, cô thường xuyên nhìn thấy nhiều người phụ nữ khác nhau ở bên cạnh Đinh Mặc Ngôn. Ông ta

không hề che giấu sở thích của mình, thậm chí còn công khai trước bàn dân thiên hạ.

Trong căn phòng mờ ảo và yên tĩnh. Mộ Thiện nhìn chăm chú lên màn hình tivi, kết quả công việc của cô được kết nối lên màn hình máy chiếu. Mộ Thiện chuyên tâm báo cáo với Đinh Hành về những tiến triển của công ty. Mặc dù vậy, cô vẫn không thể phủ nhận sự tồn tại mãnh liệt của anh ta. Đinh Hành ngồi trên tấm thảm trải nền gần Mộ Thiện. Từ đầu đến bây giờ, Mộ Thiện luôn ngồi thẳng người nên không tránh khỏi bị mỏi lưng. Cô hơi ngả người về phía sau, nhưng không dựa vào ghế sofa. Từ lúc nào

không hay, cánh tay rắn chắc và âm áp của anh đã vòng ra sau lưng Mộ Thiện. Sau đó bờ vai cô trĩu nặng, tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Chuyện gì đến cũng đến. Tuy Mộ Thiện đã lường trước sự việc, nhưng vào giây phút đó, cô không tránh khỏi căng thẳng. Ngoài Trần Bắc Nghiêu, cô chưa từng gần gũi với người đàn ông nào như vậy. Mộ Thiện quay đầu định nói, nhưng đến hơi thở của cô cũng bị nén lại. Dưới ánh sáng mờ mờ, gương mặt anh tuần của Đinh Hành như tượng được chạm trổ tinh xảo chỉ cách Mộ Thiện vài cen-ti-met. Anh ta không hề theo dõi kết quả công việc mà hơi cúi đầu, cọ mũi lên tóc cô, như muốn hít mùi hương trên đó. Như bắt gặp ánh mắt của

Mộ Thiện, Đinh Hành hơi nghiêng mặt nhìn cô. Sau đó không đợi Mộ Thiện có phản ứng. Đinh Hành cúi xuống, đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô. Bàn tay còn lại của anh chống xuống đất bên cạnh Mộ Thiện. Anh ta nhìn cô say đắm bằng ánh mắt thâm tình.

Máu trong người Mộ Thiện như dồn hết lên mặt, cô nói: “Đinh Hành, tôi không thể...”

“Mộ Thiện!” Đinh Hành chớp mắt, giọng nói trầm ấm của anh ta có thể mê hoặc ý chí và linh hồn con người: “Em biết... Tôi không mong chờ câu trả lời này...”

Đinh Hành tắt máy chiếu, không gian bỗng im lặng, chỉ còn lại hơi thở và nhịp đập của hai con tim...

“Tôi...” Mộ Thiện cảm thấy sự bất lực bủa vây.

Đinh Hành không để cô nói hết câu, một tay anh ta nâng cằm cô, một tay ôm chặt eo cô. Đôi mắt anh như đáy đại dương sâu thẳm, anh ta lại cúi xuống kề sát vào môi cô... Đúng lúc này, tiếng lịch kịch từ bên ngoài vọng vào. Mộ Thiện bỗng dưng bừng tỉnh, đẩy mạnh Đinh Hành ra và nhanh chóng đứng dậy, hai má cô đỏ ửng, Đinh Hành vẫn ngồi dưới

sàn nhìn Mộ Thiện, gương mặt điển trai của anh thấp thoáng nụ cười bất lực. Khóe miệng anh ta còn dính vết son môi của Mộ Thiện. “Không cho phép em tiếp tục trốn tránh anh.” Đinh Hành nói một câu rồi đứng dậy đi về phía cửa ra vào. Mộ Thiện quả thật muốn trốn tránh nên vội đi theo anh ta. Đinh Hành dừng trước cửa, liếc mắt mèo ra bên ngoài. Mộ Thiện đứng sau anh ta, trong lòng thấy hơi buồn. Cô không thể phủ nhận, Đinh Hành khiến cô rung động. Nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng cho mối quan hệ mới. Đặc biệt ở nơi có Trần Bắc Nghiêu, cô lại càng không thể. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn Đinh Hành định nói điều gì đó nhưng thấy anh trọn mắt nhìn trùng trùng ra bên

ngoài, sắc mặt biến đổi khó coi vô cùng. Tiếng động ở bên ngoài nghe mỗi lúc một rõ hơn.

“Chú...chú...um....Thanh âm trong trẻo quen thuộc, pha lẫn tiếng thở gấp gấp đứt quãng không thành câu hoàn chỉnh.

“Mạn Mạn... Mạn Mạn ngoan nào... Cháu hãy nhắc mông cao lên một chút, đúng rồi...” Giọng người đàn ông trầm trầm vang lên, sau đó là tiếng xác thịt cọ xát mỗi lúc một to hơn, mỗi lúc một mạnh hơn.

Mộ Thiện không thể tin vào những gì

cô nghe thấy, có thể cô đã nghe nhầm. Mạn Thù chẳng phải là bạn gái của Trần Bắc Nghiêu hay sao? Đinh Hành sa sầm mặt. Anh nhìn Mộ Thiên bằng ánh mắt u tối: “Ông ấy điên rồi!” Sau đó anh mở cửa xông ra ngoài. Phòng ngoài bật đèn sáng trưng. Mạn Thù nằm trên chiếc bàn làm việc bằng gỗ đen đối diện cửa chính, tài liệu tứ tung dưới đất. Cơ thể trắng nõn của cô giống bông hoa đang nở, đầu tóc cô rối tung, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt như vừa đau đớn vừa sung sướng, cô ta như chìm trong hoan lạc. Người đàn ông đối diện Mạn Thù đang nhấc cao đôi chân thon thả của cô chính là Đinh Mặc Ngôn. Hai mắt Đinh Mặc Ngôn đỏ ngầu, bàn tay lớn giữ chặt eo

Mạn Thù, thân hình rắn chắc vạm vỡ ấy đưa đẩy mạnh mẽ. Vùng bụng của ông ta hơi chảy, trên cánh tay xuất hiện những vết đồi mồi của tuổi già. Con người ấy đè lên tấm thân mỏng mỏng của Mạn Thù, trông rất đáng sợ.

“Dừng lại!” Đinh Hành tức giận đến trước mặt hai người, nhưng cũng không thể khiến cả hai dừng lại được.

“Cút xéo!” Đinh Mặc Ngôn như bị mất trí, giơ tay đẩy mạnh Đinh Hành. Anh không đề phòng nên bị xô ngã xuống đất.

“Bố làm sao vậy?” Đinh Hành lại

xông lên: “Bố lại uống thuốc rồi à?”

Chỉ có tiếng rên rĩ của Mạn Thù đáp lại lời anh: “Chú ơi... Nhanh lên... Xin chú, nhanh nữa lên...”

Mộ Thiện sợ hãi khi chứng kiến cảnh tượng này. Không biết đây là sự nhor bản giấu trong vỏ bọc đẹp đẽ của Đình tổng hay chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Nhưng nghe những câu hỏi của Đình Hành, có thể thấy Đình Mặc Ngôn thường dùng thuốc kích thích, nếu không một người ngoài năm mươi như ông ta sao có thể đêm đêm chìm trong lạc thú? Đúng lúc nnày một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi chạy vào. Mộ Thiện nhận ra đó là

bác sỹ riêng của Đinh Mặc ngôn. Anh ta quan sát tình hình trong phòng rồi ghen ngào nói: “Đinh thiếu, Đinh tổng hôm nay gọi mấy người đàn bà, ông ấy dùng thuốc.... Nhưng hệ quả là cô Mạn Thù tự nhiên leo lên xe của Đinh tổng.”

“Cút xéo!” Đinh Mặc Ngôn gầm lên, ông ta vẫn không ngừng giày vò trên người Mạn Thù: “Mau lôi thằng con mất dạy ra ngoài cho tôi!”

“Không tìm ra đàn bà hay sao bố dám chơi cả con bé? Bố nó là Phó Thị trưởng đây.” Đinh Hành không thể kiềm chế được nữa, anh rút khẩu súng từ thắt lưng: “Buông con bé ra, nếu không con sẽ nổ

súng!”

Lúc này, Mộ Thiện mới biết Đinh Hành mang theo súng bên mình.

“Đinh thiếu! Cậu đừng kích động, đừng kích động!” Đứng sau lưng anh, ông bác sỹ hoảng hốt hét lên.

Có lẽ sợ con trai nổ súng, Đinh Mặc Ngôn nói với giọng mềm mỏng hơn: “Đợi tôi chơi xong lần này rồi tính! Anh ra ngoài trước đi!”

Chuyện xảy ra sau đó không thể ngờ được. Một giây trước, Đinh Hành vẫn

đứng yên tại chỗ. Rồi bỗng nhiên người anh run lên rồi từ từ đổ xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, không biết sống hay chết. Sau lưng anh, gã bác sĩ chậm rãi rút ống kim tiêm vào túi quần mình. Bởi vì cú ngã của Đinh Hành không hề phát ra tiếng động nên Đinh Mặc Ngôn tưởng anh đã ra ngoài. Mạn Thù và ông ta vẫn chìm trong nhục dục. Gã bác sĩ tránh sang một bên, sau lưng gã là một người đàn ông. Hắn ta dường có hóa thành tro bụi. Mộ Thiện cũng nhận ra, đó chính là Châu Á Trạch, trợ thủ đắc lực của cha con Đinh tổng chuyên quản lý việc làm ăn phi pháp của Dung Thái. Châu Á Trạch nở nụ cười thâm hiểm, rồi đánh mắt ra hiệu cho gã bác sĩ. Gã này gật đầu, rồi

đi vòng tới Mạn Thù từ từ tiêm một mũi khác vào cổ cô.

“Mày làm gì vậy?” Đinh Mặc Ngôn hét lên.

Bên cạnh Châu Á Trạch là một người đàn ông khác không biết bước vào từ lúc nào. Người đó có tướng mạo hoàn hảo, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lùng, Mộ Thiên bị sốc, dường như rơi xuống hố băng. “Làm thế nào bây giờ?” Châu Á Trạch hỏi người đàn ông đó: “Không ngờ Đinh Hành cũng ở đây, chúng ta phải thay đổi kế hoạch.” Người đàn ông đó gật đầu. Anh ta đeo găng tay, cúi xuống lấy khẩu súng của Đinh Hành, lắp nòng

giảm thanh một cách thành thạo rồi nhắm thẳng vào đầu Đinh Mặc Ngôn. Khuôn mặt đẹp đẽ của anh ta như được bao phủ bởi lớp băng mỏng. Ánh mắt nheo nheo như của người thợ săn nguy hiểm, không còn vẻ thanh cao, tư lự thường có. Giáp mặt với Đinh Mặc Ngôn đang kinh hãi và ngạc nhiên, anh từ từ đưa mũi súng lên đầu ông ta: “Đinh Mặc Ngôn, hãy ghi nhớ, người giết ông là tôi”, anh ta hạ thấp giọng xuống. Sau đó, anh ta nhẹ nhàng tiến lại gần Đinh Mặc Ngôn và ghé sát vào tai ông ta nói điều gì đó. Sau một tiếng bụp rất khẽ, viên đạn từ nòng súng trên tay anh ta xuyên qua đầu Đinh Mặc Ngôn. Có lẽ do dùng thuốc kích dục nên Đinh Mặc Ngôn không hề có phản ứng,

ông ta chỉ biết trợn mắt rồi gục xuống bàn, máu từ đầu ông ta chảy lên lảng. Một vị lão đại từng hô mưa gọi gió ở thành phố Lâm đã chết dưới bàn tay tâm phúc đắc lực nhất của ông ta, gục xuống bên người cháu vợ của ông ta như vậy. “Hãy thu dọn sạch sẽ!” Người đàn ông ra lệnh rồi nhét lại khẩu súng vào tay Đinh Hành. Từ ngoài cửa, tay trợ lý của anh ta đi vào. Châu Á Trạch, gã bác sỹ và tay trợ lý bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Đầu óc Mộ Thiên trống rỗng, cô nghe thấy tim mình thất lại, tay chân cô lạnh toát, giống như người chết bị trúng đạn nằm trên vũng máu. Trong cơn hoảng loạn, những hình ảnh vụn vặt chợt vụt

qua đầu cô. Gã bác sỹ bị mua chuộc, thuốc kích thích bị tráo đổi, Mạn Thù bị tiêm thuốc... Hơn nữa, đối với Đinh Mặc Ngôn, anh ta là người không hề có tham vọng, là bạn bè thân thiết của Đinh Hành, là người mà Mạn Thù ngưỡng mộ. Người đã từng cảnh cáo cô đừng gần gũi Đinh Hành. Đây là một cái bẫy tinh vi được dày công bố trí trong một khoảng thời gian dài. Anh ta đã giết Đinh Mặc Ngôn, nhưng tại sao anh phải làm vậy? Đinh Hành vô tình xuất hiện ở đây, vậy anh sẽ xử lý Đinh Hành và Mạn Thù thế nào? Còn tám năm trước, tại sao anh từ thành phố Lâm đột nhiên về sống ở huyện nhỏ quê cô? Tại sao anh thường xuyên biệt tích? Tại sao anh chứng chạc già

dẫn hơn bạn cùng trang lứa? Tại sao những năm qua cô không nghe được bất cứ tin tức nào liên quan đến anh? Bóng mây ngờ vực đè lên tim Mộ Thiện, sự hãi hùng khiến cô thấy lòng mình dựng ngược. Người đàn ông mà cô luôn nhớ nhung từ năm mười bảy tuổi đến bây giờ trở nên đáng sợ và xa lạ vô cùng. Mộ Thiện run sợ rút di động từ túi áo, tay cô lay bầy đến mức suýt làm nó rơi xuống đất, cô sợ chết khiếp. Khó khăn lắm Mộ Thiện mới bấm được số 110. “Tên tôi là Mộ Thiện...” Cô căng thẳng nhìn ra bên ngoài, cố gắng nói nhỏ nhất có thể. Toàn thân cô đột ngột cứng lại, giọng nói của cảnh sát ở đầu dây bên kia trở nên vờn vờ. Bên ngoài, người đàn ông kia dường

như phát hiện ra, anh ta đột nhiên quay đầu về phía Mộ Thiện. Cô có cảm giác chẳng lành, nhìn qua cánh cửa phòng này dễ thấy, bọn họ làm sao có thể tha cho cô? Sau đó anh ta rút súng từ thắt lưng, lên đạn và đánh mất ra hiệu cho Châu Á Trach. Cả hai từ từ tiến về phía Mộ Thiện, mặt họ rất đen tối. Tấm lưng sờn lạnh của Mộ Thiện dính chặt vào thành tủ, không gian chật hẹp, kín mít khiến cô khó thở. Toàn thân cô tê liệt không thể cử động. Qua khe cửa của tủ quần áo, cô có thể thấy tia sáng từ bên ngoài lọt vào. Có người bật đèn, bên ngoài thấp thoáng bóng áo đen qua lại, từng bước chân giậm xuống sàn nhà giống như gót giày đập vào tim cô. Mộ Thiện nghe thấy

tiếng thở dốc của mình, tiếng bước chân càng tới gần nhịp thở càng khó khăn. Cuối cùng “cách” một tiếng, rồi tú quần áo mở ra, tầm mắt cô sáng hẳn. Theo phản xạ, Mộ Thiện thu người lại, cô dúi mặt vào đồng com-lê, áo sơ mi, áo khoác ở đằng trước. Do tú quần áo khá to, bên phải lại nhét bộ đồ đánh gôn, quần áo treo chặt ních nên cô mới có chỗ trốn. Xoạt, xoạt, xoạt. Một cánh tay mạnh mẽ lướt qua từng cái quần, cái áo treo trên móc, với tới gần Mộ Thiện.

Nếu cô bị bắt...

Mộ Thiện nhớ lại hình ảnh Đinh Mặc Ngôn nằm trên vũng máu. Cô không dám

thở mạnh, thậm chí nín thở, hai bàn tay cô dính chặt vào thành tủ ở phía sau, cứ như tư thế này có thể giúp cô tránh xa cánh tay đáng sợ kia. Tiếng lục lợi quần áo loạt soạt, loạt soạt, những tia sáng mờ nhạt trong tủ đan chéo nhau, theo bản năng, Mộ Thiện dạt về một bên cùng đồng quần áo bị gạt. Mộ Thiện ngừng thở khi ngón tay anh ta lướt qua đầu mũi cô. Bàn tay của anh ta vẫn còn đeo găng tay dường như cảm nhận được điều gì đó, đột ngột dừng lại khi nó chỉ cách Mộ Thiện vài cen-ti-mét. Tất cả các dây thần kinh của Mộ Thiện căng đến đỉnh điểm khiến cho cô như sắp phát điên. Liệu cô có bị phát hiện không? Liệu cô có bị giết để bịt miệng không? Cô nên làm gì để

thoát thân?

Cô đã bị phát hiện rồi!

Bàn tay đó như lấp mắt, thọc sâu vào chỗ cô đang đứng với tốc độ rất nhanh, khiến cô không thể né người được. Nó dừng lại. Những ngón tay mềm mại dừng lại ngay trên má cô. Xuyên qua một lớp quần áo, các ngón tay ấy vuốt ve trên da cô, dù cho tay anh ta không hề lạnh buốt nhưng khi nó chạm vào thì toàn thân cô run lẩy bẩy. Đầu cô như nổ tung chỉ trong giây lát. Dường như muốn thử thách sự kiên nhẫn của Mộ Thiện, anh ta rút tay khỏi tử quần áo. Sau đó, một âm thanh nặng nề vang lên, quần áo bị ném hết ra

ngoài, không gian trước mặt Mộ Thiện đột nhiên sáng hẳn. Sự sống của Mộ Thiện dừng lại ở giây phút đó. Cô giống như con cừ non đang chờ lên thớt. Cuối cùng mọi sự lẩn trốn cũng là vô ích, cô phải đối diện với tên đồ tể khát máu.

Cách tử quần áo chưa đến một mét. Trần Bắc Nghiêu đứng ngoài nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt thâm trầm. Mộ Thiện đứng trong góc tối còn Trần Bắc Nghiêu đứng dưới ánh đèn, tay phải của anh vẫn còn cầm khẩu súng. Ánh sáng dịu nhẹ hắt lên gương mặt anh, đẹp đẽ như trong mộng ảo nhưng cũng đáng sợ đến mức nghẹn thở. Châu Á Trạch đang đứng ở cửa phòng, thấy vậy liền chau mày đi tới,

sắc mặt anh ta lạnh lùng khó tả. Với đôi mắt nghiêm nghị, Mộ Thiện liếc xuống khẩu súng trên tay Trần Bắc Nghiêu. Bụp, một tiếng đập mạnh vang lên, Mộ Thiện thở gấp gấp. Gương mặt đỏ bừng, đôi bàn tay run rẩy cho thấy Mộ Thiện đang hoảng sợ và căng thẳng tột cùng. Cây gậy đánh gôn trong tay cô suýt bị rơi xuống. Châu Á Trạch vừa kinh ngạc vừa giận dữ xông đến. Trần Bắc Nghiêu vẫn đứng yên, anh nhìn cô kinh ngạc. Sau đó, một dòng máu đỏ từ trán anh chảy xuống, dòng máu đỏ tươi trên làn da trắng ngần của anh khiến Mộ Thiện trở nên hoảng loạn. Mộ Thiện vốn dự định đánh gậy thứ hai vào tay phải Trần Bắc Nghiêu, thế nhưng vào lúc này cô không thể hành

động được. Cô nghĩ khi mình dùng toàn lực tấn công, Trần Bắc Nghiêu sẽ né tránh, trong tích tắc mất sự đề phòng cô sẽ có cơ hội đoạt được khẩu súng của anh ta. Đây là con đường sống duy nhất của cô. Trần Bắc Nghiêu trăm phương ngàn kế lừa hai cha con Đình tổng, có thể thấy anh ta hành sự vô cùng cẩn thận. Anh ta tuyệt đối không để lại nhân chứng sống, lẽ nào cô còn trông chờ anh ta niệm tình cũ mà tha bổng? Nhưng Mộ Thiên thấy cô đã tính toán sai hoàn toàn. Máu loang lổ khắp mặt Trần Bắc Nghiêu, và cặp lông mày của anh im phăng phắc, anh chỉ nhìn cô chăm chăm. Thân hình anh gầy gò nhưng trước sự tấn công hết sức lực của cô, anh giống một cây thép

cứng không thể lay chuyển. Thậm chí, anh ta đã phát hiện ra ý đồ của Mộ Thiện, nhưng tay phải chỉ hơi động dẩy để nắm chặt khẩu súng hơn.

“Ném cây gậy xuống, đi ra ngoài!” Châu Á Trạch lao đến, đứng chắn phía trước Trần Bắc Nghiêu và chĩa súng vào Mộ Thiện. Mộ Thiện chỉ còn cách làm theo lệnh của anh ta.

Trần Bắc Nghiêu rút tờ giấy ăn từ túi áo rồi ấn vào vết thương trên trán mình. Anh vẫn không rời mắt khỏi Mộ Thiện, sau đó anh cất giọng khàn khàn: “Tôi nói rồi, em hãy tránh xa Đinh Hành.”

“Xa thật đấy.” Châu Á Trạch đảo mắt qua chiếc giường ở trong phòng, anh ta cất giọng châm biếm: “Xa đến mức cùng lên giường.”

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu sắc lạnh hơn, nhưng anh không lên tiếng.

Hôm nay, Mộ Thiên mặc bộ váy màu cà phê bó sát, hiện lên đường cong hoàn hảo. Làn da trắng muốt nổi bật trên gương mặt cô đỏ ửng vì quá căng thẳng. Dưới ánh đèn, những ngón tay búp măng của cô cố bám vào cửa tủ, dường như làm thế có thể an toàn hơn một chút. Mộ Thiên và Trần Bắc Nghiêu nhìn nhau, không khí dường như ngưng tụ. Đôi mắt

đen lay láy của cô vẫn đẹp như trong ký ức của anh. Nhưng vào giây phút này, không thể che giấu nỗi sợ hãi, những giọt lệ long lanh từ từ chảy xuống dưới ánh đèn, cô đẹp một vẻ thanh tú diệu kỳ. Có lẽ nước mắt đã giúp Mộ Thiện giải tỏa nỗi sợ hãi, kích thích bản tính không chịu khuất phục len lỏi trong từng tế bào của cô. Mộ Thiện đột nhiên giơ tay lau nước mắt, cô như đã quyết định có chết cũng không chịu khuất phục. Nỗi sợ hãi biến mất, cô trừng mắt với anh như thách thức anh thích làm gì tôi thì làm. Trần Bắc Nghiêu tiến lên một bước, thân hình cao lớn của anh áp sát người Mộ Thiện khiến sắc mặt cô thay đổi. Một tay túm hai cánh tay Mộ Thiện rồi kéo cô vào lòng,

còn tay kia ép chặt cằm cô, nâng mặt cô, nhìn cô vài giây bằng ánh mắt kìm nén. Sau đó, anh lạnh lùng buông ra.

Nắng giữa mùa hạ chiếu sáng khắp nơi, lấp lánh như có linh hồn. Một ngôi biệt thự kiểu châu Âu nằm trên sườn đồi yên tĩnh, xung quanh là một màu xanh mát mắt. Mộ Thiên bị giam giữ ở nơi này. Hôm bị đưa về ngôi biệt thự, Châu Á Trạch ép cô nhấn tin cho đồng nghiệp thông báo cô có việc về quê vài ngày, sau đó anh ta liền thu điện thoại của cô. Ngôi biệt thự có năm, sáu gã trai trẻ canh gác. Mộ Thiên biết cô không thể trốn thoát và cũng không dám tìm cách bỏ trốn. Nhiều ngày sau đó, Trần Bắc

Nghiêu không hề xuất hiện. Trên ti vi liên tục phát những tin giật gân về Dung Thái. Tổng Giám Đốc Đinh Mặc Ngôn dùng thuốc kích thích nổi cơn thú tính, cưỡng hiếp cháu gái Mạn Thù đến chết, còn ông ta bị trúng đạn mà chết. Đinh Hành mất tích một cách kỳ lạ. Mặc dù phía cảnh sát chưa có công bố kết quả điều tra nhưng có tin đồn Đinh Hành tận mắt chứng kiến tội ác của ông bố nên đã ra tay giết chết, rồi bỏ trốn. Được biết, số tiền mặt của Dung Thái ở thời gian đó hụt đi năm mươi triệu. Phó Thị trưởng Ôn Tệ Trân mất con gái yêu quý, đau buồn đóng cửa không tiếp khách... Một sự kiện khiến người dân thành phố kinh ngạc hơn cả bí mật hào môn là sự sụp đổ

của công ty Đầu tư Tài chính Dung Thái, chỉ sau một đêm đã tuyên bố phá sản. Chi nhánh công ty ở nước ngoài đầu tư một khoản tiền lớn vào hợp đồng có thời gian, chỉ số chứng khoán không theo quy luật nên bị thiệt hại nặng nề, người phụ trách chi nhánh đó bỏ trốn. Tập đoàn Dung Thái chịu ảnh hưởng nghiêm trọng, mọi tài sản của Dung Thái sẽ được kiểm định lại và bán tháo, các dự án bất động sản không khả thi... Chỉ trong một thời gian ngắn, ai cũng biết Dung Thái coi như phá sản, tất cả như một tai họa bất ngờ khiến người ta phải tiếc nuối. Nhưng Mộ Thiện lại nghĩ rằng, chi nhánh ở hải ngoại tuy không do Trần Bắc Nghiêu quản lý nhưng nhiều khả năng do một tay

anh sắp đặt.

Mộ Thiện phán đoán, Trần Bắc Nghiêu vốn có kế hoạch để Đinh Mặc Ngôn chết vì dùng thuốc quá liều. Con gái Mạn Thù bị Đinh Mặc Thôn làm nhục, Phó Thị trường Ôn Tệ Trân chắc chắn sẽ quay lưng với Đinh gia. Sau đó việc đầu tư ở hải ngoại xảy ra vấn đề, các khâu khác cũng xuất hiện sự cố, Đinh Hành lâm vào tình cảnh trắng tay, dù không mất mạng nhưng anh không còn khả năng uy hiếp. Hành động của Trần Bắc Nghiêu không chỉ đơn giản nhằm mục đích lật đổ Đinh tông mà khiến gia đình họ tan cửa nát nhà. Phải có mối thù sâu nặng như thế nào, Trần Bắc Nghiêu

mới nhận nhìn bao năm trời và hạ độc chiêu? Hôm đó, cô và Đinh Hành bắt gặp Đinh Mặc Ngôn là tình cờ. Vì vậy Châu Á Trạch mới nói phải thay đổi kế hoạch. Kế hoạch trước đó không thể thực hiện vì chỉ cần ở thêm một lúc nữa, Đinh Hành chắc chắn sẽ phát hiện ra Đinh Mặc Ngôn dùng thuốc quá liều. Anh ta sẽ cứu bố mình. Sau đó, hai cha con họ nhất định sẽ sinh nghi. Như vậy, kế hoạch của Trần Bắc Nghiêu sẽ thất bại. Do đó, Trần Bắc Nghiêu nhanh chóng thay đổi kế hoạch, anh ta dùng khẩu súng của Đinh Hành giết chết Đinh Mặc Ngôn, rồi anh ta thu dọn hiện trường và đổ tội cho Đinh Hành. Không biết bây giờ Đinh Hành còn sống hay đã chết? Người chết sẽ đi gánh

tội thay tốt nhất, mãi mãi không thể mở miệng hay sao? Nhớ đến nụ hôn của Đinh Hành dục dàng như chuồn chuồn đậu mặt nước trong căn phòng tối hôm đó, trong lòng Mộ Thiện vừa đau, vừa lạnh.

Nửa tháng sau biến cố, vào một buổi chiều, Mộ Thiện đang nằm trên ghế dài ngoài ban công thì nghe thấy tiếng động. Cô quay đầu lại, nhìn thấy bóng Trần Bắc Nghiêu sau nhiều ngày không gặp. Hoàng hôn chiếu xuống người anh, khiến gương mặt anh trở nên mờ ảo. Anh châm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn Mộ Thiện.

“Em sợ lắm phải không?” Trần Bắc Nghiêu hững hờ nói: “Vài ngày nữa tôi

sẽ thả em về.”

Mộ Thiện biết việc Trần Bắc Nghiêu giam giữ cô ở đây là dấu hiệu anh sẽ bỏ qua cho cô. Nhưng khi nghe anh ta nói vậy, cô vẫn cảm thấy ngạc nhiên: “Anh không sợ tôi sẽ báo cảnh sát à?”.

Trần Bắc Nghiêu nheo mắt nhìn cô: “Em sẽ làm vậy ư?”

“...Tôi chưa bị mất trí.”

Đáy mắt anh thể hiện ý cười, anh đột nhiên chuyển đề tài: “Tôi sẽ cho em biết lý do.” Anh nói một câu, rồi quay người

rời đi ngay.

Sáng sớm hôm sau, khi Mộ Thiện đang say giấc nồng, có người gõ cửa. Cộc. Cộc. Cô nhìn đồng hồ, mới năm giờ sáng. Mộ Thiện khoác áo rồi ra mở cửa. Cô hơi bất ngờ khi thấy Trần Bắc Nghiêu. Hôm nay, anh mặc áo phong màu xám trắng, trông không giống lão đại mới nổi ở thành phố Lâm mà giống một trí thức.

“Nửa tiếng sau, em hãy xuống dưới nhà nhé!” Anh thản nhiên đưa mắt lướt qua bờ vai mượt mà bên trong áo khoác ngủ của Mộ Thiện, rồi nói tiếp: “Tôi đưa em đi xem thứ này.”

Ngoài cửa có một chiếc xe Jeep bảy chỗ. Châu Á Trạch ngồi ở vị trí lái phụ, gương mặt vừa chót nhả vừa lạnh lùng. Lý Thành và một gã đàn ông trắng kiền đang đứng bên cạnh cửa xe. Trần Bắc Nghiêu ngồi ở hàng ghế cuối. Qua cửa kính ô tô, Mộ Thiên có thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp hoàn hảo của anh. Mộ Thiên lên xe, cô không do dự ngồi vào hàng ghế thứ hai. Hai người đàn ông đứng bên ngoài hết nhìn Mộ Thiên lại nhìn Trần Bắc Nghiêu. Thấy Trần Bắc Nghiêu vẫn cúi đầu xem tài liệu, Lý Thành nói: “Mộ tiểu thư, cô hãy ngồi ra phía sau.” Mộ Thiên dựa vào thành ghế, sắc mặt không thay đổi: “Tôi bị say xe,

không thể ngồi ở hàng ghế sau cùng.” Thật ra đây là loại xe Jeep cao cấp, có tính năng rất tốt. Hơn nữa, Châu Á Trạch đã bảo xưởng ô tô làm lại hàng ghế sau vừa rộng rãi vừa dễ chịu. Nhưng Mộ Thiên nói vậy, Lý Thành cũng không ép cô. “Cứ kệ cô ấy đi!” giọng nói trầm âm của Trần Bắc Nghiêu vang lên.

Xe Jeep từ từ xuống dốc rồi đi ra quốc lộ, hai bên đường là cây cối và cánh đồng. Đây là cảnh sắc ở các tỉnh phía Nam. Mộ Thiên nhắm mắt suốt chặng đường như đang ngủ. Máy gã đàn ông cũng ít trò chuyện, chỉ có Trần Bắc Nghiêu viết loẹt xoẹt trên giấy, cứ xói vào tai cô, khiến cô không ngủ nổi.

Đường vào đoạn khó đi, dốc núi, mặt đường lồi lõm, chiếc xe Jeep bắt đầu lắc lư. “Đường đang sửa nên rất khó đi.” Lái xe giải thích, anh ta vừa dứt lời thì phanh gấp, xe đột ngột dừng lại như bị chạm điện, tất cả mọi người đều bị ngã chúi về phía trước. Đầu và cánh tay của Mộ Thiện đập vào thành ghế trước và cửa xe, đau đến mức khiến cô thở hắt ra. Sau đó, lái xe thò đầu ra ngoài lớn tiếng chửi: “Muốn chết hả? Rẽ mà không biết bật xi nhan à!” Phía bên này đường, một xe Jeep khác đâm trúng biển báo giao thông, trong xe cũng có người thò đầu ra chửi đồng. Lái xe và hai tay chân của Trần Bắc Nghiêu định mở cửa đi xuống nhưng anh ta cất giọng lạnh lùng: “Thôi

đi!” Mộ Thiện hơi chóng mặt sau vụ va đập. Cô vừa vén tay áo kiểm tra vết thương, một bàn tay từ đằng sau vươn tới nắm chặt cánh tay mềm mại của cô.

“Để tôi xem nào!” Anh dịu dàng nói.

Mộ Thiện ngồi yên: “Tôi không sao cả.”

Trần Bắc Nghiêu bám mạnh khiến tay Mộ Thiện hơi đau. Anh nhào người lên, vòng tay qua eo cô. Trong lúc Mộ Thiện còn chưa kịp phản ứng, Trần Bắc Nghiêu đã nhấc cô ra ghế sau. Khi Mộ Thiện định thần lại, cô đã ngồi bên cạnh anh. Lý Thành thấy vậy liền chuyển lên hàng

ghế trên. Xe Jeep vừa tiến lên phía trước, vừa lắc lư. Trần Bắc Nghiêu dường như rất mệt mỏi, anh nhắm mắt ngả người vào thành ghế. Khuôn mặt toát ra nét từng trải không hợp với vẻ thanh tú và lứa tuổi của anh. Một tay anh dùng gối đầu, bàn tay còn lại đặt lên tay Mộ Thiện. Bàn tay mạnh mẽ của anh nắm chặt tay Mộ Thiện, như bảo vệ, như dò xét, như chiếm hữu. Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa... Trần Bắc Nghiêu vuốt ve từng ngón tay Mộ Thiện. Rõ ràng đó là một cử chỉ nhẹ nhàng nhưng khiến cô bất chợt nảy sinh một sự ham muốn kỳ lạ. Mộ Thiện rõ ràng còn cảm giác với Trần Bắc Nghiêu, thân thể cô run rẩy từng đợt theo sự chạm nhẹ của anh. Không phải

nơi bàn tay mà linh hồn cô như đang được anh vuốt ve.

Đinh Hành cảm thấy mình đang di chuyển, nhưng không rõ đi đâu và trong bao lâu. Anh muốn mở mắt nhưng không tài nào mở nổi. Đầu óc anh thoáng qua vài hình ảnh vụn vỡ, đó là cha anh và Mạn Thù quấn chặt vào nhau như thân rắn, khiến anh buồn nôn; sau đó anh nỗ lực sủng vào cha anh, ông nằm úp mặt trên vũng máu... Đinh Hành biết rằng đã xảy ra chuyện lớn. Nhưng đầu anh rất nặng, và không chịu theo sự điều khiển của anh. Sau đó, anh chìm vào giấc ngủ. Không còn cảm giác về thời gian, anh chỉ thấy toàn thân bỗng dưng bị chìm xuống,

cầm đột nhiên đau buốt. Tiếp đó có một bàn tay lớn đồ thứ gì đó vào miệng anh, khiến anh bị sặc, anh ra sức giãy giụa. Tóc anh bị kẻ nào đó túm chặt, miệng bị bóp mạnh phải há ra, có kẻ lại tiếp tục đồ thứ gì đó vào miệng anh. Bạch phiên! Trong đầu Đinh Hành hiện lên hai từ này, anh ho sặc sụa. Thứ bột màu trắng đó nhét đầy cổ họng và xoang mũi anh. Bọn chúng muốn anh chết vì sử dụng ma túy quá liều. Đinh Hành thở ngày càng khó khăn. Lúc anh tưởng mình ngạt thở thì cầm mới được thả ra, thân thể anh mềm nhũn đồ gục xuống đất. Sau đó không có bất cứ động tĩnh nào khác. Anh cảm thấy tim đập mỗi lúc một nhanh, dường như nghe rõ nhịp đập của từng mạch máu.

Anh lên cơn co giật, đầu đập mạnh xuống nền nhà lạnh lẽo. Anh biết mình sắp rơi xuống địa ngục.

“Rầm.”

Đinh Hành loáng thoáng nghe thấy tiếng động lớn. Mặc dù mắt nhắm nghiền anh vẫn cảm nhận được một luồng sáng đang chiếu vào mình.

“Có người... Hình như là Đinh Hành!”
Ai đó hét lớn: “Đây là... heroin! Anh ta vẫn còn thở!”

Đinh Hành muốn mở mắt nói nhưng

anh không thể thốt nên lời. Ngay sau đó, anh lại chìm vào bóng tối. Khi tỉnh lại, Đinh Hành chỉ thấy xung quanh một màu trắng toát. Mùi thuốc khử trùng nhức mũi tràn ngập trong không khí.

Ôn Tệ Trân, cậu ruột của Đinh Hành, đang ngồi trên ghế dài đối diện giường bệnh của anh. Thấy cháu mình tỉnh lại, ông ta liền đứng dậy đi tới và nắm chặt tay anh.

“Cậu...” Giọng anh khàn đặc.

“Cháu đừng nói gì cả, cháu sẽ không sao đâu.” Trong vòng chưa đến một tháng. Phó Thị Trưởng mới gần năm

mười tuổi đã già đi nhiều. Ông ta nhìn Đinh Hành chăm chú, có vẻ rất lo lắng: “Cháu hãy kể chi tiết cho cậu nghe chuyện xảy ra ngày hôm đó!”

Hai ngày sau, Ôn Tệ Trân lại đến với Đinh Hành.

“Trên khẩu súng có dấu vân tay của cháu, hiện trường xảy ra vụ án chỉ có mỗi dấu chân cháu. Cháu nhắc tới nhân chứng là Mộ Thiện nhưng cô ấy đã mất tích. Nhưng không sao cả, vụ án này còn nhiều nghi vấn, động cơ cháu giết người thiếu thuyết phục, gã bác sĩ đó đã biến mất. Cậu tin cháu trong sạch, cậu đã nói lại lời cháu về tình hình xảy ra ngày hôm

đó với ban chuyên án. Nếu cháu vô tội, nhất định sẽ không bị tình nghi.”

Đinh Hành tư lự trong giây lát rồi nói: “Cháu đúng là bị kẻ khác hãm hại. Nhưng bây giờ... chỉ có thể nghĩ cách rửa tội.” Ôn Tệ Trân thở dài. Đinh Hành trầm nghĩ, thủ đoạn của đối phương nhẫn tâm như vậy, nếu không giải quyết được, chỉ còn cách sắp đặt người đứng ra nhận tội thay.

“Bây giờ Dung Thái đã sụp đổ, Châu Á Trạch tách ra làm ăn riêng, không còn nhiều người giúp cháu. Chuyện xấu trong nhà không nên bêu ra, hôm nay Thành ủy đã mở cuộc điều tra, vụ án này chỉ có thể

giải quyết như vậy.”

Ôn Tệ Trân vừa phân tích kỹ tình hình vừa quan sát phản ứng của Đinh Hành. Nhưng Đinh Hành rất bình thản khiến ông không thấy điều gì khả nghi. Biến cố ở Dung Thái rốt cuộc là ngẫu nhiên hay có kẻ đứng sau chỉ đạo? Đinh Mặc Ngôn rốt cuộc bị Đinh Hành lỡ tay giết chết hay anh bị vu oan giá họa? Lúc này, Ôn Tệ Trân chưa thể kết luận rõ ràng. Nhưng dù chuyện thế nào, ông đều ủng hộ Đinh Hành.

Là một Phó Thị trưởng quản lý lĩnh vực xây dựng và giao thông, hai năm nay con đường làm quan của Ôn Tệ Trân rất

thuận lợi, thậm chí ông ta còn tự phong là nhân vật chính trị số một ở thành phố Lâm, có tham vọng sang năm sẽ vào ban lãnh đạo tỉnh. Nhưng lúc này thì Dung Thái sụp đổ, Ôn Tệ Trân mất đi sự ủng hộ của một doanh nghiệp lớn nhất. Con gái chết trong tủ nhục khiến ông ta đau đớn tột cùng. Tuy được lãnh đạo các cấp và bè bạn hỏi thăm, nhưng ông ta vẫn thấy mất hết thể diện. Ôn Tệ Trân thậm chí tán đồng quyết định kết thúc vụ án về Dung Thái của Thành ủy, vì ông ta không muốn vụ việc tiếp tục trở thành câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của người dân thành phố. Nhưng điều đó không có nghĩa ông ta ngừng điều tra, tìm ra thủ phạm hại chết con gái mình.

“Cảm ơn cậu!” Sắc mặt Đinh Hành vẫn trắng bệch: “Trần Bắc Nghiêu bây giờ thế nào rồi?”

“Cháu nghi ngờ hấn?” Ôn Tệ Trân nhíu mày: “Chi nhánh hải ngoại của Dung Thái có phải do hấn quản lý đâu?”

“Cháu biết, hấn còn luôn bất hòa với Triệu Kỳ Thụy, người phụ trách chi nhánh của công ty ở hải ngoại. Nhưng Triệu Kỳ Thụy không thể giăng cái bẫy lớn như vậy, trong công ty chỉ có một mình hấn có bản lĩnh đó.” Đinh Hành thở thật sâu.

Kể từ khi Đinh Hành được cảnh sát

tha bổng, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch không hề lộ diện. Cả hai chỉ cho thuộc hạ thông báo với anh họ sẽ làm ăn riêng. Tuy nói là tách ra làm ăn riêng nhưng họ không đến mức tuyệt tình, Trần Bắc Nghiêu thậm chí còn gửi năm triệu tệ cho anh. Nhưng Đinh Hành phân tích chi tiết một hồi, rồi phán đoán người có thể cài bẫy cha con anh mà thần không hay quỷ không biết chỉ có Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch. Có lẽ cả hai biết điều này nên không cần giả vờ mà đoạn tuyệt quan hệ ngay.

“Cháu nói cũng có lý. Tuy nhiên, trong thành phố không ít người đem tiền gửi vào Công ty Đầu tư Tài chính Dung

Thái. Sau khi Dung Thái sụp đổ, Trần Bắc Nghiêu đứng ra thành lập công ty riêng và hứa hẹn sẽ giúp họ lấy lại số tiền đầu tư trong ba tháng.” Ôn Tệ Trân nói nhỏ: “Bây giờ, hấn thường xuyên qua lại với đám quan chức, khác hoàn toàn trước đây.”

Đinh Hành thở sâu: “Cậu à, trước kia bố cháu đã điều tra lý lịch của Trần Bắc Nghiêu nhưng không phát hiện điều gì bất ổn. Cháu nghi ngờ hấn không phải là người Hồng Kông gốc, cậu giúp cháu tìm hiểu hấn xem sao.”

“Được.” Ôn Tệ Trân lại hỏi: “Liệu có phải do Lữ gia gây chuyện không? Lần

trước chẳng phải bọn họ tranh với cháu miếng đất ở ngoại ô phía Đông thành phố hay sao?”

“Không đâu.” Đinh Hành trả lời: “Việc này chắc chắn do người quen biết gây ra. Có điều chúng chưa tính được rằng, cháu hít nhiều heroin như vậy mà không chết.”

Ôn Tệ Trân lạnh lùng nói: “Cháu yên tâm đi, nếu đúng là thằng đó làm, cậu sẽ không tha cho nó đâu.”

Đinh Hành gật đầu, rồi đột ngột chuyển đề tài khác: “Vẫn chưa tìm thấy Mộ Thiện ạ?” Trong đầu anh hiện lên

hình ảnh cô ngày hôm đó, mặt Mộ Thiện đang đỏ bừng. Môi anh thậm chí còn hơi ẩm khi chạm vào bờ môi mềm mại của cô.

“Cô bạn của cháu... lành ít, dữ nhiều.”

Khi Đinh Hành đang nằm trên giường bệnh thì Mộ Thiện đang đứng trên boong tàu. Chiếc du thuyền dập dềnh trên sóng nước khiến cô phải cố gắng kìm nén cơn buồn nôn nơi lồng ngực. Trước mắt Mộ Thiện, nước sông cuộn cuộn chảy, khoang tàu phía sau vọng lên tiếng nhạc, tiếng nói chuyện và hò reo. Qua khung cửa sổ khoang tàu, cô loáng thoáng nhìn thấy bàn cờ bạc màu xanh lá cây, máy

đánh bạc và những gương mặt đầy hưng phấn. Trước đây, Mộ Thiện không biết, trên sông cũng có casino. Cô còn biết thêm nữa, sáu trên tám tuyến đường thủy của tỉnh nằm dưới quyền kiểm soát của Trần Bắc Nghiêu. Chỉ khi gia đình Đinh tổng bị lật đổ, thế lực của anh mới lộ diện. Nhưng tại sao Trần Bắc Nghiêu lại đưa cô đến đây? Mộ Thiện bám chặt vào lan can tàu, đầu óc choáng váng, quay cuồng, cô nhìn thấy một bóng đen từ xa tiến tới. Sau đó, một cánh tay giữ chặt người cô đang lao đảo. Mộ Thiện ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt thăm thẳm của Trần Bắc Nghiêu.

“Trước đây em đâu có say sòng.”

Trần Bắc Nghiêu đỡ cô vào khoang tàu.

“Trước đây, anh cũng đâu có giết người.” Mộ Thiện nhẹ nhàng và hờ hững như đang nói về sự thay đổi thời tiết, nhưng ý đầy châm biếm.

Trần Bắc Nghiêu im lặng, anh nhẹ nhàng đỡ cô vào căn phòng riêng của mình ở tầng trên cùng khoang tàu. Trong phòng đầy đủ tiện nghi, Mộ Thiện dựa vào thành ghế sofa thở hắt hắt, Trần Bắc Nghiêu một tay cầm cốc nước, một tay cầm khăn mặt mang đến trước mặt cô, cứ thế anh ngồi xồm mà không bận tâm đến sự tôn nghiêm và bộ com-lê đắt tiền đang bị nhàu.

“Em đã đỡ mệt chưa?” Cử chỉ của anh rất dịu dàng, giọng nói trầm ấm mà không để lộ cảm xúc.

“Ừm...” Cô tìm chỗ nằm thoải mái trên ghế sofa: “Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Trần Bắc Nghiêu vờ như không hiểu ý đuôi khéo của Mộ Thiện, anh đứng lên và ngồi xuống ghế sofa, cách cô chỉ một khuỷu tay. Ghế sofa vốn rộng, nhưng vì có anh ngồi vào nên rất chật. Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, khuôn mặt áp sát trán cô. Mộ Thiện còn ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh. Cảnh này

như cả hai đang ngã vào nhau. Lập tức lúc đó, Mộ Thiện thấy đầu óc trống rỗng. Trong tám năm qua, cô đã tưởng tượng ra cảnh này hàng trăm lần.

Đôi mắt sáng của anh ở rất gần. Ánh nắng lọt qua ô cửa sổ chiếu lên gương mặt anh tuấn của Trần Bắc Nghiêu. Anh từ từ nhắm mắt, hàng lông mi dài làm rung động lòng người, bờ môi mỏng của anh lặng lẽ tiến về phía cô, run run chờ đợi. Mộ Thiện quay đầu, né tránh. Khi đôi môi hạ vào khoảng không, Trần Bắc Nghiêu liền mở mắt. Nhanh như chớp, anh nắm chặt hai tay cô, mạnh đến mức khiến cô đau rất. Khác với thái độ nhẹ nhàng và vô tư trước đó, mặt Trần Bắc

Nghiêu hơi đánh lại, ánh mắt anh ảm tía ác tà. Anh nhìn cô chăm chăm như xuyên thấu trái tim cô.

“Đến giờ cơm rồi, ông chủ.” Đúng lúc này, từ ngoài cửa vọng đến giọng nói trong trẻo của một cô gái. Mộ Thiện giãy giụa hòng tránh xa sự kìm kẹp của anh.

Chuyến đi kéo dài ba ngày với lịch trình kín đặc. Từ hôm đó, Trần Bắc Nghiêu chưa hề có cử chỉ thân mật với Mộ Thiện. Cô ở casino mất một ngày, buổi tối cô được dẫn đến mấy hộp đêm khá lớn. Cô còn xem một số công trình của Dung Thái trước đây được Trần Bắc Nghiêu mua lại với giá thấp. Trần Bắc

Nghiêu đưa cô tới Công ty Đầu tư Tài chính Trần Thị mới thành lập. Ở đó, cô nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc trước đây vốn là nhân viên của Dung Thái. Tất nhiên bọn họ có thể đã là người của Trần Bắc Nghiêu. “Thế giới thương mại” cả đen và trắng của Trần Bắc Nghiêu đều bày ra trước mặt Mộ Thiện. Có điều cô không biết anh làm vậy với mục đích gì? Tại sao anh cho cô xem những điều đó? Buổi tối ngày thứ ba, họ trở lại ngôi biệt thự. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện lên sân thượng. Bởi vì ngôi biệt thự nằm ở trên cao nên tầm nhìn rất rộng, Mộ Thiện thấy cả bầu trời đầy sao và chân núi phía xa xa. Mộ Thiện biết, đã đến lúc anh “ngả bài”.

Đêm khuya vô cùng yên tĩnh. Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc lá rồi quay sang nhìn Mộ Thiện đang im lặng ở bên cạnh mình, phản ứng đầu tiên của anh là cởi áo khoác lên đôi vai mảnh mai của cô. Mộ Thiện lịch sự cảm ơn, mùi thuốc lá nhẹ nhẹ từ áo khoác của anh bủa vây cô, khiến cô khó giữ bình tĩnh.

“Mộ Thiện, em đã thấy tất cả tài sản của tôi chưa?” Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu trở nên lắng đọng.

“Sau đó thì sao? Lẽ nào anh hy vọng tôi ủng hộ xã hội đen?” Cô không nhượng bộ.

“Ban ngày có trật tự của ban ngày, ban đêm cũng có trật tự của ban đêm.” Trần Bắc Nghiêu chậm rãi trả lời: “Kiểu gì cũng phải có người duy trì trật tự đó. Tôi sẽ làm tốt hơn Đinh Mặc Ngôn, Đinh Hành, Lữ gia hay bất cứ kẻ nào khác.”

“Giữa hai điều lợi, chọn thứ lợi hơn.” Cô giận dữ lên tiếng.

“Mộ Thiện, tôi không còn cách nào khác, bọn họ cũng vậy.” Anh nói.

Giọng nói của anh rất buồn thảm khiến tim Mộ Thiện nhói đau. Không thể kiềm chế, cô liền hỏi: “Tại sao anh giết Đinh Mặc Ngôn và Mạn Thủ?” Lẽ nào anh có

lý do buộc phải giết người?

“Em đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó!”
Trần Bắc Nghiêu hạ giọng: “Giống như đang nhìn đồ cặn bã.” Giọng nói thê lương của anh khiến Mộ Thiên như chìm trong vũng nước vừa chua vừa chát.

“Hơn mười năm trước, lão đại của thành phố Lâm không phải người họ Đinh mà là người họ Giang.” Đôi mắt Trần Bắc Nghiêu trở nên xa xăm: “Tôi là con riêng của Giang Minh.”

Mộ Thiên hồi hộp lắng nghe.

“Giang Minh là một người ngu ngốc.”
Trần Bắc Nghiêu lạnh lùng nói. Ông đúng là ngu ngốc. Những năm sắp tới thế kỷ 21 còn ai nói đến nghĩa khí? Còn đại ca nào chém giết trên đường phố? Giang lão đại tiếng tăm của thập niên 90 ở thành phố Lâm biết cách mở nhà hàng, sòng bạc làm ăn, nhưng lại không biết lo thân mình, mặc kệ kẻ tốt, xấu. Ông giống như một anh hùng ấu trĩ, lúc nào cũng muốn đùm bọc tất cả anh em. Ông không biết được trong đám anh em đó có kẻ là mãnh thú đội lốt người, không thiết sự cứu mạng của ông mà cần mạng sống của ông. “Giang Minh bị chém chết ngay trên đường phố. Vợ, và tình nhân của ông, tức là mẹ tôi, bị chúng thay nhau hãm hiếp

đến chết. Trên đời này, tôi chỉ có một người mẹ.” Sắc mặt anh rất lạnh lùng như chuyện anh đang kể không liên quan đến mình.

“Kẻ gây tội ác đó chính là Đinh Mặc Ngôn sao?”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, rồi hít một hơi thuốc: “Đinh Mặc Ngôn là người thân cận nhất của Giang Minh. Giang Minh có hai người con trai đều bị mất tích, hình như thân xác bị chặt thành từng khúc và bị chôn ở công xưởng, có người lại nói bị ném xuống sông... Tóm lại không ai biết rõ. Bởi vì nhà Giang Minh sụp đổ nên tất cả mọi làm ăn đều về tay

Đình gia.” Những cái chết thảm khốc của gia đình anh chỉ được miêu tả trong vài câu ngắn gọn.

Mộ Thiện kinh hãi: “Vậy tại sao anh...”

Trần Bắc Nghiêu nhả khói thuốc: “Ngay từ khi sinh ra, ông ngoại tôi đã không cho tôi gặp gỡ nhiều với Giang Minh. Mẹ tôi gửi tôi cho ông ngoại nuôi nấng cũng là muốn tránh tai họa cho tôi. Vì vậy, rất ít người biết tôi là con trai Giang Minh. Sau đó, anh họ tôi đã phải chết thay tôi, ông ngoại tôi cũng bị giết chết.” Trần Bắc Nghiêu không kể chi tiết, nhưng trong đầu Mộ Thiện lập tức hiện

lên hình ảnh ông ngoại, một nhà thư pháp nghiêm nghị và người anh họ mập mạp vui tính của anh. Thảo nào khi đó, cô không tìm thấy bất cứ manh mối nào để liên lạc với Trần Bắc Nghiêu và ông ngoại anh.

“Những chuyện đó xảy ra lúc nào?”
Giọng Mộ Thiện run run.

Những ngón tay dài của anh búng tàn thuốc lá, đốm lửa trên đầu thuốc lập lòe trong đêm tối. Trần Bắc Nghiêu nhìn Mộ Thiện, đôi mắt anh sâu thẳm.

“Vài ngày sau khi em đòi chia tay.”

Tối nay anh nói rất nhiều với cô, nhưng câu nói vừa rồi khiến cô rất đau. “Tại sao?” Mộ Thiện thầm hỏi. Tại sao anh lại kể với cô chuyện này? Tại sao anh cho cô thấy mọi tài sản của anh? Tại sao anh thả cô về, lại nắm tay và hôn cô, như vừa có tình vừa vô tình? Trần Bắc Nghiêu thoáng nhận ra tâm trạng bối rối của Mộ Thiện, nhưng anh im lặng, khiến cô nghĩ không ra, nhìn không rõ tâm can anh.

Mộ Thiện chậm rãi nói: “Trần Bắc Nghiêu, ông ngoại anh từng nói, tuy bên ngoài anh rất lạnh lùng và cố chấp, nhưng trái tim anh nhân hậu hơn bất cứ ai. Tại sao anh không thử tìm con đường

chính đáng để trừng trị kẻ ác cho dù rất khó? Bây giờ, anh không chỉ giết chết hai mạng người mà anh đã không thể quay đầu lại.”

Trần Bắc Nghiêu nhếch miệng cười: “Luật đời này... Tôi cũng hết cách.” Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu nói tiếp: “Chuyện của Đinh Hành, em không cần cảm thấy khó xử. Tôi đã nhận được tin, anh ta không ngồi khoanh tay chờ chết, đã tìm được người chịu tội thay, và có nhân chứng chứng minh anh ta không có mặt ở hiện trường. Ban chuyên án đã thả anh ta rồi.” Lòng Mộ Thiện rồi bời. Trong lúc đang tư lự, cô nghe thấy tiếng cười tự chế giễu của Trần Bắc Nghiêu:

“Em có thể cứ sống theo nguyên tắc của mình... Em không cần bán rẻ lương tâm.” Sau khi Mộ Thiện rời sân thượng, Trần Bắc Nghiêu đứng đó rất lâu.

Châu Á Trạch và Lý Thành từ cầu thang đi lên. Châu Á Trạch cất giọng tò mò: “Cô ấy nói, anh còn giết chết ai nữa?”

Trần Bắc Nghiêu trả lời lạnh lùng: “Trần Bắc Nghiêu trong lòng cô ấy.”

Châu Á Trạch sững sờ, Lý Thành tự lự.

Một lúc sau, Lý Thành đột nhiên hỏi: “Bắc Nghiêu, chuyện anh kể là thật không? Anh là con ngoài giá thú của Giang lão đại à?”

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn trời, nói nhỏ: “Điều đó quan trọng sao?”

Châu Á Trạch cười nhếch mép, Lý Thành trầm ngâm.

Trần Bắc Nghiêu hờ hững nói: “Bây giờ quan trọng là mọi thứ chúng ta muốn đã giành được.”

Chương 3: Bệnh trạng si tình

Vào một buổi chiều mùa hè, khi mặt trời sắp xuống núi, hoàng hôn nhuộm đỏ khắp không gian, trong sân khu chung cư, các em nhỏ đáng yêu đang chơi đùa, nhìn chúng, Mộ Thiện trở nên nhẹ nhõm, vui vẻ lại. Căn hộ của cô nằm ở tầng thứ mười tám. Đi đến cuối dãy hành lang, Mộ Thiện dừng lại rút chìa khóa mở cánh cửa chống trộm. Mùi đặc trưng của căn phòng xộc vào mũi cô. Mộ Thiện treo túi xách lên móc quần áo, rồi cởi giày, và đi chân trần vào phòng khách.

Ánh sáng nhạt từ bên ngoài ban công nhiều cây xanh chiếu xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, một người đàn ông đang ngồi bất động, đôi mắt anh nhắm nghiền, nhịp thở bình thường. Người đàn ông mặc bộ com-lê chỉnh tề, hai tay đặt lên thành ghế. Diện mạo của anh ta vẫn đẹp đẽ như ngày nào, nhưng cái cằm nhọn hơn và có quầng thâm ở mắt cho thấy sự tiêu tụy và mệt mỏi của anh. Mộ Thiện sững sờ, cô đứng yên cách anh mấy mét vì không muốn làm kinh động tới anh. Sau đó, Mộ Thiện cầm tấm chăn mỏng trên ghế sofa đắp lên người anh, cô đi vào phòng ngủ thay quần áo và xuống bếp.

Đập vào mắt Đình Hành khi anh vừa tỉnh giấc là bầu trời đầy sao. Mùi hương hoa thơm ngát bay vào mũi khiến anh có cảm giác vẫn như đang chìm trong giấc mộng. Mùi thơm của thức ăn thoang thoảng quanh đây, khiến bụng anh cồn cào. Anh đã ngủ bao lâu rồi? Đình Hành quay đầu nhìn thấy Mộ Thiện hai tay đang ôm chân ngồi trên ghế sofa bằng vải đỏ. Mái tóc dài, đen mượt của cô xõa xuống, làm gương mặt không điểm trang càng trong trẻo, thùy mị. Khác với hình ảnh Mộ Thiện nhanh nhẹn, giỏi giang mà Đình Hành từng thấy, lúc này cô rất giản dị, chỉ mặc một cái áo phong rộng thùng thình, quần ngắn vải sợi, nhìn thấy dễ chịu. Đình Hành bỗng có cảm giác thư

thái, nhẹ nhõm. Mọi đồ vật trong phòng, từ chậu hoa cô trồng đến chiếc ghế nằm đều là hàng rẻ tiền ngoài chợ nhưng tất cả bộc lộ sự nhàn hạ, thư thái của chủ nhân ngôi nhà. Vì vậy, hôm nay Đinh Hành mới đến đây để thư giãn tinh thần.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Thấy Đinh Hành thức dậy, Mộ Thiện đề điều khiển xuống ghế và đứng dậy: “Anh ăn cơm chưa?” Bữa ăn đơn giản chỉ với ba món rau và một bát canh. Chẳng biết bao lâu rồi Đinh Hành không có một bữa cơm gia đình tử tế để ăn. Anh hạnh phúc đến mức ăn không biết no. Khi ăn xong bát thứ hai, Đinh Hành

ngẩng đầu, thấy Mộ Thiện đang nhìn anh cười.

“Anh bị bỏ đói ba ngày rồi à?” Cô nói đùa.

Đinh Hành mỉm cười. Thực ra, trưa hôm nay anh mới rời khỏi nhà hàng cao cấp nhất thành phố Lâm, tiền bữa ăn có lẽ bằng cả một dự án nhỏ của Mộ Thiện. Khách mời là một giám đốc ngân hàng trước đây vẫn tự xưng là anh em của Đinh Mặc Ngôn. Hôm nay, ông ta tỏ ra hách dịch trước mặt anh, tuy lúc đó anh giữ thái độ bình thản nhưng trong lòng không khỏi tức giận. Sau khi rời khỏi nhà hàng, Đinh Hành lái xe một vòng quanh

thành phố. Như bị ma xui quỷ khiến, anh đến thẳng nhà Mộ Thiện.

“Ai bảo bây giờ tôi rơi vào cảnh sa sút?” Mắt anh đầy ý cười.

Mộ Thiện xới cơm cho Đình Hành và nói: “Anh sa sút? Thì tôi còn sa sút đến đâu. Một con lạc đà gầy yếu cũng còn lớn hơn con ngựa^[1], câu này là anh nói đấy nhé.” Đình Hành phì cười, đúng là anh đã từng nói câu này.

[1] “Một con lạc đà gầy yếu cũng còn lớn hơn con ngựa” là câu nói trong Hồng lâu mộng, chỉ người giàu có dù bị phá sản nhưng bộ khung vẫn hơn người nghèo khó.

Năm ngày trước, Đinh Hành được thả ra. Lúc đó, cậu của anh đã đưa cho anh bản ghi lời khai của Mộ Thiện. Theo lời của Mộ Thiện, cô bị đánh ngất đi, sau đó bị nhốt ở một nơi xa lạ trong nhiều ngày, cuối cùng mới được thả ra. Chuyện gì xảy ra cô không hề hay biết. Vì vậy cô cũng không thể chứng minh Đinh Hành vô tội. Đinh Hành nghe nói vậy lập tức đi tìm Mộ Thiện, anh đứng đợi dưới nhà cô một lúc lâu. Khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc, viền mắt hơi đỏ hoe và gương mặt trắng bệch của Mộ Thiện, Đinh Hành liền thấy nhẹ người. Có lẽ Mộ Thiện không thấy gì nên cô mới được thả về; cũng có thể cô đã chứng kiến tất cả nhưng bị uy hiếp không dám nói, lẽ nào

anh còn định kéo cô xuống hồ? Dù sao anh cũng có thể đoán hung thủ là ai. Nhưng Mộ Thiện đúng là có những hành động ngoài dự đoán. Sau vài câu tranh luận, cô đột ngột rút một tấm thẻ ngân hàng đặt vào tay Đinh Hành.

“Đây là tấm thẻ ngân hàng trị giá một triệu rưỡi nhân dân tệ, mật mã là sáu chữ số cuối cùng trong số điện thoại của anh. Đó là khoản tiền thanh toán đợt đầu của dự án làm với bên Công ty anh, tôi mới chi một ít vào việc cần thiết.” Mộ Thiện bình thản nói: “Bây giờ dự án đã dừng, tôi nên trả lại anh.” Dường như cô đoán anh sẽ đến tìm mình nên đã chuẩn bị từ trước.

Lúc Đinh Hành cầm tấm thẻ ngân hàng, tâm trạng anh vô cùng bối rối. Cha anh bị bắn chết, bạn bè trở mặt, mấy ngày vừa qua, anh đã biết lòng người bạc bẽo như thế nào. Trong số những người anh quen biết, Mộ Thiện có thể coi là người nghèo nhất. Khi anh giàu có, cô đã từ chối sự theo đuổi của anh; khi anh thất thế, cô không do dự đưa cho anh khoản tiền lớn của cô. Một chút nghi ngờ Mộ Thiện đã tan biến hoàn toàn. Cậu nói “Một con lạc đà gầy yếu cũng còn lớn hơn con ngựa” cũng có lý của nó. Trước đây, Đinh Hành có một số vụ đầu tư làm ăn nhỏ đứng tên anh, tuy so với Dung Thái nó chỉ là hạt cát trong sa mạc nhưng

anh không đến nổi thiếu một triệu năm trăm ngàn nhân dân tệ. Dừng suy nghĩ, Đinh Hành múc một thìa canh nóng đưa lên miệng, anh cảm thấy dễ chịu đến mức mọi lỗ chân lông đều ngấm bát nước canh thơm ngọt ngào này. Sau đó, Đinh Hành định rút một điều thuốc, thấy Mộ Thiện nhú mày, anh dừng lại.

Mộ Thiện lên tiếng: “Anh ngênh ngang đột nhập vào nhà tôi, không sợ cảnh sát tưởng anh là kẻ trộm bắt thì sao?” Cô rõ ràng muốn ám chỉ anh lần sau đừng vào nhà cô một cách bất thành lình như vậy.

Đinh Hành đứng dậy mỉm cười:

“Người của tôi đứng ở bên dưới, sẽ không sao đâu.” Anh cầm áo khoác và nhìn cô chăm chú: “Bữa cơm hôm nay rất vui.”

Mộ Thiện chống tay lên cằm: “Vui thì được rồi.” Đinh Hành nheo mắt cười.

Giờ đây, mọi người đều nhìn Đinh Hành bằng ánh mắt thương hại, khinh thường, kinh ngạc, giễu cợt... Thế nhưng người phụ nữ này thì đối xử với anh khác. Chỉ có lúc mới gặp lại nhau, ánh mắt cô không thể giấu nổi sự thương tâm, còn bây giờ cô xem anh như người bạn cũ, không nhắc về chuyện gia đình anh. Như vậy càng tốt, anh không cần sự

thương hại của bất cứ ai, đặc biệt là Mộ Thiện. Đinh Hành hiểu rõ lòng mình, trước đây anh có cảm tình với cô và muốn theo đuổi cô thì giờ đây tình cảm anh dành cho cô thêm phần cảm kích và tôn trọng.

“Mộ Thiện, tôi sẽ không bao giờ đến đây nữa.” Đinh Hành nhẹ nhàng nói. Mộ Thiện ngẩn người. Đinh Hành chậm rãi mặc com-lê, từ từ bước đến trước mặt cô. Bốn mắt nhìn nhau. Tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai cô, những ngón tay anh chạm nhẹ vào mái tóc dài mềm mại của cô.

“Mộ Thiện, tạm biệt em. Khi nào trở

lại như trước, tôi sẽ quay về theo đuổi em.”

Chiếc xe Buick thương vụ màu bạc cuối cùng cũng biến mất trong đêm đen. Mộ Thiện buông rèm cửa sổ, không chờ dẫn nhìn nữa. Sau đó, Mộ Thiện nhắn tin cho Đồng Tuyên Thành bảo Đinh Hành đi rồi, cô không gặp vấn đề gì. Lúc nhìn thấy Đinh Hành ở trong nhà, Mộ Thiện liền gọi điện cho Đồng Tuyên Thành. Nhưng Đinh Hành không có ý xấu. Việc Đinh Hành có quay về theo đuổi cô hay không chẳng quan trọng. Bởi vì cô không muốn dây đến xã hội đen trong phần đời còn lại của mình. Trần Bắc Nghiêu cũng thế, mà Đinh Hành cũng vậy, cả hai đều

không thuộc về thế giới của cô. Thế giới của cô là thế giới trong sạch, chỉ có những người nhỏ bé nỗ lực làm việc, sống yên ổn bình lặng. Dù mỗi khi nghĩ đến Trần Bắc Nghiêu, tim cô đều nhói đau hay Đinh Hành có thể khiến cô rung động thì Mộ Thiện cũng không thể chọn ai. Cô biết rõ nếu bị kẹt giữa hai dòng nước chỉ có con đường chết mà thôi.

Ngày hôm sau, Mộ Thiện cùng cô thư ký Giang Na đến thương lượng với một doanh nghiệp cỡ trung bình về một dự án. Cuộc đàm phán không mấy vui vẻ, đôi phương chê bai đủ điều nhằm ép giá. Cuối cùng, ông chủ còn cười híp mắt đưa tình với Mộ Thiện. Cô cố gắng nhẫn

nhìn, đến khi vào thang máy, cô quay sang nói với Giang Na: “Lần sau bên họ có hẹn gặp, em từ chối giúp chị. Dù có chết đói chị cũng không làm với với loại người đó.” Giang Na đã tốt nghiệp đại học một năm, mới vào công ty vài ngày trước. Cô vừa có thành tích học tập cao, vừa có năng lực xuất sắc, Mộ Thiện đánh giá cô là nhân tài hiếm có. Giang Na còn tỏ ra bức mình hơn cả Mộ Thiện: “Giám đốc Mộ, có cần em đưa tin lên mạng, khiến cho tên tuổi của bọn họ xấu đi không?” Mộ Thiện mỉm cười lắc đầu.

Bởi vì khu vực quanh đó không có bến đỗ nên Mộ Thiện không đi xe. Đứng vào giờ cao điểm, hai cô gái đứng đợi

lúc lâu vẫn không thấy một chiếc tắc xi nào. Lúc này một chiếc BMW 760 màu đen lao tới, phanh gấp và dừng ngay trước mặt bọn họ. Mộ Thiện sững sờ khi thấy biển số xe.

Châu Á Trạch mở cửa xe, và cười: “Lên xe đi!”

Mộ Thiện đưa mắt nhìn Giang Na đang hết sức ngạc nhiên rồi quay sang Châu Á Trạch nói: “Đồng nghiệp của tôi sống cách đây không xa, anh có thể đưa cô ấy về cùng không?”

“Cô coi tôi là tài xế à?” Châu Á Trạch nói.

Tuy nói vậy nhưng anh ta vẫn mở cửa để hai người cùng lên xe. Người có thể sai Châu Á Trạch đích thân đi đón cô chỉ có Trần Bắc Nghiêu. Kể từ lúc được về nhà, Mộ Thiện chưa gặp lại anh. Từ phía sau, Giang Na quan sát Châu Á Trạch, rồi lén huých tay vào Mộ Thiện, mấp máy môi: “Bạn trai Giám đốc à?” Mộ Thiện lắc đầu. Không khí trong xe hơi im lặng. Mộ Thiện nghĩ về công việc vừa rồi nên nói với Giang Na vài câu. Khi nói chuyện, hai người vô tình nói tới ông chủ khó tính đó. Châu Á Trạch bỗng nhiên lên tiếng: “Để tôi giải quyết cho!” Mộ Thiện hiểu ý, nhưng cô không dám làm phiền vị đại ca này, cô vội nói lời từ

chối. Qua gương chiếu hậu, Châu Á Trạch thấy vẻ mặt bình tĩnh của Mộ Thiện, anh ta chỉ hừm một tiếng mà không nói thêm điều gì.

Chiếc xe dừng lại trước nhà hàng Hồ Nam tao nhã, thanh tĩnh. Châu Á Trạch đưa Mộ Thiện tới cửa phòng ăn riêng, rồi sang một phòng khác. Mộ Thiện bước vào, thấy Trần Bắc Nghiêu đang ngồi trước cửa sổ bằng gỗ, dáng người cao ráo nổi bật, khuôn mặt như tranh vẽ. Nhìn thấy Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Tôi có quà cho em.” Mộ Thiện lặng lẽ ngồi xuống. Khi Trần Bắc Nghiêu lấy từ chiếc cặp da mấy túi ni lông, cô không thể tiếp tục giữ vẻ mặt

lạnh lùng.

“Những thứ này...”

“Anh về quê à?” Mộ Thiện lấy một quả cam đường từ túi ni lông, trong lòng bối rối vô cùng.

“Ừ, tôi về đó bàn chuyện làm ăn.” Trần Bắc Nghiêu cười cười: “Tiện đường thấy người ta bán nên mua về.”

Túi đồ ăn vặt và hoa quả từ quê nhà đều là những thứ Mộ Thiện rất thích. Có loại bánh mới làm ra trong ngày hôm nay, vẫn còn âm ẩm, rõ ràng không thể

“tiện đường” mua về. Anh vẫn nhớ đến sở thích của cô, vượt ba trăm cây số mua quà cho cô. Giống như trước đây, mỗi khi anh từ thành phố Lâm về quê, ba lô của anh lúc nào cũng đầy ắp đồ ăn vặt con gái thích, thỉnh thoảng còn có chiếc kẹp tóc rất xinh xắn. Nhưng anh luôn nói: “Tiện thể mua về.”

Mộ Thiện cầm tách trà Thiết Quan Âm vừa thơm vừa đắng chát. Trong suốt bữa ăn cả hai đều im lặng, cho đến khi có điện thoại, Mộ Thiện mới cất tiếng. Là điện của mẹ cô, giọng nói của bà vừa vui mừng vừa nôn nóng.

“Thiện Thiện, con có bạn làm bên bất

động sản phải không?”

Mộ Thiện nhìn Trần Bắc Nghiêu ở phía đối diện, gương mặt anh thâm trầm như nước lặng lơ trôi.

“Sao vậy mẹ?”

Một công ty bất động sản ở thành phố Lâm về huyện đầu tư xây dựng phố buôn bán. Đây là lần đầu tiên ở huyện xuất hiện sự kiện này nên gây tiếng vang rất lớn. Mẹ Mộ Thiện có ít tiền tiết kiệm, từ trước đến nay bà luôn hy vọng mua một cửa hàng thích hợp rồi cho thuê, lấy tiền thuê để an dưỡng tuổi già. Nghe tin xây dựng phố buôn bán, bà liền đi thăm dò,

nào ngờ sau khi xem bản đăng ký của bà, người ta nói ông chủ là bạn cũ của Mộ Thiện nên sẽ bán rẻ hai gian hàng cho bà.

“Thiện Thiện, người bạn của con là ai? Có phải đàn ông không?” Giọng điệu của mẹ cô có vẻ mong chờ: “Con không còn ít tuổi nữa, nếu là đàn ông, điều kiện không tồi, con có thể cân nhắc xem sao.”

“Mẹ, con đang bận việc, về nhà con sẽ gọi lại cho mẹ.” Nếu mẹ biết người đó là Trần Bắc Nghiêu, không biết bà sẽ phản ứng như thế nào?

“Lần nào nói chuyện này, con cũng đánh trống lảng.” Bà Mộ có vẻ không

vui: “Nghe nói công ty đầu tư đó lợi hại lắm, họ còn mua cả quả đồi phía sau trường học của con. Đất ở đó không phải là rẻ, nghe nói họ dùng để xây công viên...” Mộ Thiện sững sờ.

Sau khi tắt điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Anh mua mảnh đất sau trường học để xây dựng công viên à?” Trần Bắc Nghiêu tư lự trong giây lát rồi gật đầu. Cô không thể tin nổi: “Công viên Bắc Thiện chẳng?” Anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt kiên định. Sắc mặt Mộ Thiện tái đi.

Câu chuyện về mảnh đất đó rõ ràng chỉ là chuyện nói đùa. Đằng sau trường

học của Mộ Thiện có một khu đất rất đẹp. Lúc đó Trần Bắc Nghiêu thường dẫn cô ra hồ nước câu cá, đi hái hạt dẻ hoặc cùng cô trốn học lên triền đồi nằm phơi nắng. Tám năm trước khi Mộ Thiện nghe nói mảnh đất sẽ bị đem bán, cô đã nói với anh đầy tiếc nuối: “Cảnh ở đây đẹp như vậy, xây nhà thì phí quá. Nơi này nên xây một công viên để tất cả mọi người được vui chơi thỏa thích.” Lúc đó, Trần Bắc Nghiêu chê cô không có đầu óc kinh doanh. Mộ Thiện tức giận lao vào người anh, đè anh nằm xuống bãi cỏ. Anh cười tươi và ôm cô vào lòng: “Được rồi, công viên thì công viên. Đợi anh khi nào kiếm được tiền, anh sẽ mua tặng em.” Mộ Thiện ngẫm nghĩ một lúc rồi hưng

phần viết bốn chữ “Công viên Bắc Thiện” lên mặt cỏ. Sau đó, cô túm cổ áo anh: “Anh nhớ để lại một khoảng đất trong công viên để em xây nhà, trước cửa nhà có ao nhỏ, đằng sau trồng một hàng liễu...” Thế mà bây giờ... người không có đầu óc kinh doanh là ai? Trong cảnh đẹp xa vời đó, có phải anh để lại một khoảng đất xây nhà, đào sẵn ao nước, trồng sẵn cây xanh? Liệu anh đã từng đứng trên mảnh đất đó, nhìn về phía xa xa và nhớ đến lời hứa ngây ngô của thời tuổi trẻ?

“Bắc Nghiêu, anh cần gì vậy?” Mộ Thiện rần rỏ nói.

Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ nhìn Mộ Thiện, gương mặt bỗng ửng đỏ.

“Mộ Thiện!” Anh cất giọng trầm ấm nhưng mạnh mẽ: “...Tôi muốn theo đuổi em một lần nữa.”

Đầu óc Mộ Thiện như nổ tung, nhưng lời tỏ tình của anh không khiến cô hoảng loạn, mà cô bình tĩnh hỏi: “Anh không hận tôi sao? Lúc chúng ta chia tay, anh từng nói không muốn gặp lại tôi.”

“Tôi đã từng trách em.” Trần Bắc Nghiêu chậm rãi nói: “Trách em tại sao không kiên trì thêm một thời gian.”

Tim Mộ Thiện nhói đau.

“Vì vậy...” Ánh mắt anh vây quanh cô: “Tôi đành phải một mình theo đuổi tình yêu này.”

Bên ngoài cửa sổ, nước trong bể cá chảy róc rách, tiếng nhạc êm dịu từ xa đưa tới. Nhìn gương mặt anh tuần thường xuất hiện trong giấc mơ của cô đang ở phía đối diện, tim Mộ Thiện đập mạnh, nhưng cô thấy buồn vô tận vì biết cả đời này, cô và anh không thể ở bên nhau. Cô và anh yêu nhau vào một thời điểm chưa chín muồi, chia tay cũng không có lý do gì to tát. Khi đó, anh mới học năm thứ ba, còn cô năm thứ hai trung học. Tuy hai

người yêu nhau chết đi sống lại nhưng trong con mắt người khác, họ yêu nhau quá sớm nên bị xem thường, bị phê bình, bị chia rẽ.

Khi ấy, cô là học sinh tiềm năng của thầy cô giáo, kết quả học tập lúc nào cũng dẫn đầu toàn trường. Trần Bắc Nghiêu là học sinh từ trường khác chuyển đến, chỉ đạt điểm cao nhất ba môn toán, lý, hóa. Anh nổi tiếng không chỉ vì thành tích học tập mà còn vì khuôn mặt đẹp trai, tính cách của anh. Ngày thứ ba chuyển đến trường cô, anh đã đánh bại năm học sinh cá biệt trên sân thể dục của nhà trường khi bị chúng khiêu chiến một cách vô lý. Khi chuyện tình của họ

bị lộ, mọi người đều chĩa mũi nhọn về Trần Bắc Nghiêu, đổ tội lỗi lên đầu anh. Bởi vì anh là người tỉnh khác, mồ côi cả cha mẹ, mới chuyển về đó học dự thính một năm. Trong khi đó, bố cô là hiệu trưởng, mẹ cô là giáo viên, còn tương lai, cô sẽ là thủ khoa đại học được tất cả mọi người kỳ vọng. Sau một thời gian chống đối không được và bị nhà trường răn đe đủ đường, cô đã nói lời chia tay.

Trong tám năm qua, Mộ Thiên luôn nghĩ về cảnh tượng gặp lại Trần Bắc Nghiêu. Cô muốn cho anh biết, năm đó cô đã phải chịu đựng nhiều hơn những gì anh nghĩ. Cô nghĩ rằng, chỉ cần anh còn độc thân, cô sẽ chủ động theo đuổi anh.

Điều kiện của cô không tệ, cô có thể một lần nữa khiến anh rung động. Nhưng vào giây phút này, đối mặt với lời tỏ tình của anh, cô lại không thể nói ra tất cả sự thật về sự tủi hổ của mình. Cô buộc phải từ chối anh. Bởi vì những hành động tội lỗi của anh trái ngược với đạo đức cơ bản, cô không thể nhận lời yêu anh. Nếu cái giá phải trả khi yêu một người là từ bỏ nhân cách và niềm tin của bản thân thì cô sẽ không bao giờ chấp nhận. Cảm nhận được thái độ do dự và lạnh nhạt của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu nói trước: “Em hãy suy nghĩ thêm một thời gian nữa!” Lời nói vừa dứt, ngoài cửa có tiếng gõ cộc cộc, Lý Thành ngó đầu vào phòng. Trần Bắc Nghiêu đứng dậy đi ra ngoài.

Châu Á Trạch đứng đợi ở bên ngoài. Trên hành lang yên tĩnh, ba người đàn ông đi tới một góc không có người.

Lý Thành năm nay hai mươi tư tuổi, có làn da ngăm đen, trông uy quyền, ít nói và thận trọng. Khác với Châu Á Trạch ngang ngược, anh ta chỉ âm thầm như cái bóng bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Sau khi Dung Thái đã sụp đổ, anh ta giúp Trần Bắc Nghiêu mở rộng mạng lưới quan hệ ở thành phố Lâm. Lý Thành nhìn xung quang rồi nghiêm túc: “Trưởng phòng Đặng ở Cục cảnh sát vừa nói bóng gió về một chuyện.”

Trần Bắc Nghiêu quay sang nhìn anh

ta.

“Hôm Dung Thái xảy ra chuyện, người cảnh sát trực ban ở Trung tâm Cảnh sát Cơ động, học trò của anh ta nhận được một cuộc điện thoại báo cảnh sát vào đúng lúc Đinh Mặc Ngôn bị giết chết. Người gọi điện thoại chưa nói hết câu đã cúp máy.” Lý Thành hạ giọng hết mức có thể: “Bởi vụ án Dung Thái đã kết thúc, người gọi điện thoại cũng chỉ nói tên chứ không nói gì khác nên anh ta không đề ý, chỉ buột miệng nhắc đến mà thôi.”

Trần Bắc Nghiêu hơi đánh mặt: “Người báo cảnh sát là ai?”

Lý Thành bình tĩnh trả lời: “Anh ta bảo tên là Mộ Thiện.”

Trần Bắc Nghiêu tư lự một lúc rồi nói: “Tôi biết rồi, nhắc người bảo vệ Mộ Thiện cẩn thận một chút.”

Lý Thành tiếp tục gật đầu, anh ta không nói gì thêm. Châu Á Trạch đột nhiên phì cười: “Anh thích người đàn bà đó thì cứ thẳng tay cho xong. Bao nhiêu lâu rồi, anh vẫn cứ tiếp tục mài đậu phụ sao?” Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng.

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

“Nhưng cô ta cũng thú vị thật đấy, không hiểu có biết giá trị của anh bây giờ không? Hôm nay anh bảo em đi đón cô ta, mới biết cô ta đang tìm cách lấy lòng ông sếp chẳng ra gì của một công ty nhỏ. Em cũng thấy mất mặt thay cô ta.”

Trần Bắc Nghiêu hơi nhếch mép: “Cô ấy thích thì để mặc cô ấy đi.”

Mộ Thiện quyết định vài ngày nữa sẽ từ chối Trần Bắc Nghiêu. Buổi tối, Trần Bắc Nghiêu có cuộc hẹn khác nên cho xe đưa cô về nhà. Trong mối quan hệ của hai người trước kia, Trần Bắc Nghiêu luôn là người chủ động, cô thường không đoán ra anh đang nghĩ gì. Bây giờ cũng

không ngoại lệ, anh dường như nhận ra thái độ không mặn mà của cô ngày hôm đó nên bốn năm ngày liền không liên lạc. Cuối cùng đến ngày thứ năm, Mộ Thiện cũng nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, hẹn cô trưa hôm sau cùng đi ăn cơm. Cô nhận lời và nghĩ sẵn trong đầu những lời từ chối anh. Mộ Thiện không sợ Trần Bắc Nghiêu tức giận. Anh vốn là một người cao ngạo, về mặt tình cảm, anh không bao giờ cưỡng ép người khác. Nếu muốn ép buộc cô thì anh đã làm từ lâu rồi. Bởi vì đã quyết định nên Mộ Thiện không bận tâm nhiều đến chuyện đó, cô lại tập trung vào công việc.

Trên đường về nhà, Mộ Thiện bận

nghĩ về cuộc thương lượng ngày mai. Lúc bảy giờ khoảng bảy, tám giờ tối, đèn đường lờ mờ, phía trước có mấy em học sinh đi học thêm buổi tối về vừa đi vừa nhảy chân sáo. Khi đi tới ngã rẽ, Mộ Thiện bỗng có linh cảm khác thường. Với tiếng động cơ rất nhỏ, một chiếc ô tô cách đó không xa, lặng lẽ theo cô. Mộ Thiện định quay đầu, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp. Khi cô ngoảnh đầu lại, cánh tay cô đã bị tóm chặt.

“Làm gì vậy?” Mộ Thiện tức giận hét lên.

Hai người đàn ông cao lớn, mặc áo

khoác da loại thường, ở bên phải và bên trái túm lấy cô. Bọn họ không lên tiếng, bắt Mộ Thiện lên xe. Mộ Thiện hoảng hốt, ra sức giãy giụa. Nhưng cô đâu phải đối thủ của hai người đàn ông, nên đã bị nhét vào hàng ghế sau xe chỉ trong tích tắc. Sau khi đã lập tức đóng cửa xe, tài xế nhả ga, động cơ rì rì, rồi chiếc xe phóng như bay về phía trước. Mộ Thiện kinh hãi quay người, liền theo tiếng ma sát của bánh xe trên mặt đường. Một chiếc ô tô khác từ bên kia đường quay đầu đuổi theo.

“Lão đại, là người của Trần Bắc Nghiêu!” Người đàn ông ngồi bên trái Mộ Thiện hét lên, rút ra một khẩu súng.

“Cắt đuôi bọn chúng!” Người đàn mập mạp ở phía trước ra lệnh.

Hai giờ sau.

Xung quanh rất tối và rộng, bức tường sơn màu trắng loang lổ, đây giống như một nhà kho. Mộ Thiện bị trói trên một chiếc ghế, trên đầu cô là ánh đèn trắng nhờ nhờ, ngoài ra không có thứ gì khác. Túi của Mộ Thiện bị mấy kẻ xấu đó lấy mất, cô bị bỏ mặc ở đây, vừa đói bụng vừa buồn ngủ, buồn đi vệ sinh, nhưng không làm thế nào được. Thời gian cứ im lìm trôi qua, thế mà đã đến nửa đêm, Mộ Thiện mỗi lúc thấy khó chịu hơn, cô

nhiều lần hét to gọi người cứu, nhưng xung quanh không một bóng người. Mộ Thiện vừa tức giận vừa sợ hãi, cuối cùng im lặng để giữ sức lực. Là ai bắt cóc cô? Đinh Hành chẳng? Không, không thể nào. Hay là Lữ Thiệu Ngôn? Kẻ thù khác của Trần Bắc Nghiêu? Cuối cùng cũng có người đẩy cửa bước vào. Một, hai, ba, bốn, năm, cả năm gã đàn ông vừa cười vừa hút thuốc, vòng quanh mặt Mộ Thiện nhìn cô bằng ánh mắt hăm dọa. Một gã đàn ông nho nhã hơn cầm máy ghi âm lại gần, đặt xuống cạnh chân Mộ Thiện, và ấn nút ghi âm.

“Mộ tiểu thư!” Người đàn ông béo đứng giữa cười híp mắt: “Chúng tôi

được thuê để giải quyết việc này. Hôm nay mời cô đến đây, chỉ muốn hỏi rõ một chuyện. Chỉ cần cô nói thật, chúng tôi lập tức thả, mấy anh em này còn bưng trà nhận lỗi với cô. Cô thấy có được không?”

Mộ Thiện run run thở hắt ra, mới giữ được bình tĩnh để nói: “Các anh muốn hỏi gì?”

“Nghe nói trước đây cô là bạn gái của Đinh Hành, bây giờ lại đi theo Trần Bắc Nghiêu.” Gã mập híp mắt, lạnh lùng nói: “Hôm Dung Thái xảy ra chuyện cô cũng có ở đó đúng không? Cô đã nhìn thấy những gì?”

Tim Mộ Thiện đập thành thịch, cô liền trả lời: “Hôm đó tôi không có mặt, các anh nhầm lẫn rồi.”

“Không có mặt?” Tên mập cười cười: “Mộ tiểu thư, không giấu gì cô, có người nhờ chúng tôi. Mục đích... thật ra chỉ muốn điều tra chân tướng sự việc. Chúng tôi không có ác ý, chỉ cần cô nói thật, ông chủ của chúng tôi nhất định bảo vệ sự an toàn cho cô, không ai có thể hại đến cô.” Hắn rút từ trong túi một tờ ngân phiếu, đưa đi đưa lại trước mặt Mộ Thiện: “Số tiền này cũng thuộc về cô.” Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn hắn: “Hôm đó quả thực tôi không có mặt. Ai là ông chủ

của các anh?”

Tên mập vờ như không nghe thấy câu hỏi của cô, tiếp tục nói: “Nếu cô không chịu hợp tác thì đừng trách anh em tôi.”

“Mẹ nó, cứng miệng thật.” Gã đàn ông ở bên cạnh xông lên, giơ tay định đánh Mộ Thiện nhưng bị tên mập ngăn lại.

Tim Mộ Thiện như đóng băng, cô run run nói: “Các anh muốn làm gì?”

Tên mập cười cười, đến bên Mộ Thiện, hơi thở phì phò của hắn phả vào mặt cô như rắn bò, rồi hắn cúi sát vào tai

cô nói nhỏ: “Nếu cô không nói, chúng tôi chỉ còn cách chơi cô.”

Mộ Thiện tức giận đến mức đang định mắng chửi thì mấy gã đàn ông đó đưa mắt ra hiệu cho nhau đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi phòng, bọn họ không quên tắt đèn. Mộ Thiện sống trong bóng tối. Cô biết đây là một sự thử thách về tâm lý và ý chí của mình. Cô bắt đầu dao động vì sự sợ hãi bóng tối. Cô chột phân vân: Có nên khai ra sự thật không? Chỉ cần khai nhận, nỗi ô nhục sẽ không bao giờ xảy ra. Từ trong tiềm thức, câu trả lời của Mộ Thiện vẫn là không thể. Có lẽ do cô đồng cảm với xuất thân cay đắng của Trần Bắc Nghiêu, hay như lời anh nói, đối với luật

đời này, anh cũng hết cách. Hơn nữa, dù không thể đến với anh nhưng cô cũng không muốn anh chết. Nghĩ được như vậy, Mộ Thiện cảm thấy bình tâm. Cô nhắm mắt, hít một hơi sâu rồi lại mở mắt, giữ cho mình tỉnh táo. “Mình sẽ không sao đâu.” Mộ Thiện nhủ thầm, khi bị đám lưu manh bắt đi, cô thấy hai chiếc ô tô đuổi theo quen quen, chắc là người mà Trần Bắc Nghiêu sai đến để bảo vệ cô. Chắc chắn anh sẽ cứu cô nên đừng lo lắng. Dường như để thử thách ý chí của Mộ Thiện, cửa phòng lại đột ngột mở ra, ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, mấy gã đàn ông đi vào.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa cô em?”, là

giọng nói của tên mập.

Mộ Thiện kiên định nói: “Tôi không có gì để nói, quả thực tôi chẳng biết gì cả.”

Một tên khác nói: “Lão đại, con bé này đúng là chẳng biết điều.”

Tên mập cười nhẹ, hần đột nhiên đưa tay bóp mạnh cằm Mộ Thiện. Cô đau đớn phải há mồm để nước chảy vào miệng mình. Những giọt nước có vị thơm dịu, nhưng đối với cô nó giống như có độc. Mộ Thiện ra sức giãy giụa hòng nôn hết. Tên mập giữ chặt mặt cô, ra sức đổ thêm vào miệng cô, cho đến khi cô ho

sắc súa mới dừng tay.

“Lão đại, con bé này ở thành phố Lâm liệu có địa vị xã hội gì không? Cần thận đừng gây phiền phức.” Một gã nhả nhặn nói.

Mộ Thiện định thốt ra tên Trần Bắc Nghiêu, anh là chỗ dựa duy nhất của cô lúc này. Nhưng Mộ Thiện liền ngậm miệng. Hắn cố ý nói như vậy cho cô nghe. Bây giờ nhắc đến tên Trần Bắc Nghiêu sẽ trúng kế bọn chúng. Một lúc sau, Mộ Thiện vẫn không lên tiếng, tên mập cười nham hiểm: “Mộ tiểu thư, chúng tôi hỏi cô lần cuối. Nếu cô vẫn không nói, lát nữa thuốc gây ảo giác có

tác dụng, cô sẽ cùng anh em chúng tôi chơi cả đêm nay. Tôi hỏi lần cuối, cô có nói không?”

Thuốc bắt đầu có tác dụng, Mộ Thiện ra sức cắn chặt môi, đau đớn khiến cô tỉnh táo hơn. Cô bình tĩnh nói: “Các anh thả tôi, tôi có thể lập tức bỏ tiền tìm mười cô gái xinh đẹp cho các anh. Các anh đừng một phút hồ đồ mà gây tội ác.”

Mấy người đàn ông chờ người, tên mập phì cười: “Thú vị thật đấy, nhưng tôi thích cô em hơn.”

Mộ Thiện “ờ” một tiếng rồi bỗng nhiên cười lớn: “Vậy là các anh làm

không phải vì ham sắc rồi, chắc chắn có người muốn các anh chơi tôi. Người đó trả bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi cho các anh.”

Mộ Thiện dứt lời, mấy gã đàn ông im lặng vài giây, sau đó một tên có dáng mảnh khảnh lạnh lùng nói: “Đừng nhiều lời nữa, xử lý cô ta đi!”

Mộ Thiện lại “ờ” một tiếng, khéo cảnh sát không biết đâu mà lần. Sau đó, bọn họ nghe thấy lời nói dứt khoát của cô: “Không phải vì tiền? Thế thì chỉ có thể là các anh không được đắc tội với ‘người muốn chơi’ tôi. Ở thành phố Lâm này, những người mà cảnh sát không thể

đụng đến chỉ có mấy người? Đinh Hành hay là Lữ Triệu Ngôn?”

Mấy gã đàn ông đứng như trời trồng, không ai dám tiến lên. Đầu Mộ Thiện ngày càng nặng trĩu, cô cố gắng dùng chút sức lực thêu thảo: “Tôi khuyên các anh tốt nhất đừng đụng đến tôi. Nhiều người trên đường đã nhìn thấy các anh bắt tôi lên xe, lẽ nào các anh sẽ giết tôi để diệt khẩu? Nếu các anh dám đụng đến tôi, tôi nhờ nhiều bạn bè ở Bắc Kinh giúp đỡ. Dù không thể đụng đến thủ phạm thật sự đứng đằng sau vụ này, lẽ nào không thể trả thù mấy tên lưu manh thấp cổ bé họng ở thành phố Lâm? Hơn nữa nếu sự việc bại lộ, kẻ chủ mưu lẽ

nào không ‘bỏ xe giữ tướng’?”

Mấy gã đàn ông im lặng một chút, sau đó tên có dáng mảnh khảnh mở miệng: “Cô ta hù dọa chúng ta thôi, để tôi xông lên trước.”

Mộ Thiện hầu như không còn nhận biết được gì, thậm chí tiếng bước chân của kẻ xông lại gần cô cũng không nghe rõ. Cô mơ hồ thấy có người ra ra vào vào, cửa vẫn bị đóng kín và khóa chặt. Hơn nữa, khu nhà kho này kín mít nên không có chút ánh sáng nào lọt vào. Mộ Thiện không biết đám đàn ông ở gần hay xa người cô? Lời cô nói vừa rồi chỉ là mạnh mẽ. Bây giờ, nỗi sợ hãi như thác

nước nhấn chìm trái tim cô. Trước nguy cơ bị cưỡng bức, Mộ Thiện vẫn không khai ra Trần Bắc Nghiêu, bởi vì trong lòng cô, tính mạng của anh còn quan trọng hơn trinh tiết của cô. Cũng giống như giá trị đạo đức và niềm tin của cô quan trọng hơn tình yêu của hai người. Giá trị này trong mắt người khác có lẽ rất buồn cười và điên rồ, nhưng Mộ Thiện vẫn sống theo nguyên tắc của mình. Mộ Thiện muốn mở mắt nhưng không thể, cô đau đớn nghĩ, có lẽ Trần Bắc Nghiêu không kịp đến cứu cô. Cuối cùng trong bóng tối, một bàn tay lạnh giá giữ eo Mộ Thiện, một bàn tay khác xoa ngược từ bắp chân cô lên trên, bàn tay đó tóc vấy cô lên, vuốt dọc theo đùi cô

tới vùng thâm kín nhất.

Mộ Thiện mở mắt, lơ mơ thấy trần nhà trạm trổ đẹp đẽ, ở giữa là chùm đèn thủy tinh treo trên đầu cô. Mộ Thiện không còn cảm giác, cũng không nhớ gì cả, hình như cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Mộ Thiện gạt chăn sang một bên ngồi dậy, thấy trên người mình mặc bộ đồ ngủ sạch sẽ, cảm giác khó chịu cũng biến mất.

Mấy gã Sở Khanh đó rớt cuộc...

Mộ Thiện ngẩng đầu lên thì bất gặp Trần Bắc Nghiêu đang ngồi quay lưng về phía cô ở cuối giường. Dưới ánh đèn ngủ

mờ nhạt, bóng lưng màu đen trên tường của anh có vẻ cô độc. Mắt anh nhắm nghiền, tay đặt lên đầu gối, điều thuốc lá trên tay anh đã cháy hết mà anh không biết.

“Bọn họ đã làm gì tôi chưa? Đừng giấu tôi.” Giọng nói của Mộ Thiện bộc lộ sự dữ tợn chưa từng thấy.

Cơ thể Trần Bắc Nghiêu hơi động dậy. Anh im lặng quay đầu lại, mắt nhìn cô thương tâm.

“Thiện Thiện, không sao đâu, tôi đã đến kịp.” Nụ cười anh có phần lạnh nhạt: “Mấy tên lưu manh đó dám đụng vào em,

tôi sẽ xử lý chúng.”

Mộ Thiện thấy nhẹ nhõm hẳn, gương mặt cô trắng bệch, tiều tụy, nước mắt chảy dài xuống hai gò má. Một bàn tay trắng nhẹ nhàng lau nước mắt giúp cô.

“Thiện Thiện, là do tôi bất cẩn.” Khuôn mặt Trần Bắc Nghiêu tiến dần về phía mặt Mộ Thiện: “Tôi nên giữ em ở bên cạnh tôi sớm hơn... Thiện Thiện...”

Tim Mộ Thiện đập mạnh. Trong phút chốc, cô chỉ thấy mỗi gương mặt sạch đẹp với các đường nét thanh tú của Trần Bắc Nghiêu. Đôi môi mềm mại của anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô ấm áp. Hôm nay anh mặc bộ com-lê đen sang trọng,

nhưng không ngần ngại quỳ trên giường. Thân hình cao lớn của anh che phủ cho cô, một tay anh giữ chặt hai cổ tay Mộ Thiện, không cho cô giãy giụa, bàn tay còn lại nâng mặt cô, không để bờ môi cô trốn tránh. Nụ hôn của anh thành kính và kiên định như thời thanh xuân. Đầu lưỡi linh hoạt của anh tiến sâu vào miệng Mộ Thiện, mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi của cô. Theo nụ hôn của anh, một ngọn lửa nóng bỏng đê mê đốt cháy môi Mộ Thiện, thiêu đốt lý trí của cô, ngọn lửa như gặp gió lớn thổi bùng trái tim cô. Trong lúc say mê, cô bị anh đè xuống giường.

“Bỏ tôi ra.” Cô cố giữ sự tỉnh táo

cuối cùng.

Trần Bắc Nghiêu dường như không nghe thấy lời cô nói, hai bàn tay anh đan chặt vào tay cô. Ánh mắt anh u tối, giống như có thứ bị kìm nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng được giải phóng. Anh tham lam hôn lên trán, hai mắt, đầu mũi và cổ cô. Vào giây phút đó, Mộ Thiện thật sự muốn chìm trong vòng tay và nụ hôn của Trần Bắc Nghiêu, mặc kệ anh có phóng hỏa giết người hay sống trong thế giới xã hội đen. Cô nhớ lại hơi thở của anh, muốn gắn bó với anh, vì chỉ như vậy cô mới cảm giác an toàn, mới có thể làm dịu đi sự đè nén và hoảng sợ trong lòng mình. Làn da Mộ Thiện tự nhiên mát

lạnh, khiến cô giật mình. Khó khăn lắm cô mới định thần lại, biết Trần Bắc Nghiêu đã cởi cúc áo cô và vùi đầu trên ngực cô, một bàn tay của anh định kéo quần cô xuống.

Không... không được!

“Dừng lại!” Mộ Thiện nghiêm nghị nói.

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu, anh không nói một lời nào, chỉ nhìn cô chăm chú.

“Vừa.. xảy ra chuyện...” Ánh mắt cô

trông rỗng: “Tôi muốn được yên tĩnh một mình.”

Trần Bắc Nghiêu hơi thở dốc, anh buông hai tay cô.

“Tôi xin lỗi.” Anh liền ngồi dậy và liền cởi cúc cổ áo sơ mi, như thể anh cũng cần thoáng khí.

“Cảm ơn anh đã cứu tôi.” Mộ Thiện vờ như không thấy tình cảm mãnh liệt đang dâng trào trong cơ thể anh, cô nói nhỏ: “Tôi muốn nghỉ ngơi một lát.”

Trần Bắc Nghiêu ngoảnh đầu đi chỗ

khác như không muốn nhìn thấy bộ dạng xộc xệch của cô. Anh tư lự một lúc rồi cất giọng trầm âm: “Thiện Thiện, những năm qua tôi chưa từng đụng đến người đàn bà khác. Tôi chỉ cần một mình em, em đừng sợ cũng đừng do dự, đừng e ngại, hãy theo tôi, được không em?”

Tim Mộ Thiện rung động, nhưng cô lại nói rằng: “Bắc Nghiêu, tôi muốn yên tĩnh một lúc.”

Nhìn theo bóng anh biến mất ở cửa ra vào, Mộ Thiện cảm thấy trong lòng lạnh giá. Trần Bắc Nghiêu giống một cái bẫy ngọt ngào nhưng cô không thể lao vào nó một cách mù quáng như trước kia.

Buổi tối, Lý Thành sắp xếp để Trần Bắc Nghiêu ăn cơm với lãnh đạo Viện Kiểm sát. Đến khi tiễn các lãnh đạo ra về đã hơn chín giờ tối. Gió đêm mát lạnh, Trần Bắc Nghiêu hơi đỏ mặt, tay đặt lên cửa sổ xe ô tô, thần sắc anh rất thư thái. Châu Á Trạch mở miệng: “Thời gian gần đây, Đinh Hành và Lữ gia thường xuyên qua lại.” Đây là chuyện đã nằm trong dự đoán, Trần Bắc Nghiêu nhìn dây đèn nhấp nháy bên ngoài cửa xe: “Họ cũng có một kẻ thù chung là tôi.” Châu Á Trạch nghiêng rằng: “Đinh Hành phúc to mạng lớn quá! Đúng lúc giã chết lại được cảnh sát cứu sống! Lý Thành, người của anh làm việc chẳng ra

sao cả.” Lý Thành hơi ngượng và áy náy, Trần Bắc Nghiêu vỗ vai anh ta.

Châu Á Trạch quay sang Trần Bắc Nghiêu: “Em muốn bán ‘bột trắng’ anh lại không cho. Hai năm nay Lữ gia hợp tác với bên Nga, kiếm không biết bao nhiêu tiền từ ma túy.”

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt nhìn anh ta: “Tôi không muốn chú chết sớm.” Châu Á Trạch cười ha ha, nhưng sắc mặt anh ta vẫn tỏ ra không đồng thuận.

Lý Thành đột nhiên nói xen vào: “Gần đây Đinh Hành bắt đầu đi lại với một số quan chức, Ôn Tệ Trân tích cực dìu dắt

anh ta. Bắc Nghiêu, nếu bọn họ liên kết, tôi sợ chúng ta đâu không lại.” Châu Á Trạch “xì” một tiếng, Trần Bắc Nghiêu chỉ cười cười.

“Lý Thành! Ôn Tệ Trân làm quan, dân không đâu lại được quan. Về cái chết của Mạn Thù, có lẽ ông ta có nghi ngờ chúng ta nhưng không thể làm gì được vì không có bằng chứng. Dù vậy, nếu chúng ta đấu với ông ta một cách trắng trợn, chúng ta sẽ chỉ có con đường chết.”

Châu Á Trạch và Lý Thành im lặng nhìn Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu cúi đầu châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi nói tiếp: “Ông ta không thiếu tiền,

hình như cũng không thích đàn bà. Tôi nhớ trong mấy cán bộ trẻ được chúng ta giúp đỡ có một người làm thư ký ở thành ủy? Lý Thành, chú hãy bảo người đó tìm hiểu về Ôn Tệ Trân xem thế nào.”

Ngày hôm sau, Mộ Thiện trở về công ty làm việc. Cô như được quay về thế giới của những người bình dị, đồng thời tìm lại cảm giác an bình. Sau đó, cô lại nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu.

“Mộ Thiện, giúp tôi một việc.” Anh đi thẳng vào vấn đề, là một lời thỉnh cầu.

“Được thôi.” Mộ Thiện nhận lời ngay,

cô cũng có ý định nói rõ ràng với Trần Bắc Nghiêu.

Mặc dù lòng rối bời nhưng có lưu luyến đến mức nào, cô nghĩ mọi chuyện rồi cũng sẽ qua. Ai theo anh làm đám cưới, cô sẽ cảm kích đến rơi nước mắt vì người đó? Anh không thể vì cô từ bỏ làm ăn phi pháp, cô càng không thể vì anh từ bỏ nguyên tắc làm người của mình. Mộ Thiện còn nhắc nhở mình, cuộc sống là như vậy, không có ai không sống thiếu nhau được. Tất cả rồi sẽ qua đi, cuộc sống sẽ quay lại quỹ đạo vốn có của nó.

Nơi hẹn vẫn là nhà hàng Hồ Nam lần

trước. Hôm nay nhà hàng không một bóng khách, chỉ có đàn em của Trần Bắc Nghiêu ở khắp nơi. Trần Bắc Nghiêu muốn cô đi cùng anh tiếp một vị khách. Không biết nhân vật nào khiến anh phải tiếp đón lịch sự và trang trọng như vậy, còn bao trọn gói nhà hàng cao cấp ở thành phố? Khi cửa phòng ăn mở ra, Mộ Thiện ngạc nhiên. Một người phụ nữ mặc xường xám đang ngồi phía đối diện với Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện rất hiếm khi thấy phụ nữ thời nay mặc xường xám tự nhiên, trang nhã như cô gái này. Cô diễm lệ, thanh cao và quyến rũ. Gương mặt thanh tú được điểm trang theo phong cách mới nhưng các đường nét trên khuôn mặt ấy lại rất thân quen.

“Mộ Thiện.” Cô gái ngạc nhiên nói.

Vĩ Nông. Mộ Thiện gọi tên cô ấy trong suy nghĩ, là cô ấy rồi, Diệp Vĩ Nông. Mộ Thiện đứng im nhìn Diệp Vĩ Nông cho đến khi mắt cô nhòe đi. Không nói lời nào. Mộ Thiện đi tới và dang rộng hai tay để ôm Diệp Vĩ Nông.

Tình hình sau đó nằm ngoài dự đoán của Trần Bắc Nghiêu, hai người phụ nữ này quên cả sự tồn tại của anh, họ ôm nhau khóc như hai đứa trẻ. Họ khóc đến nỗi sưng đỏ cả mắt, phần trang điểm nhòe nhoẹt. Và họ nhìn nhau rồi cùng nụ cười rạng rỡ. Lúc này Trần Bắc Nghiêu mới đứng dậy mời Mộ Thiện

ngồi xuống bên cạnh mình. Sau khi khóc chán chê, Diệp Vi Nông mới ngậm ngùi nói: “Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, hai người lại về bên nhau.” Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên thành ghế sau lưng Mộ Thiện. Còn cô thì đánh trống lảng: “Đừng nói về tớ nữa, mấy năm nay cậu đi đâu mà biệt tăm biệt tích thế?”

Mộ Thiện và Diệp Vi Nông là bạn học từ thời cấp Hai, tình cảm gắn bó thân thiết. Diệp Vi Nông là người biết rõ chuyện tình của Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu. Sau khi tốt nghiệp cấp Ba, hai cô học đại học ở hai thành phố khác nhau. Mấy năm đầu họ thường xuyên viết thư và gọi điện thoại cho nhau. Sau đó

bận rộn quá nên họ ít liên lạc, nhưng Mộ Thiện nghĩ tình bạn giữa cô và Diệp Vi Nông không thay đổi. Từ năm thứ ba đại học, Mộ Thiện không nhận được tin gì từ Diệp Vi Nông nữa. Cô ấy đổi số điện thoại, cũng không trả lời những lá thư của Mộ Thiện. Dù Mộ Thiện đã gắng sức mới hỏi ra số điện thoại mới của bạn nhưng khi nghe máy, Diệp Vi Nông im lặng lúc lâu mới nói: “Mộ Thiện, sau này chúng ta đừng liên lạc nữa.” Mộ Thiện không suy diễn nhưng cô không ngồi đợi tin bạn. Ngày hôm sau, cô lập tức mua vé tàu về thành phố nơi bạn mình đang học. Thế nhưng thầy chủ nhiệm lớp Vi Nông tỏ ra ngạc nhiên: “Diệp Vi Nông ư? Năm trước em ấy bỏ học rồi. Nguyên

nhân là gì tôi không rõ.” Mộ Thiện lại tìm về nhà Diệp Vi Nông. Nhưng trong ngôi nhà lụp xụp đó chỉ còn bà ngoại bảy mươi tuổi cũng không biết tung tích của cô. Thế là mối liên lạc giữa hai người bị gián đoạn từ đó.

Nghe Mộ Thiện hỏi lý do, Diệp Vi Nông mỉm cười: “Thiện Thiện, lúc đó xảy ra một số chuyện, tớ không dám đối diện với chính mình, cũng không dám đối diện với cậu.” Cô bình thản nói: “Bây giờ, tớ sống rất tốt, cậu yên tâm đi.”

Mộ Thiện gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Diệp Vi Nông không muốn kể và cô

cũng không muốn ép bạn. Dù bốn năm đã qua nhưng họ vẫn tin tưởng nhau như xưa, thế mới là bạn tốt.

Diệp Vi Nông nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Bắc Nghiêu, chiều nay tôi muốn ở cùng Mộ Thiện, anh không buồn lòng đấy chứ?”

Trần Bắc Nghiêu đứng dậy: “Không có gì, chiều nay tôi cũng có công việc, nhường nơi này cho hai cô, sẽ không có ai làm phiền cả.” Anh quay sang Mộ Thiện: “Tối muộn, tôi sẽ đến đón em.”

Sau khi Trần Bắc Nghiêu rời đi, hai cô nhìn nhau mỉm cười rồi bắt đầu tâm

sự, Diệp Vi Nông đột nhiên nói: “Bạn có biết Trần Bắc Nghiêu đang làm gì không?”

Mộ Thiện nhìn Diệp Vi Nông với ý tứ khác: “Bạn biết rộng thật đấy.”

Diệp Vi Nông gật đầu: “Mấy hôm trước, Trần Bắc Nghiêu đến tìm tớ, anh ta nói về cậu, tớ còn không tin. Nếu không nể mặt cậu, tớ chẳng thèm nói chuyện với anh ta. Sao cậu lại bị cuốn vào vụ Dung Thái?”

Mộ Thiện quan sát Diệp Vi Nông một cách kín đáo. Diệp Vi Nông không định giấu giếm điều gì: “Bạn đừng cười tớ, tớ

chẳng có bản lĩnh gì đâu, chỉ là người đàn ông sống chung với tớ đang làm việc trong chính quyền thành phố. Không có nhiều người biết việc này, tớ cũng không hiểu tại sao Trần Bắc Nghiêu của cậu lại tìm được tớ.”

Thảo nào Trần Bắc Nghiêu muốn Diệp Vi Nông làm cầu nối cho mình.

Mộ Thiện giải thích: “Tớ hợp tác với Dung Thái rất ngẫu nhiên. Lưu Minh Dương, Giám đốc bộ phận phát triển chiến lược của Dung Thái đã giới thiệu cho tớ dự án.”

Diệp Vi Nông “ồ” một tiếng, rồi nói

tiếp: “Tớ biết anh ta, hôm trước Trần Bắc Nghiêu đến tìm tớ, anh ta cũng đi cùng. Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ, cậu định quay về bên Trần Bắc Nghiêu à?”

Mộ Thiện tư lự một lúc lâu.

Sau khi rời khỏi phòng ăn, Trần Bắc Nghiêu đứng ngoài hành lang rồi châm thuốc hút rồi mới đi ra ngoài. Anh vừa đi đến đại sảnh, Giám đốc nhà hàng đã vồn vã: “Trần tổng, anh đi rồi à?” Trần Bắc Nghiêu gật đầu, đưa mắt về quầy lễ tân, nơi đặt giỏ cam đỏ. Anh quay sang Giám đốc nhà hàng hỏi: “Có cam đường chưa Giám đốc?”

“Có rồi ạ, họ vừa mang đến nên còn tươi lắm. Tôi bảo người cắt ra đĩa cho Trần tông nhé!”

“Không cần đâu, đưa cho tôi vài quả là được.”

Trần Bắc Nghiêu cầm túi cam đường nhớ rằng đây là loại quả mà hai cô gái đã rất thích. Ngày đó, anh thường mua cam cho Mộ Thiện, rồi cô lại cầm đi chia cho Diệp Vi Nông. Ngoài hành lang vắng vắng tiếng nhạc êm dịu, Trần Bắc Nghiêu từ từ quay trở lại phòng ăn. Định đẩy cửa bước vào thì đột nhiên anh nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Mộ Thiện:

“Tớ đã nói với cậu rồi, đừng cho anh ấy biết chuyện trước kia.” Tay anh bỗng khựng lại giữa khoảng không. Diệp Vi Nông im lặng giây lát rồi hỏi: “Chuyện gì nên giấu? Là chuyện mẹ cậu đứng trên sân thượng ép cậu quỳ xuống viết lá thư bằng máu và nếu không chia tay anh ta, mẹ cậu sẽ nhảy lầu? Hay là cậu mang thai đứa con của anh ta năm mười bảy tuổi, bị lén lút đưa về quê phá thai?” Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu, đôi mắt đen của anh sâu thẳm. Mộ Thiện không dám lên tiếng, Diệp Vi Nông lại nói tiếp: “Trần Bắc Nghiêu là một người nội tâm, năm đó cậu nói lời chia tay anh ta, cậu nghĩ anh ta sẽ không hận sao? Bây giờ nếu cậu định nối lại mối quan hệ với anh

ta thì nên cho anh ta biết mọi tủ nhục cậu phải gánh chịu, làm vậy mới tốt cho cậu.” Giọng nói lạnh lùng của Mộ Thiện vang lên: “Cậu hãy giúp anh ấy, coi như nể mặt tớ. Còn tớ không định nối lại tình cũ với anh ấy đâu.” Diệp Vi Nông dường như không tin nổi: “Thời đại học cậu vẫn còn yêu anh ta mà...” “Bây giờ, tớ không yêu anh ấy nữa.” Mộ Thiện cắt ngang lời Diệp Vi Nông: “Tớ không thể đến với anh ấy. Tớ thà yêu một người đàn ông nghèo khó nhưng chính trực và lương thiện còn hơn.” Ngoài cửa, thân thể Trần Bắc Nghiêu cứng đờ, anh như bị yểm bùa nên hóa đá. Một lúc sau, anh quay đi. Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Giám đốc nhà hàng, anh chỉ cười nhạt, ném túi

cam lên quây lể tân rồi bước nhanh ra khỏi nhà hàng.

Đến chạng vạng tối, sau khi đã đập điều thuốc, chỉnh lại cà vạt, Trần Bắc Nghiêu quay lại nhà hàng. Khi mở cửa phòng ăn, mùi rượu nồng nặc khiến anh hơi sững lại. Bàn thức ăn vẫn còn nguyên, chỉ hai chai rượu vang hết nhãn, dưới đất lẫn lóc bốn năm vỏ lon bia. Cả hai người phụ nữ mặt đỏ bừng bừng nằm gục xuống bàn, mắt mơ màng. Trần Bắc Nghiêu cau mày đi tới đỡ Mộ Thiện đứng dậy. Cô vốn đang lảm bảm nói câu gì đó, nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu thì lập tức mặt mày sa sầm, dùng hết sức đẩy anh ra. Trần Bắc Nghiêu không chịu, cứ

kéo cô vào lòng rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Vi Nông. Diệp Vi Nông tỉnh táo hơn Mộ Thiện một chút, cô nấc lên một tiếng rồi lão đảo gương dậy. Diệp Vi Nông không nhìn Trần Bắc Nghiêu, rút điện thoại gọi: “Mau đến đây đón tôi!” Một anh chàng cục mịch vào phòng, trông anh ta như là vệ sĩ của Diệp Vi Nông. Anh ta gật đầu chào Trần Bắc Nghiêu, rồi dè dặt đỡ Diệp Vi Nông. “Thiện Thiện, chờ tớ gọi điện thoại nhé!” trước khi ra ngoài, Diệp Vi Nông không quên nói to. Trần Bắc Nghiêu không rời mắt khỏi người con gái đang say khướt trong lòng mình, người cô mềm nhũn như không xương. Trong con mắt mọi người, người con gái liễu yếu đào tơ như cô lẽ ra nên dịu dàng, nên

nhu mì, nên thông minh thuận theo ý đàn ông để đạt lợi ích lớn nhất. Nhưng Mộ Thiện thì khác. Trong phòng ăn, Trần Bắc Nghiêu ngồi chờ đến một lúc, rồi anh đứng dậy bế cô lên xe.

Lúc này, trời đã tối mịt, đường hơi tắc, Trần Bắc Nghiêu nhìn một bên mặt của Mộ Thiện đã bị mái tóc dài che khuất, nhưng mắt anh như nhìn thấu cô và hướng đến một nơi xa xăm. Gương mặt trắng nõn nà của cô vẫn đỏ ửng, hàng lông mi dài khẽ rung động, đôi mắt cô mở ra trong veo và điềm tĩnh. Cô rời khỏi vòng tay anh, ngửa đầu dựa vào thành ghế. Trần Bắc Nghiêu vẫn giữ tư thế cũ rồi dịu dàng hỏi: “Em có uống

nước không?” Mộ Thiện lại nhắm mắt và lắc đầu. Gương mặt nghiêng của cô thấp thoáng trong bóng đêm.

“Bắc Nghiêu, chúng ta không hợp đâu.” Giọng nói của Mộ Thiện vô cùng bình thản như không hề say rượu.

Trần Bắc Nghiêu từ từ ngồi thẳng và ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Tại sao, Mộ Thiện?”

Mộ Thiện im lặng trong giây lát, rồi lầm bầm: “Tôi sẽ không yêu một kẻ giết người, một tên xã hội đen.”

Trần Bắc Nghiêu quay sang nhìn cô bằng ánh mắt vô hồn: “Em coi tôi là hạng người như vậy sao?”

Mộ Thiện giơ tay che mặt, gật đầu, rồi thở hắt ra: “Trần Bắc Nghiêu, sau này anh đừng tìm tôi nữa.”

Một lúc sau, cô nghe thấy lời đáp bình thản của anh: “Được.”

Khi đến nhà cô ở, Mộ Thiện lão đảo mở cửa xe, Trần Bắc Nghiêu vẫn ngồi thẳng lưng, hai tay đặt lên đầu gối, mi mắt hơi khép lại, không nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện xuống xe được vài bước liền nghe thấy tiếng động cơ, xe của Trần Bắc

Nghiêu lao vụt đi, như không muốn dừng lại ở đây dù chỉ một giây. Mộ Thiện đi chậm chậm vào khu chung cư, lên thang máy, đi hết hành lang, dừng lại tìm trong túi một lúc lâu mới thấy chìa khóa mở cửa. Có lẽ do trong người vẫn còn men rượu nên cô đứng trong phòng khách rất lâu, cổ họng khô rát đến mức đau buốt. Cô lấy một chai nước lạnh tu ừng ực, nhưng cảm giác khô rát vẫn không hề giảm bớt. Mộ Thiện nghĩ cô nên tìm việc gì đó để làm. Theo quán tính, cô ngồi xuống bàn làm việc, mở máy vi tính và tìm các tài liệu về công việc. Ánh sáng mờ nhạt từ màn hình máy vi tính nhấp nháy. Những hàng chữ trên đó lúc đầu còn rõ ràng, rồi mờ dần. Đó là những

con chữ quen thuộc nhưng không thể đi vào trí nhớ của cô. Mộ Thiện gõ tanh tách, tưởng mình đang làm việc nên cô càng gõ nhanh hơn. Một lúc sau cô định thần lại mới thấy trên màn hình đều là ba chữ: “Trần Bắc Nghiêu.” Mộ Thiện vội đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, xối nước lạnh khiến thần kinh cô tỉnh táo hơn một chút. Cô đi vào phòng vui mình vào giường rồi ngủ. Đang ngủ say thì chuông điện thoại reo, Mộ Thiện mò mẫm tìm điện thoại trong bóng tối, nghe giọng nói của mẹ ở đầu dây bên kia.

“Thiện Thiện, con đang làm gì vậy?”

“Con đang ngủ ạ?”

“Mới tám giờ đã ngủ rồi à? Tối qua con thức thâu đêm đúng không? Con phải giữ gìn sức khỏe nhé!” Bà Mộ lúc nào cũng quan tâm con như vậy.

“Vâng.” Cô hỏi mà không cần suy nghĩ: “Có chuyện gì không mẹ?”

Bà Mộ do dự một lúc rồi hỏi mượn hai trăm ngàn tệ. Mộ Thiện có đủ số tiền đó nên đồng ý ngay. Mẹ cô lại hỏi: “À, mối quan hệ giữa con và người bạn là ông chủ công ty đầu tư đó tiến triển đến đâu rồi?”

Mộ Thiện cố gắng kìm nén nỗi đau, cô trả lời: “Chẳng đến đâu cả mẹ ạ, con và anh ấy không có quan hệ gì.”

Nghe Mộ Thiện nói, mẹ biết cô lại giữ thói ngang bướng nên không kiềm chế nổi: “Thiện Thiện, con đừng cố chấp nữa. Con tưởng mẹ không biết sao? Từ sau vụ con với thằng nhãi đó... con bắt đầu chống đối bố mẹ, dù bố mẹ giới thiệu người có điều kiện tốt cỡ nào, con cũng không chịu gặp gỡ. Trước đây còn non nớt thì thôi, bây giờ con đừng trẻ con nữa. Cứ tiếp tục như vậy, hai ba năm sau dù con xinh đẹp và kiếm nhiều tiền tới mức nào thì cũng không có ý nghĩa gì, khi đó con chỉ có thể tìm được người đã

từng có gia đình. Tết năm nay con nhất định phải đưa bạn trai ra mắt bố mẹ, nếu không đừng đặt chân về nhà!” Bà Mộ nói một tràng dài. Mộ Thiện biết cô nên nhẫn nhịn nhưng vào lúc này cô thật sự khó chịu và mệt mỏi. Cô không thể kiềm chế được nói hơi sẵng giọng: “Mẹ! Mẹ đừng ép con nữa!” Bà Mộ như bị chạm vào nỗi đau, gầm lên: “Mẹ ép con ư? Những việc mẹ làm đều vì con, con nghĩ mẹ ép con sao? Vậy làm thế nào mới gọi là không ép con đây? Để con và thằng khốn đó ở bên nhau à? Mẹ hận nó tới mức muốn băm vằm nó ra.” Nói đến câu cuối, giọng bà Mộ nghen ngào, Mộ Thiện có thể tưởng tượng ra bộ dạng phẫn uất của mẹ. Những năm qua, cô và bố mẹ hầu

như không dám nhắc đến Trần Bắc Nghiêu. Chỉ nhắc đến tên anh, bố mẹ cô đã nổi cơn thịnh nộ còn cô càng trầm lặng hơn.

Tim Mộ Thiện đau như bị dao đâm. Cô biết mình đã sai. Lúc đó, cô và anh vẫn còn quá non nớt nên luôn cho mình là đúng. Tình yêu không có lỗi nhưng họ đã sai vì đi quá giới hạn. Nếu năm đó cô và anh đã trưởng thành và biết cư xử hài hòa như bây giờ, họ sẽ không bất chấp tất cả lao đầu vào yêu đương trước kỳ thi đại học, sẽ không ném trái cấm để đến mức phá thai. Chẳng biết sự lựa chọn của cô bây giờ có phải chính xác không? Từ chối anh có phải là một quyết định

đúng đắn không? Tình yêu đó chân thành dù nó xảy ra năm cô mười bảy tuổi. Tám năm không gặp, nhưng anh vẫn là người cô yêu như sinh mệnh của mình.

Mộ Thiện từ từ nói: “Mẹ, là con không đúng, con nói sai rồi. Hôm nay nói đến đây thôi được không ạ? Con rất mệt, con đi ngủ trước đây. Có chuyện gì ngày mai nói được không mẹ?”

Có lẽ hơi bất ngờ trước sự thay đổi của Mộ Thiện, giọng bà Mộ cũng dịu lại: “Con đừng nghĩ ngợi nhiều quá, nếu công việc có áp lực lớn thì tạm thời nghỉ ngơi đi, sức khỏe là quan trọng nhất.”

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiên ném di động sang một bên, rồi ngồi dậy ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngày mai sẽ là một ngày mới, khi đã quyết định rồi sẽ không thay đổi, không thể nghĩ lại.

Cũng vào thời gian này, ở một hộp đêm sang trọng nhất của thành phố, Trần Bắc Nghiêu ngồi trong một phòng riêng ở tận góc trong cùng. Anh ngồi đối diện với một ngọn đèn và một chai rượu. Châu Á Trạch vào phòng thấy Trần Bắc Nghiêu đã uống cạn một chai và đặt chai rượu khác lên bàn, gương mặt anh bừng bừng. Châu Á Trạch im lặng ngồi xuống cạnh Trần Bắc Nghiêu và cầm chai rượu khác cùng với chai của anh rồi uống một

ngụm lớn.

Trần Bắc Nghiêu nhướn mắt nhìn Châu Á Trạch: “Có chuyện gì vậy?”

Châu Á Trạch cười hì hì: “Không có chuyện gì. Anh ngồi đây mấy tiếng rồi, tay Giám đốc nhà hàng hoảng quá nên gọi em qua giúp đỡ.”

Trần Bắc Nghiêu cúi xuống nhìn đồng hồ rồi đứng dậy: “Gọi Thôi Hạt Tử đi!”

Châu Á Trạch cúi đầu chửi thề một câu rồi nói: “Em cũng đi.”

Thôi Hạc Tử là tên lưu manh đầu đường xó chợ mà Châu Á Trạch quen biết, người này từng học Đông y, tuy không khám bệnh cứu người nhưng rất giỏi tạo ra các loại hương liệu. Trần Bắc Nghiêu từng dùng thuốc của anh ta một lần nên nhớ tên.

Vào lúc hai giờ sáng, một chiếc xe con màu đen đậu dưới khu chung cư, một số người đi thang máy lên tầng trên. Trần Bắc Nghiêu rút chìa khóa, lặng lẽ mở cửa phòng sau khi Thôi Hạc Tử thổi hương bay vào nhà, hương liệu của anh ta có thể khiến cho người ngủ say như chết năm sáu tiếng liền, mùi hương này không độc hại, thậm chí giúp người ngủ

sâu hơn. Khi mùi hương bay hết, Thôi Hạo Tử đứng đợi ở phòng khách, Trần Bắc Nghiêu đi thẳng vào phòng ngủ, Châu Á Trạch không chịu lép vế liền đi theo Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện nằm ngủ trên giường, Châu Á Trạch cảm thấy gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh trăng trông như một nữ thần. Hình như tâm trạng cô không tốt lắm, trong giấc ngủ sâu, cô nhíu mày, nơi khóe mắt còn đọng lại giọt lệ, mười đầu ngón tay thon thả của cô vô thức nắm chặt ga trải giường. Trần Bắc Nghiêu đứng bên cạnh giường nhìn Mộ Thiện hồi lâu khiến Châu Á Trạch chán quá phải nhìn trái nhìn phải. Mãi sau đó Trần Bắc

Nghiêu mới từ từ cúi xuống. Bàn tay lớn nhẹ nhàng lướt mái tóc dài, xuống gương mặt và xương quai xanh của Mộ Thiện. Cảm nhận làn da mềm mại dưới bàn tay khiến khóe miệng của Trần Bắc Nghiêu cong lên thành nụ cười. Có lẽ vẫn chưa đủ, Trần Bắc Nghiêu kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường Mộ Thiện, anh gạt tóc cô sang hai bên rồi cúi đầu hôn từ trán xuống mắt, mũi, má và đôi môi đỏ mọng của cô.

Ngày Trần Bắc Nghiêu gặp lại Mộ Thiện, Châu Á Trạch đã giới thiệu Thôi Hạt Tử với anh. Hôm đó Châu Á Trạch đứng bên ngoài canh chừng còn hôm nay, anh ta mới được tận mắt chứng kiến vị

lão đại tự cầm dục nhiều năm đang vừa hôn hít vừa sờ soạng người phụ nữ anh say đắm và yêu thương. Không hiểu tại sao Châu Á Trạch thấy sồn gai ốc. Có lẽ vì, vào lúc này Trần Bắc Nghiêu như biến thành một người khác rất đối diện, không có vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn.

“Ra ngoài.” Giọng nói lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu vang lên, lúc đó Châu Á Trạch đã nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đã nằm sấp trên giường, một tay luồn vào áo ngủ phía dưới, một tay anh cởi cúc áo phía trên và vùi đầu xuống ngực Mộ Thiện. Châu Á Trạch vội vàng rời đi.

Hơn nửa giờ sau, Trần Bắc Nghiêu

mới bước ra khỏi phòng. Rất tình tường trong lĩnh vực này, Châu Á Trạch chỉ cần ngửi qua cũng biết “đối phương” đã làm thật hay chưa, nhưng chỉ có chân tay, miệng và lưỡi là đỡ cơn khát. Anh ta nhìn Trần Bắc Nghiêu với ánh mắt đáng tiếc vì “sắt rèn chưa thành thép”. Trần Bắc Nghiêu không bận tâm đến Châu Á Trạch. Anh mỉm cười, bỏ hai tay vào túi quần rồi bình tĩnh đi ra qua cửa lớn.

Chương 4: Thiên thần lạc lối

Khách sạn năm sao sáng trưng, trên

sân khấu có mấy thiếu nữ đang kéo đàn nhị. Theo điệu nhạc réo rắt, cả đầu và lưng của các cô cùng lắc lư, đôi chân thon dài của các cô thấp thoáng dưới bộ xường xám màu đỏ tươi. Họ trút hết tâm sức để biểu diễn nhưng không có nhiều người xem. Bên dưới sân khấu bày khoảng năm mươi bàn tiệc, đa phần là đàn ông diện com-lê chỉnh tề và một số phụ nữ sang trọng trông có vẻ đều là những người phụ nữ quyền lực. Mộ Thiên cũng là một trong số những người phụ nữ đó. Hôm nay cô mặc bộ váy dạ hội màu trắng, tóc vấn lên cao. Cô ngồi ở bàn góc trong cùng. Dù âm thầm, lặng lẽ nhưng Mộ Thiên vẫn như viên ngọc trai rực rỡ hấp dẫn hơn những phụ nữ phần

son lòe loẹt trong buổi tiệc. Đồng Tuyên Thành ngồi bên cạnh Mộ Thiện, cứ ngắc đầu liếc ngang liếc dọc rồi cúi xuống nói nhỏ với cô: “Anh ta đang nhìn cậu đấy.” Mộ Thiện quay về phía đối diện, thấy Trần Bắc Nghiêu nổi bật giữa những người đàn ông quần áo chỉnh tề, anh quả là đang nhìn cô chăm chú.

Cô nói: “Xa như thế không nhìn rõ đâu, đó chỉ là do tâm lý của cậu thôi.”

Đồng Tuyên Thành thở dài: “Cậu đúng là cứng rắn thật.”

Trước đó, không ai biết chuyện Trần Bắc Nghiêu theo đuổi Mộ Thiện. Mộ

Thiện nói, Đồng Tuyên Thành mới biết. Anh ta mắng cô vì đã bỏ qua “con rùa vàng” trị giá cả trăm triệu. Nhưng bây giờ, Đồng Tuyên Thành nói cô cư xử rất đúng.

Đây là bữa tiệc do các doanh nghiệp trẻ tổ chức mỗi năm một lần ở thành phố Lâm. Lần gặp sau cùng gần đây giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu là từ nửa tháng trước. Tham gia buổi tiệc này, Mộ Thiện sẽ có cơ hội làm quen với các doanh nghiệp khác, điều này có lợi cho sự nghiệp của cô. Trước đây, những doanh nghiệp cỡ lớn như Dung Thái chỉ cử thư ký hoặc trợ lý đi dự tiệc. Hôm nay, Mộ Thiện khá hài lòng với kết quả

đạt được, có năm doanh nghiệp vui vẻ hợp tác với bên cô, và hẹn sau này sẽ trao đổi kỹ hơn.

Tối hôm nay, Chủ tịch Thương hội vui mừng đến mức lặp đi lặp lại câu: “Khách quý đến nhà”, khách quý không chỉ có Trần Bắc Nghiêu, còn cả Đinh Hành lẫn Lữ Triệu Ngôn nữa. Mộ Thiện có thể thấy, nhờ sự hiện diện của họ, không khí trong bữa tiệc sôi động hơn nhiều.

Cách Mộ Thiện khá xa là chiếc bàn ở vị trí gần sân khấu tập trung những người đàn ông cao giá nhất thành phố Lâm. Họ vui vẻ trò chuyện như không hề tồn tại

xích mích hay mâu thuẫn dù là nhỏ nhất, càng không thể có chuyện thù hận sâu sắc. Mộ Thiện tất nhiên không đi đến bàn đồ chúc rượu mà quan sát từ phía xa, người ngồi bên cạnh Đinh Hành là Lữ Triệu Ngôn tiếng tăm lừng lẫy. Không ngờ anh ta chỉ là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, mắt đeo cặp kính trắng, gọng vàng trông rất nho nhã, ôn hòa. Có điều, đánh giá con người không thể chỉ qua vẻ bề ngoài. Mộ Thiện uống không ít rượu, hai má cô ửng hồng nhưng vẫn không ngớt có khách tới cụng ly. Đồng Tuyên Thành thấy tình hình không ổn liền kéo cô đứng dậy: “Đi sang phòng bên cạnh.” Mộ Thiện cũng cảm thấy trong người khó chịu liền đi theo anh ta.

Phòng bên cạnh là nơi khiêu vũ, cách phòng tiệc một cánh cửa bằng gỗ. Trong tiếng nhạc du dương, không ít người đã nhảy theo điệu nhạc. Đồng Tuyên Thành vừa dẫn Mộ Thiên ngồi xuống, lập tức có người đi tới mời cô nhảy. Mộ Thiên vui vẻ nhảy cùng người đó một bản, sau khi quay lại chỗ ngồi, vì không muốn bị quấy rầy nên cô mượn Đồng Tuyên Thành làm “tấm lá chắn”. Một lúc sau, điện thoại trong tay Mộ Thiên rung lên, tin nhắn của Đinh Hành: “Tối nay em rất đẹp.” Mộ Thiên không nhắn lại, cô đưa mắt vào phòng tiệc qua cánh cửa gỗ. Bên đó ánh đèn sáng chói mắt, làm mỗi gương mặt người mờ ảo, cô không nhìn thấy Đinh Hành, còn chỗ ngồi của Trần

Bắc Nghiêu đã trông từ bao giờ. Bữa tiệc kết thúc, Mộ Thiện đón tắc xi về nhà.

Đêm đã khuya, chiếc tắc xi phóng như bay trên con đường rộng rãi không một bóng người. Tắc xi dừng ở ngoài khu chung cư, vừa xuống xe, Mộ Thiện bỗng nhìn thấy phía trước một chiếc xe con màu đen. Dưới ánh đèn đường, cô thấp thoáng thấy logo Cadillac, bóng mấy gã đàn ông trước ánh đèn xe nhấp nháy. Trong đó, một người cầm thuốc, trên tay có đốm lửa lập lòe. Sau đó, anh ta ném xuống đất rồi đốm lửa tắt ngóm, một luồng sáng xanh lam chiếu vào gương mặt nghiêng anh tuấn của anh ta. Điện

thoại của Mộ Thiện lại rung lên.

“Đừng sợ, là tôi, em xuống xe đi!” Là tin nhắn của Đinh Hành.

Mấy người đàn ông khác lặng lẽ tản ra, chỉ còn lại Đinh Hành và Mộ Thiện đứng trước ô tô. Dưới hàng liễu chợp chờn ở ven đường, gương mặt của Đinh Hành càng giống tượng điêu khắc. Anh cúi đầu nhìn Mộ Thiện hồi lâu rồi bỗng nhiên nói: “Lữ Triệu Ngôn bảo tôi cưới em gái anh ta.” Mộ Thiện hơi bất ngờ. Vì khi nhìn thấy Đinh Hành, cô còn cảnh giác. Đưa tiền cho Đinh Hành là hành động xuất phát từ lương tâm, nhưng điều đó không có nghĩa cô tin Đinh Hành thật

sự trắ¹c ẩ²n với cô. Mộ³ Thiệ⁴n còn sợ Địn⁵ Hằ⁶nh đã⁷ biế⁸t mỗ⁹i quạ¹⁰n hệ¹¹ giữ¹²a cô và Trầ¹³n Bắ¹⁴c Ngھی¹⁵êu. Vì vậy, trướ¹⁶c khi xuố¹⁷ng xe, cô đã¹⁸ kíp nhắ¹⁹n tin cho Đố²⁰ng Tuyê²¹n Thà²²nh. Nế²³u Địn²⁴ Hằ²⁵nh làm gì đố²⁶ bất lợ²⁷i với cô, Đố²⁸ng Tuyê²⁹n Thà³⁰nh sẽ tỳ³¹ cơ ứ³²ng biế³³n. Thế³⁴ nhữ³⁵ng lờ³⁶i đầ³⁷u tiê³⁸n của Địn³⁹ Hằ⁴⁰nh hoà⁴¹n toà⁴²n nằ⁴³m ngoà⁴⁴i suy đố⁴⁵án của cô. Nhìn gương mặt nử⁴⁶a cườ⁴⁷i nử⁴⁸a khô⁴⁹ng của anh, Mộ⁵⁰ Thiệ⁵¹n bỗ⁵²ng bậ⁵³t cườ⁵⁴i.

“Anh sẽ khô⁵⁵ng lắ⁵⁶y cô ấy chứ?” Giọng của cô rấ⁵⁷t kiên địn⁵⁸h.

Địn⁵⁹ Hằ⁶⁰nh nhú⁶¹ mằ⁶²y, anh nằ⁶³m cổ tay cô ké⁶⁴o lặ⁶⁵i gắ⁶⁶n: “Em tự tin về bản thâ⁶⁷n đến thế sao?” Anh cườ⁶⁸i khế⁶⁹.

Mộ Thiện rút tay về: “Không liên quan gì đến tôi. Là do tôi cảm thấy Đinh thiếu không phải là người dựa dẫm đàn bà.”

Mi mắt Đinh Hành cong lên, ý cười càng rõ hơn: “Khéo nói quá. Nếu em là em gái Lữ Triệu Ngôn, tôi nhất định sẽ cưới ngay mà không do dự.”

Mộ Thiện chỉ cười, không đáp lời anh. Thấy Mộ Thiện tỉnh bơ, Đinh Hành đột ngột giơ tay kéo cô vào lòng. Cánh tay mạnh mẽ của anh ôm chặt thắt lưng cô, gương mặt anh tuần kờ sát người cô. Mộ Thiện ra sức giãy giụa nhưng anh

không hề dịch chuyển.

“Buông tôi ra rồi nói tiếp.” Mộ Thiện cau mày.

Đinh Hành đột ngột thay đổi tư thế, anh quay người đè Mộ Thiện xuống xe, một tay anh giữ chặt hai tay cô, hai đùi anh kẹp thân dưới cô, làm cả người cô như bị chẹt giữa anh và xe ô tô. Tình huống vô cùng mờ ám.

“Em đã từ chối Trần Bắc Nghiêu.” Giọng nói trầm, khàn của Đinh Hành lướt qua tai Mộ Thiện: “Chi bằng đi theo tôi?”

Mặc dù lời nói rất dịu dàng và thân tình nhưng vẫn khiến Mộ Thiện kinh sợ. Đinh Hành đúng là đã biết mối quan hệ giữa cô và Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện tin chắc Đinh Hành đã đoán ra Trần Bắc Nghiêu là hung thủ giết chết Đinh Mặc Ngôn. Thế thì tối nay anh tìm đến cô với mục đích gì?

Cô bình tĩnh trả lời: “Nếu từ nay trở đi anh có thể rửa tay gác kiếm, tôi sẽ suy nghĩ về chuyện với anh.”

Nhìn gương mặt trắng như tuyết của Mộ Thiện, Đinh Hành ngẩn ngơ: “Em cũng từ chối Trần Bắc Nghiêu như vậy sao?”

Mộ Thiện từ tốn nói: “Đình Hành, tôi biết anh không thật sự thích tôi. Trước đây anh nói khi nào trở lại như xưa anh sẽ theo đuổi tôi, đó cũng chỉ là kích động nhất thời. Anh không cưới Lữ tiểu thư, không chỉ vì lòng kiêu ngạo của anh, mà còn vì gia thế của Lữ tiểu thư không lớn đến mức anh buộc phải cưới. Nếu cô ấy là con gái của Chủ tịch tỉnh, anh nhất định sẽ không do dự. Tôi thật lòng không muốn có quan hệ với cả hai người, tôi muốn biết tối nay anh đến tìm tôi vì lý do gì?”

Đình Hành im lặng nhìn cô, đôi mắt anh lấp lánh. Một phút sau, anh buông

Mộ Thiện. Cô chỉnh lại quần áo, vuốt lại đầu tóc rồi đứng yên lặng. Đinh Hành dựa vào thành xe, đứng cạnh cô. Anh châm một điếu thuốc lá rồi quay sang cô.

“Tại sao em lúc nào cũng lý trí như đàn ông vậy?”

Mộ Thiện nhướn mày. Đinh Hành ngậm điếu thuốc, anh đặt tay lên vai cô rồi nói tiếp: “Em nói đúng lắm, nếu Lữ tiểu thư là con gái của Chủ tịch tỉnh, tôi nhất định sẽ cưới ngay. Nhưng Mộ Thiện này, em đừng lúc nào cũng tự tin vào quyết định của mình. Chắc em hiểu đạo lý ‘càng cứng càng dễ gãy’? Người phụ nữ càng ngang bướng sẽ càng ngã đau

hơn.” Đinh Hành vỗ nhẹ vào bờ vai mảnh mai của cô: “Em thật sự chẳng hiểu đàn ông gì cả. Không sai, cho đến bây giờ đối với em tôi chỉ là có cảm tình, nhưng chính thái độ lạnh lùng của em khiến tôi cảm thấy không cam lòng. Em có biết em làm vậy càng khiêu khích hứng thú của đàn ông hay không?”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Tim Mộ Thiện đập nhanh hơn, cô liền chuyển sang đề tài khác: “Anh tìm tôi có chuyện gì?” Bây giờ cô có thể yên tâm, Đinh Hành không có ý định lợi dụng cô để đối phó với Trần Bắc Nghiêu. Có thể đây là vì sự kiêu ngạo đã ăn sâu vào cốt

tửy khiến anh xem thường việc lợi dụng phụ nữ, hoặc giả thiết anh không chịu thừa nhận cô là người phụ nữ của Trần Bắc Nghiêu.

Đinh Hành trầm ngâm một lát rồi dịu dàng nói: “Mộ Thiện, tôi thấy nhớ em.”

Mộ Thiện ngượng ngùng quay đầu sang một bên: “Không có việc gì thì tôi đi đây.”

Đinh Hành nhìn chăm chăm Mộ Thiện rồi cười phá lên.

Dưới ánh đèn, mái tóc dài mềm mại

của Mộ Thiện xõa xuống đôi vai thon thả. Mùi nước hoa nhẹ nhẹ hòa với mùi rượu tạo thành một hương thơm say đắm, giống như thân hình mềm mại của cô khiến người đàn ông chỉ muốn ôm vào lòng. Và đôi mắt đen láy của cô trong sáng như hồ nước.

“Tôi đã nói rồi, đêm nay em rất đẹp.” Đinh Hành cúi người thò tay bật nhạc từ trong xe. Tiếng nhạc êm dịu tuôn chảy như đại dương truyền khắp không gian.

“Em còn nợ tôi một điệu nhảy.” Đinh Hành ôm Mộ Thiện.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, bóng

cây đung đưa. Tay Mộ Thiện bị Đinh Hành giữ chặt, eo cô bị một tay anh ôm cứng. Anh cúi đầu, cằm anh tì xuống hõm vai cô, thân hình cao lớn của anh dính sát vào người cô, khiến cô không thể trốn chạy. Mặt Mộ Thiện áp vào lồng ngực Đinh Hành, nơi đó ấm áp vô cùng, giống như cảm giác anh luôn mang đến cho cô sự thâm trầm, nho nhã và dịu dàng. Mộ Thiện ra sức đẩy Đinh Hành nhưng anh không hề dịch chuyển, sức lực của anh mạnh đến kinh người. Cô giãy giụa nhưng vô ích, đành phải di chuyển theo từng bước chân của anh. Ánh đèn điện mờ ảo, tiếng nhạc nhẹ nhàng. Người đàn ông anh tuấn, mặc com-lê đen, có đôi mắt lấp lánh này khiến Mộ Thiện bất

giác nhớ lại chuyện trước kia. Cô nhớ đến “thái tử” Dung Thái ung dung tự tại, mỗi ngày đều viện cớ ở bên cạnh cô. Mộ Thiện nhớ tới ngày hôm đó, trong căn phòng tối, hơi thở của anh phảng phất trên mặt cô, môi anh chạm nhẹ vào môi cô... Đôi môi mỏng mềm mại cùng hơi lạnh của ngọn gió đêm và mùi thuốc lá nhẹ nhẹ bỗng lướt qua má Mộ Thiện tìm đến đôi môi cô. Trong lúc Mộ Thiện chưa kịp phản ứng, anh đã mạnh mẽ hôn cô... Ký ức và hiện thực trùng lặp, vòng tay anh siết chặt, môi lưỡi nóng bỏng của anh cọ xát trên môi cô, đôi mắt đen của anh nhìn sâu vào mắt cô. Mùi vị đàn ông từ đầu lưỡi Đinh Hành tấn công toàn thân cô. Mộ Thiện đẩy mạnh nhưng Đinh

Hành không hề nhúc nhích. Cô ngoái đầu ra phía sau nhưng anh tiến tới không nhân nhượng, vòng tay và thân thể anh khóa chặt người cô. Đinh Hành hôn một cách táo bạo, không màng đến vẻ bên ngoài lịch thiệp của anh. Lúc này, anh giống như một mãnh thú không thỏa mãn dục vọng, muốn “ăn” gọn cô. Mộ Thiện bị hôn dồn dập đến mức kinh hãi, cô ra sức giãy giụa nhưng vô ích. Trong khi đầu lưỡi của Đinh Hành không ngừng tấn công cô, khiến toàn thân cô tê liệt, máu nóng cuộn trào. Rất lâu sau anh mới buông lỏng người cô. Môi của hai người đều sưng mọng, ánh mắt họ cùng đờ đẫn. Đinh Hành mỉm cười. Trước đây, Mộ Thiện luôn bình tĩnh tự nhiên với Đinh

Hành, nhưng bây giờ sau cuộc tấn công bất ngờ của anh, cô hoảng hốt bỏ trốn, cô chạy vội vào cầu thang.

“Mộ Thiện!” Đinh Hành gọi khẽ.

Mộ Thiện ngượng ngùng quay đầu.

Dáng người cao lớn của Đinh Hành nổi bật dưới ánh đèn đường, đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn cô chăm chú. Đường như anh muốn nói với cô điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ bậm môi như muốn nhớ lại dư vị của nụ hôn và nở nụ cười tự lự.

Tiếng dương cầm như tiếng suối chảy quanh ngôi biệt thự, cánh cửa gỗ màu nâu mở hé, bóng một người lay động dưới nền nhà sạch bong. Châu Á Trạch bước qua cánh cửa gỗ vào phòng, thấy Trần Bắc Nghiêu đang ngồi trước cây đàn piano. Anh hơi cup mi mắt, sắc mặt lạnh lùng, chỉ có mười đầu ngón tay nhảy múa trên phím đàn, khiến người anh tỏa ra khí chất không giống người phàm trần.

Châu Á Trạch quay đầu nói với Lý Thành: “Người chú sắp xếp theo dõi Mộ Thiên có phải thật thà quá không? Tự nhiên quay cả hình ảnh cô ấy và người đàn ông khác ôm hôn nhau đưa cho lão đại. Nếu là chú, chú có chịu nổi không?”

Lý Thành liếc mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu, rồi nói nhỏ với Châu Á Trạch: “Lão đại thích Mộ tiểu thư như vậy sao?”

Châu Á Trạch gật đầu: “Thích như điên.”

Châu Á Trạch đặt một tầng riêng trên tầng hai của quán bar. Phía bên ngoài lớp kính là biển người ồn ào náo nhiệt. Trần Bắc Nghiêu ngồi ở một góc ghế sofa lặng lẽ hút thuốc, sắc mặt anh vô cảm như không bận tâm đến xung quanh. Bên cạnh Châu Á Trạch là Lý Thành đều có các cô gái. Họ tuy không dám bắt chuyện với

Trần Bắc Nghiêu nhưng ánh mắt tò mò không ngừng nhìn anh. Còn Trần Bắc Nghiêu chỉ lặng lẽ uống rượu, coi như họ không có mặt. Châu Á Trạch cầm điện thoại nói vài câu, rồi bảo các cô gái rời phòng. Sau đó anh cười hì hì với Trần Bắc Nghiêu: “Lão đại, em gọi Sweet đến đây rồi!” Nghe Châu Á Trạch nhắc đến tên này, Trần Bắc Nghiêu nhớ mãi mới ra gương mặt của cô gái ấy.

Sau đó, anh lạnh lùng nói: “Bảo con bé đó chuyên tâm làm việc.”

Châu Á Trạch cười cười.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, một cô

gái trẻ đi vào. Ba người đàn ông cùng ngẩng đầu lên, Châu Á Trạch vẫn giữ nụ cười trên môi, Lý Thành ngồi dịch sang một bên, Trần Bắc Nghiêu đưa mắt nhìn cô gái rồi tiếp tục uống rượu. Cô gái mặc áo sơ mi trắng, dây lưng màu cà phê. Phong cách rất tự nhiên nên trông cô rất uyển chuyển. Mới nhìn, trông cô trong sáng ngây thơ nhưng khi cô ta mỉm cười, khóe miệng hơi nhếch lên, gương mặt thánh thiện trở nên sinh động và quyến rũ vô cùng.

“Trần tổng, Châu thiếu, Lý thiếu!” Cô gái ngồi xuống bên cạnh Châu Á Trạch, khóe mắt cô đầy ý cười. Cái eo thon thả và thân hình đầy đặn của cô nổi bật dưới

áo sơ mi bó sát.

“Sweet, ông ta cần câu chưa?” Châu Á Trạch mở miệng.

Sweet cười, trông cô hơi thẹn thùng: “Vẫn chưa, nhưng hôm qua, ông ta dạy em viết bút lông.”

Lý Thành và Châu Á Trạch cùng nhếch mép. Trần Bắc Nghiêu thần thờ, lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn Sweet. Châu Á Trạch chú ý đến ánh mắt của anh, nụ cười càng rộng hơn. Nhưng Châu Á Trạch không hay biết, lúc này trong đầu Trần Bắc Nghiêu hiện lên hình ảnh khác. Đó là cảnh phòng sách ở nhà ông

ngoại Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện mặc áo sơ mi trắng tinh khiết và váy đồng phục. Cô luôn là một cô bé chăm chỉ, cô cầm cây bút lông đứng trước bàn, vẽ từng nét, từng nét một cách uyển chuyển. Trần Bắc Nghiêu còn cảm nhận được mùi thơm tho và sự dịu dàng của Mộ Thiện lúc đó. Năm ấy, cô mới mười bảy tuổi, anh mượn cơ hội dạy cô luyện chữ rồi tha hồ ôm cô vào lòng. Anh và cô tay nắm tay, hai thân thể dính chặt vào nhau. Trần Bắc Nghiêu vẫn còn nhớ rõ, đầu tiên vành tai cô đỏ ửng, sau đó gương mặt trắng ngần ửng hồng như quả cà chua chín. Tuy vẻ ngoài cô ấy tỏ ra thẹn thùng và tức giận nhưng đôi mắt long lanh như hồ nước lại thể hiện tình ý và sự ham

muốn. Nhớ đến đây, Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt dựa vào ghế sofa, trong mắt anh lại hiện lên gương mặt thanh tú của Mộ Thiện. Từng đường nét trên gương mặt và cơ thể của cô hiện hiện rõ trong đầu anh, quá trình đó luôn khiến cho Trần Bắc Nghiêu mãn nguyện và thanh thản.

Khi đang chìm đắm trong suy tư, Trần Bắc Nghiêu bỗng nghe thấy lời nói tò mò của Lý Thành: “Cô thư ký trước nói, ông ta rất biết giữ mình, mười mấy năm cũng chỉ có hai người đàn bà, đều là ‘hàng tốt’, xem ra Sweet nhất định có điểm hơn người.” Châu Á Trạch cười cợt: “‘Hàng tốt’ định nghĩa như thế nào? Tức là dưới

giường như thực nữ, trên giường như gái điếm. Bên ngoài Sweet thuần túy thể thôi chứ chú đừng nhầm tưởng, người của tôi khó khăn lắm mới tìm được cô ấy. Cô bé này là hoa khôi của trường Đại học Lâm đây. Lão Thôi ở hộp đêm mất nguyên một tháng dạy dỗ hết các chiêu cho cô bé. Ông ta đã nói từng lời thế này: Đúng là vật báu trời sinh, chỉ hôn một cái bên dưới đã chảy đầy nước. Bất cứ ai đã từng gần gũi với cô một lần, cả đời này không thể rời xa.”

Sweet then thùng đánh nhẹ Châu Á Trạch: “Châu thiếu...”

Châu Á Trạch đẩy Sweet sang một

bên rồi nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Người khác em cũng chẳng gạ anh, hay là tối nay anh thử một lần đi!”

Sweet ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt cô lấp lánh. Trần Bắc Nghiêu hiểu ý. Tối nay, Châu Á Trạch cố ý gọi Sweet đến đây, nói hươu nói vượn chẳng qua là muốn khơi gợi hứng thú cho anh. Châu Á Trạch muốn anh có người đàn bà khác, chứ không coi trọng Mộ Thiện như thế. Châu Á Trạch không hiểu, chân tình anh dành cho Mộ Thiện là như thế nào. Trần Bắc Nghiêu không nhìn Sweet, nói như đinh đóng cột: “Khỏi.”

Khi chiêu mỹ nhân kế thất bại, Châu Á

Trạch đành bất lực: “Được rồi, coi như em chưa nói gì.” Sau đó anh ta quay sang Lý Thành: “Anh ấy giữ mình như ngọc, giờ cậu tin chưa.”

Lý Thành phì cười: “Tôi tin rồi.”

Khi bọn họ ra về đã là mười một giờ đêm, Trần Bắc Nghiêu ngồi ở hàng ghế sau, lặng lẽ nhìn ra ngoài. Châu Á Trạch nghĩ ra trò gì đó, quay đầu cười nói: “Anh Nghiêu, tối nay có cần gọi Thôi Hạt Tử không?”

Trần Bắc Nghiêu lắc đầu: “Không cần.”

Châu Á Trạch đang định mở miệng, chuông điện thoại bỗng reo lên. Anh bắt máy nói chuyện, sắc mặt thay đổi và nói: “Tôi sẽ đến ngay!”

Sau khi tắt điện thoại, thần sắc Châu Á Trạch bất thường: “Cảnh sát tìm thấy bột trắng ở hộp đêm phía Đông thành phố.”

Lý Thành hỏi: “Sao lại như vậy? Ai dẫn đội cảnh sát đó?”

“Vương đội trưởng của chi cục Đông Thành.”

Vương đội trưởng và bọn họ có mối quan hệ rất tốt. Tối nay cảnh sát ra quân kiểm tra các hộp đêm nhưng anh ta đã báo trước. Bọn họ chỉ cần vài tên lưu manh để đội của anh ta bắt giữ lập thành tích, sau đó nộp tiền chuộc người về là được. Nhưng tại sao cảnh sát lại tìm thấy ma túy? “Đến đó xem tình hình thế nào.” Trần Bắc Nghiêu sa sầm mặt.

Hai chiếc xe một trước một sau đi theo bảo vệ xe của Trần Bắc Nghiêu, còn ba chiếc xe con cũng quay đầu theo thứ tự. Đi một đoạn, Trần Bắc Nghiêu bấm số gọi điện thoại. Điện thoại kết nối, đầu bên kia là giọng nói trong trẻo của một phụ nữ: “Bắc Nghiêu, có chuyện gì

vậy?”

Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt ngả người về phía sau và gọi: “Mộ Thiện...”

Lúc nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện đang thu dọn hành lý. Cô cảm thấy rất khó thở nên định về Bắc Kinh một thời gian. Mấy ngày vừa qua, cuộc sống có vẻ không ổn. Có những buổi tối, thậm chí cả ban ngày, khi Mộ Thiện đi làm về, cô nhìn thấy một đám thanh niên lêu lổng trên đường phố, tay cầm dao, trông đứa nào cũng lạnh lùng. Cuộc sống xung quanh cô căng thẳng và quái dị. Một buổi tối cô còn nghe thấy tiếng súng nổ, ngày hôm sau

nghe nói vài tên lưu manh bị bắn chết. Mạng người vô cùng rẻ rúng. Mộ Thiện gọi điện thoại cho Đại Tiểu, giọng Đại Tiểu tương đối nặng nề: “Sắp xảy ra chuyện lớn rồi. mấy ngày nay tôi cũng được thuê đi giết người, Mộ tiểu thư nhớ bảo trọng.” Các đồng nghiệp của Mộ Thiện cả ngày bàn tán về chuyện đàn em của Châu Á Trạch và Lữ Triệu Ngôn bắt đầu tung hoành. Hôm nay, tao đập phá hộp đêm của mày, ngày mai mày chém người của tao. Dù cho, xã hội này đã ít cảnh côn đồ ẩu đả chém giết lẫn nhau như ở thập niên 90 nhưng nếu như hai phe phái lớn đối đầu thì bạo lực vẫn là cách trả thù trực tiếp và có sức đe dọa nhất. Vì vậy, khi nhận được điện thoại

của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện yên tâm hơn, anh vẫn sống tốt, còn có thời gian quan tâm đến cô chứng tỏ tình hình không đến nỗi tệ. Mộ Thiện cảm điện thoại đến bên cửa sổ, giọng nói trầm ấm của Trần Bắc Nghiêu văng vẳng bên tai, nhưng tựa hồ cách hàng thế kỷ.

“Mộ Thiện, mấy ngày nay thành phố hơi loạn. Em nhớ đi lại cẩn thận, có chuyện gì thì gọi điện cho Á Trạch.” Trần Bắc Nghiêu nói.

“Được, cảm ơn anh.” Mộ Thiện trả lời.

Cả hai cùng im lặng.

“VẬY TÔI CÚP MÁY ĐÂY.” MỘ THIỆN TỪ TỐN NÓI.

MỘT LÚC SAU MỚI CÓ TIẾNG ANH VỌNG ĐẾN: “ĐƯỢC...”

“CHÀO ANH!”

“CHÀO EM!”

ĐẦU BÊN KIA LẠI IM LẶNG, CHỈ CÓ HƠI THỞ NHẹ CỦA ANH, NHƯ MÀN ĐÊM HOANG LẠNH. MỘ THIỆN THẦN THỜ, TAY CÔ VẪN NẮM CHẶT ĐIỆN THOẠI. TAI CÔ ù ù, TRÁI TIM CÔ TRỐNG RỖNG. KHI ĐỊNH THẦN LẠI, CÔ CẢM

thấy xót xa. Cô không cúp máy, anh cũng không cúp máy.

“Mộ Thiện...” Giọng nói anh bỗng nhiên vang lên: “Em có thể...”

Mộ Thiện nín thở. Nhưng anh chưa nói hết câu đã đột ngột dừng lại.

“Quay đầu!” Mộ Thiện nghe thấy Trần Bắc Nghiêu gầm lên, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nổ lớn, sau đó là một loạt tiếng súng “pằng pằng pằng.”

Mộ Thiện hoảng hốt gọi: “Bắc Nghiêu!”

Đầu bên kia chỉ văng vẳng những âm thanh hỗn tạp. Đó là... tiếng súng? Đầu óc Mộ Thiện như nổ tung, miệng cô há hốc nhưng lại thấy cổ họng mình khô rát. Chẳng biết bao lâu sau, cuối cùng đầu dây bên kia cũng im lặng như tờ. Đột nhiên, Mộ Thiện nghe thấy có tiếng gọi khẽ: “Thiện Thiện...”, sau đó là tiếng thở dốc. Trước mắt Mộ Thiện tối sầm, trái tim dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Trần Bắc Nghiêu, anh...” Cô chưa nói hết câu, tiếng thở ở đầu dây bên kia bỗng ngừng lại. Một vài giây sau, giọng nói đầy phẫn nộ của Châu Á Trạch truyền đến: “Anh ấy bị trúng đạn rồi! Mau gọi

xe cấp cứu đi!” Mộ Thiện thấy giật giật nơi huyết thái dương, cô đang định hỏi thì một tiếng chói tai truyền đến làm màng nhĩ cô đau buốt, máy di động rơi khỏi tay xuống nền nhà. Khi Mộ Thiện gọi lại nhưng máy không thể kết nối được. Mộ Thiện vợ vội chìa khóa ô tô lao xuống dưới nhà. Sau khi ngồi vào xe và nổ máy, cô không biết mình đang lái xe đi đâu. Trong đêm tối lạnh lẽo, tên của anh từng phút từng giây vang lên trong tim cô. Trần Bắc Nghiêu!

Mười phút trước, khi xe rẽ, Trần Bắc Nghiêu đã phát hiện ra có điều gì đó bất thường. Đây là con đường duy nhất để tới hộp đêm xảy ra sự cố. Hộp đêm nằm

ở khu vực mới phát triển ở ngoại ô thành phố. Nơi đó đất rộng dân ít, mới tối lại trên đường hầu như không thấy một bóng người. Duy nhất có khu nhà cửa mới xây dựng là sầm uất và náo nhiệt hơn. Vì đã ra khỏi nội thành nên xe cộ đi lại cũng rất ít, con đường phía trước hun hút. Nhìn thấy một chiếc xe tải cỡ lớn đỗ phía trước, Trần Bắc Nghiêu linh cảm có điều gì đó bất thường. Vừa nói chuyện với Mộ Thiện, anh vừa quay đầu nhìn, quả nhiên phía sau còn có một chiếc xe Jeep. Cửa sổ xe Jeep đóng kín nhưng trực giác cho anh biết, trong xe có nhiều người. Một bên đường là lều lán của công nhân xây dựng, bên còn lại là dãy nhà xi măng thấp. Nếu kẻ thù của Trần

Bắc Nghiêu có ý định tấn công thì anh đang ở trong tình thế bị bao vây tứ phía.

“Quay đầu!” Trần Bắc Nghiêu ra lệnh. Nhưng không còn kịp nữa. Tiếng súng nổ giòn giã và quyết liệt, ánh lửa lóe lên trong đêm tối. Trần Bắc Nghiêu và đám đàn em rút súng ngấm ra ngoài cửa xe. Dây lều lán tối om ở bên đường thấp thoáng mười mấy gã cầm súng. Trần Bắc Nghiêu hít một hơi thật sâu, mặt anh đanh lại. Tiếng ồn ào ở xung quanh dường như giảm đi, Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ quan sát đối thủ qua ánh chớp lửa từ loạt đạn chúng bắn ra. Pằng, pằng, pằng. Anh liên tục nổ súng, gần như sau mỗi phát đạn, hỏa tuyến từ khu lều lán yếu đi một phần.

Thế nhưng đôi thủ dũng mãnh vượt quá sự tưởng tượng của Trần Bắc Nghiêu. Một tiếng nổ lớn vang lên, tràng đạn lửa oanh tạc trên thân xe. Ở vị trí lái xe, Châu Á Trạch cố gắng đánh tay lái, chiếc xe chống đạn màu đen ngoằn ngoèo trên đường nhằm tránh luồng đạn có tốc lực cực lớn. Đạn bắn liên hồi khiến họ hoa mắt chóng mặt, đạn pháo bắn rơi một cửa xe xuống đất như thanh đậu phụ. Đúng lúc này, một loạt đạn bay tới với tốc độ cực nhanh.

“Lão đại!” Lý Thành hét lên một tiếng đồng thời nhoài người che chắn cho Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu cảm thấy như bị thứ gì đó xuyên qua, sau đó mọi

thứ xung quanh anh dần trở nên yên tĩnh. Anh ngẩng đầu, thấy một chiếc xe chuyên dụng của đám thuộc hạ bị xe tải đâm nát, chiếc còn lại bị xe Jeep đâm mạnh từ đằng sau, khiến nó văng đi và lật nhào bên vệ đường. Trên mặt đất không ít người đang nằm, có người đã tắt thở, có người còn thoi thóp, một hai người đứng dậy, gương mặt họ lộ vẻ khiếp sợ. Trần Bắc Nghiêu quay đầu, bắt gặp Lý Thành nằm ngoẹo cổ sang một bên, đầu anh ta toàn máu. Cuối cùng là hình ảnh Châu Á Trạch ôm cơ thể của anh trợn trừng mắt hét lên câu gì đó. Trần Bắc Nghiêu nghĩ, đôi phương đã ra tay trước anh. Đầu tiên là chúng đẩy ma túy vào hộp đêm của anh để giăng bẫy dụ anh tới. Đôi phương

không ngại ngần cho nhiều tên côn đồ
mai phục ngay trong thành phố. Chúng
dùng các tay sát thủ, gây ra một vụ án
đẫm máu với mục đích nhỏ cỏ nhỏ tận
gốc. Rốt cuộc đây là hành động trả thù
của Đinh Hành, hay âm mưu loại bỏ anh
của Lữ Triệu Ngôn? Trần Bắc Nghiêu cố
gắng mở mắt, anh biết mình không được
chìm vào giấc ngủ. Anh cúi đầu, nhìn
thấy di động rơi ở bên cạnh, màn hình
điện thoại vẫn sáng. Trần Bắc Nghiêu
dùng chút sức lực cuối cùng nhấc điện
thoại lên và gọi: “Thiện Thiện...” Dù
muốn hét to nhưng anh chỉ có thể thều
thào hai từ này. Trước khi ngất đi, Trần
Bắc Nghiêu mĩa mai nghĩ, lần này thì hay
rồi, Châu Á Trạch luôn cười nhạo anh

giữ thân như ngọc vì Mộ Thiện. Cuối cùng anh chết trong khi vẫn chưa có được cô.

Khi bấm điện thoại, mười đầu ngón tay của Mộ Thiện run lập cập đến nỗi bấm mãi không được. Trong tiếng ồn ào nhức óc, giọng nói của Đồng Tuyên Thành truyền tới: “Mộ Thiện, tớ không rõ, vụ này quá lớn, hiện trường bị phong tỏa, bọn tớ cũng không được phép đưa tin...” Mộ Thiện đặt máy di động lên bàn, rồi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã tờ mờ sáng, ông mặt trời trốn đằng sau tầng mây trắng chiếu ánh sáng nhàn nhạt khắp nơi. Suốt đêm qua, Mộ Thiện không biết tung tích Trần Bắc Nghiêu, cô

không rõ anh còn sống hay đã chết.

Ba ngày sau đó, Mộ Thiên vẫn đi làm bình thường, cuộc sống của cô không có gì thay đổi. Buổi tối đáng sợ đó dường như trở thành quá khứ. Thế nhưng ngày ngày, cô nghe được nhiều tin đồn về Trần Bắc Nghiêu. Anh bị trúng ba phát đạn, đầu gục xuống, công ty phải đóng cửa, hình như có người lập kế hãm hại anh, đàn em trở mặt... Một ngày trước anh còn là lão đại mới của thành phố Lâm được thiên hạ trọng vọng, giờ thì anh lại rơi vào thảm cảnh “trèo càng cao ngã càng đau.” Tin đồn ngày càng không rõ ràng, ngày càng vô lý. Nhưng có một điều giống nhau là tất cả mọi người xác

định Trần Bắc Nghiêu lành ít dữ nhiều. Cuối cùng đến chiều ngày thứ ba, Mộ Thiện cũng nhận được điện thoại của Diệp Vi Nông. Từ trước đến nay, Diệp Vi Nông luôn tỏ thái độ không mấy thiện cảm với Trần Bắc Nghiêu, nhưng lần này cô thở dài cảm thương: “Trần Bắc Nghiêu hiện đang nằm bệnh viện, ba viên đạn đã được gấp ra nhưng não của anh ta bị chấn thương mạnh, máu tụ nên tình trạng không mấy lạc quan. Các bác sĩ giỏi nhất của tỉnh nói anh ấy khó có thể cầm cự trong một tháng; còn Lý Thành hình như không qua khỏi. Đêm đó, chỉ còn Châu Á Trạch nên khó chống lại. Mảnh đất bọn họ giành được vào tháng trước bị điều tra có vi phạm pháp luật

hiện hành; Hiệp hội Thanh tra chứng khoán cũng tìm ra chứng cứ cho thấy anh ấy thao túng thị trường cổ phiếu... Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu coi như xong đời rồi.” Trần Bắc Nghiêu coi như xong đời! Ngồi trên chiếc xe hơi màu đen, thần kinh Mộ Thiện như tê liệt, cuộc đời đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Đông Giai là bệnh viện tư nhân lớn nhất thành phố. Khi Mộ Thiện đến nơi, trong ngoài bệnh viện chật ních người. Có người đang tranh cãi, có người gọi điện thoại, ai cũng không giấu được sự căng thẳng, mệt mỏi. Mộ Thiện biết bọn họ đều là người của Trần Bắc Nghiêu, anh nằm đó khiến họ loạn hết cả lên. Mộ

Thiện đi theo vệ sĩ tới phòng bệnh VIP. Khi cửa thang máy mở ra, Mộ Thiện thấy thấp thoáng bóng mấy người cảnh sát mặt lạnh như băng đứng bên ngoài hành lang. Trên hành lang đến phòng bệnh của Trần Bắc Nghiêu có nhiều gã đàn ông mặc áo đen đang đứng đó. Khác với sự ồn ào ở tầng dưới, nơi này tĩnh lặng đáng sợ. Đi tới cửa phòng bệnh nằm ở góc cuối hành lang, Mộ Thiện nhìn thấy Châu Á Trạch ngồi trên ghế dài cạnh cửa. Một cánh tay anh ta bị băng bó bởi một lớp vải dày, mắt đỏ ngầu, trên mặt có vài vết sẹo mờ mờ, cắm mọc đầy râu. Gương mặt điển trai ngày nào giờ chỉ còn lại vẻ dữ tợn, thất thần và tức giận. Anh ta không nhìn Mộ Thiện, miệng ngậm thuốc lá, rồi đưa

tay đẩy cửa.

Giọng điệu Châu Á Trạch chưa bao giờ lạnh lùng như vậy: “Xác suất anh ấy có thể sống chưa đến mười phần trăm.”

Đầu óc Mộ Thiện như nổ tung. Người đàn ông đang nằm trên giường bệnh dường như rất xa lạ. Dưới ánh đèn leo lét, gương mặt anh nhợt nhạt như tờ giấy trắng, không một chút sức sống. Hai hàng lông mày dài và rậm của anh càng trở nên đen hơn, nhìn đến nhức mắt, trên gương mặt tiêu tụy của anh chỉ còn lại màu sắc đỏ. Rất nhiều dây truyền cắm vào đầu và cơ thể anh, khiến anh trông giống bức tượng gỗ, chỉ cần rút nguồn

ôxy là tắt thở. Có lẽ do quá đột ngột và kinh hoàng nên vào giây phút này, Mộ Thiện đang đứng trước giường bệnh của Trần Bắc Nghiêu nhưng cô cảm thấy linh hồn mình đã rời khỏi thể xác và phiêu dạt tận nơi đâu. Gương mặt của Trần Bắc Nghiêu tiều tụy và yếu ớt hơn bất cứ ai, anh không còn vẻ anh tuấn như trước. Trong đầu Mộ Thiện bỗng xuất hiện một ý nghĩ lạ lùng, tại sao lại như vậy? Như chỉ mới một giây trước anh còn cầm điện thoại, ngập ngừng muốn nói điều gì đó với cô. Rõ ràng anh trút tình cảm cho cô, nhưng con người anh lại vô cùng cô độc. Vậy mà giờ đây anh lại đang nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, bất động như một cơ thể chết. Một lúc lâu sau, Mộ Thiện

thấy tim mình như bị ai đó thiêu đốt, ngọn lửa trong tim cứ lặng lẽ bùng cháy. Cô nghĩ thầm người ấy chính là Trần Bắc Nghiêu. Anh là một doanh nhân đều bắt tay với cả hai giới trắng và đen, anh được mọi người ở thành phố Lâm đề cao. Cô từng khuyên can anh nhưng anh không nghe. Cuối cùng ngày hôm nay anh cũng phải trả giá, bị đánh cho tơi tả. Trần Bắc Nghiêu của cô là người mà trong tay không có gì. Anh đang trong tình cảnh thập tử nhất sinh. Nhưng tại sao lại là anh chứ? Nếu anh chết, cô mới là người trắng tay, cô mới rơi vào tình trạng nguy kịch nhất! Cô yêu anh nhiều năm, dành trọn trái tim cho anh. Ai cũng nói tình yêu đầu mong manh dễ vỡ nhưng đối với

cô, anh như người chồng không ai thay thế nổi. Trong lòng cô, anh sống như một vị thần mà cô luôn nâng niu, gìn giữ. Vậy mà anh thành công, giàu có, sa ngã, giết người, tất cả đã dập tắt mọi sự kỳ vọng và tin tưởng nơi cô một cách phũ phàng. Được thôi! Anh có thể ngông cuồng, cô cũng có thể từ chối, xem trên thế giới này ai không thể rời khỏi ai? Cô sẽ mặc kệ anh, sẽ bắt đầu cuộc sống mới, cuộc sống đầy hy vọng và tươi sáng. Nhưng nếu anh chết... nếu anh chết liệu cuộc sống của cô có thể tươi sáng không, tại sao cô bỗng cảm thấy mình không có lối thoát? Trần Bắc Nghiêu, anh đừng chết. Trần Bắc Nghiêu, anh không được chết. Mộ Thiện vừa đau đớn vừa uất hận nghĩ, cô vẫn

còn yêu anh, cô có thể rời khỏi anh chứ không chịu nổi chuyện anh không còn sống trên cõi đời này.

Ngày hôm sau trời quang mây tạnh, Mộ Thiện rời công ty sớm và đến thẳng bệnh viện Đông Giai. Vào phòng bệnh, cô đặt bó hoa tươi xuống và ngồi xuống bên cạnh giường anh. Ánh nắng từ bên ngoài chiếu hắt vào mặt anh. Anh trông như đang ngủ say, Mộ Thiện nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lạnh lẽo của anh. Sau đó cô mở túi sách, lấy một quyển sách và giờ đến tình tiết trong sách anh thích nhất. Châu Á Trạch bảo cô hãy thường xuyên nói chuyện với anh. Giọng nói của người phụ nữ yêu thương có thể đánh

thức giấc ngủ dài của anh. Cô không còn muốn mắng chửi anh. Tất cả sự lưu luyến, nhớ nhung, oán trách, phần nộ trong lòng cô đã hóa thành tro bụi kể từ khi anh gặp nạn. Bây giờ cô còn lại duy nhất sự trầm tư và tình yêu sâu sắc không đổi.

“Một buổi tối tháng tám năm 1923, tôi và Bình Bá cùng đi du lịch ở sông Tầu Chuân...”

“Bình Bá lần đầu tiên đến đây, còn tôi quay trở lại nơi này...”

Mộ Thiện gấp sách, cô hồi tưởng lại ngày đầu tiên gặp Trần Bắc Nghiêu. Hôm

đó trong ngõ nhỏ tăm tối, tiếng dậm đá huỳnh huých như một bản hòa tấu. Mộ Thiện và các bạn học vội chạy tới xem. Khi ngẩng đầu, cô vô tình nhìn hình ảnh chàng thanh niên gượng dậy từ đám lưu manh bị đánh lăn lê bò toài dưới mặt đất. Chàng đưa tay chùi vết máu dính trên miệng, sắc mặt lạnh lẽo như thần chết. Vẻ lạnh lùng của chàng thanh niên đó trước nay không hề thay đổi, nhưng anh ta chỉ dịu dàng với duy nhất một mình cô. Sau đó bố mẹ Mộ Thiện biết chuyện yêu đương của hai người thì phản đối quyết liệt, ngăn cấm đủ cách. Rồi một ngày trong phòng khách của ông ngoại, tình yêu điên cuồng của chàng thanh niên khiến cả hai cùng mất trí, họ tìm kiếm lỗi

thoát để giải tỏa bản thân. Cơ thể để trần của anh chứa sức mạnh của tuổi thanh xuân, còn cô run rẩy trong lòng anh. Cuối cùng... cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Là chuyện cô nghe tin đồn, anh bị bố cô sai bảo vệ túm cổ đập xuống bùn lầy, đánh cho mặt mũi loang máu nhưng anh vẫn ngang bướng không chịu chia tay cô. Hay là chuyện cô nằm trên giường của một phòng khám bệnh chật hẹp, cũ kỹ, mắt nhìn ánh đèn điện mờ mờ trên trần nhà, cảm nhận cái kim kim loại lạnh lẽo trong cơ thể, trái tim cô vừa đau đớn vừa tuyệt vọng. Bây giờ thì tốt rồi, tất cả đã kết thúc. Anh không thể tiếp tục gây thêm tội ác, không thể giết người, phóng hỏa. Anh chỉ có thể nằm trước mặt cô vừa như một

đưa trẻ yếu ớt, vừa như một thiên thần đang ngủ say. Mộ Thiện ném quyển sách sang một bên, từng giọt lệ từ hai khóe mắt cô chảy xuống.

Châu Á Trạch ngồi trên một chiếc ghế bành vừa bần vừa rách, khắp mặt anh ta vẫn còn những vết sẹo hồng hồng. Anh ta khép hờ mi mắt hít một hơi thuốc lá: “Anh Dương Tam, tiểu đệ tôi thích nhất người xương cứng như anh.” Sau đó Châu Á Trạch phát tay, hai gã đàn ông trẻ đứng bên cạnh anh ta gật đầu rồi đi lên phía trước.

Đây là nhà để xe bỏ hoang tồi tàn. Trong đêm tối đen, bức tường loang lổ

dưới ánh đèn pha ô tô càng trở nên rùng rợn. Một người đàn ông trung niên thấp bé, gầy gò đang bị trói trên ghế. Sợi dây thừng thô ráp thít chặt vào da anh ta, tạo thành từng vết lằn đỏ thẫm. Miệng anh ta bị nhét bằng chiếc khăn mặt, Châu Á Trạch nói điều gì đó khiến đôi mắt trợn trừng vì tức giận của anh ta bỗng trở nên kinh hãi. Hai gã đàn em của Châu Á Trạch đeo bao tay đi đến trước mặt anh ta. Một người ở đằng trước, một người đứng sau người đang bị trói trên ghế và họ cúi xuống bắt đầu công việc của mình. Châu Á Trạch rút di động cầm cúi chơi game, cứ như cảnh tượng trước mắt không liên quan gì. Bị quay theo những hành động tra tấn của hai gã đàn ông

ngày càng quyết liệt, người bị trói có tên Dương Tam vắn vẹo dữ dội, anh ta giống con cá bị bỏ vào chảo dầu rán sống, đôi mắt kinh hoàng, người nhể nhại mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng. Khoảng năm phút sau, một trong những tên trẻ hơn kính cẩn nói: “Đại ca, anh xem được chưa ạ?” Châu Á Trạch đến lúc này mới ngẩng đầu nhìn Dương Tam. Tên đứng phía trước giơ tay, rút một sợi dây nhỏ từ giữa hai đùi Dương Tam. Hóa ra đầu một sợi dây là một quả mìn màu bạc buộc chặt vào dương vật của Dương Tam.

“Được rồi đây.” Châu Á Trạch nhú mày.

Tên đứng phía sau thì tháo găng tay dính đầy máu, anh ta nhìn bàn tay mình bằng ánh mắt kinh tởm: “Đằng sau còn nhét một quả nữa?”

Châu Á Trạch gật đầu.

Một tên rút khăn mặt ra khỏi miệng Dương Tam, Châu Á Trạch còn chưa lên tiếng, Dương Tam đã phẫn nộ: “Châu Á Trạch, thằng khôn kiếp...”

Châu Á Trạch cau mày, tên đứng phía trước đoán ý của anh ta liền nhét khăn vào miệng Dương Tam. Châu Á Trạch không nhiều lời, đứng dậy ra lệnh: “Làm đi!” Nói xong anh ta đi ra ngoài khép

cửa nhà xe. Anh ta đứng tựa vào cửa xe ô tô hút thuốc. Từ trong xe vọng ra giọng hát nam cao mượt mà, tiếng hát truyền đi rất xa, như muốn đánh thức cả nhà xe bỏ hoang đó. Châu Á Trạch khép mi mắt, thả hồn theo điệu nhạc. Tuy anh ta không hiểu nghĩa lời bài hát nhưng mỗi lần hành sự thường mở đúng bài hát này thì cảm thấy khá hưng phấn. Nhà xe phía sau bỗng có tiếng nổ “bùm”, cửa xe ô tô màu trắng bạc rung nhẹ như bị chạm điện.

Một lúc sau, cửa nhà xe mở ra, một tên đàn em bước ra ngoài: “Đại ca, hần chịu mở miệng rồi.”

Châu Á Trạch mỉm cười: “Không bị

hông đây chứ? Hẳn là tâm phúc của Lữ Triệu Ngôn, nếu hẳn có vấn đề gì, Lữ Triệu Ngôn sẽ sinh nghi đó.”

Gã trẻ tuổi nhếch mép: “Đại ca yên tâm đi, chúng em đã tính toán kỹ lưỡng thuốc nổ. Vừa rồi em mới đốt quả ở đằng sau, hẳn ta đã không chịu nổi rồi.”

Châu Á Trạch đi vào trong nhà xe. Khoảng nửa giờ sau, Châu Á Trạch ra khỏi nhà để xe. Anh ta rút điện thoại, sắc mặt nghiêm túc hiem thấy: “Dương Tam cứng miện vô cùng, em không thể cạy miện hẳn ta nên đành phải cạy ‘cúc hoa’ của hẳn. Tin tức em vừa moi được rất đáng tin, đám Hồ Nam sẽ đến thành phố

Lâm. Em hỏi ra địa điểm rồi, em định ra tay luôn... Cần chứ, làm gì cũng phải sạch sẽ đâu vào đấy, y như thủ đoạn của đám Hồ Nam. Em sẽ cẩn thận không để động đến cả băng nhóm Hồ Nam. Vâng, em biết rồi... cũng phải, em hiểu rồi ạ.”

Xong cuộc điện thoại, Châu Á Trạch lại đi vào nhà để xe, anh ta cúi xuống vỗ vai Dương Tam đang nằm úp dưới mặt đất: “Cậu Dương Tam, tiểu đệ của tôi trót đắc tội với cậu. Nhưng cậu yên tâm đi, các tiểu đệ của tôi làm việc rất chuyên nghiệp, ruột và ‘cúc hoa’ của cậu có thể khâu lại được. Cậu thấy bây giờ có phải hay hơn không, chỉ cần chúng tôi thành công, gia đình cậu từ già trẻ nam

nữ không cần chơi mìn muối với chúng tôi, cậu lại có thể nhận năm mươi triệu tệ. Cậu đi theo Lữ Triệu Ngôn nhiều năm, hẳn ta đã khi nào hào phóng với cậu như vậy chưa?” Sắc mặt Dương Tam trắng bệch, anh ta gật mạnh đầu như thể đưa ra quyết định nào đó.

Trong lúc Dương Tam nằm trong tay Châu Á Trạch, Lữ Triệu Ngôn lại tưởng thuộc hạ của mình ở Nga giao dịch vẫn chưa trở về. Trong lúc Trần Bắc Nghiêu đang nằm trên giường bệnh, Đinh Hành đứng đợi ở cổng nhà Ôn Tệ Trân để sẵn sàng bị mắng.

Khi cánh cổng lớn mở ra, Đinh Hành

hơi ngạc nhiên. Sắc mặt Ôn Tệ Trân không tức giận như anh tưởng. Gương mặt ông ta hơi đỏ ửng, nhìn thấy Đinh Hành, ông ta liền lạnh tanh nói: “Vào trong đi!” Khi đã cùng ngồi ở thư phòng, Đinh Hành mới chú ý đến Ôn Tệ Trân, hai cúc áo sơ mi của ông bung ra, áo sơ mi luôn được là phẳng phiu lúc này hơi nhàu nát. Đinh Hành nói nhỏ: “Cháu xin lỗi cậu, cuối tuần còn đến làm phiền cậu.”

“Làm phiền?” Ôn Tệ Trân nheo mắt nhìn Đinh Hành: “Cháu nói thật đi, vụ Trần Bắc Nghiêu có phải do cháu gây ra không? Cháu không coi trời đất và pháp luật ra gì cả.”

Đinh Hành cười cười: “Vụ đó cháu thật sự không biết. Bây giờ cháu đâu có bản lĩnh thuê nhiều sát thủ như vậy. Lữ Triệu Ngôn chẳng hề nói với cháu những chuyện hẩn ta làm.”

“Còn chối nữa.” Ôn Tệ Trân tức giận nói: “Đinh Hành, cậu biết vụ này một mình Lữ Triệu Ngôn không làm nổi. Lần này sát thủ đều chết sạch, không có chứng cứ trực tiếp buộc tội cháu. Nếu cháu thật sự dính vào, cậu nhất định báo Cục trưởng Công an bắt cháu. Đúng là bừa bãi quá!”

Đinh Hành ngoan ngoãn cúi đầu nghe

Ôn Tệ Trân dạy dỗ, anh không nói thêm một lời nào nữa. Ôn Tệ Trân mắng cháu xong liền thở hắt ra: “Cháu hãy bảo Lữ Triệu Ngôn sau này đừng gây chuyện nữa. Trần Bắc Nghiêu đã như vậy rồi, cậu hy vọng thành phố Lâm sau này sẽ yên bình.”

“Trần Bắc Nghiêu sẽ không qua khỏi đúng không cậu?”

Ôn Tệ Trân gật đầu: “Bác sĩ phụ trách chữa trị cho nó là bạn học của cậu. Anh ta bảo đúng là nó không qua khỏi.”

Đinh Hành mỉm cười.

Đúng lúc này có người gõ cửa thư phòng. “Vào đi!” Ôn Tệ Trân đưa mắt nhìn Đinh Hành. Đinh Hành ngẩng đầu, anh ta hơi sững sờ. Một cô gái trẻ trung có gương mặt trong sáng như đóa hoa sen đầu hạ đang đi vào. Mái tóc dài mượt mà của cô xõa xuống vai, chỉ vài sợi còn vương trước trán. Cô gái rót trà cho hai người, sau đó đưa mắt nhìn Ôn Tệ Trân và nói giọng trong trẻo nũng nịu: “Phó thị trưởng Ôn, em trở tài pha trà, hãy thử tay nghề của em đi.”

Ôn Tệ Trân nhìn cô, khóe mắt ông ta lộ ý cười nhưng giọng nói tương đối nghiêm nghị: “Cô bé này, tôi đang bàn công chuyện, ai cho phép cô vào đây?”

Cô gái giậm chân xoay người đi ra ngoài. Động tác hờn dỗi có vẻ trẻ con này hoàn toàn không thích hợp với người ngoài hai mươi tuổi, nhưng xuất phát từ cô gái trẻ lại trở nên ngây thơ thu hút vô cùng.

Không đợi Đinh Hành mở miệng, Ôn Tệ Trân giải thích: “Gia sư của Tiểu Chí, tên là Diêm Diêm, nghiên cứu sinh khoa Vật lý Hạt nhân Đại học Lâm. Cô bé là sư muội của thư ký Vương trong Thành ủy. Một cô gái trẻ tuổi như vậy theo học ngành Vật lý Hạt nhân đúng là hiếm có khó tìm.” Tiểu Chí là cháu trai của Ôn Tệ Trân, gia đình cậu bé sống ở huyện

nhỏ nên cậu bé ở nhờ nhà Ôn Tệ Trân khi học cấp Hai. Đinh Hành biết Ôn Tệ Trân không bao giờ dính đến đàn bà nhưng thái độ của ông ta đối với cô Diễm Diễm này có vẻ không bình thường. Tuy nhiên ông ta từ trước đến nay làm chuyện gì cũng có chừng mực nên anh không cần tìm hiểu sâu hơn.

Đinh Hành gật đầu: “Trông cũng không tồi.”

Ôn Tệ Trân nhớ ra điều gì, sắc mặt trở nên nghiêm nghị: “Cậu biết bây giờ cháu và Lữ Triệu Ngôn kết nghĩa anh em, nhưng có một điểm cháu phải ghi nhớ, cậu nghe nói Lữ Gia buôn bán ma túy,

cháu làm việc gì cậu cũng không can thiệp, nhưng ma túy cháu không được dính vào. Bây giờ cả nước đang bắt ma túy rất nghiêm, nếu cháu dám đụng vào chất bột trắng đó, cậu sẽ đích thân ra lệnh đội chống ma túy đi bắt cháu.”

Đinh Hành cười cười: “Cậu yên tâm đi, cháu dính đến thứ đó làm gì?”

Sau khi rời khỏi nhà Ôn Tệ Trân, Đinh Hành chợt nghĩ về dung mạo xinh đẹp ngời ngời của Diễm Diễm, ý nghĩ ấy làm anh nhớ đến Mộ Thiện. Hành tung của cô thời gian gần đây rất dễ nắm bắt, mỗi ngày cô chỉ đến đúng ba địa điểm: công ty, nhà, bệnh viện. Điều này khiến

Đinh Hành không khỏi tức giận, rõ ràng cô đã từ chối Trần Bắc Nghiêu, còn nói sẽ tạm thời rời khỏi thành phố Lâm. Vậy mà Trần Bắc Nghiêu vừa xảy ra chuyện, cô đã thành một người khác hoàn toàn. Trước đây có người yêu cầu Đinh Hành ²thăng tay với Mộ Thiện nhưng bị anh gạt đi ngay. Bởi vì Trần Bắc Nghiêu từng theo đuổi Mộ Thiện nhưng anh ta tuyệt đối không vì một người đàn bà hy sinh những thứ khác; thứ nữa là làm thương tổn một người phụ nữ vô tội không phải là con người của Đinh Hành. Cũng vì nể mặt Đinh Hành nên Lữ Triệu Ngôn mới không ra tay với Mộ Thiện. Thế mà bây giờ, Mộ Thiện làm anh mất thể diện trước Lữ Triệu Ngôn. Nghĩ đến đây,

Đình Hành không kiềm chế nổi liền lôi điện thoại gọi cho Mộ Thiện. Thế nhưng điện thoại đổ một hồi chuông dài mà không ai bắt máy. Đình Hành cau mày ném điện thoại sang ghế phụ.

Hai ngày sau, ánh nắng chan hòa của buổi chiều chiếu xuống sân vườn rộng rãi của một nông trang. Trong sân có một cái lều bằng tre nửa mới dựng, nó tinh xảo đến từng chi tiết. Đình Hành đứng dưới lều tre, gương mặt tuần tú của anh nổi bật giữa đám lưu manh mặc áo sơ mi đen. Bọn họ từ ngoài cửa đi vào, Lữ Triệu Ngôn đích thân ra đón tiếp. Người đàn ông trung niên đi đầu rất cường tráng, anh ta tỏ ra vui vẻ khi nhìn thấy

Đình Hành: “Đình thiếu, nghe danh đã lâu.”

Đình Hành vừa mỉm cười vừa giơ tay bắt: “Tên tuổi của anh Cầu mới vang dội khắp nơi.”

Lữ người cười ha hả, ai cũng ngồi vào chỗ của mình. Lữ Triệu Ngôn hôm nay diện bộ com-lê trắng, trông anh ta thể hiện là người đầu tàu già dặn không phù hợp với tuổi. Anh ta nói với người đàn ông trung niên: “Anh Cầu, sau này Đình thiếu sẽ thường xuyên làm việc cùng anh.”

Anh Cầu gật đầu hài lòng.

Đây là khách hàng mua ma túy lớn nhất của Lữ Thị trong năm nay, cũng là vụ giao dịch ma túy đầu tiên do Đinh Hành phụ trách kể từ khi anh gia nhập Lữ Thị. Lữ Thị buôn bán ma túy tổng hợp với nước Nga một thời gian dài. Người Nga rất thận trọng, họ chỉ có rất ít khách hàng trong nước. Mấy năm nay Lữ Thị kiếm được rất nhiều tiền nhờ làm ăn với khách hàng bên Nga. Anh Cầu là một ông trùm đã khuất phục được bọn côn đồ ở Trường Sa vào thập niên chín mươi. Sau đó, anh ta chuyển sang bán ma túy, cũng là nhân vật tên tuổi trong xã hội đen. Bên ngoài nói rằng anh ta dám dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhưng rất giữ chữ tín. Tuy anh ta

buôn bán ma túy nhưng thực lực và nguồn hàng đều không bằng Lữ gia. Anh ta muốn hợp tác với Lữ gia, thậm chí đồng ý mua một lượng hàng lớn từ Lữ Triệu Ngôn với giá cao. Vì đối phương là nhân vật không tầm thường nên Lữ Triệu Ngôn rất coi trọng sự hợp tác với Anh Cầu, anh ta thậm chí còn cho Đinh Hành tham gia cuộc đàm phán. Hai bên đàm phán khoảng nửa giờ, các điều khoản cơ bản đạt được như thỏa thuận. Anh Cầu tặng Lữ Triệu Ngôn một miếng ngọc Quan Âm, còn Lữ Triệu Ngôn tặng lại một con cóc vàng khá lớn. Anh Cầu nói chuyện rất hào sảng, vô tư nhưng hành sự lại thận trọng, anh ta từ chối lời mời ăn tối để về Hồ Nam ngay sau khi

cuộc thương lượng kết thúc. Lữ Triệu Ngôn và Đinh Hành cũng không nín kéo. Đến khi năm chiếc xe ô tô con của Anh Cầu bỗng mất hút trên đường quốc lộ, bọn họ mới ngồi lên xe chuẩn bị rời đi.

Hôm nay Lữ Triệu Ngôn đem theo hai mươi thuộc hạ, đi sáu chiếc xe con. Nông trại này là của một người họ hàng bên Lữ Triệu Ngôn mở, trước khi ra về chủ nông trại còn biếu mấy con cá lớn. Đinh Hành cẩn thận sai người mổ bụng cá kiểm tra. Lữ Triệu Ngôn nhìn anh bằng ánh mắt khen ngợi nhưng lại cười nhạo anh quá cẩn thận. Đinh Hành không lên tiếng, nhưng anh thầm nghĩ khi trải qua một lần thập tử nhất sinh, người ta sẽ

cảnh giác hơn. Lữ Triệu Ngôn ngồi lên hàng ghế sau chiếc xe chống đạn, Đinh Hành vừa mở cửa xe định ngồi lên ghế lái phụ, điện thoại của anh bỗng reo. Đinh Hành nhìn điện thoại rồi quay sang nói với Lữ Triệu Ngôn: “Tôi nghe điện thoại đã.” Nói xong anh xuống xe nói nhỏ: “Mộ Thiện, chuyện gì vậy?” Lữ Triệu Ngôn nghe thấy liền quay sang người bên cạnh: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.” Đinh Hành đi vài bước tới ngôi lầu tre. Đầu kia điện thoại vẫn im lặng, Đinh Hành hỏi thêm vài câu nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Đinh Hành sinh nghi, anh cúp điện thoại rồi bấm số gọi lại. Di động nổi máy nhưng không có ai nghe. Lòng Đinh Hành chùng xuống.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía xe ô tô của Lữ Triệu Ngôn, đầu tiên anh gọi điện cho đàn em ở thành phố, bảo họ đi điều tra xem Mộ Thiện liệu có xảy ra chuyện gì không; đồng thời anh tiếp tục gọi điện về nhà riêng và vào máy di động của Mộ Thiện. Vẫn không có ai nghe máy. Lữ Triệu Ngôn có lẽ hết kiên nhẫn chờ đợi, Đinh Hành thấy có người thò tay ra khỏi cửa ô tô vẫy vẫy, ra hiệu bọn họ đi trước. Năm chiếc xe lần lượt lăn bánh. Chỉ còn một ô tô đợi Đinh Hành. Đinh Hành lại bấm số di động một lần nữa, sau một hồi chuông dài, cuối cùng cũng có người bắt máy.

Giọng nói mệt mỏi của Mộ Thiện ở

đầu kia vọng tới: “Đình Hành?”

Đình Hành hỏi với ngữ điệu đầy cảnh giác: “Em tìm tôi có việc gì?”

Mộ Thiện lật lại câu hỏi của anh: “Tôi tìm anh có việc gì?”

“Em vừa gọi điện thoại cho tôi?”

Mộ Thiện im lặng trong giây lát rồi mở miệng: “Tôi xin lỗi, vừa rồi tôi ngủ quên mất. Có lẽ không cẩn thận đề vào điện thoại gọi đúng số của anh.”

Đình Hành tư lự.

Chuyện vợ vắn này trước đây cũng từng xảy ra, anh họ Đình, thường đứng đầu trong danh bạ điện thoại của nhiều người nên rất dễ bám nhăm. Nhưng cách xa nhiều ngày, Đình Hành lại nghe thấy giọng nói mệt mỏi, thần thờ của Mộ Thiện vì một người đàn ông khác, anh khó chịu hơn mình tưởng.

“Em đang ở đâu vậy?” Anh nói nhỏ nhẹ.

Mộ Thiện im lặng một vài giây rồi nói: “Bệnh viện.”

Ngữ khí của Đinh Hành hơi thay đổi: “Được, lát nữa tôi sẽ đến đón em đi ăn tối.”

“Không cần đâu Đinh Hành.” Giọng Mộ Thiên lạnh hơn lúc nào hết, cô gọi thẳng tên anh, ngữ khí đầy vẻ xa cách khiến trong lòng Đinh Hành không mấy dễ chịu.

Em vì Trần Bắc Nghiêu sao?

Đinh Hành hơi tức giận: “Sáu giờ, em đợi tôi.” Sau đó anh lập tức cúp điện thoại..

Mặc dù không vui nhưng giọng nói của cô vẫn khiến anh nhớ lại dư vị ngọt ngào của nụ hôn buổi tối hôm đó. Nếu cô đã làm trái nguyên tắc trước, vậy thì anh còn lý do gì mà không ra tay? Đinh Hành ngẩng đầu đưa mắt về phía chiếc xe ô tô và định cất bước. Đúng lúc này, một loạt tiếng nổ ầm ầm như sấm vang trời. Một luồng khí nóng từ phía xa cuộn tới, cả lều tre như rung lên. Đinh Hành toàn thân cứng đờ, anh nhận ra tiếng nổ đó là do thuốc nổ. Đinh Hành chạy nhanh về phía đường quốc lộ. Máy người đàn ông thò đầu ra khỏi chiếc ô tô đang chờ anh bên lề đường, một kẻ hét lớn: “Đinh thiếu, phía trước xảy ra chuyện rồi!”

Đình Hành phản ứng nhanh, anh gầm lên: “Xuống xe!”

Đám đàn em sững sờ, có kẻ lập tức định thản mở cửa xe nhảy xuống.

“Ầm!”, lại một tiếng nổ cực lớn vang lên. Chiếc xe con trước mặt nổ tung và trở thành một quả cầu lửa ngay tức thì, vài người đàn ông vẫn còn mắc kẹt trong xe chìm trong ngọn lửa.

Đình Hành chỉ cảm thấy một lực đẩy rất mạnh như sóng lớn ập tới, làm anh ngã dúi về phía sau, theo phản xạ hai tay anh ôm chặt đầu. Sau đó, Đình Hành cảm thấy lưng anh đau buốt, anh lơ mơ nghĩ,

cuộc điện thoại của Mộ Thiện đúng lúc cứu mạng anh, liệu có phải tình cờ? Tiếp đó đầu óc Đinh Hành tê liệt, anh như bị một nhát chày sắt đập mạnh vào đầu, mất đi tri giác.

Chương 5: Cường thủ hào đoạt

Đinh Hành chỉ ngất đi vài giây. Lúc tỉnh lại, anh cảm thấy trong miệng ngậm toàn đất cát, lục phủ ngũ tạng như xối tung, đau nhức không thể tả. Anh cố chịu đựng cơn hoa mắt chóng mặt, từ từ đứng lên. Khi quay người, Đinh Hành nhìn

thấy chiếc xe ô tô chỉ còn lại nửa bộ khung, bên trên có xác chết không lành lặn.

“Á...cứu mạng!” Gã đàn ông đã nhảy xuống xe nhưng không kịp tránh ra xa nên toàn thân bị bén lửa, anh ta lăn lộn trên mặt đất còn miệng la hét âm ỉ. Đinh Hành thấy vậy lập tức cởi áo com-lee đập mạnh vào người anh ta. Lúc này đám công nhân nông trại ào cả ra ngoài. Đinh Hành giật bình cứu hỏa từ tay một người phun nước liên tục vào người đàn ông nằm trên mặt đất, ngọn lửa tắt trong giây lát.

Trong sân có hai chiếc xe cóc đang đậu, Đinh Hành mở cửa xe nhảy lên đồng

thời hét lớn: “Đi theo tôi!”

Anh dẫn mấy công nhân nông trại phóng như bay trên đường quốc lộ. Đi hơn ba cây số, tất cả mọi người trên xe cứng đờ khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Trên con đường vắng vẻ, năm chiếc xe con bị nổ tan tành, tứ phía đâu đâu cũng xuất hiện thi thể không còn lành lặn. Mấy người công nhân nông trại mặt mũi tái mét, thậm chí có người không chịu nổi cúi xuống nôn ọe. Đình Hành cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn, anh chạy nhanh tới chiếc xe đi đầu. Đây là xe của Lữ Triệu Ngôn, chiếc xe có tính năng chống đạn chống cháy nổ tốt nhất, cũng là chiếc xe duy nhất còn nguyên bộ khung. Nhưng

nó cũng không cứu được những người ngồi trong xe thoát khỏi tai ách. Đinh Hành cúi đầu nhìn thấy tài xế chỉ còn lại đôi chân trong xe, còn nửa thân trên của anh ta bị bay ra ngoài cùng đầu xe. Đinh Hành đưa mắt về hàng ghế sau, một bàn tay đặt trên cánh cửa xe bị thương tổn nghiêm trọng. Chiếc nhẫn trên ngón áp út chính là nhẫn cưới của Lữ Triệu Ngôn.

“Cứu tôi...cứu tôi...”. Một giọng nói yếu ớt từ trong xe vọng ra khiến Đinh Hành giật mình, anh lập tức cúi xuống quan sát. Ở hàng ghế sau, Lữ Triệu Ngôn mặt dính đầy máu, hai mắt nhắm nghiền. Đinh Hành suýt nữa nôn ọe, bộ com-le trắng của Lữ Triệu Ngôn nhuộm đỏ một

màu máu, cả một vùng bụng của anh ta bị nổ tung, ruột lòi ra ngoài, máu tuôn như nước suối. Đinh Hành nắm chặt cửa xe định mở ra, nhưng anh đột nhiên dừng lại. Anh quan sát vết thương trên người Lữ Triệu Ngôn, với tình hình này chỉ một lúc nữa, máu trong người Lữ Triệu Ngôn sẽ cạn. Đinh Hành tư lự trong giây lát rồi từ từ buông tay khỏi cửa xe.

Một lúc sau, người đàn ông vừa được Đinh Hành dập tắt lửa chính là tâm phúc của Lữ Triệu Ngôn được hai người khác dìu tới, anh ta cất giọng ghen ghen: “Đinh Thiều! Lão đại ra sao rồi?”

Đinh Hành cúi đầu nhìn Lữ Triệu

Ngôn đã tắt thở, anh ghen ngào: “Lúc tôi đến nơi, lão đại đã...”

Người đàn ông đó lao đến bên xe khóc rống lên. Đinh Hành quay người đi chỗ khác, viền mắt anh đỏ tía nhưng sắc mặt vô cùng lạnh lùng.

Khi màn đêm buông xuống, Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn tờ lịch. Trần Bắc Nghiêu hôn mê vừa tròn hai mươi ngày. Bác sỹ nói trong vòng một tháng nữa, nếu anh không tỉnh lại, cơ hội sống sẽ ngày càng nhỏ, và khi đó chỉ chờ ngày anh dừng thở. Tình hình này khiến những ngày gần đây, Mộ Thiện vô cùng sốt ruột, tâm trạng cô rất tệ nên thỉnh thoảng nổi cáu

vô có. Nhưng cô không muốn thể hiện ra bên ngoài, cũng không muốn giữ trong lòng, thế là cô rủ Diệp Vi Nông đi uống rượu. Buổi tối hôm nay, hai cô ngồi ở góc trong cùng của quán bar. Diệp Vi Nông không rời mắt khỏi Mộ Thiện, tuy Mộ Thiện tỏ ra bình thản nhưng đôi mắt thâm quầng lộ rõ vẻ mệt mỏi, Diệp Vi Nông bất giác thở dài.

“Cậu cảm thấy hối hận vì không chấp nhận tình yêu của Trần Bắc Nghiêu lúc anh ta còn khỏe mạnh đúng không ” Diệp Vi Nông hỏi.

Mộ Thiện từ tốn trả lời: “Một khi tớ đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay

đôi, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa”.

Diệp Vi Nông gượng cười: “Gần đây thành phố Lâm loạn quá. Đầu tiên là Đinh Mặc Ngôn, tiếp đó là Trần Bắc Nghiêu, bây giờ tới lượt Lữ Triệu Ngôn, mấy ngày trước anh ta cũng bị giết hại. Hình như không một ai có thể ngồi ở vị trí lão đại lâu hơn. Mặc dù Thành ủy xem chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, xử lý các vụ này như những vụ án hình sự bình thường, lần nào cũng nói đã bắt được “hung thủ” nhưng Lão Tuần lại khẳng định, thế lực xã hội đen ở thành phố Lâm ngày càng ngông cuồng. Vụ này thì ổn rồi, không cần cảnh sát hành động,

bọn họ tự mình thanh toán lẫn nhau, chơi nhau đến mức người bị thương, kẻ bị chết, đúng là vui quá đi!”

Mộ Thiện tư lự.

Ba ngày trước, tin tức Lữ Triệu Ngôn bị băng Hồ Nam đặt thuốc nổ giết chết để cướp ma túy gây chấn động thành phố. Dù cô không đặt mình ở vị trí là Trần Bắc Nghiêu mà cảm thấy vui mừng sau một loạt bão táp trước đó mà anh là kẻ chủ mưu thì Diệp Vi Nông nói cũng có lý, thế lực xã hội đen ở thành phố Lâm bị tổn hại nặng nề là một chuyện đáng mừng.

“Đình Hành thế nào rồi?” Mộ Thiện hỏi.

Lời nói của Diệp Vi Nông mang hàm ý sâu sa: “Bây giờ Lữ Triệu Ngôn đã chết, Lữ Thị loạn như một nồi cháo thập cẩm, nhưng tớ có dự cảm...”.

“Nghêu sò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”. Mộ Thiện liền tiếp lời bạn. Hai cô gái nhìn nhau im lặng.

Diệp Vi Nông bỗng mỉm cười giơ hai tay ra trước mặt Mộ Thiện: “Tay trái là Trần Bắc Nghiêu, tay phải là Đình Hành. Tiểu thư Mộ Thiện, cậu sẽ chọn ai?”

Mộ Thiện cũng mỉm cười, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trái của Diệp Vi Nông.

“Có lúc tớ nghĩ, nếu anh ấy không chết, anh ấy cứ ngủ như thế...ba năm, năm năm, mười năm cũng được, tớ sẽ luôn ở bên cạnh anh ấy. Như vậy chúng tớ sẽ được sống bên nhau trọn đời đúng không?”

Diệp Vi Nông hơi ngạc nhiên, nhìn về mặt bình tĩnh của Mộ Thiện, trong lòng cô cảm thấy xót xa cho bạn.

Sau khi chia tay Diệp Vi Nông, Mộ Thiện lái xe về bệnh viện. Khi ngồi

xuống bên giường bệnh, cô thần thờ một lúc lâu. Thần sắc Trần Bắc Nghiêu tốt hơn mấy ngày trước nhiều, gương mặt trắng bệch của anh không còn sắc màu của sự chết chóc, đôi môi anh có sắc đỏ. Những biểu hiện của anh khiến Mộ Thiện rất vui mừng, mắt cô như đang cười. Cô cầm quyển sách, mở đến trang đọc dở và tiếp tục đọc cho anh nghe. Một lúc sau, cơn buồn ngủ đột ngột ập đến với Mộ Thiện còn gương mặt Trần Bắc Nghiêu bắt đầu có những biểu hiện không rõ nét. Giường bệnh của anh rất rộng nên có lúc Mộ Thiện nằm bên cạnh, trông anh ngủ suốt đêm. Cô thả quyển sách xuống, nhẹ nhàng nhắc chăn và cẩn thận chui vào. Cô không dám chạm vào người Trần Bắc

Nghiêu nên chỉ có thể nằm cách anh nửa thước. Mộ Thiện ngược nhìn gương mặt bình thản của anh rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Không biết từ lúc nào, Mộ Thiện mơ màng thấy có người đang sờ mặt cô. Trong lúc nửa tỉnh nửa thức, cô như được trở về tám năm trước, trong lòng cô rất buồn, cô mở miệng nói nhỏ: “Anh Bắc Nghiêu...”. Sự sờ nhẹ trên mặt bỗng biến mất. Nhưng hôm nay Mộ Thiện quá mệt mỏi lại uống rượu hơi say, đầu óc cô nặng trĩu nên không để ý đến điều bất thường mà tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Sau đó, Mộ Thiện cảm nhận trên môi mình có thứ gì đó mềm mại, lạnh lạnh. Tiếp theo một thứ gì ẩm ướt trơn tru tách đôi môi cô và một thứ mềm mại tấn công

đầu lưỡi cô. Mùi vị quá đỗi quen thuộc khiến đầu lưỡi cô theo bản năng cuộn chặt lấy thứ nó. Cô không thể phân biệt đây là hiện thực hay chỉ là giấc mơ, cô cảm thấy đầu lưỡi trong miệng mình bị kích thích và dễ say hơn cả chai rượu nặng cô uống tối nay. Mộ Thiện cố gắng mở mắt, cô liền nhìn thấy gương mặt nghiêng vừa đẹp trai vừa tiêu tụy của Trần Bắc Nghiêu đang kề sát mặt cô. Anh nhắm mắt, cặp lông mày đen nhánh hơi rung nhẹ. Mộ Thiện không kịp suy nghĩ, tay cô giữ chặt vạt áo bệnh nhân của anh, cô đáp trả anh bằng một nụ hôn mãnh liệt. Cô liếm khòe miệng anh, tách bờ môi anh và tiến vào cuốn lấy đầu lưỡi của anh. Lông mày Trần Bắc Nghiêu rung

nhẹ, nụ hôn của anh càng cuốn hút hơn. Cho tới khi Mộ Thiện hôn hên thở, cô mới kiềm chế bản thân và đẩy nhẹ bờ ngực của anh. Trần Bắc Nghiêu mở mắt, nơi đó như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực thiêu đốt cả tinh thần và thể xác của cô. Mộ Thiện nhìn anh chăm chăm, một lúc sau cô mới có phản ứng, bàn tay cô run bần bật ấn chuông trên đầu giường, thể hiện niềm vui tột cùng. Trần Bắc Nghiêu không thể cử động, động tác quay nghiêng đầu hôn Mộ Thiện vừa rồi đã tiêu tốn không ít sức lực của anh. Anh im lặng nhìn cô, mắt như đang cười. Tiếng chuông vang lên, một số người chạy vào, ở cửa có người mừng rỡ gọi điện. Mộ Thiện lui ra, rồi ngồi xuống ghế

sofa nhìn các bác sỹ và y tá đang kiểm tra cho Trần Bắc Nghiêu. Và cô lại ngẩng đầu nhìn ánh đèn lúc mờ lúc tỏ ở hành lang. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Một giờ sau, bác sỹ mới kiểm tra sức khỏe cho Trần Bắc Nghiêu xong.

Châu Á Trạch nghe tin vội vàng đến bệnh viện, khi đó Lý Thành cũng vượt qua đại nạn, anh ta được đàn em đẩy xe lăn từ phòng kế bên sang thăm Trần Bắc Nghiêu. Ngoài ra còn có một số người đàn ông Mộ Thiện quen mặt hoặc chưa từng gặp, nhưng trong đó có Lưu Minh Dương. Ai cũng đều tỏ ra vui mừng.

Trần Bắc Nghiê^u nói với bọn họ một câu đơn giản, giọng điệu còn rất yếu: “Hôm nay tôi chẳng muốn nói chuyện gì, các anh em tám giờ sáng mai hãy tới đây”.

Đám đàn em vội vàng dặn bác sỹ và y tá hãy chăm sóc lão đại thật tốt rồi rút lui. Châu Á Trạch trước khi đẩy Lý Thành ra ngoài cười toét miệng với Mộ Thiệⁿ: “Chị dâu, hãy chăm sóc lão đại nhé”.

Những kẻ khác nghe thấy liền chào: “Chào chị dâu, chị dâu vất vả quá...”. Hai má Mộ Thiệⁿ nóng ran, cô đưa mắt nhìn Trần Bắc Nghiê^u và bắt gặp ánh mắt

cười cợt của anh.

Mộ Thiện đi đến bên giường. Trần Bắc Nghiêu bỗng nhiên tỉnh lại khiến cô không biết phải cư xử thế nào mới phải. Anh đã biết được tình cảm của cô, cô sẽ phải đối diện với anh ra sao?”

Khóe miệng Trần Bắc Nghiêu cong lên, rồi giọng dịu dàng nói: “Tôi ngủ lâu quá rồi, trong khi ngủ tôi vẫn nghe thấy em đọc sách hàng ngày, lúc đó tôi rất muốn mở mắt nhìn em”.

Tim Mộ Thiện rung động, lời nói của Châu Á Trạch và thái độ thân thiết của Trần Bắc Nghiêu khiến cô càng trở nên

lúng túng.

Nhưng không đợi cô giải thích, Trần Bắc Nghiêu từ từ nhắm nghiền mắt. Bàn tay trái của anh đang để ngoài chăn xòe ra chờ đợi cô tới nắm tay anh giống những ngày qua.

“Em hãy đọc sách cho tôi nghe, Thiện Thiện”. Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: “Truyện Sông Tần Chuân trong bóng đèn và tiếng mái chèo mà tôi thích nhất”.

Mộ Thiện hít vào thật sâu, cô quay đầu ra cửa sổ nhìn trời đêm: “Anh vừa tỉnh lại nên nghỉ ngơi cho khỏe. Tôi cũng mệt rồi, tôi về nhà đây”.

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng. Nửa phút sau, anh mới năn nỉ, giọng khàn khàn phá vỡ bầu không khí im lặng: “Thiện Thiện, hãy ở lại đây, đọc cho tôi nghe!”.

Mộ Thiện vừa thấy ngọt ngào vừa thấy đau đớn. Cô nghĩ nếu ông trời chiếu cố, bệnh tình của anh không xấu đi, anh sẽ sống, thì dù cho anh nằm đó ba năm, năm năm hay mười năm, bất kể bao lâu sau cô cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc anh, cùng anh sống đến đầu bạc răng long như thế.. Nhưng khi anh tỉnh lại, những vấn đề thực tế cũng cùng lúc ủa đến. Anh tỉnh lại, cô vui mừng òa khóc, nhưng cũng xót

xa, thương tâm đến muốn chết. Cuối cùng, Mộ Thiện tay cầm quyển sách, còn tay kia nắm chặt, cô không màng đến khao khát của Trần Bắc Nghiêu. Phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, chỉ văng vẳng giọng đọc trong trẻo của Mộ Thiện: “Một buổi tối tháng tám năm 1923, tôi và Bình Bá cùng du ngoạn trên sông Tần Châu. Bình Bá lần đầu tiên đến đây, còn tôi quay trở lại nơi này...”

Ba ngày trước. Đình Hành đội mũ lưỡi trai che nửa mặt, lặng lẽ đứng hút thuốc ở bên ngoài. Đằng sau anh là mấy gã đàn ông mặc áo đen lặng im. Mấy phút sau, một cậu bé vội chạy tới chỗ Đình Hành, nói nhỏ: “Lão đại, bọn họ ở

phòng số ba”. Đinh Hành gạt đầu, ném điều thuốc xuống đất rồi di chân dập lửa. Máy gã đàn ông phía sau trông rất hung ác.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Đây là một nhà hàng nằm trên đường cao tốc, cách thành phố Lâm khoảng năm trăm cây số. Chưa đầy bốn tiếng đồng hồ sau khi Lữ Triệu Ngôn gặp nạn, trong lúc mọi người còn hốt hoảng, Đinh Hành nhanh chóng cùng năm đàn em cũ của mình lên đường đuổi theo Anh Cầu. Trên đường đi, Đinh Hành nhận được điện thoại của em gái Lữ Triệu Ngôn, đó là một cô gái hiền như khúc gỗ. Sau một hồi

tư lự, Lữ Hạ thở dài: “Anh Đinh, nếu đúng do bọn họ gây ra, anh hãy trả thù cho anh trai em. Cả nhà em sẽ ghi nhớ ân tình của anh”. Câu nói của Lữ Hạ khiến Đinh Hành có cái nhìn khác về cô. Đinh Hành gật đầu ra hiệu, đám đàn em lập tức đeo khẩu trang và kính đen rồi lặng lẽ tiến vào nhà hàng. Giám đốc trạm xăng ở bên cạnh nhà hàng phát hiện ra điều bất thường, nhưng ông ta giơ tay ra hiệu cho các nhân viên phải ngậm miệng. Người của Đinh Hành lặng lẽ tiến đến cửa phòng ăn số ba, Đinh Hành hít một hơi sâu rồi đưa mắt ra hiệu cho đàn em, kẻ đứng bên cạnh rút súng và đập mạnh cửa xông vào. Tất cả đều kinh hãi khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, không

một kẻ nào trong phòng còn sống sót. Đinh Hành bỗng nổi da gà. Mùi máu tanh xộc vào mũi, phòng ăn nhỏ trở thành nhà xác. Anh Cầu uy danh hiển hách ngày nào đang ngồi trên một cái ghế chân cao, bị trúng mấy phát đạn, chết trong tư thế mất trợn tròng trông rất đáng sợ. Đám đàn em của Anh Cầu bị đạn bắn ngã sõng soài trên ghế hoặc dưới đất. Đám đàn em của Đinh Hành vừa kiểm tra ở phòng ăn bên cạnh quay về nói nhỏ: “Đại ca, xem ra người đi cùng Anh Cầu đều chết cả rồi”. Đinh Hành qua bên đó xem xét, quả nhiên phòng ăn bên cạnh cũng toàn xác chết. Đinh Hành quay lại phòng ăn số ba, anh tư lự hồi lâu.

“Làm thế nào bây giờ hả anh?” Một thuộc hạ hỏi.

Đinh Hành cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Anh đưa người đuổi theo Anh Cầu không phải muốn làm to chuyện mà dù ở phương diện nào cũng phải hỏi cho rõ ràng. Trước đây băng Hồ Nam và Lữ Thị từng xảy ra mâu thuẫn về việc phân chia thị trường ma túy, bây giờ xảy ra biến cố, anh không thể để Hồ Nam cứ thế bỏ đi. Nhưng kẻ nào đã ra tay quá tàn nhẫn. Đầu tiên là giết Lữ Triệu Ngôn, sau đó giết Anh Cầu, không biết bên trong có bao nhiêu điều bí ẩn nhưng chắc chắn cả Lữ gia và băng Hồ Nam sẽ không chịu yên. Lữ gia nhất định sẽ đấu một mất một

còn với băng Hồ Nam.

Bây giờ Trần Bắc Nghiêu rõ ràng bệnh tình nguy cấp, nghe nói Châu Á Trạch cả ngày bận rộn tìm kiếm bác sỹ giỏi trong toàn quốc để chữa trị cho anh ta. Nếu bên Trần Bắc Nghiêu không có gì khả nghi thì kẻ chủ mưu đứng sau vụ này rốt cuộc là ai? Là một đối thủ cạnh tranh khác của Lữ thị? Hay phía Trần Bắc Nghiêu thất bại thảm hại chỉ là giả? Nghĩ đến đây, Đinh Hành lập tức rút súng bắn vào thi thể Anh Cầu ba phát. Xác chết vẫn còn âm ẩm giật giật, máu chảy càng nhiều hơn. Đám đàn em ngây người không hiểu thế nào, một gã bỗng nhiên hét lên: “Đại ca đã giết chết Anh Cầu,

đại ca trả thù cho Lữ lão đại”. Bọn họ nhìn lẫn nhau, rồi lần lượt rút súng nhả đạn vào xác chết trong cả hai phòng. Sau đó đoàn người vội vàng rời khỏi nhà hàng, nhảy lên xe phóng về thành phố Lâm. Buổi tối ngày hôm sau, Đinh Hành gặp cô em gái duy nhất của Lữ Triệu Ngôn. Tin tức Đinh Hành giết chết đám Hồ Nam để trả thù cho Lữ Triệu Ngôn nhanh chóng lan truyền trong giới xã hội đen ở thành phố Lâm. Hành động của anh khiến tất cả mọi người chấn phục. Một số gã già dặn của Lữ Thị vốn coi thường Đinh Hành bây giờ gặp anh cũng tỏ ra nể trọng. Đinh Hành biết, bản thân anh đi đến nước cờ này lợi nhiều hơn hại. Nhưng anh không ngờ lại nhận được sự

ủng hộ tuyệt đối của Lữ Hạ. Đinh Hành vừa ngồi xuống thư phòng ở Lữ gia, cánh cửa liền mở ra, Lữ Hạ lặng lẽ đi vào. Đinh Hành mỉm cười.

Lữ Hạ là một cô gái bình thường, ngoại hình không có gì đẹp đẽ, tư chất cũng không giỏi giang. Nếu cô lẫn vào giữa đám người, chắc khó có thể nhận ra. Nhưng Đinh Hành nghe nói Lữ Hạ học rất giỏi, đang học năm thứ tư đại học và từng đạt học bổng toàn phần Princeton. Đinh Hành phát hiện ra, khi Lữ Hạ ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt cô hơi ửng đỏ. Rất nhiều cô gái có phản ứng này khi lần đầu gặp anh. Điều đó khiến Đinh Hành càng có lòng tin anh sẽ giữ thế chủ động

trong cuộc trò chuyện ngày hôm nay.

“Lữ tiểu thư, xin chia buồn cùng cô”.
Đinh Hành cất giọng dịu dàng.

Lữ Hạ gật đầu nói khẽ: “Thật ra em đã đoán trước sẽ có ngày hôm nay, chỉ là không ngờ nó đến nhanh như vậy”.

Đinh Hành hơi ngạc nhiên.

Câu nói tiếp theo của Lữ Hạ nằm ngoài dự kiến của Đinh Hành: “Anh Đinh, em có thể trao cho anh cả sản nghiệp của anh trai em, chỉ cần anh đồng ý với em một điều kiện”.

Sắc mặt cô vẫn chân thành như trước. Chỉ có đôi mắt sưng húp của cô ngân ngấn nước đầy bi thương.

Thần sắc Đinh Hành hơi biến đổi: “Lữ tiểu thư, cô hiểu nhầm rồi, tôi không hề có ý nhòm ngó đến sản nghiệp của Lữ gia”.

Lữ Hạ nở nụ cười chua chát: “Anh Đinh, bây giờ anh trai em chết rồi. Những người thân của em và đám anh em kết nghĩa của anh trai em đều muốn tranh giành vị trí lão đại. mấy ngày nay đã có tám người đến đây tung hô em lên giữ chức này. Chỉ có anh không đến kể công cũng không vờ em vào vị trí đó. Trước

đây anh trai em thường nói, anh là người trọng tình trọng nghĩa”.

Đinh Hành ngạc nhiên, rồi mỉm cười: “Cô nói được những lời này chứng tỏ cô có thể gánh vác được công việc, tôi cũng công nhận. Nhưng vì cô là một cô gái nên tôi càng ủng hộ cô ra nước ngoài tiếp tục con đường học hành”.

Lữ Hạ tán thành: “Vâng, việc làm ăn đó em không hề có hứng thú, nếu em giữ vị trí đó, một là sẽ trở thành bù nhìn, hai là có kết cục như anh trai em. Em biết thế nào là đủ, anh Đinh, xin anh hãy giúp em. Anh chỉ cần để lại một khoản tiền cho em, mẹ và chị dâu em, còn những

việc khác em hoàn toàn theo anh”.

Đinh Hành im lặng một lát rồi nói: “Cho dù có sự ủng hộ của cô mà người khác không phục cũng sẽ rất khó khăn”.

Lữ Hạ hơi đỏ mặt: “Anh Đinh, có lẽ anh cần...anh cần phải đính hôn với em”.

Đinh Hành mỉm cười, nhìn Lữ Hạ bằng ánh mắt thích thú. Đề nghị mạnh bạo của cô gái trước mặt khiến anh bỗng xem cô là đàn bà chứ không còn là một cô bé.

“Được, tôi sẽ lấy em”. Đinh Hành

nhìn cô chăm chú.

Lữ Hạ vội xua tay: “Không...chỉ là đính hôn mà thôi. Đợi đến khi nào anh ngồi vững ở vị trí lão đại, chúng ta sẽ hủy bỏ hôn ước”. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đầy kinh ngạc của Đinh Hành: “Anh Đinh, em không muốn vì cái lợi trước mắt mà hy sinh cả hôn nhân lẫn hạnh phúc của mình. Em tin anh cũng nghĩ vậy”.

Đinh Hành thôi cười: “Lữ Hạ, sao em biết nếu kết hôn với tôi em sẽ không hạnh phúc?”

Lữ Hạ cười: “Em từng nghe anh trai

em nhắc đến Mộ tiểu thư, em cũng biết trước đó anh đã từ chối đề nghị của anh trai em là kết hôn với em. Điều này khiến em càng tin tưởng anh hơn, bởi vì em nghĩ, con người không nên chịu khuất phục”.

Nếu trước đó Đinh Hành chỉ có mục đích dùng lời lẽ dễ ngọt Lữ Hạ để cô ủng hộ anh thì bây giờ anh hoàn toàn có cái nhìn khác về cô. Thậm chí Đinh Hành còn cảm thấy, một cô gái thông minh thấu tình đạt lý như Lữ Hạ nhất định là một người vợ không tồi. Nhưng ngay sau đó thì anh lại cho rằng, cô gái này trong sáng quá, không thích hợp với xã hội đen.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Lữ Hạ, Đinh Hành trân trọng gật đầu: “Được, tôi hứa từ nay tôi sẽ coi Lữ Hạ như em gái ruột”.

Lữ Hạ gật đầu, đôi mắt cô lấp lánh ánh cười.

Lúc nghe được tin Đinh Hành và Lữ Hạ đính hôn đã truyền khắp thành phố, Mộ Thiên đang dừng xe trong ngôi biệt thự của Trần Bắc Nghiêu. Cô không ngạc nhiên trước thông tin này, bởi vì tình cảnh bây giờ không như trước kia. Trước đây, nếu Đinh Hành cưới Lữ Hạ, anh ta cũng chỉ có thể trở thành cánh tay phải

của Lữ Triệu Ngôn, còn bây giờ anh có cả Lữ Thị. Đi đến cửa phòng ngủ, Mộ Thiện đột ngột dừng bước. Cửa phòng ngủ mở toang, ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng rộng hơn năm mươi mét vuông. Trần Bắc Nghiêu ngồi xồm trên giường, gương mặt anh vẫn trắng bệch nhưng ánh mắt đã hết mệt mỏi và không còn dịu dàng như tối qua. Đôi mắt anh rất lạnh lùng. Mộ Thiện mới chỉ chứng kiến một lần thần sắc anh như thế này vào hôm Trần Bắc Nghiêu giết Đinh Mặc Ngôn và Mạn Thù một cách tàn nhẫn. Hoặc giả thiết, đây mới là con người thật của anh? Châu Á Trạch đứng ở cuối giường, tay anh ta cầm khẩu súng nhẵn bóng, đang giơ khẩu súng làm động tác

ngắm bắn, khoe miệng anh ta hơi nhếch lên. Còn Trần Bắc Nghiêu thì lặng lẽ nhìn Châu Á Trạch, sau đó anh nở nụ cười lạnh lẽo vô tình. Bọn họ bàn chuyện gì mà cùng cười đầy hàm ý vậy? Trông họ như có âm mưu đã sắp đặt. Tim Mộ Thiện bỗng nhiên buốt giá. Thời gian qua vì lo lắng căng thẳng nên cô gắng không nghĩ ngợi nhiều, cũng không quan tâm ai sống ai chết, tâm trí của cô dành hết cho Trần Bắc Nghiêu. Khi anh tỉnh lại, cô như bị một cây gậy đập mạnh vào đầu, làm cô như từ cơn lộn tởn tỉnh lại. Lữ Triệu Ngôn bị giết chết, nghe nói Lữ Thị và băng Hồ Nam trở mặt, Đinh Hành phải đích thân đi Hồ Nam giải quyết. Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu tỉnh lại

như một kỳ tích: kẻ thù đã chết, anh có chứng cứ ngoại phạm, việc làm ăn không còn gặp cản trở... Tất cả sự kiện diễn ra hoàn hảo như ông trời chiếu cố cho anh. Xâu chuỗi lại một số sự việc, Mộ Thiện không tin mọi chuyện ngẫu nhiên đến vậy, bởi vì cô đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của anh đối với cha con Đinh tổng tàn nhẫn đến mức nào. Mộ Thiện không rời mắt khỏi Trần Bắc Nghiêu, lòng cô rối như tơ vò.

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt thấy Mộ Thiện, ánh mắt anh trở nên âm áp, đối ngược với ánh mắt lạnh lùng vừa rồi. Mộ Thiện nghĩ thầm, liệu có phải suốt thời gian qua, trong những đêm cô lòng đau

như cắt, trong những ngày thành phố Lâm
bão táp xoay vần, người đàn ông này
nhắm mắt nằm im trên giường, thờ ơ
quan sát cảm xúc của cô, điều khiển từ
xa kế hoạch trả thù và giết người hàng
loạt? Mộ Thiện hít một hơi sâu, có lẽ đã
đến lúc cô nên rời khỏi nơi này. Mộ
Thiện đi vào phòng, Châu Á Trạch nheo
mắt cười cợt gọi Mộ Thiện “chị dâu” rồi
rời đi. Chỉ còn bốn mắt của Trần Bắc
Nghieu và Mộ Thiện nhìn nhau. Ánh mắt
anh ấm áp hơn cả ánh mặt trời, dường
như nhìn thấy sự xáo trộn trong nội tâm
của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghieu cất
giọng khàn khàn: “Thiện Thiện, tôi biết
trong lòng em có tôi”. Một câu trúng tim
khiến Mộ Thiện rung động. Đúng vậy,

tình cảm của cô với anh thể hiện rõ trong những ngày cô chăm sóc anh, không ai biết, kể cả anh. Nhưng có tình cảm thì sao chứ? Không đợi Mộ Thiện từ chối, Trần Bắc Nghiêu tiếp tục nói, ngữ điệu vẫn còn yếu nhưng rất bình tĩnh: “Thiện Thiện, tôi yêu em, hãy ở bên cạnh tôi”. Lòng Mộ Thiện lúc này tựa như hồ nước, lời nói của anh giống một tảng đá lớn ném xuống hồ, xuyên qua lòng hồ khiến mặt hồ nổi sóng dữ dội nhưng cuối cùng cũng tan biến. Mộ Thiện ngẩng đầu hỏi.

“Trần Bắc Nghiêu, anh tỉnh lại từ hôm nào?”

Gương mặt anh không có biểu hiện gì,

chỉ có ánh mắt vẫn sâu thẳm.

“Lữ Triệu Ngôn và đại ca Hồ Nam do anh giết đúng không?”

Anh im lặng. Mộ Thiện thở dài. Biết rõ lúc này nên tỏ ra lạnh lùng nhưng cô chỉ có thể gắng sức nói từng từ một: “Tôi sẽ thôi yêu anh”. Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu như bị đóng băng.

“Hy vọng chúng ta không bị ảnh hưởng bởi quá khứ. Đừng gặp nhau nữa được không?”

Trần Bắc Nghiêu hơi nhú mày, thần

sắc anh vô cùng bình thản, giống như anh không nghe thấy lời tuyệt tình của Mộ Thiện, và cũng không hề tỏ ra bi thương. Trần Bắc Nghiêu chỉ nhìn vào khoảng không trên giường, còn Mộ Thiện không biết anh đang nghĩ gì. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu nói giọng trầm trầm như ngày hôm đó: “Được”. Nói xong anh nhắm mắt, vẻ rất mệt mỏi, và không muốn nhìn thấy cô. Nhìn gương mặt cô độc lạnh nhạt của Trần Bắc Nghiêu, tim Mộ Thiện như bị từng nhát dao cắt. Đầu óc cô trống rỗng, gương mặt Trần Bắc Nghiêu dần mờ nhạt, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo rơi vào khoảng không ấy cứ ẩn hiện trong tâm trí cô. Mộ Thiện nhìn Trần Bắc Nghiêu lần cuối rồi quay người rời khỏi

biệt thự.

Một lúc sau Châu Á Trạch đi vào ngõ
ngiêng, anh ta định cất lời trêu đùa
nhưng thấy Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ nhìn
ra ngoài cửa sổ, sắc mặt khó đăm đăm
hơn bất cứ lúc nào, Châu Á Trạch không
dám ho he, lại lặng lẽ biến ra ngoài.

Trưa ngày hôm sau, Châu Á Trạch
nhận được một cuộc điện thoại, anh ta
vội lái xe đến biệt thự của Trần Bắc
Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu đang nằm trên
giường đọc sách, Châu Á Trạch ngồi bên
cạnh: “Chị dâu một mình đi sân bay, bây
giờ chắc hạ cánh rồi”. Ánh mắt Trần Bắc
Nghiêu hơi tối lại. Châu Á Trạch nói

tiếp: “Giang Na báo tin lúc anh chưa gặp nạn, nói chị dâu muốn về Bắc Kinh. Trong thời gian anh bị thương, chị dâu tận tình chăm sóc anh chắc anh cũng rõ. Em còn tưởng lần này hai người sẽ trở về với nhau, nhưng chị dâu vẫn bỏ đi, phải làm thế nào bây giờ?” Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu dừng lại trên một trang sách, nơi đó có một vết ố vàng rất nhỏ, hình như là do một giọt lệ của Mộ Thiện. Anh chợt nhớ đến cảnh gặp cô ngày hôm qua, nhớ về việc cô thông minh, nhạy bén đoán đúng cái bẫy giết người anh dày công sắp đặt, nhớ đến bộ dạng cố gắng tỏ ra xa cách của cô nhưng đôi mắt thương đau không thể che dấu nỗi tình cảm sâu đậm. Trần Bắc Nghiêu nhớ đến lời cô

nói, cô sẽ thôi yêu anh. Anh vuốt ve vết nước mắt đọng trên trang giấy: “Tôi có dự định riêng...Cô ấy sẽ quay về”.

Châu Á Trạch mỉm cười: “Anh chịu giờ thủ đoạn rồi?”

Trần Bắc Nghiêu bỏ quyển sách sang một bên, khước miệng anh cong lên: “Tôi đã chờ ngọt lâu như vậy rồi mà cô ấy vẫn không chịu cam tâm tình nguyện, vậy thì tôi cũng không đợi nữa”.

Buổi sáng sớm ấy, bên ngoài chim hót líu lo, tiếng bước chân chạy bộ rầm rập đều đặn vọng tới, những người lính trẻ tuổi cùng hô vang: “Một, hai, ba,

bốn...”. Mộ Thiện đứng dậy kéo rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài sân lớn yên tĩnh. Cô về Bắc Kinh đã nửa tháng, nhờ sự giúp đỡ của bạn bè, cô thuê một căn hộ nhỏ nằm trong Học viện Chỉ huy Quân sự Lục quân. Nơi này nhà cho thuê vô cùng hiếm, ra vào đều phải qua một trạm gác. Mộ Thiện muốn dọn đến nơi này vì cô vẫn cảnh giác Trần Bắc Nghiêu. Tuy anh luôn đối xử với cô rất dịu dàng và trân trọng nhưng dấu sao anh cũng không còn là chàng thanh niên mà cô từng yêu. Nhưng tình hình trước mắt thì không như vậy, nỗi lo của Mộ Thiện hoàn toàn không cần thiết, bởi anh chưa một lần liên lạc với cô. Mộ Thiện nghĩ thấy đúng, người cao ngạo như Trần Bắc

Nghiêu sao có thể cưỡng ép người khác về mặt tình cảm. Anh chưa bao giờ gây khó dễ cho cô, dù năm đó cô chủ động chia tay hay đã hai lần từ chối, anh chỉ lặng lẽ để cô rời xa. Dù mỗi lần đoạn tuyệt, cô còn đau hơn anh. Mộ Thiện pha một ly cà phê, chiếc cốc nóng sưởi ấm lòng bàn tay cô, khiến cô tĩnh tâm. Chuông điện thoại vang lên, trợ lý Giang Na gọi đến báo cáo tình hình công ty gần đây rất thuận lợi và hỏi cô lúc nào quay về thành phố Lâm. Mộ Thiện trả lời, một thời gian nữa. Công ty là tâm huyết của cô, cô đã mất Trần Bắc Nghiêu, càng không thể từ bỏ sự nghiệp.

Buổi tối, bạn sống chung phòng thời

đại học mời Mộ Thiện ăn cơm. Ngồi trên tầng cao nhất của một khách sạn ở phía Bắc thành phố, Mộ Thiện ngẩn ngơ. Cảm giác về Bắc Kinh hoàn toàn khác thành phố Lâm. Ở Bắc Kinh, những người trẻ tuổi lúc nào cũng bận rộn, bận làm việc để trả góp tiền mua nhà cửa và nuôi ô tô. An ninh trật tự ở đây rất tốt, không bao giờ nhìn thấy lưu manh, càng không thể gặp một tên xã hội đen. Bảy năm trước, nơi đây quen thuộc với cô. Còn một năm sống ở thành phố Lâm giống như ác mộng. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện càng cảm thấy quyết định trở về Bắc Kinh của cô là hoàn toàn đúng đắn. Mộ Thiện và người bạn ấy trò chuyện đến nửa đêm. Khi rời khỏi khách sạn, họ đợi mãi cũng

không bắt được taxi. Người bạn thân cười nói bây giờ ở Bắc Kinh đi tàu điện ngầm cũng rất thuận tiện, cô ấy vừa nói vừa kéo Mộ Thiện đi bộ ra bến tàu.

Bởi vì gần mười một giờ đêm nên người đi bộ trên đường khá thưa thớt. Khi cùng cô bạn đi bộ lên cầu vượt, Mộ Thiện đột nhiên linh cảm thấy có gì đó bất ổn. Mộ Thiện ngoảnh đầu, cô lập tức phát hiện có một người đàn ông đi theo cô ở khoảng cách không xa. Người đàn ông đó gầy gò, không cao lắm, dáng đi hơi quái dị. Hắn ta cúi thấp đầu, hai tay bỏ vào túi quần, nửa người trên như cố gắng thu nhỏ lại. Mộ Thiện kéo tay người bạn, cô thì thầm vào tai bạn, giọng điệu

hơi nhanh: “Nghe nói khu vực này thời gian gần đây xuất hiện cướp...”. Mộ Thiện chưa kịp dứt lời, từ phía sau hắt đột ngột lao vụt lên như bóng ma, xông đến bên hai người. Mộ Thiện chỉ cảm thấy tay bị một lực kéo rất mạnh, hắt túm cái túi xách của cô. Trong túi xách của cô có chìa khóa, ví tiền, chứng minh thư...thậm chí cả sợi dây chuyền bạc đã phai màu, Mộ Thiện theo phản xạ càng giữ chặt túi xách. Người bạn Mộ Thiện kêu thất thanh, còn cô thấy hắt rút một con dao loang loáng. Cô kinh sợ liền buông tay, tên cướp lập tức giật cả túi xách của bạn Mộ Thiện rồi quay người chạy mất. Hai cô gái bất lực nhìn theo tên cướp mà vẫn chưa hết sợ hãi.

“Bịch...”. Tiếng một vật nặng đổ sầm xuống đất, Mộ Thiện và người bạn mở to mắt nhìn về hướng phát ra tiếng động. Tiếp đó là tiếng dầm đá uỳnh uych. Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đứng dưới chân cầu vượt, hai tay anh ta cầm hai túi xách, theo gót chân là tên cướp vừa rồi. Mộ Thiện và người bạn chạy vội đến, nhận túi xách và nói lời cảm ơn. Người đàn ông vẫn cúi thấp đầu, anh ta mở miệng: “Tôi đưa tên này đến đồn cảnh sát”. Nói xong anh ta xách cổ áo tên cướp đi mất.

“May quá!” Người bạn tỏ ra vui mừng.

Mộ Thiện cầm túi xách, cô hơi mất tập trung. Liệu có đúng là may mắn không?

Lần trước khi bị cảnh sát bắt đi, Mộ Thiện mới biết Trần Bắc Nghiêu cử người đi theo bảo vệ cô. Trong lúc Trần Bắc Nghiêu bị trúng đạn nằm một chỗ, Châu Á Trạch sợ cô bị liên lụy nên cũng cử đàn em bảo vệ cô. Bây giờ Mộ Thiện nghĩ lại mới thấy, trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, Châu Á Trạch không thể nào nghĩ đến sự an toàn của cô. Chắc hẳn lúc đó Trần Bắc Nghiêu đã tỉnh lại, là anh âm thầm ra lệnh cho Châu Á Trạch. Hôm nay người đàn ông nghĩa khí ấy xuất hiện quá bất ngờ, lời nói và cử

chỉ của anh ta không giống người bình thường.

Lẽ nào... là lại Trần Bắc Nghiêu cử người âm thầm bảo vệ cô?

Mộ Thiện cảm thấy trong lòng xót xa, nhưng đứng trước người bạn vẫn đang cảm động, cô cố gắng coi như không biết gì. Tuy nhiên Mộ Thiện không hề ngờ tới, vài ngày sau đó, cuộc sống bình lặng của cô kết thúc bằng một sự kiện hết sức chấn động.

©DTV

Buổi chiều vừa về đến chỗ ở, Mộ

Thiên nhận được điện thoại của mẹ. Giọng bà Mộ vừa lo lắng vừa tuyệt vọng: “Thiên Thiên! Nhà có chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi!”. Mộ Thiên giật mình thon thót.

Giọng nói đau khổ của bà Mộ vang đến: “Bố con bị huyện ủy bắt đi, có người tố cáo ông ấy rút công quỹ. Bố con bị bắt đi hai ngày nay mà chưa thấy về”.

Mộ Thiên không tin vào tai mình: “Thật không mẹ? Con đã nói rồi, bảo bố đừng làm chuyện phạm pháp cơ mà?”

Mẹ Mộ Thiên cất cao giọng: “Phạm pháp? Thế nào gọi là phạm pháp? Thiên

Thiện, có lãnh đạo đơn vị nào không lập quỹ đen quỹ đỏ, tổng cộng mấy chục vạn nhưng khoản tiền mà bố con lấy đâu có đáng là bao, làm gì đến mức bị tố cáo? Người ta đều nói, nhất định có kẻ muốn hại bố con, bằng không một vụ cón con như vậy sẽ không cần điều tra. Thiện Thiện, con quen biết nhiều ở thành phố Lâm, con hãy mau nghĩ cách, nhất định phải cứu bố con”.

Mộ Thiện im lặng.

Mẹ cô nói đúng, nơi quan trường có quy luật của quan trường, ai cũng phải theo xu thế chung. Nhưng bố cô là một phó hiệu trưởng, không thể chỉ nghĩ cho

bản thân. Hơn nữa từ trước đến nay bố cô đều là người sống có trước có sau, ai muốn hại ông chứ?

“Mẹ đừng lo, con nghĩ vụ của bố không phải quá nghiêm trọng, cùng lắm bố thôi chức hiệu phó. Con sẽ nghĩ cách cứu bố”. Mộ Thiện nói nhỏ.

Ở đầu kia điện thoại, bà Mộ nghen ngào: “Thiện Thiện, đợi đến khi bố con thoát nạn, mẹ sẽ đi chết đây! Mẹ chơi ‘hàng hóa kỳ hạn^[1]’ với người ta, lỗ hơn ba mươi triệu tệ...Người của công ty đầu tư ngày nào cũng tìm đến nhà, họ nói nội trong ba ngày không thanh toán, họ sẽ báo cảnh sát, mẹ cũng sắp chết đến nơi

rồi...”

[1] Hàng hóa kỳ hạn: là thỏa thuận mua hay bán một hàng hóa nào đó vào một thời điểm định trước trong tương lai. Người mua tiến hành giao dịch này để tránh các rủi ro về biến động giá, để đảm bảo rằng mình vẫn mua được món hàng với giá mong đợi vào thời điểm dự trù trong tương lai. Đến thời điểm đó, nếu giá thị trường của món hàng tăng thì họ có thể tiến hành giao dịch lần nữa để thu lời.

Đầu óc Mộ Thiện trống rỗng.

Hàng hóa kỳ hạn...ba mươi triệu?

Cô cố gắng bình tĩnh lại, tay nắm chặt điện thoại: “Mẹ...mẹ hãy bình tĩnh lại đi. Những chuyện này con sẽ xử lý, bố

và mẹ sẽ không sao đâu. Mẹ đừng lo, giao tất cả cho con, không có chuyện gì đâu, mẹ đừng hốt hoảng như vậy”.

Bà Mộ khóc nức nở: “Con giải quyết? Con giải quyết thế nào? Những ba mươi triệu...”.

Tay Mộ Thiện run run, nhưng giọng nói vẫn cố trấn an mẹ: “Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mẹ kể lại đầu đuôi cho con nghe xem nào”.

Bố Mộ Thiện là người cao quý, mẹ cô là người thật thà, gia đình cô không phải thuộc tầng lớp giàu có. Mộ Thiện biết mẹ cô từ trước đến nay rất cần kiệm, nhưng

cũng vì tiết kiệm vất vả quá, lại thấy những người xung quanh đầu cơ kiếm tiền dễ dàng, khiến bà không cam tâm. Vì vậy, bà Mộ thỉnh thoảng đầu cơ theo người ta, Mộ Thiện thông cảm với mẹ nên cô cũng mặc kệ, nhưng lần này lỗ tới ba mươi triệu là chuyện quá kỳ lạ. Phải nói rất nhiều, Mộ Thiện mới tìm hiểu rõ ngọn nguồn từ mẹ cô. Thì ra một đồng nghiệp trong cơ quan nghe lời con trai mua “hàng hóa kỳ hạn” kiếm hơn hai triệu, tự nhiên nở mày nở mặt với bạn bè. Bà Mộ và một số hàng xóm cũng mua “hàng hóa kỳ hạn” dưới sự hướng dẫn của người đồng nghiệp. Khi mới bắt đầu, những người khác đều bị lỗ, chỉ có bà Mộ kiếm một lúc hai trăm ngàn tệ. Trong

năm mươi năm cuộc đời bình yên của bà Mộ, bà chưa bao giờ kiếm một lúc nhiều tiền như vậy. Lần trước bà mượn tiền của Mộ Thiện cũng là muốn đầu tư thêm. Hai tháng qua bà lúc thắng lúc thua, thắng nhiều thua ít. Hàng xóm cảm thấy bà Mộ gặp may nên chung tiền mua theo bà. Lần này rõ ràng là loại “hàng hóa kỳ hạn” của công ty đầu tư dự đoán khả quan, còn khẳng định với bà sẽ kiếm được nhiều tiền, kết quả bà mất thảm hại. Trừ đi số tiền mấy triệu bà kiếm được từ những vụ lần trước và tiền vốn, sau khi tính toán lại, bà lỗ những ba mươi triệu tệ.

Bà Mộ kể xong câu chuyện, Mộ Thiện toát mồ hôi hột. Nghe qua có vẻ đây

hoàn toàn là lỗi của mẹ cô, mẹ cô đã quá sơ suất trong việc đầu tư, lại không gặp may, nhưng mẹ cô làm sao có thể chơi lớn như vậy? Mộ Thiện nhanh chóng nhẩm tính trong đầu, nếu cô gom tất cả số tiền có trong tay và vay mượn thêm của bạn bè cùng lắm cũng chỉ được năm triệu. Làm thế nào bây giờ? Còn bố cô, đến nay vẫn bị giữ ở huyện ủy. Mộ Thiện an ủi mẹ cô vài câu rồi cúp máy. Cô lập tức gọi điện cho Diệp Vi Nông, tuy nhiên Diệp Vi Nông tỏ ra tương đối khó xử.

“Mộ Thiện, tớ nhiều nhất gom được một triệu cho cậu. Về chuyện của bố cậu, Lão Tuần mới đến thành phố Lâm một năm, không tiện nhúng tay vào can thiệp

công việc ở huyện được”.

Mộ Thiện hơi ủ rũ, cô lại gọi cho Đồng Tuyên Thành. Đồng Tuyên Thành nhận lời cho mượn tiền xong liền chất vấn lại: “Mộ Thiện, huyện Thần không trực thuộc thành phố Lâm, Thị trưởng Tuần mới về, vị trí còn chưa vững chắc, tất nhiên không thể giúp bố cậu. Trần Bắc Nghiêu chẳng phải đầu tư vào huyện Thần hay sao? Lời nói của anh ta sẽ có trọng lượng đấy, tại sao cậu không thử đi tìm anh ta giúp đỡ?”

Trong lòng Mộ Thiện le lói tia hy vọng. Nhưng ngay sau đó cô liền cảm thấy có bất ổn, nhưng lúc này cô chưa

nghĩ ra. Tiền vẫn chưa gom đủ, còn thiếu nhiều. Nhưng sau khi bình tĩnh suy xét, Mộ Thiện thấy tình hình không đến nỗi quá bi quan, cô định đến công ty đầu tư của đối phương để thương lượng. Mộ Thiện nghĩ, người làm ăn thường tính đến cái lợi trước mắt. Nếu họ tố cáo chuyện này ra công an, cùng lắm mẹ cô ngồi tù, còn đối phương sẽ không nhận được một xu. Cô sẽ đi thương lượng với đối phương, để được chia giai đoạn trả nợ. Sau khi tính xong đối sách, Mộ Thiện mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Cô nhanh chóng thu dọn hành lý, bắt taxi đi sân bay. Sau khi mua vé về thành phố Lâm, Mộ Thiện gọi điện thoại cho mẹ cô.

“Đó là công ty Đầu tư Gia Đạt, hình như do một doanh nghiệp ở thành phố Lâm mỗ”. Bà Mộ ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng.

“Công ty đầu tư Gia Đạt?” Mộ Thiện thấy cái tên này khá quen.

“Đúng rồi”. Bà Mộ nói tiếp: “Giám đốc của công ty đó là một cậu thanh niên còn khá trẻ, hình như họ Châu”.

Mộ Thiện lập tức có phản ứng: “Họ Châu? Châu Á Trạch?”

Cô biết công ty Đầu tư Trần thị của

Trần Bắc Nghiêu có thành lập một công ty đầu tư “hàng hóa kỳ hạn”, tên công ty này chính là Gia Đạt.

“Đúng...đúng rồi! Hình như là tên đó”.

Cúp điện thoại, Mộ Thiện không dám tin vào cảnh ngộ hiện tại của cô. Tại sao chỉ sau một đêm, cả bố mẹ cùng có chuyện? Cô bỗng nhiên rơi vào đường cùng, chỉ còn cách tìm tới Trần Bắc Nghiêu? Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay do có kẻ sắp đặt trước? Nếu đúng là do có kẻ gây ra thì phải mất nhiều thời gian mới có thể giải quyết được vấn đề này.

Kẻ nào có sự kiên trì cãi bầy người nhà của cô lâu như vậy? Lòng Mộ Thiện lạnh giá, cô không thể tin nổi suy đoán vừa vụt qua đầu. Sao có thể? Sao anh có thể ép cô? Sao anh có thể ra tay với bố mẹ cô? Anh chẳng phải luôn là người dịu dàng nhẫn nhịn, anh đồng ý để cô ra đi hay sao? Chẳng phải anh hứa sẽ không tìm cô nữa hay sao?

Ngồi ở phòng chờ lên máy bay, Mộ Thiện bấm số gọi cho Châu Á Trạch. Cô gọi tới ba lần nhưng không ai nghe máy. Mộ Thiện lại gọi cho Trần Bắc Nghiêu, nhưng vẫn không có người bắt máy. Tiếng tút tút ở đầu kia điện thoại khiến cô toát mồ hôi lạnh. Mộ Thiện vốn đã

ngĩ đôi sách thuyết phục công ty đầu tư. Sự việc diễn ra bất ngờ làm cô không biết đường nào mà đi. Ngồi trên máy bay, nhìn ra tầng tầng lớp lớp mây trắng ở bên ngoài, Mộ Thiện cảm thấy chuyển đi về thành phố Lâm lần này trở nên nguy hiểm, xa lạ và mất phương hướng. Cô chỉ có thể an ủi bản thân: Nếu đúng là Trần Bắc Nghiêu gây ra, bố mẹ cô chắc chắn sẽ không sao. Khi máy bay hạ cánh xuống đường băng, Mộ Thiện nghe thấy hành khách ở mấy hàng ghế trước xì xào bàn tán. Cô nhìn ra bên ngoài qua ô cửa nhỏ, thấy một chiếc xe BMW 760 màu đen bóng loáng đỗ cạnh đường băng. Nhân vật tai to mắt lớn cỡ nào mới có thể đỗ xe ở đây? Mộ Thiện là người

xuống máy bay cuối cùng. Khi cô đặt chân xuống đất, cửa xe BMW 760 lập tức mở ra và một người đàn ông bước xuống. Người đàn ông mỉm cười với Mộ Thiên, anh ta chính là người cô gặp ở Bắc Kinh mấy hôm trước.

“Chị dâu!” Người đàn ông cung kính cúi chào: “Lão đại đang đợi chị ở biệt thự”.

Mộ Thiên gật đầu, cúi xuống ngồi vào xe ô tô.

Trên đường đi tới ngôi biệt thự trang nhã đẹp đẽ nằm ở khu vực yên tĩnh trong thành phố, Mộ Thiên cảm thấy lòng cô

trông trái vô cùng. Trần Bắc Nghiêu biết rõ khi nào cô trở về, thậm chí không hề che giấu chuyện anh là người thao túng ở đằng sau. Đôi bàn tay đang đặt trên đầu gối của Mộ Thiên run nhẹ. Anh quả nhiên giữ lời hứa không đi tìm cô. Anh quả nhiên không còn là chàng thiếu niên của năm nào. Anh lặng lẽ gài bẫy, ép cô quay về tìm anh.

Mộ Thiên dừng bước ở trước cửa thư phòng. Tâm phúc của Trần Bắc Nghiêu đều ở trong phòng. Ánh hoàng hôn dịu dịu của đầu mùa thu hắt vào phòng, chiếu sáng gương mặt họ, gương mặt của những người thuộc độ tuổi khác nhau nhưng ánh mắt đều lộ vẻ tinh anh lạnh lùng, giống

như đều được tạc từ một khuôn mẫu. Trần Bắc Nghiêu cũng từ khuôn mẫu đó?

“Chị dâu!” Lý Thành là người đầu tiên nhìn thấy Mộ Thiện, anh ta lập tức đứng dậy. Những người đàn ông khác lần lượt đứng lên chào “Chị dâu!”. Châu Á Trạch thậm chí cười hì hì: “Ôi, chị dâu nở bỏ cả Bắc Kinh để về đây à?” Chỉ có Trần Bắc Nghiêu vẫn ngồi trên ghế sofa đơn không hề nhúc nhích. Anh mặc áo sơ mi màu xanh lam viền trắng, khiến bóng dáng anh càng cô độc hơn. Bởi vì vết thương chưa lành hẳn nên sắc mặt anh vẫn còn nhợt nhạt, nhưng ánh mắt anh bình thản, tạo nên vẻ đẹp khác với lúc bình thường. Mộ Thiện đứng yên một

chỗ, cô cảm thấy mười đầu ngón tay lạnh buốt. Trần Bắc Nghiêu trông không nguy hiểm, nhưng tại sao anh lại là kẻ tồi tệ nhất, tàn nhẫn nhất trong số những người có mặt ở đây? Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn Mộ Thiện, bầu không khí im lặng trong giây lát. Ký ức của anh về cô dừng lại lúc cô bỏ đi ngày hôm đó. Do bận chăm sóc anh nhiều ngày nên cô khá tiêu tụy, hai mắt thâm quầng giống con gấu trúc đáng thương. Thế mà hơn nửa tháng rời khỏi anh, cô đã chăm sóc bản thân rất tốt. Làn da mịn màng trắng ngần của cô đã mịn màng trở lại. Đôi mắt đen của cô lấp lánh như hồ nước, chỉ cần nhìn vào mắt cô là anh có cảm giác thư thái dễ chịu. Dáng vẻ của cô khiến anh

càng muốn chiếm hữu cô hơn. Anh đã đợi quá lâu rồi. Trong hai mươi sáu năm cuộc đời, năm mươi tám tuổi được cô yêu tha thiết là những ngày tháng vui vẻ nhất mà anh từng có. Nhờ tình yêu của cô, anh đã quên đi nỗi buồn phiền của người mẹ, sự thờ ơ của người cha và những ngày tháng nơm nớp lo sợ trên đầu sóng ngọn gió. Chỉ có gương mặt diễm lệ mê đắm lòng người của cô, lời nói dịu dàng ngọt ngào của cô, sự e lệ rụt rè của cô mới giống một giấc mơ làm tan chảy trái tim anh, khiến anh dù bao năm xa cách cũng không thể dứt bỏ. Vì vậy, ngay hôm anh và cô gặp lại nhau, anh ngồi trên xe ô tô nhìn cô yên lặng đứng giữa đám lưu manh ở Từ Thị, anh đã quyết

định... Anh phải giành lại cô bằng được. Anh muốn lại một lần nữa chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt mà dịu dàng của cô. Thật ra anh muốn cô cam tâm tình nguyện đến với anh. Nhưng anh nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, chờ đợi hết lần này đến lần khác. Trăm ngàn thủ đoạn anh quyết không dùng, có khi không thể chịu đựng, anh mới lén lút ôm tấm thân ngà ngọc của cô trong lúc cô ngủ say, nhưng vẫn phải cố kiềm chế bản thân. Anh tự nhủ, một khi muốn người tốt nhất thì anh phải trả giá bằng sự nhẫn nại. Có lúc cô rõ ràng nằm bên cạnh anh, gọi anh dịu dàng “Anh Bắc Nghiêu”, cô hôn anh còn mãnh liệt hơn anh. Cô vẫn yêu anh, vậy mà cô vẫn cố chấp đòi

chấm dứt. Cô muốn chấm dứt? Có lẽ do anh nuông chiều cô quá, anh nhân nhượng cô quá lâu, nên cô mới cảm thấy, cô có thể quyết định tình yêu của hai người? Được thôi, nếu người đàn bà của anh bướng bỉnh chính trực như vậy, anh chỉ có thể đổi cách khác, cách thức đúng sở trường của mình. Nghĩ đến đây, Trần Bắc Nghiêu nheo mắt nhìn Mộ Thiện, khoe miệng anh nhếch lên, ý cười nhạt như gợn sóng.

“Lại đây!”

Mộ Thiện chăm chú nhìn Trần Bắc Nghiêu, chân vẫn không dịch chuyển. “Lại đây?” Hai từ ngắn gọn nhưng bộc lộ

sự cứng rắn lạnh lùng. Anh tưởng anh là ai? Từ trước đến nay Mộ Thiện luôn bị lép vế trước mặt Trần Bắc Nghiêu. Nhưng lần này một sức mạnh kiên định bao phủ lấy người cô, đó là một ý chí mãnh liệt xuất phát từ bản năng, bản năng bảo vệ bố mẹ cô, không cho bất cứ ai khiến họ bị tổn thương, dù người đó là Trần Bắc Nghiêu đi chăng nữa. Mộ Thiện từ tốn đi đến, cô cúi đầu nhìn anh cười nhạt: “Trần Bắc Nghiêu, anh thâm hiểm thật đấy. Anh luôn miệng nói yêu tôi, vừa chia xa đã ép bố mẹ tôi đến đường cùng. Họ năm sáu mươi tuổi rồi, thế mà anh cũng nở ra tay. Trong mắt anh, mạng người chỉ là cỏ rác đúng không?” Giọng nói đanh thép của cô vang lên phá

võ bầu không khí im lặng. Lý Thành đưa mắt nhìn Mộ Thiện mà không lên tiếng, Châu Á Trạch lại nhìn cô bằng ánh mắt thích thú. Những người đàn ông khác không biểu lộ bất cứ sắc thái nào. Mộ Thiện cố ý nói cho bọn họ nghe, cô đang nổi cơn điên nên bắt được cơ hội là muốn trả thù Trần Bắc Nghiêu. Anh không hề tức giận mà mỉm cười nắm lấy cổ tay Mộ Thiện: “Em ngồi xuống đây!” Mộ Thiện đưa mắt qua tay anh và dừng lại trên người anh. Chiếc ghế bành bị thân hình cao lớn của anh chiếm quá nửa, chỉ để lại một khoảng trống bằng bàn tay. Anh muốn cô ngồi vào lòng anh trước mặt mọi người? Anh không nghe thấy câu nói châm biếm vừa rồi của cô hay sao?

Mộ Thiện cau mày, người vẫn chưa lay động, cổ tay đột nhiên bị một lực lớn kéo mạnh. Trong lúc còn ngẩn ngơ, Mộ Thiện dường như nhìn thấy ý cười vụt qua đáy mắt anh, tiếp đó cô ngồi phịch xuống đùi Trần Bắc Nghiêu. Cảm giác vững chắc và ấm áp quen thuộc khiến tim Mộ Thiện rung động. Sự run rẩy đáng sử nhục khiến cô càng giận anh hơn. Mộ Thiện lập tức dịch người sang một bên, trượt khỏi đùi Trần Bắc Nghiêu và ngồi xuống ghế sofa. Tất cả mọi người đều im lặng, Mộ Thiện không muốn Trần Bắc Nghiêu mất thể diện trước đàn em, cô sa sầm mặt nhưng không vội vàng đứng dậy. Trần Bắc Nghiêu không nhìn Mộ Thiện. Ánh mắt anh dôi về phía trước, gương mặt anh

tuần vô cùng bình thản, chỉ có đôi mắt lấp lánh ý cười. Eo Mộ Thiện bỗng nhiên tê tê khi Trần Bắc Nghiêu đột ngột đặt tay lên thắt lưng cô và siết chặt cái eo mềm mại của cô. Mộ Thiện chỉ thấy một cảm giác mát lạnh từ eo truyền đến lưng, khiến cô hơi run run. Cô thật sự cảm thấy sợ Trần Bắc Nghiêu, khi anh cứ tỉnh bơ như không nhưng có thể đè chết người. Nhớ đến bố mẹ, Mộ Thiện ép bản thân bình tĩnh lại.

“Lão đại, lần sau chúng ta bàn tiếp được không ạ?” Lý Thành hắng giọng và mở miệng trước tiên.

“Đã nói xong chưa?” Trần Bắc

Nghiêu quay sang nhìn Mộ Thiện, ánh mắt anh hơi trầm xuống.

Lý Thành tiếp tục báo cáo: “Đám Kha Ngũ đã tới Thâm Quyển, tôi dặn bọn họ hãy trốn tầm nửa năm rồi mới quay về. Băng Hồ Nam tuyệt đối không điều tra ra đâu”.

Sống lưng Mộ Thiện lạnh buốt.

Châu Á Trạch cười cười: “Đinh Hành từ Hồ Nam về rồi, hình như anh ta đã đạt được thỏa thuận với băng Hồ Nam, có cần em giải quyết anh ta không ạ?”

“Không được, gần đây nhiều người chết quá”. Trần Bắc Nghiêu gạt đi ngay.

Lý Thành gạt đầu tán đồng: “Nghe nói tỉnh mấy lần mở cuộc họp chuyên đề, chỉnh đốn an ninh trật tự. Gần đây tình hình hơi căng, chúng ta lặng lẽ một chút thì tốt hơn”.

Trong lúc nghe bọn họ nói chuyện, Mộ Thiện bỗng nhiên cảm thấy đầu cô bị một thứ gì đó mềm mại đè xuống, nhẹ nhàng cọ xát. Đó là một bên má Trần Bắc Nghiêu, áp sát vào tóc cô. Mộ Thiện cảm thấy toàn thân hóa đá. Tiếp đó, một luồng khí nóng thổi qua tai cô. Mộ Thiện cảm nhận được Trần Bắc Nghiêu đang vùi

mặt vào tóc cô và hít một hơi sâu. Sau đó anh thở dài một hơi đầy thỏa mãn, tựa hồ người đang khát khô cổ họng tìm được nguồn nước nên vừa hài lòng vừa thích thú. Tiếng thở dài của Trần Bắc Nghiêu khiến Mộ Thiện sớn gai ốc, chân tay nổi da gà. Mộ Thiện không hề hay biết, Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh lập tức phát hiện ra phản ứng cứng nhắc của cô, nụ cười trên môi anh càng sâu hơn. Một vài người đàn ông lại bàn luận thêm một lúc nữa, toàn những chuyện kinh thiên động địa, thậm chí cả một số việc giải quyết hậu sự của vụ sát hại Đinh Mặc Ngôn. Mộ Thiện hiểu rõ, Trần Bắc Nghiêu cố ý để cô nghe những điều cơ mật này. Cuối cùng đám đàn ông đứng

dậy cáo từ, cửa thư phòng được Châu Á Trạch thuận tay khép lại. Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện vai kề vai, đồng thời im lặng. Mộ Thiện do dự một hồi, cô vừa định nói thì anh đột nhiên cúi xuống, vùi đầu vào cổ cô. Lại một cảm giác ươn ướt tê liệt truyền khắp người. Đó là nụ hôn của anh, anh cắn cúi hôn cô quên hết mọi thứ xung quanh.

Mộ Thiện lại một lần nữa sờn gai ốc: “Anh làm gì vậy?”

Trần Bắc Nghiêu hút một hơi rất mạnh, đến khi vai cô xuất hiện vệt đỏ, anh mới từ từ ngẩng đầu. Gương mặt anh tuần của anh bừng sáng dưới ánh đèn

điện, đôi mắt sâu thăm trầ²n ngập ý cười. Mặc dù gương mặt anh không còn xa lạ với Mộ Thiện nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy anh nở nụ cười dễ chịu như vậy, điều đó khiến Mộ Thiện hơi thất thần. Đúng vào lúc này! Mộ Thiện cảm thấy một sức mạnh cực lớn đè vào đầu vai cô, lưng cô bị ép nằm xuống ghế sofa, trước mắt cô là trần nhà. Trong lúc cô còn chưa kịp thấy cử động của anh, anh đã nằm úp lên người cô. Đến khi định thần, đôi mắt đen của Trần Bắc Nghiê^u đã cận kề gương mặt cô. Không...không chỉ có vậy. Chắc là do cử động vừa rồi chạm đến vết thương, làm Trần Bắc Nghiê^u thở hỏⁿ hỏⁿ, hai tay anh ôm chặt cô, khóa cô giữa nửa thân trên

của anh và ghé sofa. Hai chân anh quỳ bên cạnh Mộ Thiện, hai cơ thể dính sát lấy nhau. Mặc dù trước đó đã có sự chuẩn bị nhưng vào lúc này, Mộ Thiện chỉ biết ngây người trước hành vi làm bậy của anh. Cô không thể động đậy, nói đúng hơn quên cả động đậy. Trần Bắc Nghiêu chăm chú quan sát Mộ Thiện, ánh mắt anh lạnh lùng, ung dung, ẩn chứa ý cười. Sau đó anh nhắm mắt, cúi đầu, hôn mạnh lên môi cô. Nụ hôn của anh không dịu dàng như trước mà vô cùng mãnh liệt. Đầu lưỡi anh bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa mà chỉ có cô mới là dòng suối ngọt ngào dập tắt ngọn lửa, vì vậy anh tham lam cắn mút không bỏ qua bất cứ chỗ nào trên môi cô. Đầu lưỡi của Trần

Bắc Nghiêu thâm nhập vào miệng Mộ Thiện, cuốn lấy cô, mê hoặc cô, khiến cô không còn đường rút, làm tâm trí cô chấn động. Mộ Thiện ra sức giãy giụa, hai tay cô đẩy mạnh Trần Bắc Nghiêu nhưng anh không hề nhúc nhích. Miệng lưỡi anh tấn công mỗi lúc một sâu hơn, như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Mộ Thiện cắn chặt răng ép Trần Bắc Nghiêu đưa lưỡi ra ngoài, nhưng anh giờ tay bóp cầm cô khiến cô bị đau, bất giác hơi há miệng, thế là anh được dịp tấn công ngày càng mãnh liệt. Thời gian trôi qua rất lâu, lâu đến mức Mộ Thiện hoa mắt chóng mặt, đến mức cô thôi không đắm vào ngực anh nữa, anh mới từ từ rời khỏi đôi môi cô, ánh mắt anh thăm lại cho thấy anh

vẫn chưa thỏa mãn.

“Hãy bỏ qua cho bố mẹ tôi”. Mộ Thiên thở hắt hắt, mặt cô bùng bùng, đôi mắt đầy phẫn nộ.

“Được”. Trần Bắc Nghiêu giơ tay vuốt nhẹ từ xương quai xanh của Mộ Thiên xuống dưới, giọng nói anh vô cùng dịu dàng: “Em biết tôi muốn gì?”

Mộ Thiên không lên tiếng.

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú, gương mặt anh như bị một lớp sương mờ che phủ. Bàn tay anh dừng lại ở hàng cúc

áo trên ngực Mộ Thiện, anh bắt đầu cởi từng cúc một.

“Dừng tay lại!” Mộ Thiện hét lên.

Trần Bắc Nghiêu nheo mắt nhìn cô, miệng cười ôn hòa: “Em không muốn? Vậy thì dựa vào cái gì tôi phải giúp em?”

Câu nói của Trần Bắc Nghiêu khiến lòng Mộ Thiện lạnh giá, toàn thân cứng đờ, miệng khó mở lời. Thấy cô không phản kháng cũng không có một động thái nào khác, chỉ có ánh mắt cô vụt qua tia chán ghét, Trần Bắc Nghiêu nhếch mép cười nhạt. Bàn tay anh vòng ra đằng sau,

cởi khuy áo con của Mộ Thiện. Hai đỉnh tuyết trắng đầy đặn hiện ra ngay trước mặt Trần Bắc Nghiêu. Không đợi cô phản kháng, anh há miệng ngậm một nụ hoa đang run rẩy, đồng thời giơ tay nắm gọn nụ hoa còn lại rồi bắt đầu ra sức nắn bóp. Mộ Thiện không thể ngờ anh lại đối xử với cô như vậy? Anh giống như con mãnh thú đói khát từ lâu, đã kìm nén đến tột cùng, một khi không chịu nổi bộc phát ra bên ngoài thì không ai có thể cản nổi. Cơ thể Mộ Thiện một thời gian dài chưa từng gần gũi với người khác giới nên nhạy cảm vô cùng. Cô như bó cỏ khô được tẩm dầu, môi lưỡi của anh chà sát nơi đỉnh nhọn mẫn cảm trên ngực cô, một cảm giác kích thích nhanh chóng lan ra

toàn thân khiến mặt Mộ Thiện nóng bừng. Nhưng Trần Bắc Nghiêu lúc này xa lạ vô cùng, từ người anh tỏa ra ngọn lửa dục vọng chỉ có ở người đàn ông trưởng thành. Mộ Thiện không thể nhẫn nhịn. “Bụp!” Một tiếng động giòn giã vang lên. Trần Bắc Nghiêu cuối cùng cũng dừng động tác, anh rời khỏi đỉnh nhọn, trầm mặc ngẩng đầu, đôi mắt anh trong suốt giá lạnh kinh người. Trên má anh xuất hiện dấu móng tay đỏ.

“Em đánh tôi?” Trần Bắc Nghiêu chậm rãi mở miệng, ngữ điệu vừa trầm khàn vừa nguy hiểm.

“Trần Bắc Nghiêu! Tôi về đây không

phải là để bán thân cho anh! Tôi quay về là vì không tin anh đối xử với tôi như vậy! Sao anh có thể cài bẫy bố mẹ tôi?” Mộ Thiện cất giọng phẫn nộ.

Anh nhếch mép cười: “Bọn họ giết chết con của tôi. Đây mới chỉ là một lời cảnh cáo nhẹ nhàng”.

Mộ Thiện sững sờ, một lúc sau cô mới có phản ứng: “Trần Bắc Nghiêu! Bố mẹ tôi cũng chỉ muốn tốt cho tôi mà thôi, lúc đó chúng ta đã sai lầm!”.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Tôi đã đến phòng khám bệnh đó. Em thông minh như vậy,

em có biết lúc tôi đứng ở nơi ấy, nghĩ về em tám năm trước nằm trên bàn mổ, tâm trạng của tôi như thế nào không? Em có biết, đứng ngay tại nơi em chịu khổ, tâm trạng của tôi thế nào không? Tưởng tượng người phụ nữ tôi coi như báu vật bỏ đi giọt máu của tôi ở chính nơi đó, tâm trạng của tôi như thế nào?”

Đầu óc Mộ Thiện trống rỗng, cô chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn.

Bàn tay Trần Bắc Nghiêu vẫn không ngừng sờ nắn trên ngực cô, cảm giác tê tê ngày càng kích thích khiến Mộ Thiện cảm thấy phần nộ, đau đớn và thẹn thùng.

“Trần Bắc Nghiêu...” Giọng Mộ Thiện nghèn nghẹn: “Trước khi đến đây tôi đã để lại tài liệu cho bạn tôi. Nếu anh không tha cho gia đình tôi, ngày mai lời khai về việc anh giết chết Đinh Mặc Ngôn và Mạn Thù sẽ được gửi đến công an tỉnh”.

“Người bạn nào cơ? Là bạn học của em ở Bắc Kinh hay Đồng Tuyên Thành?” Trần Bắc Nghiêu đến lông mày cũng không động đậy, khóe mắt anh lộ ý cười: “Em có muốn gọi điện cho họ ngay bây giờ không?”

Mộ Thiện cứng đờ. Người đàn ông trước mặt quả nhiên không còn là Trần

Bắc Nghiêu của ngày xưa. Anh vừa thâm trầm, vừa nguy hiểm lại vừa xảo quyết, giống một con sói gian manh. Tình cảnh của cô hiện tại không nằm ngoài vòng tay của anh, cô không còn con đường nào khác.

“Thật ra nếu em muốn tôi chết, em chỉ cần giao cho Diệp Vĩ Nông”. Trần Bắc Nghiêu dường như đọc được tâm tư của Mộ Thiện: “Nhưng tôi biết em không nỡ”.

Tim Mộ Thiện lại rung lên. Quả thật trước đó cô cũng từng nghĩ đến chuyện đưa tài liệu cho Diệp Vĩ Nông, nhưng cô chối phắt ngay quyết định đó mà không

hề do dự.

Cô hận anh vô cùng!

“Cút đi! Đồ điên!” Mộ Thiện thét lên rồi ra sức vùng vẫy. Cuối cùng cô cũng thoát khỏi vòng tay Trần Bắc Nghiêu. Cô giơ chân đạp mạnh vào ngực anh, anh cau mày muốn túm chân cô nhưng cô không cho anh cơ hội, lại bồi thêm một cú đấm vào ngực anh. Trần Bắc Nghiêu không kịp phòng bị, người anh lắc lư, anh ho khan hai tiếng và quỳ thẳng người. Mộ Thiện lập tức đứng dậy chạy ra cửa phòng.

“Lần đầu là vì bố mẹ, vì tiền đồ...”.

Giọng nói lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu từ sau lưng vọng tới: “Lần thứ hai là vì cái gọi là đạo đức chính nghĩa...Người phụ nữ của tôi chưa bao giờ chịu thỏa hiệp vì tôi cả”.

Mộ Thiện dừng bước.

“Lần này, tôi sẽ thay em quyết định”. Giọng điệu của anh ngày càng băng giá: “Trăm việc tốt hiếu thuận đứng đầu, em không muốn bố mẹ em chết thì không được ra khỏi cửa phòng này nửa bước”. Lời lẽ bình thản nhưng mang sự uy hiếp rõ ràng.

“Trần Bắc Nghiêu, anh là tên khốn”.

Mộ Thiện tức giận quay đầu, nhưng cô liền im lặng khi nhìn thấy anh. Trên tấm thân trần của Trần Bắc Nghiêu có hai vết máu đỏ, chảy từ vai và ngực anh xuống dưới. Vết thương của anh bị toạc ra, anh bắt đầu ho từng tiếng khàn khàn nặng nề. Thế nhưng đôi mắt anh từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi Mộ Thiện, ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn khóa chặt người cô. Nghe thấy tiếng ho không dứt của Trần Bắc Nghiêu, Lý Thành ở bên ngoài nói vọng vào, như có ý hỏi: “Lão đại!”

“Đừng vào!” Trần Bắc Nghiêu ra lệnh.

Mộ Thiện mở to mắt nhìn anh từng

bước tiến về phía cô. Cả người anh trông vừa yếu ớt vừa lạnh lẽo. Máu trên tay anh bắt đầu nhỏ xuống từng giọt, tựa như rơi vào trái tim khô cằn của Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu đi đến trước mặt cô, anh cầm một chiếc áo khoác trên ghế sofa rồi khoác lên người Mộ Thiện. Nước mắt Mộ Thiện bỗng nhiên trào ra. Lúc này cô không rõ cảm giác trong lòng là oán hận, uất ức hay thất vọng.

Cô chỉ thấy toàn thân mất hết sức lực: “Anh còn ép tôi nữa, tôi sẽ chết cho anh xem”.

Trần Bắc Nghiêu nhìn giọt lệ lăn trên gò má Mộ Thiện, từng giọt lóng lánh như

trên châu. Cô nói nếu anh ép cô nữa, cô sẽ chết. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu nói: “Hãy ở bên tôi ba năm, sinh cho tôi một đứa con”.

“Không bao giờ”. Mộ Thiện đanh mặt.

Trần Bắc Nghiêu nở nụ cười lạnh lẽo: “Mộ Thiện, đây là sự chịu đựng cuối cùng của tôi. Nếu em không đồng ý, tôi sẽ dẫn bố mẹ em xuống mồ cùng tôi”.

Mộ Thiện nhìn anh, nước mắt rơi lã chã. Thế nhưng nước mắt của cô không khiến anh mềm lòng hay thỏa hiệp. Anh quay về phía cửa phòng: “Lý Thành!”

Lý Thành đi vào, anh ta hốt hoảng kêu lên: “Tôi sẽ đi gọi bác sỹ ngay”.

Trần Bắc Nghiêu vẫy tay ra hiệu, mắt vẫn nhìn Mộ Thiện chăm chăm. Sau đó anh cất giọng dịu dàng: “Nghĩ thông suốt rồi báo cho Lý Thành, để bố mẹ em sớm bình yên”.

Nói xong không đợi Mộ Thiện trả lời, anh bám vào người Lý Thành đi chậm chậm ra ngoài. Lúc ngói biệt thự bắt đầu bật hết đèn điện, Mộ Thiện an ủi mẹ cô đang khóc nức nở vì vui mừng, sau đó cô cúp điện thoại, đẩy cửa phòng ngủ và đi vào bên trong. Trong phòng chỉ có một

ngọn đèn ngủ mờ mờ, Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ ngồi hút thuốc ở đầu giường. Anh không mặc áo, chỉ quần mấy tấm vải băng trắng, khiến anh giống một con dã thú ẩn nấp chờ thời. Gương mặt nhìn nghiêng của anh chìm trong ánh sáng dịu dịu, trông như thể anh đã chờ đợi từ rất lâu. Chờ đợi con mồi cam tâm tình nguyện hiến dâng. Nghe thấy tiếng động, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn, đồng thời tắt điếu thuốc. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh như có một ngọn lửa đang dâng trào. Mộ Thiện cúi đầu đi đến bên giường ngủ. Trần Bắc Nghiêu giơ tay kéo cô vào lòng. Dưới ánh đèn điện, gương mặt anh mờ ảo, thanh tú hơn bất cứ ai, lạnh lẽo hơn bất cứ ai. Bờ ngực anh

không gây gò mà là một tường thành vững chắc bao quanh Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu nhìn chăm chăm Mộ Thiện, bàn tay mạnh mẽ của anh vuốt ve theo đường cong cơ thể cô từ phía sau. Cả người Mộ Thiện ở trong lòng anh không thể động đậy, mặt cô dính chặt vào bờ ngực ấm nóng của anh. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh mắt sáng rực thiêu đốt người và động tác vuốt ve càng sâu hơn của anh khiến cô run rẩy, khiến cô suyt thở hỗn hển. Trần Bắc Nghiêu nhìn rõ phản ứng nhạy cảm của cô, anh thấy thân hình mềm mại rung động lòng người trước mặt khiến anh nghĩ bậy và mê đắm như mỗi lần đụng chạm và hôn cô trong đêm tối trước đây.

“Trần Bắc Nghiêu, chúng ta coi như hết rồi”. Mộ Thiện cuối cùng không nhận được thở hắt ra, cất giọng đầy oán giận.

“Không, chúng ta mới chỉ bắt đầu”. Giọng điệu của Trần Bắc Nghiêu rất bình tĩnh, anh xoay người đặt cô nằm xuống giường rồi thân hình cao lớn của anh phủ xuống người cô.

Chương 6: Sở thích đặc biệt

Ánh đèn mờ mờ tối, nhưng đôi mắt

Trần Bắc Nghiêu còn tồi hơn cả ánh đèn. Ánh mắt anh không còn vẻ dịu dàng của ngày nào, chỉ có đục vọng lên ngôi. Khác với thái độ vội vàng và cứng rắn khi ở thư phòng, Trần Bắc Nghiêu lúc này trở nên vô cùng nhẫn nại và dịu dàng. Anh vuốt ve thân thể đang cứng đờ của Mộ Thiện, anh dùng tay và đầu lưỡi hôn từng tấc da của cô, từ từ tiến xuống dưới. Sắc mặt Mộ Thiện vẫn hết sức khó coi, nhưng cơ thể cô không chịu sự điều khiển của lý trí đã mềm nhũn, gương mặt trắng ngần của cô đỏ ửng. Đến khi Trần Bắc Nghiêu hôn tới gót chân Mộ Thiện, quần áo của cô đã bị anh lột sạch. Thân thể ngà ngọc mịn màng của cô lộ ra trước mắt anh, không thể kiềm chế sự run rẩy.

Trần Bắc Nghiêu dịu dàng hôn lên gót chân Mộ Thiện, như cố ý muốn cô nhớ lại nụ hôn trộm ở Dung Thái ngày nào. Mộ Thiện bị anh hôn đến mức đầu óc hỗn loạn, theo phản xạ cô giãy giụa muốn thoát khỏi sự khống chế của anh. Trần Bắc Nghiêu cắn nhẹ lên cặp đùi trắng nõn của Mộ Thiện, làm toàn thân cô tê tê, làm cô quên cả giãy giụa, theo phản xạ cô khép chặt đùi. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng đến lúc hai người đụng chạm, Mộ Thiện vẫn vô ý thức nắm chặt tấm ga trải giường, cô muốn nhắm nghiền hai mắt nhưng không dám. Trong khi đó Trần Bắc Nghiêu không vội tiến tới, trái lại anh xuống giường bật đèn. Ánh sáng chói lóa, Mộ Thiện giơ tay che

mắt. Cô cũng không hiểu do cô sợ ánh sáng hay không muốn nhìn Trần Bắc Nghiêu.

“Em uống nước không?” Anh lấy một chai nước trên tủ ở phía đầu giường đưa cho cô.

“Không cần đâu”. Miệng nói vậy nhưng thật ra cổ họng Mộ Thiện đang khô rát.

Dường như nhận ra lời từ chối của Mộ Thiện chỉ là dối lòng, Trần Bắc Nghiêu cười cười, anh mở chai nước uống một ngụm rồi lại cúi xuống người cô. Vai Mộ Thiện lại bị anh giữ chặt, mặt anh áp sát mặt cô, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô. Đôi môi của anh phủ lấy môi cô, một dòng nước mát lạnh chảy vào miệng cô. Mộ Thiện bị sặc đến mức ho vài tiếng, Trần Bắc Nghiêu mới chịu rời khỏi đôi môi cô. Anh cất giọng dịu dàng: “Có cần tôi tiếp tục cho em uống nước?” Mộ Thiện ngồi dậy, giật chai nước trong tay anh, cô uống nửa non chai nước, anh mới tỏ ra hài lòng.

“Năm xuống”. Khóe miệng Trần Bắc

Nghiêu vẫn dính giọt nước, lấp lánh dưới ánh đèn.

Mộ Thiện cảm thấy vô cùng sỉ nhục, cô nằm thẳng đơ, hai mắt nhắm nghiền: “Trần Bắc Nghiêu, làm vậy thú vị lắm sao?”

Anh không trả lời.

Thật ra Mộ Thiện không biết, Trần Bắc Nghiêu không còn là cậu thanh niên không biết kiềm chế bản thân của năm đó. Lúc này, anh chậm rãi nắm chặt gót chân cô đẩy lên trên, khiến hai chân cô chống lên thành hình chữ M. Mộ Thiện cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ, cô liền

mở mắt, đập vào mắt cô là hình ảnh anh đang giữ chặt hai gót chân cô, gương mặt trắng trẻo của anh từ từ vùi xuống “khu vườn bí mật” giữa hai đùi cô. Trần Bắc Nghiêu nhấn nài dùng miệng và lưỡi khám phá nơi nhạy cảm của cô một cách si mê như cậu thanh niên năm nào, nhưng hùng hực, mạnh mẽ hơn. Mộ Thiện cảm thấy dường như có trăm nghìn cánh tay từ cửa động ướm át, cào thẳng vào tim cô, khiến cô vừa then thùng vừa lúng túng. Khoái cảm ngày càng rõ ràng, từ chậm đến nhanh chỉ trong giây lát. Mộ Thiện nhanh chóng thở hỏn hển, cô có cảm giác cơ thể dâng cao mãi, cao mãi... Cuối cùng ở thời khắc lên đỉnh, Mộ Thiện đột ngột cảm thấy có thứ gì đó trong đầu cô

vỡ tan theo từng cơn run rẩy của thân thể. Đó là lý trí của cô. Mộ Thiện cứ tưởng cô cố gắng cứng đờ như một xác chết, mới là sự châm biếm về hành động cường ép của Trần Bắc Nghiêu. Nhưng cô rõ hơn ai hết, bản thân cô cũng muốn có anh biết bao. Từ nơi sâu thẳm trong lòng, cô không ngừng kêu gào: Hãy yêu anh đi! Yêu anh đi! Đừng bận tâm đến việc anh phóng hỏa giết người, chẳng phải anh là người cô yêu nhất hay sao? Anh làm nhiều chuyện như vậy, dù tốt hay xấu cũng chỉ vì quá yêu cô! Mộ Thiện còn thoáng có ý nghĩ ích kỷ, hiện tại cô vẫn yêu anh, cứ tận hưởng ba năm tình ý nồng thắm thì đã sao? Hơn nữa anh dùng bố mẹ uy hiếp cô, cô là con gái

hiếu thảo nên phải nhịn nhục. Cô là người con vĩ đại, ai dám chỉ trích cô dao động và truy lạc nào? Thế nhưng cô vẫn thấy không ổn, không ổn một chút nào. Anh không thể coi mạng sống của người vô tội như cỏ rác. Sao cô có thể ngủ cùng anh, mở to mắt nhìn anh không từ một thủ đoạn xấu xa, nhìn anh làm chuyện trái luân thường đạo lý, rồi một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ phải nhìn thi thể lạnh lùng của anh nằm trước mặt. Nhưng cô không còn sức lực vùng vẫy. Cơn khoái cảm đã đánh mạnh vào lý trí của Mộ Thiện, khiến tinh thần cô hỗn loạn. Cô không biết anh đang làm gì, cô chỉ biết toàn thân cô như một ngọn lửa bùng cháy, cô không thể không chế cảm giác

trông rỗng đang lan tỏa khắp người. Phản ứng của cơ thể thay thế tất cả, Mộ Thiện vừa bất lực vừa ngượng ngùng nhận ra một sự thật: cô rất muốn có anh. Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu rời khỏi “hang sâu” của Mộ Thiện. Cô cảm thấy không phải anh rời khỏi thân thể cô mà rút toàn bộ sinh khí của cô. Mộ Thiện bất giác mở mắt, cô bắt gặp thân thể trần truồng như loài báo hoang dại và gương mặt anh tuấn như một bức họa của Trần Bắc Nghiêu. Nhận ra sự thất thần của Mộ Thiện, anh nhếch mép đồng thời kéo hai chân cô giăng sang hai bên. Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, đôi mắt đen lấp lánh đầy dục vọng. Mộ Thiện nghe thấy anh thở hắt ra một tiếng đầy thỏa mãn, mặt cô

càng nóng hơn. Tâm trạng phức tạp vừa nhục nhã vừa đau lòng vừa chờ đợi khiến đại não cô ngày càng quay cuồng. Cô không còn một chút sức lực, chỉ có thể để mặc anh chi phối. Trần Bắc Nghiêu đứng trước “cửa hang” của cô thăm dò một vài giây. Cảm giác đau nhói khiến Mộ Thiện thở hắt ra, người cũng tỉnh táo thêm mấy phần, cô bắt đầu vùng vẫy kháng cự. Nhưng Trần Bắc Nghiêu dường như lường trước sự phản kháng của cô, hai tay anh khóa chặt thắt lưng cô, khiến cô không thể động đậy mà chỉ còn cách chịu đựng những đợt tấn công của anh. Động tác của Trần Bắc Nghiêu chậm lại nhưng anh không chịu lùi bước. Anh cúi người xuống cất giọng dịu dàng

và đổ dành bên tai Mộ Thiện: “Nhìn anh...Thiện Thiện, sẽ đỡ nhanh thôi... nhìn anh đi...”. Thanh âm của anh đầy mê hoặc, Mộ Thiện lập tức mở mắt nhìn anh. Gương mặt đẹp đẽ và đôi mắt thâm trầm của anh nhìn cô cả trăm năm, ngàn năm. Dục vọng dâng trào trong đáy mắt anh như muốn xé cô thành mảnh vụn và chiếm đoạt cô. Một chút lý trí còn sót lại trong đầu Mộ Thiện không biết trôi dạt về phương nào. Cảm giác khó chịu cuối cùng cũng qua đi, Mộ Thiện vô thức nắm chặt hai cánh tay rắn chắc của Trần Bắc Nghiêu, toàn thân cô bắt đầu run lên từng cơn. Cô và anh tám năm trước mới chỉ làm sơ một vài lần nhưng hai cơ thể vô cùng hòa hợp. Vào lúc này, Trần Bắc

Nghiêu cũng phát hiện ra sự thay đổi của Mộ Thiện, anh không cần tiếp tục nhẫn nhịn, thắt lưng anh hơi nhích lên, tiến thẳng vào nơi sâu thẳm trong cô. Hơi thở của Mộ Thiện ngày càng gấp gáp, hai chân cô quặp chặt eo Trần Bắc Nghiêu. Động tác của anh càng nhanh, cơ thể cô ngày càng thiêu cháy, nhưng nơi sâu thẳm nhất trống rỗng khó chịu. Mỗi một lần lên đỉnh của Trần Bắc Nghiêu khiến cô đau đến mức muốn chết, dễ chịu đến mức muốn chết. Nỗi đau khổ, thất vọng, nhớ nhung, ham muốn tích tụ ở trong lòng Mộ Thiện bấy lâu, cộng thêm cơ thể vô cùng nhạy cảm khiến cô có một cảm giác hưng phấn chưa từng có. Mộ Thiện kêu rên một tiếng mê người, hai đùi cô khép lại,

thân thể mất kiểm soát run rẩy. Vậy mà Trần Bắc Nghiêu ngày càng luồn mạnh hơn, khiến Mộ Thiện thật sự khó có thể chịu đựng được cơn thèm khát của anh, cô muốn đẩy anh ra, muốn trách móc anh, muốn kêu anh dừng lại nhưng Trần Bắc Nghiêu như mũi tên đã rời khỏi cánh cung, đẩy mắt anh chỉ còn lại ngọn lửa đam mê hừng hực.

Sáng sớm ngày hôm sau, di động của Trần Bắc Nghiêu để trên đầu giường reo vang. Anh nghe điện thoại và nói nhỏ: “Chờ đã”. Nói xong anh cúi đầu nhìn Mộ Thiện đang ngủ say sưa trên cánh tay anh, rồi anh nhẹ nhàng đẩy cô dịch ra một chút. Trần Bắc Nghiêu xuống giường

đi sang thư phòng. Là điện thoại của Châu Á Trạch, anh ta báo cáo tin tức mới nhất Sweet thu thập được. Sau đó anh ta tò mò hỏi: “Chị dâu ngày hôm qua sắc mặt không tốt lắm, chị ấy không làm mình làm mảy với anh đấy chứ?”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, ngữ điệu bình thản: “Không có gì, cô ấy đang ngủ”.

Châu Á Trạch kinh ngạc, anh ta im lặng vài giây mới mở miệng: “Không ngờ...chị ấy sẽ không quay về Bắc Kinh phải không anh?”

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt về phía

phòng ngủ: “Không”.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu quay về giường ngồi xuống, anh châm một điếu thuốc, cúi đầu nhìn người đàn bà của anh đang ngủ say. Mộ Thiện cảm thấy cổ họng khô rát, đau đến mức cô mở to mắt tỉnh dậy. Trần Bắc Nghiêu ngồi bên mép giường, thân hình để trần của anh trông như bức điêu khắc. Dưới lớp băng trắng cuốn trên ngực anh ẩn hiện vết máu đỏ thắm ra ngoài. Trần Bắc Nghiêu dường như không phát hiện ra vết thương lại bị toạc, anh im lặng nhìn cô chăm chú qua làn khói thuốc dày đặc. Không biết anh đã ngồi đó bao lâu rồi. Cuộc ái ân, yêu đương mê đắm, mãnh

liệt tới qua giống như một giấc mơ. Khi bốn mắt nhìn nhau, Mộ Thiện theo bản năng kéo chần trùn kín người, sắc mặt cô vô cùng lạnh lùng. Động tác của Mộ Thiện khiến anh mỉm cười. Cô không nhìn Trần Bắc Nghiêu, nhớ đến cổ họng khô rát, cô liền cầm chai nước trên đầu giường.

Trần Bắc Nghiêu ôm eo cô, cười khê: “Chai này mở từ hôm qua rồi, để anh đi lấy chai khác”.

Lúc Mộ Thiện tỉnh lại đã là buổi trưa. Bên ngoài trời u ám như lúc chạng vạng, gió bão đập mạnh vào cửa sổ. Sáng nay Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện ngủ tiếp,

cả cô và anh đều mệt mỏi rã rời. Nhưng lúc này bên cô không một bóng người, Trần Bắc Nghiêu đi từ lúc nào không hay. Cả người Mộ Thiện đau nhức, cô bở chần ngồi dậy, từ cánh tay đến ngực, thắt lưng, đùi cô, chỗ nào cũng có dấu vết của cuộc hoan lạc do anh để lại. Anh không hề che dấu sự cuồng nhiệt phải đè nén bao năm. Trên thực tế, người được giải phóng cảm xúc không chỉ có một mình Trần Bắc Nghiêu. Người cô cũng mềm nhũn, chỉ muốn nằm yên một chỗ. Cô nghĩ, sao cô có thể bị anh giam giữ ở bên cạnh anh? Cô đâu phải là người ngốc nghếch, dù anh có cẩn thận đến mấy, nếu cô sớm có sự chuẩn bị trước thì cũng không đến mức này, bị anh ép lên

giường, lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, thấp thỏm lo sợ. Ai cô cũng cư xử dè chừng, từ Châu Á Trạch, Đinh Hành, thậm chí cả Diệp Vi Nông. Chỉ duy nhất một mình Trần Bắc Nghiêu là cô không bao giờ đề phòng. Mộ Thiện chợt nhớ đến ngày gặp lại anh sau bao năm xa cách. Trần Bắc Nghiêu chơi bản nhạc cô yêu thích *Castle in the Sky* ở tầng tên cùng tòa nhà Dung Thái. Khi đó anh tỏ ra lạnh nhạt và xa lạ, có quan hệ mờ ám với Mạn Thù. Kể từ lúc đó, anh đã cho cô một tín hiệu sai. Cô nghĩ anh cố tình che giấu sự dịu dàng, cô cho rằng anh luôn thâm tình như trước kia. Sau đó dù tận mắt chứng kiến anh giết người, cô vẫn nghĩ cô là một người đặc biệt đối với

anh, cô tưởng anh vẫn si tình như cậu thanh niên năm đó. Còn nữa, lúc ở trên ô tô anh nắm tay cô, nụ hôn nhẹ như lông hồng trên tàu casino, anh không hề gây khó dễ cho cô. Anh còn tặng cô quà, đỏ mặt nói với cô: “Tôi muốn một lần nữa theo đuổi em...” Hai lần bị cô cự tuyệt, anh chỉ đứng yên một chỗ, không cưỡng ép cô cũng không hề tỏ ra tức giận. Chính vì vậy từ trong tiềm thức cô cho rằng anh luôn yêu thương và tôn trọng cô, giống như cô là thiếu nữ duy nhất ở trong tim anh tám năm trước. Anh luôn dẫn dắt cô, muốn cô bất chấp tất cả yêu anh như xưa, muốn cô cam tâm tình nguyện. Vì vậy sau khi thất bại, anh quay ngoắt 180 độ, đột ngột giở trò gây khó dễ, cô mới trở tay

không kịp. Hóa ra dưới vỏ ngoài nho nhã dịu dàng, anh rõ ràng là con sói, lòng dạ hiểm độc, ra tay tàn nhẫn. Cô nên làm gì bây giờ? Cô phải ký giấy ghi nợ ba mươi triệu, cô và anh có hợp đồng làm “Trợ lý cá nhân” hợp pháp đảng hoàng. Trong ba năm tới cô sẽ ở bên anh nửa bước không rời, nếu vi phạm cô sẽ phải bồi thường một khoản tiền vô cùng lớn. Có điều ba năm sau thì sao? Mộ Thiện biết đây chỉ là kế hoãn binh của Trần Bắc Nghiêu, anh muốn cùng cô sớm tối bên nhau. Anh muốn dùng khoảng thời gian ba năm làm hao mòn ý chí của cô, đến lúc đó cô sẽ không nỡ rời xa anh. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện cảm thấy trong lòng vừa u sầu vừa buốt giá. Người đàn ông này đã dùng

mọi thủ đoạn với cô, anh vừa đáng thương vừa đáng hận. Mộ Thiện từng cho rằng ý chí của cô vững như bàn thạch. Thế nhưng tối qua, cơ thể cô khao khát anh quá mức tưởng tượng, cô tưởng bản thân của cô có thể kiềm chế trước sự bùng cháy của anh. Cô vĩnh viễn không bao giờ chấp nhận những việc anh làm. Nhưng một ngày nào đó, liệu cô có bị khuất phục trước tình yêu, tình thân và dục vọng mà tự nguyện ở bên cạnh anh? Giống như anh nói, cô không cần chọn lựa. “Vì cha mẹ”, “vì là một người con hiếu thảo”, lương tâm của cô đã có một lí do quang minh chính đại. Sau đó thì sao? Sau đó, cả đời cô đứng sau lưng anh, giả vờ không thấy những cảnh đắm

máu anh gây ra? Cô sẽ giống những người đàn bà của các ông trùm khác, dù biết là vô ích nhưng vẫn ngày ngày cầu nguyện, mong mỗi một cách đau khổ có thể chuộc tội thay người đàn ông của mình. Đây chính là tương lai của cô và anh?

Trên tầng hai có một phòng tiếp khách riêng. Lúc Mộ Thiện đi vào, trong phòng không bật đèn sáng, ngoài trời mưa gió gầm gào, tivi bật tiếng rất nhỏ, hình ảnh nhấp nhòe. Một bóng dáng cao ráo ngồi yên lặng trên ghế sofa. Nhờ ánh đèn tường tờ mờ chiếu xuống người Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện mới nhìn rõ gương mặt anh. Gương mặt anh như được phủ

một lớp băng, vô cảm. Đôi mắt đen của anh nhìn chăm chú vào màn hình tivi. Bất cứ ai nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu lúc này cũng sẽ sồn da gà, cũng đều cảm thấy anh rất khó gần. Đây mới là con người thật của Trần Bắc Nghiêu, cuối cùng anh đã để lộ bộ mặt thật trước cô? Nghe tiếng bước chân, Trần Bắc Nghiêu quay đầu về phía cửa ra vào. Ánh mắt anh bỗng nhiên trở nên sâu thẳm khó đoán ý. Bàn tay anh đang đặt trên ghế sofa hơi động đây, hình như đang chờ đợi Mộ Thiện lao vào vòng tay anh. Mộ Thiện ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện Trần Bắc Nghiêu.

“Lại đây!” Trần Bắc Nghiêu ngồi

thẳng, hơi nheo mắt nhìn Mộ Thiện.

Mộ Thiện vẫn giữ sắc mặt u sầu, cô không hề nhúc nhích. Tuy biết làm gì cũng tốn công vô ích nhưng cô không muốn lại gần anh. Trong lòng cô thấy hận anh, hận anh khiến cô đau khổ và bối rối. Trần Bắc Nghiêu im lặng nhìn Mộ Thiện. Bộ quần áo hôm qua đã bị rách nên cô mặc áo phong của anh. Mái tóc dài đen nhánh của cô như dòng nước, đôi chân dài thon thả, gương mặt trong sáng, thánh thiện, đôi mắt long lanh quyến rũ. Vậy mà người phụ nữ đẹp đẽ này không chịu mở rộng vòng tay với anh. Trần Bắc Nghiêu đứng dậy đi đến bên Mộ Thiện ngồi xuống, anh giơ tay ôm eo cô.

“Trần Bắc Nghiêu, anh đừng quá đáng như vậy!”. Mộ Thiện giãy giụa hòng thoát khỏi tay anh, nhưng khi chạm phải vết thương trên ngực Trần Bắc Nghiêu, cô lập tức đỡ người. Trần Bắc Nghiêu nhìn ra phản ứng của Mộ Thiện, khước mắt anh để lộ ý cười. Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, không đợi cô có phản ứng, anh kéo cô nằm xuống ghế sofa và nằm đè lên người cô.

“Giám đốc Mộ, gần đây chị có chuyện vui gì mà khí sắc tốt thế”. Trợ lý Giang Na đặt tài liệu lên bàn, tươi cười hỏi Mộ Thiện.

Một cô gái trẻ ngồi bên cạnh mỉm cười: “Chắc chắn là chị...đang yêu đúng không ạ? Giám đốc Mộ, lúc nào chị bảo bạn trai đi chiếc xe BMW 760 mời tụi em ăn cơm nhé”.

Nếu là trước kia, Mộ Thiện nhất định sẽ tán gẫu cùng đồng nghiệp, thì hôm nay cô chỉ mỉm cười: “Đừng nói linh tinh, các cô mau làm việc đi”.

Mộ Thiện vừa cầm tập tài liệu, chuông điện thoại reo. Giọng nói trầm ấm của Trần Bắc Nghiêu truyền đến: “Anh đang ở dưới tầng một”. Mộ Thiện rời khỏi văn phòng trong ánh mắt ngưỡng mộ và tò mò của đồng nghiệp. Ra khỏi

đại sảnh, cô nhìn thấy chiếc xe hơi quen thuộc đỗ ngoài cửa. Ngày nào cũng như ngày nào, râu tóc trong tay hai giới hắc bạch đạo ở thành phố Lâm, đáng lẽ Trần Bắc Nghiêu phải bận tới mắt tới mũi mới đúng, vậy mà anh có thời gian rảnh rỗi đưa đón cô mỗi ngày. Khi Mộ Thiện đi gần đến nơi, lái xe mở cửa cho cô. Mộ Thiện cúi đầu, thấy Trần Bắc Nghiêu mặc com-lee đen ngồi ở hàng ghế sau, tay anh đặt lên đầu gối. Anh nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp. Mộ Thiện coi anh như không khí, cô ngồi vào vị trí, giở tập tài liệu trong tay ra xem. Máy giây sau, Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên vai Mộ Thiện: “Tươi tỉnh một chút đi em!” Sắc mặt Mộ Thiện vẫn lạnh như băng.

Đã năm ngày trôi qua kể từ đêm cuồng loạn đó. Tất cả hành lý của Mộ Thiện được chuyển đến nhà Trần Bắc Nghiêu, cô chính thức trở thành người đàn bà của anh. Trần Bắc Nghiêu dường như không bao giờ thỏa mãn nhu cầu, dù vết thương chưa lành hẳn nhưng tối nào anh cũng nhấn chìm cô trong hoan lạc, khiến cô nhận thức ra một điều người đàn ông kìm nén dục vọng nhiều năm đáng sợ như thế nào. Ban ngày anh giữ lời hứa, không gây ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc của cô. Chỉ có điều ngày nào anh cũng gửi hoa tươi đến văn phòng Mộ Thiện, thỉnh thoảng còn chuẩn bị hộp quà đặt ở ghế sau xe ô tô. Giống như cô và anh đang yêu đương hẹn hò, anh rất dịu dàng

và chiều chuộng cô. Mộ Thiện không nhìn Trần Bắc Nghiêu, cô luôn giữ thái độ thờ ơ. Chỉ khi ở trên giường, thỉnh thoảng cô mới cắn anh, anh đáp lại bằng cách càng ra vào mạnh hơn, đưa cô đến hết đỉnh cao này đến đỉnh cao khoái lạc khác. Mộ Thiện biết Trần Bắc Nghiêu đang từng bước mài mòn sự ngang bướng, cứng rắn trong cô.

Trần Bắc Nghiêu dẫn Mộ Thiện tới một nhà hàng nằm ở con đường phía sau khách sạn nơi phồn hoa nhất thành phố. Mặc dù nằm ở khu phố sầm uất nhưng không gian nhà hàng rất yên tĩnh. Bức tường đá rêu phong mang đậm kiến trúc cổ xưa. Ở bên trong nhà hàng, lối đi lại

cũng rất yên tĩnh. Ngoài nhân viên phục vụ dẫn đường, Mộ Thiện không nhìn thấy ai khác. Cô lặng lẽ đi theo Trần Bắc Nghiêu tới phòng riêng nằm ở góc trong cùng. Khách vẫn chưa đến, căn phòng không một bóng người. Trên chiếc bàn gỗ đen thấp theo kiểu Nhật Bản bày mấy đĩa đồ ăn trông rất bắt mắt. Đằng sau có một bức tranh phong cảnh. Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đi vòng ra sau bức tranh đó. Anh đẩy cánh cửa gỗ ở đằng sau, cánh cửa thông sang một gian phòng khác. Đó là một phòng tranh. Trên tường treo đầy những bức tranh tinh tế, có tranh thủy mặc, tranh sơn dầu, như lạc vào một nơi phong cảnh đẹp không có lời nào diễn tả hết. Hai người đi đến bên

cửa sổ. Bên ngoài cửa kính trồng đầy cây xanh. Ở góc phòng, một chiếc piano màu đen bóng nổi bật dưới ngọn đèn vàng. Trần Bắc Nghiêu buông tay Mộ Thiện, anh đi tới chỗ cây đàn ngồi xuống. Tiếng đàn du dương vang lên, bản nhạc anh chơi là bản Canon nổi tiếng. Mộ Thiện vờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lúc sau cô không chịu nổi liền quay lại nhìn anh. Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, anh chơi rất tập trung. Mi mắt anh hơi khép lại, gương mặt trắng trẻo của anh lung linh dưới ánh đèn vàng, bất cứ ai liếc qua dáng vẻ của anh lúc này cũng không thể rời mắt. Thần sắc anh khoan thai và thư thái hiếm thấy. Đôi bàn tay anh nhảy múa như có linh hồn, lướt nhanh trên phím

đàn. Hình ảnh Trần Bắc Nghiêu đang ngồi chơi đàn và người đàn ông thâm hiểm cưỡng ép cô những ngày qua như hai kẻ hoàn toàn xa lạ. Tiếng đàn réo rất bi thương, Mộ Thiện như thấy vạn vật đều biến mất, tầm mắt cô chỉ còn lại hình dáng cô độc của anh ngồi ở đó. Vào giây phút này, người đàn ông trước mặt Mộ Thiện vô cùng dịu dàng và thuần khiết. Mộ Thiện chưa xót trong lòng, cô hận Trần Bắc Nghiêu, nhưng nghe tiếng đàn và nhìn gương mặt bình thản của anh, cô chỉ mong giây phút này có thể kéo dài mãi mãi. Khi bản nhạc kết thúc, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn Mộ Thiện. Hai tay Mộ Thiện túm lấy gấu váy, cô nhìn vào mắt anh, nhất thời không lay

động. Hai người ngẩn ngơ im lặng nhìn nhau, cho đến khi đằng sau vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

“Mộ Thiện, Bắc Nghiêu”.

Diệp Vi Nông đứng dưới bức tranh cuộn tròn ở trên tường, đằng sau cô là một người đàn ông cao lớn. Anh ta mỉm cười gật đầu với Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện gật mình. Người đàn ông khoảng ba lăm, ba sáu tuổi, khuôn mặt sáng sủa. Đôi mắt sâu của anh ta rất ôn hòa, khiến tướng mạo vốn góc cạnh mềm mại hẳn. Chỉ đứng yên một chỗ nhưng người đàn ông tỏa ra một sức mạnh đáng tin cậy. Trong lúc Mộ Thiện

chưa định thân, vai cô bị một người ôm nhẹ, người đó đưa cô đi đến trước Diệp Vi Nông và người đàn ông mới xuất hiện.

“Đây là Lão Tuần nhà tớ”. Diệp Vi Nông mỉm cười: “Hai người gọi anh ấy Lão Tuần là được rồi”.

“Cậu chơi đàn hay thật”. Lão Tuần nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Tên tôi là Tuần Vực”.

Trần Bắc Nghiêu bắt tay anh ta: “Tôi là Trần Bắc Nghiêu”.

Bốn người quay về phòng ăn ngồi

xuống. Sau khi hàn huyên vài câu, Diệp Vi Nông quay sang Lão Tuần: “Anh nói những thứ thuộc về nghệ thuật như tiếng đàn và tranh vẽ có thể phản ánh tình cảm và lòng người. Hôm nay nghe Tiểu Bắc đánh đàn, anh có cảm nhận gì nào?”

Lão Tuần mỉm cười, thốt ra mấy từ đầy thâm ý nhưng lại khó hiểu: “Tiếng đàn như tính cách người đó”.

Trần Bắc Nghiêu cười cười, kính rượu Lão Tuần.

Đặt ly rượu xuống bàn, Lão Tuần nhìn Mộ Thiện: “Nghe Vi Nông nói, Tiểu Mộ cũng tốt nghiệp đại học H?”

Mộ Thiện gật đầu: “Không ngờ trùng hợp như vậy”.

Lão Tuần cất giọng tán thưởng: “Bỏ qua nhiều doanh nghiệp nước ngoài với mức lương cao để về quê gian khổ lập nghiệp, người như Tiểu Mộ thật hiếm có. Sau này trong việc kinh doanh gặp khó khăn gì, cô hãy gọi điện cho thư ký của tôi, đừng ngại”.

Mộ Thiện tỏ ra cảm kích, cô nâng ly rượu nhưng bị Trần Bắc Nghiêu giành lấy, anh cười tươi với cô: “Còn không mau gọi sư huynh? Anh thay em kính sư huynh một ly”.

Diệp Vi Nông cười cười: “Cậu ấy có uống ngàn chén cũng chẳng say đâu. Trần Bắc Nghiêu, anh bảo vệ cậu ấy kỹ quá đấy!”

Trần Bắc Nghiêu uống cạn ly rượu rồi cất giọng bình thản: “Chúng tôi dự định có con nên tôi mới không cho cô ấy uống rượu”.

Giọng nói của anh rất đúng mực và dịu dàng, người nào nghe thấy chắc cũng sẽ cảm động. Mộ Thiện đang uống trà bị sặc trong cổ họng.

Diệp Vi Nông kinh ngạc nhìn Mộ Thiện. Ánh mắt Lão Tuần hiền hòa thêm mấy phần, anh ta gật đầu với Trần Bắc Nghiêu: “Cậu có phúc mới tìm được cô bạn gái tốt như Tiểu Mộ”.

Mặc dù lời nhận xét “Tiếng đàn như tính cách người đó” mang tính khách sáo nhưng ấn tượng của Lão Tuần về Trần Bắc Nghiêu cũng không tồi. Hai người trò chuyện đến nửa đêm, phần lớn thời gian họ bàn luận về nền kinh tế của thành phố Lâm và những khó khăn các doanh nghiệp vừa và nhỏ gặp phải khi chuyển đổi mô hình kinh tế. Có lúc Lão Tuần cau mày trầm ngâm, có lúc mỉm cười vui vẻ. Diệp Vi Nông kéo Mộ Thiện ngồi xuống

ghế sofa ở bên cạnh. Trước đó Mộ Thiện đã thông báo với Diệp Vi Nông, cô thay đổi quyết định, cô muốn quay về với Trần Bắc Nghiêu. Diệp Vi Nông biết mối quan hệ giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu không phải nói bỏ là có thể bỏ nên cô cũng không có ý định khuyên nhủ bạn, chỉ thờ dãi nói: “Cũng tốt thôi, thật ra tớ mong cậu quay về với anh ta, ít nhất cậu cũng không ngơ ngẩn như mấy hôm trước”. Cô quan sát từ đầu đến chân Mộ Thiện rồi mỉm cười: “Quả nhiên khác hẳn”.

“Khác gì cơ?” Mộ Thiện giả bộ không hiểu.

Diệp Vi Nông véo má Mộ Thiện:
“Trông cậu mềm mại tươi tắn hẳn ra”.

Mộ Thiện đỏ mặt, Diệp Vi Nông nói nhỏ: “Vừa rồi chúng kiến cảnh anh ta chơi đàn cho cậu nghe, tớ rất cảm động. Mộ Thiện, tớ biết bây giờ cậu vẫn chưa thoải mái lắm, nhưng mỗi người cả đời cũng chỉ yêu một người. Tuy công ty của Trần Bắc Nghiêu có dính dáng đến làm ăn phi pháp nhưng dù sao anh ta không là tên xã hội đen quá đáng. Bằng không hôm nay Lão Tuần cũng chẳng đến gặp anh ta”.

Mộ Thiện lặng thinh.

Diệp Vi Nông không nhìn Mộ Thiện, cô thở dài: “Không ngờ một người đàn ông lạnh lùng như Trần Bắc Nghiêu mở miệng ra là nhắc đến con cái. Nếu cậu không tình nguyện ở bên cạnh anh ta, anh ta sẽ rất đáng thương”.

Mộ Thiện đánh trống lảng: “Còn cậu thì sao? Lúc nào mới định sinh con? Lúc gặp cậu, Thị trưởng Tuần không phải độc thân đúng không?”

Diệp Vi Nông mỉm cười: “Gia đình bên Bắc Kinh ép anh ấy tục huyền nhưng anh ấy không chịu. Tớ và anh ấy không thể kết hôn, nhưng sống như bây giờ tớ đã cảm thấy mãn nguyện rồi”.

Hơn mười giờ đêm, Lão Tuần và Diệp Vi Nông ngồi xe ra về trước. Trần Bắc Nghiêu tặng Lão Tuần bức thư pháp do ông ngoại anh viết. Lão Tuần hơi bất ngờ nhưng vẫn vui vẻ nhận lấy. Vừa ngồi lên xe, Trần Bắc Nghiêu lập tức áp sát Mộ Thiện, người anh toàn mùi rượu.

“Cám ơn em!” Đôi mắt anh sáng ngời.

Mộ Thiện nói lạnh lùng: “Không phải vì anh. Ba năm sau, công ty tôi vẫn tiếp tục làm ăn ở thành phố Lâm”.

Trần Bắc Nghiêu không đếm xỉa đến

sự lạnh nhạt của Mộ Thiện, anh cười cười rồi cầm tay cô đưa lên miệng hôn nhẹ. Mộ Thiện cảm thấy buồn buồn, vừa định giật lại nhưng anh càng nắm chặt hơn. Trần Bắc Nghiêu không còn vẻ dịu dàng, tư lự và kiên nhẫn như ngày nào. Bây giờ chỉ cần anh muốn, anh sẽ cướp đoạt một cách thẳng thắn và tàn nhẫn. Có lẽ do cuộc gặp gỡ tối nay thuận lợi nên tâm trạng Trần Bắc Nghiêu rất tốt.

Tối nay, Mộ Thiện lại được chứng kiến một bộ mặt khác của Trần Bắc Nghiêu. Cô không thể không phục thù đoạn của anh. Thị trưởng Tuần là người có xuất thân cao quý, anh ta không bận tâm đến tiền bạc cũng như phụ nữ, mấy

năm nay bên cạnh anh ta chỉ có Diệp Vi Nông. Anh ta được điều từ Bắc Kinh về thành phố Lâm, không bao lâu sau chắc chắn sẽ được đề bạt vào vị trí cao hơn. Làm thế nào mới có thể khiến thị trưởng Tuần trở thành bạn bè? Đó là chiêu “quân tử kết giao”. Bản nhạc Canon bi thương, ai nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu lúc đó cũng sẽ bị tư thế và dung mạo thanh tao cô độc của anh chinh phục. Người phụ nữ của anh lại là sinh viên đại học H, là tiểu sư muội trong sạch, chính trực. Điều này càng giúp Trần Bắc Nghiêu ghi điểm trong con mắt Thị trưởng Tuần. Hơn nữa anh dịu dàng chăm sóc bảo vệ người anh yêu thương, anh chung tình như thị trưởng Tuần đối với Diệp Vi

Nông. Anh có cách nhìn độc đáo về xu hướng phát triển kinh tế của thành phố Lâm, anh thể hiện mình là nhà doanh nhân trẻ đầy tài năng. Anh thể hiện tất cả nhiều điều đó một cách tự nhiên, khiến Thị trưởng Tuần nhìn anh bằng con mắt khác hoàn toàn. Mộ Thiện không hề cảm thấy bất ngờ khi chứng kiến Trần Bắc Nghiêu khéo léo dẫn dắt Thị trưởng Tuần trở thành tri kỷ của anh. Người đàn ông này làm gì cũng mưu tính đâu ra đấy. Cô chỉ là không biết anh kết bạn với Thị trưởng Tuần là để "thủ thành" hay "tiên công"?

Dường như nhận ra sự ngờ vực của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu nhếch mép:

“Em muốn hỏi gì thì hỏi đi, em là người phụ nữ của anh, anh sẽ không giấu em”.

Mộ Thiện không muốn nhiều lời với Trần Bắc Nghiêu, nhưng chuyện này liên quan đến Thị trưởng Tuần và Diệp Vi Nông, cô không thể không bận tâm, vì vậy cô hỏi anh: “Gần đây anh bận công việc gì?”

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, chỉ cười cười nhìn cô. Đáp án cô tự hiểu. Ánh mắt của anh khiến Mộ Thiện không chống đỡ nổi, cô quay sang chỗ khác rồi hỏi thẳng: “Sau khi kết bạn với Thị trưởng Tuần, kế hoạch tiếp theo của anh là gì?” Trần Bắc Nghiêu tiếp tục cười

cười, anh sờ bao thuốc, nhìn thấy cô lại rút tay về. “Thiện Thiện, em đừng nghĩ ngợi nhiều. Chín mươi chín phần trăm thời gian, anh là một thương nhân làm ăn chân chính”.

Mộ Thiện im lặng.

Trần Bắc Nghiêu tiếp tục lên tiếng: “Phó Tỉnh trưởng họ Triệu vừa được giới thiệu chuyển đi Bắc Kinh. Tỉnh ủy khuyết một vị trí, nghe nói sẽ tuyển người từ thành phố Lâm. Em đánh giá ai cao hơn?”

Mộ Thiện hiểu chữ “ai” anh nói ở đây là chỉ Thị trưởng Tuần và Phó Thị

trưởng Ôn Tệ Trân. Cô trầm tư một lúc rồi nói: “Nghe nói Tuần Vực là con trai nhỏ không được cưng chiều của Tuần gia nên mới bị đẩy đến thành phố Lâm, bản thân anh ta cũng không tệ. Ôn Tệ Trân nhiều năm qua là chỗ dựa của Đinh Mặc Ngôn, tôi không nghĩ ông ta trong sạch. So với Ôn Tệ Trân, tôi thà bỏ một phiếu cho Thị trưởng Tuần”. Thấy Mộ Thiện không còn giữ thái độ xa cách nữa, Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, hai tay anh nâng mặt cô rồi dịu dàng liếm viền môi cô.

“Ừ, chúng ta cùng bỏ một phiếu cho Thị trưởng Tuần”.

Hôm đó Trần Bắc Nghiêu và Thị

trưởng Tuần chỉ nói chuyện thuộc tâm vĩ mô, không hề nhắc đến vấn đề riêng. Nhiều ngày sau đó, Trần Bắc Nghiêu không bảo Mộ Thiện đi cùng anh. Anh và Thị trưởng Tuần hình như trở thành bạn tâm giao.

Có một điều Mộ Thiện không ngờ tới, nửa tháng sau xuất hiện một vụ scandal long trời lở đất, khiến chón quan trường từ trước đến nay vốn rất bình ổn của thành phố Lâm rung chuyển mạnh. Hình ảnh và đoạn băng video được quay rất rõ. Dưới ánh đèn sáng trưng, cô gái trẻ có thân hình đầy đặn, trắng mịn, người bị gập thành tư thế quái dị đang cùng một người đàn ông trung niên không rõ mặt ân

ái mãnh liệt. Cô gái đã bị làm mờ gương mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô mím chặt, khiến người xem không khỏi tưởng tượng lúc đó cô đau đớn và sung sướng như thế nào. Bất cứ ai chứng kiến cảnh tượng ướt át như thế, nghe tiếng thở gấp gấp của người đàn ông và tiếng rên rỉ của cô gái chắc cũng sẽ sồn da gà, đồng thời thâm kinh miệt họ. Mộ Thiện tắt vi tính, uống một hớp nước, trầm tư suy nghĩ.

Mấy ngày trước, trên một diễn đàn đột nhiên xuất hiện tin tức một lãnh đạo cao cấp dự dồ cưỡng bức một nữ sinh viên đại học. Người đưa tin còn ám chỉ vị quan chức cao cấp đó là Phó Thị trưởng

Ôn, cô gái là một nữ sinh viên còn trinh. Quan chức, ngược đãi tình dục, nữ sinh viên xinh đẹp... Tất cả những tí tởm này liên quan đến nhau, kích thích trí tò mò của mỗi con người. Vì vậy tin tức vừa được đưa ra đã lập tức lan truyền trên mạng với tốc độ chóng mặt. Chưa đến nửa ngày sau đó, toàn bộ hình ảnh và lời bàn tán của dân mạng đều bị xóa sạch, không còn một chút dấu vết nhưng vụ việc để lại hậu quả quá lớn. Nghe nói cô sinh viên đã xin thôi học, rất nhiều sinh viên trường đại học Lâm lên tiếng, tạo thành dư luận mạnh mẽ đòi Thành ủy điều tra chân tướng sự việc và yêu cầu trừng phạt nghiêm minh người đàn ông đồi bại kia. Khi đọc những dòng tin này,

ý nghĩ đầu tiên của Mộ Thiện là: xảy ra chuyện lớn như vậy, Ôn Tệ Trân chắc không thể chuyển lên tỉnh ủy. Cô cảm thấy nhất định có người đứng đằng sau bày trò, nhưng quan trọng hơn là không ai bắt ép Ôn Tệ Trân. Dù thế nào đi chăng nữa cũng do ông ta có hành vi bày bạ, gieo nhân nào gặp quả đó. Nếu đúng là ông ta cưỡng bức nữ sinh viên, Mộ Thiện càng thấy ghê tởm ông ta.

Mộ Thiện đoán không sai. Một ngày sau, quả nhiên có người tự xưng là giáo sư đại học ở thành phố Lâm gửi tin nhắn lên mạng nói ông ta chịu trách nhiệm về thông tin nói trên. Ông ta cho biết có một cô sinh viên bị một quan chức cưỡng

bức mà không biết cầu cứu ai. Một dịp tình cờ, vị giáo sư này biết được chuyện của cô, ông ta vô cùng kinh ngạc và phẫn nộ, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, ông ta quyết định công khai trên mạng với mục đích đòi lại công bằng cho cô gái. Sau đó cũng có các cơ quan hữu quan đến tìm giáo sư đại học thành phố Lâm để tiến hành điều tra, nhưng vì không có chứng cứ xác thực nên vụ việc đành gác lại. Có một điều Mộ Thiện và nhiều người dân thành phố Lâm không ngờ tới, vận đen vẫn tiếp tục đeo bám Ôn Tệ Trân. Vài ngày sau, Đồng Tuyên Thành nói cho Mộ Thiện biết, Thành ủy vừa nhận được một đơn thư tố cáo hành vi tham ô hối lộ của Ôn Tệ Trân từ nhiều năm trước. Người

gửi thư nêu cả tên thật, là một thư ký của Ôn Tệ Trân nhiều năm trước, anh ta vi phạm kỷ luật nên bị đẩy về nông thôn làm nhân viên văn thư. Sự việc xảy ra quá trùng hợp. Thư ký dám đứng ra tố cáo Ôn Tệ Trân còn nêu tên thật, Thành ủy lại nhận thụ lý đơn kiện. Quả nhiên vài ngày sau, Ôn Tệ Trân bị gọi đi điều tra. Chốn quan trường ở thành phố Lâm đột nhiên thay đổi hoàn toàn.

Buổi tối khi xem tin tức thời sự không còn thấy bóng dáng của Ôn Tệ Trân, Mộ Thiện bất giác thở dài. Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch cùng đi vào phòng khách. Châu Á Trạch dẫn theo một cô gái, anh ta cười hì hì với Mộ

Thiện: "Chị dâu đang xem thời sự? Sweet, em cũng nên học tập chị dâu, phải nắm rõ tình hình mới có thể giúp đỡ đàn ông chúng tôi".

Hôm nay Châu Á Trạch có vẻ vô cùng hưng phấn, Mộ Thiện liếc qua anh ta. Cô thấy một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp ở trong lòng anh ta, cô gái nhìn cô bằng đôi mắt to tròn đen lay láy, miệng xinh xinh của cô gái ngoan ngoãn gọi: "Chị dâu". Mộ Thiện vừa nhìn đã có cảm tình với cô gái, cô liền mỉm cười gật đầu. Sweet theo Châu Á Trạch lên tầng hai. Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiện, người anh phảng phất mùi rượu. Anh cúi sát vào người cô và hít hít,

đường như anh rất thích mùi hương từ da thịt cô. Mộ Thiện không để ý đến Trần Bắc Nghiêu, cô tiếp tục đổi kênh truyền hình. Một lúc sau, cô nghe thấy hơi thở đều đều của người ở bên cạnh. Cô quay sang nhìn, Trần Bắc Nghiêu giống như một đứa trẻ, anh nghèo cổ nằm trên thành ghế sofa, một tay buông thõng xuống ghế, một tay đặt bên cạnh đùi cô. Thân hình cao lớn của anh nằm bên cạnh cô. Tim Mộ Thiện rung nhẹ. Gương mặt anh ở gần, mái tóc ngắn đen tuyền của anh như dòng nước mát chảy vào tim cô. Trong khi đó chỉ cần cô ngẩng đầu là chạm vào gương mặt anh tuần của anh. Mộ Thiện quay ra chỗ khác, cô đứng dậy đi lên tầng hai. Vừa đi vài bước, cô nghe thấy

phía sau có tiếng động. Mộ Thiện quay đầu, nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu từ từ mở mắt, lặng lẽ nhìn cô. Anh cũng im lặng đứng lên. Người trước kẻ sau đi lên tầng hai. Mặc dù cô và anh đã ái ân mặn nồng nhưng việc anh đi theo cô mà không nói một lời nào như lúc này khiến cô cảm thấy bất an. Mộ Thiện rơi vào tình huống khó xử, đi nhanh cũng không xong, đi chậm cũng không ổn. Đến chiều nghỉ ở cầu thang, Mộ Thiện quay đầu, thấy anh đang cười cười nhìn cô, như muốn tuyên bố với cô, đêm nay cô vẫn thuộc về anh. Đi qua phòng khách, Mộ Thiện cứng đờ người. Mặc dù căn phòng có cách âm rất tốt nhưng vẫn có tiếng thở hỗn hển và tiếng da thịt cọ xát nhau vọng ra. Chắc

chấn Châu Á Trạch đang dè Sweet vào cánh cửa nên mới có tiếng động rõ như vậy. Trong đầu Mộ Thiện tự nhiên xuất hiện cảnh ái ân nóng bỏng của cô sinh viên đại học và Ôn Tệ Trân. Hai má cô đỏ bừng, bước chân càng nhanh hơn. Trần Bắc Nghiêu cũng nghe thấy tiếng động, khi đi ngang qua đó anh giơ tay gõ nhẹ lên cửa phòng, ở trong phòng mới yên tĩnh trở lại. Những tiếng động này khiến Mộ Thiện rất ngượng ngùng. Cô vừa vào trong phòng, Trần Bắc Nghiêu vụt đến như một bóng ma và bế cô lên.

“Em muốn không?” Trần Bắc Nghiêu có thể nhìn ra phản ứng cơ thể Mộ Thiện dù cô vẫn giữ vỏ bọc lạnh lùng.

“Không muốn”. Mộ Thiện tỏ ra cương quyết.

Anh nheo mắt nhìn cô: “Nói một đằng nghĩ một nẻo”.

Mộ Thiện nghiêng răng quay đi chỗ khác. Trần Bắc Nghiêu nhanh chóng bế cô tới chiếc giường lớn.

Mộ Thiện không nghĩ rằng sẽ sớm gặp lại Đình Hành. Bây giờ, cô đã trở thành người đàn bà của Trần Bắc Nghiêu, còn anh là vị hôn phu của tiểu thư nhà họ Lữ.

Tối hôm đó, chính quyền thành phố tổ chức tiệc, mời tất cả các doanh nghiệp quyên góp cho công trình Hy vọng cùng tham gia. Do vụ bê bối trước đó, Thành ủy rất coi trọng hoạt động từ thiện lần này, Thị trưởng Tuần còn đích thân lên trao giải cho những đơn vị đóng góp nhiều nhất. Mộ Thiện khoác tay Trần Bắc Nghiêu đi vào hội trường. Khi nhìn lên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn trên sân khấu, Mộ Thiện hơi giật mình khi thấy tên Trần Bắc Nghiêu đứng đầu trong danh sách có khoản tiền đóng góp lớn nhất. Sau khi Thị trưởng Tuần lên phát biểu và tuyên bố quyết định trao bằng khen cho doanh nghiệp tiêu biểu trong việc từ thiện, Trần Bắc Nghiêu đứng dậy

đi lên sân khấu dưới ánh đèn rực rỡ và tiếng vỗ tay của mọi người. Dáng người anh cao ráo, gương mặt tuấn tú nổi bật dưới ánh đèn, anh đi đến đâu là xuất hiện tiếng xì xầm bên dưới đến đó. Sau đó, Trần Bắc Nghiêu và Thị trưởng Tuần bắt tay và chụp ảnh lưu niệm. Hai người có thân phận và tư chất khác nhau. Nhưng nhìn họ vai kề vai, Mộ Thiện lại cảm thấy cả thành phố Lâm đường như nằm dưới chân họ. Lòng cô thật buốt giá. Bây giờ kẻ được lợi lớn nhất chẳng phải là hai người đàn ông đang đứng trên sân khấu chẳng? Trần Bắc Nghiêu tuy có nhiều thủ đoạn nhưng một mình anh không thể thay đổi được cục diện chính trị ở thành phố Lâm. Mọi việc bây giờ

không còn gì để bàn nữa, dù Trần Bắc Nghiêu và Thị trưởng Tuần có bắt tay hát căng Ôn Tệ Trần hay không, điều đó chẳng quan trọng nữa. Mộ Thiện đang suy nghĩ đến việc khác, bỗng người ngồi cùng bàn hỏi cô và Trần Bắc Nghiêu lúc nào kết hôn. Việc cô và anh sống chung không còn là bí mật nữa. Nhưng Mộ Thiện cười trừ cho qua chuyện. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu quay xuống ngồi bên Mộ Thiện. Anh kéo tay và đưa tấm bằng khen cho cô. Mộ Thiện cầm giấy khen lên xem, cô ngạc nhiên một lúc khi nhìn thấy dòng chữ. “Cô Mộ Thiện đã quyên góp năm mươi ngàn tệ cho trường tiểu học Hy vọng Trần Mộ.” Dưới cùng của giấy khen có một hàng chữ nhỏ:

Trường Tiểu học Hy vọng Trần Mộ.

©DTV

“...Cảm ơn anh!”

Tâm trạng Mộ Thiện vô cùng phức tạp. Bất kể hành động của anh xuất phát từ tấm chân tình hay chỉ là hành vi lấy lòng lãnh đạo thì anh cũng đã giúp rất nhiều gia đình và trẻ em. Hơn nữa những trường tiểu học đó đều đã khánh thành, vì vậy trước khi gặp lại cô, anh đã đặt tên cho các trường học là “Trần Mộ”?

“Cám ơn anh.” Mộ Thiện ngẩng đầu, nở nụ cười đầm ấm với Trần Bắc

Nghiêu. Khóe miệng Trần Bắc Nghiêu hơi cong lên, anh vừa nhìn cô vừa cầm ly rượu lên uống cạn.

Đúng lúc này, tròng vồ tay nữa lại rộn lên. Mộ Thiên đưa mắt về phía sân khấu. Một người đàn ông cao lớn diện com-lee dẫn theo một cô gái nhỏ bé đi lên sân khấu. Là Đinh Hành. Khác với vẻ lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành tỏ ra điềm đạm, phong độ. Lữ Hạ có dung mạo không nổi bật nhưng đứng bên cạnh anh lúc này, cô giống như một viên ngọc. Lữ Hạ thay người anh trai đã mất nhận giấy khen từ tay Thị trưởng Tuần. Đinh Hành đứng bên cạnh Lữ Hạ, nhìn cô cười dịu dàng, khiến các cô gái ở dưới hội

trường không thể rời mắt khỏi anh. Lúc chụp ảnh kỷ niệm, anh nhìn qua một vòng bên dưới rồi lại nở nụ cười quen thuộc. Mộ Thiện nghĩ, chắc không ai trong thành phố Lâm từng trải qua nhiều biến cố như Đinh Hành. Anh vốn là công tử của một gia tộc lớn, vậy mà chỉ sau một đêm nhà tan cửa nát, bố ruột chết thảm. Anh phải ăn nhờ ở đậu và suýt bị mất mạng. Người cậu đang có thể gọi mưa gọi gió bất ngờ bị hạ bệ. Trong lúc ai cũng nghĩ anh chàng công tử này không thể góc đầu dậy thì anh lại trở thành con rể của Lữ gia, nắm trong tay các đầu mối làm ăn của Lữ gia. Từ bây giờ mới là lúc anh thật sự làm lại từ đầu. Không ít người cho rằng Đinh Hành gặp may, nhưng Mộ

Thiện lại nghĩ, khi Lữ gia xảy ra biến cố, ai truy kích bằng Hồ Nam để trả thù ngay trong hôm đó, ai có thể đích thân đi Hồ Nam xoa dịu mối ân oán lớn như vậy? Chỉ có Mộ Thiện sớm biết Đinh Hành không phải nhân vật tầm thường. Nhìn Đinh Hành đỡ Lữ Hạ đi xuống sân khấu, cô nghĩ, một người như anh liệu có thật lòng với cô gái đó không? Khi cô bị Trần Bắc Nghiêu đem bố mẹ cô ra uy hiếp, cô chưa từng nghĩ đến chuyện cầu cứu Đinh Hành. Bởi vì cô luôn nghĩ, nếu Trần Bắc Nghiêu là sói, lẽ nào Đinh Hành không phải là hổ? Nghĩ đến đây Mộ Thiện hơi đau lòng, tại sao cô có thể giữ khoảng cách với bất cứ ai, nhưng chỉ có Trần Bắc Nghiêu là cô đánh mất

chùng mực hết lần này đến lần khác. Trước kia cũng vậy, bây giờ vẫn thế. Cô đã quyết tâm ba năm sau sẽ rời khỏi Trần Bắc Nghiêu. Nếu lúc đó tay anh vẫn vậy bùn, cô chỉ còn cách tố cáo anh. Cô không muốn sống dằn vặt, đau khổ cả đời. Đây là quyết định của cô, chắc chắn cô sẽ không bao giờ do dự. Trong ba năm tới thì sao? Tất nhiên cô sẽ không tha thứ cho anh, không chấp nhận anh. Nhưng đúng như anh nói, cô cũng muốn có anh. Đó là khát vọng từ sâu trong tâm hồn cô, là dục vọng của thân xác cô. Cô cứ coi như cô buộc phải dùng rượu độc để giải khát, coi như đạt được chút ích lợi cho bản thân. Tất nhiên, cô không thể để Trần Bắc Nghiêu biết suy nghĩ của

mình.

Sau buổi tiệc là màn khiêu vũ, Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện nhảy hai điệu. Người đông nên không khí tương đối ngọt ngào. Sau khi bản nhạc kết thúc, Mộ Thiện một mình đi ra ngoài hít thở không khí trong lành. Mộ Thiện cúi đầu đi chậm từng bước trên tấm thảm đỏ. Trần Bắc Nghiêu muốn cô mang thai, bản thân cô cũng muốn có một đứa con với anh. Tuy nhiên Trần Bắc Nghiêu cho rằng, một khi có con cô sẽ không nữa rời xa anh. Nhưng anh không biết, nếu có con, tình yêu của Mộ Thiện trở nên viên mãn, cô không còn cần gì nữa nên càng có thể ra đi.

“Mộ Thiện!” Một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên sau lưng Mộ Thiện.

Mộ Thiện dừng bước, quay đầu mỉm cười: “Đinh Hành.”

Dưới ánh đèn, người đàn ông được coi là kỳ lạ trong thời gian gần đây đứng bên cửa. Lữ Hạ đứng sau anh nửa bước, cô nở nụ cười hòa nhã với Mộ Thiện. Đinh Hành quay đầu nói nhỏ với Lữ Hạ điều gì đó, rồi đi về phía Mộ Thiện. Lữ Hạ đi tới cửa sổ đứng đợi một cách thoải mái. Thái độ ấy khiến Mộ Thiện lập tức thay đổi cách nhìn về cô. Đinh Hành

dừng lại ở trước mặt Mộ Thiện, anh nhìn sâu vào mắt cô.

“Em cam tâm tình nguyện rồi à?”.

Mộ Thiện đương nhiên hiểu ý Đinh Hành, cô không trả lời mà hỏi lại: “Còn anh thì sao?”

Đinh Hành nhếch mép: “Mộ Thiện, sao lúc nào em cũng chĩa mũi nhọn vào tôi thế?”

Anh lại tiến thêm một bước nữa. Khoảng cách này gần đến mức dường như cả người Đinh Hành như dính vào

thân thể Mộ Thiện. Cô lập tức lùi lại phía sau, nhưng phía sau là bức tường lạnh lẽo, cô không còn đường lui. Đinh Hành dường như có âm mưu từ trước, anh chống hai tay lên tường, khóa Mộ Thiện ở trong lòng. Lữ tiểu thư đứng sau anh không xa nhưng xem như không có chuyện gì xảy ra. Mộ Thiện không sợ Đinh Hành, nhưng cách bức tường này là phòng yến tiệc, hai người lại đang ở trong tình thế rất mờ ám. Cô sa sầm mặt: “Tránh ra!”

“Em đừng cự tuyệt tôi”. Đinh Hành nhìn Mộ Thiện chăm chú. Từ đáy mắt sâu thẳm của anh, Mộ Thiện nhìn thấy một sự kiên định chưa từng có.

“Anh đã có vị hôn thê, tôi...” Mộ Thiện ngừng lại giây lát: “...cũng đã có bạn trai, tôi ghét nhất mấy trò mờ ám, anh mau tránh ra đi”.

“Tôi chỉ muốn nói với em”. Đinh Hành nói chậm rãi: “Cuộc điện thoại đó...Bất kể em có ý tốt hay chỉ là sự trùng hợp, tôi cũng sẽ ghi nhớ”.

Mộ Thiện ngẩn ngơ.

Người con gái ở trong lòng có nhan sắc diễm lệ, đôi mắt long lanh như hồ nước, đôi môi đỏ mềm mại. Trong vô

thức, Đinh Hành cúi đầu áp sát, tư thế của anh như muốn cưỡng hôn Mộ Thiện.

“Dừng lại ngay!” Mộ Thiện giơ tay lên che miệng.

Nhưng Đinh Hành chỉ ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Tôi không tin em cam tâm tình nguyện. Chỉ cần em nói một câu với tôi, tôi sẽ giúp em”.

Mộ Thiện động lòng, nhưng cô lập tức phủ nhận đề nghị của Đinh Hành.

“Đinh Hành!” Mộ Thiện bỗng lo lắng gọi.

Nhưng không còn kịp nữa. Một tiếng đấm bụp, Đinh Hành lắc lư, bị đẩy sang một bên, cách Mộ Thiện vài bước. Trước mặt Mộ Thiện là hình dáng quen thuộc, tay cô bị người đó nắm chặt. Mộ Thiện nhìn Đinh Hành đang đứng bên phải cô, một tay anh ôm mặt, miệng rỉ máu. Thế mới biết Đinh Hành vừa phải chịu một cú đấm mạnh đến mức nào. Bên trái Mộ Thiện là Trần Bắc Nghiêu, Lý Thành cùng vài vệ sỹ đứng sau lưng anh, gương mặt họ đầy vẻ tức giận. Trần Bắc Nghiêu tỏ ra bình tĩnh. Anh nhìn Mộ Thiện rồi quay sang Đinh Hành mặt mũi đang bầm tím, sưng húp. Sau đó, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Đinh thiếu. Thật ngại quá,

tôi lo cô ấy bị quấy rối nên ra tay hơi nặng”

Đinh Hành lau vết máu trên khóe miệng, anh chăm chú nhìn Trần Bắc Nghiêu, gương mặt không tức giận mà mỉm cười đáp lại: “Trần tổng ra tay lúc nào chẳng nặng.”

Trần Bắc Nghiêu không để ý đến Đinh Hành, anh quay sang Mộ Thiện: “Em không bị hoảng sợ đấy chứ?”

Mộ Thiện chủ động nắm tay anh: “Không sao, chúng ta đi thôi”.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, anh ôm cô vào lòng nhưng không hề dịch chuyển. Lữ Hạ vội bước tới đỡ Đinh Hành. Hai ba người đàn ông trẻ tuổi từ phía xa đi đến và đứng sau Đinh Hành.

Lữ Hạ nhỏ nhẹ nói nhưng đủ để mọi người cùng nghe thấy: “Đinh Hành, em hơi say rồi, anh có thể đưa em về nhà không?”

Mộ Thiện cho rằng Lữ Hạ nói rất đúng lúc. Với vị thế của Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành, chắc chắn họ không muốn gây âm ỉ ở nơi công cộng. Nhưng Trần Bắc Nghiêu ra tay trước, Đinh Hành không có phản ứng thì mất thể

diện của anh. Khi hai người phụ nữ cùng lên tiếng, hai người đàn ông có thể ra về êm đẹp. Không ngờ Trần Bắc Nghiêu bỗng nhiên buông Mộ Thiện ra và nói: “Đình thiếu, đi hút với tôi một điếu thuốc?” Đình Hành nhướng mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu, anh cũng nhẹ nhàng thả tay Lữ Hạ. Đám đàn em tỏ ra căng thẳng, vẻ mặt họ đầy cảnh giác. Lý Thành đi đến bên Mộ Thiện nói nhỏ: "Chị dâu, đừng lo lắng". Mộ Thiện không hề lo lắng, cô chỉ thấy hơi tò mò.

Trên hành lang dài hun hút phía trước, hai người đàn ông cao lớn đứng tì vào cửa sổ im lặng hút thuốc. Bọn họ tuy có tư chất khác nhau nhưng dưới ánh đèn

mờ mờ, Mộ Thiện có cảm giác hình bóng của họ tối tăm như nhau. Họ từng là bạn thân nhất, bây giờ trở thành kẻ thù không đội trời chung. Họ có thể nói với nhau chuyện gì? Liệu cả hai có thể tạm gác mọi thù hận sang một bên vì lợi ích trước mắt?

Khoảng mười phút sau, trong khi hai bên chờ đợi với tâm trạng lo sợ, một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi đeo kính trắng từ phòng tiệc đi tới. “Thư ký Ngô.” Lý Thành tiến lên tiếp chuyện. Mộ Thiện nhận ra anh ta, đó là thư ký của Thị trưởng Tuần. Thư ký Ngô gật đầu, anh ta đưa mắt nhìn hai người đàn ông trên hành lang rồi nói: “Hóa ra mọi

người đều ở đây. Giám đốc Lý, Thị trưởng sắp phải đi rồi, nói là muốn mời hai vị đại gia uống trà”. Lý Thành nghe nói vậy liền ho khan hai tiếng rồi từ từ đi về phía Trần Bắc Nghiêu.

Buổi tối hôm đó, khi Mộ Thiện đang ngủ chập chờn, bỗng nhiên có người hôn vào tai cô khiến cô nhột. Cô biết Trần Bắc Nghiêu vừa trở về từ buổi “uống trà” cùng Thị trưởng Tuần. Mộ Thiện nhắm mắt và không nhúc nhích. Trần Bắc Nghiêu hôn cô một lúc mới dừng lại và ôm eo cô từ phía sau.

“Em không muốn biết chuyện gì sao?”
Anh điềm điềm nói.

“Không cần nói cũng có thể đoán ra”.
Mộ Thiện lên tiếng.

“Em thử nói xem nào.” Trần Bắc
Nghieu tì cầm vào hõm vai cô.

Mộ Thiện vùi đầu xuống gối: “Một
khi Thị trưởng Tuần nắm toàn cục diện ở
thành phố Lâm, chắc chắn sẽ không để
các anh tiếp tục đánh nhau”.

Và tất nhiên, thành phố Lâm sẽ tạm
yên ổn một thời gian dài.

“Em nhìn xuyên suốt vấn đề thật đấy”.

Trần Bắc Nghiêu bỗng kéo Mộ Thiện quay người đối diện với anh. “Hãy về công ty giúp anh quản lý việc làm ăn”. Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú: “Công ty Đầu tư, Bất động sản làm ăn rất trong sạch”.

Mộ Thiện từ chối ngay: “Tôi không có hứng thú, hơn nữa công ty của tôi cũng rất bận”.

“Em đưa cả người của công ty em sang bên anh”. Trần Bắc Nghiêu không bận tâm đến lời cự tuyệt của cô: “Anh bây giờ còn thiếu một giám đốc nghiệp vụ, xem như anh mời công ty em làm cố vấn lâu dài cho công ty của anh”.

Mộ Thiện hít một hơi sâu, công ty của anh mà thiếu giám đốc nghiệp vụ sao?

“Anh đang mưu tính điều gì hả?”

Thái độ của Mộ Thiện khiến Trần Bắc Nghiêu không vui, anh cau mày nhìn cô. Cô đi đâu sẽ có người của anh theo dõi. Khi được tin về cô tối nay, anh lập tức đi ra khỏi phòng tiệc. Không ngờ đập vào mắt anh lại là cảnh cô bị Đinh Hành khóa trong lòng, mặt cô đỏ bừng, đôi mắt đen tròn mở lớn. Cho dù gương mặt cô thể hiện sự tức giận nhưng khi đối diện Đinh Hành, cô không hề có thái độ lạnh nhạt và đoạn tuyệt như đối với anh. Đường

như cô đã quyết tâm, ba năm sau sẽ rời khỏi anh. Điều này khiến Trần Bắc Nghiêu không khỏi tức giận. Lúc kéo Mộ Thiện vào lòng, anh đột nhiên nhớ đến cảnh tượng trên tầng cao nhất của tòa nhà Dung Thái ngày hôm đó, khi bị ngất đi, khoe miệng Đinh Hành vẫn còn dính vết son mờ mờ. Anh nhớ đến hình ảnh cô trốn trong tủ quần áo mà môi rục rở một màu son. Anh nhớ đến đoạn băng được đàn em quay lại, dưới ánh đèn đường mờ ảo, cô bị Đinh Hành ôm chặt, hai người đứng đưa theo điệu nhạc. Khi Đinh Hành hôn cô, cô hơi run rẩy ở trong lòng anh ta như một đôi giai nhân tài tử đang chìm đắm trong biển tình. Cô từng hơn một lần cự tuyệt anh, trong khi cô để mặc Đinh

Hành hôn mình. Cô bị một người đàn ông khác hôn những hai lần. Nghĩ đến đây, Trần Bắc Nghiêu nhìn chăm chăm vào bờ môi mọng đỏ của Mộ Thiện.

“Em đừng nghĩ ngợi lung tung, anh chẳng mưu tính gì cả”. Anh chỉ là muốn mọi thứ liên quan đến em đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Mộ Thiện im lặng.

Giọng điệu của anh rất dịu dàng, khác với vẻ lạnh lùng thường ngày. Nhưng Mộ Thiện biết, một khi anh dịu dàng, có nghĩa anh đang tức giận, khi đó anh ra tay sẽ tàn nhẫn hơn. Nhưng điều gì khiến

anh tức giận, đến mức ngay cả công ty của cô anh cũng muốn điều khiển? Không cần nghĩ ngợi nhiều Mộ Thiện cũng biết lý do là ở Đình Hành.

“Tôi và Đình Hành không có gì.” Cô nói nhỏ.

Cô không có ý giải thích với Trần Bắc Nghiêu, mà chỉ không muốn bị lôi vào ân oán của hai người đàn ông. Trần Bắc Nghiêu gật đầu, khước mắt lộ ý cười. Cuộc ái ân của buổi tối hôm đó lâu hơn bình thường rất nhiều. Hay nói một cách khác, đối với Trần Bắc Nghiêu vẫn là khúc dạo đầu, còn Mộ Thiện đã đi vào màn chính. Anh dùng tay và miệng nhấn

nại khám phá cơ thể cô, khiến hai má cô nóng ran, ánh mắt mơ màng. Nếu không phải dùng chút lý trí còn sót lại cố gắng kiềm chế, cô đã rên rỉ từ lâu. Thế nhưng sự kiềm chế của Mộ Thiện không qua mắt Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt anh càng thâm trầm. Anh lặng lẽ quan sát biểu hiện và phản ứng nhạy cảm trên cơ thể cô. Anh nhẹ nhàng vuốt ve, dùng miệng liếm mút đỉnh nhọn cương cứng trên ngực cô. Đến khi một ngón tay của anh xâm nhập vào cơ thể Mộ Thiện và liên tục chà sát vào điểm mẫn cảm đó, người cô run lên từng đợt, cô hoàn toàn chìm đắm trong hoan lạc. Lúc Mộ Thiện mềm nhũn nằm trên ghế sofa, Trần Bắc Nghiêu mới tiến thẳng vào nơi bí ẩn của cô. Tuy nhiên

anh không vội vàng, chỉ ra vào nhẹ nhàng, thỉnh thoảng mới đâm mạnh một phát như muốn xuyên qua người Mộ Thiện. Trán anh chảy đầy mồ hôi, tóc cô cũng ướt và dính vào hai bên má đang đỏ ửng. Cuối cùng, Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đứng dậy, khiến cô chỉ có thể quặp chặt hai đùi vào thắt lưng anh. Cô vòng tay qua cổ anh, hai mắt nhắm nghiền, môi mím chặt. Vẻ mặt cô lúc này vừa căng thẳng, vừa đau khổ vừa sung sướng. Trần Bắc Nghiêu không cho cô lên đỉnh ngay lập tức, anh chỉ ngó ngoáy vừa đủ khiến cô gần chạm đỉnh rồi lại hơi rút ra khiến Mộ Thiện càng cảm thấy khó chịu. Anh ghé sát vào tai cô dỗ dành, thanh âm khàn khàn: “Thiện Thiện, gọi tên anh,

mau gọi anh...”.

“Anh... Trần Bắc Nghiêu, anh...”

“Gọi anh đi!”

“...Bắc...Anh Bắc Nghiêu, anh Bắc Nghiêu...”

Một lúc lâu sau, Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện nằm xuống giường. Sau mỗi cuộc ái ân là thời gian Mộ Thiện ngoan ngoãn hiếm thấy, cô mệt mỏi nằm yên trong lòng anh.

Trần Bắc Nghiêu bỗng nhiên nói: “Em

muốn về nhà không? Anh sẽ đi cùng em.”

Mộ Thiện giật mình: “Anh muốn làm gì?”

Nhìn vẻ căng thẳng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu nói hai từ ngắn gọn: “Gặp mặt.”

“Không cần thiết.” Mộ Thiện lắc đầu: “Dù sao ba năm sau chúng ta cũng chia tay, bố mẹ tôi không cần biết mối quan hệ của chúng ta.”

Trần Bắc Nghiêu nhẹ nhàng vuốt lông mày cô: “Em sợ à?”

Trong lòng Mộ Thiên đúng là hơi sợ hãi, cô không lên tiếng. Trong tám năm qua, Mộ Thiên không ít lần tưởng tượng cảnh gặp lại Trần Bắc Nghiêu, hai người lại một lần nữa yêu nhau. Nhưng trong mộng tưởng của cô không bao giờ có sự hiện diện của bố mẹ, bởi vì Trần Bắc Nghiêu luôn là nỗi đau và sự cấm kỵ của bố mẹ với cô. Bây giờ, Mộ Thiên càng không muốn Trần Bắc Nghiêu xuất hiện trước mặt bố mẹ cô. Cho dù điều kiện của anh hiện nay hoàn toàn vượt quá yêu cầu chọn con rể của bố mẹ cô, thậm chí anh có thể được bố mẹ cô tha thứ.

Trần Bắc Nghiêu như nhìn thấu tâm tư Mộ Thiên, anh nói: “Anh sẽ không bao

giờ để em phải chịu tội nhục nữa.”

“Anh muốn làm gì?” Mộ Thiện nghiêm giọng: “Anh dám động đến cha mẹ tôi?”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Em đừng suy nghĩ lung tung, anh chỉ muốn đi tạ tội với cha mẹ em.”

Mặc dù Mộ Thiện không đồng ý nhưng bốn giờ chiều ngày hôm sau, cô vẫn bị đưa về nhà bố mẹ. Trần Bắc Nghiêu bảo cô về nhà trước, còn anh đi đặt tiệc ở khách sạn. Mộ Thiện không biết anh làm thế nào để đối diện với bố mẹ cô, cũng không biết bố mẹ cô sẽ có

phản ứng gì, cô chỉ còn cách đến đâu hay đến đó. Lái xe mở cửa, Mộ Thiện vừa xuống xe liền nhìn thấy mẹ cô đứng ở cửa cầu thang khu chung cư.

“Mẹ!” Bất gặp dáng vẻ tương đối tiêu tụy của bà Mộ, tim Mộ Thiện nhói đau.

“Thiện Thiện!” Bà Mộ ôm chầm con gái rồi nhìn cô từ đầu đến chân. Thấy khí sắc con gái không tồi, bà Mộ nở nụ cười rạng rỡ. Lúc này bà mới nhìn thấy chiếc xe Mercedes màu đen và người lái xe ở bên cạnh bồn hoa: “Đây là...bạn của con à?”

Mộ Thiện ngập ngừng: “Vâng...vào

nhà rồi nói chuyện sau đi mẹ”.

Có lẽ chiếc xe sang trọng mang biển số của thành phố Lâm quá nổi bật, nên khi hai mẹ con Mộ Thiện vừa xuống xe để đi lên tầng trên, hàng xóm đã mở cửa nói: “Tiểu Thiện về rồi à? Bà sướng nhé, sinh được cô con gái vừa xinh đẹp vừa giỏi giang.”

Mẹ Mộ Thiện cười tươi: “Con bé nhà tôi được cái rất ngoan ngoãn.”

Sau khi vào nhà, bà Mộ kéo tay con gái ngồi xuống ghế: “Bố con vẫn đang họp. Sao hôm nay con rảnh rồi về đây vậy?”

Mộ Thiện nhìn mẹ cô bằng ánh mắt xót xa. Bà Mộ dáng người không cao lại hơi gầy gò. Gương mặt dài của bà xuất hiện không ít nếp nhăn dù các đường nét vẫn đẹp. Gia đình Mộ Thiện không giàu có. Trong ký ức của cô, vẻ mặt của bà Mộ lúc nào cũng có nét rầu rĩ. Mộ Thiện có thể hiểu tâm trạng của bà. Kinh tế ngày càng phát triển, ở huyện cô càng có nhiều nhà giàu, nhưng bố mẹ cô vẫn chỉ là người làm công ăn lương bình thường nên mẹ cô không cam lòng. Mộ Thiện không cho rằng gia cảnh của cô có vấn đề, giàu nghèo là chuyện thường tình trong thiên hạ. Hơn nữa bố mẹ cô là người lương thiện, nếu lần trước không

phải do Trần Bắc Nghiêu cài bẫy, cả đời này bố mẹ cô sống bình yên, đối với Mộ Thiện đây là niềm hạnh phúc lớn nhất. Thế nhưng hôm nay vẻ rầu rĩ trên mặt mẹ cô đã biến mất. Nụ cười trên môi bà đã tươi roi rói, không cam lòng đè nén bao năm đã biến mất đi.

“Có chuyện vui gì vậy?” Mộ Thiện lên tiếng.

Bà Mộ lườm cô: “Con bé này”. Sau đó bà chạy vào phòng cầm ra một cái túi, bà cẩn thận mở túi lấy mấy quyển sổ bìa đỏ. Là bìa đỏ sổ hữu vài gian hàng. Mộ Thiện giở ra xem, các gian hàng đều do mẹ hoặc bố cô đứng tên. Cô lập tức hiểu

ra, nhất định là trò của Trần Bắc Nghiêu. Anh đã trực tiếp cho mẹ cô cửa hàng trên phố thương mại mà mẹ cô mơ ước bấy lâu. Hành động này gọi là gì nhỉ? Đây là chính sách “cây gậy và củ cà rốt” chẳng?

Bà Mộ mỉm cười: “Sáng nay có người gọi bố và mẹ đi làm thủ tục nhận cửa hàng, họ nói là do con sắp xếp nên mẹ đi liền. Mẹ gọi điện cho con nhưng con tắt máy. Mẹ nghĩ đợi khi nào con về nhà thì hỏi con, có phải do bạn trai con tặng không?”

Mộ Thiện ngáp ngừng trong giây lát. Tối qua Trần Bắc Nghiêu “hành hạ” cô đến khuya, làm cô ngủ tới trưa hôm nay

mới tỉnh dậy. Khoảng thời gian đó cô không mở điện thoại, nào ngờ Trần Bắc Nghiêu đã sắp xếp mọi việc. Mộ Thiện không thể khiến bố mẹ lo lắng. Sao cô có thể nói cho họ biết sự thật này? Cô là niềm hy vọng và niềm kiêu hãnh của bố mẹ. Nếu họ biết Trần Bắc Nghiêu dấn dáng đến xã hội đen, nếu họ biết thỏa thuận ba năm, nếu họ biết anh dùng thủ đoạn cưỡng ép cô, họ sẽ không thể sống nổi. Hơn nữa, trong lòng cô thậm chí có một ý nghĩ kỳ lạ, dù sau này cô rời xa Trần Bắc Nghiêu, cô cũng không muốn bố mẹ cô ghét anh.

Mộ Thiện gật đầu: “Mẹ thích là được rồi”.

Bà Mộ lại cười tươi: “Cậu ta là người thế nào? Chắc chắn là một chàng trai tốt đúng không? Chuyện của mẹ lần trước, người ta chẳng nói chẳng rằng bỏ ba mươi triệu giúp con, lại còn tìm các mối quan hệ cứu bố con, chứng tỏ cậu ta đối xử với con thật lòng. Cậu ta bao nhiêu tuổi? Không có tật gì đấy chứ?” Nói đến đây, bà Mộ nghiêm mặt: “Nếu cậu ấy không tốt, bố mẹ lập tức trả lại cửa hiệu, dù cậu ấy nhiều tiền đến mấy cũng không được.”

Mộ Thiện lặng lẽ nhìn lên trần nhà, cô chậm rãi trả lời: “Mẹ, anh ấy không có tật gì cả, tốt nghiệp khoa Tài chính

Trường Đại học Hồng Kông, hiện tại anh ấy tự mở công ty. Năm nay anh ấy hai mươi sáu tuổi, chỉ hơn con một tuổi. Ngoài con ra, anh ấy chưa từng có người bạn gái nào khác.”

Bà Mộ nghe xong cười ngoác miệng: “Thế thì tốt quá, cuối cùng con cũng tìm được một người tử tế rồi!”

Mộ Thiện nhìn chăm chú mấy quyển sổ có bìa màu đỏ nhức mắt, cô cất giọng từ tốn: “Mẹ, anh ấy là Trần Bắc Nghiêu.”

Chương 7: Bảo bồi tâm can

Nụ cười của bà Mộ trơ trơ, bà không thể tin nổi vào tai mình: “Trần...Bắc Nghiêu? Trần Bắc Nghiêu nào?”

Phản ứng của mẹ khiến Mộ Thiện giật mình. Cô vội kéo tay bà Mộ: “Mẹ, mẹ đừng tức giận, mẹ nghe con nói đã. Những năm qua anh ấy học tập và làm ăn ở bên ngoài. Lần này...anh ấy muốn về đây tạ tội với bố mẹ, anh ấy muốn bù đắp những sai lầm trước kia”.

Sắc mặt bà Mộ trở nên lạnh lùng: “Nó muốn gì hả?”

Nhìn bộ dạng của mẹ, Mộ Thiện cảm thấy đau lòng. Thật ra Trần Bắc Nghiêu có được bố mẹ cô tha thứ hay không đối với cô không quan trọng. Nhưng chứng kiến phản ứng của bà Mộ, trong lòng Mộ Thiện dội lên cảm giác bất lực đã tồn tại từ lâu. Giống như tám năm qua, mỗi khi nhắc đến Trần Bắc Nghiêu, thái độ của bố mẹ cô đều tức giận. Tuy cô đã kiên nhẫn thanh minh cho anh nhưng vẫn không có tác dụng, cuối cùng cô chỉ có thể làm ngơ.

Mộ Thiện nói nhỏ: “Mẹ cứ gặp anh ấy trước đi, nếu mẹ không vừa ý, con sẽ chia tay anh ấy. Về khoản tiền ba mươi

triệu, con sẽ từ từ trả lại cho anh ấy.”

Nói ra câu này, tim Mộ Thiên nhói đau. Mẹ cô rất thương cô, làm sao bà có thể nhẫn tâm để cô gánh món nợ ba mươi triệu? Quả nhiên, ánh mắt bà Mộ lóe lên một tia xót xa. Im lặng một lúc, bà đột nhiên nhớ ra điều gì liền mở miệng hỏi: “Trên truyền hình có nhắc đến một doanh nghiệp lớn ở thành phố Lâm là tập đoàn đầu tư Trần thị, tập đoàn này có liên quan gì đến nó không?”

“Có ạ, đó là công ty của anh ấy.”

Sắc mặt bà Mộ vẫn u sầu: “Con nói nó muốn tạ tội với bố mẹ?”

Mộ Thiện không trả lời thẳng câu hỏi của bà Mộ: “Mẹ, hôm nay anh ấy đến đây mời gia đình chúng ta ăn cơm. Mẹ có thể đi gặp anh ấy rồi tính sau được không ạ?”

Sắc mặt Bà Mộ hơi đanh lại, bà liếc qua con gái, trả lời: “Hừm, để mẹ xem thế nào.”

Khi Mộ Thiện và mẹ cô cùng lên chiếc Mercedes, vài người hàng xóm tò mò tiến lại gần chào hỏi, bà Mộ cười gượng gạo: “À, tôi cùng Thiện Thiện ra ngoài ăn cơm.”

Ô tô dừng lại trước cửa khách sạn sang trọng nhất huyện. Nhân viên phục vụ chạy ra mở cửa, hai mẹ con Mộ Thiện cùng lái xe đi qua đại sảnh rộng lớn bài trí khá sang trọng, cách vài bước lại có nhân viên phục vụ cung kính cúi chào: “Hoan nghênh quý khách”. Mộ Thiện để ý đến phản ứng của mẹ cô. Bà Mộ nhìn trái nhìn phải, có vẻ hơi căng thẳng, chắc là do bà hiếm khi tới nơi cao cấp như thế này. Điều đó khiến Mộ Thiện đau lòng. Mẹ cô vất vả cả đời vì gia đình, còn cô chỉ biết lao đầu vào học tập và công tác ở bên ngoài, hình như cô chưa báo đáp gì cho mẹ.

Mộ Thiện nắm bàn tay lạnh lẽo của

mẹ, cất giọng nhỏ nhẹ: “Mẹ, thức ăn ở bên ngoài không ngon bằng mẹ nấu. Ngày mai mẹ nấu nhiều món cho con ăn nhé!”

Đến lúc này bà Mộ mới bớt căng thẳng hơn và cười nói: "Tất nhiên rồi, bên ngoài họ bỏ quá nhiều mì chính và dầu ăn.”

Đám đàn em của Trần Bắc Nghiêu mở cửa phòng ăn cho mẹ con Mộ Thiện, bên cạnh bàn có mấy người lập tức đứng dậy. Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu không che dấu niềm vui, giọng nói của anh điềm tĩnh như nước chảy: “Cháu chào cô, mời cô ngồi ạ”. Mộ Thiện thấy mẹ cô hơi ngạc nhiên, dường như diện mạo và phong thái

của Trần Bắc Nghiêu ngày hôm nay vượt quá sự tưởng tượng của bà. Bà Mộ lạnh nhạt ngồi xuống ghế. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh định rót trà, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười ngăn lại, anh tự tay rót đầy chén trà cho hai mẹ con Mộ Thiện, sau đó anh mới ngồi xuống: “Hôm nay cô chịu đến đây, cháu rất cảm ơn cô. Cô, hay là chúng ta gọi món trước đi!” Mộ Thiện thấy Trần Bắc Nghiêu luôn miệng gọi bà Mộ là “cô”, gương mặt anh lộ rõ vẻ nhiệt tình chưa từng thấy. Kể cả những lúc ăn cơm với Thị trưởng Tuần, cô cũng không thấy anh niềm nở như vậy. Trong lòng Mộ Thiện hơi phức tạp, cô nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười với cô. Bà Mộ tuy ít ra ngoài

ăn cơm cùng con gái nhưng bà không phải không thấu hiểu. Mấy năm qua dù Mộ Thiện không bao giờ nhắc đến, nhưng bà biết cô vẫn chưa quên được Trần Bắc Nghiêu. Bây giờ chỉ qua ánh nhìn nhau của hai đứa, bà Mộ cũng phần nào đoán ra tình cảm của chúng, bà thở dài, mở miệng nói với Trần Bắc Nghiêu: “Tiểu Trần, hôm nay cậu mời chúng tôi ăn cơm, tôi và bố Mộ Thiện đồng ý đến đây là vì không muốn con gái chúng tôi khó xử, chứ không phải chúng tôi tha thứ và chấp nhận cậu. Năm đó, hai đứa phạm phải sai lầm nghiêm trọng. Tôi và lão Mộ chỉ có một mình Thiện Thiện, đi đâu cũng chẳng thua kém ai. Thế mà cậu suýt nữa hủy hoại tương lai của con gái tôi,

bất cứ người làm cha làm mẹ nào cũng sẽ không đồng ý.” Trong lòng Mộ Thiện thấy xót xa. Vừa rồi khi bước vào khách sạn lạ, mẹ cô còn rất căng thẳng, bây giờ vì muốn bảo vệ con gái nên bà mới bình tĩnh vậy. Cô nắm chặt tay bà Mộ dưới gầm bàn. Trần Bắc Nghiêu thành khẩn nói: “Cô, cô nói rất đúng, Mộ Thiện là người con gái tốt nhất mà cháu từng gặp, cô ấy không đáng bị tổn thương và tủi nhục. Trước kia là do cháu còn nhỏ tuổi không hiểu biết, may mà Mộ Thiện rất xuất sắc, nếu không cháu hối hận cũng chẳng kịp. Tự đáy lòng cháu muốn nói lời cảm ơn cô chú, nếu cô chú không phải đánh đòn, cảnh tỉnh cháu, những năm qua cháu không nỗ lực làm việc như

vậy. Bây giờ cháu cũng đạt được chút thành tích, hy vọng cô chú cho cháu một cơ hội theo đuổi Mộ Thiện.” Mộ Thiện chưa bao giờ thấy Trần Bắc Nghiêu cúi đầu thành khẩn trước người khác như thế này. Trên thực tế, anh không cần thiết phải ngon ngọt với bố mẹ cô, lẽ nào anh thật sự muốn hóa giải khúc mắc tình cảm giữa cô và bố mẹ cô? Sắc mặt bà Mộ dịu đi, nhưng giọng nói của bà vẫn lạnh nhạt: “Cậu biết lỗi là được rồi, đợi lão Mộ đến rồi bàn sau.”

Cuộc gặp gỡ với bố Mộ Thiện thoải mái hơn cô tưởng tượng. Bởi vì biết trước đối tượng gặp mặt của buổi tối hôm nay là Trần Bắc Nghiêu, nên khi ông

Mộ đi vào trông ông rất u sầu. Trần Bắc Nghiêu không tỏ ra vồn vã như với bà Mộ, anh kính cẩn rót trà cho ông Mộ. Trong suốt bữa ăn, Mộ Thiện và mẹ cô hầu như không lên tiếng, chỉ có ông Mộ và Trần Bắc Nghiêu nói chuyện. Ông Mộ hỏi về chuyện làm ăn và quá trình học tập của Trần Bắc Nghiêu ở Hồng Kông. Hai người còn bàn luận tình hình kinh tế và các doanh nghiệp ở địa phương. Trần Bắc Nghiêu không lạ lẫm nên đưa ra nhiều ý kiến sắc bén, khiến ông Mộ có cái nhìn khác về anh. Suốt bữa ăn, ông Mộ không hề nhắc đến chuyện trước kia, có lẽ đây cũng là điểm khác biệt giữa đàn ông và đàn bà. Sau đó Trần Bắc Nghiêu lấy từ ngăn tủ ở bên cạnh hai cái

hộp rồi lần lượt tặng bố mẹ Mộ Thiện, coi như chút quà gặp mặt. Quà tặng ông Mộ là một bộ cờ, Mộ Thiện không hiểu mấy thứ này, cô chỉ cảm thấy bộ cờ rất đẹp. Ông Mộ đưa mắt nhìn qua rồi lên tiếng: “Cậu cũng có lòng đấy.”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Mộ Thiện nói với cháu, chú rất thích chơi cờ nên nhờ người mua từ Bắc Kinh về. Nghe nói chú là cao thủ đánh cờ, khi nào có dịp cháu muốn được chú chỉ giáo.” Gương mặt ông Mộ vui vẻ. Trần Bắc Nghiêu tặng bà Mộ một bộ trang sức kim cương, kiểu dáng vừa đơn giản vừa thanh thoát. Bà Mộ từ chối không nhận, Trần Bắc Nghiêu giải thích: “Đây là kiểu do

Mộ Thiện chọn, cháu thấy cô còn trẻ, đeo cái này thích hợp đấy ạ.” Mộ Thiện không ngờ anh chuẩn bị nhiều như vậy, cô ngồi ngẩn ngơ chẳng nói được lời nào. Gần cuối bữa ăn, trên mặt bố mẹ Mộ Thiện đều nở nụ cười hài lòng. Nhờ cách cư xử khéo léo và tài ăn nói của Trần Bắc Nghiêu, không khí bữa ăn tương đối dễ chịu. Mộ Thiện cảm thấy bản thân cô trước mặt bố mẹ chưa bao giờ thoải mái như lúc này trong suốt tám năm qua.

Khi bữa cơm gần kết thúc, có người gõ cửa phòng ăn. Đàn em đi vào gạt đầu ra hiệu với Trần Bắc Nghiêu. Sau đó có mấy người đàn ông trung niên đi vào

phòng, dẫn đầu là một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi diện mạo đôn hậu. Ông ta bước tới bắt tay Trần Bắc Nghiêu: “Trần tổng! Cậu đến huyện Thần mà chẳng chịu thông báo gì cả, nếu không phải giám đốc khách sạn nói cho chúng tôi biết cậu ăn cơm ở đây thì làm sao gặp được cậu.”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười bắt tay bọn họ: “Chỉ là cơm gia đình, tôi không dám làm phiền các vị.”

Ông Mộ vừa kinh ngạc vừa vui mừng đứng dậy: “Huyện trưởng Triệu! Huyện phó Tô, đúng lúc quá.” Sau khi chào hỏi, mọi người mới trò chuyện.

Huyện trưởng Triệu nghe Trần Bắc Nghiêu nói đến “cơm gia đình”, khi đưa mắt nhìn Mộ Thiện ông ta lập tức hiểu ý. Ông ta tươi cười chào ông Mộ rồi quay sang Trần Bắc Nghiêu: “Trần tổng còn bận chuyện gia đình, chúng tôi không làm phiền, khi nào rảnh rồi cậu nhớ đến chỗ chúng tôi uống trà.”

Trần Bắc Nghiêu trả lời khách sáo: “Đâu có gì, lát nữa tôi sẽ đi kính rượu các vị. Lần sau Huyện trưởng Triệu có dịp đến thành phố Lâm, nhất định phải liên lạc với tôi đây.”

Rồi họ nhanh chóng đi ra ngoài. Bà

Mộ nhìn Mộ Thiện, ánh mắt bà lộ vẻ vui mừng. Mộ Thiện hiểu suy nghĩ của mẹ cô, lần trước bố cô xảy ra chuyện, mọi người đều quay lưng. Hôm nay chứng kiến cảnh các lãnh đạo huyện Thần xum xoe quanh Trần Bắc Nghiêu, bố mẹ cô tự nhiên cảm thấy vận đen đã qua, mở mày mở mặt. Ngồi thêm một lúc nữa, Trần Bắc Nghiêu cầm ly rượu đứng dậy, anh xin phép đi ra ngoài kính rượu các vị lãnh đạo. Khi Trần Bắc Nghiêu rời khỏi phòng, bà Mộ vẫn dõi theo hình dáng anh, bà cười tươi: “Thằng bé này thay đổi nhiều quá!”. Ông Mộ gật đầu: “Thanh niên phải biết vươn lên mới có tiền đồ”. Mộ Thiện nhìn ra khoảng không trước khung cửa, cô cảm thấy cổ họng

khô rát. Cô cũng là người trần tục, nên cũng có mong muốn hết sức trần tục. Hôm nay, Trần Bắc Nghiêu là một người đàn ông xuất sắc thành đạt về làng, là một người có thể hóa giải sự căm ghét của bố mẹ cô, chuyện này chỉ là giấc mộng của cô trong bao nhiêu ngày tháng. Cuối cùng, giấc mộng ấy cũng trở thành hiện thực. Có lẽ việc anh về đây ngày hôm nay là đúng đắn. Anh dùng thực lực và thái độ khiêm tốn tháo bỏ những khúc mắc trong lòng bố mẹ cô. Sự đi qua giới hạn của cô và anh trước kia không còn là nỗi nhọc trong lòng bố mẹ cô nữa. Dù sau này cô và anh chia tay, thì cô cũng đã vượt qua cửa ải của bố mẹ. Đây là điều cô mong muốn trong suốt tám năm qua.

Anh đã thật sự cho cô, như anh nói, anh sẽ không để cô phải chịu tủ nhục và tổn thương một lần nữa. Buổi tối Trần Bắc Nghiêu nghỉ lại khách sạn. Mộ Thiện tắm xong quay về phòng, thấy mẹ ngồi im ở đầu giường.

“Mẹ đang nghĩ gì vậy?” Mộ Thiện mỉm cười ngồi xuống cạnh bà Mộ.

Bà Mộ giơ tay vuốt tóc cô. Bàn tay trắng trẻo của bà ngày nào giờ đã gầy guộc khô ráp, chỉ có sự dịu dàng và thương yêu là không thay đổi. “Thiện Thiện, con nói thật cho mẹ biết, Trần Bắc Nghiêu đối xử với con có tốt không?” Bà Mộ hỏi.

Mộ Thiện gật đầu: “Rất tốt ạ. Nếu không con đã chẳng quay lại với anh ấy.”

Bà Mộ nghe xong mỉm cười: “Cũng phải, ai có thể bắt nạt Thiện Thiện của mẹ.” Bà thở dài: “Không ngờ nó bây giờ khá như vậy, mẹ và bố đã bàn bạc rồi, bố con cũng đồng ý. Không phải vì nó có nhiều tiền, bố con nói, nó đã thay đổi nhiều, bây giờ đã trưởng thành chừng chạc, điềm tĩnh và đáng tin cậy. Mẹ thì không bận tâm đến điều đó, mẹ chỉ thấy nó một lòng một dạ với con, mẹ mong hai đứa hãy sống tử tế, con hiểu ý mẹ không?”

Mộ Thiện gật đầu, cô nắm tay mẹ và vùi mặt vào lòng bàn tay ấm áp của bà Mộ.

Ngày hôm sau, theo lời dặn của mẹ, Mộ Thiện đưa Trần Bắc Nghiêu đi gặp họ hàng và bạn bè thân thiết. Tất nhiên, cô nhận được nhiều lời khen và sự ngưỡng mộ của mọi người. Điều này khiến bà Mộ càng vui mừng, đến chiều, bà đã một một tiếng gọi “Tiểu Trần” hai tiếng gọi “Tiểu Trần”.

Buổi tối, mấy người bạn học hồi cấp ba sống ở huyện mời Mộ Thiện ăn cơm. Trần Bắc Nghiêu dĩ nhiên cùng đi với cô. Chuyện của Mộ Thiện và Trần Bắc

Nghiêu năm đó cả trường đều biết, khi nhận ra Trần Bắc Nghiêu, các bạn đều kinh ngạc. Bữa cơm diễn ra trong không khí náo nhiệt, mọi người nói Trần Bắc Nghiêu cuối cùng cũng có thể ôm mỹ nhân về nhà, mời anh hết chén rượu này đến chén rượu khác. Trần Bắc Nghiêu không từ chối, anh nhìn Mộ Thiên càng dịu dàng. Ánh mắt của anh khiến Mộ Thiên mất bình tĩnh. Cô bỗng nhiên có cảm giác, Trần Bắc Nghiêu của tám năm trước đã thật sự quay về với cuộc sống bình yên của cô.

Gần cuối bữa cơm, có người hưng phấn đứng lên chúc rượu Mộ Thiên và Trần Bắc Nghiêu: “Cám ơn hai bạn đã

cho tôi thấy trên đời này thực sự tồn tại chuyện “tay trong tay cùng sống với nhau đến trọn đời”. Có lẽ người đó tự nhiên nghĩ đến câu danh ngôn quen thuộc này, cũng có thể anh ta nhân cơ hội muốn lấy lòng Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu nắm tay Mộ Thiện ở dưới gầm bàn, anh phả hơi rượu bên tai cô và cất giọng khàn khàn: “Tay trong tay cùng sống với nhau đến trọn đời.” Lúc rời khỏi nhà hàng mới tám giờ tối, Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện tới tầng một khu chung cư: “Anh cùng em lên nhà.” Bất gặp ánh mắt hồ nghi của Mộ Thiện, anh mỉm cười: “Ngày mai chúng ta về thành phố Lâm rồi, anh muốn chào tạm biệt bố mẹ em.”

Thời gian vẫn còn sớm, ông bà Mộ không hề ngạc nhiên khi mở cửa thấy Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu ngồi ở phòng khách trò chuyện với bố cô. Khi Mộ Thiện thay bộ quần áo đi ra ngoài, cô thấy hai người đang đánh cờ. Đến mười giờ đêm, Mộ Thiện không chịu được giục anh: “Anh về ngủ đi, sáng mai chúng ta còn phải đi sớm.” Trần Bắc Nghiêu ý thức thời gian không còn sớm, anh gật đầu định đứng dậy. Nào ngờ ông Mộ kéo tay anh, ông cau mày nói với Mộ Thiện: “Để bố chơi thêm ván nữa, con đừng có quấy rầy.” Đến khi Mộ Thiện chập chờn ngủ, đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi. Ông Mộ thở một hơi dài rồi nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Không tồi! Lâu

lắm tôi mới gặp được đôi thủ, cậu cũng cừ quá!”

Trần Bắc Nghiêu khiêm tốn đáp: “Cháu vẫn thua chú.”

Ông Mộ gật đầu: “Cậu là người làm ăn mà chơi cờ giỏi, quả thật hiếm có.” Nói xong ông ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Muộn như vậy rồi à?”

Mộ Thiện tiếp lời: “Trần Bắc Nghiêu, anh mau về khách sạn đi!” Trần Bắc Nghiêu mỉm cười rút di động: “Để anh gọi điện thoại cho lái xe, chắc anh ta về khách sạn ngủ mất rồi, anh sẽ bảo anh ta đến ngay. Thưa chú, cháu làm phiền gia

đình thêm một lát nữa, chú cứ nghỉ ngơi trước đi ạ.”

Ông Mộ xua tay: “Bây giờ muộn quá rồi, sáu giờ sáng mai hai đứa đã lên đường...Cậu ở lại đây đi, để tôi bảo Mộ Thiện thu dọn phòng cho.”

Trong phòng khách, thân hình cao lớn ngồi bên cạnh giường. Mộ Thiện giải ga giường rồi kéo thẳng bốn góc. Cô quay đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đang nhìn cô chăm chú.

“Anh cố ý đúng không?” Mộ Thiện hỏi nhỏ: “Anh cố ý thua bố tôi? Cố ý chơi muộn đến tận giờ này?”

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, anh bước lại gần và ôm eo cô.

Mộ Thiện cứng đờ người, anh lập tức đè cô xuống giường.

“Mau bỏ tôi ra!” Mộ Thiện rít lên: “Bố mẹ tôi nhìn thấy bây giờ.”

“Họ sẽ không vào đây đâu.” Trần Bắc Nghiêu nói rồi cúi đầu định hôn cô.

Mộ Thiện ngoái đầu né tránh: “Anh không hận sao? Năm đó mẹ tôi mắng anh trước mặt bao nhiêu người, bố tôi còn

sai người đánh anh...”

Hai ngày vừa qua biểu hiện của anh quá hoàn hảo, khiến cô nghi ngờ.

Trần Bắc Nghiêu áp sát vào mặt cô: “So với em, những chuyện đó không là gì cả.”

Sau đó anh áp sát môi hôn cô. Lần này Mộ Thiện không cự tuyệt, hai người hôn nhau cuồng nhiệt một lúc lâu. Đến khi môi anh chuyển dịch xuống dưới, tay anh mở cúc áo ngủ của cô, Mộ Thiện mới đẩy người anh đứng dậy: “Tôi về phòng đây”.

“Em ngủ ở đây đi.” Trần Bắc Nghiêu kéo tay cô.

“Không được.” Mộ Thiện trừng mắt: “Anh muốn ngày mai bị bố mẹ tôi cho ra khỏi cửa sao?”

Nửa đêm, Mộ Thiện đang ngủ ngon giấc, cô mơ hồ thấy có người hôn mình, thân thể cô bị một thân hình cao lớn đè nặng. Mộ Thiện vẫn ngủ say nên không hề có phản ứng. Cô thậm chí tưởng đang ở nhà Trần Bắc Nghiêu nên lẩm bẩm, trong khi mắt vẫn nhắm nghiền: “Đừng mà! Ngày mai còn phải đi làm..” Người đó ôm chặt thắt lưng cô rồi nằm nghiêng bên cạnh cô. Hơi thở nóng hổi của anh

phả vào vai cô, giọng nói trầm âm của anh thoảng qua tai cô: “Bảo bối, anh xin lỗi!”

Sáng sớm ngày hôm sau Mộ Thiện bị đánh thức bởi tiếng chuông đồng hồ, cô cảm thấy hình như đêm qua xảy ra chuyện gì nhưng lại không nhớ rõ. Khi Mộ Thiện đẩy cửa phòng đi ra ngoài, Trần Bắc Nghiêu đã ngồi sẵn ở ghế sofa. Bà Mộ đang dọn đồ ăn sáng, bà mỉm cười giục Mộ Thiện: “Con mau đi đánh răng rửa mặt, Tiểu Trần dậy từ lâu rồi”. Mộ Thiện vâng dạ, cô đưa mắt liếc Trần Bắc Nghiêu lúc này đang chăm chú xem thời sự buổi sáng. Có lẽ đó chỉ là một giấc mơ, Mộ Thiện nghĩ. Tuy cô không

nhớ trong mơ Trần Bắc Nghiêu nói với cô điều gì, nó rất mơ hồ, khiến cô vừa đau xót vừa buồn bã

Giữa mùa thu, gió đêm hơi lạnh. Khi mở cửa, Mộ Thiện nghe thấy giọng nói tức giận của Châu Á Trạch: “Em ra lá bài gì mà chán thế?”

Sweet không hề tỏ ra yếu thế: “Em đã nói là em không biết chơi rồi, tại anh cứ kéo em chơi cho đủ người, bây giờ lại trách em?”

©DTV

Mộ Thiện đi vào phòng khách. Châu

Á Trạch, Sweet, Lý Thành và một tay bảo vệ đang ngồi chơi bài trên bộ bàn ghế sofa. Châu Á Trạch thấy Mộ Thiện như gặp cứu tinh, hai mắt anh ta sáng ngời: “Chị dâu! Chị dâu!” Anh ta đẩy Sweet sang một bên, chừa ra một chỗ trống cho Mộ Thiện.

Mộ Thiện vốn không muốn thân mật với bọn họ, cô mỉm cười: “Tôi hơi mệt, lên gác nghỉ trước đây. Mọi người cứ chơi đi!”

Châu Á Trạch kêu to: “Đừng mà chị dâu! Ở lại đây chơi đi!” Anh ta vừa nói vừa véo vào người Sweet.

Sweet hiểu ý lập tức đứng dậy kéo tay Mộ Thiện và cất giọng tội nghiệp: “Chị dâu, giúp em đi mà. Dù sao mai cũng là cuối tuần, ông chủ lại không có ở nhà, một mình chị ở phòng thì buồn chết đi. Em đi chuẩn bị đồ ăn đêm cho chị.” Nói xong không đợi Mộ Thiện từ chối, cô liền chạy một mạch vào nhà bếp. Ba gã đàn ông ngược nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt chờ đợi. Mộ Thiện lên gác cũng chỉ xem tivi để giết thời gian, cô lưỡng lự rồi cuối cùng cũng ngồi xuống chơi bài với họ. Đã mười ngày trôi qua kể từ lúc Mộ Thiện từ quê về thành phố Lâm, Mộ Thiện còn chưa kịp mở miệng nói chuyện với Trần Bắc Nghiêu, anh đã đáp chuyến bay quốc tế sang Mỹ dự một cuộc tọa

đàm về đầu tư tài chính tiền tệ quốc tế. Đúng như anh nói, chín mươi chín phần trăm thời gian anh là người làm ăn đứng đắn, hơn nữa còn là doanh nhân xuất sắc. Trong những ngày này, cuộc sống của Mộ Thiện khá thoải mái. Có lẽ do thái độ chân thành của Trần Bắc Nghiêu với cha mẹ cô, hay là cô vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn anh nên trong thời gian này, cô thường nhớ đến anh, thậm chí nhớ nhiều nữa là khác. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện có một tâm trạng khó diễn tả thành lời. Cô mau chóng tập trung vào chơi bài. Bốn người đều chơi rất khá nên ván bài ngày càng kịch tính. Khi Trần Bắc Nghiêu đi vào phòng khách, anh nhìn thấy người đàn bà của anh như một bông hoa tỏa

sáng giữa ba người đàn ông. Cô thậm chí còn chưa mặc quần áo ở nhà, vẫn đang trong bộ váy công sở bó sát, hiện lên đường cong mềm mại. Cặp lông mày thanh tú của cô hơi nhướn lên, một tay cô cầm lá bài, một tay gõ xuống mặt bàn. Cô nói với Châu Á Trạch: “Không còn lá bài chính là các anh chết chắc. Hãy suy nghĩ kỹ đi.” Thần sắc của cô rất tốt, trông cô rất thoải mái. Đã bao lâu rồi anh chưa thấy thần thái này của cô? Hay là việc anh rời khỏi nhà khiến cô cảm thấy dễ chịu như vậy? Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ đi vào, đám đàn em ngạc nhiên gọi “ông chủ”, “lão đại”. Tay bảo vệ đang chơi bài vội đứng dậy đỡ lấy va li của Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu ngồi vào

vị trí của mình, rồi nhìn Mộ Thiện và tiện tay cầm mấy lá bài. Anh ngồi máy bay suốt đêm trở về đây nhưng không hề có ý định nghỉ ngơi. Châu Á Trạch lắc đầu, Lý Thành nở nụ cười bất lực. Mười ngày không gặp, khi chạm phải ánh mắt điềm tĩnh như nước của anh, lòng Mộ Thiện hơi căng thẳng, cô vội cúi xuống giả bộ chuyên tâm chơi bài. Ban đầu Mộ Thiện không hiểu tại sao Châu Á Trạch và Lý Thành có thái độ như nghênh đón đối thủ đáng gờm như anh. Sau khi chơi vài ván, cô liền nhận ra Trần Bắc Nghiêu có ý nhả bài cho cô, Mộ Thiện lập tức lĩnh hội, toàn lực phối hợp. Chỉ trong chốc lát, Trần Bắc Nghiêu dẫn dắt Mộ Thiện đánh gọn, liên tiếp thắng Châu Á

Trạch và Lý Thành hơn mười ván. Cảm giác thắng cuộc khiến Mộ Thiện bỗng cười đắc ý. Sweet ngồi bên cạnh theo dõi mọi người đánh bài, cô luôn miệng thán phục. Đến mười một giờ đêm, Trần Bắc Nghiêu ném bộ bài xuống bàn: “Giải tán đi!” Châu Á Trạch và Lý Thành thở dài rút ra tờ chi phiếu, Trần Bắc Nghiêu xua tay: “Cô ấy không thích cờ bạc.” Hai người đàn ông ngó ra, Châu Á Trạch cười ha hả: “Cám ơn chị dâu!” Mộ Thiện không nhịn được hỏi Trần Bắc Nghiêu: “Lần chơi bài ở hộp đêm, tại sao anh lại che dấu thực lực của mình?” Hôm đó, anh thể hiện trình độ còn kém hơn cô, thỉnh thoảng tung một hai lá bài dở như người không biết chơi. Lúc bấy giờ, anh

và Mạn Thù bị cô đánh cho tơi tả. Lẽ nào ngay cả việc chơi bài anh cũng giả bộ yếu kém trước mặt Đình Hành? Châu Á Trạch và Lý Thành yên lặng nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng ánh mắt tò mò.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Hôm đó anh để em trút giận.”

Mộ Thiện ngây người, cô ngượng ngùng cúi đầu. Anh đúng là... vô cùng thận trọng, tỉ mỉ trong mọi chuyện liên quan đến cô. Mặc dù Mộ Thiện không muốn thừa nhận, nhưng cảm giác trong lòng cô lúc này quá rõ rệt: khi anh tiến vào phòng khách, trái tim cô đang lơ lửng ở đâu đó hình như nhập vào thể xác.

Châu Á Trạch ở bên cạnh tinh ý phát hiện: “Chị dâu đỏ mặt rồi kìa.”

Lý Thành đứng dậy kéo Châu Á Trạch và Sweet ra về, trong phòng chỉ còn lại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện ngồi đối diện nhau. Mộ Thiện không nhúc nhích. Sau khi xuống máy bay, Trần Bắc Nghiêu có cuộc hẹn ăn cơm với mấy lãnh đạo ngân hàng. Anh uống hơi say nên toàn thân nóng bức khó chịu. Anh nhìn người đàn bà của anh đang ngồi im lặng. Bờ môi mọng đỏ của cô hơi hé mở trông rất đáng yêu. Cô vẫn chưa đi. Có lẽ cảm nhận được nỗi nhớ nhung của anh trong mười ngày qua, lần đầu tiên cô chủ động

ở lại bên cạnh anh. Hay là...cô cũng nhớ anh? Vì vậy, bây giờ cô mới không rời xa anh? Trần Bắc Nghiêu không kìm nổi giờ ngón tay chạm nhẹ vào má Mộ Thiên, theo phản xạ cô nhích về phía sau. Mộ Thiên không nhìn Trần Bắc Nghiêu, nhưng gương mặt cô đỏ bừng khi các ngón tay của anh chạm vào cô, điều này khiến anh cũng cảm thấy hơi thở gấp gáp. Anh nhẹ nhàng vuốt ve lông mày, đôi mắt, bờ môi của cô rồi từ từ chuyển động xuống vùng cổ trắng ngần của cô. Gương mặt cô đỏ ửng khiến ngón tay của anh nóng như chạm vào ngọn lửa.

“Anh sờ đủ chưa?” Có lẽ phát giác ra sự lâng lâng của bản thân, Mộ Thiên liền

đứng dậy, giọng nói của cô hơi run run.

Trần Bắc Nghiêu làm sao có thể bỏ qua sự do dự hiếm có của Mộ Thiện. Anh kéo mạnh cô vào lòng rồi hôn lên làn da nóng bỏng của cô, theo đường ngón tay vừa lướt qua. Trần Bắc Nghiêu hiểu rõ Mộ Thiện là người phụ nữ truyền thống. Sự ủng hộ của bố mẹ có ảnh hưởng rất lớn đối với cô. Vì vậy anh mới nỗ lực thể hiện một cách hoàn hảo nhất trước mặt bố mẹ cô. Đúng lúc này Mộ Thiện bị anh bế lên, tuy phản ứng của cô vẫn ngượng ngập cứng nhắc nhưng ánh mắt cô không còn lẩn tránh như trước. Khi Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện từ cầu thang lên tầng hai, anh đã dùng

miệng cởi toàn bộ hàng cúc trước ngực cô và cúi xuống liếm bộ ngực mềm mại trắng ngần ấy. Mộ Thiện thở gấp, toàn thân nóng ran. Cuối cùng cô không chịu nổi rên khẽ một tiếng rồi giơ tay ôm cổ Trần Bắc Nghiêu và đặt một nụ hôn nhẹ lên trán anh. Trần Bắc Nghiêu ngạc nhiên ngẩng đầu, Mộ Thiện lập tức rướn người hôn lên môi anh. Cô thè đầu lưỡi mềm mại vào miệng anh, hình như bị kìm nén quá lâu nên cô bắt chập tất cả trong một giây mất lý trí. Trần Bắc Nghiêu sửng sò. Nhận ra sự ngập ngừng của anh, Mộ Thiện lập tức muốn rút lui. Nhưng Trần Bắc Nghiêu không cho cô cơ hội, anh cuốn chặt lấy đầu lưỡi của cô, không để cô trốn tránh. Khi bế cô đến cửa phòng

ngủ, anh dùng chân đạp mạnh cửa, rồi hai người ngã xuống giường.

Sau khi tắm xong, Mộ Thiện lên giường nằm quay lưng về phía Trần Bắc Nghiêu mà không nói một lời. Nhìn bờ lưng thon thả của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu hiểu trong lòng cô chắc chắn đang ngượng ngùng về chuyện vừa rồi cô không nén nổi tình cảm. Trần Bắc Nghiêu biết rõ vướng mắc giữa anh và Mộ Thiện không thể giải quyết một sớm một chiều, ép quá chỉ e là cô sẽ càng tránh xa. Sau khi gặp bố mẹ cô, thái độ của cô có chuyển biến rõ rệt khiến anh được hưởng cảm giác ngọt ngào. Ngày tháng còn dài.

Trần Bắc Nghiêu ôm lưng Mộ Thiện nói nhỏ: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều, mau ngủ đi”.

Mộ Thiện “ừm” một tiếng rồi từ thả lỏng bản thân trên cánh tay anh và chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua nhanh hơn sự tưởng tượng của Mộ Thiện, chớp mắt đã đến đầu tháng Mười hai. Có lẽ do có quan hệ với Trần Bắc Nghiêu, khách hàng tìm đến công ty Mộ Thiện ngày càng đông. Cô hiểu rõ ngọn nguồn nhưng chẳng lẽ thẳng thừng từ chối bọn họ? Vì vậy cô chỉ có thể cố gắng làm tốt để không hổ thẹn với lương tâm. Mộ Thiện ngày càng

bận rộn, tôi nào cũng phải tám chín giờ mới về đến nhà. Trần Bắc Nghiêu sớm ra điều kiện, một khi cô mang thai, lập tức ngừng mọi công việc, ở nhà dưỡng thai, Mộ Thiện cũng đồng ý. Chỉ là vết thương của Trần Bắc Nghiêu mới lành hẳn không lâu, bác sỹ khuyên hai người nửa năm sau mới sinh con. Nhưng Mộ Thiện cảm thấy anh không bận tâm đến lời bác sỹ, anh thậm chí càng tích cực hơn. Chỉ ông trời mới biết dự vọng anh phải đè nén suốt tám năm mãnh liệt đến mức nào. Thế nhưng nhiều lúc Trần Bắc Nghiêu cũng không thể làm theo ham muốn, bởi vì thời gian này anh quá bận rộn, bận hơn cả Mộ Thiện. Do đó về khoản “chặn gối” anh buộc phải hạn chế, chỉ cuối tuần mới

được thoải mái. Có những hôm anh bận làm đến khuya, về đến nhà ôm Mộ Thiện vào lòng không nhìn được, thế là ngày hôm sau anh thức dậy rất muộn, bị Châu Á Trạch cười nhạo “Quân vương không thiết triều sớm”.

Kể từ lần chủ động hôn anh, Mộ Thiện khó có thể giữ bộ mặt lạnh lùng xa cách như trước khi ở trên giường. Sự thật thì ngay từ lần đầu tiên, cô đã không thể nào cưỡng lại trái tim và thể xác mình. Trần Bắc Nghiêu vờ như không hề thấy sự thay đổi của cô, anh không nói những lời thừa thãi, càng không ép Mộ Thiện có quyết định gì. Lúc ở trên giường hai người phối hợp ăn ý, anh không vạch

trần, còn cô giả bộ ngốc nghếch. Chỉ những lúc hai người lên “đỉnh”, khi hai thân thể hòa vào làm một, Trần Bắc Nghiêu thường ôm chặt lấy cô và cất giọng trầm khàn bên tai cô: “Anh yêu em”. Còn Mộ Thiện im lặng cắn vai hoặc cánh tay anh, trong lòng cô thầm đáp lại, em cũng yêu anh.

Cuối tuần này, Trần Bắc Nghiêu trịnh trọng nói với Mộ Thiện, ngày mai một vị lão đại ở thành Nam tổ chức tiệc sinh nhật, anh sẽ đưa cô cùng đi dự. Lão đại thành Nam? Mộ Thiện tò mò, ở thành phố Lâm này ngoài Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành vẫn còn người có thể xưng là “lão đại” sao?

Mười hai giờ trưa, xe dừng lại trước một nhà hàng ở thành Nam. Nhà hàng trông rất đơn giản, nhưng có nhiều người ra vào, Mộ Thiên nhíu mày suy nghĩ. Với vị thế của Trần Bắc Nghiêu bây giờ, anh rất ít khi đến nơi như thế này ăn cơm. Không biết nhân vật nào có thể khiến anh hạ thấp mình như vậy? Một đám đàn ông mặc com-lee chỉnh tề đi qua đại sảnh đông người ồn ã, thu hút mọi người xung quanh. Đại sảnh của nhà hàng khá rộng rãi, ít nhất bày ba mươi bàn tiệc, bàn nào cũng đông người. Đa phần là thanh niên gần hai mươi tuổi, có bảy tám bàn là mấy gã trung niên tầm bốn năm mươi tuổi. Bất kể là người cao hay thấp, gầy hay béo,

già hay trẻ, trên trán bọn họ đều có hai chữ “lưu manh”. Có người nhuộm tóc vàng hoe, có kẻ đeo sợi dây chuyền vàng nặng trĩu, có kẻ mặc áo sơ mi hoa hòe hoa sói, lại có kẻ diện quần bò thùng lố chỗ... nhưng họ đều có một đặc điểm chung của dân lưu manh là: thô lỗ, hung hãn nhưng cũng có nghĩa khí. Bọn họ không biết Trần Bắc Nghiêu nên ánh mắt nhìn anh vừa tò mò vừa cảnh giác. Cũng không ít ánh mắt dừng trên người Mộ Thiện. Dù sao so với những cô gái nở nang son phấn lòe loẹt bên cạnh đám lưu manh, Mộ Thiện trông rất khác biệt.

“Em đừng sợ.” Trần Bắc Nghiêu cúi đầu dịu dàng nói, anh ôm eo cô càng chặt

hơn.

Mộ Thiện không hề sợ hãi. Cô vừa định gật đầu thì nghe thấy một giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ: “Chị Mộ!” Cả nhóm người đưa mắt về nơi có tiếng gọi, hóa ra là Đại Tiểu, người từng hợp tác với Mộ Thiện trong vụ giải quyết Từ thị. Anh ta tươi cười đứng dậy, Mộ Thiện cũng mỉm cười với anh ta. Bàn bên đó toàn là đàn em của Đại Tiểu. Họ thấy vậy lập tức đứng dậy đồng thanh chào “Chị Mộ”, làm tất cả mọi người trong đại sảnh đều quay đầu xem đại mỹ nhân “Chị Mộ” là người thế nào? Trần Bắc Nghiêu cũng quay đầu, lúc này Đại Tiểu mới nhìn thấy anh. Anh ta sững sờ, vài giây sau mới bỏ

điều thuốc ra khỏi miệng và hạ giọng: “Ông chủ...Lâm lão đại tổ chức sinh nhật. Anh em huyện Hưởng Xuyên chúng tôi cũng đến góp vui.” Trần Bắc Nghiêu gật đầu, rồi nhìn Mộ Thiên thích thú. Mộ Thiên hiểu ý Trần Bắc Nghiêu, trước đó một giây anh còn lo sợ cô sợ hãi bởi khí thế của đám lưu manh, ai ngờ có không ít tên côn đồ gọi cô là “Chị Mộ”.

Quả nhiên Trần Bắc Nghiêm chậm rãi mở miệng: “Chị Mộ?”

Mộ Thiên đâu biết anh từng gặp gỡ Đại Tiểu trước đó, cô không suy nghĩ trả lời: “Tôi và bọn họ từng gặp gỡ trong công việc. Bọn họ cũng không tồi.”

Trần Bắc Nghiêu cười cười.

Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện đi tới phòng riêng ở trong cùng, nơi đó đã có bảy tám người ngồi. Người ở vị trí chính giữa lập tức đứng dậy khi nhìn thấy bọn họ: “Bắc Nghiêu, đợi mỗi mình cậu thôi đây. Mỹ nhân này là?”

“Bác Lâm, cô ấy là Mộ Thiện”. Trần Bắc Nghiêu cất giọng bình thản: “Vị hôn thê của tôi”.

Mộ Thiện giật mình. Cố gắng kiềm chế sự mất bình tĩnh, cô quay sang nhìn

người đàn ông được gọi là bác Lâm. Người đó cao lớn, có bờ vai rộng, ông ta mặc một chiếc áo phong giản dị màu xám để lộ cơ bắp cuộn cuộn. Ông ta có gương mặt vuông chữ điền, lông mày rậm, đôi mắt sâu rất sáng. Có lẽ không ai có thể đoán ra bác Lâm đã năm mươi tuổi, thân hình của ông ta như thanh niên ngoài hai mươi, tướng mạo cùng lắm cũng là bốn mươi tuổi. Chạm phải ánh mắt dò xét của Mộ Thiện, đuôi mắt Lâm Ngư để lộ ý cười dịu dàng, ông ta nói liền ba từ “Tốt, tốt, tốt” rồi bảo Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện ngồi xuống vị trí bên tay trái ông ta. Mộ Thiện vừa ngồi xuống, cô đột nhiên cảm thấy một ánh mắt không kiêng dè nhìn thẳng vào mình. Cô ngẩng đầu,

người đó liền nhìn đi chỗ khác, giống như chỉ là tưởng tượng của Mộ Thiện. Cô chỉ thấy gương mặt nghiêng của người đó. Bên tay phải Lâm Ngư có hai người trẻ tuổi. Cô gái trẻ trung xinh đẹp, có đôi mắt và cặp lông mày rất giống Lâm Ngư, nhìn qua cũng biết là con gái độc nhất của Lâm Ngư, Lâm Dạ. Còn một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta là ai?

Lâm Ngư cười giới thiệu: “Bắc Nghiêu, đây là bạn trai của Lâm Dạ, tên Tâm, cậu ấy là thương gia người Thái Lan, buôn bán đá quý. Hai cậu làm quen với nhau đi!”

Người đó mặc áo sơmi màu xanh

quân đội, khiến thân hình của anh ta càng cao lớn hơn. Đến lúc này anh ta mới quay về phía Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện, đó là một gương mặt điển trai với làn da rám nắng khỏe mạnh. Anh ta có sức khỏe dồi dào như ánh nắng mặt trời. Cặp lông mày đen nhánh nhướn lên, đôi mắt dài lấp lánh của anh ta như vì sao. Anh ta cười tươi với Trần Bắc Nghiêu, để lộ răng khểnh vừa nhỏ vừa trắng.

“Anh Trần, nghe danh đã lâu .” Anh ta cất giọng lạnh lạnh.

Nụ cười của Tầm khiến tất cả mọi người không chớp mắt.

Đến khi Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm trầm phá vỡ không khí yên lặng: “Anh khách sáo quá!”, ánh mắt mọi người mới dồn về phía Trần Bắc Nghiêu. Lúc này mọi người mới phát hiện anh có gương mặt điềm tĩnh với nước da trắng nổi bật trong bộ com-lê màu đen vừa vặn. Sự mất bình tĩnh do Tầm mang lại vơi đi ít nhiều. Tầm nhú mày, con ngươi màu hổ phách của anh ta sáng ngời. Anh ta nói nghiêm túc: “Tôi không phải khách sáo. Anh Trần là mảnh hổ uy danh lẫy lừng trên thương trường tài chính châu Á nói chung và Đông Nam Á nói riêng.”

Trần Bắc Nghiêu bình tĩnh nói: “Mọi người quá lời rồi.”

Mộ Thiện không khỏi kinh ngạc vì sự nổi tiếng cả ở nước ngoài của anh.

Lâm Ngư cười: “Được rồi, chúng ta dùng tiệc thôi, có gì từ từ nói chuyện tiếp”.

Hôm nay là sinh nhật của Lâm Ngư, đề tài trò chuyện của mọi người tất nhiên đều liên quan đến ông ta. Lâm Ngư là người cởi mở, trong suốt bữa ăn ông ta nói rất nhiều, mọi người hầu như chỉ lắng nghe và phụ họa theo. Trần Bắc Nghiêu không nhiều lời, thỉnh thoảng lẩm bẩm mới đáp một hai câu, thời gian còn lại anh lặng lẽ nắm tay Mộ Thiện, khéo mắt

trần ngập ý cười. Mộ Thiện im lặng lắng nghe, dần dần cô cũng có một sự nhìn nhận chung về lão đại Lâm Ngư. “Ông ấy giống Giang Minh”. Trước khi đi dự tiệc, Trần Bắc Nghiêu nói cho cô biết: “Ông ấy rất xem trọng nghĩa khí, không phải là người thức thời.”

“Thế thì tại sao anh lại xem trọng ông ấy vậy?” Mộ Thiện hỏi dồn.

Trần Bắc Nghiêu liếc Mộ Thiện, câu trả lời của anh khá khó hiểu: “Ông ấy hơi giống em. Nói chuyện vài lần thấy hợp, thế là bọn anh trở thành bạn bè”.

Trong bữa tiệc sinh nhật xảy ra vài

chuyện, khiến Mộ Thiện cuối cùng cũng hiểu ý Trần Bắc Nghiêu. Chuyện thứ nhất xảy ra khi bữa tiệc mới bắt đầu. Một đàn em đưa di động cho Lâm Ngư. Ông ta đón nghe, chỉ hai ba câu, mọi người đều biết một cửa hàng mới khai trương trong địa bàn của ông ta bị đám côn đồ không rõ tung tích đến gây rối. Sắc mặt Lâm Ngư lập tức tối sầm, ông ta liền dặn dò đàn em đi giải quyết.

“Bố!” Lâm Dạ ở bên cạnh có vẻ không vui: “Ai gọi điện thoại bố cũng giúp, bố giúp bọn họ nhiều như vậy, thế mà ngày sinh nhật của bố chẳng thấy bóng dáng bọn họ đâu cả.”

Lâm Ngư cau mày: “Bố là lão đại thành Nam, còn sống ngày nào bố phải chăm lo địa bàn của mình ngày đó. Là con gái đừng can thiệp vào chuyện của đàn ông!”

Lâm Dạ cắn môi không lên tiếng, Tâm cất giọng trong trẻo vỗ về cô: “Dạ, em không nên khiến bố em tức giận vào ngày này, đáng phạt rượu.” Lâm Dạ mỉm cười với anh ta, thần sắc nhẹ nhõm hơn một chút. Ấn tượng của mọi người về Tâm tăng thêm mấy phần.

Chuyện thứ hai là Lâm Ngư từ chối Trần Bắc Nghiêu. Sau khi hai cha con Lâm Ngư căng thẳng, có lẽ thấy không

khí giữa bố con họ không mấy vui vẻ, Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: “Bác Lâm, bác có hứng qua giúp tôi không? Châu Á Trách quản nhiều việc quá, bác giúp tôi trông chừng cậu ta với.” Anh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều im lặng. Lâm Dạ lộ rõ vẻ vui mừng, Tầm hơi nheo mắt. Đám tâm phúc của Lâm Ngư ngồi xung quanh bàn tiệc hồi hộp chờ nghe. Mộ Thiện nghe nói mấy năm gần đây trong tay Lâm Ngư chỉ có một xưởng sửa chữa ô tô. Ông ta có nhiều đàn em như vậy, chắc mọi người sống cũng không dễ dàng. Trần Bắc Nghiêu xem ra có ý giúp ông ta. Nào ngờ Lâm Ngư tư lự trong giây lát rồi mỉm cười: “Bác Nghiêu, cảm ơn chú coi trọng ông anh này.” Ngữ điệu

của ông ta đầy khí khái: “Nhưng tôi cả đời tự do tự tại quen rồi. Ngoài việc sửa xe và đánh nhau, tôi chẳng biết làm gì cả. Đến công ty của chú chẳng phải sẽ gây thêm phiền phức cho chú sao? Chúng ta đã là anh em thì đừng khách khí làm gì. Lần sau nếu chú cần xử lý tên nào, chú có thể gọi ông anh này phái người đi giúp chú”

Lâm Dạ nghiêng răng: “Bố!”

“Con câm miệng!” Lâm Ngu gắt lên.

Trần Bắc Nghiêu cười cười, không kiên trì thuyết phục. Sau hai sự việc đó, chỉ một mình Lâm Dạ không vui, những

người khác tiếp tục vui vẻ uống rượu. Mộ Thiện chợt đưa mắt quan sát Lâm Ngu. Ánh mắt của người đàn ông trung niên này rất bình thản và sáng ngời. Ở bên cạnh hai thanh niên có diện mạo xuất chúng là Trần Bắc Nghiêu và Tầm nhưng ông ta không hề thua kém. Ông ta vui vẻ kể chuyện một thời oanh liệt trong chốn giang hồ năm nào, giọng nói ông ta hào sảng tự đắc như một người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết. Trần Bắc Nghiêu nói đúng, ông ta là người không thức thời. Con người ông ta giống một đại ca nơi đầu đường xó chợ ở thập niên 90, đầy tinh thần hiệp nghĩa, không hổ thẹn với trời đất. Ông ta làm sao có thể thích ứng với xã hội hiện đại này? Vì vậy mặc cho

những thế lực hắc bang mới như Trần Bắc Nghiêu nổi lên, Lâm Ngư vẫn cuộn trong vỏ ốc ở thành Nam, sống cuộc đời giật gấu vá vai. Ông ta tự xưng là lão đại thành Nam, còn sống ngày nào sẽ lo cho người dân thành Nam ngày ấy. Thế nhưng Mộ Thiên đến thành phố Lâm một thời gian cũng chưa từng nghe tiếng ông ta. Hơn nữa, trước đây Trần Bắc Nghiêu đánh giá Giang Minh mấy câu... hình như rất giống Lâm Ngư. Ông ta...giống bố của Trần Bắc Nghiêu? Trần Bắc Nghiêu chưa bao giờ gọi một tiếng cha, anh chỉ gọi tên Giang Minh. Việc anh xem trọng một người không có quan hệ như Lâm Ngư chứng tỏ trong lòng anh cũng tôn sùng cha anh, người anh hùng hiệp nghĩa cổ

chấp năm nào? Vì vậy khi bố anh bị chém chết trên đường phố, thật ra Trần Bắc Nghiêu không phải coi như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng anh vừa đau khổ vừa phần nộ đến mức anh thề độc, nhất định nợ máu trả bằng máu? Mộ Thiện hơi cup mi mắt, cô nắm chặt ly rượu. Cảm giác xót xa ngày càng rõ rệt.

Trần Bắc Nghiêu không chú ý đến vẻ mặt Mộ Thiện, anh đang bận nâng cốc với Lâm Ngư, đàn em của Lâm Ngư cũng đi đến chúc rượu anh. Anh vừa cầm ly rượu, đột nhiên ở bên cạnh vang lên giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất kiên định: “Lâm tiên sinh, tôi kính ông.”

Trần Bắc Nghiêu quay đầu, đập vào mắt anh là hình ảnh Mộ Thiện cầm chén rượu đứng phất dậy. Tất nhiên rượu trong cốc của cô bị anh đổi thành nước hoa quả. Ánh mắt trong veo của cô không rời khỏi Lâm Ngư, gương mặt trắng ngần của cô lấp lánh dưới ánh đèn khiến người khác có cảm giác choáng ngợp. Lâm Ngư hơi bất ngờ, ông ta nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt khen ngợi: “Rượu của em dâu, nhất định phải uống”. Mộ Thiện đỏ mặt, cô uống một hớp nước hoa quả rồi ngồi xuống. Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú, cô đặt ly xuống rồi quay sang nhìn anh. Mộ Thiện lặng lẽ nhìn Trần Bắc Nghiêu, đáy mắt vừa sâu vừa trong sáng như đại dương của cô hiện một tia

thương xót. Trần Bắc Nghiêu cảm thấy tất cả mọi người và cảnh vật ở xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại gương mặt Mộ Thiện ngày càng rõ nét và sinh động.

“Bắc Nghiêu! Bắc Nghiêu!”

Đột nhiên có người vỗ vai anh, lúc này anh mới định thần, phát hiện Lâm Ngu đang gọi anh. Anh mỉm cười quay sang chạm cốc với ông ta. Trần Bắc Nghiêu không biết, tim Mộ Thiện cũng vừa đập mạnh hơn. Muôn vàn ý nghĩ vụt qua đầu cô, năm đó Trần Bắc Nghiêu thân cô thế cô làm thế nào để vượt qua? Anh rõ ràng là người tài trên thị trường

tài chính châu Á, vậy mà anh buộc phải sử dụng thủ đoạn đen tối để rửa mối thù nhà? Mộ Thiện cảm thấy một nỗi xót xa dội vào lòng, cô vô ý ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt màu hổ phách của người đàn ông xa lạ. Ánh mắt trong sáng của cô vụt qua một tia rung động mạnh. Cô thần thờ. Từ trước đến nay cô không thiếu người theo đuổi, vừa gặp lần đầu có người đã tỏ ra cảm mến cô. Cô từng cảm nhận thấy rất nhiều ánh mắt ái mộ như vậy. Người đàn ông tên Tâm đã có bạn gái, vậy mà anh ta vẫn nhân lúc không ai để ý nhìn cô bằng ánh mắt đưa tình. Về lý mà nói cô nên coi thường tức giận mới đúng. Thế nhưng khuôn mặt của anh ta rất sáng sủa, nụ cười của anh ta rất trong

khiến cô không ghét nổi. Cô chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt đáp lại anh ta. Tầm đương nhiên hiểu ý cô, anh ta lịch sự nâng cốc với cô rồi uống một hơi cạn ly. Uống xong, đuôi mắt anh ta cong lên, ánh mắt trong trẻo sáng ngời. Hình như muốn thành khẩn thanh minh, cái nhìn vô lễ vừa rồi chỉ là bản năng của một người đàn ông trước một người phụ nữ đẹp. Anh ta sẽ không áy náy, càng không có ý mạo phạm cô. Mộ Thiện nhú mày, cô quay đi chỗ khác tránh không nhìn anh ta.

Trần Bắc Nghiêu ngồi đến hơn một giờ chiều mới dẫn Mộ Thiện rời khỏi bữa tiệc. Hai người lên xe, Mộ Thiện ngập ngừng trong giây lát: “Có chuyện...”

Trần Bắc Nghiêu chẳng nói chẳng rằng lập tức xua tay ra hiệu Mộ Thiện chờ trong giây lát, đồng thời rút điện thoại: “Á Trạch, giúp tôi điều tra một người. Người Thái Lan, tên là Tâm, nghe nói kinh doanh đá quý.”

Sau khi cúp điện thoại, anh quay sang Mộ Thiện: “Có chuyện gì vậy em?”

Mộ Thiện nhìn đi chỗ khác: “Không có gì.”

Anh kéo mặt cô đối diện anh: “Nói đi!”

“Tôi muốn nhắc anh điều tra Tầm.”
Cô hận đến mức muốn cắn lưỡi mình,
Trần Bắc Nghiêu là người thông minh
như vậy, anh lại coi trọng Lâm Ngư nên
làm sao có chuyện anh không điều tra
con rể tương lai của ông ta?

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Mộ
Thiện, anh biết em cũng có suy nghĩ
giống anh.”

Mộ Thiện quay đầu nhìn ra ngoài cửa
sổ, cô không nói thêm một lời nào.

Vài ngày sau, Trần Bắc Nghiêu nhận
được thông tin về Tầm. Tầm đúng là
người Thái Lan, tổ tiên từng là nhà giàu

có nhất trong vùng, lúc anh ta sinh ra, gia đình lâm vào cảnh sa sút. Năm nay anh ta hai mươi tư tuổi, tuổi trẻ tài cao, tay trắng lập nghiệp bằng nghề buôn bán châu báu đá quý và tương đối thành đạt. Trần Bắc Nghiêu thông báo với Lâm Ngư, ông ta vui đến nỗi không thể im lặng. Mộ Thiện ở bên cạnh lắng nghe, cô bỗng dưng có cái nhìn khác về Tầm. Nhưng Mộ Thiện không ngờ cô gặp lại Tầm nhanh như vậy.

Đầu mùa đông là lúc thị trường bất động sản ảm đạm, thị trường tài chính bấp bênh. Trần Bắc Nghiêu không phải là siêu nhân, anh cũng phải kiếm cơm dựa vào sự may rủi của thị trường, ngày

ngày anh đi sớm về muộn, dồn mọi trí lực vào việc làm ăn. Cuộc sống giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu khá êm ả. Cô thích Trần Bắc Nghiêu bây giờ, một doanh nhân thuần khiết, không hề dính đến việc phi pháp. Trong lúc này, Đinh Hành tiến Lữ Hạ lên máy bay sang Mỹ học tập. Ngồi trong văn phòng rộng rãi trên tầng cao nhất của Lữ Thị, Đinh Hành nói lòng cà vạt, anh châm một điếu thuốc, tư lự. Anh đã không gặp lại Mộ Thiện kể từ buổi tối hôm đó. Cô giống như công chúa trong giấc mộng, được Trần Bắc Nghiêu canh gác. Anh luôn tự hỏi cô có tự nguyện không? Buổi tối hôm đó khi anh đề xuất giúp đỡ, ánh mắt cô lộ rõ vẻ do dự và cảm động. Đinh Hành

tưởng rằng, anh chỉ có cảm tình với Mộ Thiện, nhưng càng tiếp xúc với cô, tình cảm lại càng sâu đậm thêm. Nếu xem thành phố Lâm là thương trường giữa anh và Trần Bắc Nghiêu, thì Mộ Thiện tượng trưng cho vật phẩm của sự thắng thua, là uy nghiêm của người đàn ông khiến anh nhớ mãi không quên. Nhưng những ngày này tỉnh thoảng nhớ đến cô, anh cảm thấy hình như không phải vậy. Cô không phải là “huy chương” hay “đối tượng” để tranh giành. Cô chỉ là Mộ Thiện, người đàn bà khiến anh rung động. Nếu trận chiến một sống một chết khiến anh chìm trong băng giá và máu tanh, vậy thì nụ cười bình thản, dung mạo trong sáng đẹp đẽ và lòng chính trực của cô chính là tia

âm áp duy nhất trong cuộc đời anh. Vì vậy dù anh và Trần Bắc Nghiêu tranh giành dữ dội như thế nào thì từ trong tiềm thức, cả hai đều không muốn ra tay với cô. Còn cô thì sao? Đinh Hành nhắm mắt, liệu trong lòng cô có anh không? Lúc anh hôn cô, ánh mắt cô thần thờ; lúc anh sắp chết, là cô gọi điện thoại cứu anh; khi anh sa cơ lỡ vận, chỉ có cô là người phụ nữ duy nhất không xa lánh anh. Vì vậy...anh mới nhớ nhưng người phụ nữ giờ đây đã thuộc về Trần Bắc Nghiêu. Hình như nơi khóe miệng trúng cú đâm của Trần Bắc Nghiêu vẫn còn đau rát. Đinh Hành từ từ nhếch mép cười. Được thôi, vậy thì cứ coi Mộ Thiện như là “tặng phẩm” đi. Đúng lúc này chuông

cửa vang lên, Đinh Hành bình tĩnh đưa mắt về phía cửa, mấy tên xã hội đen dưới trướng Lữ Thị lần lượt đi vào. Bắt gặp ánh mắt sắc bén và kiên nghị của Đinh Hành, mấy tên đó liền tỏ thái độ cung kính. Trong thời gian Đinh Hành gia nhập Lữ Thị, tuy vẻ bề ngoài của anh ung dung tự tại nhưng nhất cử nhất động đều có mưu tính. Dưới sự ủng hộ của Lữ Hạ, Đinh Hành lặng lẽ nắm quyền lực của Lữ Thị. Họ hàng của Lữ Hạ bày trò lật đổ Đinh Hành nhưng bị anh phát hiện và đuổi khỏi Lữ Thị, họ đều có kết cục thảm. Đồng thời, Đinh Hành bắt tay triển khai vài dự án bất động sản kiếm không ít tiền, khiến người của Lữ Thị không còn ai dám lên tiếng phản đối anh. Thậm chí

mấy tên xã hội đen này đều kính nể thủ
đoạn của Đinh Hành. Cũng có người
nghe tiếng Đinh Hành tài giỏi từ lúc còn
ở Dung Thái nhưng chưa được chứng
kiến sự tàn nhẫn và quyết đoán của anh.
Khi nghe bọn họ báo cáo về hoạt động
buôn bán ma túy, thần sắc Đinh Hành trở
nên khó đoán. Họ không biết rằng anh
không muốn dính đến ma túy. Lúc đầu
nhúng tay vào ma túy cũng chỉ là thuận
theo ý Lữ Triệu Ngôn. Theo quan điểm
của anh, buôn bán ma túy mạo hiểm quá
lớn mà chưa chắc kiếm nhiều tiền hơn
lĩnh vực đầu tư khác.

Có điều...

Đinh Hành nhướn mày, lặp lại câu nói: “Đường thủy?”

Một gã gật đầu: “Nghe nói bọn họ định vận chuyển lên khu vực Hoa Đông^[1] theo đường thủy.”

[1] Hoa Đông: Là khu vực nằm phía Đông Trung Quốc, gồm các tỉnh thành kinh tế phát triển như Thượng Hải, Triết Giang, Giang Tô, An Huy, Phúc Kiến, Sơn Đông.

Đinh Hành tư lự một lúc, rồi mỉm cười: “Tôi biết rồi.” Anh quay đầu nói với người trợ lý: “Hãy nhớ vài ngày nữa gọi cuộc điện thoại nặc danh cho đội truy quét ma túy của thành phố.”

Cả đám người kinh ngạc. Đinh Hành uống một ngụm trà, từ tốn nói: “Trước khi cậu tôi xảy ra chuyện, ông ấy từng báo cho tôi biết, bên công an có lẽ đang để ý đến Lữ Thị. Nhân dịp này, chúng ta tung tin cho đội truy quét ma túy nhằm đánh lạc hướng sự chú ý của họ.”

Tất cả đều gật đầu tán đồng.

Có người hỏi: “Nhưng chúng ta chỉ biết ngày mai hàng lên tàu chứ không biết bằng Vân Nam vận chuyển hàng theo tuyến đường cụ thể nào?”

Đinh Hành chỉ cười không trả lời nhưng ánh mắt anh trở nên vô cùng lạnh

lòng.

Cả thành phố Lâm có tám con đường thủy. Có người đã mua cả những con đường đó, có thể vận chuyển ma túy một cách dễ dàng mà không bị cản trở. Không nhân cơ hội này đổ tội cho hắn thì quả có lỗi với thủ đoạn ác độc của hắn.

Bên ngoài con thuyền, dòng nước xanh biếc dập dềnh chảy, như mảnh vỡ màu vàng dưới ánh mặt trời. Châu Á Trạch nằm thẳng người, bên trên anh ta là thân hình phụ nữ lác qua lác lại, lên xuống nhấp nhô. Châu Á Trạch thỏa mãn, tên ở trên cung không thể không bắn ra, anh lật người đè Sweet xuống dưới

giường. Đúng lúc này điện thoại di động trên đầu giường reo, Châu Á Trạch dừng lại. Sweet túm cái gối đập mạnh vào người anh ta, Châu Á Trạch lạnh lùng nhìn cô, giơ tay giữ chiếc gối lại. Sau đó anh ta một tay nghe điện thoại, một tay vuốt ve thân thể cô như muốn an ủi.

“Tôi đây.” Sắc mặt Châu Á Trạch đột nhiên đen kịt: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.”

Anh ta rời khỏi thân thể Sweet quay người xuống giường, rồi đi nhanh ra cửa.

“Chuyện gì vậy?” Sweet tức giận ném cái quần của Châu Á Trạch về phía anh.

Đến lúc này anh mới phát hiện mình vẫn còn trần truồng.

Ngoài cửa là một lối đi hẹp. Bên ngoài du thuyền, ánh nắng mặt trời chiếu xuống nước sông xanh biếc khiến mặt sông lấp lánh. Châu Á Trạch im lặng suy nghĩ vài giây, trong đầu anh ta đã có đối sách. Vừa rồi một người ở Cục cảnh sát gọi điện báo tin, có một cú điện thoại nặc danh tố cáo du thuyền tàng trữ ma túy. Đội cảnh sát truy quét ma túy liên kết với cảnh sát đường thủy vừa mới xuất phát. Châu Á Trạch vô cùng tức giận, anh không hề dính đến ma túy, cũng chưa kiếm nổi một đồng từ ma túy, thế mà bây giờ lại bị nghi ngờ tàng trữ hàng cấm

này. Nghĩ đi nghĩ lại, Châu Á Trạch cảm thấy có gì đó bất ổn. Khách trên du thuyền toàn người giàu có nên công tác kiểm tra không mấy triệt để. Ngộ nhớ tên Đinh Hành sai người đem ma túy lên tàu... Châu Á Trạch nhanh chóng gọi đám đàn em và thủy thủ trên tàu, bí mật dẫn dò mọi người hành động. Lúc này bên trong du thuyền tương đối náo nhiệt, khoảng hơn hai mươi du khách giàu có hoặc là đang tập trung vào các bàn cờ bạc chơi rất hưng phấn, hoặc là ngồi ở quầy bar uống rượu cùng những cô gái xinh đẹp mặc bikini. Châu Á Trạch đi vào trong và ngồi xuống một góc. Anh quan sát tỉ mỉ nhưng vẫn chưa phát hiện ra điều bất thường. Đúng lúc này, con tàu

đột ngột dừng lại, sau đó là một hồi còi đình tai nhức óc. A... Tất cả mọi người đều lắc lư, có tiếng la hét thất thanh. Châu Á Trạch lạnh lùng quan sát bọn họ, không bỏ qua biểu hiện của bất cứ ai.

“Chuyện gì vậy?” Có người cất giọng đầy tức giận.

“Không có gì đâu ạ!” Giám đốc tàu lập tức đi vào giải thích: “Là cảnh sát đường thủy đi tuần tra, một lúc là đi tiếp!”

Lời nói vừa dừng, từ cửa khoang tàu có mấy người đàn ông đi vào. Người dẫn đầu tỏ ra nghiêm nghị: “Mọi người đứng

yên! Chúng tôi là cảnh sát! Chúng tôi nghi ngờ có người vận chuyển ma túy nên nhận được lệnh khám xét con tàu này!”

Tất cả du khách sững sờ. Phần lớn du khách không phải là nhân vật tầm thường nên có người chẳng coi cảnh sát ra gì, ông ta quay ra mắng giám đốc: “Chuyện này là thế nào? Các người còn muốn làm ăn không hả?”

“Chúng tôi xin lỗi, xin lỗi...” Giám đốc xin lỗi rồi rút.

Mấy người cảnh sát mặc thường phục không hề nể mặt, bọ bắt đàn ông và đàn bà đứng thành hai hàng và bắt đầu kiểm

tra. Châu Á Trạch đề ý thấy hai người đàn ông có nước da ngăm đen từ từ lui về phía cuối hàng. Anh ta cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu đưa mắt ra hiệu cho một tên cảnh sát rồi lạng lẽ tiến về hai kẻ khả nghi kia.

“Không được động đây!”

Khi cảnh sát đi về cuối hàng, một trong hai người đàn ông vừa găm lên vừa rút khẩu súng từ thắt lưng nhằm thẳng vào cảnh sát, người còn lại ôm chặt cái va li vào lòng, đứng sát người đàn ông kia. Du khách hốt hoảng, mấy người cảnh sát cũng sợ.

“Mẹ nó!” Châu Á Trạch đâu biết sợ, anh ta từ phía sau tung một cú đá rất mạnh vào đầu gối người đàn ông cầm súng. Hấn đau đớn ngã xuống đất, khẩu súng rơi khỏi tay. Cảnh sát lập tức bao vây, khống chế hai người đàn ông đó. “Dám giở trò trên tàu của ông mày hả.” Châu Á Trạch điên tiết giật va ly khỏi tay một người, đồng thời đập vài phát lên hai người đàn ông, khiến chúng đau tím tái mặt. Anh ta dừng lại đưa mắt ra hiệu cho Giám đốc con tàu. Giám đốc vội cười nói với đám du khách: “Chúng tôi xin lỗi đã làm các vị kinh hãi. Buổi tối hôm nay các vị sẽ được miễn phí hoàn toàn, mọi người tiếp tục vui chơi đi, mọi việc ổn rồi!” Một người “cảnh sát” giải

hai người đàn ông đi theo Châu Á Trạch vào kho hàng. Vừa khuất bóng, người đứng đầu trong số bọn họ mở miệng hỏi: “Đại ca, làm thế nào bây giờ?”

Châu Á Trạch đứng ở cửa nhà kho, anh ta quay đầu nhìn ra mặt sông. Từ xa xa thấp thoáng bóng một xuồng máy đang phóng nhanh về hướng này, đó mới là đội truy quét ma túy thật. Anh ta rút điện thoại.

“Lão đại, xảy ra chuyện lớn rồi.” Anh ta kể lại ngắn gọn tình hình với Trần Bắc Nghiêu.

“Mười mấy ki-lô-gam heroin...” Châu

Á Trạch liếm môi.

Trần Bắc Nghiêu ở đầu kia điện thoại im lặng một giây, rồi nói: “Đưa người về đây, còn hàng đổ hết xuống sông.”

Châu Á Trạch giật mình: “Số hàng này ít nhất trị giá vài chục triệu...”

“Bỏ hết đi!”

Sau khi cúp điện thoại, Châu Á Trạch rạch va ly. Nhìn chiếc va ly chứa đầy bột trắng, anh ta nghiêng răng đổ hết xuống sông. Đội truy quét ma túy đến nhanh và đi cũng rất nhanh. Du khách đều là người

có địa vị, họ không lên tiếng, cảnh sát cũng không hỏi han nhiều. Trước khi đội truy quét ma túy rời khỏi du thuyền, giám đốc đi theo nhét thứ gì đó vào tay họ. Giải quyết xong việc, Châu Á Trạch đứng ở boong tàu lặng lẽ hút thuốc.

Đằng sau đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc: “Anh Á Trạch!”

Anh quay đầu nhìn, mỉm cười: “Tiểu Dạ! Hôm nay em chơi có vui không?” Đưa mắt qua người đàn ông bên cạnh Lâm Dạ, Châu Á Trạch giả bộ ngạc nhiên: “Đây là?”

Lâm Dạ khoác tay người đàn ông:

“Tâm, bạn trai của em.”

Tâm mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh.
Châu Á Trạch gật đầu, không lên tiếng.

Lâm Dạ rất tự nhiên khoác vai Châu Á Trạch: “Anh Á Trạch, những người đó đến đây điều tra ma túy thật sao? Anh không động vào thứ đó cơ mà?”

Châu Á Trạch hừ một tiếng: “Anh không đụng...” Bất gặp ánh mắt tò mò của Tâm, anh ta lập tức ngậm miệng rồi mỉm cười: “Hai người cứ chơi vui vẻ đi, chi phí tính hết cho anh.”

“Anh vội đi đâu thế?” Lâm Dạ giờ tay định kéo Châu Á Trạch.

“Anh đi tìm đàn bà, em đừng đi theo anh.”

Sau khi Châu Á Trạch đi rồi, Lâm Dạ quay sang Tâm: “Anh thấy chưa? Em đã nói Châu Á Trạch và Trần Bắc Nghiêu rất chính trực, bọn họ không bao giờ đụng đến ma túy.”

Tâm cười cười để lộ hai răng khểnh trắng bóng. Anh ta giờ tay vuốt tóc Lâm Dạ: “Dạ, em ngây thơ thật đấy.”

Buổi tối hôm đó, Châu Á Trạch giải hai người đàn ông từ du thuyền xuống ca-nô. Khi Trần Bắc Nghiêu đến nơi, đúng lúc Châu Á Trạch đóng cửa nhà xe nhưng vẫn nghe rõ tiếng đàn ông kêu rên ở bên trong. Trần Bắc Nghiêu cũng chẳng thềm vào, anh hỏi luôn: “Người Vân Nam?”

Châu Á Trạch mở to mắt: “Lão đại tài quá, em phải mất nửa tiếng đồng hồ mới hỏi ra.”

Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: “Chú quên mất nửa tháng trước, chúng ta từng từ chối hợp đồng hợp tác với tập đoàn Đạt Lịch của Vân Nam?”

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ, đúng là có chuyện như vậy. Đạt Lịch Vân Nam là một tập đoàn chuyên về bất động sản. Tháng trước họ cử người đến thành phố Lâm tìm Trần Bắc Nghiêu trao đổi. Họ muốn mượn hệ thống đường sông của tỉnh để vận chuyển hàng hóa. Bọn họ trả thù lao rất hậu, đồng thời còn hy vọng Trần Bắc Nghiêu có thể trông nom việc làm ăn của họ tại thành phố Lâm trong tương lai. Châu Á Trạch liên lạc với người quen ở Vân Nam tìm hiểu tình hình, nghe nói Đạt Lịch có nhiều khả năng liên quan đến băng nhóm ma túy lớn nhất ở biên giới Tây Nam. Chính vì vậy, Trần Bắc Nghiêu đã từ chối lời đề nghị hợp tác ngay trong buổi tối ngày hôm đó.

Lẽ nào bọn họ không tạo được mối quan hệ nên tự mình vận chuyển ma túy? Bọn họ không biết đạo lý “phép vua thua lệ làng” sao?

Châu Á Trạch ném đầu thuốc xuống đất, anh ta cuộn tay thành nắm đấm định đi vào nhà kho. Trần Bắc Nghiêu ngăn anh ta lại: “Hàng đã bỏ đi rồi, họ cũng bị tổn thất lớn. Chú hãy trả người về cho họ, bảo bọn họ từ nay về sau đừng có vượt qua ranh giới.”

Châu Á Trạch gật đầu không mấy tán thành. Anh ta hỏi tiếp: “Anh có biết ai gọi điện báo cảnh sát không?”

Trần Bắc Nghiêu châm một điều thuốc: “Nếu không phải là kẻ thù của đám Vân Nam thì là kẻ thù của chúng ta.”

Mộ Thiện không hề biết Trần Bắc Nghiêu gặp rắc rối. Ngày hôm nay đứng vào cuối tuần, cô đứng ở khu bán quần áo trẻ em ở tầng cao nhất của trung tâm thương mại. Đây là hoạt động cuối tuần Trần Bắc Nghiêu sắp xếp cho cô. Trước mặt Mộ Thiện là tám em nhỏ, các em đều ngẩng lên nhìn cô chăm chú. Đứa trẻ lớn nhất cũng chỉ hơn mười tuổi, nhỏ nhất tầm sáu, bảy tuổi. Các em cao đến thắt lưng cô, chúng mặc đồng phục cũ kỹ, đứa nào cũng gầy gò, rụt rè. Đây là nhóm học

sinh xuất sắc của trường Tiểu học Hy vọng Bắc Mộ giành được tài trợ cho người nghèo mà Trần Bắc Nghiêu tổ chức. Đến giờ Mộ Thiện mới biết, mỗi năm công ty của Trần Bắc Nghiêu đều tổ chức hoạt động đi chơi trong cả nước cho những học sinh xuất sắc nhất để động viên các em. Năm nay địa điểm du lịch là thành phố Lâm, Trần Bắc Nghiêu bảo Mộ Thiện dẫn bọn trẻ đi dạo và mua quần áo cho chúng. Trước đây, Mộ Thiện từng thấy ảnh tuyên truyền của dự án Hy vọng. Lúc đó, ánh mắt và động tác của các em nhỏ đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cô. Các em hoàn toàn khác với những đứa trẻ thành phố no đủ. Ánh mắt các em rất trong sáng, nhưng không hề

yếu ớt và nông nổi. Các em già dặn nhưng lại rụt rè thật khác với trẻ thành phố. Tuy Mộ Thiện không rành việc chăm sóc trẻ nhưng khi nhìn các em, cô không thể nào không thương xót. “Cô tên là Mộ Thiện.” Cô ngồi xổm trước mặt một em bé và cất giọng dịu dàng: “Cháu tên là gì?” Mộ Thiện hỏi tên từng đứa một rồi nói về lịch trình ngày hôm nay. Đứa bé nhỏ nhất tiến lại gần cô, bàn tay nhỏ bé nắm lấy gấu váy cô giật giật. Khi cô cúi đầu, đứa bé nở nụ cười tươi với cô. Mộ Thiện mềm lòng, cô liền bế đứa bé lên.

Trung tâm thương mại khá đông người, Trần Bắc Nghiêu cử hai vệ sỹ đi

theo cô, cửa cầu thang còn có hai vệ sỹ khác canh chừng. Mộ Thiện tay bế một em bé, một tay dắt em khác đi tới khu vực vui chơi. Vừa qua mấy gian hàng, trên lối đi chật hẹp xuất hiện một đoàn người cùng đội mũ giống nhau, nghe có vẻ là khách du lịch. Mộ Thiện bảo bọn trẻ đứng tránh sang một bên, chờ đoàn người đi qua. Ai ngờ trong đám du khách có hai thiếu niên cao lớn lao về phía Mộ Thiện. Cô tránh không kịp, nên vội bảo vệ em bé. Một vệ sỹ ở đằng sau lập tức xông lên nhưng vẫn chậm một bước, cánh tay Mộ Thiện bị đập mạnh vào mép kính ở quầy thu ngân ở bên cạnh làm cô đau điếng. Hai vệ sỹ nghiêm mặt bắt hai thiếu niên đó. Hướng dẫn viên của đoàn du

khách thấy không ổn vội đến xin lỗi. Trong đám du khách cũng có người to tiếng với vệ sỹ. Mộ Thiện thả đứa bé trên tay xuống đất, nhìn vết xước trên khuỷu tay, vết thương không lớn nhưng bị chảy máu. Mộ Thiện ngẩng đầu thấy hai thiếu niên chỉ là những đứa trẻ mập mạp tầm mười mấy tuổi, cô liền quay sang vệ sỹ: “Thôi cho qua đi!” Cuối cùng đoàn du khách cũng đi qua, một vệ sỹ xuống dưới mua thuốc cho Mộ Thiện. Cô thở dài một hơi nhẹ nhõm, và nhìn bọn trẻ đang hoảng sợ, rồi an ủi chúng: “Không sao đâu...”. Cô cứng lưỡi không nói được lời nào. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy...thiếu mất một đứa trẻ.

“Tiểu Khố Sát đâu rồi?” Mộ Thiện nhớ tên bé trai bảy tuổi đó.

Một đứa trẻ đứng bên cạnh kéo tay cô: “Cô Mộ Thiện, vừa rồi có một bà bế anh Khố Sát đi mất.”

Mộ Thiện tái mặt. Cô quay đầu nói với một vệ sỹ: “Anh bảo một người tới phòng bảo vệ của trung tâm thương mại xem camera, những người khác tìm quanh tầng này hộ tôi.” Người vệ sỹ gật đầu, lập tức rút điện thoại bấm số. Sau khi gọi điện thoại, lái xe lên đón những đứa trẻ khác xuống dưới. Mộ Thiện và các vệ sỹ tìm xung quanh nhưng hơn mười phút trôi qua vẫn không thấy cậu

bé đó. Trong lúc lo âu, một vệ sỹ hỏi Mộ Thiện: “Tôi gọi điện cho ông chủ để ông chủ nghĩ cách?” Mộ Thiện gật đầu, trong lòng an tâm một chút. Trần Bắc Nghiêu thần thông quảng đại, cô tin anh có thể tìm thấy người. Vệ sỹ vừa định bấm số điện thoại, Mộ Thiện bỗng nhiên giơ tay ngăn lại. Cô hình như nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

“Ở bên này!” Cô chạy như bay về một phía. Vừa qua ngã rẽ, phía trước là hành lang trống không, Mộ Thiện và vệ sỹ cùng thần thờ.

Ánh đèn điện ấm áp, nền đá sáng bóng. Trên hành lang có một bé trai đáng

người gầy gò nhỏ bé, mặc bộ đồng phục cũ, đôi mắt em ngân ngấn nước, em khóc nức nở đến mức đầu mũi đỏ ửng, gương mặt em vừa tủi thân vừa đáng thương vô cùng. Một người đàn ông cao lớn đang ngồi xổm trước mặt cậu bé. Người đó mặc áo sơ mi màu xanh lục bộ đội, anh ta có vẻ đẹp điềm tĩnh như ánh nắng mặt trời, lông mi dài nhếch lên, đuôi mắt cong cong đầy ý cười. Ngón tay dài của anh ta cầm chiếc khăn tay trắng muốt nhẹ nhàng lau nước mắt cho cậu bé.

Anh ta cất giọng nói dịu dàng: “Anh tên là Tâm. Cậu bé, nhà em ở đâu? Mẹ em đâu rồi? Anh sẽ đưa em về nhà.”

Tiểu Khố Sát nhìn anh ta chăm chú. Mặc dù còn nhỏ nhưng cậu bé vẫn có thể cảm nhận thấy ý tốt của người đàn ông. Cậu lập tức ôm chân người đàn ông và nở nụ cười trong sáng. Người đàn ông im lặng một lúc, dường như anh ta thần thờ vì sự tin tưởng của cậu bé. Sau đó, anh ta tươi cười rạng rỡ, đồng thời bế Tiểu Khố Sát lên vai: “Đi thôi, Tầm sẽ đưa em đi tìm mẹ.” Anh ta vừa quay người liền nhìn thấy Mộ Thiện.

“Chào Mộ tiểu thư!” Tầm cười.

Mộ Thiện ngẩng đầu hỏi Tiểu Khố Sát đang được Tầm bế lên cao: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Khố Sát cắn môi không mở miệng.

Tầm chợt hiểu ra vấn đề: “Hóa ra cô để lạc mất cậu bé này? Vừa rồi có một người phụ nữ bế cậu bé đi, cậu bé vừa giãy giụa vừa gào khóc. Tôi hỏi bà ta có chuyện gì, bà ta liền bỏ cậu bé ở lại đây rồi biến mất.”

Mộ Thiện rất áy náy, cô giơ tay đỡ cậu bé rồi nói với Tầm: “Cám ơn anh, tôi đưa cháu bé về.”

“Đưa nó đi rửa tay trước đã.” Tầm

vẫn ôm ngang lưng Tiểu Khố Sát không buông tay: “Vừa rồi tôi thấy nó ngã dúi dúi xuống đất, trông rất đáng thương.”

Mộ Thiện cúi xuống nhìn, đúng là hai tay Tiểu Khố Sát đen sì.

Góc trong cùng của hành lang có một nhà vệ sinh, bởi vì chỗ này hơi khuất nên không một bóng người. Nơi này chỉ có một lối vào duy nhất, người vệ sỹ ngó nghiêng xem xét tình hình rồi đứng ngoài hành lang đợi. Tiểu Khố Sát tin tưởng Tầm, cậu bé không chịu buông tay anh ta. Tầm cũng không bận tâm, anh ta dúi đầu vào bụng cậu bé, khiến cậu bé cười khanh khách. Sau đó Tầm bế Tiểu Khố

Sát đặt lên bồn rửa tay. Mở vòi nước, Tầm cầm tay Tiểu Khố Sát rửa từng ly từng tý. Đến khi tay sạch, cậu bé cười tươi với Tầm: “Cháu muốn đi vệ sinh”. Lần này, cậu bé không kéo tay Tầm mà tự mình chạy vào phòng vệ sinh. Mộ Thiện đứng bên cạnh hai người cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô mỉm cười: “Hôm nay, cảm ơn anh nhiều.”

Tầm tỏ ra nghiêm túc: “Cô nên cẩn thận, đừng để trẻ nhỏ bị tổn thương.”

Mộ Thiện nghiêng mình gật đầu.

Tầm đột nhiên nắm cánh tay cô: “Cô bị thương rồi?”

“Không sao đâu.” Mộ Thiện giật tay lại.

“Ít nhất cũng phải rửa sạch, nếu không sẽ bị nhiễm trùng đó, cô gái của tôi!” Anh ta túm chặt tay cô, kéo đến vòi nước. Dưới làn nước lạnh, vết thương càng xót hơn. Năm ngón tay Tầm giữ chắc khuỷu tay Mộ Thiện khiến cô hơi lúng túng.

“Anh mau bỏ tay ra đi, để tôi tự làm.”

Tầm như không nghe thấy, thậm chí anh ta còn siết chặt tay hơn. Mộ Thiện

ngẩng đầu, nhìn qua cái gương treo trên bồn rửa tay, cô thấy gương mặt nghiêng của anh ta nhìn cô chằm chằm. Không gian trong nhà vệ sinh không rộng, chỉ cần anh ta kéo mạnh thêm một chút, cô sẽ ở trong lòng anh ta. Đôi mắt Tầm sáng lên khi thấy Mộ Thiện nhìn mình.

“Cô xinh đẹp thật đấy.”

“Cám ơn anh, phiền anh tránh ra.” Mộ Thiện cau mày.

“Cô có muốn hôn tôi không? Tôi làm điều này rất tốt.” Anh ta buông tay Mộ Thiện, giọng điệu nghiêm túc. Mộ Thiện lập tức lùi lại phía sau trong khi Tầm

cũng nhanh chóng tiến sát. Trên người anh ta có một mùi hương xa lạ.

“Không.” Mộ Thiện lạnh mặt.

Anh ta hơi tức giận: “Ở Thái Lan có rất nhiều phụ nữ thích được tôi hôn.”

Mộ Thiện cảm thấy đầu óc của anh chàng người nước ngoài này có vấn đề: “Tôi không có hứng thú.”

“Hôn một cái không chết được đâu.” Anh ta thè lưỡi liếm môi như động vật nhỏ, động tác rất quyến rũ.

“Hôn một cái anh sẽ chết chắc.” Mộ Thiện không thể nào nói chuyện tử tế với người đàn ông này, cô đẩy mạnh anh ta.

Tâm bị đẩy lùi về phía sau, anh ta thuận thế đứng tựa vào bờ tường.

“Được rồi.” Anh ta giơ tay sờ đầu, bộ dạng hơi ngượng ngập: “Tôi tưởng cô sẽ thích, tôi xin lỗi.” Đúng lúc này, điện thoại của Mộ Thiện đổ chuông. Cô cúi xuống nhìn, là Trần Bắc Nghiêu. Cô bắt máy ngay lập tức.

“Em có sao không?” Giọng nói sắc lạnh của Trần Bắc Nghiêu vọng tới.

“Không sao.” Mộ Thiện cảm thấy nhẹ nhõm: “Vừa rồi có một đứa trẻ bị lạc, em đã tìm thấy rồi.”

Anh im lặng trong giây lát: “Em vất vả nhiều.”

Tim Mộ Thiện rung lên, cô hạ thấp giọng: “Lát nữa em sẽ về.”

Cánh tay Mộ Thiện đột nhiên bị giật mạnh, khuỷu tay tê tê. Cô quay đầu nhìn. Hóa ra Tầm đang nắm tay cô, anh cúi xuống... liếm láp! Mộ Thiện cứng đờ người. Tầm thè lưỡi liếm nhẹ quanh vết thương của cô. Chỉ một vài giây, vết máu khô bị anh ta liếm sạch. Thấy Mộ Thiện

quay sang nhìn, anh ta ngẩng đầu, đuôi mắt cong lên, đồng tử màu hổ phách sáng lấp lánh. Sao anh ta có thể làm vậy? Mộ Thiện tức giận, cô giật mạnh tay nhưng không được. Trần Bắc Nghiêu ở đầu bên kia cũng phát hiện ra điều bất thường: “Có chuyện gì thế?” Mộ Thiện không muốn Trần Bắc Nghiêu vì cô mà gây thù oán với người Thái Lan, cô cố tỏ ra bình thản: “Không có chuyện gì đâu, em sẽ đưa bọn trẻ về ngay.” Tầm cũng nghĩ Mộ Thiện sẽ không lật tẩy anh ta. Anh ta dùng đầu lưỡi vừa trơn vừa nóng như đầu lưỡi chó con của mình liếm khủy tay cô một cách thích thú. Mộ Thiện không thể nhẫn nhịn thêm, sau khi cúp điện thoại cô liền đập mạnh vào đầu anh

ta. Đúng lúc này khuỷu tay đau nhói. Tâm dám cắn cô. Đôi mắt anh ta nhướn lên đầy ý cười, hàm răng trắng bóng vẫn cắn vào da thịt cô, đáy mắt lộ rõ vẻ nhờn nhờn đặc ý. Đến lúc này Mộ Thiện hết chịu nổi, cô cầm cả cái túi xách đập bôm bốp lên đầu anh ta. Trong túi xách có hai quyển sách Mộ Thiện vừa mua, làm Tâm cuối cùng cũng nhả tay cô. Mộ Thiện giờ khuỷu tay lên xem, khuỷu tay cô không bị chảy máu, chỉ lưu lại những vết răng sâu màu đỏ.

“Anh điên à? Sao có thể cắn người?”
Mộ Thiện rít lên.

Tâm giờ ngón tay cái lau mép, mặt

bày ra vẻ vô tội: “Nước bọt có thể khử trùng. Nhưng da thịt cô mềm quá...” Anh ta nhếch mép cười xấu xa: “Làm tôi không nhìn được.”

Mộ Thiện không thèm nói thêm một lời nào với Tầm. Đúng lúc này Tiểu Khố Sát mở cửa phòng vệ sinh đi ra ngoài. Mộ Thiện kéo tay cậu bé quay người đi mất, từ đầu đến cuối cô không bận tâm đến Tầm vẫn đứng im cười hờn hờ.

Buổi tối khi về đến nhà, Mộ Thiện kỳ cọ vài lần mới cảm thấy không còn nước bọt và mùi hương đặc biệt của Tầm. Khi cô thay bộ đồ ở nhà và đi vào phòng ngủ, đã thấy Trần Bắc Nghiêu ngồi chờ sẵn ở

cạnh giường. Mộ Thiện biết anh đang chờ cô đến báo cáo. Hôm nay suýt nữa để lạc mất một đứa trẻ, trong lòng cô cũng rất lo lắng. Đợi Mộ Thiện tới gần giường, Trần Bắc Nghiêu kéo cô vào lòng rồi tỉ mỉ cầm xuống vai cô. Thế là Mộ Thiện bắt đầu kể chi tiết chuyện xảy ra ngày hôm nay, khi nhắc đến tên Tâm, người Trần Bắc Nghiêu hơi cứng lại. Mộ Thiện biết sự xuất hiện của Tâm ngày hôm nay tương đối kỳ lạ. Cô cũng biết một khi cô nhắc đến Tâm, Trần Bắc Nghiêu tự nhiên sẽ cho người điều tra, cô không cần phải nhiều lời. Còn về chuyện Tâm cắn cô, Mộ Thiện nghĩ không nên kể ra thì hơn. Cổ tay bỗng nhiên bị siết chặt, giọng nói trầm trầm

của Trần Bắc Nghiêu vang lên bên tai: “Ai cản đây?” Mộ Thiện ngó người, cô quay đầu bắt gặp gương mặt bình tĩnh của anh như hồ nước, nhìn không thấy biểu cảm gì. Mộ Thiện biết, đây là dáng vẻ đáng sợ nhất của anh. Cô cúi đầu tránh ánh mắt Trần Bắc Nghiêu, trên cánh tay cô vẫn còn vết răng mờ mờ. Anh càng bóp tay cô mạnh hơn.

“Trẻ con”. Mộ Thiện ngẩng lên nhìn anh: “Một đứa trẻ cản em.”

Trần Bắc Nghiêu buông lỏng tay, thần sắc nhẹ nhõm hẳn. Anh cau mày hỏi: “Có đau không?”

Mộ Thiện thật thà trả lời: “Không.”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Em cắn anh còn sâu hơn vết này nhiều.”

Mộ Thiện vừa tức vừa ngượng ngùng, nhưng bị anh xoay người ôm chặt.

Chương 8: Anh tức đầy trời

“Thời tiết Hongkong thế nào?” Giọng nói trầm ấm, hòa nhã, như cơn gió mát thoảng qua tai Mộ Thiện.

“Không tồi.” Mộ Thiện nhìn những tòa nhà cao tầng bên ngoài cửa sổ, cô bỗng nhiên cảm thấy, thành phố này hình như không còn khô cằn như trước kia.

“Tối mai em có lịch trình gì không?” Anh hỏi giọng bình thản.

Mộ Thiện có thể tưởng tượng bộ dạng của anh lúc này, anh cũng cầm di động đứng nhìn ra ngoài cửa sổ giống cô.

“Có lẽ em đi dạo phố.” Cô trả lời.

“Anh đến đón em, khoảng tám giờ

máy bay hạ cánh, hãy chờ anh.”

“Được ạ.”

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện rời khỏi cửa sổ quay lại phòng hội nghị. Phòng hội nghị chứa khoảng ba trăm chỗ ngồi đã gần chật ních. Ở vị trí chủ tọa trên sân khấu có một người Mỹ cao lớn đang diễn thuyết bằng tiếng Anh. Ông ta nói chuyện rất thoải mái và hài hước nên bên dưới rộ lên những tràng cười vui vẻ. Mộ Thiện quay về chỗ ngồi, cô nhanh chóng bị bầu không khí náo nhiệt cuốn hút. Đây là một buổi tọa đàm nghiệp vụ ở Hồng Kông do một hiệp hội quản lý quốc tế tổ chức. Các công ty hàng đầu

trên thế giới đều cử đại diện tham gia. Công ty của Mộ Thiện là công ty bản xứ duy nhất thành lập chưa đến hai năm cũng được mời tham dự. Đối với Mộ Thiện, đây là sự khẳng định rất lớn. Hội nghị kéo dài trong hai ngày, hôm qua có hai công ty danh tiếng ở châu Âu diễn thuyết. Mộ Thiện chăm chú lắng nghe, trong bữa cơm trưa và cơm tối cô còn tích cực thảo luận với các đồng nghiệp, đã lâu rồi tinh thần của cô mới sảng khoái như vậy. Hôm nay là buổi giao lưu chuyên đề, Mộ Thiện cảm thấy hơi căng thẳng. Vài phút sau, cô nghe người chủ trì giới thiệu bằng tiếng Anh: “Tiếp theo, tôi xin vinh hạnh mời cô Mộ Thiện, đại diện thanh niên lập nghiệp của Trung

Quốc đại lục giới thiệu về dự án khu vực Tây Nam Trung Quốc!” Mộ Thiện đứng dậy, từ từ đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người. Dưới ánh đèn chói mắt, gương mặt mọi người bên dưới đều biến thành những chấm trắng. Hội trường yên tĩnh trở lại, bên tai Mộ Thiện văng vẳng giọng nói trầm ấm của Trần Bắc Nghiêu: “Anh đến đón em, đợi anh.” Mộ Thiện ngẩng đầu hít một hơi sâu để lấy lại tinh thần, sau đó cô mỉm cười bắt đầu diễn thuyết.

Bữa tối là tiệc đứng ở ngay trong khách sạn. Khi Mộ Thiện cầm đĩa thức ăn đi qua, không ít người chào hỏi cô: “Chào, Mộ.” Mộ Thiện lịch sự mỉm

cười, cô tìm được một vị trí trống trong góc mới ngồi xuống khi hai chân cô đã mỏi nhừ. Các đồng nghiệp lại tích cực thảo luận những vấn đề liên quan đến hội nghị. Mộ Thiện nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng góp một hai câu. Trong lòng cô không khỏi buồn cười, ở đây có rất nhiều người còn giỏi giang hơn cô, mấy tháng nay phần lớn thời gian cô bị Trần Bắc Nghiêu chiếm hết, cô phải nỗ lực hơn mới được. Mộ Thiện vốn có kế hoạch ở lại Hồng Kông thêm một ngày, sáng sớm ngày kia mới bay về thành phố Lâm. Anh bận rộn như vậy mà tối mai vẫn đến Hồng Kông đón cô. Kể từ lúc nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, trong lòng cô bắt đầu chờ mong.

Mộ Thiện vô tình ngẩng đầu, bắt gặp một hình bóng vụt qua cửa phòng ăn. Hình bóng đó có vẻ quen mắt nhưng do đi nhanh nên cô không nhận ra là ai.

Buổi tối Mộ Thiện và đồng nghiệp dạo phố đến hơn chín giờ. Sau đó rất nhiều người đi Lan Kwai Fong^[1], còn cô quay về khách sạn. Mộ Thiện ở phòng theo dạng căn hộ nhỏ, hai vệ sỹ ngủ ở phòng ngoài. Sau khi tắm xong, cô đi đến trước cửa sổ lau đầu. Ngay bên dưới là một bể bơi, ánh trăng chiếu xuống bể bơi khiến mặt nước màu đen thẫm yên tĩnh lạ lùng. Do thời tiết lạnh nên xung quanh bể bơi không có mấy người, chỉ có hàng ghế nằm bên cạnh bể bơi thấp thoáng một hai

bóng người. Mộ Thiện không nhìn nữa, vừa định quay người thì đột nhiên hóa đá. Ở một góc bể bơi có một người đàn ông cao lớn đứng im như một pho tượng. Từ chỗ cô đến nơi người đàn ông đang đứng cách một khoảng khá xa, anh ta lại cúi đầu nên cô không nhìn rõ diện mạo. Nhưng người đàn ông đó tạo nên cảm giác tồn tại rõ rệt. Trời lạnh như vậy mà anh ta ở trần, chỉ mặc quần đùi, để lộ thân hình có cơ bắp cuộn cuộn. Như cảm nhận được ánh mắt nhìn trộm của Mộ Thiện, người đàn ông ngẩng mặt, quay về cô. Mộ Thiện ngẩn ngơ. Mặc dù các đường nét khuôn mặt của anh ta không rõ ràng nhưng cô vẫn có thể cảm nhận thấy khí chất hùng hực của “mặt trời” tỏa ra

từ người anh ta.

[1] Lan Kwai Fong: Lan Quế Phường là nơi vui chơi giải trí về đêm nổi tiếng ở Hongkong.

Tâm?

Người đàn ông đó tiến lại gần hai bước. Nhờ ánh đèn, lần này Mộ Thiện có thể nhìn rõ ràng, đúng là Tâm. Cô lập tức lùi lại phía sau, như muốn tránh khỏi tầm nhìn của anh ta. Ngồi trên giường, tâm trạng Mộ Thiện rất nặng nề. Lần trước bị Tâm cắn, tuy cô không nói cho Trần Bắc Nghiêu biết nhưng vài ngày sau, cô cũng nhắc khéo anh về Tâm. Cô cảm thấy con người của Tâm có gì đó không bình

thường. Sau đó cô nhận được tin, Tâm đã rời khỏi Trung Quốc quay về Thái Lan. Sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Lần đầu có thể nói là ngẫu nhiên, lẽ nào lần thứ hai cũng trùng hợp? Mộ Thiện lập tức bấm số điện thoại.

“Tâm đang ở đây.” Cô nói nhỏ.

Ở đầu bên kia, Trần Bắc Nghiêu hỏi gấp: “"Em đang ở đâu?"”

“Khách sạn.”

“Em hãy ở trong khách sạn đừng ra ngoài, anh sẽ nhờ thêm người bên Hồng

Kông đến đó". Giọng anh trầm xuống:
“Anh sẽ đáp chuyến bay đầu tiên.”

“Vâng, có lẽ không sao đâu, anh đừng
căng thẳng quá.”

Trần Bắc Nghiêu im lặng rồi dịu dàng
nói: “Chờ anh.”

“...Vâng”

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện
nghĩ, thật ra ngoài chuyện cần cô, Tâm
không có điểm nào khả nghi. Có lẽ, việc
cô thông báo với Trần Bắc Nghiêu chỉ
khiến anh vất vả một phen. Nhưng không

hiếu tại sao, người đàn ông tuần tú, thậm chí nên gọi là cậu thanh niên này khiến cô cảm thấy một mối nguy hiểm rình rập. Cô lại đứng sát vào bờ tường, lén lút thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống dưới. Nhưng bên cạnh bể bơi không còn hình bóng cao lớn đó. Vài phút sau, Mộ Thiện nghe thấy vệ sỹ ở phòng ngoài nói chuyện điện thoại, chắc là người của Trần Bắc Nghiêu dặn dò họ cảnh giác. Mộ Thiện cảm thấy yên lòng một chút, cô mở tivi ra xem. Khoảng nửa tiếng sau, Mộ Thiện đứng dậy uống nước và bỗng cảm thấy có gì đó bất thường. Yên tĩnh, rất yên tĩnh. Mộ Thiện tắt tiếng tivi, bên ngoài quả nhiên không một tiếng động. Lẽ nào hai người vệ sỹ đã đi ngủ sớm? Mộ

Thiện đi về phía cửa vài bước, cô bỗng ngửi thấy một mùi kỳ lạ. Giống mùi tanh của máu, pha trộn mùi thơm thoang thoảng.

Đó là...Tâm! Giống như suy đoán của Mộ Thiện, cánh cửa phòng đã được cô khóa chặt đột ngột mở ra. Dưới ánh đèn, Tâm đứng ở cửa phòng. Anh ta vẫn cởi trần, cánh tay dài buông thõng, hai tay cầm hai con dao mỏng, trên lưỡi dao dính vết máu.

“Chào, Mộ tiểu thư.”

Mộ Thiện nhìn qua người Tâm ra bên ngoài, đập vào mắt cô là hình ảnh một vệ

sỹ nằm úp mặt trên tấm thảm cạnh ghế sa-lông. Máu từ cổ anh ta tuôn ra như suối. “Anh đã giết bọn họ?” Mộ Thiện không thể chấp nhận sự thật trước mắt, hai người vệ sỹ đi theo cô mấy tháng nay. Tuy họ ít lời nhưng rất chu đáo tỉ mỉ. Hơn nữa sự phòng vệ của họ rất tốt, sao có thể chết dễ dàng dưới mũi dao của Tầm? Tên Tầm này thâm hiểm khó lường, hẳn có phải là thương gia Thái Lan? Hay là...một sát thủ? Như đoán ra sự phần nộ và nghi hoặc của Mộ Thiện, Tầm cười ngoác miệng. Hắn lắc tay như diễn trò ảo thuật, hai con dao lập tức biến mất. Sau đó hắn tiến lên một bước, ôm Mộ Thiện vác lên vai. Mộ Thiện không vùng vẫy vì cô biết tôn công vô

ích, cô yên lặng nằm trên vai Tầm khiến hấn đâm ra ngờ vực. Hấn cười nói: “Ngoan quá!”

“Tại sao?” Mộ Thiện bình tĩnh hỏi: “Tôi sẽ không phản kháng, nhưng ít nhất anh phải cho tôi biết lý do tại sao?”

Tầm vác cô trên vai đi qua vũng máu tanh, hấn cười hì hì: “Cho tôi hôn một cái rồi tôi nói cho cô biết.”

Mộ Thiện có mưu tính trước khi thấy bình hoa ở gần cửa, đi ngang qua đó cô nhanh tay tóm lấy cái bình đập mạnh vào đầu Tầm...nhưng không trúng. Cổ tay cô đau buốt. Sau gáy hấn như có mắt, hấn

ngoái đầu né tránh, đồng thời năm ngón tay cứng như sắt thép siết chặt tay cô, đau đến mức cô không thở nổi. Sau đó người Mộ Thiện trượt xuống, mất đi trọng lực, hai cánh tay mạnh mẽ kéo cô vai lên, cô bị Tầm ôm vào lòng. Hấn cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. “Phiền phức thật!” Tầm không hề thương hoa tiếc ngọc, quăng Mộ Thiện vào tường một cách lồ mãng, khiến lưng cô đau đến mức như bị gãy. Không đợi cô kịp phản ứng, một bàn tay lớn kẹp chặt cổ cô, bàn tay còn lại buông thõng, làm cả người Mộ Thiện lơ lửng trên không trung. Hấn siết cổ cô khiến cô không thở nổi. Tầm rút từ túi áo một cái lọ thủy tinh nhỏ. Hấn uống một ngụm lớn. Đuôi mắt

dài của hắn dẻo dẻo đầy nguy hiểm, sau đó hắn cúi xuống cắn môi Mộ Thiện. Hắn buông tay khỏi cổ Mộ Thiện, chuyển xuống khóa chặt thắt lưng cô. Mộ Thiện được tự do, liền há to miệng hít lấy hít để không khí. Đầu lưỡi nóng hổi của Tầm nhân cơ hội trườn vào miệng cô, mang theo dòng dung dịch mát lạnh hơi giòn ngọt. Mộ Thiện không kịp phòng bị, cũng không thể đề phòng, cô liền nuốt một hớp vào họng. Đầu lưỡi Tầm liếm môi cô một lượt, đáy mắt hắn để lộ ý cười, hắn lại vác Mộ Thiện lên vai. Dòng dung dịch đó tất nhiên có vấn đề, Mộ Thiện chỉ cảm thấy đầu cô ngày càng nặng trĩu, cảnh vật xung quanh mờ dần, thân hình của Tầm chạy rất nhanh như

một ngọn gió.

“Tại sao...” Mộ Thiện cố hỏi trong cơn mơ màng.

Tâm không trả lời.

Một lúc sau, cô cảm thấy toàn thân nhẹ bồng, chút ý thức còn sót lại giúp cô tiếp tục hỏi: “Tại sao?” Tâm cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, hấn nghiêng rằng: “Ồn chết đi được. Bởi vì Trần Bắc Nghiêu ngáng đường, cô còn không ngậm miệng tôi sẽ cưỡng bức cô ngay tại chỗ.” Sở dĩ Mộ Thiện kiên trì truy hỏi là vì cô muốn có nhận thức rõ ràng về hoàn cảnh của mình, chỉ như vậy cô mới có thể tìm

cách trốn thoát. Khi đạt được mục đích, cô lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

Không biết bao lâu sau, Mộ Thiện cảm thấy người lắc đi lắc lại. Cô mơ màng mở mắt, bên ngoài là ánh đèn đêm. Cô ngửi thấy mùi xăng, hình như cô đang ở trên ô tô. Mộ Thiện không nhớ chuyện xảy ra trước đó, cô cảm thấy đầu vô cùng đau nhức. Vừa quay lại, Mộ Thiện liền nhìn thấy ảo ảnh của Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh cô. Đầu cô đang tựa vào vai anh. Biết cô đã tỉnh, anh quay sang nhìn cô, gương mặt nghiêng tuấn tú hiện lên nụ cười dịu dàng. Giống như trước đây. “Bắc...Anh Bắc Nghiêu...” Cô không chịu nổi túm lấy cổ

áo anh, dúi đầu vào ngực anh. Anh không hề động dậy, cũng không ôm cô như thường ngày. Cô không hài lòng, chủ động giơ tay ôm thắt lưng của anh rồi lại dúi đầu vào lòng anh. Cuối cùng anh cũng có phản ứng, anh nói câu gì đó rồi nhấc người cô đặt lên đùi anh. Cô đặc ý nghĩ thầm, cô mặc kệ giá trị đạo đức gì đó, cô mặc kệ anh phóng hỏa giết người. Sau đó cô lại mơ mơ hồ hồ, cô chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Khi Trần Bắc Nghiêu đến khách sạn, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường. Từ bên ngoài nhìn vào, anh chỉ thấy hai xác

chết đầy máu, còn Mộ Thiện mất hút. Một vị lão đại ở Hồng Kông gọi điện xin lỗi anh: “Bắc Nghiêu, lúc đàn em của tôi tới nơi, người đã chết rồi...” Trần Bắc Nghiêu cúp điện thoại, hai tay anh bỏ vào túi quần, anh đứng im ngoài cửa phòng lúc lâu. Châu Á Trạch chạy đến cất giọng nghi hoặc: “Camera bị phá hỏng, cũng không có nhân chứng. Người Thái Lan từ trước đến nay luôn kín đáo, không giống như hành động của họ.” Trần Bắc Nghiêu đứng im lặng một lúc, sau đó anh giơ tay nhắc sợi dây phong tỏa của cảnh sát rồi đi vào phòng. Người cảnh sát trực ở hiện trường thấy vậy vội quất lớn, anh như không hề nghe thấy tiếp tục đi vào bên trong. Châu Á Trạch liền

ngăn người cảnh sát lại và giải thích: “Xin lỗi, anh trai tôi lo lắng cho chị dâu...” Trần Bắc Nghiêu nhìn quanh phòng, bộ váy công sở của Mộ Thiện vẫn đặt trên ghế sofa, dép lê chiếc trước chiếc sau rơi cả trên giường, cho thấy tình hình lúc đó hỗn loạn như thế nào. Anh thậm chí còn tưởng tượng ra cô chỉ mặc váy ngủ, giãy giụa trước sự tấn công của đối phương, cuối cùng cũng bị khống chế.

“Em đến chỗ Đạt Lịch ở Vân Nam đòi người.” Châu Á Trạch đi theo vào sau khi giải quyết người cảnh sát ở bên ngoài.

“Không chỉ có Đạt Lịch.”

Giọng nói của Trần Bắc Nghiêu vô cùng lạnh lẽo.

Châu Á Trạch cảm thấy Trần Bắc Nghiêu nói đúng, nếu là tập đoàn ma túy ở trong nước, đặc biệt khu vực Tây Nam, bọn chúng ít nhiều cũng nghe nói đến danh tiếng Trần Bắc Nghiêu, tuyệt đối không dám trở mặt hành động...

Vì vậy đằng sau Đạt Lịch còn có một thế lực khác? Châu Á Trạch liếm môi: “Chúng ngang nhiên như vậy, không phải là...”

Đúng lúc này chuông điện thoại của Trần Bắc Nghiêu vang lên. Anh cầm lên xem, là một số lạ. “Nói đi!” Anh cất giọng lạnh lùng. Đối phương cười khẽ nhưng không lên tiếng. Trần Bắc Nghiêu cầm điện thoại chờ đợi. Sau đó anh nghe thấy một tiếng động, hơi thở có phần gấp gáp. Cuối cùng, một giọng nói vô cùng quen thuộc, dịu dàng, mơ màng và quyến rũ truyền qua điện thoại: “Bắc...Anh Bắc Nghiêu...” Tim Trần Bắc Nghiêu như bị đập một phát thật mạnh, anh như ngừng thở. Anh nhắm mắt rồi lại mở mắt, thân hình mềm mại của Mộ Thiện như hiện ra trước mắt. Vậy mà giọng nói của cô nghe rất xa. Trần Bắc Nghiêu nghe thấy thanh âm của Tâm. Hắn thở dốc như đang

hưởng thụ rồi cười nói: “Mr Trần, hoan
nghênh anh đến Tam giác vàng.”

Xung quanh im lặng như tờ. Đó là một không gian tĩnh mịch vô cùng, con người có thể lắng nghe tiếng động từ rất xa. Chú ý cẩn thận, có thể thấy tiếng nước chảy róc rách, tiếng gió thổi rì rào và tiếng chim hót líu lo, tất cả hòa thành một bản nhạc đặc trưng của miền sơn cước. Mộ Thiện tỉnh dậy trong không khí yên tĩnh đó. Đập vào mắt cô là ngôi nhà gỗ xa lạ. Mộ Thiện ngồi dậy, phát hiện cô đang nằm trên một chiếc giường gỗ khá lớn. Hai mặt của gian phòng đều có cửa sổ mở toang, làn gió mát lạnh từ ngoài thổi vào. Ngoài cửa sổ, một bên là màu xanh của cây cối um tùm, một bên có tầm mắt rất rộng, có thể nhìn thấy dải núi thấp nhấp nhô ở phía xa xa. Đồ gia dụng

trong nhà đều làm bằng gỗ, ngay ngắn
ngăn nắp, phảng phất mùi thơm của thảo
mộc. Trong phòng có cả tivi và tủ lạnh.
Quần áo của Mộ Thiện đã bị thay, cô bay
giờ cuốn một tấm xà rồng màu đỏ, để lộ
bờ vai trắng nõn. Lớp vải mỏng cọ nhẹ
vào da cô, khiến cô lạnh buốt sống lưng.
Ai đã thay quần áo giúp cô? Mộ Thiện
nhớ lại tình cảnh trước khi cô hôn mê bất
tỉnh, hình ảnh người vệ sỹ bị giết chết
máu chảy lênh láng như hiện ra trước
mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã bị
Tầm bắt cóc. Điều duy nhất Mộ Thiện
cảm thấy an ủi là cơ thể cô không có cảm
giác ẩm ướt đau nhức sau cuộc giao
hoan. Chỉ có điều...cô đang ở đâu?

Mộ Thiện xuống giường, không có giày dép, cô chỉ có thể đi chân trần trên nền nhà làm bằng gỗ cũ kỹ. Vừa ra đến cửa, Mộ Thiện liền thấy một người phụ nữ già nua có nước da ngăm đen, thân hình gầy gò nhỏ bé, tóc bạc trắng đi lên cầu thang. Bà ta mặc váy xà rồng màu tím đỏ. Thấy Mộ Thiện, bà ta chấp hai tay trước ngực, nói giọng dịu dàng.

“Sawatdee^[2].”

[2] Swatdee: Tiếng Thái Lan có nghĩa là “Xin chào”.

Mộ Thiện hiểu ý câu này, cô cũng chấp tay trước ngực đáp lại: “Chào bà!”.

Bà lão đi đến trước mặt cô, mỉm cười nói thêm vài câu gì đó, lần này Mộ Thiện không hiểu nổi một từ. Bà lão kéo tay Mộ Thiện, theo phản xạ cô rút tay lại. Bà lão lắc đầu buông tay tự mình đi vào nhà. Một lát sau bà đi ra, một tay bà cầm cốc sứ màu xanh, bên trong đồ đầy nước, tay kia kéo một cái mâm, trên có bát cơm, vài miếng thịt gà, tương ớt đỏ đỏ vàng vàng và vài lá húng quế. Mộ Thiện không biết cô ngủ bao nhiêu ngày, đến lúc này cô mới cảm thấy bụng đói cồn cào. Cô cảm ơn bà lão và bắt đầu cầm cúi ăn như hổ đói. Đợi cô ăn xong, bà lão thu bát và cốc, bà ta chỉ tay ra ngoài cửa: “Tâm.” Mộ Thiện ngớ người, bà lão sợ cô không hiểu, liền lặp lại câu

nói: “Tâm.” Mộ Thiện gật đầu, bà lão lặng lẽ rời khỏi phòng. Về thân phận của Tâm, Mộ Thiện đã chắc chắn đến bảy tám mươi phần trăm, hẳn nhất định là sát thủ. Một thương nhân, thậm chí một tên xã hội đen bình thường không thể nào có sự phòng vệ tốt như hẳn. Nếu bây giờ cô đang ở Thái Lan, Tâm lại nói thêm Trần Bắc Nghiêu ngang đường thì không khó suy đoán, nhất định đó là vì ma túy. Nơi cô đang ở có khả năng là mảnh đất sản sinh ma túy nổi tiếng thế giới: Tam giác vàng. Phương hướng bà lão vừa chỉ là phía trước ngôi nhà, Mộ Thiện xuống cầu thang gỗ, đi bộ về khoảng trống phía trước ngôi nhà. Hai bên đều là rừng rậm, toàn những cây cỏ thụ cao lớn và đám cỏ

dại lẫn lộn, giống một bức bình phong màu xanh vững chắc.

Ông mặt trời từ từ xuất hiện trên bầu trời, đất ở dưới chân cũng bắt đầu ấm dần. Phía trước có một con đường nhỏ chạy thẳng lên khe núi phía xa. Lối rẽ vào đường nhỏ đậu một chiếc xe Jeep dính đầy bùn đất. Khi Mộ Thiện đi vài bước, cô lơ mơ thấy một người đang ông đang nằm trên bãi cỏ bên cạnh chiếc xe. Là Tâm. Hắn chỉ mặc quần đùi ngắn, thân trên cởi trần để lộ làn da rám nắng.

Như phát hiện ra tiếng bước chân của Mộ Thiện. Tầm lật người đứng dậy. Hắn đi hai ba bước đến trước mặt Mộ Thiện, cười hì hì cúi đầu nhìn cô, bộ dạng tràn đầy sức sống.

“Theo tôi đi gặp Thủ lĩnh.”

Thủ lĩnh nào?

Mộ Thiện và Tầm cùng lên chiếc xe Jeep, xe tiến sâu vào núi theo con đường nhỏ. Tầm dường như rất quen thuộc với địa bàn ở đây, hắn vừa hút thuốc vừa nghe nhạc. Mộ Thiện phải nghiêng răng nắm chắc cửa xe và ghế ngồi mới không bị bắn ra ngoài. Thỉnh thoảng gặp phải

chỗ xóc, người cô nảy lên cao nhưng bị dây an toàn kéo về chỗ cũ, làm cô hoảng hồn đến mức hét lên một tiếng. Tầm ở bên cạnh bật cười ha hả. “Đúng là thằng điên” Mộ Thiện chửi thầm. Xe đi thêm một đoạn nữa, đường bắt đầu bằng phẳng dần. Cách mấy chục mét là có thể nhìn thấy những người đàn ông tay cầm súng nhàn nhã đứng bên đường canh gác. Hai bên đường là cánh đồng hoa anh túc mênh mông, rộng đến mức có cảm giác chạy tới đường chân trời. Màu hoa đỏ rực như biển máu. Cuối cùng, mùi thơm nhẹ nhẹ giúp Mộ Thiện nhận ra, đó chính là mùi hương đặc trưng trên người Tầm. Bản thân hẳn chẳng phải cũng giống một đóa Anh túc? Lúc này, Tầm dừng xe lại,

hắn đẩy cửa xe Jeep. Bên ngoài có tiếng trẻ con reo hò, hai cái đầu nhỏ thập thò bên cửa xe. Tầm ngậm điều xì gà, miệng nở nụ cười rạng rỡ vui vẻ. Hắn nói câu gì đó rồi giơ tay bế một đứa bé đặt lên đùi hắn.

“Tầm, Tầm.” Đứa bé khoảng bảy tám tuổi da mặt đen sì, trên người khoác chiếc áo quân đội cũ kỹ thùng thình. Cậu bé cười khanh khách lao vào lòng Tầm. Tầm tỏ ra vô cùng dịu dàng, hoàn toàn khác kẻ cầm dao giết người không chớp mắt của ngày hôm trước. Mộ Thiện quay đi chỗ khác, cô không muốn thấy bộ mặt giả dối của hắn. Không ngờ cửa bên chỗ ngồi của cô vừa mở ra, hai đứa trẻ từ

bên ngoài trèo qua cửa xe leo lên người Mộ Thiện. Toàn thân chúng bần thủ, gương mặt nhỏ đen đen, đôi mắt vô cùng sáng. Một trong hai đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Mộ Thiện và nói một câu tiếng Thái. Mộ Thiện không hiểu, miễn cưỡng mỉm cười với chúng. Hai đứa trẻ hoan hô một tiếng rồi lao vào lòng Mộ Thiện. Nước bọt. Trên mặt và vai Mộ Thiện chỗ nào cũng dính nước bọt. Hai đứa trẻ có vẻ rất thích cô, chúng ôm cô hôn khắp nơi. Mộ Thiện chỉ còn cách ngồi im và than thầm trong lòng. Cho đến khi hai đứa trẻ ôm chặt eo Mộ Thiện không chịu ra ngoài, Tâm mới xách một đứa thả ra ngoài cửa xe. Sau đó hắn lấy từ hộp đồ vài cái kẹo mút bỏ vào tay bọn trẻ rồi vỗ

vai chúng. Bọn trẻ hò reo âm ỉ và tản đi chỗ khác. Tầm đóng cửa, cười ngoác miệng: “Chúng nói thích cô, cô giống một cái bánh ga tô kem ngọt ngào.” Mộ Thiện không thèm để ý đến hắn, cô chửi thảm trong lòng, còn anh là bánh ga tô có độc đã hết hạn sử dụng. Tầm hừ một tiếng, hắn giơ cánh tay dài túm lấy vai Mộ Thiện rồi cúi xuống hôn chụt lên má cô. Nước bọt hắn và nước bọt của bọn trẻ hòa lẫn, khiến Mộ Thiện cảm thấy buồn nôn. Cô cầm vạt xà rồng lau sạch mặt rồi quay sang trừng mắt với hắn. Tâm trạng của Tầm có vẻ rất tốt, đuôi mắt dài của hắn tràn ngập ý cười. Hắn giơ ngón tay dài chỉ lên vai mình, nơi đó có vết răng vẫn còn tươi mới: “Cô có

biết ai cắn đây không?” Mộ Thiện đột nhiên có cảm giác chẳng lành. Tầm dường như cố ý khiến cô khó xử, hấn chỉ những vết răng khác trên đầu vai: “Hôm qua cô nhất định đòi ôm tôi rồi cắn tôi bao nhiêu phát như vậy. Cô khơi mào rồi lăn ra ngủ say như chết, đá thế nào cũng không tỉnh. Nửa đêm nửa hôm tôi đi đâu tìm đàn bà? Đành phải giải quyết nhu cầu với con bé nữ nô. Bây giờ tôi hôn cô một cái thì sao nào?”

“Sao tôi không cắn chết anh cho rồi.” Mộ Thiện lạnh lùng trả lời.

Đổi lại là tràng cười khoái chí của Tầm.

Xe lại đi thêm mười phút nữa, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn, phía trước là một dãy nhà gỗ và nhà làm bằng tre nứa, có lẽ là nơi ở của Thủ lĩnh. Mùi hương của anh túc và mùi thuốc súng hòa quyện vào nhau, cho thấy không khí tanh mùi máu, căng thẳng ở nơi này. Đường đi cứ cách vài bước lại có người đứng gác, đều là thanh niên tráng kiện mang súng thật. Thỉnh thoảng lại có xe tải chở đầy binh sỹ súng ống quanh mình đi ngang qua. Những con người trẻ tuổi đó đều có bộ mặt lạnh lùng như được đúc ra từ một khuôn. Mộ Thiên nghĩ, chắc trong mắt bọn chúng chỉ có tiền bạc và vũ lực, không có tình người. Thế mà cô bị lưu

lạc đến nơi này, rơi vào bước đường cùng.

Trần Bắc Nghiêu bây giờ có lẽ đang nổi điên, muốn giết người ấy chứ. Nếu anh từ chối dính đến ma túy, chỉ e tình cảnh của cô sẽ rất tệ; nếu anh thỏa hiệp, cô càng sống không bằng chết. Vì vậy cô chỉ có thể tin tưởng anh, tin anh sẽ có cách giải quyết ổn thỏa. Bản thân cô cũng sẽ không khoanh tay chờ chết mà bình tĩnh chờ xem tình hình thế nào rồi tính.

Mộ Thiện và Tầm bỏ lại giày dép rồi đi lên cầu thang gỗ. Đây là một ngôi nhà gỗ rất đẹp, từng mảnh gỗ như có màu sắc và hoa văn khác nhau, khi giẫm chân lên,

mặt gỗ trơn bóng và mát lạnh. Hai người đàn ông cao to lưng đeo súng đứng ở cửa ra vào, họ kiểm tra Mộ Thiện và Tầm từ đầu đến chân. Thậm chí Tầm phải chủ động nộp hai con dao mỏng trong túi áo, họ mới cho vào nhà. Trong phòng đặt một cái bàn tròn và mấy cái ghế làm bằng gỗ trắc, một người đàn ông ngồi quỳ, nghe tiếng động liền ngẩng mặt lên nhìn hai người. Ông ta mặc áo sơ mi trắng, quần rộng màu xám, thân hình cao lớn gầy gò. Ông ta tầm bốn mươi tuổi, diện mạo nho nhã chứ không có vẻ gì là dữ tợn. Đây là Thủ lĩnh của Tầm? Thấy Mộ Thiện, người đàn ông mỉm cười, ánh mắt lóe lên tia dịu dàng. Ông ta giơ tay làm động tác mời Mộ Thiện

ngồi xuống. Mộ Thiện ngồi đối diện người đàn ông, Tầm ngồi bên tay trái ông ta. Người đàn ông nhắc ấm trà rót đầy ba chén. Ông ta đặt một chén trà đặt trước mặt Mộ Thiện. Mộ Thiện giữ vẻ mặt bình thản, cô cầm chén trà uống một ngụm. Người đàn ông nhếch miệng cười, ông ta nói câu đầu tiên bằng thứ tiếng Trung ngượng nghịu: “Tôi xin lỗi.” Mộ Thiện giật mình. Cô biết bọn họ bắt cô đến đây chỉ vì mục đích muốn Trần Bắc Nghiêu hợp tác với bọn họ. Nhưng câu nói xin lỗi đầy thành ý của người đàn ông trước mặt khiến cô kinh ngạc. Thủ lĩnh lại nói vài câu tiếng Thái, Tầm nhún vai rồi dịch cho cô nghe: “Thủ lĩnh nói...rất xin lỗi đã đối xử với cô như

vậy. Thủ lĩnh chỉ muốn bàn chuyện với Trần Bắc Nghiêu. Dù hai bên có thể hợp tác hay không, Thủ lĩnh cũng sẽ thả cô về. Cô yên tâm đi, ở đây cô sẽ được an toàn, như một người khách quý.” Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, Mộ Thiên cũng nở nụ cười lịch sự với Thủ lĩnh: “Trần Bắc Nghiêu lúc nào mới đến đây?” “Ngày mai.” Tầm nhếch môi, hắt lại bổ sung thêm: “Đàn ông Trung Quốc thú vị thật đấy. Trước đó một trăm triệu cũng không mua nổi anh ta, bây giờ vì một người đàn bà tự dâng mình đến cửa.” Mộ Thiên lạnh lùng nhìn hắt. Trong lòng cô thầm nghĩ, loại người như anh làm sao hiểu nổi? Các anh chỉ biết “bắt ma thả ma^[3]” thôi.

[3] Bắt ma thả ma: Là thành ngữ chỉ kẻ làm chuyện xấu xa còn bề ngoài đóng giả người tốt.

Thủ lĩnh chuyển sang đề tài khác, hỏi Mộ Thiện quê ở đâu, học tập ở trường nào, thậm chí còn khen ngợi trường đại học H của Mộ Thiện. Cuối cùng, Thủ lĩnh bảo Tầm dịch lại, trong hai ngày này cô có thể tùy ý đi dạo ở khu vực xung quanh, Tầm sẽ là hướng dẫn viên cho cô. “Cứ coi như cô đến đây du lịch.” Thủ lĩnh nói.

Khi ngồi lên xe của Tầm, do thái độ hòa nhã của Thủ lĩnh, sự căng thẳng trước đó của Mộ Thiện đã vơi đi. Lẽ nào Thủ lĩnh là người thấu tình đạt lý? Thật

khó có thể phán đoán. Mặc dù Thủ lĩnh dặn Tầm đưa Mộ Thiện đi chơi nhưng hắn làm gì có lòng nhẫn nại. Hắn lại lái xe đưa cô về ngôi nhà gỗ lúc sáng. Xe vừa dừng bánh, từ phía xa xa đột nhiên vọng đến tiếng nhạc. Mộ Thiện nhảy xuống vừa dỏng tai lên nghe, cô mơ hồ nhận ra là lời bài hát tiếng trung: “Phong vân nổi lên...Sơn hà chuyển động...Tư thế hào hùng bách chiến sa trường...” Đây là bài hát gì? Tại sao ở Tam giác vàng lại có người mở nhạc tiếng Trung? Thậm chí Mộ Thiện còn mơ hồ nghe thấy tiếng người hát theo.

“Cô có phải người Trung Quốc không?” Tầm vẫn ngồi trên xe, hỏi cô

bằng giọng khinh thường: “Cô chưa từng nghe quân ca bao giờ sao?”

“Ai hát vậy?” Mộ Thiện không thể không thừa nhận, ở một nơi xa lạ và nguy hiểm như nơi này, việc nghe thấy ca khúc bi tráng bằng tiếng mẹ đẻ khiến lòng cô cảm thấy ấm áp.

“Đó là quân đội của Quốc dân đảng, của tướng quân Quân Mục Lăng, người Đài Loan.” Tầm có lòng tốt giải thích, nhưng hắn chuyển đề tài ngay: “Cô đừng chạy lung tung, giẫm phải mìn bị nổ tan xác, anh Bắc Nghiêu của cô lại mất công đi một chuyến đấy.” Nói xong hắn không nhìn cô, khởi động máy lái xe đi mất.

Bốn bề đều là rừng rậm lại canh phòng cẩn mật, Mộ Thiện không ngóc ngách đến mức có ý định tìm cách bỏ trốn. Cô quay về ngôi nhà gỗ, bà lão nói gì cô cũng không hiểu nên chỉ có thể chờ đợi. Khoảng chạng vạng tối, Mộ Thiện đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ ô tô. Cô đi ra ngoài cửa, Tầm dừng xe, thò đầu ra ngoài. Tim Mộ Thiện đập nhanh. “Người đẹp, tôi vừa nhận được thông báo của Thủ lĩnh, người ở thành phố Lâm đã đến rồi.” Tầm cười hì hì.

Xe Jeep lại dừng ở lối vào doanh trại, người lính gác báo cáo với Tầm, đoàn xe đón khách Trung Quốc còn cách doanh trại năm phút chạy xe. Mộ Thiện nhìn ra

cuối con đường qua lớp kính cửa xe, tìm cô đập thành thịch. Dù thế nào, chỉ cần gặp Trần Bắc Nghiêu, cô nhất định sẽ đến bên anh. Cho dù mưa bom bão đạn, cô cũng không rời xa anh. Vài phút sau, trên đường quả nhiên xuất hiện mấy chiếc xe Jeep. Đoàn xe dừng ở vị trí cách cổng doanh trại khoảng năm mươi mét. Vài người lính nhảy xuống trước, tiếp đó có mấy người đàn ông lần lượt xuống xe. Còn cách một khoảng khá xa, bụi cát bay mù mịt nên Mộ Thiện không nhìn rõ ai là Trần Bắc Nghiêu. Cô chỉ biết căng mắt theo dõi, tìm cô ngày càng đập nhanh hơn. Cuối cùng, đoàn người cũng tiến về cổng doanh trại dưới sự hộ tống của đám binh lính. Tìm Mộ Thiện

sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Bọn họ đi mỗi lúc một gần. Mộ Thiện cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của người đi đầu, tim cô rung lên. Tầm ngồi bên cạnh “phì” một tiếng.

Người đó mặc áo sơ mi màu đen, nổi bật nhất trong đám đàn ông. Gương mặt anh đẹp như một bức họa, tỏa ra điềm tĩnh đáng tin cậy. Ánh mắt vốn bình thản của anh vô tình liếc qua Mộ Thiện, anh lập tức dừng lại. Sau đó anh quay đầu nói với đàn em và đám lính câu gì đó, rồi anh đi đến trước mặt cô. Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt như không thể tin nổi: “Sao em lại ở đây?”

“...Đình Hành.” Mộ Thiện nói khẽ.

Đáy mắt anh lóe lên một tia thương xót quen thuộc. Sắc mặt Đình Hành trở nên rất khó coi. Sau đó anh giơ tay ôm Mộ Thiện vào lòng, bắt chấp thân thể cứng đờ của cô, bắt chấp ánh mắt ngạc nhiên của những người, anh dịu dàng siết chặt vòng tay ôm của mình. Đình Hành buông Mộ Thiện không phải do lời bàn tán của đám lính, mà do từ đằng sau truyền đến tiếng huýt sáo châm chọc. Mộ Thiện và Đình Hành đều quay đầu, bắt gặp Tầm đang đứng tựa người vào xe Jeep, đuôi mắt dài của hắn nhướn lên. Mộ Thiện hiểu ánh mắt của Tầm: trước đó cô luôn tỏ ra một lòng một dạ với

Trần Bắc Nghiêu, loáng một cái đã ôm người đàn ông khác. Đinh Hành chỉ liếc qua Tầm rồi nắm chặt tay Mộ Thiện: “Em sẽ không sao đâu.”

Mộ Thiện cũng nắm tay anh: “Đừng để tôi ở đây một mình, hãy cho tôi đi cùng các anh.”

Đây là lần lần đầu tiên Mộ Thiện chủ động thân mật với Đinh Hành, anh mỉm cười: “Tôi đi gặp Thủ lĩnh rồi quay về tìm em.” Nói xong anh siết chặt tay cô rồi mới buông ra. Mộ Thiện lặng lẽ dõi theo đoàn người dần khuất bóng trong doanh trại. Sắc mặt cô ngày càng bình tĩnh. Dù trước đó Đinh Hành không biết

cô bị bắt cóc, nhưng nhìn thấy cô ở đây, chắc hẳn anh cũng hiểu rõ ngọn nguồn. Lúc này anh đi gặp Thủ lĩnh, tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp đối với Trần Bắc Nghiêu. Nơi đất khách quê người là một cơ hội tốt để thủ tiêu Trần Bắc Nghiêu. Nếu Đinh Hành và Thủ lĩnh liên kết, Trần Bắc Nghiêu nhiều khả năng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm. Vừa rồi Mộ Thiện đề nghị đi cùng Đinh Hành là muốn xem rốt cuộc anh có ý đồ gì? Nắm được suy nghĩ của anh, cô mới có thể tính toán bước tiếp theo. Đinh Hành tuy tỏ ra nặng tình với cô nhưng lại không đồng ý để cô đi cùng. Không hiểu trong lòng anh đề phòng cô hay là đến anh cũng chịu bó tay? Bờ vai đột nhiên bị đè

nặng, bàn tay đàn ông to lớn vuốt ve da cô, giọng nói như cười như không của Tầm vọng đến: "Trùm xã hội đen của thành phố Lâm có trò chung tiền chung vợ sao? Mộ Thiện vờ như không nghe thấy câu nói khiêu khích của Tầm, giọng điệu của cô mềm hẫ: “Anh có thể đưa tôi đi gặp Thủ lĩnh không?” Cô không thể khoanh tay chờ chết, chỉ cần một tia hy vọng, cô cũng muốn giúp Trần Bắc Nghiêu.

Thế nhưng Tầm lên tiếng: “Cô trông tôi ngốc hơn Đinh Hành sao?” Nói xong hắn bảo một tên lính đưa Mộ Thiện về ngôi nhà gỗ, còn hắn đi vào doanh trại.

Trong lúc Mộ Thiên lo lắng tìm đối sách ở ngôi nhà gỗ, Đinh Hành bước vào phòng khách của Thủ lĩnh. Sau sự kiện người Vân Nam gặp sự cố trên du thuyền của Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành cũng cho người tìm hiểu ngọn nguồn. Gần đây anh điều tra ra, tập đoàn Đạt Lịch có mối quan hệ mật thiết với băng nhóm buôn bán ma túy ở Tam giác vàng. Đối với anh, đối với Lữ Thị, đây là một sự thật rất tế nhị. Những năm gần đây, ma túy tổng hợp gồm bột K và amphetamine là thứ kiếm nhiều tiền nhất ở trong nước. Ma túy tự nhiên như heroin do giá cả đắt đỏ nên dần bị loại ra khỏi thị trường. Heroin và amphetamine có thể cùng song song tồn tại, hoặc có thể thay thế nhau.

Nếu Đạt Lịch quyết tâm mở rộng thị trường ở thành phố Lâm, họ sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của Lữ gia. Đinh Hành tin rằng, Đạt Lịch Vân Nam là người hợp tác trực tiếp, thậm chí có thể là một nhánh của tập đoàn ma túy Thái Lan do vị Thủ lĩnh này đứng đầu. Nếu không, Tam giác vàng làm sao có thể nhúng tay vào thị trường trong nước? Mục đích chuyến đi lần này của Đinh Hành là biến đối thủ cạnh tranh trở thành đối tượng hợp tác. Trước đó anh nghe nói Đạt Lịch Vân Nam từng tìm đến Trần Bắc Nghiêu. Đinh Hành không cảm thấy bất ngờ, vì dù sao Trần Bắc Nghiêu cũng là nhân vật số một của thành phố Lâm hiện nay. Hơn nữa, Trần Bắc Nghiêu nhờ các dự án đầu

tư nên có mối quan hệ rộng rãi với các huyện thị xung quanh. Đạt Lịch Vân Nam chắc chắn coi trọng điểm này. Trần Bắc Nghiêu từ trước đến nay không buôn bán ma túy. Nhưng nếu anh ta bắt tay với Tam giác vàng, nhất định sẽ là một đòn nặng nề đối với Lữ Thị, do đó anh mới đích thân đến đây đàm phán. Có điều Đinh Hành không ngờ, Trần Bắc Nghiêu cũng có lúc sơ suất, khiến Mộ Thiện bị bắt cóc đến nơi này. Vừa nhìn thấy cô, anh lập tức hạ quyết tâm: cô là người vô tội, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, bất kể ai sống ai chết, anh nhất định sẽ đưa cô rời khỏi Tam giác vàng. Khi Đinh Hành đi vào phòng, Thủ lĩnh đang chấp hai tay sau lưng đứng trước cửa sổ. Nghe tiếng

động, ông ta quay lại mỉm cười với anh. Cuộc đàm phán diễn ra thuận lợi. Đinh Hành đưa ra hình thức hợp tác, Lữ Thị đã có sẵn mạng lưới buôn bán ở Trung Quốc, sẽ giúp phía Thái Lan tiêu thụ heroin. Thủ lĩnh làm sao có thể từ chối miếng mồi ngon dẫu tận miệng? Hai người định ra điều kiện hợp tác cơ bản, một số tiêu tiết khác Đinh Hành sẽ tiếp tục thương lượng với phía Đạt Lịch. Hóa ra tổng giám đốc của Đạt Lịch là người anh em cùng cha khác mẹ của Thủ lĩnh, thảo nào ông ta có ý định thò tay vào thị trường Trung Quốc.

Cuối buổi đàm phán, Đinh Hành chuyển đề tài: "Nghe nói Thủ lĩnh có ý

định hợp tác với Trần Bắc Nghiêu? Người này tôi biết rõ, hắn không đáng tin cậy một chút nào."

Anh không nói rõ ràng, nhưng Thủ lĩnh nghe dịch xong lập tức chặn lời anh: "Đinh tiên sinh, việc làm ăn là quan trọng nhất." Ánh mắt ông ta rất ôn hòa: "Cậu và Trần Bắc Nghiêu mỗi người có sở trường riêng, nếu cậu ta cũng có thể trở thành đối tác, mọi người gác bỏ ân oán, cùng kiếm tiền chẳng phải tốt hơn sao?"

Đinh Hành chỉ là thăm dò, anh cũng đoán Thủ lĩnh sẽ ở vị trí trung lập, anh không miễn cưỡng: "Được. Thủ lĩnh, tôi

đồng ý dĩ hòa vi quý. Nhưng tôi còn có một thỉnh cầu.”

Màn đêm buông xuống, Mộ Thiện tưởng cô được ở lại đây đến ngày mai, chờ Trần Bắc Nghiêu tới rồi tính sau. Nào ngờ vào lúc tối muộn, có hai lính gác đến đưa cô đi doanh trại. Đây là lần thứ ba Mộ Thiện đặt chân vào doanh trại, nhưng trời tối mịt như thế này, cô khó tránh khỏi tâm trạng bất an. Từ xa có thể nghe thấy một ca khúc Thái có giai điệu vui vẻ, cả doanh trại thấp đèn sáng trưng. Khi Mộ Thiện được đưa tới lều dựng ở giữa doanh trại, cô thần thờ. Cảnh tượng trước mắt làm cô không thích ứng nổi.

Thủ lĩnh ngồi ở vị trí trang trọng nhất, khác với vẻ nho nhã lúc ban sáng, ông ta mặc áo ngắn tay bằng lanh, trông rất thoải mái. Bên cạnh ông ta là một cặp chị em sinh đôi. Hai cô gái tuổi đôi mươi mặt hoa da phấn rất xinh đẹp. Một cô ngồi trong lòng ông ta, bàn tay to lớn của ông ta tùy tiện nắm bóp bộ ngực trắng ngần của cô gái, cô thứ hai ngồi bên chân rót trà rót rượu. Bọn họ đều là nữ nô, hay nói cách khác là một loại hàng hóa, một công cụ thỏa mãn nhu cầu tình dục thường thấy trong các hang ổ ma túy ở Tam giác vàng. Tầm ngồi bên tay trái Thủ lĩnh, Đinh Hành ngồi bên tay phải ông ta. Bên cạnh mỗi người đàn ông đều

có một người đàn bà, thậm chí Mộ Thiện còn nhìn thấy một vài mỹ nữ mắt xanh tóc vàng và các cô gái Nhật Bản nhỏ bé. Bên chân Đình Hành có một cô gái Thái Lan, người cô chỉ quấn một tấm xà rồng, bộ ngực đầy đặn ép chặt vào đùi Đình Hành. Nhìn thấy Mộ Thiện, Đình Hành liền đẩy cô gái đang đưa chén rượu lên miệng đồng thời anh chăm chú nhìn Mộ Thiện. Ánh mắt của anh khiến Mộ Thiện hơi bất an. Thủ lĩnh cũng nhìn thấy Mộ Thiện, ông ta nói câu gì đó, người dịch lại là: “Thủ lĩnh nói, Mộ tiểu thư và Đình tiên sinh là chỗ quen biết, vậy thì cô gái ngồi bên cạnh Đình tiên sinh hãy lui đi.” Cô gái hầu rượu Đình Hành lặng lẽ rút lui. Đình Hành ngồi tựa vào một

cây cột, ánh mắt anh sâu thẳm như có ý gì đó. Gương mặt điển trai với đường nét tuyệt đẹp dưới ánh đèn điện trở nên rất quyến rũ. Mộ Thiên im lặng trong giây lát rồi tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh Đình Hành. Cô tuyệt đối không chịu ngồi dưới chân đàn ông như những cô gái khác. Có lẽ cả doanh trại chỉ một mình Mộ Thiên ngồi ngang hàng với đám đàn ông. Vì vậy, mọi người đều dồn ánh mắt hứng thú về phía cô.

Đình Hành cựa quậy, anh ghé sát vào tai Mộ Thiên, hơi thở nóng hổi mang theo mùi rượu phả vào má cô: “Hãy tin tôi, lại đây đi.”

Mộ Thiện ngẩn ngơ, cô liền cup mi mắt. Cô không biết tại sao họ lại đón cô tham dự buổi tiệc, nhưng cô rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nhìn trộm của Thủ lĩnh. Trục giác bảo cô nên tin Đinh Hành. Những người đàn ông khác lại quay sang thân mật với người đàn bà của họ. Mộ Thiện đành phải cầm chén rượu đưa đến trước mặt Đinh Hành. Đinh Hành vẫn không rời mắt khỏi Mộ Thiện, anh hé môi ngậm miệng cốc, một hơi uống cạn. Mộ Thiện thấy yết hầu của anh dịch chuyển, ánh mắt chiếu tướng của anh khiến cô không thoải mái. Đinh Hành...muốn làm gì? Thức ăn không ngừng được đưa lên, đều là các món đặc sản là hải sản của Thái Lan. Những

người nữ nô bận rộn dùng tay bốc thức ăn đưa vào miệng người đàn ông mà họ cần phục vụ.

Mộ Thiện không thể chấp nhận hành động đó, cô ngồi im. Tầm ở bên cạnh dường như không sợ trời chẳng sợ đất còn đổ thêm dầu vào lửa: “Anh Đinh, đồ ăn không vừa miệng sao?”

Đinh Hành nói: “Đâu có.” Mộ Thiện đành phải cầm miếng cơm nắm đưa lên miệng Đinh Hành.

Bắt gặp gương mặt ửng đỏ của Mộ Thiện, Đinh Hành vốn không muốn khiến cô ngượng ngùng nhưng anh không kiềm

chế nổi, há to miệng cắn cả ngón tay cô. Mộ Thiện giật mình, vội rút tay lại. Đinh Hành cười khẽ. Thế nhưng cảnh tượng Mộ Thiện không thể chịu nổi còn ở phía sau.

Đám buôn lậu ma túy ở Tam giác vàng từ trước đến nay sống xa hoa phóng đãng, chúng rượu vào lại có mỹ nữ ở trong lòng thì chẳng cần kiêng nể ai. Đến tuần rượu thứ ba, Thủ lĩnh ôm hai cô gái sinh đôi đi vào phòng trước tiên. Hành động của ông ta giống một tín hiệu, sau đó đám đàn ông Thái Lan liền kéo tám vài xà rồng trên người các cô gái và hưởng lạc thú ngay tại chỗ. Có lẽ đây là phương thức giải phóng tinh thần cực

đoan quen thuộc của bọn họ. Có kẻ đổ rượu lên người cô gái rồi từ từ dùng miệng thưởng thức, có kẻ sốt ruột đẩy người phụ nữ nằm xuống bàn, thậm chí có kẻ nhất thời hưng phấn, đẩy người phụ nữ của mình cho đám lính canh gác ngoài lều. Đám lính bên ngoài không có phụ nữ hầu hạ, lập tức thay nhau chia sẻ một nữ nô... Cuộc sống hoan lạc nhanh chóng lan tỏa khắp doanh trại.

Người của Lữ Thị đang ngồi im, nhưng khi họ uống phải rượu nặng, lại chứng kiến cảnh tượng "trào máu", ai nấy đều đỏ mặt tía tai. Cuối cùng không chịu nổi, họ bắt đầu ôm các cô gái bên cạnh và sờ soạng. Cả doanh trại biến hành

biên dục vọng.

Mộ Thiện thấy đám đàn ông ở đây không khác gì động vật. Cô quay đi chỗ khác liền đụng phải ánh mắt bốn cột của Tầm. Tầm không giao hoan như động vật trước mọi người, đôi mắt của hắn vẫn rất tinh anh, nhưng tư thế hắn ôm người phụ nữ bên cạnh lại vô cùng phóng dăng. Người phụ nữ trong lòng Tầm chính là cô gái Thái Lan có nước da ngăm đen, tên Lampo mà Mộ Thiện gặp hồi sáng. Lampo dạng hai chân ngồi trên người hắn, tám xà rồng trên thân đã bị kéo xuống, để lộ bộ ngực nở nang. Tầm vùi mặt xuống ngực Lampo và ngậm lấy nụ hoa của cô, nhưng hắn lại liếc mắt về

phía Mộ Thiện. Ánh mắt suồng sã của hắn khiến Mộ Thiện bức mình, cô trùng mắt với hắn. Bắp chân Mộ Thiện đột nhiên bị nắm chặt. Cô giật mình, từ từ quay đầu. Đinh Hành uống vài chén rượu, gương mặt tuấn tú của anh hơi ửng hồng, ánh mắt có phần khác lạ. Trong khi đó, tay anh bóp chặt bắp chân cô không rời.

“Anh làm sao vậy?” Mộ Thiện hỏi nhỏ.

Đinh Hành đột nhiên giơ tay tóm lấy eo cô rồi bế cô đặt lên đùi anh. Mộ Thiện lập tức bị hơi thở nóng bỏng của anh bao vây, cặp đùi rắn chắc của anh

khiến cô căng thẳng. Tuy từ trước đến nay cô luôn tin tưởng vào nhân cách của anh nhưng lúc này, Mộ Thiện cũng sợ anh biến thành sói.

Cô vừa giãy giụa, Đinh Hành ghé sát tai cô nói nhỏ: “Em có biết tôi đưa ra yêu cầu gì với Thủ lĩnh không?”

“Yêu cầu gì?”

“Nếu Trần Bắc Nghiêu không đến, tôi sẽ đưa em đi. Dù xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ được an toàn.”

“Cám ơn anh.” Mộ Thiện hơi cảm

động.

“Không cần cảm ơn tôi.” Ánh mắt anh thăm lại.

Việc anh nhìn cô chăm chăm khiến Mộ Thiện nín thở. Bên tai đều là tiếng cọ xát của xác thịt và những tiếng rên rỉ đầy khoái lạc. Trong doanh trại chỉ còn hai người là Đinh Hành và Mộ Thiện vẫn tỉnh táo. Tuy nhiên Mộ Thiện không biết, lúc này người Đinh Hành cũng rùng rục lửa. Vừa rồi khi rượu trôi vào ruột, anh đã cảm nhận thấy điều bất thường. Đại khái là để thêm phần hưng phấn, bọn họ đã bỏ chất kích thích vào rượu, do đó đám đàn em của anh bình thường rất tỉnh

táo và cần trọng, tôi nay mới bắt chấp tất cả, buông xuôi như vậy. Thân dưới Đinh Hành nóng ran khó chịu, cơ thể mềm mại của Mộ Thiện lại đang ở trong lòng anh, cảnh tượng xung quanh lại kích thích anh. Anh cảm thấy chỉ riêng hơi thở thơm tho mát rượi của cô cũng đủ khiến anh phiêu diêu. “Tôi...” Mộ Thiện không kịp nói hết câu. Lời nói của cô bị anh nuốt vào miệng. Đây là một nụ hôn mạnh mẽ, anh chưa từng hôn như vậy với cô bao giờ, một bàn tay lớn của anh giữ chặt gáy cô, không cho cô động đậy. Anh giống như kẻ lữ hành bị khát lâu ngày, anh mút chặt môi cô, đầu lưỡi của anh liếm láp môi cô. Hình như chỉ trong tình huống này, anh mới có thể thổ lộ tâm trạng phức tạp

của anh. Trong đầu Mộ Thiên bỗng nhiên xuất hiện nhận xét của Đồng Tuyên Thành về Đinh Hành, cô cảm thấy sợ hãi nên ra sức vùng vẫy. Đinh Hành liền rời khỏi bờ môi cô và cười khỏ sở: “Mộ Thiên, đến lúc này rồi tôi vẫn không muốn cưỡng ép em.” Mộ Thiên ngẩn ngơ. Anh nói đúng, nếu anh có ý định ra tay với cô, chỉ e là cô đi đời từ lâu. Thế nhưng anh không hề đụng đến cô. Nhận ra sự dao động của Mộ Thiên, Đinh Hành lại cúi xuống ngậm môi cô, anh thở dài: “Mộ Thiên, rượu bị bỏ thuốc, tôi có thể không chế bản thân. Nhưng ít nhất... em hãy cho tôi hưởng chút ngọt ngào.” Nhìn thái độ vội vàng của Mộ Thiên, ánh mắt Đinh Hành càng u sầu, tay anh thò vào

trong tấm xà rồng vuốt ve làn da cô. Sau khi ngừng một giây, anh lại tiếp tục lần vào áo lót Mộ Thiện và nắn bóp bộ ngực đầy đặn của cô. Mộ Thiện không còn cách nào khác. Cô biết rõ, nếu đêm nay anh muốn có cô, Thủ lĩnh nhất định không từ chối. Gọi cô đến hầu rượu, không biết chừng chính là ý của hắn. Thủ lĩnh chắc chắn muốn khoét sâu mâu thuẫn giữa Đinh Hành và Trần Bắc Nghiêu, để càng dễ bề khống chế cả hai. Hơn nữa, Đinh Hành tự tìm đến ông ta, Thủ lĩnh chưa chắc đã tin tưởng anh hoàn toàn. Nhưng nếu Đinh Hành động đến cô, có nghĩa anh và Trần Bắc Nghiêu không thể đứng cùng một trận tuyến, Thủ lĩnh sẽ càng yên tâm hơn. Đêm nay, Đinh Hành

nắm trong tay quyền sinh sát đối với cô. Mộ Thiện không dám phản kháng quá dữ dội vì cô sợ thuốc kích thích phát tác khiến anh càng mất lý trí, cô sẽ bị giày vò trong sự nhục nhã ê chề. Vì vậy, điều duy nhất cô có thể tin tưởng trong lúc này chính là ý chí của anh. Dưới ngọn đèn vàng ấm áp, Mộ Thiện bị Đinh Hành đặt ngồi lên bàn, toàn thân cô cứng đờ. Đinh Hành đứng đối diện cô, thân hình cao lớn của anh che khuất tầm nhìn của những người đàn ông khác ở xung quanh. Đầu lưỡi anh như ngọn lửa lướt nhẹ trên mặt, cổ và bộ ngực mềm mại của cô. Mấy lần liền, Mộ Thiện có cảm giác tay anh muốn lần xuống dưới nhưng cuối cùng chỉ dừng lại trên thắt lưng cô. Trán anh nổi

rõ đường gân, đôi mắt vằn tia máu, mồ hôi rịn ra, chứng tỏ anh nhẫn nhịn khổ sở đến mức nào. “Chỉ là... một chút ngọt ngào...” Đinh Hành cắn nhẹ cổ Mộ Thiện. Cuối cùng khi không thể chịu đựng hơn, anh áp sát người Mộ Thiện và giữ chặt không cho cô cơ hội rút lui.

©DTV

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu qua cửa sổ, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động. Có lẽ đây là một buổi sáng bình thường ở Tam giác vàng. Mộ Thiện mở mắt, cô giơ hai tay lên cao và xòe mười đầu ngón tay thon dài trắng muốt. Đầu ngón tay phảng phất còn lưu

lại hơi ẩm của Đinh Hành. Đinh Hành... Trước mắt Mộ Thiện hiển hiện hình ảnh đêm qua. Cô bị đặt ngồi lên bàn, Đinh Hành quỳ trước bàn, anh chỉ nhìn cô chăm chăm mà không nói một lời nào. Dáng người cao lớn vai rộng chân dài của anh khiến anh giống một bóng đen bao phủ lấy cô. Sau đó Đinh Hành thờ dốc như những người đàn ông khác. Anh nắm chặt tay Mộ Thiện đặt lên chỗ căng cứng của mình, không cho cô giật ra và bắt đầu luật động với tốc độ nhanh nhất. Cuối cùng, anh co rút một cơn và gục đầu xuống vai cô. Giống một con mãnh thú sau khi thỏa mãn. Mộ Thiện vừa then thùng vừa tức giận vô cùng. Cô và Trần Bắc Nghiêu chưa từng thân thiết bằng

hình thức này. Nhưng cô không hận Đinh Hành, thậm chí cô nên cảm ơn sự kiềm chế của anh, giúp cô không rơi vào cảnh nhục nhã. Mộ Thiện giơ tay che mặt, cố gắng gạt hình ảnh đáng xấu hổ đó ra khỏi trí óc. Khi trời sáng hẳn, Mộ Thiện sốt ruột đi đi lại lại trong ngôi nhà gỗ chờ đợi. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy một chiếc xe Jeep từ từ tiến lại gần. Tim cô đập thình thịch, cô nhảy hai bước xuống cầu thang và xông ra đón chiếc xe.

“Chị dâu.” Một vệ sỹ Mộ Thiện biết mặt xuống xe và đỡ cô lên xe dưới sự giám sát của hai người lính.

“Trần Bắc Nghiêu đâu rồi?” Mộ

Thiện hỏi ngay.

“Ông chủ đang ở doanh trại.” Người vệ sỹ nói nhỏ: “Ông chủ nói khi nào gặp được chị dâu mới thương lượng với Thủ lĩnh.”

Mộ Thiện gật đầu, trong lòng cô vừa mừng vừa lo. Mừng ở điểm anh đã không quản ngại đến đây, lo ở chỗ không biết anh làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh này? Lẽ nào đồng ý buôn bán ma túy?

Ban ngày doanh trại rất yên tĩnh và có trật tự, khác hoàn toàn với cảnh hỗn loạn điên cuồng của ban đêm. Không biết có phải là ảo giác, mà cô thấy số lính đi

tuần quanh doanh trại tăng lên rất nhiều. Thủ lĩnh rõ ràng có ý đề phòng Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện được đưa đến trước một ngôi nhà gỗ nằm bên cạnh nhà của Thủ lĩnh. Người vệ sỹ gõ cửa rồi cùng hai tên lính đứng gác ở bên ngoài. Mộ Thiện đi vào trong, người đàn ông đứng trước cửa sổ gần như lập tức quay lại. Bốn mắt nhìn nhau im lặng. Một cảm giác vừa chát vừa ngọt từ tim Mộ Thiện trào ra, giống mạch nước ngầm sâu thẳm len lỏi khắp người cô. Cảnh vật mờ dần, chỉ còn lại thân hình cao lớn của Trần Bắc Nghiêu. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng bình thường, tay áo xắn lên cao. Hai cánh tay buông thõng, hơi dang ra như chỉ một giây sau sẽ ôm cô vào lòng.

Mới ba bốn ngày không gặp, gương mặt anh vô cùng tiêu tụy. Viên mắt thâm quầng, dưới cằm còn có vết râu chưa cạo sạch, rõ ràng đã lâu anh không chợp mắt. Sau giây phút im lặng, gương mặt tuần tú như ngọc của Trần Bắc Nghiêu hiện lên ý cười. Rồi anh sai bước rộng, gấp gáp tiến lại gần. Thậm chí Mộ Thiên còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo của anh, đã bị anh ôm chặt vào lòng. Khóe mắt Mộ Thiên cay cay. Mấy chục giây sau, Trần Bắc Nghiêu mới buông lỏng người cô, nhưng hai tay anh vẫn ôm eo cô, không cho cô rời khỏi vòng tay của anh. Mộ Thiên ngẩng mặt nhìn anh, mỉm cười. Khóe mắt Trần Bắc Nghiêu cũng lộ ra ý cười, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên

trán Mộ Thiện. Không cần bất cứ lời nói nào, anh nắm chặt tay cô, đưa cô ra khỏi phòng. Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện nghĩ rằng, ở Tam giác vàng đáng sợ này, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, dù sống hay chết, cô cũng sẽ tin tưởng anh, đi theo anh, thậm chí cố gắng bảo vệ anh trong khả năng của mình. Bởi vì con đường phía trước mờ mịt nên một bước cô cũng không xa rời.

Lần thứ hai đặt chân vào phòng khách của Thủ lĩnh, Mộ Thiện nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc. Đó là hai tâm phúc của Trần Bắc Nghiêu, mấy tay sát thủ có sự phòng vệ rất tốt. Nhưng nhóm người này đối diện với đội quân vũ trang

cả ngàn người của tập đoàn ma túy thì chẳng khác nào muối bỏ bể. Mộ Thiện phát hiện Châu Á Trạch và Lý Thành không có mặt ở đây. Điều đó khiến cô càng có lòng tin vào Trần Bắc Nghiêu, anh nhất định có kế hoạch riêng đối với bọn họ, vì vậy anh mới tỏ ra hết sức bình thản. Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện đợi mấy phút, Thủ lĩnh cùng một số thuộc hạ của ông ta đi vào phòng. Tâm không xuất hiện, Đinh Hành cũng biến mất. Vừa nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, gương mặt Thủ lĩnh hiện lên nụ cười vui vẻ. Phiên dịch ở bên cạnh cũng mỉm cười: “Thủ lĩnh nói rất vui khi Trần tiên sinh hạ cố đến đây. Trần tiên sinh là người bạn Trung Quốc mà Thủ lĩnh khen ngợi nhất.”

“Thủ lĩnh quá lời rồi.” Trần Bắc Nghiêu đáp lại.

Hai bên ngồi vào vị trí. Trần Bắc Nghiêu lấy một tập tài liệu từ tay tâm phúc đưa cho phiên dịch ngồi bên cạnh Thủ lĩnh. Người phiên dịch giở ra xem rồi đưa cho Thủ lĩnh, anh ta ghé tai Thủ lĩnh thì thầm điều gì đó. Thủ lĩnh lặng lẽ nhìn Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt đầy ý cười nhưng thần sắc không thay đổi.

“Đây là giấy phép kinh doanh tàu bè trên tám tuyến đường thủy của thành phố Lâm, và quyền sử dụng ba mươi con tàu.” Trần Bắc Nghiêu bình thản nói.

Thủ lĩnh im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Trần tiên sinh, thứ lỗi tôi nói thẳng, cậu đưa cho tôi những thứ này là muốn từ chối hợp tác với chúng tôi sao?”

“Không, hoàn toàn ngược lại. Đây là quà gặp mặt, là thành ý của tôi đối với việc hợp tác trong tương lai.” Trần Bắc Nghiêu nói.

Mộ Thiện giật mình, nhìn gương mặt nghiêm bình tĩnh của Trần Bắc Nghiêu lúc này, cô nhất thời không đoán ra ý đồ của anh.

Thủ lĩnh có vẻ bất ngờ trước món quà gặp mặt lớn như vậy, ông ta im lặng trong

giây lát rồi mỉm cười: “Vậy tôi nên tặng lại Trần tiên sinh quà gấp gì bây giờ?”

Trần Bắc Nghiêu ôm vai Mộ Thiện: “Bạn gái tôi bị bắt cóc ở Hồng Kông, may có Thủ lĩnh ra tay cứu giúp, cho đến hôm nay cô ấy vẫn an toàn, để cô ấy về bên tôi coi như quà gấp mặt của Thủ lĩnh.”

Thủ lĩnh đưa mắt nhìn Mộ Thiện: “Trần tiên sinh khách sáo quá. Vậy chúng ta bàn chuyện làm ăn nhé. Tổng Giám đốc của Đạt Lịch có mối quan hệ gần gũi với tôi, anh ta rất muốn hợp tác với Trần tiên sinh. Không hiểu tại sao cậu lại từ chối món lợi nhuận lớn mà bao người

mơ cũng không được?” Thủ lĩnh nhấn mạnh câu cuối cùng, dù ông ta nói bằng tiếng Thái nhưng cũng khiến người khác cảm thấy một sự uy hiếp từ trong ngữ điệu nhẹ nhàng đó. Trần Bắc Nghiêu không né tránh ánh mắt sắc bén của Thủ lĩnh, anh cười cười: “Lợi nhuận sớm muộn gì cũng kiếm được. Tôi không buôn bán ma túy, chẳng phải vì tôi là người tốt, mà có vụ làm ăn càng đáng đầu tư hơn.”

Thủ lĩnh tư lự một lúc, rồi nhếch mép cười: “Tôi biết cậu là mãnh hổ trên thị trường tài chính. Tôi cũng có tài sản ủy quyền đầu tư bên Thụy Sĩ. Tuy nhiên, tôi vẫn thích kinh doanh truyền thống hơn.”

“Xin Thủ lĩnh đừng vội kết luận. Tôi muốn hỏi, một năm Thủ lĩnh kiếm được bao nhiêu lợi nhuận?” Trần Bắc Nghiêu cất giọng bình thản.

Thủ lĩnh ngẫm nghĩ rồi giơ tay. Trần Bắc Nghiêu cũng giơ tay, Thủ lĩnh viết ra một con số trong lòng bàn tay anh. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Ai cũng nói heroin là nghề hết thời. Thủ lĩnh đã giúp tôi mở rộng tầm mắt.”

Thủ lĩnh bật cười ha hả.

Trần Bắc Nghiêu đột ngột chuyển đề

tài: “Nếu tôi có thể kiếm số tiền này trong ba ngày cho Thủ lĩnh, không biết Thủ lĩnh có đồng ý thay đổi phương thức hợp tác, mọi người cùng nhau kiếm tiền?”

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người, bao gồm cả Thủ lĩnh đều sững sờ. Bầu không khí trở nên yên tĩnh vô cùng.

Khi màn đêm buông xuống, Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện về căn phòng Thủ lĩnh sắp xếp cho họ. Một người vệ sỹ kiểm tra kỹ lưỡng khắp phòng, họ lắc đầu với Trần Bắc Nghiêu và lui ra ngoài. Trần Bắc Nghiêu bật đèn, ôm Mộ Thiện ngồi xuống giường. Sắc mặt của anh rất

một mỗi nhưng hai đồng tử đen lạ thường không rời khỏi cô. mấy ngày vừa qua như sinh tử ly biệt, Mộ Thiện có nhiều lời muốn hỏi anh nhưng cô chỉ thở dài một tiếng: “Kiếm hai trăm triệu đô la Mỹ trong ba ngày, kỳ thực anh cũng không chắc chắn đúng không?” Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh giơ tay kéo mặt cô lại gần và hôn cô ngấu nghiến. Đến khi Mộ Thiện không thở nổi đắm vào ngực anh, anh mới chịu buông tha, nhìn cô mỉm cười: “Năm mươi phần trăm.” Mộ Thiện im lặng.

Sáng hôm nay, Thủ lĩnh nửa tin nửa ngờ lời nói của Trần Bắc Nghiêu, nhưng ông ta cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị

của anh, lấy ba trăm triệu đô la tiền vốn, ủy quyền cho Trần Bắc Nghiêu đầu tư. Hai bên cam kết, nếu bị lỗ, Trần Bắc Nghiêu phải chịu trách nhiệm bồi thường cho ông ta. Có lẽ do Trần Bắc Nghiêu tỏ ra rất tự tin nên Thủ lĩnh mới không cảm thấy lo ngại. Mặc dù Trần Bắc Nghiêu nói với Thủ lĩnh, sở dĩ anh dám đánh cược là vì anh nắm trong tay tin tức nội bộ của thị trường chứng khoán Hồng Kông, nhưng Mộ Thiện ở bên anh mấy tháng qua, cô biết rõ thị trường tài chính lên xuống thất thường. Ba ngày kiếm sáu mươi phần trăm, chẳng ai dám tuyên bố chắc chắn làm được. Vậy mà anh lại nói, năm chắc năm mươi phần trăm. Vậy thì chỉ có một khả năng, anh sẽ bỏ toàn bộ

tài sản của mình để thao túng thị trường. Nếu thị trường không khởi sắc, có lẽ anh âm thầm mất đi con số tiền tỷ để đổi lấy sáu mươi phần trăm khoản lãi cho Thủ lĩnh. Trần Bắc Nghiêu thậm chí còn hứa với Thủ lĩnh, nếu lần này thành công, từ nay về sau mỗi năm anh sẽ kiếm không dưới ba mươi phần trăm lợi nhuận cho ông ta, một khi không đạt được con số đó anh sẽ bù lỗ. Tỷ lệ lãi suất này quả thực là một con số rất khoa trương. Mộ Thiện suy đoán, Trần Bắc Nghiêu có lẽ chỉ hứa miệng như vậy để vượt qua khó khăn trước mắt. Sau khi về nước anh mới tính kế lâu dài. Đây đúng là một hành động liều mạng. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, hình như không có cách nào tốt hơn. Thủ lĩnh

không phải người dễ đổi phỏ. Một khi cô có thể nghĩ tới, Thủ lĩnh chắc cũng sẽ nghĩ ra. Khi Mộ Thiên đưa ra nghi vấn đó, Trần Bắc Nghiêu cười nói: “Ông ta nhất định sẽ nghi ngờ.”

“Thế thì tại sao anh còn...”

“Ông ta bất chấp mạng sống buôn bán ma túy, cũng chỉ vì tiền. Người càng tinh ranh sẽ càng tham lam. Dù có nghi ngờ anh đi chăng nữa, ông ta cũng không chống nổi sức hấp dẫn của khoản tiền hai trăm triệu đô la trước mắt.”

Mộ Thiên không thể không khâm phục Trần Bắc Nghiêu bởi dường như anh đi

guốc trong bụng Thủ lĩnh. Thậm chí mỗi câu nói, mỗi cử chỉ của anh ngày hôm nay đều có mưu tính từ trước. Cô không muốn hỏi anh nếu thất bại sẽ thế nào? Cô biết ngành tài chính tiền tệ cũng cần đến vận may. Nhưng Trần Bắc Nghiêu không hề kiêng nể, anh hỏi thẳng: “Nếu anh thất bại, buộc phải dính đến ma túy, liệu em có rời xa anh không?” Mộ Thiện thần thờ, đây là vấn đề nhạy cảm... Những ngày vừa qua xảy ra quá nhiều chuyện, cô không dưới một lần tự hỏi bản thân, ba năm sau liệu cô có thể rời xa anh? Trước tình ý của anh, trước hiện thực tàn khốc, cô thật sự không muốn nghĩ tới vấn đề này.

“Em không biết.” Mộ Thiện lặp lại:
“Em thật sự không biết.”

Mộ Thiện không hiểu, câu trả lời của cô đủ khiến Trần Bắc Nghiêu hài lòng. Anh ôm nhẹ cô vào lòng và nằm xuống giường. Không bao lâu sau, Mộ Thiện nghe thấy hơi thở đều đều của Trần Bắc Nghiêu. Anh nhất định vô cùng mệt mỏi nên vừa nằm xuống đã ngủ say. Anh đến Thái Lan chậm một ngày, chắc chắn để bài binh bố trận. Một ngày là khoảng thời gian rất ngắn, vì vậy anh mới tiêu tụy như vậy. Mộ Thiện xót xa nằm sát vào lòng Trần Bắc Nghiêu, vòng ngực ấm áp của anh khiến cô chỉ muốn khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi thị trường chứng khoán mở, không bao lâu, tài khoản của Thủ lĩnh ở Hồng Kông tăng thêm năm mươi triệu đô la. Đám tâm phúc của Thủ lĩnh reo hò ầm ĩ, sắc mặt Thủ lĩnh lộ rõ vẻ vui mừng. Bởi vì theo quy định pháp luật, khoản tiền đầu tư của người ở nước ngoài bị giới hạn ở mức nhất định nên Trần Bắc Nghiêu yêu cầu Thủ lĩnh làm một văn bản ủy quyền đầu tư đối với khoản tiền đó. Đồng thời, anh đề nghị Thủ lĩnh cung cấp giấy phép và giấy chứng minh nguồn vốn để làm thủ tục đầu tư. Thủ lĩnh hỏi ý kiến cố vấn của ông ta bên Thụy Sĩ rồi đồng ý làm theo các yêu cầu của Trần Bắc Nghiêu.

Trong khoảng thời gian Trần Bắc Nghiêu ở đây, Tầm không hề xuất hiện. Mộ Thiện hỏi qua phiên dịch của đối phương nhưng anh ta nói Tầm ra ngoài giải quyết công việc. Mộ Thiện cũng không thấy Đinh Hành. Có lẽ đề nghị đầu tư của Trần Bắc Nghiêu kích thích hứng thú của Thủ lĩnh nên ông ta cố ý sắp xếp Đinh Hành đi chỗ khác. Do đó ba ngày liền cô không hề gặp anh một lần nào.

Bốn giờ chiều ngày thứ ba. Đây là thời khắc vui vẻ hiếm có. Đoàn em của Trần Bắc Nghiêu lộ vẻ tự hào, đám thuộc hạ của Thủ lĩnh mặt mày hớn hởi. Thậm chí ngay cả khốe mắt Thủ lĩnh cũng ngập tràn ý cười. Chỉ có Mộ Thiện, cô không

có cảm giác gì. Hơn một tỷ đô la. Để có thể giúp Thủ lĩnh kiếm hai trăm triệu đô la, Trần Bắc Nghiêu đã bỏ hơn một tỷ của anh vào trong đó, coi như Công ty Đầu tư Trần thị làm một năm không công ở “Bull Market^[4]”. Vậy mà lúc này, Trần Bắc Nghiêu ngồi ở đó với bộ dạng vô cùng thoải mái, giống như anh còn kiếm nhiều hơn Thủ lĩnh. Vấn đề tiếp theo quá đơn giản. Trần Bắc Nghiêu không thèm chớp mắt, ký hợp đồng ủy quyền đầu tư với Thủ lĩnh. Theo bản hợp đồng, kể từ tháng sau, anh sẽ quản lý tài sản giúp Thủ lĩnh. Trần Bắc Nghiêu cũng đưa ra điều kiện khắt khe, như phân hoa hồng khi đạt lợi nhuận cao, lúc cần thiết có thể sử dụng quân đội của Thủ lĩnh. Anh thậm

chí yêu cầu Thủ lĩnh giết Đinh Hành nhưng Thủ lĩnh không đồng ý, cuối cùng ông ta miễn cưỡng nhận lời, Trần Bắc Nghiêu sau khi về nước cần giải quyết Đinh Hành, người của Đạt Lịch có thể ra tay giúp đỡ. Cuối cùng, hai người chạm nhẹ ly rượu, tuyên bố vụ hợp tác thành công. Trong buổi tiệc rượu, Trần Bắc Nghiêu nói khéo sức khỏe Mộ Thiện không tốt, muốn sớm về nước. Thủ lĩnh lúc này hoàn toàn coi anh là đối tác, vỗ vai anh: “Sáng sớm mai hãy lên đường.” Trần Bắc Nghiêu cười cười, không nói gì thêm.

[4] Bull market: Là thuật ngữ chỉ thị trường theo chiều lên giá của chứng khoán, trái phiếu hay hàng hóa kéo dài nhiều ngày. Thị trường theo

chiều lên thường kéo dài ít nhất một vài tháng và có đặc tính là số lượng mua bán cao.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Bắc Nghiêu dẫn Mộ Thiện và đám đàn em ngồi xe dời khỏi doanh trại. Thủ lĩnh thậm chí còn cử một đội binh lính tiễn anh một đoạn. Đoàn người ra khỏi khu vực thuộc phạm vi thế lực của Thủ lĩnh vào lúc tám giờ sáng. Khi đám binh lính vừa quay đầu trở về doanh trại, Trần Bắc Nghiêu lập tức ra lệnh tài xế lái xe hết tốc độ, để có thể đến một trạm lính đánh thuê gần nhất trong vòng một tiếng đồng hồ. Mộ Thiện rất kinh ngạc, nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Trần Bắc Nghiêu và gương mặt căng thẳng của những người ở trên xe, cô biết nên giữ

im lặng. Cô miên man suy nghĩ, tại sao anh phải đi gấp như vậy? Hôm qua còn lấy lý do sức khỏe của cô không tốt nên muốn sớm về nước? Giống như... đi chậm một chút sẽ bị lộ tẩy?

Sau khi Trần Bắc Nghiêu dời khỏi doanh trại, Thủ lĩnh chấp hai tay sau lưng đứng trước cánh đồng hoa anh túc trầm tư. Ông ta biết Trần Bắc Nghiêu là nhân vật lợi hại, cần phải đề cao cảnh giác, nhưng tài khoản của ông ta rõ ràng có hai trăm triệu, một con số khiến bất cứ người nào cũng động lòng. Ông ta nghĩ, có lẽ Trần Bắc Nghiêu đúng là thiên tài trong giới tài chính như thiên hạ đồn, hoặc giả hẳn dùng thủ đoạn nào đó

tạm thời đôi phó, sau này hẳn sẽ lật lọng. Nhưng Thủ lĩnh không hề cảm thấy bất cứ sự uy hiếp nào, chẳng lẽ ông ta không đôi phó nổi một tên oắt con như Trần Bắc Nghiêu? Sau một hồi suy ngẫm, ông ta càng tin chắc Trần Bắc Nghiêu là người nông cuồng và tham lam. Từ chuyện hẳn yêu cầu giải quyết Đinh Hành là có thể nhìn ra bản tính của hẳn. Nghĩ đến đây, Thủ lĩnh đưa mắt nhìn cánh đồng hoa anh túc rộng mênh mông. Tuy Trần Bắc Nghiêu không thích thú với ma túy nhưng hẳn đồng ý sẽ ủng hộ Đạt Lịch mở rộng thị trường. Đây là kết quả mà Thủ lĩnh thích nhất. Đúng lúc này, một thuộc hạ cầm di động đến đưa cho Thủ lĩnh. Thủ lĩnh mỉm cười đón nghe. Một

hai phút sau, sắc mặt ông ta thay đổi hoàn toàn. Ông ta không dám tin vào những điều vừa nghe thấy. Gương mặt vốn nhợt nhạt của ông ta đỏ bừng trong vài giây.

“Hả? Anh nói gì?” Ông ta lặp lại từng chữ một: “Giao dịch chỉ số cổ phiếu tương lai của tôi lỗ mười tỷ?” Thủ lĩnh gầm lên: “Tôi chưa bao giờ đầu tư chỉ số cổ phiếu tương lai... Có giấy ủy quyền do tôi ký tên?” Thủ lĩnh lập tức cúp điện thoại và gọi cho cố vấn đầu tư của ông ta ở Thụy Sĩ, nhưng đầu bên kia chỉ có một tràng dài tút tút. Ông ta ném mạnh di động xuống đất, hét lên với tâm phức đứng bên cạnh: “Lập tức đi bắt Trần Bắc

Nghiêu về đây cho tôi.”

Tâm phúc nhìn ông ta bằng ánh mắt kinh ngạc, ánh mắt của hắn khiến ông ta càng phần nộ hơn. Mười tỷ đô la! Toàn bộ tài sản của ông ta cũng không nhiều đến mức đó, ông ta sẽ trở thành kẻ trắng tay! Nhìn tâm phúc vội vàng gọi điện thoại, lòng ông ta lạnh ngắt. Trần Bắc Nghiêu đã rời khỏi doanh trại hai giờ rồi. Nếu hắn có mưu tính từ trước, chắc chắn bây giờ hắn đã sắp xếp đường rút lui, chỉ e khó có thể đuổi kịp. Thủ lĩnh cất cao giọng: “Đường bộ, đường thủy, đường hàng không, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt thằng đó về đây!” Thủ lĩnh phán đoán không sai, Trần Bắc Nghiêu

quả thật sớm tính toán đường rút lui. Tuy nhiên ngay bản thân anh cũng không ngờ, anh không thể rời khỏi Tam giác vàng.

Lúc chín rưỡi, ba chiếc xe Jeep chở Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện và một số đàn em dừng lại ở một trạm lính đánh thuê cách doanh trại của Thủ lĩnh chưa đến một giờ chạy xe. Trong khu vực Tam giác vàng ngoài những doanh trại có đội quân vũ trang quy mô lớn, còn tồn tại không ít nhóm lính đánh thuê, nhận công việc thời vụ. Lúc này Trần Bắc Nghiêu đang đứng trong sân bay nhỏ đằng sau trạm lính đánh thuê, sắc mặt anh khó coi vô cùng. Mộ Thiện đứng bên cạnh anh, cô cảm thấy có chuyện không hay xảy ra.

Vừa rồi ở trên đường đi, Trần Bắc Nghiêu đã kể cho cô nghe toàn bộ kế hoạch của anh. Anh lợi dụng sự ủy quyền của Thủ lĩnh, bỏ ra nhiều tiền mua chỉ số cổ phiếu tương lai. Lúc thị trường cổ phiếu tăng đột biến, anh dùng tài khoản của Thủ lĩnh tiến hành giao dịch đảo ngược trên thị trường chỉ số cổ phiếu tương lai, còn tài khoản của anh tiến hành đối xung. Thủ lĩnh càng kiếm nhiều tiền trên thị trường cổ phiếu sẽ càng bị lỗ nặng trên thị trường hàng hóa chỉ số cổ phiếu tương lai, còn anh cũng sẽ kiếm rất nhiều. Khoản lỗ của Thủ lĩnh, anh dự tính Sở giao dịch sẽ thông báo cho ông ta muộn nhất vào sáng ngày hôm sau, khi thị trường mở cửa. Anh chỉ có rất ít thời

gian nên mới vội lên đường. Con số mười tỷ bị lỗ của Thủ lĩnh tất nhiên chui vào túi Trần Bắc Nghiêu. Kế hoạch này hai ba câu là kể hết, nhưng Mộ Thiện biết, đằng sau đó có vô số động thái, ví dụ bỏ nhiều tiền mua chuộc cổ vấn đầu tư của Thủ lĩnh ở Thụy Sĩ, ví dụ phải thao tác một cách ăn khớp và chuẩn xác nhất, ví dụ phải thông đồng với nhân viên giao dịch chứng khoán, trì hoãn việc thông báo đến Thủ lĩnh khi tài khoản giao dịch của ông ta bị thâm hụt nặng... Có lẽ cũng chỉ Trần Bắc Nghiêu mới có thể giăng cái bẫy tinh vi này. Nhưng cho tới bây giờ... Châu Á Trạch, người theo kế hoạch thuê máy bay đến đây đón anh và cô vẫn không thấy bóng dáng.

Mười giờ sáng, một giờ sau thời gian đã định, điện thoại di động của Châu Á Trách vẫn không có tín hiệu. Lúc này, người lính tiên tiêu của trạm lính đánh thuê quay về báo cáo, một tiểu đội của Thủ lĩnh đang tiến về nơi này, chúng chỉ còn cách trạm tầm mười ki lô mét. Những con đường xung quanh nhiều khả năng đã bị phong tỏa. Sau khi nghe tin, Trần Bắc Nghiêu tư lự trong giây lát. Anh không do dự rút súng, đưa Mộ Thiện và tất cả mọi người lên ô tô rồi tiến sâu vào khu vực rừng rậm bên ngoài trạm lính đánh thuê.

Chương 9: Ở thể khó xử

Ánh nắng bị tán lá dày che lại, chỉ có thể lọt qua kẽ lá chiếu những tia sáng màu vàng lấp lánh. Trong khu rừng yên tĩnh, chỉ có tiếng xe Jeep chạy trên con đường mòn. Không khí ẩm thấp và mùi lá cây khiến Mộ Thiện chóng mặt. Bên Trần Bắc Nghiêu có ba chiếc xe Jeep, Mộ Thiện và anh ngồi ở hàng ghế sau của chiếc thứ hai. Trên đường đi, anh cùng đàn em cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh. Mộ Thiện lặng lẽ nhìn gương mặt điềm tĩnh của anh. Suốt dọc đường anh ngồi thẳng lưng bên cạnh Mộ Thiện, như thể trời có sập thì anh cũng sẽ lấy thân

mình che chắn cho cô. Trong vô thức, cô nắm chặt tay anh. Anh không quay đầu mà cầm tay cô đưa lên hôn nhẹ, như muốn nói với cô, tất cả đã có anh. Lúc ở trạm lính đánh thuê, Trần Bắc Nghiêu đã liên lạc với Lý Thành. Nhưng Lý Thành ở lại thành phố Lâm lo việc công ty, dù anh ta có nhanh chóng dựa vào mối quan hệ hay cử người tiếp ứng cũng khó có thể phá vỡ tuyến phong tỏa của binh lính ở Tam giác vàng. Lý Thành nói sẽ liên lạc với Chính phủ Thái Lan ngay lập tức, nhưng không chắc chắn họ có kịp thời đến cứu. Như vậy có nghĩa là, phía Trần Bắc Nghiêu phải tự đột phá vòng vây mới có thể tụ hội với người ở vòng ngoài được. Châu Á Trách giống như bốc hơi,

không hề có tin tức.

Con đường mà Trần Bắc Nghiêu đang đi là khu vực nằm giữa địa bàn của Thủ lĩnh và Tướng quân Quân Mục Lãng. Nơi này địa hình phức tạp, quân đội của hai bên đều đóng ở thung lũng ven rừng nên bọn họ có nhiều cơ hội thoát thân. Đường đi ngày càng khúc khuỷu. Gần đến buổi trưa, xung quanh vẫn không một tiếng động. Có lẽ do quá căng thẳng, tài xế lâm bầm: “Nơi này rừng rợn thật...”

“Pằng!” Một tiếng súng phá vỡ không gian tĩnh lặng, tiếng nói của tài xế cũng ngưng lại. Đúng lúc đó, Trần Bắc Nghiêu nhanh chóng áp lưng Mộ Thiện và đè lên

người cô. Trước mắt Mộ Thiện tối sầm, nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy hình ảnh tài xế như hóa đá, sau đó anh ta nằm gục xuống tay lái bất động. Chiếc xe Jeep mất sự điều khiển lao đi ngoằn ngoèo, khiến những người ở trên xe suýt bắn ra ngoài. Mộ Thiện nằm dưới chân Trần Bắc Nghiêu, cô chỉ nghe thấy tiếng đầu và người anh đập mạnh vào thành xe. Anh vẫn ôm cô rất chặt, đến mức cô không thở nổi. May mắn là xe Jeep đâm phải cây cổ thụ bên đường và dừng lại. Trần Bắc Nghiêu cùng hai vệ sĩ lập tức ngồi thẳng người. Một người vệ sĩ vội vã nói: “Ông chủ, làm thế nào bây giờ?” Viên đạn xuyên qua óc tài xế được bắn từ bên phải phía trước mặt, sắc mặt Trần

Bắc Nghiêu vô cùng lạnh lùng, anh nói nhỏ vào máy bộ đàm: “Xuống xe!” Sau đó Trần Bắc Nghiêu đẩy cửa xe nhảy xuống rồi quay người đỡ Mộ Thiện cùng xuống. Những người ở hai chiếc xe còn lại tập trung về chỗ Trần Bắc Nghiêu. Mặc dù tình hình nguy hiểm nhưng bọn họ đều được huấn luyện chuyên nghiệp, tất cả im lặng cùng anh tiến vào rừng.

Nếu chạy trên đường bằng, Mộ Thiện chắc chắn sẽ không theo kịp đàn ông. Nhưng cô lớn lên ở huyện miền núi, từ nhỏ thường xuyên leo đồi núi như những đứa trẻ khác. Bây giờ đi trong rừng, cô tỏ ra khá nhanh nhẹn, tốc độ không chậm hơn đàn ông là mấy. Lại được Trần Bắc

Nghiêu nắm tay tiếp sức nên cô không cảm thấy quá mệt mỏi. Mới đi được vài trăm mét, phía sau đã vang lên tiếng nổ cực lớn. Mọi người không bảo nhau cùng nằm rạp xuống đất, một luồng khí nóng cuồn cuộn bay tới, đất đá bụi khói khiến mặt mũi họ lấm lem. Mộ Thiện choáng váng. Cô quay đầu, chỉ thấy khói lửa mù mịt từ phía ba chiếc xe Jeep vừa bỏ lại. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là sự đe dọa bằng vũ trang của đối phương. Đến lúc này, Mộ Thiện có cảm nhận rõ ràng, bọn họ đang phải đối mặt với một đội lính vũ trang tinh nhuệ, giết người không chớp mắt. Họ liệu có thể thoát thân không? Tiếng nổ vừa dứt, nhóm Trần Bắc Nghiêu lấy hết sức lực tiến về

phía trước. Tuy nhiên, sát thủ dưới nước dù có lợi hại đến mấy cũng không bằng binh lính Thái Lan thành thục nơi rừng núi. Khoảng hơn hai mươi phút sau, có tiếng động từ khu rừng rậm phía sau và tiếng bước chân loạn xạ mỗi lúc một gần. Cuối cùng một tiếng súng giòn giã vang lên, người vệ sĩ chạy cuối cùng “hự” một tiếng rồi ngã vật xuống đất!

Trần Bắc Nghiêu và một đàn em thân cận đưa mắt nhìn nhau, hẩn gật đầu rồi nghiêm nghị hô: “Dừng lại!” Mọi người dừng lại. Tim Mộ Thiện đập mạnh, vì đã đến lúc giao chiến rồi.

Trong rủi ro cũng có may mắn là địa

thế ở đây phức tạp hiểm trở. Mười mấy người tản ra, nấp đằng sau những tảng đá lớn. Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện và hai người vệ sĩ nữa nằm trên triền núi cao nhất. Xung quanh tĩnh lặng đến mức đáng sợ. Tất cả mọi người nín thở, chờ đợi đối phương rơi vào vòng hỏa lực. Bọn chúng có bao nhiêu người? Không biết. Bọn chúng mang theo loại vũ khí nào? Chịu chết. Khoảng nửa phút sau, cách chỗ ẩn nấp ba bốn mươi mét, cây cối bỗng nhiên lay động. Sau đó, mấy hình bóng mặc quân phục màu xanh lá cây lặng lẽ tiến lên. Đó là những người lính tiền trạm. Loạt đạn làm người vệ sĩ bị thương lúc này chắc chắn là do chúng bắn. Trần Bắc Nghiêu giơ tay ra hiệu, rồi

anh từ từ nâng khẩu súng lục ngắm chuẩn...

Pằng! Pằng! Pằng! Ba tiếng súng đánh thép vang lên, mỗi phát đạn bắn trúng ấn đường từng tên. Ba tên lính vừa lộ diện liền đổ ụp xuống đất. Mộ Thiện biết Trần Bắc Nghiêu thành thạo bắn súng nhưng cô không ngờ anh bắn giỏi như vậy. Cô không phải là người duy nhất kinh hãi. Tiếng động ở khu rừng phía trước trở nên hỗn tạp, nhưng tạm thời không xuất hiện thêm một tên lính nào. Trong giây lát, Mộ Thiện hiểu ý Trần Bắc Nghiêu. Đám binh lính Thái Lan tuy dũng mãnh nhưng chúng có tiền nên hưởng lạc quen rồi, rất sợ chết. Chúng đuổi theo Trần Bắc

Nghiêu với niềm tin nhất định sẽ bắt được anh vì đông người lại thông thạo địa hình. Nào ngờ chưa giao chiến đã bị Trần Bắc Nghiêu dùng súng lục hạ gục ba tên. Trong cuộc chiến ai cũng biết, mưa bom đạn nổ không đáng sợ bằng đối phương giấu mình nơi góc tối. Vì vậy tạm thời bọn lính Thái Lan không mạo hiểm xông lên. Nhân cơ hội này, Trần Bắc Nghiêu quay đầu nói với một vệ sĩ và một lính đánh thuê ở phía sau: “Đưa chị dâu đi trước, tôi ở đây chặn bọn chúng.” Đầu óc Mộ Thiện trống rỗng trong giây lát. Anh bảo cô đi trước? Hóa ra đây mới là mục đích anh dừng lại phục kích kẻ thù? Anh muốn giữ chân kẻ địch để cô trốn thoát? Mộ Thiện không

lên tiếng, cô càng nắm chặt tay Trần Bắc Nghiêu. Anh nhìn cô chăm chú, gương mặt trắng ngần của anh lạnh giá như bị một lớp băng bao phủ. Anh kiên định gỡ tay cô bằng một lực vừa chầm vừa dứt khoát. Trong ánh mắt kinh ngạc của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu dùng sức hất tay cô, anh đặt khẩu súng lục của anh vào lòng bàn tay cô. Cô ném khẩu súng xuống đất, anh nhặt lên lại đặt vào tay cô và bóp mạnh đầu ngón tay cô để giữ chặt khẩu súng. Mộ Thiện lập tức hóa đá, anh đưa súng cho cô? Anh quyết định liều mình để bảo vệ cô? Từ trước đến nay lòng chiếm hữu của anh luôn luôn mạnh mẽ, vậy mà vào lúc này, anh nỡ đẩy cô đi? “Anh sẽ đi tìm em.” Trần Bắc

Nghiêu vờ như không thấy nổi đau trên gương mặt Mộ Thiện, anh mỉm cười: “Em ở đây cũng chẳng giúp được gì. Dù anh có bị bắt, Thủ lĩnh cũng sẽ không giết anh, mười tỷ của ông ta còn nằm trong tài khoản của em. Em thoát ra ngoài rồi dùng số tiền đó chuộc anh về.” Vào thời khắc nguy nan này, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nói nhiều điều, nhưng chung quy lại đều ép cô rời đi. Tuy nhiên ai cũng biết, nếu anh rơi vào tay Thủ lĩnh, dù có trả lại tiền cho ông ta, ông ta cũng sẽ không thả người, nhất định anh sẽ bị hành hạ đến chết. Sắc mặt Mộ Thiện bỗng trở nên kiên nghị. Cô quyết định làm theo lời Trần Bắc Nghiêu.

“Được, em đi.” Mộ Thiện nhướn mắt nhìn anh, nói từng từ một: “Anh sẽ không sao đâu.” Giọng nói ngang bướng của cô khiến Trần Bắc Nghiêu thần thờ. Đáy mắt anh lóe lên tia cảm động, nhưng cuối cùng anh vẫn im lặng vẫy tay. Tất cả đều nổ súng về nơi có kẻ địch. Dựa vào sự cầm chân kẻ địch ấy, một vệ sĩ và người lính đánh thuê lặng lẽ đưa Mộ Thiện quay người tiến về khu rừng rậm ở phía sau. Mộ Thiện bước thấp bước cao, phóng như bay bất chấp cành lá tua tủa đâm vào da thịt cô. Trong đầu cô hiện lên ánh mắt kiên định, nhẫn nại và sự cảm động của Trần Bắc Nghiêu. Vừa rồi anh muốn cúi đầu hôn cô? Nhưng anh đã nhịn. Anh yêu cô, không nỡ rời xa cô,

muốn hôn cô, nhưng anh nhẫn nhịn. Cô hiểu tiếng lòng anh, bởi vì cô cũng giống anh. Mộ Thiện cảm thấy thời gian dường như trôi qua rất lâu, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, mới chỉ hai mươi phút. Hai mươi phút thôi sao? Muốn một người chết chỉ cần một viên đạn, trong một giây. Nhìn hình bóng như tượng của người vệ sĩ ở phía trước, trong đầu Mộ Thiện lại hiện lên bóng dáng Trần Bắc Nghiêu. Đó là chàng thanh niên mồ côi cô gặp năm mười bảy tuổi, là người đàn ông ngồi trước cây đàn dương cầm độc tấu bản *Castle in the Sky* trên tầng cao nhất tòa nhà Dung Thái, bóng dáng anh lúc nào cũng lạnh giá, cô độc như vậy. Hóa ra dù anh thâm hiểm tới mức nào, cô vẫn là

người anh thương yêu duy nhất trên cõi đời này.

Mộ Thiện ngẩng đầu, phía trước mặt cô là một dòng suối, nước chảy róc rách, khung cảnh êm ả thanh bình, tựa như hình ảnh đầm máu vừa rồi đã cách rất xa, như anh và cô đã cách hai thế kỷ. Cô đột ngột dừng bước. Khu rừng rậm yên tĩnh lạ thường, tiếng súng không biết im bất từ lúc nào. Cuộc chiến đã kết thúc? Trần Bắc Nghiêu bảo cô trốn thoát, sau đó cầm tiền chuộc anh về. Nhưng nếu anh có thể sống sót, Lý Thành cũng làm được việc đó chứ chẳng cần đến cô. Người vệ sĩ và tay lính đánh thuê nghi ngờ dừng bước. Họ đều nghĩ người khi bắt gặp bộ

mặt lạnh lẽo đến đáng sợ của Mộ Thiện.

“Quay về chỗ cũ!” Mộ Thiện từ từ nói, giọng nói rất cương quyết.

Nơi giao chiến mỗi lúc một gần, người lính đánh thuê khuyên Mộ Thiện leo lên sườn núi, từ địa thế cao để tiếp cận khu rừng đó. Cách khoảng hai trăm mét, do ở trên cao nên Mộ Thiện có thể nhìn thấy những tảng đá lớn vừa rồi, có điều nơi đó không còn một bóng người. Đúng lúc này, một loạt đạn vang lên, Mộ Thiện và hai người kia giật mình vội phủ phục xuống đất. Sau đó, bọn họ nghe thấy có người hét lên một câu bằng tiếng Thái. Tay lính đánh thuê giải thích nhỏ:

“Chúng tôi nói, vừa nhận được lệnh của Thủ lĩnh, phải bắt sống bằng được người đàn ông đó.” Tim Mộ Thiện đập mạnh. Tốt quá! Trần Bắc Nghiêu chưa chết! Nhưng điều này vẫn không đủ khiến cô an lòng. Người lính đánh thuê đưa cho cô cái ống nhòm, cô liền cầm lên xem. Mộ Thiện cứ chờ người trong giây lát. Xung quanh một tảng đá lớn đều là xác chết. Máu tươi nhuộm đỏ tảng đá và đất ở xung quanh. Xác chết nằm rải rác trên mặt đất, từ tảng đá đến rừng cây nơi đó có mấy binh lính bị Trần Bắc Nghiêu bắn trúng. Hầu hết đàn em trung thành bảo vệ anh và Mộ Thiện trong mấy ngày qua đều nằm lại đó. Nhưng nhiều gấp đôi bọn họ là xác chết binh lính. Thậm chí trên sườn

núi phía xa cũng có vài xác chết mặc quân phục màu xanh lá cây. Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện chứng kiến nhiều người chết như vậy, một cơn buồn nôn ợ lên cổ họng cô. Trần Bắc Nghiêu đang ở đâu? Mộ Thiện tiếp tục dùng ống nhòm tìm kiếm anh, cô căng thẳng đến mức thở khó nhọc. Cô lia ống nhòm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng anh. Anh đang ở đâu?

Anh ở đằng kia! Đó là hai tảng đá lớn tựa vào nhau tạo thành một góc chéo, Trần Bắc Nghiêu ẩn nấp ở một góc. Qua ống nhòm, Mộ Thiện thấy gương mặt anh tái mét, vai áo anh nhuộm máu đỏ tươi, bãi cỏ xung quanh cũng toàn máu là máu.

Anh bị trúng đạn rồi! Trần Bắc Nghiêu đang tựa người vào tảng đá. Anh ngẩng đầu, hơi thở có vẻ nặng nhọc. Sau một khoảnh khắc nghỉ ngắn ngủi, anh hít một hơi sâu rồi đột ngột xoay người, giơ súng nhắm đạn về phía khu rừng rậm. “A...” Một tiếng thét thảm thiết vang lên, lá cây lay động, một tên lính từ lùm cây ngã xuống đất bất động. Anh lại xử thêm một tên lính nữa.

“Tôi qua bên đó giúp ông chủ.” Người vệ sĩ bên cạnh Mộ Thiện nói nhỏ.

Mộ Thiện buông ống nhòm, lắc đầu. Cô dõi theo phía Trần Bắc Nghiêu, giọng nói của cô hơi run run: “Xung quanh đây

có nhiều xác chết như vậy, đối phương chắc chắn cũng bị tiêu diệt gần hết. Nếu không, một mình anh ấy chẳng thể cầm cự đến bây giờ. Bây giờ, các anh mà chạy qua bên đó sẽ dễ rơi vào tầm ngắm của đối phương. Một khi viện binh của đối phương tới nơi, các anh sẽ không thoát nổi đâu.”

Hai người đàn ông im lặng.

Giọng nói lạnh lùng của Mộ Thiện tiếp tục vang lên: “Bọn chúng không biết còn chúng ta. Các anh hãy vòng lên núi ra đằng sau đối phương và... xử lý chúng.”

“Chị dâu! Một mình chị ở lại đây...”
Người vệ sĩ lưỡng lự.

“Đi nhanh lên!” Mộ Thiện cất cao giọng.

Hai người đàn ông nhìn cô chăm chăm, gương mặt cô như phủ một lớp băng, nghiêm nghị đến mức không thể mạo phạm. Họ nhìn nhau rồi lom khom trèo lên núi.

Năm phút sau. Mộ Thiện hồi hộp nắm chặt ống nhòm, cô thấy Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt tựa vào tảng đá, sắc mặt anh ngày càng khó coi. Lúc này, tiếng súng dứt hoàn toàn. Cả khu rừng trở lại bầu

không khí tĩnh lặng chết chóc, Mộ Thiện có thể nghe thấy tiếng thở của cô. Người vệ sĩ và tay lính đánh thuê đã giải quyết đám binh sĩ chưa? Cô không biết. Đối phương chết hết chưa? Cô cũng không rõ. Phía trước không có bất cứ động tĩnh nào. Mộ Thiện suy đoán chỉ có hai khả năng: hoặc là hai bên đều thiệt mạng, hoặc là vệ sĩ và người lính đánh thuê đã bị tiêu diệt, còn đối phương bị thương nặng, chúng đang chờ viện binh tới. Bất luận rơi vào tình thế nào, Mộ Thiện biết cô không thể tiếp tục chờ đợi. Mộ Thiện nắm chặt khẩu súng, đây là lần đầu tiên trong đời cô đụng đến súng. Cô cúi người, giẫm chân xuống lá cây và cỏ ướt, từng bước tiến lại gần Trần Bắc Nghiêu.

Khoảng cách giữa cô và anh ngày càng ngắn lại. Mộ Thiện thậm chí có thể nhìn rõ gương mặt trắng bệch của anh, anh đang nhắm mắt, không biết là hôn mê hay chỉ nghỉ lấy sức. Khi còn cách Trần Bắc Nghiêu mười mấy mét, Mộ Thiện phát hiện cây cối xung quanh mình thưa thớt, cô dễ trở thành mục tiêu của đôi phương, vì vậy cô nằm dãn mình xuống đất, từ từ bò qua chỗ anh. Phát giác ra tiếng động, Trần Bắc Nghiêu vội mở mắt, nhìn thấy Mộ Thiện, anh vô cùng kinh ngạc. mấy bước cuối cùng, Mộ Thiện gần như lao đến bên anh. Anh cúi đầu nhìn cô, mắt hiện ý cười bất lực.

“Đi thôi!” Mộ Thiện bỏ súng vào túi

áo, giờ tay đỡ anh.

Trọng lượng một nửa cơ thể Trần Bắc Nghiêu đè xuống người Mộ Thiện, nhưng anh vẫn có thể gắng gượng đứng dậy. Mộ Thiện cảm thấy yên tâm một chút. Cô phát hiện anh bị trúng hai phát đạn nhưng may không vào chỗ hiểm, chỉ là vết thương ở đùi khiến anh đi lại khó khăn. Mộ Thiện dìu Trần Bắc Nghiêu tiến vào rừng núi, nơi có địa thế cao hơn. Đằng sau vẫn không có bất cứ một động tĩnh, Mộ Thiện cảm thấy đau lòng, vệ sĩ và người lính đánh thuê đi theo cô chắc không còn sống. Chân cô bước qua mấy xác chết của đàn em Trần Bắc Nghiêu và những binh lính Thái Lan. Có kẻ mặt úp

xuống đất, có kẻ tay vẫn cầm súng mắt
trợn trừng. Nhất định chúng có ý đồ tấn
công Trần Bắc Nghiêu ở cự ly gần nên
mới bị anh giết chết. Pằng! Một tiếng nổ
giòn giã vang lên. Mộ Thiện cảm thấy
Trần Bắc Nghiêu ở trên vai cô giật giật.
Cô liền dừng bước, quay đầu nhìn, trên
lưng anh có một lỗ nhỏ, máu từ đó tuôn
ra xối xả. Người Trần Bắc Nghiêu lao
đảo, Mộ Thiện không đủ lực đỡ anh, cô
mất đà khiến anh ngã xuống đất. Trần
Bắc Nghiêu hít một hơi sâu, anh dường
như cố gắng đứng dậy nhưng lại ngã nhào
xuống đất. Thế nhưng đôi mắt anh vẫn rất
điềm tĩnh, anh ngẩng đầu nhìn cô và cất
giọng khản đặc: “Khiến em bị khổ lây
rồi.” Nước mắt Mộ Thiện trào ra khóc

mi. Cô quay người nhìn về hướng đạn vừa bay tới. Bên dưới dốc núi xuất hiện hình bóng một toán lính. Viên binh của đối phương cuối cùng đã tới nơi.

Bọn chúng chĩa súng về phía Mộ Thiện. Một tên hét lên câu gì đó, đám binh sĩ liền hạ súng xuống. Chúng coi như Mộ Thiện không tồn tại, chỉ nhìn Trần Bắc Nghiêu đang nằm bất động trên mặt đất. Chúng nhếch miệng cười nham hiểm rồi từ từ tiến lại gần. Cả người Mộ Thiện như hóa đá. Cô vẫn ngồi dưới đất, mặt mũi tái mét. Cô gơ hai tay đồng thời dịch người sang một bên, như biểu lộ cho đám binh lính biết, cô muốn vạch rõ ranh giới với người đàn ông này. Trần

Bắc Nghiêu lặng lẽ nhìn cô, rồi bất động.

Khi đám binh sĩ còn cách Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu chưa đầy hai mươi mét, chúng nhìn thấy cử chỉ của cô, một tên nói tiếng Trung gượng gạo: “Cô, lại đây! Tên kia, bắt đi!” Trong lúc dịch chuyển, tay Mộ Thiện chạm phải khẩu súng tiểu liên bên cạnh một xác chết ở dưới đất. Cô lập tức cầm lên, nhằm về phía toán binh sĩ và dùng toàn lực bóp cò. Làn lửa đạn bay thẳng về đám lính dưới ánh mắt kinh hoàng của bọn chúng. Cùng lúc này, Mộ Thiện chỉ cảm thấy báng súng thúc mạnh vào bụng cô đau điếng, khẩu súng tiểu liên như mất sự khống chế, cứ thế nhả đạn về phía trước.

Mộ Thiện sợ đến mức hai tay run lẩy bẩy, nhưng cô vẫn cố gắng nắm chặt khẩu súng. Sự việc xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô chỉ nhìn thấy ánh lửa chớp lòa từ nòng súng phụt ra.

Thực tế, hoảng loạn hơn Mộ Thiện chính là đám binh lính. Một người phụ nữ tay cầm khẩu tiểu liên rất đáng sợ, nhưng người phụ nữ có trong tay súng tiểu liên mà không thể không chế càng đáng sợ hơn. Chỉ trong giây lát có hai tên bị bắn thành tổ ong vò vẽ, người giật dùn dùn ở dưới đất, một tên bị bắn xuyên qua đầu, một tên khác bị bắn tung gót chân, máu bắn tung tóe. Thậm chí đến bùn đất ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu

cũng tạo thành một loạt hố nhỏ. Nếu không phải Mộ Thiện trong giây phút cuối cùng giữ chắc khẩu súng, Trần Bắc Nghiêu bây giờ cũng mất mạng. Khi tiếng súng tắt hẳn, Mộ Thiện và đám binh sĩ đều không kịp hoàn hồn. Trên đời có đạo lý, gặp nhau nơi ngõ hẹp, ai dũng cảm kẻ đó sẽ thắng. Đối diện với người phụ nữ điên cuồng không sợ chết, những tên lính còn lại lập tức lao vào lùm cây bên cạnh, không kẻ nào dám thò đầu để làm bia đỡ đạn. Mộ Thiện một tay miễn cưỡng chĩa súng về đám binh lính, một tay cô đỡ Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu hít một hơi sâu, cố gắng đứng dậy tựa vào vai cô.

“Đi thôi!” Mộ Thiện dìu anh, từ từ đi về phía sau.

Vừa rời trên đường trở lại nơi này, cô phát hiện có một hang động nằm khuất trong lùm cây. Chỉ cần đưa Trần Bắc Nghiêu tới đó, cô và anh nhiều khả năng có thể cầm cự cho đến lúc viện binh của Lý Thành tới nơi. Trên đầu đột nhiên có tiếng động nhẹ. Không đợi Mộ Thiện ngẩng đầu hay giơ súng, một hình bóng từ trên cành cây nhẹ nhàng đáp xuống bãi cỏ trước mặt Mộ Thiện. Hắn mặc áo may ô màu xanh bộ đội và quần dài rộng. Thân hình cao lớn từ từ đứng dậy, hắn nở nụ cười rạng rỡ với Mộ Thiện: “Mộ tiểu thư, Sawatdee.” Hắn vừa dứt lời, Trần

Bắc Nghiêu đột nhiên ngẩng đầu, giơ súng, động tác nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Pằng!

Tầm ở phía trước lắc người né tránh, thân hình hấn lùi về phía sau hai mét. Khi hấn quay mặt lại, trên mặt có vết máu do đầu đạn sượt qua. Có lẽ không ngờ Trần Bắc Nghiêu đã bị trúng ba phát đạn vẫn có thể suýt lấy mạng hấn, gương mặt Tầm vô cùng tức giận. Không đợi Trần Bắc Nghiêu có cơ hội bắn phát thứ hai, Tầm lao người với tốc độ kinh hồn, ra tay nhanh như tia chớp, bổ mạnh vào đầu Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu

lập tức ngã sóng soài xuống đất. Mộ Thiện vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bên thân nhẹ bẫng, chớp mắt đã thấy anh nằm dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết. Mộ Thiện liền chĩa mũi súng về phía Tầm. Nhưng cô đâu phải là đối thủ của hắn. Tầm chỉ bằng một động tác đã có thể cướp súng trong tay Mộ Thiện. Sau đó hắn giơ súng nhắm thẳng vào hai người. Toàn thân Mộ Thiện cứng đờ. Tầm ném khẩu súng sang một bên, hắn sải bước dài đến bên cô. Gương mặt rạng ngời của hắn nửa cười nửa không, hắn giơ cánh tay rắn chắc túm lấy eo Mộ Thiện rồi vác cô lên vai. Không đợi Mộ Thiện phản kháng, hắn vỗ nhẹ lên người Mộ Thiện, đồng thời cất giọng

lạnh lùng: “Cô cần tôi một miếng, tôi sẽ cho người đàn ông của cô một chưởng.” Mộ Thiện không nhúc nhích. Tầm tỏ ra hài lòng với phản ứng của Mộ Thiện, hấn lại vỗ lưng cô hai phát. Sau đó hấn nhìn Trần Bắc Nghiêu nằm bất động dưới đất rồi ra lệnh: “Đưa tên đó đi, đừng làm anh ta chết, Thủ lĩnh muốn gặp anh ta.” Đoàn người nhanh chóng rời khỏi khu rừng.

Trên đường quay về doanh trại, Tầm tỏ ra rất thoải mái. Thỉnh thoảng hấn còn đưa mắt nhìn Mộ Thiện ngồi trên ghế lái phụ và nhếch mép cười với cô. Mộ Thiện cố giữ bình tĩnh, và nói: “Anh hãy thả chúng tôi đi, chúng tôi có thể cho anh

rất nhiều... rất nhiều tiền.”

Nụ cười trên môi Tâm càng rộng hơn:
“Cô muốn mua chuộc tôi? Cô không biết
tôi là người trung thành với Thủ lĩnh nhất
trên đời này hay sao?”

“Tại sao?”

Tâm cười mà không trả lời.

Một lát sau, hắn nói: “Tôi mới rời
doanh trại vài ngày, Trần Bắc Nghiêu đã
làm gì mà Thủ lĩnh ra lệnh bắt anh ta
bằng được?”

Mộ Thiện quay sang nhìn Tâm: “Đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, ông ta không nói cho anh biết ư? Cũng đúng, ông ta không còn mặt mũi nào làm Thủ lĩnh nếu như bị thuộc hạ biết mình sắp phá sản đâu?”

Tâm nhíu mày: “Phá sản?”

“Không chỉ có vậy thôi đâu.” Trong lòng Mộ Thiện lóe lên tia hy vọng, cô chăm chú quan sát vẻ mặt của Tâm: “Ông ta hiện nợ vài tỷ. Người của ngân hàng tư nhân ở châu Âu chắc đang trên đường đến đòi nợ rồi.”

Tâm cười: “Tôi không tin.”

“Anh có thể gọi điện thoại cho sở giao dịch ở Hồng Kông, hoặc tìm hiểu tình hình ở ngân hàng tư nhân châu Âu, anh sẽ biết sự thật ngay thôi. Thủ lĩnh của các anh đi đời rồi, anh theo ông ta cũng sẽ trắng tay. Anh hãy tha cho chúng tôi, chúng tôi sẽ ủng hộ anh lên làm Thủ lĩnh mới. Nếu anh giao chúng tôi cho ông ta, chúng tôi chết, anh cũng không khá hơn đâu.”

“Mộ, cô nên biết, lòng trung thành là vô giá.” Tầm quả quyết cắt ngang lời cô. Nỗ lực cuối cùng của Mộ Thiện tan tành thành bong bóng, nỗi thất vọng hiện rõ trên gương mặt cô.

Lúc xe dừng lại trong doanh trại, Mộ Thiên có thể cảm nhận thấy bầu không khí thù hận sâu đậm, cô càng lo lắng cho sự an nguy của Trần Bắc Nghiêu. Dù có thể tưởng tượng ra thủ đoạn bỉ ổi, tàn nhẫn của kẻ buôn bán ma túy nhưng cô nghĩ bản thân mình bị hành hạ kiểu gì cũng chẳng sao. Nhưng cô thật sự khó chấp nhận việc Trần Bắc Nghiêu sẽ bị Thủ lĩnh tra tấn khi trên người anh trúng ba phát đạn. Tầm kéo Mộ Thiên xuống xe, hai người lính lập tức tiến lên tóm lấy cô. Mộ Thiên quay đầu, nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đang nằm trên một cái cang đặt dưới đất. Người anh được phủ một tấm vải trắng dính đầy máu. Anh

nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng bệch đến mức đáng sợ.

Thủ lĩnh từ trong doanh trại đi ra ngoài. Dương mặt ông ta có vẻ thâm trầm chứ không tỏ ra giận dữ, ông ta nói vài câu lạnh nhạt với Tầm. Vẻ mặt Tầm hơi kỳ lạ, hắn gật đầu quay sang nhìn Mộ Thiện rồi bỏ đi mất. Mộ Thiện bị áp giải vào một căn lều. Căn lều này có vẻ sang trọng hơn những lều khác trong doanh trại, dưới nền đất ở gần chân tường còn trải một tấm thảm nhung trắng muốt. Mộ Thiện không ngờ cô lại bị đối xử như vậy. Nếu không quan sát kỹ sẽ không phát hiện trên tường treo mấy sợi dây xích nhỏ. Mộ Thiện bị hai tên lính ném xuống

đất rồi dùng dây xích trói chân tay. Độ dài của dây xích buộc khiến cô chỉ có thể quỳ trên mặt đất, giống động vật. Khi Thủ lĩnh bước vào, Mộ Thiện giật bắn mình. Nhưng ông ta rất lạnh nhạt, không nhìn cô mà đi thẳng đến bên bàn, cầm khăn mặt lau tay. Mộ Thiện sợ hãi tột cùng, cô không rời mắt khỏi cái khăn loang lổ vết máu. Đó là máu của Trần Bắc Nghiêu? Tim cô nhói đau. Thủ lĩnh ngồi xuống giường, cầm tách trà uống một cách từ tốn. Mộ Thiện rơi vào tình cảnh trốn chạy từ sáng đến giờ, cô vừa mệt vừa khát khô cổ họng, nên không chịu được cúi thấp đầu liếm đôi môi khô nứt của mình. Đúng lúc này, Thủ lĩnh đột ngột hất cả chén trà nóng vào mặt Mộ

Thiện. Theo phản xạ, cô nghiêng đầu né tránh, nhưng cằm và cổ cô vẫn bị bồng rất. Thủ lĩnh đứng dậy tiến lại gần, đập mạnh vào bụng Mộ Thiện. Kẻ buôn ma túy hành hạ người là chuyện thường, chúng biết cách nên đánh như thế nào để đối phương đau đến mức chết đi sống lại. Mộ Thiện chưa bao giờ bị một cú đánh mạnh như vậy, cô chỉ cảm thấy đau không chịu nổi, lục phủ ngũ tạng hình như long khỏi vị trí. Thủ lĩnh đứng nhìn Mộ Thiện từ trên cao, sau đó ông ta cúi xuống giơ tay giật tóc cô. Mộ Thiện buộc phải ngẩng đầu theo tay của ông ta. Khi gương mặt trắng ngần của cô lộ ra, Thủ lĩnh im lặng một lúc rồi tát mạnh vào mặt cô. Cái bạt tai khiến Mộ Thiện vừa đau

vừa rất. Máu tươi từ khoe miệng cô rỉ xuống nên có vị vừa mặn vừa tanh. Thất lung Mộ Thiện bị bàn tay lớn tóm lấy, sau đó cô bị lật người nằm xuống đất. Sợi dây xích nối với bờ tường thít chặt khiến cổ chân và cổ tay cô đau buốt. Mộ Thiện ngẩng đầu, bắt gặp Thủ lĩnh nhìn cô chăm chú, ánh mắt ông ta như có ý cười thâm hiểm và lạnh lùng. Ông ta nói câu tiếng Thái gì đó, mặc kệ cô có nghe hiểu hay không. Sau đó, ông ta giơ tay tháo đầu sợi dây xích treo trên tường, đến lúc này chân tay Mộ Thiện mới được thả lỏng một chút. Nhưng không đợi Mộ Thiện kịp lấy lại sức, Thủ lĩnh tóm tóc cô, lôi xềnh xệch đến tám phẩm nhưng trắng muốt. Mộ Thiện cảm thấy da đầu

như bị mất đi một mảng, nỗi hoảng sợ trong cô lên đến cực điểm. Thủ lĩnh đúng là không bỏ qua cho cô và Trần Bắc Nghiêu. Cô và anh hết hy vọng sống thật sao? Chỉ cần Trần Bắc Nghiêu chưa trả tiền cho ông ta ngày nào, anh sẽ không bị giết ngày đó. Cô chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy. Nhưng còn cô thì sao? Lẽ nào... cô đã đến đường cùng? Đúng lúc này, Thủ lĩnh đứng dậy mở ngăn kéo lấy một con dao găm sắc mỏng rồi quay về phía Mộ Thiện. Ông ta không nhìn vào mắt cô, lưỡi dao sắc chạm nhẹ vào cổ cô rồi từ từ kéo xuống dưới. Ngực Mộ Thiện đột nhiên lạnh toát, cô cúi xuống nhìn, áo sơ mi đã bị cắt rách trong khi con dao vẫn tiếp tục di chuyển xuống

dưới. Đến khi cả quần áo đều trở thành vãi vụn, Thủ lĩnh vợ quần áo đã bị cắt nát ném vào thùng rác bên cạnh. Đến lúc này ông ta mới nhìn Mộ Thiện, một tay ông ta vẫn cầm con dao, tay kia vuốt ve người Mộ Thiện. Ông ta lại nói câu gì đó bằng giọng điệu khinh miệt, sắc mặt ông ta vẫn lạnh lùng vô cảm như thường. Đúng vậy, còn sự hành hạ nào đáng sợ hơn việc từ từ cưỡng bức người phụ nữ, để cô ta đau khổ tột cùng. Mộ Thiện đau khổ nghĩ, tại sao lại đến nông nỗi này? Cô luôn cho rằng gặp lại Trần Bắc Nghiêu là khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời. Nhưng bây giờ cô mới biết thế nào gọi là tối tăm thật sự. Cô nhắm mắt, niệm thầm trong lòng: Trần

Bắc Nghiêu, Trần Bắc Nghiêu... Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng nói vọng vào. Thủ lĩnh ngẩng lên trả lời một câu. Người ở bên ngoài lại nói điều gì đó, Mộ Thiện thoáng nghe thấy hai từ quan trọng: “Đinh Hành.” Thủ lĩnh vốn đang quỳ giữa hai chân Mộ Thiện. Ông ta tư lự một vài giây rồi quay lưng về phía Mộ Thiện nói liền mấy câu. Mộ Thiện vừa mở mắt liền nhìn thấy sợi dây xích trói tay phải bị Thủ lĩnh ném ở góc tường. Cô từ từ đưa tay qua bên đó. Khi tóm được sợi dây xích, cô liền ngồi bật dậy vòng qua cổ Thủ lĩnh rồi siết chặt. Hành động này hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Mộ Thiện không biết việc cô làm có đạt kết quả không, cũng chẳng bận

tâm việc tấn công ông ta có khiến bản thân rơi vào tình thế càng thê thảm hơn, mà chỉ biết cô thà chết cũng không muốn bị người đàn ông này làm nhục. Thủ lĩnh há miệng thở, ông ta giờ tay nắm chặt sợi dây xích trên cổ. Chân tay Mộ Thiên đau đến mức gãy rời, nhưng cô bất chấp, dùng toàn lực kéo sợi dây xích trên về phía sau. Thế nhưng một người chưa từng đánh nhau như Mộ Thiên làm sao có thể là đối thủ của Thủ lĩnh Tam giác vàng. Sau vài giây tức thở, Thủ lĩnh giật mạnh sợi dây xích về đằng trước làm nó tuột khỏi tay Mộ Thiên, thậm chí cả người cô đập mạnh vào lưng ông ta. Thủ lĩnh lập tức xoay người, một tay ông ta vẫn ôm cổ của mình, trên đó xuất hiện

một vết bầm đỏ. Lần này Thủ lĩnh thật sự nổi giận, hai con người của ông ta long lên. Thủ lĩnh túm đầu Mộ Thiện quăng mạnh vào tường. Một tiếng “cộc” vang lên, Mộ Thiện đau đến mức có cảm giác đầu cô vỡ làm đôi. Ông ta gầm lên chửi mắng hai câu gì đó. Trước đó tên Thủ lĩnh lúc nào cũng bình tĩnh nho nhã, đây là lần đầu tiên Mộ Thiện chứng kiến ông ta cao giọng mắng người. Máu từ lông mày chảy xuống, làm mờ mắt Mộ Thiện. Cô cảm thấy Thủ lĩnh đang đứng dậy, đi tới gần kéo ở bên cạnh và rút ra một khẩu súng. Ông ta quay lại, nhìn cô bằng ánh mắt thù hận. Nhìn gương mặt cứng đờ và lạnh lùng của Mộ Thiện, ông ta không hài lòng, vì nghĩ rằng cô nên

hoảng sợ, nên khóc lóc cầu xin ông ta. Ông ta không vội giết Mộ Thiện, ông ta gi nòng súng lạnh lẽo xuống bàn tay trái, bàn tay phải, đùi trái, đùi phải và nơi mềm mại nhất mà ông ta vừa dùng ngón tay xâm phạm ở thân dưới Mộ Thiện. Ông ta muốn ám chỉ sẽ hủy hoại những bộ phận đó của cô. Mộ Thiện nắm chặt tấm thảm nhưng ở bên dưới, tim cô như ngừng đập.

Đúng lúc này, cửa phòng ngoài bật mở, sau đó là tiếng bước chân thình thịch chạy vào. Thủ lĩnh quay về hướng đó, Mộ Thiện mơ hồ ngẩng đầu. Một người đàn ông đứng đối diện với ánh đèn ở cửa phòng. Anh còn đang hôn hên, thì thấy

cảnh tượng trong phòng, cả người anh như hóa đá. Anh và Thủ lĩnh mặt đối mặt. Hai bên im lặng trong giây lát. Đây là phòng riêng của Thủ lĩnh, Đinh Hành tự tiện xông vào. Hai bên không cần bất cứ lời nào, đều có thể nhìn ra sự thù địch trong mắt nhau. Mãi tới sau này, Mộ Thiện vẫn thường hỏi, tại sao Đinh Hành lại vì cô trở mặt với Thủ lĩnh. Cô nghĩ, có lẽ do nhận được tin Thủ lĩnh thua nặng trên thị trường chỉ số cổ phiếu tương lai, anh không còn cần đến người này; hoặc giả quan hệ giữa ba bên vốn phức tạp, kẻ thù của kẻ thù là bạn; hoặc giả Đinh Hành thật sự là người nhân hậu, anh không nhẫn tâm chứng kiến một cô gái vô tội bị làm nhục. Sự thật là khi

Đinh Hành nghe thấy tiếng thét phần nộ của Thủ lĩnh, anh liền lệnh cho đàn em không chế lính gác và chặn ở cửa ra vào, còn anh lao vào phòng. Lúc này, anh không hề nghĩ tới việc đàn em có thể bị người của Thủ lĩnh giết sạch, cũng không hề bận tâm đến chuyện tự ý xông vào phòng Thủ lĩnh sẽ khiến anh mất mạng. Khi Đinh Hành vào trong, đập vào mắt anh là hình ảnh thân thể trần truồng của Mộ Thiện bị xích dưới đất như một nô lệ. Trong khi đó mũi súng của Thủ lĩnh đang chĩa vào cô. Anh liền lao vào Thủ lĩnh. Hai bên quần nhau như hai dã thú. Đinh Hành bất chấp tất cả, còn Thủ lĩnh cũng không phải tay vừa. Đinh Hành tung một nắm đấm cực mạnh vào ngực Thủ

lĩnh. Cùng lúc đó, Đinh Hành tung nắm đấm thứ hai, Thủ lĩnh không ngờ anh bị trúng đạn vẫn không ngừng tấn công. Ông ta không kịp né tránh nên bị đánh trúng xương sườn, khẩu súng tuột khỏi tay rơi xuống đất. Đinh Hành vừa rồi chỉ có ý định đi gặp Thủ lĩnh nên không mang theo súng. Thấy Thủ lĩnh cố nhặt khẩu súng, anh không đếm xỉa đến vết thương trên vai, túm chặt đùi Thủ lĩnh và cầm ông ta. Thủ lĩnh đau đến mức tím tái mặt. Đinh Hành dùng toàn lực cắn mạnh, máu loang lổ trên miệng anh. Nghe tiếng súng và tiếng ầu ả ở trong phòng, đám người bên ngoài cửa lập tức có phản ứng. Có tiếng súng nổ từ phía ngoài, tiếng vật nặng đổ xuống đất, sau đó là tiếng người

xôn xao. Đinh Hành và Thủ lĩnh đều
sững sờ một hai giây. Tình hình bên
ngoài rất dễ đoán, Đinh Hành đưa người
đột nhập vào phòng Thủ lĩnh, đàn em của
anh và đám binh lính chĩa súng vào nhau,
chỉ e là bây giờ đám đàn em lành ít dữ
nhiều. Đinh Hành cảm thấy tình hình
không ổn, anh hơi há miệng, Thủ lĩnh
nhân cơ hội lật người đập một phát vào
ngực. Cú đập của Thủ lĩnh không ngờ
trúng vết thương của Đinh Hành, khiến
anh gục xuống. Đúng lúc này, một bàn tay
run rẩy nhặt khẩu súng ở dưới đất. Một
tiếng nói phụ nữ lạnh giá vang lên, tựa hồ
vọng đến từ thế giới khác: “Chết đi!” Mộ
Thiện hoàn toàn mất trí, cô giơ súng
nhắm thẳng vào tim Thủ lĩnh, không hề

nghĩ đến hậu quả nếu Thủ lĩnh chết, cả cô, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành sẽ không có cơ hội thoát thân. Thế nhưng cô không bắn trúng, phát đạn chỉ trúng bả vai Thủ lĩnh. Ông ta lập tức nhoài người về phía cô. Thêm một phát đạn nữa, trúng bụng Thủ lĩnh. Lần này ông ta hết động đậy, chỉ mở trừng mắt nhìn Mộ Thiện, thở khó nhọc. Ông ta hét lên một câu tiếng Thái, nhưng có lẽ do vết thương quá đau, thanh âm của ông ta không vang lắm. Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Đinh Hành thở dốc, anh giơ tay với con dao găm Thủ lĩnh vừa ném sang một bên rồi tung về phía Mộ Thiện.

“Hãy bắt ông ta làm con tin để thoát

khỏi nơi này.” Đinh Hành khó nhọc thốt ra vài từ.

Mộ Thiện buông súng cầm con dao cắt đứt sợi dây xích trói chân tay cô. Sau đó cô dùng tấm thảm nhung trắng cuộn quanh người rồi lại cầm súng chĩa vào đầu Thủ lĩnh. Cô nghĩ đến tình huống cô từng đọc trong sách vở, bị ép vào con đường giết người để giành sự sống. Bởi vì lúc này cô cũng muốn giết người. Người ở bên ngoài xông vào phòng. Mười mấy người, mười mấy khẩu súng. Tầm đứng ở phía trước, hấn sa sầm mặt: “Mộ, mau thả Thủ lĩnh ra. Nếu không tôi sẽ chém cô thành trăm mảnh.” Phát đạn trúng bụng hình như xuyên qua nội tạng

Thủ lĩnh. Người đàn ông nho nhã ngày nào giờ đây đang co giật ở dưới đất. Mộ Thiện chĩa súng vào đầu ông ta, cô cất giọng nghiêm nghị: “Các anh lui ra ngoài hết cho tôi, hãy chuẩn bị một chiếc xe ô tô và để Trần Bắc Nghiêu lên xe. Mau cho đàn em của Đinh Hành qua bên này, nếu không chúng ta cùng chết.”

Tầm còn chưa lên tiếng, một thuộc hạ của Thủ lĩnh biết tiếng Trung tức giận hét lên: “Thủ lĩnh bị trúng đạn, cần phải cấp cứu gấp.”

“Khi chúng tôi rời khỏi doanh trại sẽ trả Thủ lĩnh về cho các anh.” Đinh Hành cố gắng nói.

Thủ lĩnh gương nói vài câu, đại khái là thả bọn họ đi. Tầm và những người khác cung kính tuân lệnh, nhưng lờ mắt nhìn Mộ Thiện rồi lui ra ngoài. Một lát sau, thuộc hạ của Đinh Hành đi vào đỡ anh.

“Chúng ta còn lại mấy người?”

“Vừa rồi chúng tôi bị bắn chết năm người. Bây giờ chỉ còn lại bốn người, gồm cả tôi.” Một đàn em buồn bã trả lời.

Đinh Hành gật đầu nhìn Mộ Thiện. Đàn em rút súng rồi xóc nách Thủ lĩnh

lôi ra ngoài. Mộ Thiện đi đến dìu Đình Hành. Khi tay anh đặt lên bờ vai lạnh toát của cô, trái tim đang tê liệt của cô như được hồi sinh.

“Cảm ơn anh.”

Gương mặt trắng bệch của anh cười cười. Anh dường như rất đau đớn, mí mắt anh hơi khép lại, hơi thở gấp gáp. Dù đám đàn em của Đình Hành vô cùng cảnh giác, nhưng khi đưa Thủ lĩnh ra ngoài, một tiếng súng đánh thép vang lên, đàn em đang xóc nách Thủ lĩnh bị bắn trúng đầu, đổ gục xuống đất. Đám lính Thái Lan tay cầm súng đứng vây xung quanh, phát đạn vừa rồi rõ ràng xuất phát

từ một tên bắn tĩa đang mai phục ở đâu đó. Mộ Thiện và mọi người lập tức tránh về một bên thân xe. Ở đây đường đường là đại bản doanh của tập đoàn ma túy, vừa rồi bọn chúng nhất thời lơ là để Đinh Hành xông vào bởi vì anh là đối tác. Bây giờ chúng làm sao có thể để anh và Mộ Thiện bắt Thủ lĩnh làm con tin nhằm thoát thân? Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn vào hàng ghế sau xe Jeep. Cô thấy một bóng hình nằm bất động. Trong lòng cô vừa đau xót vừa tuyệt vọng. Trên tay cô vẫn còn khẩu súng của Thủ lĩnh, cô đưa mắt qua người đàn ông bị trúng đạn nằm dưới chân. Sau đó Mộ Thiện giơ súng nhằm thẳng vào chân trái ông ta. “Pằng” lại một phát đạn bắn ra. Thân thể

Thủ lĩnh co gập.

“Ông có muốn chúng ta cùng chết không?” Mộ Thiện cất giọng lạnh lùng.

Một thuộc hạ của Đinh Hành biết tiếng Thái phiên dịch cho Thủ lĩnh. Thủ lĩnh cố gắng hét câu gì đó. Lần này mọi huyền não xung quanh lặng ngắt.

Mấy người nhảy lên xe Jeep. Khi cửa xe vừa mở, Mộ Thiện gần như lập tức lao lên hàng ghế sau. Trần Bắc Nghiêu vẫn bất tỉnh, thân hình cao lớn của anh nằm thẳng trên ghế, gương mặt anh trắng bệch. Một người đàn ông lái xe, hai người khác đỡ Đinh Hành ngồi vào hàng

ghế giữa, Thủ lĩnh bị ném dưới chân hai người đó. Vừa rồi khi Mộ Thiện hét lên, đàn em của Đinh Hành nhanh nhẹn yêu cầu đối phương chuẩn bị hộp thuốc và đồ ăn. Khi lên xe, họ lập tức xử lý vết thương cho Đinh Hành. Một người đàn ông cởi áo khoác ném cho Mộ Thiện. Mộ Thiện nói cảm ơn rồi mặc vào người, cô lấy tấm thảm đắp cho Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện quan sát tỉ mỉ vết thương của Trần Bắc Nghiêu. Có lẽ Thủ lĩnh sợ anh chết không lấy được tiền nên cho người xử lý vết thương của anh. Thế nhưng máu vẫn thấm đỏ cả tấm băng trắng, trên người anh vẫn còn đầy vết máu khô, bùn đất, thậm chí cả vết xước do cây cối để lại. Trông anh lúc này chẳng khác gì xác

chết sắp thôi rữa. Chiếc xe Jeep nhanh chóng rời khỏi doanh trại, lao nhanh trên đường núi. Đằng sau có năm chiếc xe trang bị súng ống bám theo họ. Mộ Thiện quỳ bên cạnh ghế sau, cô nhẹ nhàng ôm cổ Trần Bắc Nghiêu. Cô uống ngụm nước khoáng, mồm từng giọt từng giọt xuống bờ môi khô nứt của anh. Vô tình ngẩng lên, Mộ Thiện bắt gặp người đàn ông ngồi hàng ghế trước đang quay đầu nhìn cô, gương mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào. Mộ Thiện tư lự lúc lâu. Cô nhặt khẩu súng bỏ vào túi áo. Lòng cô nhủ thầm với Trần Bắc Nghiêu: Anh mau tỉnh lại đi, em thực sự rất sợ, sợ đến mức sắp phát điên lên rồi.

Xe vừa rời khỏi doanh trại không bao lâu, Đinh Hành ra lệnh một đàn em: “Gọi người đến tiếp ứng.”

Đàn em của Đinh Hành gật đầu rồi rút di động gọi: “Chúng tôi khoảng một giờ sau sẽ đến nơi... Ủ, có năm xe bám theo, hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Mộ Thiện còn đang đờ đẫn nhìn Trần Bắc Nghiêu, nghe bọn họ nói chuyện điện thoại, cô lập tức nhồm dậy.

“Có thể cho tôi mượn máy di động một lúc không?” Mộ Thiện nghĩ, có lẽ Lý Thành đã tới nơi, đợi ở ngoài vòng vây, cách khu vực của Thủ lĩnh không xa.

Đinh Hành không quay đầu cũng không lên tiếng. Hai thuộc hạ của anh ở hàng ghế trước đưa mắt nhìn nhau rồi quay lại liếc Trần Bắc Nghiêu, một người lên tiếng: “Mộ tiểu thư, bây giờ tình hình hơi phức tạp. Đợi đến địa bàn an toàn rồi tính sau.” Giọng nói của họ rất thản nhiên, Mộ Thiện im lặng, nét mặt cô lộ vẻ thất vọng. Không khí trong xe đột nhiên trở nên khác thường. Đúng lúc này, Thủ lĩnh nằm dưới sàn xe bỗng kêu rên, người ông ta co giật, đầu ông ta ngoẹo sang một bên, sau đó ông ta nằm bất động. Tên đàn em vừa trả lời Mộ Thiện giơ tay sờ vào mũi Thủ lĩnh rồi bắt mạch cho ông ta. Sắc mặt anh ta liền thay

đổi, anh ngẩng lên nói với Đinh Hành: “Chết rồi.” Đây là tình huống tất cả mọi người không mong muốn xảy ra nhất. Mộ Thiện bắn đúng vào chỗ hiểm ở bụng ông ta, vết thương lại không được xử lý kịp thời. Đinh Hành và thuộc hạ của anh ta cũng biết Thủ lĩnh khó qua khỏi, nhưng bọn họ hy vọng ông ta có thể gắng gượng đến biên giới, tới khi bọn họ thoát thân. Vậy mà ông ta vẫn chết trên đường đi. Đinh Hành nhìn xác chết Thủ lĩnh, anh ta thở hắt ra một hơi: “Cứ tới điểm hẹn rồi tính sau.” Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bây giờ không còn con tin, bọn họ chỉ có cách đến đâu hay đến đó. Mộ Thiện nghe hết nội dung cuộc trò chuyện của họ. Cô nắm chặt tay Trần Bắc Nghiêu,

bàn tay to của anh trắng toát, trên mu bàn tay còn vài vết máu khô như những cánh hoa đỏ có độc găm nhăm làn da và sinh mạng anh.

Xe đi khoảng nửa tiếng, tình hình bỗng nhiên có chuyển biến bất ngờ. Năm chiếc xe Jeep bám theo bọn họ thiếu đi ba chiếc từ lúc nào. Họ không rõ vì sao đối phương lại rút về ba xe. Vài phút sau đó, từ xa xa vọng đến tiếng súng đạn nổ, bọn họ mới lờ mờ đoán sự việc gì đang diễn ra. Lúc này trời đã tối mịt. Tiếng súng nổ lúc thưa lúc dày, không trung ở phía doanh trại nhuộm thành một màu đỏ của ngọn lửa rực cháy.

“Không biết có chuyện gì xảy ra?”
Một đàn em lên tiếng.

“Có lẽ là nội loạn.” Tên lái xe trả lời, anh ta liếc mắt qua gương chiếu hậu: “Tốt nhất chúng quay về hết, chúng ta sẽ được an toàn.”

Tuy nói vậy nhưng bọn họ đều biết không có khả năng đó. Hai chiếc xe đằng sau vẫn lặng lẽ bám theo với một khoảng cách cố định. Dù doanh trại xảy ra biến cố lớn đến mấy, chúng cũng không bỏ mặc Thủ lĩnh. Mộ Thiện lặng lẽ quan sát bầu trời đỏ rực, tâm trạng cô rất bất an. Như có linh cảm, cô cúi đầu, nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đang từ từ mở mắt. Mộ

Thiện ngây người, cô và Trần Bắc Nghiêu mới xa nhau vài giờ nhưng cảm thấy như anh vừa từ địa ngục trở về. Thậm chí cô còn cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh. Ngay cả lúc cứu anh ra ngoài, nhìn anh nằm bất động trên xe, cô vẫn nơm nớp lo sợ. Bây giờ anh mở mắt, đối với cô, giống như nhìn thấy anh sống lại, tất cả bỗng tràn hy vọng. Trước đó, Trần Bắc Nghiêu luôn ở trong tình trạng choáng váng mơ hồ, giống như bị đốt cháy trên ngọn lửa, toàn thân chỗ nào cũng đau đớn. Nhưng dù anh đau đến mức mất đi lý trí, trong vô thức anh vẫn nhớ về Mộ Thiện. Anh nhìn thấy lần cuối khi cô bị một người đàn ông vác lên vai, điều đó khiến anh không an lòng. Bây giờ

vừa mở mắt đã nhìn thấy cô, anh đột nhiên có cảm giác như một giấc mơ.

Trần Bắc Nghiêu chớp mắt vài cái, anh không dám chắc người trước mặt anh có đúng là Mộ Thiện không? Lần này tất cả đã trở nên rõ ràng, đúng là cô. Sắc mặt Mộ Thiện xanh xao nhưng đôi mắt cô sáng ngời, điều này gây xúc động đến mức không biết nên phản ứng thế nào. Trần Bắc Nghiêu đột nhiên càng khát khao có cô hơn trước đây, anh muốn chiếm hữu cô hoàn toàn, không cho bất cứ người đàn ông nào đụng đến cô. Anh chống tay xuống ghế, cố gắng ngồi dậy. Cử chỉ này đụng đến vết thương của anh, khiến ngực vai anh đau buốt, đến mức

anh suýt nữa ngã xuống. Anh bỗng nhúu mày, trán nhễ nhại mồ hôi.

Đến lúc này Mộ Thiện mới có phản ứng, cô vội đỡ anh: “Anh nằm xuống đi!”

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh ngẩng đầu.

Động tĩnh ở hàng ghế sau cùng làm mấy người đàn ông ngồi ở hàng ghế trước cùng quay lại. Ánh mắt họ giao nhau, nhưng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không ai lên tiếng.

“Bọn em bắt Thủ lĩnh làm con tin mới

có thể thoát ra ngoài.” Mộ Thiện lên tiếng, phá vỡ không khí yên lặng: “Là Đinh Hành cứu em và anh, nếu không bây giờ có lẽ em chết rồi.”

Lời nói của cô khiến đám đàn ông càng im lặng.

Đinh Hành lại quay đầu ra đằng trước, Trần Bắc Nghiêu cũng thôi không nhìn nữa. Anh đặt tay lên vai Mộ Thiện, miễn cưỡng ngồi thẳng người. Sau đó, anh tựa vào thành ghế phía sau và thở hắt hắt.

“Cảm ơn anh.”

“Khỏi cần.” Thanh âm của Đinh Hành khản đặc: “Tôi chỉ quan tâm Mộ Thiện, có cứu cũng chỉ cứu mình cô ấy.”

Không khí trong xe trầm hẳn.

Mộ Thiện nói với giọng không vui vẻ: “Anh nằm xuống đi!”

Trần Bắc Nghiêu không nhúc nhích, anh quay sang nhìn cô mỉm cười, nhưng nụ cười của anh rất lạnh, đôi mắt anh dần trở nên u sầu. Mộ Thiện tất nhiên hiểu suy nghĩ của Trần Bắc Nghiêu. Anh bị thiệt hại lớn, chỉ e là bây giờ anh hận đến mức muốn xé xác Thủ lĩnh thành trăm mảnh. Thế nhưng tình hình bây giờ vẫn

rất tệ, anh bị thương nặng, mọi người có thể thoát thân hay không còn chưa rõ; hơn nữa anh còn nằm trong tay Đinh Hành?

Trần Bắc Nghiêu như đoán ra suy tư của cô, anh hỏi: “Chuyện xảy ra như thế nào?”

Mộ Thiện kể lại chuyện, tất nhiên cô lược bỏ đoạn Thủ lĩnh suýt cưỡng bức mình. Trần Bắc Nghiêu nghe xong không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô.

“Sao vậy?” Mộ Thiện hỏi.

Anh lắc đầu, môi mấp máy nói từ gì

đó. Mộ Thiện nhìn ra hai chữ “Lý Thành”, ý anh bảo cô tìm cách liên lạc với Lý Thành. Thế nhưng cô không có điện thoại, thuộc hạ của Đinh Hành lại không chịu cho cô gọi nhờ. Mộ Thiện lắc đầu. Bất gặp vẻ lo lắng trong mắt Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Đỡ anh nằm xuống.” Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm, cô đỡ anh nằm xuống ghế rồi lấy đồ ăn đút cho anh từng miếng một. Dù trước đó đầu đạn đã được lấy ra nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn rất yếu. Vài giây sau, anh nhắm mắt, hơi thở đều đều. Mộ Thiện lặng lẽ ngắm Trần Bắc Nghiêu, cô sờ trán anh thấy hơi nóng. Cô vừa định quay người với hộp thuốc để tìm thuốc hạ sốt, ai ngờ tay cô bị anh nắm chặt.

Theo tình trạng sức khỏe của Trần Bắc Nghiêu bây giờ, anh không còn sức lực, thậm chí đi lại cũng cần người dìu. Vậy mà khi nắm tay cô, lực từ tay anh không yếu hơn bình thường là bao. Mộ Thiện đành phải để yên cho anh nắm, cô nhoài người với hộp thuốc. Vừa ngẩng đầu, cô liền bắt gặp ánh mắt của Đinh Hành. Trong lòng Mộ Thiện rất áy náy. Đinh Hành xả thân cứu cô, khi thoát ra ngoài, cô chỉ lo cho Trần Bắc Nghiêu. Tuy anh được đàn em chăm sóc nhưng suốt quãng đường, cô chưa hề hỏi han anh.

“Vết thương của anh thế nào rồi?” Mộ Thiện dịu dàng hỏi.

Vết thương của Đinh Hành đã được băng bó nhưng đầu đạn vẫn chưa lấy ra nên rất đau. Khi nghe giọng nói vừa biết ơn vừa có lỗi của Mộ Thiện, lòng anh có một cảm giác khó nói thành lời. Bên ngoài anh vẫn tỏ ra bình thản: “Không sao đâu.”

Thái độ của anh khiến Mộ Thiện hơi xót xa, cô nói nhỏ: “Cảm ơn anh.”

Đinh Hành cười cười, quay đầu về đằng trước.

Khi xe Jeep đến một ngã rẽ, người lái xe bỗng kêu lên “ôi”, phá vỡ không khí im lặng. Trên con đường phía trước xuất

hiện một bóng đen khá lớn đang tiến về chiếc xe Jeep.

“Là người đến tiếp ứng.” Một thuộc hạ mừng rỡ reo lên.

Giống như để phản bác lời của anh ta, hai luồng đèn sáng rực đột nhiên chiếu thẳng vào chiếc xe Jeep, khiến mọi người trên xe đột ngột nhắm mắt. Chỉ có đèn chiếu sáng dùng trong quân đội mới lóa mắt đến chừng đó. Không đợi mọi người hiểu rõ tình hình, “Ầm”, một tiếng nổ cực lớn vang lên, một luồng sáng đỏ rực bắn về phía bọn họ. Nhờ ánh sáng của ngọn lửa, họ nhìn thấy hai chiếc xe thiết giáp đang đi theo chiều ngược lại.

Trên nóc xe có binh lính vai vác quả đạn pháo. Trần Bắc Nghiêu giật mình mở mắt, nhìn chăm chăm về phía trước. Mộ Thiện theo phản xạ ôm chặt người anh. Thật ra cô không biết, nếu bị đạn pháo bắn trúng, hành động của cô lúc này cũng bằng thừa. May mà tài xế phản ứng cực nhanh, trước khi đạn pháo bắn ra, anh ta đã lập tức quay đầu, rẽ về một lối khác, né tránh nguy hiểm trong giây lát. Hai chiếc xe Jeep bám theo sau không được may mắn như vậy. Quả đạn pháo sượt qua đầu xe, mang theo sức ép cực lớn khiến xe suýt lật nhào.

Pằng, pằng, pằng! Người của Thủ lĩnh trên hai chiếc xe Jeep lập tức bắn trả.

Chiếc xe thiết giáp tiếp tục nhả thêm một quả đạn pháo. Hai bên trực tiếp giao chiến trên đường núi. Ở ngã rẽ bên này, mọi người trên chiếc xe vừa thoát chết vẫn còn toát mồ hôi lạnh, Đinh Hành nói giọng khản đặc: “Đi thôi!” Chiếc xe Jeep phóng với tốc độ nhanh nhất lao trong đêm tối trên con đường mịt mù không rõ phương hướng. Một thuộc hạ lại rút điện thoại gọi người tiếp ứng, nhưng phát hiện di động không có sóng. Tín hiệu di động trong khu vực của tập đoàn ma túy có được là nhờ trạm thu phát do bọn chúng tự bỏ tiền xây dựng. Bây giờ có nhiều khả năng trạm thông tin đã bị phá hủy. Mọi người chỉ còn cách tiếp tục tiến về phía trước. Thế nhưng tình hình hỗn loạn

lại bắt đầu diễn ra. Tuy kẻ địch nguy hiểm đã bị bỏ lại sau lưng, họ không còn gặp phải xe thiết giáp trang bị súng ống đáng sợ nhưng trên con đường núi vẫn xuất hiện một nhóm thổ phỉ tập kích xe Jeep. Lái xe lúc đánh tay lái sang bên trái lúc lượn sang bên phải mới tránh được làn đạn. Mộ Thiên úp mặt lên người Trần Bắc Nghiêu không dám ngẩng đầu. Bởi vì sợ đối phương bắn trúng lốp xe, hai người đàn ông ở hàng ghế trước buộc phải nổ súng bắn trả, để hạn chế hỏa lực của đối phương. Không ngờ bọn họ bị trúng đạn đổ gục xuống ghế. Những người còn sống sót ở trên xe đều im lặng, bầu không khí ngột ngạt dần lan tỏa. Thế nhưng tiếng đạn nổ mỗi lúc một xa, chiếc

xe Jeep tiếp tục lao nhanh trong đêm đen. Do trời tối nên họ không biết xe đi về đâu. Mãi đến khi bánh xe sa xuống bùn lầy không chuyển động nổi, Mộ Thiện và tài xế xuống xe quan sát, họ mới phát hiện họ đang ở giữa một cánh đồng anh túc mênh mông. Từng bông hoa anh túc nổi bật trong đêm đen. Phóng tầm mắt về phía xa xa, hoa anh túc như vô số bàn tay xé toạc màn đêm. Mộ Thiện và người tài xế kéo mấy xác chết xuống dưới, bỏ họ lại trên cánh đồng hoa anh túc. Mặc dù tài xế cố gắng nổ máy, xe vẫn không nhúc nhích. Hai người hết cách, chỉ có thể đi hỏi ý kiến hai vị lão đại. Mộ Thiện vừa lên xe liền bắt gặp Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều quay sang nhìn cô chăm

chú.

Cô thông báo tình hình rồi hỏi: “Làm thế nào bây giờ?”

“Chúng ta tìm một nơi trốn trước đã.”

“Tìm một nơi lánh nạn.” Cả hai đồng thanh đáp, sau đó lại cùng im lặng.

Mộ Thiện gật đầu: “Vâng.”

Mộ Thiện lên xe trông chừng hai người. Khoảng nửa tiếng sau, người lái xe đi thám thính tình hình quay về.

“Chúng ta gặp may, đằng sau có mấy nhà dân.”

Anh ta kiếm được một cái cang. Mộ Thiện đề nghị đưa Trần Bắc Nghiêu qua bên đó trước. Tài xế hơi do dự nhưng cũng đồng ý. Mộ Thiện tất nhiên nhận ra sự thay đổi thái độ của anh ta. Trước đó bên anh ta người đông, lại có tiếp ứng, chỉ cần đợi đến khi thoát thân là có thể đối phó Trần Bắc Nghiêu. Bây giờ bốn người còn sống sót, chỉ anh ta và Mộ Thiện có súng. Khi thế lực mỏng, hai bên phải bắt tay mới có con đường sống. Đinh Hành một mình ở lại trên xe, ít nhiều cũng nguy hiểm. Mộ Thiện cảm thấy rất áy náy, cô dịu dàng nói với anh:

“Chúng tôi sẽ quay lại ngay.” Sau đó cô đặt khẩu súng của cô vào tay anh. Đây coi như một cử chỉ thể hiện sự tin tưởng, bây giờ hai khẩu súng đều nằm trong tay Đinh Hành và lái xe. Năm ngón tay Đinh Hành từ từ bóp chặt nòng súng, giọng nói khàn khàn của anh vang lên: “Cẩn thận.” Mộ Thiện gật đầu, cô cùng tài xế bé Trần Bắc Nghiêu xuống ô tô. Dưới ánh trăng, ánh mắt đen nhánh của Trần Bắc Nghiêu không rời khỏi cô. Nhưng sắc mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào.

“Các anh không được chết.” Mộ Thiện nói nhỏ.

Đi bộ khoảng hai mươi phút, Mộ

Thiên quả nhiên nhìn thấy một thôn nhỏ chỉ có khoảng mười mấy hộ, mấy ngôi nhà bật đèn sáng, trên đường đi không một bóng người. Người sống ở đây có lẽ là nông dân trồng cây anh túc. Bọn họ không dám sơ ý, đi thẳng về một ngôi nhà nằm ở góc khuất nhất. Cửa nhà mở ra, đằng sau cánh cửa là gương mặt đầy kinh ngạc của một người phụ nữ. Tài xế cúi tờ đô la Mỹ vào tay bà ta đồng thời giơ súng đe dọa. Người phụ nữ sợ hãi gập đầu, để bọn họ vào nhà.

Một giờ sau, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành được sắp xếp vào một phòng. Hai người cách nhau khoảng một mét rưỡi. Sắc mặt họ đều mệt mỏi nhưng cả

hai vẫn gắng gượng để không bị lịm đi. Tài xế cầm hộp thuốc và một số đồ cần thiết. Viên đạn trên vai Đinh Hành phải lấy ra ngay lập tức. May mà đạn không bắn trúng tim hay phổi, nếu không bây giờ anh đã chết rồi.

“Cô giúp tôi.” Tài xế nói với Mộ Thiện.

Mộ Thiện gật đầu, nắm tay Trần Bắc Nghiêu: “Anh nghỉ ngơi trước đi.” Trần Bắc Nghiêu nhìn cô không lên tiếng.

Mộ Thiện đi đến bên Đinh Hành ngồi xuống, tài xế bày dụng cụ đâu ra đấy rồi mở miệng: “Cởi áo lão đại!”

Mộ Thiện nhìn Đinh Hành, anh mỉm cười với cô. Cô thận trọng cởi áo sơ mi của anh, anh hít một hơi dài. Dù dính đầy máu nhưng thân hình lực lưỡng của anh cho thấy sức mạnh nam tính ấy vẫn rất bắt mắt. Khi ngón tay của Mộ Thiện lướt qua làn da anh, cô cảm nhận được hơi nóng dưới tay mình. Thế nhưng đối với Đinh Hành, cử chỉ của cô vô cùng dịu dàng. Vết thương rất đau nhưng ngón tay cô vừa mát lạnh vừa mềm mại, khiến anh cảm thấy dễ chịu ngay. Anh từ từ giơ tay nắm chặt tay cô.

Mộ Thiện bị Đinh Hành nắm tay, nhưng cô không nhả tâm giằng ra. Tài

xé thấy vậy lên tiếng: “Mộ tiểu thư, cô hãy giúp tôi giữ chặt đại ca. Lát nữa khi tôi lấy viên đạn, cô đừng cho anh ấy động đậy.” Cô gật đầu, thân hình anh cao lớn như vậy, cô làm thế nào để giữ chặt. Cô chỉ còn cách nằm đè lên người anh, hai tay cô nắm tay anh.

Đinh Hành đan mười đầu ngón tay vào tay cô, trước mắt anh là vòng eo của Mộ Thiên, để lộ làn da trắng ngần. Khi hơi thở nóng hổi của anh phả vào da cô, Mộ Thiên chợt sởn gai ốc. Khi lưỡi dao cứa vào da thịt, Đinh Hành rên một tiếng, anh giãy giụa theo phản xạ có điều kiện. Nhưng vừa ngẩng cổ, môi anh liền chạm vào làn da mát rượi của cô. Sự tiếp xúc

khiến anh lập tức trấn tĩnh lại, anh há miệng cắn vào eo cô. Mộ Thiện nhói đau nhưng vẫn không dám bỏ ra. Đinh Hành dù đau đến mấy cũng không nỡ cắn mạnh. Anh chỉ ngậm da thịt cô để vượt qua cơn đau khi lấy đầu đạn. Sau khi xong người lái xe mồ hôi ướt đầm, anh ta cầm viên đạn dính đầy máu đi ra ngoài. Mộ Thiện vừa định nhô dậy, bờ eo cô bị giữ chặt, cô nằm trong vòng tay Đinh Hành. Ở khoảng cách gần, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở hòa quyện. Mộ Thiện vô cùng ngượng ngùng, cô vùng vẫy định ngồi dậy, chợt nghe Đinh Hành nói: “Tôi không ngờ có ngày tôi xả thân vì một người phụ nữ.” Mặt anh đầy mồ hôi, thần sắc mệt mỏi nhưng giọng nói lại mang ý

cười.

Mộ Thiên ngẩn ngơ, cảnh tượng trong phòng của Thủ lĩnh ngày hôm nay lại hiện về trong trí óc cô. Lúc đó anh thở hắt hắt, đứng đối diện với ánh sáng ở cửa phòng, khiến cô đang rơi xuống đáy sâu tuyệt vọng bỗng nhìn thấy một tia hy vọng kỳ diệu.

“Cảm ơn anh, nếu không có anh, chúng tôi đều chết rồi.”

Đình Hành vẫn nhìn cô chăm chú, anh đột nhiên nhắm mắt, đầu nhích lại gần, giống như muốn hôn cô. Mộ Thiên lập tức chống tay xuống đất đứng dậy.

“Đừng chạm vào cô ấy.”

Mộ Thiên quay đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đang nhìn Đình Hành bằng ánh mắt tối tăm.

“Trần Bắc Nghiêu có tư cách gì để nói?” Đình Hành nhìn lên trần nhà: “Cô

ấy gặp phải rắc rối lớn như vậy ngay trước mặt cậu, liệu cậu có xứng với cô ấy?”

Đình Hành muốn nhắc đến toàn bộ sự kiện Mộ Thiên bị bắt cóc, nhưng Trần Bắc Nghiêu lại hiểu theo ý khác, anh nhất thời không thể đáp lời. Mộ Thiên bị bắt, dù rất sốt ruột nhưng anh vẫn bình tĩnh lên kế hoạch và đã thành công trong việc cứu thoát cô. Nhưng không ai biết trước khi gặp lại cô, anh đã hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

Vào lúc này thấy cô mặc đồ của người khác, quần áo xộc xệch, trán và cổ tay đều xuất hiện vết thương, anh muốn dùng

thuốc lá để giải tỏa tinh thần nhưng túi áo không có lấy một điếu. May mà vết thương trên người đau nhức mới làm dịu đi sự đè nén và tức giận trong anh.

Anh lạnh lùng tự nhủ ngày tháng còn dài. Những kẻ đụng đến cô, anh còn nhiều thời gian tính sổ với chúng. Anh sẽ không hỏi cô thời gian qua xảy ra chuyện gì. Nếu cô không nói, anh sẽ không bao giờ nhắc đến. Thế nhưng câu nói của Đinh Hành vẫn khiến lòng anh đau đớn. Anh nhìn Mộ Thiện, trông cô rất bình thản: “Ngủ đi.” Không biết cô nói với anh hay nói với Đinh Hành.

Đúng lúc này, người lái xe đi vào:

“Tôi ngủ ở phòng khách, tiện thể trông chừng gia đình này, có chuyện gì hãy gọi tôi.”

Mộ Thiện gật đầu, cô nằm xuống bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Anh không thể ôm cô vào lòng như mọi khi mà chỉ có thể dang tay để cô trong phạm vi của mình. Ở góc bên này Đinh Hành nhắm nghiền hai mắt, anh im lặng và cũng không ngó qua chỗ Trần Bắc Nghiêu. Trải qua một ngày căng thẳng, ba người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, Lúc đầu Mộ Thiện ngủ rất say, nhưng sau đó cô bắt đầu nằm mơ. Giấc mơ vừa không thực vừa ly kỳ, Mộ Thiện nhìn thấy vô số bàn tay ra sức tóm lấy cô từ phía sau,

những bàn tay đỏ đều be bết máu. Tiếp đó, Trần Bắc Nghiêu mặc bộ quân phục Thái Lan, ngực anh trúng nhiều đạn, máu tuôn ra xối xả. Anh nói với cô bằng một giọng lạnh lùng vô cảm: “Là cô đã giết tôi, Mộ Thiện.”

Cô cuống quýt hét to: “Không... không phải em! Em muốn cứu người, muốn thoát chết mới nổ súng!”

“Cô đã giết những ai?”

Một giọng nói khác vang lên chất vấn cô. Mộ Thiện quay đầu, bắt gặp bà lão ở ngôi nhà gỗ Tầm đưa đến để chăm sóc cô. Bà lão bị mất đầu, chỉ còn cái cổ đầy

máu. Vậy mà bà ta liên tục hỏi cô: “Cô đã giết những ai?”

Mộ Thiện cảm thấy tất cả mọi thứ ở xung quanh đè nặng xuống người cô, khiến cô không thở nổi. Cô vô cùng sợ hãi, nhắm tịt mắt và hét lên cứu mạng.

“A.....”

Cô nghe thấy một tiếng thét lớn dội ra từ lồng ngực, đó là thanh âm của chính mình. Mộ Thiện mở mắt, trán tuôn mồ hôi.

“Thiện Thiện, Thiện Thiện...”

Đến khi Mộ Thiện hoàn hồn, cô phát hiện Trần Bắc Nghiêu đang ôm cô vào lòng. Anh bất chấp vết thương, quay người ôm cô, để mặt cô áp vào ngực anh.

“Em gặp ác mộng à?” Trần Bắc Nghiêu cúi xuống hôn lên má cô. Lúc này Mộ Thiện mới biết mặt cô đầy nước mắt.

“Em có sao không?” Giọng nói của Đinh Hành vang lên.

Mộ Thiện đẩy nhẹ người Trần Bắc Nghiêu và lau sạch nước mắt. Cô cất giọng khàn khàn: “Em không sao.”

Hôm nay cả ngày chạy trốn và gặp những chuyện kinh thiên động địa, Mộ Thiện căng thẳng đến mức không có chút sức lực để nghĩ đến bất cứ điều gì. Bây giờ có phút nghỉ ngơi, cô mới cảm giác những tên lính và cả Thủ lĩnh bị cô cầm súng bắn chết đều sống lại xông tới đòi nợ máu.

“Em nằm mơ thấy gì vậy?” Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú.

Trái tim Mộ Thiện như bị ngàn cân đè nặng. Cô nhướn mắt nhìn quanh căn phòng tối, nổi hoảng sợ bao phủ lên toàn thân. Cô ghen ngào: “Trần Bắc Nghiêu, hôm nay em đã giết người...” Trần Bắc

Nghiêu và Đinh Hành lặng người.

Một lúc sau, Đinh Hành lên tiếng trước: “Mộ Thiện, hôm nay em đã cứu anh.”

Trần Bắc Nghiêu tiếp lời: “Em cũng cứu anh. Em không phải giết chết bọn chúng, là em cứu người. Em đã cứu chúng tôi, em hiểu chưa? Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này về nhà.”

“Về nhà?” Mộ Thiện nghi hoặc.

“Ừ, bảo bối. Anh đưa em về nhà.”

Trần Bắc Nghiêu nghiêu đầu hôn lên tóc cô: “Anh sẽ đưa em về nhà, bảo bối...”

Anh nhẹ nhàng vỗ về Mộ Thiện, cô mê man thiếp đi. Anh cũng vô cùng mệt mỏi, anh đưa mắt qua góc bên kia thấy Đinh Hành nhìn Mộ Thiện chăm chú. Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, không ai lên tiếng.

Sáng hôm sau khi Mộ Thiện thức giấc, trời đã sáng hẳn. Hai người đàn ông có lẽ do ảnh hưởng của vết thương nên vẫn chưa tỉnh dậy. Cô nhớ đến cơn ác mộng đêm qua, một ý nghĩ cuộn trào trong trí óc cô, cô đã giết người. Điều này khiến Mộ Thiện cảm thấy vô cùng khó thở.

Nhưng có lẽ sự an ủi của Trần Bắc Nghiêu phát huy tác dụng, trong đầu cô lặp đi lặp lại lời nói dịu dàng của anh: “Bảo bối... Bảo bối...” Anh gọi cô là bảo bối, cách xưng hô này hoàn toàn không phù hợp với tính cách lạnh lùng của anh, nhưng nó cũng giúp cô giảm nhẹ sự đè nén trong lòng. Khi Mộ Thiện đi ra phòng khách, bà chủ nhà người Thái Lan đang ngồi quỳ trên nền đất nhặt rau. Nhìn thấy Mộ Thiện, bà ta vội vàng đứng dậy làm động tác tay, sau đó bà ta chỉ vào mâm cơm trên bàn. Mộ Thiện nở nụ cười cảm kích, cô cảm thấy có lỗi với người phụ nữ này. Cô cũng giơ tay ra hiệu, may mà bà chủ nhà biết một ít tiếng Trung và tiếng Anh nên hai bên có thể nói vài câu

đơn giản. Mộ Thiện nói với bà ấy, cô cùng chồng và anh trai đến đây du lịch. Hôm qua trên đường tình cờ đụng phải một vụ độ súng, bọn cô lánh nạn nên mới lạc đến đây. Bây giờ cô đang nghĩ cách liên lạc với bạn bè Trung Quốc để họ đến ứng cứu. Bà chủ nhà gật đầu lia lịa, bà ta cầm tờ một trăm đô la mỹ tối qua tài xế đưa cho trả lại cho Mộ Thiện. Cô từ chối, nói sẽ ở lại đây vài ngày, hy vọng bà đừng khách sáo. Trong lòng cô thầm nghĩ, một nơi bản thủ như Tam giác vàng, không ngờ người dân lại lương thiện như vậy. Mộ Thiện ăn cơm xong, người phụ nữ ra hiệu cho cô đi theo bà ta đến đầu nhà. Hóa ra ở đây có một con sông rộng khoảng mười mét chảy qua.

Thỉnh thoảng trên sông có thuyền của ngư dân đi lại. Sau nhà có một căn lều, bên trong để vại nước, trên giá còn có tấm xà rồng sạch sẽ. Mộ Thiện biết bà chủ chuẩn bị để cô đi tắm, trong lòng cô rất cảm kích bà ta. Thời tiết ở Thái Lan tương đối nóng nực, sau khi tắm xong, Mộ Thiện sáng khoái vô cùng. Trở về phòng, cô hỏi bà chủ nhà gần đây có chỗ nào có điện thoại. Bà ta nói lên thị trấn mới có, thị trấn cách làng khoảng một ngày đi bộ. Mộ Thiện hỏi bà ta nơi này là địa bàn của ai, bà ta trả lời bằng tiếng Trung rất rõ ràng: “Tướng quân.” Tướng quân Quân Mục Lăng, trùm quân phiệt ma túy duy nhất ở Tam giác vàng có thể lực ngang ngửa Thủ lĩnh vừa bị giết.

Mộ Thiện để ý đến di ảnh người đàn ông treo trên tường. Ông ta mặc quân phục Quốc dân đảng, dưới đề tên bằng tiếng Trung. Cô đoán chủ nhà là quả phụ của vị quân nhân, nên bà ta mới được phép trồng cây anh túc ở đây. Thế nhưng nơi này không có điện thoại, coi như cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, có thể thấy Tướng quân Quân Mục Lăng quản lý chặt chẽ đến mức nào. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn chín giờ sáng. Cô đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, liền hỏi bà chủ nhà tài xế đi đâu. Bà ta lắc đầu, biểu thị không rõ. Mộ Thiện hơi bất an, tài xế cầm phần lớn số tiền của họ, cả súng lục và điện thoại di động. Đúng rồi, còn xe Jeep nữa. Nếu

anh ta bỏ trốn, chắc sẽ không ai để ý. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện đứng bật dậy xông ra cửa. Bên ngoài trời nắng chói chang, trên con đường nhỏ thông ra đường lớn trong làng chỉ có hai ba người dân đi bộ về phía cánh đồng hoa anh túc. Tài xế và chiếc xe Jeep đã biến mất. Mộ Thiện ủ rũ quay về phòng. Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đã tỉnh dậy. Hai người ngơ ngẩn nhìn cô. Mộ Thiện quần một tấm xà rồng nhiều màu sắc. Cô vừa mới tắm gội, mái tóc dài còn ướt xõa xuống bờ vai trắng ngần, làn da trắng mịn, gương mặt cô đẹp lung linh đến nỗi Đinh Hành không thể rời mắt, mà anh cũng không muốn rời mắt. Về phần Trần Bắc Nghiêu, đây là lần đầu tiên anh thấy

cô mặc đồ kiểu này. Cô giống như vừa từ dưới nước đi lên, đẹp không thể tả, mỗi bước đi duyên dáng của cô đều khiến tim anh đập nhanh hơn. Dưới ánh mắt nóng bỏng của hai người đàn ông, trong vô thức Mộ Thiện giơ tay vuốt tóc. Bất gặp vẻ không tự nhiên của cô, Trần Bắc Nghiêu mới có phản ứng trong khi Đinh Hành vẫn không rời mắt khỏi cô.

Trần Bắc Nghiêu cố gắng ngồi dậy, Mộ Thiện lập tức quỳ xuống bên cạnh đỡ anh: “Anh ngồi dậy làm gì?” Anh thuận thế ôm eo cô rồi kéo cô vào lòng. Anh hít hít mùi nước sông trên tóc cô đồng thời nói dịu dàng: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Chúng kiến cảnh tượng không muốn thấy, Đinh Hành giơ tay với bình nước và uống một ngụm. Mộ Thiện kể chuyện tài xế bỏ trốn, sắc mặt hai người dần ông trở nên u ám. Đinh Hành nói với Mộ Thiện: “Nếu là địa bàn của Quân Mục Lăng, chúng ta tạm thời được an toàn.” Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu lúc bị bắt đều bị lấy di động, Đinh Hành sau khi bị thương giao hết vật tùy thân cho thuộc hạ nên hiện tại ba người không thể liên lạc với bên ngoài.

Trần Bắc Nghiêu an ủi Mộ Thiện: “Chúng ta không cần gấp lắm. Anh đoán Tầm cũng phải mất ít nhất bảy tám ngày

mới mò ra chúng ta. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta sẽ nghĩ cách thoát thân.”

Nói đến đây, anh quay sang Đinh Hành: “Đinh thiếu thấy thế nào?”

Mộ Thiện và Đinh Hành hơi bất ngờ.

“Tôi đồng ý.” Đinh Hành trả lời: “Vết thương của tôi và cậu chưa lành hẳn, chúng ta chạy lung tung sẽ càng nguy hiểm hơn.”

“Bà chủ nhà Thái Lan có đáng tin cậy không em?” Trần Bắc Nghiêu hỏi Mộ

Thiện.

Mộ Thiện gật đầu: “Em cảm thấy bà ấy không tồi. Đúng rồi, các anh đói chưa? Ăn cơm trước đi đã.”

Khi cô rời khỏi phòng, Đinh Hành đột nhiên hỏi: “Cậu tin tôi không?”

Trần Bắc Nghiêu lạnh lùng nói: “Tôi tin cô ấy.”

Đinh Hành im lặng vài giây rồi gật đầu: “Tôi cũng vậy.”

Trong lòng hai người đàn ông biết rõ,

từ hôm qua đến giờ, Mộ Thiện đều tỏ thái độ trung lập, như ngầm thông báo với họ, hai người bất cứ ai nhân cơ hội tấn công nhau, cô đều không đồng ý. Đối với Đinh Hành, mối thù giết cha không thể không báo, anh tất nhiên sẽ không tha cho Trần Bắc Nghiêu. Nhưng thời gian trước, việc điều tra quá khứ bi thảm của Trần Bắc Nghiêu đã có ảnh hưởng đến anh. Không phải Đinh Hành bỏ qua thù hận, mà việc nghĩ chuyện hạ sát Trần Bắc Nghiêu khiến lòng anh hơi phức tạp. Hơn nữa giờ đây anh vẫn ở hoàn cảnh nguy hiểm, Mộ Thiện lại kẹp ở giữa, một hành động thiếu suy nghĩ có khả năng liên lụy đến cả ba người, cũng có thể khiến Trần Bắc Nghiêu phản đòn. Suy đi tính lại,

anh thấy nên về thành phố Lâm mới hành động. Chỉ có điều, Trần Bắc Nghiêu có đáng tin cậy không, anh phải cẩn thận mới được. Tâm tư của Trần Bắc Nghiêu cũng gần giống Đinh Hành. Điểm khác biệt duy nhất là anh nghĩ đến chiêu “lạt mềm buộc chặt.” Mộ Thiên được Đinh Hành cứu thoát, chỉ e là cả đời này cô sẽ cảm kích anh ta. Thậm chí cô nảy sinh tình cảm với anh ta, thứ tình cảm này dù không phải là tình yêu đôi lứa nhưng nghĩ đến một lúc cũng khiến anh không thoải mái. Vì vậy muốn cô toàn tâm toàn ý yêu anh, anh cần phải tỏ ra độ lượng. Hai người đàn ông đều có suy tính riêng, nhưng về cơ bản họ đạt được thỏa thuận hòa bình.

Đồ ăn Thái Lan rất cay. Bà chủ nhà tất nhiên không chuẩn bị thức ăn riêng cho họ. Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành cố gắng mãi mới nuốt trôi một ít cơm. Mộ Thiện đành mượn nồi của bà chủ nhà, đi nấu cháo thịt cho họ. Đến tầm trưa ngoài trời vô cùng nóng nực. Mộ Thiện về phòng thấy hai người đàn ông mình ướt đầm mồ hôi. Khí hậu ở đây vừa nóng vừa ẩm ướt, buổi sáng cô đã tắm qua. Còn họ vẫn mặc bộ quần áo dính máu, toàn thân nhớp nháp, khó chịu. Mộ Thiện đi lấy một chậu nước rồi ngồi xuống bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Cô ngó nghiêng, cảm thấy hơi kỳ, thế là cô mượn bà chủ nhà một tấm vải giăng ở giữa hai người đàn ông. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười,

hành động của Mộ Thiên rất hợp ý anh. Anh không muốn Đinh Hành nhìn thấy tướng ngủ của cô, dáng vẻ của cô trong bộ xà rồng hở vai này. Mộ Thiên đâu có nghĩ sâu xa, cô chỉ thấy không được tự nhiên khi lau rửa thân thể một người đàn ông ngay trước mặt người đàn ông khác. Toàn thân Trần Bắc Nghiêu không còn xa lạ với Mộ Thiên, cô cẩn thận cởi áo sơ mi của anh, đôi chiếu che ướm mồ hôi dưới thân anh rồi lau từng tí một. Mộ Thiên nhẹ nhàng tháo vải băng, dùng nước đun sôi rửa sạch. Bà chủ nhà cho cô một ít thảo dược, nói là có ích cho vết thương trúng đạn. Cô đắp thuốc lên vết thương của anh, sau đó thay tấm vải băng sạch sẽ khác. Mặc dù cô băng bó không

chuyên nghiệp nhưng làn nước và thảo dược mát rượi khiến Trần Bắc Nghiêu rất dễ chịu. Anh ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của Mộ Thiện, trông cô rất chuyên tâm, khiến anh cảm thấy cô rất đáng yêu. Nửa người trên lau xong, đến lượt thân dưới. Mộ Thiện lau sạch hai chân Trần Bắc Nghiêu, rửa ráy và bôi thuốc lên vết thương ở đùi. Sau đó cô nhìn anh, hai má hơi ửng đỏ: “Chỗ đó có cần không?” Cô thật sự không rõ, cô không hiểu biết nhiều về thân thể đàn ông. Cô chỉ cho rằng thời tiết nóng bức như vậy, chắc anh không mấy dễ chịu.

“Cần.” Trần Bắc Nghiêu đáp.

Mộ Thiện thận trọng cởi quần lót của Trần Bắc Nghiêu. Dù hai người từng gần gũi nhau nhiều lần nhưng cô chưa bao giờ hầu hạ anh như lúc này. Cô đỏ mặt, trong lòng không có ý nghĩ dung tục nào, cô vắt khô khăn mặt nhẹ nhàng lau cho anh. Trần Bắc Nghiêu bị thương nặng nhưng bản năng vẫn thức dậy. Trước mắt là gương mặt hồng hào xinh đẹp của người phụ nữ anh yêu, làn da trắng ngần của cô lộ ra ngoài tấm xà rồng, bàn tay mềm mại của cô chạm vào chỗ nhạy cảm của anh. Tim Mộ Thiện đập thành thịch khi chứng kiến bộ phận sinh dục của anh từ từ thức tỉnh. Khó khăn lắm cô mới lau xong, vừa định bung chậu nước ra ngoài, tay cô đột nhiên bị anh nắm chặt. Anh

cầm tay cô đưa lên môi hôn nhẹ.

“Em thật không thể hiểu nổi đàn ông các anh.” Mộ Thiện nói nhỏ: “Lúc này vẫn còn...”

Trần Bắc Nghiêu tất nhiên không có dự vọng gì. Phản ứng của anh chỉ là phản xạ có điều kiện, anh cười cười: “Em không hiểu đâu.”

Mộ Thiện không nghĩ ngợi lung tung. Cô giật tay về, giúp anh mặc quần lót mới bà chủ nhà vừa mua. Trần Bắc Nghiêu toàn thân thoải mái dễ chịu, anh cất giọng trầm ấm: “Cảm ơn em.”

Mộ Thiện thấy sắc mặt anh vẫn trắng bệch, cả người đầy vết thương, nhưng ánh mắt anh rất dịu dàng. Cô đột nhiên muốn hôn anh. Nghĩ là làm ngay, Mộ Thiện cúi xuống đặt nụ hôn lên môi Trần Bắc Nghiêu. Tay cô chống hai bên hông anh, không dám đè xuống cũng không dám chạm vào. Lần đầu tiên trong đời Trần Bắc Nghiêu không giơ tay ôm cô vào lòng. Đây là nụ hôn đầu của Mộ Thiện và anh sau nhiều ngày xa cách, hơn nữa lại là cô chủ động. Trần Bắc Nghiêu gần như lập tức đổi thành thế tiến công, dục vọng vừa được cô khơi gợi bùng phát mãnh liệt, đầu lưỡi của anh vô cùng mạnh mẽ, như muốn cuốn lấy cô. Mộ Thiện chiều theo ý anh, một lúc lâu sau

cô mới rời khỏi môi anh. Bốn mắt nhìn nhau, cô phát hiện gương mặt Trần Bắc Nghiêu hơi ửng đỏ, khóe mắt anh tràn ngập ý cười. Điều này khiến trong lòng Mộ Thiện vô cùng dễ chịu. Cô bê chậu nước đứng dậy, Trần Bắc Nghiêu như nghĩ ra điều gì đó, anh bỗng nhiên lên tiếng: “Em còn làm gì nữa?”

Mộ Thiện ngó người, ngập ngừng nói: “Em nhờ Buma, tức bà chủ nhà Thái Lan giúp đỡ, nhưng bà ấy không chịu, cho bao nhiêu tiền cũng không chịu.”

“... Để anh ta tự giải quyết.”

“Anh thử tự mình lau xem có được

không?” Mộ Thiện nói lý lẽ.

Trần Bắc Nghiêu không nói được lời nào, không thể phản bác. Anh chỉ có thể nằm im nhìn cô đi ra ngoài, nhìn bắp chân trắng muốt của cô xuất hiện ở bên kia tấm vải lay động. Trước đó, từ đầu đến cuối cuộc trò chuyện giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành không bỏ sót một từ, anh không hề mở miệng. Lúc này khi cô bình thản cởi áo lau người cho anh, anh mới mỉm cười: “Thiện Thiện, em đúng là thiên thần.”

Mộ Thiện cảm thấy lời nói của Đinh Hành có ý gì đó nhưng cô nhất thời không nghĩ ra. Cô rất nhanh lau sạch

người Đinh Hành. Tuy cô không hầu hạ cẩn thận như Trần Bắc Nghiêu, chỉ lau qua hai chân anh nhưng Đinh Hành cũng có phản ứng. Cũng khó trách Đinh Hành, khi cô gái yêu mến chạm vào từng tác da của mình, thử hỏi có người đàn ông nào nhịn được? Mộ Thiện lặng lẽ tiếp tục công việc, Đinh Hành không rời mắt khỏi cô. Ở một bên tấm vải chỉ có hơi thở nặng nề của hai người. Đúng lúc này, tấm vải được vén lên, Trần Bắc Nghiêu nhìn qua bằng ánh mắt bình tĩnh.

“Thiện Thiện, lấy cho anh chai nước.”

Đinh Hành không để ý đến Trần Bắc Nghiêu, anh gồng hai tay vào sau gáy, hai

chân duỗi thẳng, như thưởng thức từng sự chăm sóc của Mộ Thiện, đồng thời không che giấu phản ứng trung thực của bản thân.

“Vâng.” Mộ Thiện đáp lời, đúng lúc cô lau xong cho Đinh Hành nên đứng dậy bung chậu nước đi ra ngoài cửa. Trần Bắc Nghiêu dõi theo bóng lưng cô, anh thả tay, tấm vải lại buông xuống.

Chương 10: Tình yêu khuyhnh quốc

Một ngày “trời yên biển lặng” cuối cùng cũng trôi qua. Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Thiện có thông tin bất ngờ. Bởi vì ít nhiều vẫn còn dè chừng bà chủ nhà Buma nên ban đêm, Mộ Thiện ngủ không sâu. Hôm sau khi trời mới tờ mờ sáng, phòng khách có tiếng lịch kịch, cô liền thức dậy đi ra ngoài. Buma địu một cái sọt lớn, chuẩn bị rời khỏi nhà. Sau một hồi hỏi thăm, Mộ Thiện nghe nói một sơn cốc cách ngôi làng này chừng hai cây số hôm nay có phiên chợ. Những người buôn bán trên thị trấn sẽ đổ về bán những đồ dùng cần thiết. Trong lòng Mộ Thiện dấy lên tia hy vọng, có lẽ cô sẽ tìm ra cách liên lạc với Lý Thành. Hai người đàn ông vẫn chưa tỉnh, Mộ Thiện không

yên tâm khi để họ ở cùng nhau. Mang súng theo người sẽ không an toàn, để lại nhà cho bất cứ người nào càng không hay. Ngắm đi nghĩ lại, cô giấu khẩu súng vào đồng quần áo, để lại tờ giấy nhắn tin cho Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành rồi cùng Buma lên đường. Hôm chạy trốn đến đây là vào buổi tối, Mộ Thiện không nhìn rõ đường đi nước bước. Hôm nay giữa ban ngày trời sáng, Mộ Thiện đi theo Buma xuống dốc núi, men theo cánh đồng hoa anh túc tiến về phía trước. Cô gặp một trạm gác cách nhà Buma khoảng một trăm mét, trên đó có một người lính cầm súng đứng canh. Mộ Thiện suy đoán, có lẽ cuộc nội loạn xảy ra sau khi Thủ lĩnh bị bọn cô bắt làm con tin có

liên quan đến Tướng quân Quân Mục Lăng. Nếu lúc đó ở đây có trạm lính gác như bình thường, bọn cô làm sao có thể trốn đến nhà Buma? Mộ Thiện không hiểu tình hình này có nghĩa gì, chỉ có thể quay về chờ hai người đàn ông phân tích. Đột nhiên ai đó hét một câu bằng tiếng Thái. Tất cả mọi người trên đường đều dừng lại. Buma cũng dừng bước, bà đưa mắt nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện hiểu ý, trong lòng rất hồi hộp. Một binh lính từ trạm gác đi tới. Anh ta cầm khẩu súng chĩa thẳng vào Mộ Thiện. Buma hình như quen anh ta, bà dùng tiếng Thái nói với anh ta vài câu rồi cúi tởm đô la Mỹ Mộ Thiện đưa cho vào tay anh ta. Người lính xua tay không nhận, anh ta quay sang hỏi

Mộ Thiện: “Người Trung Quốc?” Anh ta nói bằng tiếng Trung khá rõ. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn thẳng anh ta, trông anh ta rất trẻ, chỉ tầm hai mươi tuổi, tướng mạo giống người Trung Quốc, có làn da ngăm đen.

Cô trả lời: “Vâng, tôi đi theo đoàn tới sông Mê Kông du lịch, tối hôm trước không hiểu vì sao chỗ nào cũng nghe tiếng súng nổ. Có kẻ tấn công cả vào khách sạn, tôi sợ quá bỏ chạy ra ngoài, liền bị hai tên lính đuổi theo. Tôi chạy đến đây và được Buma cứu giúp.”

Người lính tư lự vài giây rồi nói: “Bọn họ mặc quần áo như thế nào?”

Mộ Thiện mô tả quân phục đám lính trong doanh trại của Thủ lĩnh. Người lính gật đầu, anh ta lại hỏi tỉ mỉ thông tin về Mộ Thiện, như tên tuổi, quê quán. Cô bịa một cái tên giả, nói là người Bắc Kinh. Người lính hỏi xong thu khẩu súng lại: “Bây giờ các ngã đường bị phong tỏa rồi, chị đừng đi lung tung. Vài ngày nữa đường xá thông rồi chị đến chỗ tôi đăng ký, tôi sẽ đưa chị rời khỏi đây.” Mộ Thiện thấy anh ta còn trẻ nên mới bịa chuyện, không ngờ anh ta tin ngay, còn hứa sẽ đưa cô đi khỏi nơi này. Cô cảm kích nói: “Cảm ơn cậu.” Mộ Thiện lại lần nữa có cảm nhận sâu sắc, trong khu vực các băng nhóm ma túy đóng chiếm

vẫn tồn tại những người dân tốt bụng. Người lính cười cười, để lộ hàm răng trắng bóng. Anh ta lại hỏi: “Tôi nghe nói con gái đại lục rất dữ tợn, nhìn chị có thấy thế đâu?” Anh ta lớn lên ở Thái Lan, từ “dữ tợn” tất nhiên là so với phụ nữ Thái Lan.

Nhìn gương mặt chất phác của người lính, Mộ Thiện đột nhiên nhớ tới những binh lính gục ngã trước mũi súng của cô hôm nào. Liệu có một ngày trong tương lai, chàng trai trẻ này cũng chết ở đâu đó như đám binh lính kia không? Rốt cuộc đây là luật đời gì?

Cô lên tiếng: “Hôm nào rảnh rất vui

nếu cậu đến Trung Quốc chơi, tôi sẽ làm hướng dẫn viên miễn phí.”

“Thật không?”

Mộ Thiện gật đầu và cho người lính số điện thoại của cô ở Trung Quốc. Cô nghĩ cho anh ta số điện thoại chắc sẽ không nguy hiểm. Có lẽ bị cảm động bởi sự chân thành của Mộ Thiện, người lính tháo trên cổ áo tám huy hiệu hình ngôi sao nền trắng viền đỏ, trình trọng đặt vào tay Mộ Thiện.

“Nếu có người hỏi, chị hãy cho họ xem cái này.”

“Cảm ơn cậu, rất cảm ơn cậu.”

Khi Mộ Thiện ngỏ ý muốn gọi nhờ điện thoại, người lính nói anh ta không có điện thoại, chỉ có máy bộ đàm. Anh ta cho biết chỉ đội trưởng mới được dùng điện thoại. Mộ Thiện cười nói không cần làm phiền, cô sẽ đi đến thị trấn gọi điện thoại sau. Khi Mộ Thiện lên đường, người lính lại chạy về trạm gác. Mộ Thiện quay đầu bắt gặp hình ảnh người lính mặc quân phục màu xanh đứng cô độc dưới ánh nắng mặt trời. Cô thầm nghĩ: bản tính của con người vốn lương thiện, nếu có thể phục thiện, ngay từ đầu ai muốn làm điều ác? Còn Trần Bắc Nghiêu thì sao? Mộ Thiện nhớ ông ngoại

anh từng nói, tuy anh có tính cách lạnh lùng nhưng bản chất là người hiền lành. Lúc đó trong lòng cô, anh là người trong sáng nhất. Bao nhiêu năm sau, hai tay anh dính đầy máu, thiện tâm vốn có của anh bị chôn sâu dưới lợi ích và thù hận, hay là được che dấu ở một nơi cô không nhìn thấy? Cô và anh đi tới đâu mới là tận cùng? Khoảng mười mấy phút sau, Mộ Thiện và Buma đi đến một khu đất bằng ở đầu sơn cốc. Trên đường đi thỉnh thoảng có binh sĩ xét hỏi, Mộ Thiện liền lấy ra tấm huy hiệu, đám lính đều phát tay để cô đi qua. Chợ phiên chỉ là một nơi người bán đồ hàng tiêu dùng xuống đất hoặc bày bán ngay trên xe công nông. Bởi vì đường đi bị phong tỏa nên hôm

nay người bán từ thị trấn xuống rất ít. Cũng có một số người dân địa phương mang đồ của nhà đi bán như cá tươi, gia cầm... Buma đem theo mười tám khăn sợi do bà tự đan, đổi lấy gạo và rau xanh. Mộ Thiện nhờ bà mua mấy con cá và một con gà. Ở đây không bán thuốc và băng y tế, cô chỉ có thể mua ít vải trắng sạch sẽ và thảo dược. Mộ Thiện mượn máy di động của một người bán hàng nhưng vùng rừng núi này không hề có sóng. Xem ra cô phải đi ra thị trấn mới có thể liên lạc với Lý Thành. Quy mô của chợ phiên khá nhỏ, Mộ Thiện và Buma dạo một vòng, mua hết vật phẩm cần thiết mới chỉ mất hơn nửa tiếng. Lúc này mặt trời lên đến đỉnh đầu, hai người

phụ nữ tay xách nách mang, người dầm mồ hôi. Hai người cuối cùng cũng về đến nhà, Mộ Thiện cùng Buma đem đồ cất vào bếp. Có lẽ bị chi phối bởi cuộc sống yên bình của những người dân, tâm trạng cô nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô nghĩ, bọn họ ở Tam giác vàng vẫn có thể sống bình ổn, trong khi đó cô và Trần Bắc Nghiêu ở một nơi trị an khá tốt như thành phố Lâm lại suốt ngày không vui. Mộ Thiện không vội vào phòng xem tình hình hai người đàn ông. Cô đi tắm rửa rồi mới qua bên đó. Cả hai đã tỉnh dậy từ lâu, và ăn sạch bát cháo cô để sẵn trên nền đất. Mộ Thiện không biết sau khi cô rời khỏi phòng, hai người còn nói chuyện với nhau? Nhìn vẻ mặt của họ, tình hình

không đến nỗi tệ lắm.

Nghĩ đến câu Mộ Thiện viết trên tờ giấy “Kỉ sở bất dục, vật thi ư nhân”, Trần Bắc Nghiêu hơi điên tiết. Anh vốn không cảm thấy gì, nhưng khi Đinh Hành cầm tờ giấy Mộ Thiện để lại cho anh ta và lầm nhảm đúng câu này, anh mới biết cô coi anh và Đinh Hành cùng một loại người. Nhưng khi bắt gặp gương mặt đỏ ửng rạng rỡ của Mộ Thiện, khí sắc tốt hơn hôm qua, nổi bực tức của Trần Bắc Nghiêu bay mất.

Đinh Hành tất nhiên cũng chú ý đến sự thay đổi của cô, anh dịu dàng hỏi: “Có tin vui sao?”

Mộ Thiện lắc đầu: “Là tin xấu, chắc sẽ làm các anh thất vọng.” Cô kể chuyện đường đi bị phong tỏa và việc khu vực này không thể liên lạc được. Sau đó cô rút huy hiệu ra: “Có cái huy hiệu này cũng chỉ dùng được cho mình em. Hơn nữa, một khi ra khỏi khu vực này, không biết nó còn có tác dụng không?”

Trần Bắc Nghiêu cầm cái huy hiệu lên xem, anh mỉm cười: “Em giỏi thật đấy, huy hiệu của Quốc dân đảng em cũng kiếm được?”

“Tên lính đó có đáng tin không?”
Đinh Hành hỏi.

Mộ Thiện cầm lại tấm huy hiệu: “Đối xử với người bằng lòng chân thành cũng không phức tạp như các anh tưởng đâu.”

Hai người đàn ông im lặng.

Mộ Thiện ngẩng đầu cười: “Chúng ta làm thế nào để đi vào thị trấn, hai anh tìm ra cách chưa?” Cô biết khi rơi vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và tài trí của hai người đàn ông này.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu nhìn cô: “Sáng nay anh và Đinh thiếu đã bàn bạc,

khoảng bốn năm ngày nữa, chúng ta sẽ đi bằng đường thủy.”

“Đường thủy?”

Đinh Hành tiếp lời: “Chúng ta sẽ xuất phát lúc nửa đêm.”

Mộ Thiện bất ngờ nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng sông nhỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Thuyền rất dễ kiếm, ngay sau nhà Buma cũng có một con thuyền. Nhưng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều bị thương nặng, cho dù nghỉ ngơi thêm bốn năm ngày đi chẳng nữa, liệu họ có thể ngồi thuyền được không? Quả nhiên Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: “Em bảo Buma

kiếm một ít thuốc phiện, lúc lên đường
bạn anh có thể dùng tới.”

“... Được. Em đi nấu cơm đây.” Bạn
họ đã quyết định, chắc chắn sẽ là cách
tốt nhất. Cô chỉ có thể cố gắng giúp cả
hai hồi phục sức khỏe một cách nhanh
nhất, để họ đỡ phải bất đắc dĩ giảm cơn
đau bằng thuốc phiện.

Nhắc đến nấu cơm, cả Trần Bắc
Nghieu và Đinh Hành đều nhìn Mộ
Thiện. Sau một ngày khủng khiếp, ba
người cuối cùng tạm lánh nạn ở thôn nhỏ
này. Họ đã bàn bạc xong cách thức chạy
trốn, tuy con đường phía trước vô cùng
gian nan nhưng cả ba đều là người rất

thông minh, họ không lo nghĩ những điều vô ích. Bây giờ nghe Mộ Thiện nói đi nấu cơm, cả Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều tỏ ra thích thú, chỉ là xuất phát điểm của họ không giống nhau.

“Em nấu?” Trần Bắc Nghiêu nghi hoặc. Anh không ngờ Mộ Thiện biết nấu ăn, thời thanh niên cô nói ở nhà cô không bao giờ phải xuống bếp, khi ở cùng nhau, tất nhiên anh không để tay cô dính dầu mỡ.

Mộ Thiện bật cười: “Anh ngạc nhiên lắm sao? mấy năm nay em sống một mình toàn tự nấu ăn, ít nhất không đến nỗi khó nuốt lắm.”

Đinh Hành mỉm cười: “Không khó nuốt một chút nào. Tay nghề của em rất ổn, anh đã cảm thấy đói rồi.”

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu thăm lại, vài giây sau anh mới lên tiếng: “... Được, anh chờ em trở tài.”

Buma đã đi ngủ trưa. Mộ Thiện nấu canh gà và hấp cá. Trong thời gian chờ đợi, cô lại lau người cho Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành, cô kéo tấm màn che sang một bên, bỏ hết quần áo vào chậu giặt rồi dặn dò: “Em đi giặt quần áo, các anh nếu không ngủ thì để ý nhà bếp giúp em. Nhỡ canh tràn ra ngoài nhớ

gọi em một tiếng.” Trần Bắc Nghiêu nhìn hai quần lót đàn ông vừa thay ra trong chậu giặt, anh không thay đổi sắc mặt, vồ vồ xuống chiếu cói bên cạnh mình: “Em bận rộn cả ngày rồi, lại đây ngủ một lát đi. Quần áo để Buma giặt.” Đinh Hành cũng thấy Mộ Thiện đi giặt cả quần áo của mình thì vô cùng dễ chịu: “Em nghỉ ngơi một lát đi.” Mộ Thiện không thể nói Buma bảo thủ không chịu giặt quần áo đàn ông. Cô cũng không thể ném quần lót vào thùng rác rồi nhờ Buma đi mua quần mới. Một quả phụ sống một mình suốt ngày đi mua quần lót đàn ông, người khác biết được sẽ nghĩ gì?

Cô cười cười: “Em xong nhanh thôi.”

Nói rồi không đợi Trần Bắc Nghiêu lên tiếng, cô liền đi ra ngoài. Mộ Thiện giặt xong quần áo trở về phòng, quả thật rất mệt mỏi. Cô lại kéo tấm màn che hai bên và nằm xuống cạnh Trần Bắc Nghiêu: “Em ngủ nửa tiếng.” Trần Bắc Nghiêu gật đầu. Mộ Thiện nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trần Bắc Nghiêu nhìn thấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, anh giờ tay nhẹ nhàng lau sạch. Anh muốn hôn cô nhưng lại sợ làm cô tỉnh giấc. Anh từ từ nắm chặt tay cô, bàn tay mềm mại như không có xương, chỉ vì thường đánh chữ nên lòng bàn tay xuất hiện vết chai. Trần Bắc Nghiêu nhớ lại câu nói của cô vừa rồi, mấy năm nay cô toàn tự nấu cơm. Anh sờ lên chai tay của cô, cảm thấy

trong tám năm xa cách, cô đã rèn luyện và trưởng thành rồi. Anh muốn nâng niu người phụ nữ nằm bên cạnh mình như một viên ngọc quý trong lòng bàn tay. Trần Bắc Nghiêu không nhận được đưa tay cô lên miệng, anh muốn hôn lên những vết tích của năm tháng in vào lòng bàn tay cô. Vừa chạm vào làn da cô, anh liền ngửi thấy mùi nước sông thoang thoang. Anh đột nhiên nhớ đến Đình Hành nằm ở phía đối diện, nhớ đến đồng quần áo của anh ta ở trong chậu. Trần Bắc Nghiêu lập tức dừng lại. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu đưa những ngón tay thon dài của Mộ Thiên vào miệng nhẹ nhàng ngậm lấy. Nhìn gương mặt bình thản trong giấc ngủ say của cô, một cảm

giác che chở mãnh liệt dội vào lòng anh. Anh như chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào, đầu óc anh chỉ có một ý nghĩ: cô thật tốt đẹp. Dù phía trước là vực sâu không đáy, dù có phải xoay chuyển càn khôn, anh cũng sẽ đưa cô rời khỏi Tam giác vàng. Mộ Thiện ngủ khoảng một giờ sau mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt, cô trông thấy Trần Bắc Nghiêu đang ngắm nhìn mình. Không đợi cô định thần lại, anh giờ tay giữ gáy cô và cúi xuống hôn cô. Trần Bắc Nghiêu không nhận được, muốn hôn là hôn. Mộ Thiện bị mê hoặc trong nụ hôn cuồng nhiệt của anh. Đầu cô lại một lần nữa xuất hiện câu hỏi, cô và Trần Bắc Nghiêu đi đến đâu mới là tận cùng? Vào thời khắc này, cô không muốn rời xa

anh hơn bất cứ lúc nào. Nhưng khi trở về phải đối mặt với hiện thực thì sao? Nghĩ đến đây, đầu lưỡi Mộ Thiện hơi cứng lại, rồi thở dài một hơi. Trần Bắc Nghiêu nhạy bén phát hiện ra sự thay đổi của cô, anh rời khỏi môi Mộ Thiện, cô cười nói: “Em... em đi xem nồi canh.” Trần Bắc Nghiêu dõi theo dáng đi vội vã của cô, anh không kiềm chế nổi thè lưỡi liếm môi.

Ở góc bên này, Đinh Hành nghe rõ những thanh âm mờ ám của hai người? Anh quay đầu nhìn ra cửa sổ, nhưng bên ngoài bầu trời trong vắt, không một áng mây, tầm nhìn hạn hẹp khiến anh không thể dừng mắt ở một nơi nào đó để giải

tỏa.

Vài phút sau, Mộ Thiện và Buma lần lượt mang cơm lên nhà. Buma tuy bảo thủ nhưng những việc chăm sóc bệnh nhân như đút cơm bà không hề quản ngại. Trần Bắc Nghiêu vốn đang mải suy nghĩ nên không để ý đến Mộ Thiện. Đến lúc ngẩng đầu, anh mới nhìn thấy cô ngồi xuống cạnh mình, trước mặt là khay cơm canh thơm phức. Do bị thương, lưỡi Trần Bắc Nghiêu không còn cảm giác, nhưng trước bát canh gà vàng óng và đĩa cá hấp ngon mắt, anh liền cử động ngón tay cái tỏ ý khen ngợi.

Trần Bắc Nghiêu bỗng nghĩ: “Định

Hành ăn bằng cách nào?”

“Buma đút cho anh ấy.” Mộ Thiện múc một thìa canh đưa lên miệng thổi, cô sợ còn nóng nên thè lưỡi liếm thử mới đưa vào miệng anh.

Trần Bắc Nghiêu há mồm uống hết, anh cảm thấy mùi vị hấp dẫn vô cùng.

Mộ Thiện gỡ hết xương cá từ lúc ở dưới bếp, cô gọt miếng cá, miệng lầm bầm: “Hình như vẫn phải gỡ xương nhỏ.”

“Thiện Thiện, miệng anh không bị thương đâu.”

Mộ Thiện phì cười: “Em quên mất.”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười nhìn Mộ Thiện, như muốn nói với cô, miệng anh không bị thương, chẳng phải vừa rồi cô mới hường thụ hay sao? Mộ Thiện đỏ mặt, Trần Bắc Nghiêu lại nói nhỏ: “Quan tâm quá sẽ loạn đó.” Mộ Thiện vừa định đáp lời, phía bên kia tấm màn che đột nhiên vang lên tiếng ho của Đinh Hành, Mộ Thiện đặt bát cơm xuống khay, đứng dậy vén màn đi qua bên đó. Đinh Hành đang ngồi thẳng, tay anh ôm cổ ho sặc sụa.

Mộ Thiện vội kêu Buma đi lấy dấm. Đinh Hành ngửi thấy mùi dấm liền cau

mày: “Tôi không cần... một lát sẽ đỡ ngay.”

“Bị hóc xương cá không phải chuyện nhỏ đâu.” Mộ Thiện vỗ lưng Đinh Hành, nói giọng dịu dàng.

Đinh Hành nhìn nửa bát dấm trong tay Mộ Thiện, anh mỉm cười rồi uống sạch.

“Cả đời này chắc tôi chưa bao giờ uống nhiều dấm như vậy.” Anh nhăn nhó.

“Anh thấy đỡ hơn chưa?”

Đinh Hành gật đầu.

“Anh ăn từ từ thôi.” Mộ Thiện nói, cô không yên tâm, đón cái bát và thìa trong tay Buma rồi tỉ mỉ gỡ hết xương nhỏ.

Đinh Hành không rời mắt khỏi Mộ Thiện: “Là tôi ăn vội quá.”

Mộ Thiện mỉm cười: “Trong nồi vẫn còn nhiều, anh cứ ăn từ từ.” Nói xong cô đứng dậy đi sang bên kia tấm màn che. Đinh Hành nhìn đồng thịt cá trong bát, anh đột nhiên thấy cổ họng vẫn còn đau buốt.

Dưới sự chăm sóc chu đáo của Mộ

Thiện, vết thương của hai người dần hồi phục, khí sắc của họ mỗi ngày một tốt hơn. Mộ Thiện dò hỏi ra, đi thuyền một đêm là có thể đến thị trấn gần nhất. Nhưng trên sông thường có binh lính tuần tra, có thể lọt qua tầm mắt của họ hay không cần đến sự may mắn. Nhưng cũng chỉ còn cách đó. Vào ngày thứ tư, thời tiết nóng nực hơn bình thường. Buổi tối khi Mộ Thiện lau người cho Đinh Hành, cô cảm thấy thân thể anh hơi nóng. Lúc đầu cô không để ý, nhưng sau đó khi lau người Trần Bắc Nghiêu, cô mới cảm thấy nhiệt độ khác biệt khá lớn. Mộ Thiện lập tức đi lấy cặp nhiệt độ đưa cho Đinh Hành. Trong Đinh Hành tương đối uể oải, anh cau mày nói không cần. Mộ

Thiện bắt anh giờ tay rồi kẹp nhiệt độ vào nách anh. Vài phút sau Mộ Thiện rút cặp nhiệt độ ra kiểm tra, là 39 độ. Cô hơi hốt hoảng, mở vết thương của anh ra xem, quả nhiên vết thương mưng mủ, là biểu hiện của sự nhiễm trùng. Mặt Đinh Hành đỏ một cách không bình thường, ánh mắt đờ đẫn. Bất gặp vẻ căng thẳng của Mộ Thiện, anh trấn an cô: “Em đừng lo, tôi có thể chịu đựng.” Mộ Thiện tuy không làm nghề y, nhưng cô cũng từng nghe nói đến hậu quả nghiêm trọng của việc vết thương đạn bắn bị nhiễm trùng. “Không được!” Cô cất giọng cương quyết: “Tôi sẽ đi tìm bác sỹ.”

Cô lại bước qua tấm vải về bên Trần

Bắc Nghiêu: “Vết thương của Đinh Hành hình như bị nhiễm trùng rồi. Em phải đi tìm bác sỹ.” Nói thì nói vậy nhưng cả ba người đều biết, đã mấy ngày trôi qua, tình hình bên ngoài chắc chắn vẫn còn căng thẳng. Lúc này đi tìm bác sỹ khám cho bệnh nhân bị đạn bắn là một việc làm rất mạo hiểm. Vì vậy, Đinh Hành mới nói anh có thể chịu đựng.

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt về phía Đinh Hành: “Dìu anh qua bên đó xem thế nào.”

Mộ Thiện không lên tiếng, anh và Đinh Hành cùng một loại người, đối với vết thương kiểu này chắc chắn có kinh

nghiệm hơn cô. Trần Bắc Nghiêu tựa vào Mộ Thiện, khó nhọc tiến lại gần Đình Hành.

“Đúng là bị nhiễm trùng rồi.” Ánh mắt anh tối lại: “Liệu có thể tìm được một bác sỹ đáng tin cậy không?”

Mộ Thiện đáp: “Buma nói, trong thôn có ông bác sỹ già sống một mình. Ông ta từng là bác sỹ quân y, em bảo Buma đi mời ông ấy đến đây rồi tính tiếp.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, Đình Hành nói nhỏ với Mộ Thiện: “Em hãy cẩn thận, đừng mạo hiểm quá.”

Mộ Thiện nghĩ, cùng lắm là nhét cho ông bác sỹ nhiều tiền để ông ta ngậm miệng. Hơn nữa cô nghĩ, ông ta hành nghề y nhiều năm, chắc cũng có lòng trắc ẩn. Còn Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành lại có chung ý nghĩ: nếu ông bác sỹ không nghe lời, họ sẽ giết người diệt khẩu. Mộ Thiện kể tình hình với Buma, Buma tưởng Đinh Hành là anh trai Mộ Thiện, không nói không rằng lập tức đi tìm bác sỹ. Một lúc sau, bà một mình quay về, nói với Mộ Thiện, ông bác sỹ muốn nhận tiền trước mới chịu đến đây. Trên người Mộ Thiện chỉ còn lại hơn một trăm đô la Mỹ. Cô vốn có ý định đưa tờ một trăm cho ông bác sỹ, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cô chỉ đưa cho Buma tờ

hai mươi đô la. Khoảng mười phút sau, ông bác sỹ đến nơi. Ông ta không cao lắm, tầm năm mươi tuổi, hai mắt ti hí trông không có thiện cảm. Bác sỹ vào nhà, vừa nhìn thấy Mộ Thiện liền cau mày: “Người đại lục?” Ông ta biết nói tiếng Trung. Mộ Thiện nghĩ thầm, hóa ra bác sỹ là người của Quốc dân đảng. Nhưng người đại lục thì có gì đáng nhể mặt nhịu mày đến vậy?

“Vâng, tôi từ Bắc Kinh đến đây du lịch. Vài ngày trước anh trai tôi bị trúng đạn.” Mộ Thiện trả lời.

Ông bác sỹ gật đầu đi vào phòng trong. Ông ta hơi sững người khi thấy

tắm vải treo giữa phòng. Mộ Thiện đưa ông ta đến chỗ Đinh Hành. Ông ta kiểm tra vết thương, sờ trán Đinh Hành rồi lắc đầu: “Nhiễm trùng nặng quá, không dễ chữa trị.”

Mộ Thiện hiểu ý, rút tờ một trăm đô la dúm vào tay ông ta: “Bác sỹ xin hãy cứu anh trai tôi.”

Ông bác sỹ bỏ tờ tiền vào túi áo, chỉ tay vào vết thương của Đinh Hành: “Ai xử lý vết thương này, không nhiễm trùng mới lạ. Tình hình bây giờ rất nghiêm trọng, thuốc cũng không dễ kiếm.”

“Bác sỹ, tôi chỉ có từng đó tiền.” Mộ

Thiện lên tiếng.

Ông bác sỹ đưa mắt nhìn cô rồi quay sang nói với Buma vài câu tiếng Thái. Buma đi ra ngoài, một lát sau bà cầm tờ một trăm đô la đưa cho bác sỹ. Bác sỹ nhận tiền mới bắt đầu mở hộp thuốc ông ta mang theo xử lý vết thương cho Đinh Hành. Mộ Thiện cảm thấy rất khó chịu, Buma giúp bọn cô nhiều như vậy, bây giờ bà lại phải lấy số tiền cô đưa cho bà làm tiền thuốc. Ông bác sỹ này rõ ràng thừa nước đục thả câu, ức hiếp người lương thiện. Nhưng Mộ Thiện cố gắng nhẫn nhịn. Khoảng một giờ sau, bác sỹ cuối cùng cũng xử lý xong vết thương. Ông ta đưa cho Mộ Thiện một số thảo

được, dặn cô cách sử dụng. Sau đó ông ta nói: “Đây là lượng thuốc dùng trong ba ngày. Ba ngày sau hết thuốc cô hãy đến chỗ tôi lấy thêm.”

Mộ Thiện tất nhiên hiểu ý, ba ngày sau lại phải bỏ tiền mua thuốc. Khi gặp vẻ ngập ngừng của Mộ Thiện, ông bác sỹ đột ngột chuyển đề tài: “Tôi nghe nói mấy ngày trước có tàn binh của Thủ lĩnh Khunda trốn đến nơi này. Bây giờ Tướng quân thưởng một trăm đô la nếu bắt được một người, cậu này không phải lính đào ngũ đấy chứ?”

Mộ Thiện im lặng trong giây lát, sau đó cô cười nói: “Ông đợi một lát, tôi

nhớ còn một cái đồng hồ có thể đưa cho ông. Xin ông hãy cho tôi lượng thuốc đủ dùng.”

“Cho tôi xem trước đã.” Bác sỹ ra ngoài đợi ở phòng khách.

Mộ Thiện đóng cửa phòng rồi đi về chỗ của Trần Bắc Nghiêu, cô bắt đầu lục tung đồng quần áo. Ở phía bên kia, Đinh Hành vừa thở nặng nhọc vừa đưa mắt ra hiệu Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện cuối cùng mò thấy khẩu súng, cô cầm nó đi ra cửa. Ngoảnh đầu bắt gặp hai người đàn ông đang chăm chú nhìn mình, Mộ Thiện nói nhỏ: “Em đi dọa ông ta... Loại người tham lam như vậy, không cho ông ta biết

thể nào là sợ hãi, chỉ e vừa nhận tiền của chúng ta xong, quay lưng là đi lĩnh thưởng ngay.” Cô nắm chặt khẩu súng, người không nhúc nhích. Lòng bàn tay cô nhể nhại mồ hôi từ bao giờ. Cô đặt ngón tay lên nòng súng, giữ chặt rồi lại thả lỏng.

“Không thể để người này sống sót.”
Đinh Hành lên tiếng.

“Không được.” Mộ Thiện đặt tay lên chốt cửa. Cô cảm thấy ông bác sỹ tuy đáng ghét nhưng không đến nỗi phải chết. Nếu bắt cô giết người vô tội vì sự an nguy của mình, cô không làm được điều đó. Cô chỉ muốn hù dọa ông ta, cô biết

loại người như ông ta nhất gan sợ chết, sẽ không dám làm ầm ĩ. Thế nhưng chuyện này hoàn toàn khác vụ cầm súng giết người trong mấy ngày trước. Bây giờ bảo Mộ Thiện ra ngoài, cầm súng uy hiếp một ông già tay không tác sát, cô cảm thấy vô cùng khó khăn. Cô không bao giờ có thể ngờ, cuộc đời này cô cũng có lúc cầm súng đe dọa người khác. Trần Bắc Nghiêu nhìn ra sự do dự của Mộ Thiện, anh chống tay xuống thành ghế, từ từ đứng dậy.

“Anh định làm gì vậy?” Mộ Thiện nghe thấy tiếng động liền quay lại đỡ anh. Cùng lúc đó, anh vươn tay nhanh như tia chớp giật khẩu súng trong tay cô.

“Đề anh.” Trần Bắc Nghiêu từ từ nói:
“Em yên tâm, anh sẽ không giết ông ta.”

“Nhưng anh không thể đứng...”

“Mặc quần áo cho anh, gọi ông ta vào đây.”

Chỉ mặc áo sơ mi ngắn tay và quần ngắn cũng mất tầm mười phút. Trán Trần Bắc Nghiêu chảy đầy mồ hôi. Anh tỏ ra cương quyết, Mộ Thiên đành phải làm theo ý anh. Cô ra ngoài gọi ông bác sỹ. Khi cô vào bác sỹ đi vào phòng, cả hai đều thần thờ. Trần Bắc Nghiêu đứng

trước cửa sổ, anh đứng thẳng chứ không tựa vào đâu, cứ như người không hề hấn gì. Trong bộ quần áo xanh bộ đội, thân hình anh càng cao lớn hơn. Thần sắc của anh rất lạnh lùng, ánh mắt sắc bén sát khí hùng hực. Chỉ nhìn anh từ xa cũng có cảm giác ngọt ngào và sợ hãi.

“Thiện Thiện, em ra ngoài trước đi.”
Trần Bắc Nghiêu từ từ ngồi xuống ghế, tiện tay đặt khẩu súng lên bàn.

Mộ Thiện đứng ngay ngoài cửa phòng, cô cảm thấy hơi bất an. Một lúc sau, trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của ông bác sỹ, vài giây sau lại im bật. Mộ Thiện vừa kinh ngạc vừa nghi

hoặc, Trần Bắc Nghiêu nói không giết ông ta, anh chắc chắn sẽ không hạ sát. Lẽ nào anh làm ông bác sỹ tàn phế, nhưng cô không hề nghe thấy tiếng súng nổ? Hơn nữa với tình trạng sức khỏe của anh bây giờ, dù có đánh nhau cũng chưa chắc đánh lại ông bác sỹ. Mộ Thiện còn đang lo lắng, cửa phòng đột ngột mở toang. Ông bác sỹ lão đảo vội ra ngoài, ông ta nhét tờ một trăm đô la Mỹ vào tay Mộ Thiện, miệng lắp bắp: “Tôi xin lỗi... hai mươi... hai mươi đô là đủ rồi.” Nói xong không đợi Mộ Thiện lên tiếng, ông ta cuống cuống chạy. Buma cũng nghi hoặc, bà giải thích với Mộ Thiện, ông bác sỹ này rất khó tính, đây là lần đầu tiên thấy ông ta dễ ăn nói như vậy. Mộ

Thiện chạy vào phòng, Trần Bắc Nghiê^u đang tựa vào thành ghế thở h^on h^on. Nhìn thấy cô, anh ng^oi thẳng người: “Em yên tâm đi, ông ta sẽ không dám nói lung tung.”

M^o Thiện vô cùng xót xa v^oi đến đ^o anh nằm xuống: “Anh đã như vậy rồi còn cố làm gì?”

Trần Bắc Nghiê^u nằm một lúc rồi nhẹ nhàng cầm tay cô.

Anh chưa bao giờ có một cảm giác mãnh liệt như lúc này, mấy thứ như súng ông không nên nằm trong tay cô. Vừa rồi nhìn cô nắm chặt khẩu súng đứng im ở

đó, anh có thể nhận ra tâm trạng mâu thuẫn trong cô. Điều đó khiến anh tự nhiên chán ghét bản thân đã đẩy cô vào tình cảnh buộc phải cầm súng giết người. Trần Bắc Nghiêu bỏ khẩu súng xuống dưới gối, anh nói nhẹ nhàng: “Sau này em đừng đụng đến súng nữa. Những chuyện tương tự, để anh làm là được rồi.”

Mộ Thiện lặng người, khóe mắt hơi cay cay.

Đinh Hành nằm bất động ở góc bên kia, anh thấy tất cả, từ cảnh Trần Bắc Nghiêu mặt trắng bệch cố gắng đứng dậy; cảnh anh bóp cổ ông bác sỹ; ánh mắt anh

đầy sát khí; cảnh sau khi ông bác sỹ ra ngoài, Trần Bắc Nghiêu suýt nữa ngã xuống nền nhà, nhưng khi Mộ Thiện đi vào, anh lại tỏ ra như không có chuyện gì. Vào giây phút này, Đinh Hành còn phải chứng kiến cảnh Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu quỳn luyến ôm chặt nhau, quên cả sự tồn tại của anh. Có lẽ ông bác sỹ quân y đúng là người có kinh nghiệm chữa trị vết thương đạn bắn, đến sáng ngày hôm sau, Đinh Hành hạ sốt hoàn toàn. Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm, ba người quyết định lên đường ngay buổi tối hôm đó. Lúc mười một giờ đêm, Mộ Thiện thay quần áo trong phòng của Buma rồi đi ra phòng khách. Buma ôm miệng cười, ánh mắt hiền hòa. Mộ Thiện

nhìn qua gương, không khỏi phì cười. Cô mặc bộ đồ thùng thình của Buma không khác gì trẻ con diện đồ người lớn. Khi cô ra khỏi phòng, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều mỉm cười khi thấy bộ dạng của cô. Khói thuốc phiện ở trong phòng vẫn chưa bay hết, bọn họ mặc quần áo cũ kỹ, tuy ngồi yên một chỗ nhưng dáng người họ vẫn cao lớn nổi bật. Trên tay Trần Bắc Nghiêu còn cầm điếu thuốc phiện, anh hơi nheo mắt, hai đồng tử sáng lấp lánh. Đinh Hành cũng lấy lại tinh thần hơn mấy ngày trước, anh nói với Mộ Thiện: “Đáng yêu quá.” Mộ Thiện rất hiếm khi được khen là đáng yêu nên cô không mấy lưu tâm. Cô tiến lên đỡ Đinh Hành đứng dậy rồi lấy cây

gậy đã chuẩn bị từ trước đưa cho anh. Sau đó cô lại dìu Trần Bắc Nghiêu. Khi Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, môi anh vô tình lướt qua tai cô, anh nói nhỏ: “Em rất gợi cảm.” Càng gần tới giờ xuất phát, Mộ Thiên càng hồi hộp, nóng lòng. Nhưng hai người đàn ông sau khi hút thuốc phiện tỏ ra rất thoải mái, thậm chí còn trêu chọc cô. Cô không biết bọn họ thật sự không biết sợ hãi hay bị thuốc phiện làm cho hưng phấn lạ thường. Khi ba người đi ra phòng khách, Buma đột nhiên thay đổi sắc mặt khi thấy Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành, bà đưa tay chấm nước mắt. Có lẽ bà nhớ đến ông chồng đã khuất qua bóng dáng của hai người đàn ông. Cả hai lên tiếng cảm ơn sự giúp

đờ của Buma trong những ngày qua. Bốn người đi ra phía sau ngôi nhà, nơi có con sông nhỏ chảy qua. Lúc này mặt sông tối đen, chỉ thấp thoáng ánh đèn của nhà dân phía xa xa và những vì sao trên bầu trời.

Một con thuyền dài khoảng năm mét, rộng một mét giống một chiếc lá lạng lẽ đậu ở bờ sông. Khoang thuyền hiện lên dưới ánh đèn mờ nhạt, bên trong trống không. Ba người đứng ở mạn thuyền chào tạm biệt Buma. Buma chấp hai tay trước ngực, bà nói một câu tiếng Trung: “Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành^[1], tạm biệt.”

[1] Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành:

một câu trong Kinh Phật, có nghĩa “Mọi điều ác đừng làm, hãy làm những điều thiện.”

Hai người đàn ông không lên tiếng. Một ngày qua, Mộ Thiện trở nên thân thiết với Buma, nên khi thấy vậy khoe mắt cô cay cay, rồi cô cũng chấp hai tay trước ngực cung kính cúi chào.

Ba người lên thuyền, con thuyền xuôi theo dòng nước trôi đi rất nhanh, thôn làng và hình bóng nhỏ bé của Buma từ từ biến mất, chỉ có nước sông đen và cây cỏ dại ở hai bên bờ sông quét qua. Mộ Thiện sờ túi đồ ăn khô Buma chuẩn bị ở bên cạnh, cô nghĩ, Buma là người phụ nữ nghèo khổ ở Tam giác vàng, chồng bà

qua đời khi bà còn trẻ, lại không có con cái. Vậy mà tấm lòng của bà còn rộng hơn trời đất, bà còn nhân hậu hơn cả bọn cô. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện cảm thấy bình tĩnh hẳn. “Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành”, cô niệm thầm ở trong lòng, lời Phật dạy cô sẽ không bao giờ quên, không thể nào quên.

Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành ngồi đối diện nhau. Không có ánh sáng, hình bóng của hai người ẩn hiện trong đêm tối. Sợ bị binh lính trên bờ phát hiện, ba người hạn chế nói chuyện. Con thuyền lặng lẽ trôi khoảng nửa giờ thì tốc độ đột nhiên chậm hẳn. Mộ Thiện cầm tay chèo đi xuống cuối thuyền lặng lẽ khua nước.

Mấy ngày qua cô bỏ nhiều thời gian cùng Buma học chèo thuyền. May mà động tác của cô khéo léo, nắm kỹ thuật rất tốt nên con thuyền nhỏ tiếp tục lướt đi khá nhanh. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời hai người đàn ông để người phụ nữ phải khổ cực, còn họ ngồi yên ở đó. Nhưng họ đều biết bây giờ không phải lúc sĩ diện, nên cả hai không thể làm gì hơn. Hai người cầm hai cái ống nhòm, quan sát động tĩnh phía trước và sau con thuyền. Chỉ đến khi Mộ Thiên mệt đến mức thở hổn hển, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành mới buông ống nhòm và quay đầu nhìn cô. Sau đó họ đưa mắt nhìn nhau, im lặng không nói.

Hai bên bờ thấp thoáng bóng nhà dân, thậm chí phía xa xa còn có nhà cao năm sáu tầng, đèn điện bật sáng. Trên bờ thỉnh thoảng có hai ba người đi lại, nhìn thấy con thuyền nhỏ, họ cũng chỉ coi là ngư dân về muộn, không phát hiện ra điều bất thường. Con thuyền nhỏ lặng lẽ tiến về phía trước, không kinh động đến ai. Đi thêm một đoạn, họ nhìn thấy bên bờ xuất hiện một luồng sáng chói mắt lia đi lia lại trên mặt sông, đó là đèn pha dùng trong quân đội. Một khối kiến trúc không lớn lắm hình tròn sừng sững và kiên cố trong bóng đêm, đó là boong ke canh gác bên bờ sông, luồng sáng xuất phát từ nơi đó. Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: “Áp vào bờ!” Mộ Thiện lập tức điều

chỉnh phương hướng, con thuyền nhỏ áp vào một bên bờ con sông rộng hơn hai mươi mét. Sau đó con thuyền tiếp tục trôi đi với tốc độ chậm hơn hẳn.

“Dừng lại.” Đinh Hành đột ngột lên tiếng, Mộ Thiện lập tức rút tay chèo. Ngọn đèn pha quét qua mặt sông trước mũi con thuyền chưa đến mười mét. Mộ Thiện sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. Luồng sáng lại chiếu về bờ bên kia, Đinh Hành và Trần Bắc Nghiêu đồng thời nói: “Đi!” Mộ Thiện tiếp tục chèo thuyền, con thuyền lướt qua cây cầu nhỏ, rời khỏi phạm vi luồng sáng. Boong ke biến mất trong đêm đen, luồng sáng đáng sợ đó mỗi lúc một xa, tay Mộ Thiện nhể

nhại mồ hôi, tay chèo càng ngày càng trơn tuột. Cô nghĩ, quả nhiên muôn sự tại người, trước đó Buma nói với cô, trên sông có hai trạm gác, cô cảm thấy con đường phía trước mù mịt. Nhưng trạm gác đầu tiên vượt qua tương đối dễ dàng, không đến mức đáng sợ như cô tưởng tượng. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông, có lẽ họ cũng không thể dự tính trước con đường này nguy hiểm đến mức nào, nhưng họ dám dùng mạng sống đánh cược một phen. Nhờ phẩm chất này, họ mới kiếm được nhiều tiền, mới vươn tới vị trí cao trong thành phố Lâm? Cũng có thể khi sinh ra, họ đã thuộc về thế giới cá lớn nuốt cá bé. Lại đi tiếp hai giờ nữa, đến gần ba giờ sáng,

bọn họ không gặp bất cứ trở ngại nào. Chỉ hai tiếng sau là tờ mờ sáng, ba người ngày càng đề cao cảnh giác. Mộ Thiện mải tay đến mức tê liệt, động tác chèo thuyền không còn chuẩn như trước. Nước sông đột ngột đẩy con thuyền xoay tròn, Mộ Thiện ráng hết sức mới giữ con thuyền đứng lại, điều chỉnh mũi thuyền tiến lên. Đúng lúc này, hai người đàn ông trong khoang thuyền đồng thời nhô m đầu.

“Em nghỉ đi.”

“Đề tôi.”

Hai người đàn ông cùng lên tiếng.

Mộ Thiện đoán sắp đến trạm gác tiếp theo, miễn cưỡng quá sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người. Cô nói dứt khoát: “Đình Hành chèo thuyền mười lăm phút rồi lại đổi cho tôi.” Trần Bắc Nghiêu dừng lại, Đình Hành đứng dậy từ từ đi xuống đuôi thuyền, nhận tay chèo từ Mộ Thiện. Cô để Đình Hành chèo thuyền là xuất phát từ hoàn cảnh chung. Tuy trước đó vết thương của Đình Hành bị nhiễm trùng nhưng anh chỉ bị trúng một phát đạn, tình trạng thương tích nhẹ hơn Trần Bắc Nghiêu. Hơn nữa đôi chân anh vẫn hoạt động bình thường, nhờ xảy ra chuyện cũng có thể kịp thời đối phó. Thật ra Mộ Thiện không để ý, đây chính là cách chung sống của ba người trong

những ngày qua. Hai người đàn ông đều là nhân vật có thể hô mưa gọi gió của giới hắc đạo, vậy mà bây giờ mọi việc đều do cô quyết định. Cô bất ngờ trở thành dầu bôi trơn của hai người đàn ông. Họ đều là người thông minh nên trong lòng hiểu rõ điều này, chỉ có điều cả hai tự nguyện chấp nhận.

Mộ Thiện bỏ về khoang thuyền, cô cảm thấy hai cánh tay như rời khỏi cơ thể, đôi chân cũng tê liệt. Trần Bắc Nghiêu ngồi đối diện cô, một tay anh cầm ống nhòm, tay kia nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay Mộ Thiện. Cô dễ chịu đến mức muốn kêu lên, nhưng không dám to tiếng, cô chỉ có thể thở hắt ra tựa người

vào mạn thuyền. Trần Bắc Nghiêu quen nhìn cô kiên cường độc lập, hiếm có dịp thấy cô mệt mỏi rã rời, lại nghĩ đến chuyện một người phụ nữ trói gà không chặt như cô liên tục chèo thuyền suốt mấy giờ, tim anh như bị dao cứa. Ánh trăng chiếu sáng, mặt sông im phẳng phắc. Khoảng mười phút sau, chân tay Mộ Thiện dần dần có cảm giác trở lại, cô nói nhỏ với Trần Bắc Nghiêu: “Cảm ơn anh.” Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô đưa lên môi hôn, mắt anh vẫn không rời khỏi chiếc ống nhòm. Mộ Thiện cầm ống nhòm nhìn về đằng sau. Đinh Hành cúi đầu chèo thuyền, anh thở hắt hên nhưng con thuyền vẫn lướt đi trên mặt sông một cách bình thường.

Vài phút sau, bọn họ gặp trạm gác thứ hai. Vẫn là cây cầu nhỏ, boong ke sừng sững và đèn pha chiếu sáng như trạm đầu tiên. Chỉ là lần này, trên sông còn đậu một con thuyền nhỏ, mũi thuyền có ngọn đèn sáng trắng, hai tên lính không gác trên boong ke mà ở trong khoang thuyền tu bìa ừng ực. Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu giật mình, họ tưởng có thể lạng lẽ vượt qua trạm gác như lần trước, nhưng lần này không xong. Nếu họ quay đầu ở đây, chắc chắn sẽ có động tĩnh và sẽ thu hút sự chú ý của đám lính trên thuyền. Ba người im lặng vài giây, sau đó Đinh Hành tiếp tục chèo thuyền về phía cây cầu, cho tới khi đối diện với con thuyền của đối phương. Quả nhiên một tên lính

đứng dậy hỏi: “Người ở đâu?” Hấn nói bằng tiếng Trung.

Đinh Hành dừng tay, con thuyền nhỏ dừng lại. Anh hơi ngẩng đầu, cất giọng đầy cung kính, như biến thành người hoàn toàn khác: “Trưởng quan, chúng tôi là người của thôn Mẫn Á, chúng tôi vừa đi thôn Trưởng Thủy thăm người thân trở về. Đường bộ bị phong tỏa nên chúng tôi chỉ còn cách đi đường thủy.” Thôn Mẫn Á là thôn gần thị trấn nhất, còn thôn Trưởng Thủy là thôn của nhà Buma. Đây là lý do bọn họ đã chuẩn bị sẵn từ trước. Đường bộ bị phong tỏa mấy ngày, bọn họ chỉ có thể viện cớ trong nhà có người ốm cấp cứu, phải nhanh chóng trở về.

“Thôn Mẫn Á? Không được, bây giờ mọi tuyến đường đều bị phong tỏa rồi, các anh hãy quay lại thôn Trưởng Thủy đi!” Tên lính trả lời, một tên lính khác cũng buông chai bia đứng dậy.

“Trưởng quan, xin hãy châm chước cho hoàn cảnh của tôi. Mẹ già hơn bảy mươi tuổi bị bệnh nặng, bây giờ về may ra tôi mới gặp mặt bà lần cuối, xin các anh thông cảm.” Đinh Hành nghẹn ngào. Mộ Thiện ngồi trong khoang thuyền nhìn anh, tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Trần Bắc Nghiêu nắm chặt tay Mộ Thiện, anh không rời mắt khỏi hai tên lính ở phía đối diện.

“... Vậy các anh lại gần đây, để chúng tôi kiểm tra.”

Mộ Thiện đưa một tập đồng baht cho Đinh Hành. Số tiền đút lót không quá nhiều cũng không thể quá ít. Con thuyền từ từ áp sát thuyền của hai tên lính. Một tên lính nhảy sang thuyền bên này, thò đầu vào trong khoang nhìn một lượt. Đinh Hành cười: “Đây là anh trai và em gái tôi.” Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện nhô dậy, cung kính cúi chào: “Chào trưởng quan.”

Khoang thuyền rất nhỏ, bọn họ đứng thẳng người nên càng chật hẹp hơn. Tên

lính xua tay: “Ngồi xuống.” Hấn ngẩng đầu, đúng lúc luồng sáng trên con thuyền đối diện quét qua mặt Đinh Hành. Hấn hơi ngẩn ngơ khi thấy diện mạo đẹp hoàn hảo của anh. Đinh Hành cũng phát hiện ra tia bất thường trong mắt hấn, anh vội rút tiền nhét vào tay hấn. Hấn nhìn tập tiền khá dày trong tay rồi quay đầu nói với tên lính kia: “Người Trung Quốc chúng ta có câu tục ngữ “Trăm điều thiện chữ hiếu làm đầu!” Cho bọn họ qua đi.” Tên lính đó không lên tiếng, cúi người chui vào khoang thuyền của hấn. Tên lính ở thuyền bên này mở miệng: “Các anh đợi một lát, chúng tôi đi báo với thiếu úy một câu.” Khoang thuyền bên kia vọng đến giọng đàn ông ồm ồm: “Hai ngàn?”

Được, cho qua. Chỉ cần không phải hai người đàn ông và một người đàn bà là được. Đúng rồi, bọn chúng đều rất đẹp trai xinh gái. Hôm nay, tao vừa nhận được lệnh truy nã từ trên, ngày mai quân bộ sẽ cử đội lòng bắt tới đây.” Hai tên lính khựng lại, đến lúc này Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiên mới biết trong khoang thuyền còn có cấp trên của chúng. Đinh Hành phản ứng vô cùng nhanh, anh giơ tay kẹp cổ tên lính đứng bên cạnh mình, tay kia đánh mạnh vào tay cầm súng của hắn. Hắn đau đớn thả lỏng bàn tay, khẩu súng rơi vào tay Đinh Hành. Tuy nhiên đối phương là lính dã chiến từng được rèn luyện, khẩu súng vừa tuột khỏi tay, đập trúng ngực Đinh Hành. Anh

không kịp né tránh, anh hự một tiếng lão đảo, nhưng anh không ngã xuống mà giờ tay bóp cò, viên đạn bay trúng đầu tên lính. Hai tên ở thuyền đối diện biết xảy ra chuyện lập tức xông tới bóp cò. Đinh Hành cũng đồng thời giờ súng, nhưng tên lính ở trước mặt anh đổ xuống khiến đạn bắn ra chậm hơn đối phương nửa nhịp. Tên thiếu úy ở thuyền bên kia chửi thề một tiếng, chĩa mũi súng đen ngòm về bên này.

Pằng, pằng, pằng, pằng! Bốn phát đạn bắn ra, ba bóng hình từ từ ngã xuống.

Đinh Hành cố nhịn đau ôm chặt thân thể mềm mại ở trong lòng. Mộ Thiện cắn

môi để không thét lên. Trần Bắc Nghiêu lập tức lao đến, giật Mộ Thiện từ tay Đinh Hành. Đinh Hành không kịp phòng bị, đến khi vòng tay trống không mới có phản ứng. Anh giữ vết thương trên bụng Mộ Thiện, máu đỏ từ từ thấm qua kẽ tay anh. “Đi nhanh lên!” Trần Bắc Nghiêu tập trung mọi sự chú ý vào Mộ Thiện, giọng nói của anh vô cùng lạnh lùng. Đinh Hành nắm bàn tay giá lạnh của Mộ Thiện một hai giây mới buông ra, quay về cuối con thuyền, dùng hết sức chèo thuyền khỏi khu vực nguy hiểm.

Ở con thuyền đối diện, tên thiếu úy nằm gục gần cửa khoang, tên lính còn lại nằm nghiêng trên mũi thuyền, chúng đều

bị bắn trúng ấn đường. Hai viên đạn đều xuất phát từ khẩu súng trong tay Trần Bắc Nghiêu. Lúc đó tên lính giơ súng bắn Đinh Hành, Mộ Thiện nhìn thấy rõ, theo phản xạ cô vơ tay chèo ở bên cạnh ném mạnh vào người tên lính, hắn bị chệch tay, viên đạn đáng lẽ hướng về Đinh Hành bắn trúng mạn thuyền. Tên thiếu úy thấy vậy liền quay mũi súng, bắn một phát vào bụng Mộ Thiện. Tất cả chỉ trong nháy mắt, họ giải quyết gọn ba tên lính gác, nhưng tiếng súng đã kinh động đến doanh trại cách đó không xa, tòa nhà trong doanh trại bật đèn sáng trưng. Bây giờ chậm trễ một giây là thêm một phần nguy hiểm, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành chỉ còn cách ra sức chèo thuyền, hy

vọng thoát khỏi địa giới truy bắt của đối phương. Ở đoạn tiếp theo nước sông cuộn cuộn chảy, thuyền của họ thuận theo dòng nước nên trôi đi rất nhanh, cơ hội thoát thân ngày một lớn. Chỉ có điều hai người không ngờ tới, cái giá của cuộc trốn thoát lần này lại là Mộ Thiện.

Khi tia sáng đầu tiên của buổi bình minh xuất hiện trên bầu trời, con thuyền nhỏ đã hòa vào dòng sông lớn. Hai bên bờ ản hiện bóng dáng thành phố đang trong giấc ngủ say. Phía sau không còn tiếng súng của đám lính đuổi bắt. Họ đã may mắn thoát chết. Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện ngồi ở mũi thuyền. Vì có ít thuốc phiện vào người, cô đã thiếp đi.

Trần Bắc Nghiêu băng bó vết thương cho cô, máu tươi nhuộm đỏ vùng bụng Mộ Thiện và nhuộm đỏ hai bàn tay anh. Trần Bắc Nghiêu chờ dần nhìn gương mặt trắng bệch của cô. Anh biết cô không bị nguy hiểm đến tính mạng, biết hiện tại cô chỉ hôn mê, chỉ là ngủ một giấc. Nhưng khi ôm thân thể lạnh toát của cô, cả người anh vẫn ớn lạnh, trái tim anh như bị một lớp băng bao phủ, tê liệt đến mức không còn cảm giác. Đinh Hành nửa nằm nửa ngồi ở đuôi thuyền, anh nhìn hai người ở phía trước qua khoang thuyền trống không. Bây giờ anh không còn chút sức lực nào, vết thương lại bị vỡ ra, thuốc phiện cũng đã hết tác dụng. Ý thức của anh lơ mơ, lúc này bất cứ người nào

cũng có thể giết chết anh, nhưng sau một đêm căng thẳng mệt nhọc, anh không muốn động đây. Anh dán mắt vào hai thân hình ở mũi thuyền. Ánh trăng như muốn chiếu tia cuối cùng trước khi mặt trời mọc nên vô cùng sáng. Mặt nước lấp lánh như có vô số mảnh ngọc vỡ bồng bênh. Đình Hành cảm thấy con thuyền giống một giấc mơ, hình bóng Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện là điểm sáng duy nhất trong giấc mơ đó. Gương mặt anh ta lạnh lẽo như tuyết, còn cô trắng đến mức đáng sợ. Hai người là đôi tình nhân sống chết không xa rời, chìm trong thế giới riêng mà không màng đến cảnh vật xung quanh. Còn anh chỉ có thể ngồi ở đây, chống mắt nhìn kẻ thù giết cha ôm người

phụ nữ anh yêu mà không thể động đậy. Trong lúc thần trí mơ hồ, Đinh Hành nhất khẩu súng, anh vấp ngã mấy lần mới có thể bò lên mũi thuyền. Đúng lúc Trần Bắc Nghiêu quay sang bên này, anh bò đến trước mặt Trần Bắc Nghiêu và cầm súng chĩa vào anh ta. Trần Bắc Nghiêu cũng giơ súng nhắm thẳng vào trán Đinh Hành. Không biết bao lâu sau, Trần Bắc Nghiêu chậm rãi buông tay xuống. Anh không còn nhìn Đinh Hành mà nhắm mắt, dịu dàng áp mặt vào đầu Mộ Thiện. Đinh Hành thông tay, khẩu súng rơi xuống sàn, anh tựa người vào khoang thuyền, mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Phòng “Tổng thống”, khách sạn năm

sao Hoa Sen, Băng Cốc.

Ngoài cửa sổ là bầu trời u ám, mưa xối xả. Trần Bắc Nghiêu nằm trên chiếc giường rộng rãi dễ chịu, tay anh cầm điện thoại. Đầu kia truyền đến giọng nói bình tĩnh của Lý Thành: “Đại ca, chị dâu thế nào rồi?”

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt qua cánh cửa thông sang căn phòng bên cạnh, cất giọng lạnh lùng: “Bác sỹ vừa mổ xong, cô ấy vẫn chưa tỉnh.”

Khi anh nói câu này, cách một bức tường, trong căn phòng khách sang trọng, một bác sỹ trung niên và các trợ lý của

ông đang ngồi im trên ghế sofa, họ thậm chí không dám thở mạnh. Một người đàn ông mặc áo đen cầm súng đứng sau lưng họ. Chỉ cần họ có bất cứ động thái nào, dù chỉ cúi xuống uống nước, lập tức có mũi súng chĩa thẳng vào đầu.

Ở đầu dây kia, Lý Thành nói: “Chị dâu là người nhân hậu, chắc chắn sẽ qua khỏi. Đại ca, đó là bác sỹ giỏi nhất của Học viện Y học Quốc gia, dù thế nào anh cũng không thể giết ông ta.”

“Tôi biết có chừng mực.”

“... Những chuyện khác, em sẽ sắp xếp ổn thỏa. Em lên đó bây giờ được

không ạ? Bước tiếp theo nên làm thế nào ạ?”

“Nửa tiếng nữa chú hãy lên đây.”
Trần Bắc Nghiêu bình thản trả lời.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu với cây gậy gỗ ở đầu giường, anh hít một hơi sâu rồi đứng dậy. Anh vịn vào bờ tường, chậm rãi đi sang phòng bên cạnh. Đây là căn phòng ở trong cùng, chỉ bật ngọn đèn tường có ánh sáng màu vàng ấm áp. Mộ Thiện nằm im trên giường, một tấm chăn mỏng đắp từ cổ cô xuống dưới. Trần Bắc Nghiêu tiến lại gần, ngồi xuống ghế tựa bên cạnh giường. Anh lặng lẽ ngắm cô từ khoảng cách nửa

mét. Đầu tóc mặt mũi và thân thể Mộ Thiên đã được lau sạch sẽ, trong phòng không còn mùi máu tanh mà chỉ có mùi thơm thảo mộc dịu dịu. Mộ Thiên nhắm chặt hai mắt, cặp lông mi dài không lay động, gương mặt cô vẫn trắng bệch. Trần Bắc Nghiêu ngắm Mộ Thiên một lúc, anh thò tay vào túi áo, chạm phải đầu đạn trơn nhẵn. Anh cảm thấy viên đạn vẫn còn lưu lại hơi ấm của cơ thể cô, thậm chí đầu ngón tay của anh còn lạnh giá hơn cả viên đạn. Anh chống tay vào thành giường từ từ đứng dậy. Sau đó anh kéo nhẹ mép chăn của cô và nhẹ nhàng nằm xuống giường. Anh giơ tay sờ trán cô, vuốt tóc cô, nắm đầu vai bên kia của cô. Bàn tay còn lại không thể ôm eo cô

như trước, chỉ có thể nắm chặt tay cô. Tay cô rất lạnh, khiến anh hơi cau mày. Anh không đi tất, bàn chân hơi chống lên cuộn lấy chân cô. Dù rất muốn ôm cô vào lòng nhưng anh sợ chạm đến vết thương của cô nên không dám đụng mạnh. Anh chỉ có thể vai kề vai, đầu sát đầu, tay nắm tay, chân dính vào nhau như thế này. Nằm khoảng mười mấy phút, Trần Bắc Nghiêu mới cẩn thận dịch người ra khỏi chỗ. Anh đắp chăn cho cô và từ từ đứng dậy. Vừa chống gậy đi vài bước ra cửa, anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Trần Bắc Nghiêu quay đầu nhìn, hóa ra chăn hơi lộn xộn, một bàn chân của Mộ Thiên bị thò ra bên ngoài. Anh tiến lại gần, nhắc chăn định

đắp tử tế cho cô thì đột nhiên phát hiện trên ngón chân cô có vết máu khô. Có lẽ người phục vụ bỏ sót hay lau không sạch. Trần Bắc Nghiêu cau mày, anh cầm khăn mặt ướt ở bên cạnh, hơi cúi người lau sạch vết máu, bàn chân cô trong tay anh vẫn mềm mại, hồng hào xinh xinh như trong trí nhớ của anh. Trần Bắc Nghiêu ngấm một lúc rồi ném chiếc khăn mặt sang một bên. Anh từ từ ngồi xuống, hôn nhẹ lên từng ngón chân của cô. Sau đó anh đắp chăn cẩn thận, tay thò vào trong chăn, nắm lấy bàn chân kia của cô, lặp lại động tác vừa rồi, anh mới hài lòng đứng dậy. Trần Bắc Nghiêu đi ra cửa, khóa trái cửa phòng, sau đó anh bỏ chìa khóa vào túi quần mới quay lại giường

của mình nằm xuống. Vừa rồi liên tục vận động nên anh thở hổn hển, anh cầm chai nước uống vài ngụm rồi nhắm mắt im lặng suy nghĩ. Một lúc sau, Lý Thành gõ cửa đi vào.

Vụ Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện gặp nguy hiểm hoàn toàn nằm ngoài dự liệu. Hôm đó Lý Thành đợi ở bên ngoài vùng đất đã bị phong tỏa mấy giờ liền. Không nhận được tin tức của Trần Bắc Nghiêu, anh ta biết đã có chuyện, liền bỏ tiền mướn lính đánh thuê bản xứ đột phá vòng vây. Nhưng đám lính đánh thuê nhận được tin tức khá động trời: Thủ lĩnh bị bắn chết, Tầm trở thành thủ lĩnh mới, hắn đã đầu hàng Tướng quân Quân Mục

Lăng. Bây giờ cả khu vực Bắc bộ đều là địa bàn của Tướng quân Quân Mục Lăng. Hai bên bắn nhau làm chết rất nhiều người, đám lính đánh thuê không dám nhận lời xông vào vùng chiến loạn. Lý Thành chỉ đem theo mười mấy vệ sĩ đến Tam giác vàng, việc tìm kiếm Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện chỉ là việc mò kim dưới đáy biển. Lý Thành thông qua quan chức Chính phủ Thái Lan gây áp lực cho Tướng quân Quân Mục Lăng, câu trả lời của Tướng quân là nhất định sẽ giúp đỡ tìm người. Nhưng Lý Thành nhận được tin tức nội bộ từ đám lính đánh thuê, Quân Mục Lăng đã phát lệnh truy nã đối với Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành. Không khó suy đoán, Quân Mục Lăng

thôn tính địa bàn của Thủ lĩnh không phải nhất thời nảy sinh lòng tham. Trần Bắc Nghiêu đột nhiên cướp mười tỷ từ túi Thủ lĩnh, Quân Mục Lăng dù lật đổ Thủ lĩnh cũng chỉ giành được cái túi trống rỗng, anh ta làm sao có thể tha cho Trần Bắc Nghiêu? Đúng lúc Lý Thành cảm thấy tuyệt vọng khi đọc lệnh truy nã, anh ta bất ngờ nhận được điện thoại từ một số lạ. Trần Bắc Nghiêu đã trốn thoát khỏi vùng đất của Quân Mục Lăng ngay trước khi lệnh truy nã được công bố. Chỉ chậm trễ một hai ngày nữa, dù anh có mọc cánh cũng khó bay khỏi Tam giác vàng. Lý Thành còn nhớ hôm qua khi anh ta tới thị trấn nhỏ tìm Trần Bắc Nghiêu, Trần Bắc Nghiêu đang ở trong một nhà dân, cả

gia đình nhà đó gồm ba người đang run
lẩy bẩy ở góc nhà. Trần Bắc Nghiêu ngồi
ở phòng khách, tay ôm Mộ Thiện, tay
cầm súng chĩa vào họ. Nhìn thấy Lý
Thành, anh chỉ nói đúng một câu “Hãy
cứu cô ấy” rồi gục xuống. Lý Thành giật
mình chạy tới, Trần Bắc Nghiêu vẫn còn
thở yếu ớt, anh ta mới yên tâm một chút.
Sau đó anh ta nghe nói, Trần Bắc Nghiêu
bị thương nặng, lại không chớp mắt suốt
ba mươi tiếng nên mới bị ngất đi.

Khi mọi người an toàn trở về Băng
Cốc, Tướng quân Quân Mục Lăng cũng
biết được điều đó, Lý Thành liền báo tin
cho Trần Bắc Nghiêu.

“Á Trạch đang ở trong tay bọn họ.”
Lý Thành nói: “Họ bảo chúng ta hoàn trả toàn bộ số tiền của Thủ lĩnh, họ mới thả người. Tôi đã tính qua, Thủ lĩnh nợ ngân hàng gần mấy tỷ, trị giá tài sản của ông ta chỉ còn bốn tỷ sáu.”

“Bốn tỷ sáu đổi lấy Châu Á Trạch?”
Trần Bắc Nghiêu lặp lại, sau đó anh hỏi tiếp: “Chú thấy thế nào?”

“Tôi nghe theo đại ca.”

“Bất cứ người nào cũng có cái giá nhất định.” Trần Bắc Nghiêu nhìn vào mắt anh ta, cất giọng bình thản: “Trừ Mộ Thiện và các chú.”

Lý Thành lặng thinh.

Trần Bắc Nghiêu nói tiếp: “Có điều... dùng tiền không phải cách tốt nhất.”

Lý Thành gật đầu. Anh ta đi theo Trần Bắc Nghiêu khoảng thời gian không phải ngắn, tuy không gần gũi bằng Châu Á Trạch nhưng họ cũng coi nhau như anh em một nhà. Thế nhưng không ngờ hôm nay Trần Bắc Nghiêu lại thốt ra câu đó, khoản tiền bốn tỷ sáu cũng không sánh bằng anh ta và Châu Á Trạch, điều này quả thực nằm ngoài suy nghĩ của Lý Thành. Người điềm tĩnh như anh ta cũng khó tránh khỏi sự xúc động. Ngẫm nghĩ

một hồi, Lý Thành cảm thấy Trần Bắc Nghiêu nói đúng, nuốt trọn mớ tiền rồi lại nhả ra, chỉ e từ nay về sau giới hắc đạo ở Đông Nam Á sẽ cho rằng Trần Bắc Nghiêu của thành phố Lâm là kẻ hèn nhất. Tất nhiên bọn họ không phải những người yếu bóng vía.

Lý Thành cười nói: “Bây giờ tôi mới hiểu, tại sao anh lại bảo tôi đi Đài Loan một chuyến trước khi anh đến Thái Lan?”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười.

Lý Thành nói tiếp: “Suy cho cùng Quân Mục Lăng cũng không thoát khỏi mối quan hệ với Đài Loan. Tôi đã điều

tra kỹ, anh ta có tính cách thanh cao, trên diễn đàn chính trị Đài Loan tuy lời nói chưa có trọng lượng nhưng cũng có tên tuổi nhất định. Ở Đài Loan trước đây xảy ra mấy vụ án không tìm ra thủ phạm, đều liên quan đến các sát thủ dưới trướng anh ta. Không ít người muốn loại bỏ anh ta, nhưng ‘tay ngắn không với tới trời’. Vị chính khách đứng sau lưng ủng hộ Quân Mục Lăng, không biết chừng cũng đang muốn ‘bỏ xe giữ tướng’. Chúng ta lại vừa tạo được mối quan hệ với một số quan chức Chính phủ Thái Lan. Chỉ cần mấy tháng nữa, tôi tin Quân Mục Lăng sẽ chẳng thể làm gì. Chỉ là Châu Á Trạch chịu khổ một chút, nhưng quyền chủ động trong tay chúng ta, cậu ấy sẽ không đến

nổi bị mất mạng.”

Câu nói trúng ý Trần Bắc Nghiêu, anh gật đầu: “Người đứng đầu bang Thanh Liên Đài Loan là bạn của chú tôi. Tôi sẽ gọi điện sang Hồng Kông cho chú, cộng thêm xã hội đen bản xứ có mâu thuẫn với Quân Mục Lãng, chỉ một tháng nữa thôi, anh ta sẽ phải ném mùi đau khổ.”

“Vậy tôi nên trả lời Quân Mục Lãng thế nào?”

Trần Bắc Nghiêu trầm tư: “Để tôi cân nhắc đã.”

Lý Thành ngồi một lát, báo cáo với Trần Bắc Nghiêu tình hình tài chính, tình hình sắp xếp nhân sự rồi rời khỏi khách sạn. Trần Bắc Nghiêu rút chìa khóa, mở cửa phòng bên cạnh, nằm xuống giường. Lúc này trời đã tối hẳn, Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Sáng ngày hôm sau, khi ánh nắng từ cửa sổ lọt vào, Trần Bắc Nghiêu mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt, anh liền nhìn thấy đầu Mộ Thiện hơi động đậy. Anh không rời mắt khỏi cô, sợ làm phiền đến cô. Cặp lông mi của cô lay động, cuối cùng cô cũng mở mắt. Cô nhìn Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt vẫn hơi mờ mờ. Có lẽ thuốc tê hết tác dụng, vết thương rất đau nên cô lập tức cau mày, đồng thời nhớ lại

toàn bộ sự việc. Trần Bắc Nghiêu cầm bộ đàm gọi bác sỹ, sau đó anh cất giọng dịu dàng: “Chúng ta đang ở Băng Cốc, rất an toàn. Em bị trúng đạn nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Đợi em khỏe hẳn, chúng ta sẽ trở về thành phố Lâm.”

Anh biết cô muốn hỏi điều gì nên báo với cô tin quan trọng nhất, để cô đỡ phải tổn lời. Mộ Thiện gật đầu, mấp máy môi: “Đinh... Hành?”

Trần Bắc Nghiêu im lặng trong giây lát và nói: “Có lẽ được người của anh ta cứu rồi. Em yên tâm đi, anh đã hứa với em thì sẽ không nuốt lời.”

Mộ Thiện nhìn anh, khóe mắt hơi cong lên.

Bác sỹ đi vào phòng, Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống ghế tựa ở bên cạnh. Hai mươi phút sau, bác sỹ vô cùng xúc động khi được thả về. Người phục vụ đút cho Mộ Thiện ít cháo loãng rồi lui ra ngoài. Trần Bắc Nghiêu lại ngồi lên giường nắm tay Mộ Thiện.

Mộ Thiện nở nụ cười yếu ớt: “Anh đừng ngồi lâu quá.”

Trần Bắc Nghiêu lại nằm xuống bên cạnh cô, cẩn thận ôm cô vào lòng. Mộ Thiện ngửi thấy trên người anh có mùi

thuốc bệnh lẫn mùi thuốc lá, cô nghi hoặc hỏi anh: “... Thuốc lá?” Vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn, chắc không thể nào hút thuốc.

Trần Bắc Nghiêu im lặng một lúc rồi mới nói: “Để giảm bớt căng thẳng. Sau này anh sẽ không hút nữa.” Lúc Mộ Thiện làm phẫu thuật, quả thực anh hơi căng thẳng nên hút hai điếu.

Áp lực? Mộ Thiện cảm thấy đau lòng, cô nghĩ cả cô và anh đều rất ngốc nghếch. Thật ra đêm hôm đó, không phải cô dũng cảm đỡ đạn cho Đinh Hành. Tuy Đinh Hành là ân nhân cứu mạng của cô, nhưng cô chỉ là người phụ nữ trời gà

không chặt, xả thân cứu anh là một việc làm không tự lượng sức mình. Phản ứng của cô lúc đó hoàn toàn là do phản xạ, cô chỉ muốn giúp Đình Hành thoát khỏi làn đạn, ai ngờ bản thân cô lại bị trúng đạn, đau đến mức chết đi sống lại.

Mộ Thiện hơi sợ hãi, cô ngập ngừng: “Liệu... có để lại di chứng không?”

Trần Bắc Nghiêu hôn trán cô: “Em đừng nghĩ lung tung, em sẽ không sao đâu. Đợi em khỏi hẳn, chúng ta sẽ có con. Em vừa tỉnh lại, hãy nghỉ ngơi cẩn thận, đừng lo lắng đến bất cứ điều gì.”

Mộ Thiện gật đầu. Cô đã ngủ quá nhiều nên lúc này không buồn ngủ. Mộ Thiện tựa vào vai anh, nhìn lên trần nhà. Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt, mặt anh chạm vào mái tóc mượt mà của cô, lòng anh cảm thấy rất dễ chịu.

“Em... yêu anh.” Một câu nói như cơn gió thoảng qua tai.

Trần Bắc Nghiêu lập tức mở mắt, quay đầu về phía Mộ Thiện, anh chạm phải đôi mắt thông minh kiên cường của cô, đôi mắt ấy lúc này rất bình thản, giống như câu nói vừa rồi rất bình thường và tự nhiên. Lời thổ lộ hoàn toàn

bất ngờ đối với Trần Bắc Nghiêu. Anh lặng lẽ quan sát kỹ nét mặt Mộ Thiện, không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào của cô. Mộ Thiện khép mi mắt, khước miệng cô hơi cong lên, như nói cho anh biết, chuyện thừa nhận sự thật cô yêu anh khiến cô thoải mái, không đòi hỏi gì hơn.

Trần Bắc Nghiêu nói từng từ một: “Em có biết câu nói vừa rồi của em, có ý nghĩa như thế nào không?”

Mộ Thiện mở mắt nhìn anh, chỉ là lần này, đáy mắt cô lóe lên một tia thương xót. Trần Bắc Nghiêu dường như nắm bắt được suy nghĩ của cô, nhưng lại không chính xác. Đôi môi không chút sắc hồng

của Mộ Thiện lại một lần nữa run nhẹ: “Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành.” Sau đó cô xòe năm ngón tay như đang chờ đợi. Trần Bắc Nghiêu xúc động mạnh, hình ảnh này rất quen thuộc. Nhưng lần này, cô mở rộng bàn tay với anh. Trần Bắc Nghiêu lập tức nắm chặt tay Mộ Thiện. Anh cẩn thận ôm cô, dõi mắt ra ngoài cửa sổ về nơi rất xa. Buổi chiều, Mộ Thiện ăn chút đồ rồi đi ngủ. Trần Bắc Nghiêu được chăm sóc chu đáo nên cơ thể hồi phục rất nhanh, anh chống gậy đi ra phòng ngoài, tư lự một lúc rồi bấm số gọi cho Lý Thành.

“Nói với Quân Mục Lăng, tôi đồng ý đưa tiền cho hắn.”

“Đại ca...”

Trần Bắc Nghiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố Băng Cốc đang chìm trong mưa gió mịt mù. Anh từ tốn nói: “Ngoài tiền ra, tôi không muốn trả bất cứ cái giá nào khác với những tên trùm ma túy này.”

Lý Thành im lặng.

Thật ra quyết định của Trần Bắc Nghiêu cũng là điều Lý Thành mong muốn. Đối đầu với trùm ma túy Tam giác vàng, tuy nắm chắc phần thắng đi chăng

nữa cũng là một con đường đầy máu và chết chóc. Lần này suýt nữa Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện không thể trở về, ai biết lần sau sẽ xảy ra chuyện gì? Nhưng một khoản tiền cực lớn nói buông là buông, mấy ai có thể làm được? Nghĩ đến mọi việc có thể dừng lại ở đây, tinh thần Lý Thành trở nên nhẹ nhõm hẳn. Anh ta bình tĩnh lại rồi nói: “Em biết rồi, em sẽ đi thu xếp.”

Chương 11: Chiếm hữu triệt để

Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện vẫn ở

lại Thái Lan, Đinh Hành đã về nhà anh ở thành phố Lâm. Anh chỉ bị trúng một phát đạn, không vào nơi nguy hiểm, coi như bị thương nhẹ nhất trong ba người. Hơn nữa anh phải quay về thành phố Lâm lo cho đại cục, vì vậy bất chấp đau đớn mệt mỏi, anh về nước ngay trong buổi tối hôm đó. Buổi sáng hôm thoát nạn khi thuyền vừa cập bến, Trần Bắc Nghiêu liền bế Mộ Thiện đi mất. Tuy Đinh Hành lo lắng cho Mộ Thiện nhưng anh không thể đi cùng đường với Trần Bắc Nghiêu. Anh biết trong những ngày qua, hai người không ai đụng đến ai cũng chỉ vì Mộ Thiện, còn trên thực tế trở mặt là chuyện xảy ra trong chốc lát. Hơn nữa Trần Bắc Nghiêu bất chấp tất cả để cứu Mộ Thiện,

anh ở lại cũng không có ý nghĩa. Nhờ người của Trần Bắc Nghiêu tìm đến trước, anh sẽ lâm vào tình cảnh không hay. Nguyên nhân quan trọng hơn, trong mấy ngày lánh nạn, dù Mộ Thiện cố gắng không thiên vị, nhưng bên nặng bên nhẹ lòng cô đã xác định rõ ràng. Đinh Hành dù thời gian qua xảy ra nhiều biến cố, tính cách anh trở nên điềm tĩnh hơn, nhưng lòng kiêu ngạo vẫn còn. Mỗi khi chứng kiến thái độ dịu dàng của Mộ Thiện đối với Trần Bắc Nghiêu, tim anh đều nhói đau. Mặc dù anh cũng thích ở bên Mộ Thiện, thích được cô chăm sóc, mặc dù anh không muốn thua Trần Bắc Nghiêu nhưng có nhiều lúc, anh trông mong thời gian đó nhanh qua. Tuy nhiên

lý trí là một nhẽ, tình cảm lại là lẽ khác. Nhìn Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi xa, Đình Hành mới đi vài bước theo hướng khác liền dừng lại, anh quay người lặng lẽ đi theo Trần Bắc Nghiêu. Lúc đó, Trần Bắc Nghiêu có lẽ cũng rơi vào trạng thái mê man nên không phát hiện ra hành tung của anh. Anh nhìn Trần Bắc Nghiêu vào một nhà dân, đặt Mộ Thiện xuống ghế rồi dùng súng cướp điện thoại của chủ nhà, gọi cho Lý Thành. Đến lúc này Đình Hành mới yên tâm bỏ đi. Anh sẽ không bao giờ quên cảm giác của ngày hôm đó. Anh lão đảo đi giữa dòng người, ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu làm anh hoa mắt. Anh nhớ đến dáng vẻ Trần Bắc Nghiêu ngồi ôm

Mộ Thiện ở mũi thuyền. Hình ảnh đó nhắc nhở anh, cho dù họ đồng sinh cộng tử, nhưng suốt thời gian đó anh cũng chỉ là người ngoài cuộc. Từ lúc gia đình có chuyện, anh đã trải qua vô vàn trắc trở, nhưng vào thời khắc ấy, trong lòng anh bỗng có một cảm giác chưa từng có, đó là sự cô độc.

Đình Hành về thành phố Lâm, cũng may Lữ Thị vẫn yên ổn, không xảy ra đại loạn. Anh mới nắm quyền ở Lữ Thị không bao lâu, không ít người trong gia tộc vẫn còn dị nghị. Nhưng uy danh của trù ma túy Tam giác vàng quá lớn, nên anh mất tích vài ngày, cũng chẳng ai dám giở trò. Có điều, nếu anh về muộn thêm

một thời gian thì cũng rất khó nói. Đinh Hành không công khai chuyện anh bị trúng đạn. Anh cử một số tâm phúc ổn định tình hình, nhân cơ hội thôn tính địa bàn của Đạt Lịch Vân Nam, chớp thời cơ địch yếu ta mạnh. Chỉ trong thời gian ngắn, thị trường ma túy của Lữ Thị càng trở nên rộng lớn.

Bây giờ vết thương của anh đã gần hồi phục, thanh thế của Lữ Thị mỗi lúc một lớn. Anh nhận được tin Trần Bắc Nghiêu vẫn ở Thái Lan, đến khi nào Mộ Thiện khỏe hẳn mới về nước, anh còn nghe tin Trần Bắc Nghiêu chủ động hạ mình, trao cho Quân Mục Lãng khoản tiền lớn. Tuy không khỏi kinh ngạc nhưng Đinh Hành

cảm thấy hợp tình hợp lý. Những ngày qua bận rộn công việc, lại muốn đè nén tình cảm, nên Đình Hành thấy tâm tình của mình đối với Mộ Thiện nhạt đi không ít. Xâu chuỗi những sự kiện trên, Đình Hành đoán Trần Bắc Nghiêu có ý định “rửa tay gác kiếm” hoàn toàn. Điều này khiến anh hơi bức tức, anh nghi ngờ, liệu bọn họ có thể sống bên nhau trọn đời? Đình Hành không hối hận vì xả thân cứu Mộ Thiện, mà hối hận đã không giết chết Trần Bắc Nghiêu ở trên con thuyền vào buổi tối hôm đó.

Thời tiết chuyển sang mùa đông, thành phố Lâm se se lạnh. Trong khi đó Băng Cốc vẫn rất nóng nực, thỉnh thoảng mới

có trận mưa rào. Mộ Thiện tỉnh thoảng có thể ngồi dậy, nhưng cô chưa thể bước xuống giường. Trần Bắc Nghiêu ngày nào cũng ở bên cạnh cô, vết thương của anh khá hơn nhiều. Anh không cho cô biết vụ Tướng quân Quân Mục Lãng, anh chỉ nói đợi khi nào cô khỏe hẳn mới quay về thành phố Lâm. Hôm nay là ngày thứ bảy, Trần Bắc Nghiêu nói với Mộ Thiện anh đến phủ Phó Thủ tướng Thái Lan ăn cơm. Trên thực tế đúng là như vậy.

Buổi gặp mặt được sắp xếp ở tầng cao nhất một khách sạn sang trọng. Ngoài đám vệ sĩ bảo vệ Phó Thủ tướng, Trần Bắc Nghiêu và Quân Mục Lãng chỉ dẫn theo một thuộc hạ đi vào khách sạn. Trần

Bắc Nghiêu và Lý Thành đi lên bằng thang máy riêng. Vừa lên đến đại sảnh của tầng trên cùng, anh thấy cửa thang máy đối diện mở ra, hai người đàn ông mặc quân phục lần lượt ra khỏi thang máy. Người đàn ông đi sau dù có hóa thành tro bụi Trần Bắc Nghiêu cũng nhận ra, đó chính là Tâm. Hắn đưa mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu, khóe mắt lộ ý cười ngạo mạn. Người đàn ông đi trước Tâm khoảng hai bảy, hai tám tuổi. Anh ta mặc com-lê màu xám mờ, dáng người cao lớn nổi bật, dưới hàng lông mày rất đậm là đôi mắt vô cùng sắc bén. Nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, anh ta dừng bước và hơi gật đầu. Mặc dù biết Quân Mục Lăng còn trẻ, nhưng thấy anh ta đường hoàng đỉnh

đặc, khác hẳn về giáo hoạt thâm hiểm của Tầm, Trần Bắc Nghiêu cũng có thay đổi cách nhìn về anh ta dù trước đó anh không hề bận tâm. Ông ngoại Trần Bắc Nghiêu hồi trước tốt nghiệp trường Hoàng Phố, từng đánh người Nhật Bản, lòng bàn chân ông vẫn còn mảnh đạn chưa lấy ra. Lúc này bắt gặp Tướng quân Quân Mục Lãng trong bộ quân phục Quốc dân đảng, anh chợt nhớ đến tám hình ông ngoại mặc quân phục.

“Nghe uy danh của Trần tổng từ lâu. Tháng trước, khi Trương Ngân Thiên uống trà với tôi, ông ta còn nói danh hiệu ‘Bố già đại lục’ trong tương lai chắc chắn thuộc về Trần tổng.” Quân Mục

Lăng khỏe mắt cười cười nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng, vô cảm: “Lần này Quân Mục Lăng vì sinh kế ở Tam giác vàng nên bất đắc dĩ mới gây khó dễ, hy vọng Trần tổng không để bụng.”

Trương Ngân Thiên mà Quân Mục Lăng vừa nhắc tới chính là nhân vật duy nhất xứng với danh hiệu “Bố già ở Trung Quốc” hiện nay. Nghe nói ông ta có cổ phần hoặc là chủ sở hữu nhiều doanh nghiệp lớn ở Trung Quốc, là trùm hắc đạo toàn bộ khu vực Hoa Bắc, Hoa Trung^[1]. Quân Mục Lăng cố tình nhắc đến Trương Ngân Thiên, ngầm ám chỉ anh ta có mối quan hệ rộng rãi ở đại lục. Hơn nữa, anh ta trực tiếp đề cập đến

chuyện “gây khó dễ”, càng thể hiện anh ta là người thẳng thắn vô tư.

[1] Khu vực Hoa Bắc: Gồm các tỉnh thành: Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Tây, Nội Mong. Hoa Trung gồm các tỉnh Hà Nam, Hồ Nam, Hồ Bắc.

Trần Bắc Nghiêu cười cười, anh không nói tiếp đề tài đó mà chỉ nói: “Gặp nhau là có duyên, Tướng quân, mời!”

Quân Mục Lăng cười ha hả, cùng anh đi vào phòng tiệc. Trong lòng anh ta nghĩ, Trần Bắc Nghiêu tuy trẻ tuổi nhưng là người kiên nghị điềm tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi câu nói khích tướng của

anh ta. Người này đồng ý nhả bốn tỷ sáu không biết là thật lòng hay giả vờ.

Phòng tiệc rất rộng, trang trí xa hoa lộng lẫy như hoàng cung. Nhưng cả căn phòng rộng chỉ kê một chiếc bàn gỗ hương hình tròn ở vị trí trung tâm, ngay dưới ngọn đèn chùm. Bàn chỉ có ba người ngồi, một số vệ sĩ của Phó Thủ tướng, Lý Thành và Tâm đứng phía sau. Tuy buổi gặp mặt do Phó Thủ tướng Thái Lan tổ chức nhưng vị chính khách ngoài năm mươi tuổi này chỉ ngồi khoảng nửa giờ. Trong thời gian đó, ông ta hỏi Trần Bắc Nghiêu liệu có dự định đầu tư sang Đông Nam Á không, và cảm ơn anh đóng góp ý kiến quý báu giúp cho chính phủ

trong tình hình tài chính tiền tệ ảm đạm hiện nay. Ông ta lại hỏi thăm tình hình sức khỏe của một chính khách ở Đài Loan và tình hình quân đội của Quân Mục Lăng. Sau đó, Phó Thủ tướng lấy lý do không khỏe, đi xuống tầng dưới nghỉ ngơi trước.

Phó Thủ tướng vừa khuất bóng, Quân Mục Lăng mỉm cười: “Tôi nghe tin đồn Trần tổng rất gian manh. Không ngờ Trần tổng có thể hoàn trả một khoản tiền lớn để đổi lấy một thuộc hạ, thật sự khiến người khác không thể không khâm phục, tôi kính Trần tổng một ly.”

Trần Bắc Nghiêu từ tốn nói: “Châu Á

Trạch là người anh em của tôi. Hơn nữa khoản tiền này là do tôi đầu tư đạt được, sao Tướng quân có thể nói ‘hoàn trả’?”

Lông mày rậm rạp của Quân Mục Lãng nhếch lên: “Lời nói của Trần tổng hợp ý tôi. Không giấu gì Trần tổng, tôi chuẩn bị nhiều năm, vì một mục đích trừ khử Thủ lĩnh. Chuyện sắp thành công lại bị Trần tổng xen vào. Tâm huyết của tôi mười năm không bằng một kế sách của Trần tổng. Thật ra tôi cũng không muốn dùng thủ đoạn đối phó Trần tổng, nhưng còn tám ngàn binh lính không có quốc gia không có đảng phái. Người làm tướng như tôi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, chỉ là bất đắc dĩ, hy vọng Trần tổng đừng

đề bụng.”

Trần Bắc Nghiêu đặt ly rượu xuống bàn: “Á Trạch thất bại lọt vào tay các anh, tôi bỏ tiền chuộc về, đây chẳng phải là chuyện công bằng sao mà Tướng quân khách sáo vậy. Nhưng tôi có vài điều kiện.”

“Trần tổng nói đi.”

“Thứ nhất, người và ma túy của Tam giác vàng không được vào thành phố Lâm.”

“Điều kiện này hơi quá. Mạng lưới

ma túy ở đại lục rộng khắp, tôi làm sao có thể bảo đảm.”

“Tướng quân có thể bảo đảm.” Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: “Hàng của Tam giác vàng chẳng phải cũng không thể lọt vào Đài Loan hay sao? Lúc tôi ăn cơm cùng nghị sỹ Tô, ông ấy còn không tin điều đó.”

Nghe câu này, giọng điệu Quân Mục Lãng hơi trầm xuống. Anh ta đương nhiên biết nghị sỹ Tô mà Trần Bắc Nghiêu vừa nói đến là ai. Nghị sỹ Tô là thế lực đối địch với nhân vật đứng đằng sau anh ta, mấy năm gần đây rất hung hăng. Đài Loan diện tích không lớn, thế lực hắc

bang địa phương lại rất mạnh nên Tam giác vàng cũng chịu bó tay. Nghĩ đến đây, Quân Mục Lãng giật mình. Lời của Trần Bắc Nghiêu có ý ngầm thông báo, anh và giới chính khách cũng như giới hắc đạo Đài Loan có mối quan hệ thân thiết. Nếu đúng như vậy, Trần Bắc Nghiêu có thể dễ dàng đối phó anh ta, tại sao Trần Bắc Nghiêu lại đồng ý nhả khoản tiền lớn đó?

Trong lòng nghi hoặc nhưng về mặt Quân Mục Lãng vẫn không thay đổi: “Được, tôi đồng ý với yêu cầu của Trần tổng, tôi sẽ ra lệnh cho thuộc hạ. Trần tổng tiếp tục ra điều kiện đi.”

Trần Bắc Nghiêu cười cười: “Nếu chẳng may người và hàng của bên Tướng quân xuất hiện ở thành phố Lâm, đến lúc đó sống chết không rõ, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.” Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thứ hai, tôi muốn mạng sống của Tầm.”

Quân Mục Lăng sa sầm mặt: “Không được.”

Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: “Bốn tỷ sáu không phải cái giá của một mình Châu Á Trạch mà cả hai người?”

Quân Mục Lăng lập tức chuyển đề tài: “Trong lòng tôi có một nghi vấn. Trần

tổng thà rơi vào tình thế nguy hiểm cũng không chịu cúi đầu hợp tác với Thủ lĩnh, có thể thấy Trần tổng là người cao ngạo. Lần này Trần tổng thỏa hiệp rất nhanh và dứt khoát, Trần tổng có thể cho tôi biết lý do vì sao?”

“Không liên quan đến Tướng quân.”
Trần Bắc Nghiêu bình thản nói.

Thật ra trong lòng Quân Mục Lăng đã lờ mờ hiểu được, nhưng anh ta cảm thấy hơi kỳ lạ. Bây giờ nghe Trần Bắc Nghiêu khẳng khái đòi mạng Tầm, anh ta càng tin vào suy đoán của mình. Quân Mục Lăng cười nói: “Trần tổng, Trần tổng không cần ép Tầm vào chỗ chết. Tôi đã

hỏi rõ ràng rồi, Tâm không hề đụng đến người đàn bà của Trần tổng. Trong mấy ngày ở Tam giác vàng, Tâm vẫn đối xử lịch sự với cô ấy. Bất cóc tiêu thư tới Tam giác vàng cũng là ý của Thủ lĩnh, mong Trần tổng đừng giận cá chém thớt. Tôi tuyệt đối không để Trần tổng giết Tâm, cậu ấy cũng là người anh em của tôi.”

Trần Bắc Nghiêu chạm nhẹ ngón tay lên chén rượu, trầm tư suy nghĩ.

Nửa tiếng sau, Trần Bắc Nghiêu và Lý Thành rời khỏi khách sạn. Vừa lên xe, anh liền nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở ghế trước, hình bóng vô cùng

quen thuộc, đó là Châu Á Trạch, người mất tích nhiều ngày qua.

Lý Thành mở cửa xe, lắc mạnh vai Châu Á Trạch: “Anh vẫn ổn đấy chứ?”

Châu Á Trạch xem ra không bị đánh đập hành hạ, chỉ là mắt anh ta có vết bầm tím, cổ áo sơ mi để lộ ra tám băng trắng, có lẽ từng bị thương. Anh ta quay đầu về phía Trần Bắc Nghiêu, Trần Bắc Nghiêu đúng lúc nhướn mắt nhìn anh ta. Châu Á Trạch cất giọng nghi hoặc: “Đại ca, anh đem bốn tỷ sáu đổi lấy em thật sao?”

Trần Bắc Nghiêu bình thản đáp: “Coi như chú nợ tôi.” Ánh mắt anh lấp lánh ý

cười.

Châu Á Trạch biết anh nói đùa, thở dài: “Lần này em đúng là đen đui không kể đâu cho hết.”

Hóa ra hôm đó Châu Á Trạch đợi anh ở trạm lính đánh thuê từ sớm, vô tình gặp Tầm đi ngang qua. Lúc đó anh ta dẫn theo mười mấy người, Tầm chỉ có một mình. Anh ta cũng bố trí đám lính đánh thuê đâu vào đấy, làm sao anh ta có thể tha được cho Tầm? Nhưng Tầm quá lợi hại. Sau một lúc giao chiến, Châu Á Trạch và đám thuộc hạ của anh đều bị Tầm đánh bại. Thật ra hôm đó Tầm có cuộc gặp gỡ bí mật với Tướng quân

Quân Mục Lăng, bắt gặp Châu Á Trạch, hẳn cũng rất kinh ngạc. Cuối cùng Tầm sợ bị lộ hành tung nên bắt Châu Á Trạch đi. Chỉ không ngờ việc Châu Á Trạch mất tích làm đảo lộn hoàn toàn kế hoạch của Trần Bắc Nghiêu, mới dẫn đến chuyện Thủ lĩnh bị chết, khiến Tướng quân Quân Mục Lăng được lợi. Sau đó Quân Mục Lăng còn dùng Châu Á Trạch uy hiếp đòi tiền Trần Bắc Nghiêu. Cả đời này Châu Á Trạch chưa bao giờ bị tổn thất lớn như vậy, anh ta hận đến mức chỉ muốn lột da uống máu Tầm ngay lập tức. Việc Trần Bắc Nghiêu quyết định dừng tay và chuộc Châu Á Trạch về khiến anh ta vừa cảm động vừa thất vọng. Một lúc sau, nghe Trần Bắc

Nghiêu nói tha cho Tâm, Châu Á Trạch
thầm thề độc, nhất định anh ta sẽ tìm cơ
hội giết Tâm.

Xe của Trần Bắc Nghiêu vừa rời khỏi
khách sạn Hoa Sen, bờ tường bên ngoài
phòng VIP có một bóng đen lặng lẽ bám
vào cửa sổ. Trần Bắc Nghiêu đặt phòng
ở tầng thứ hai mươi cho Mộ Thiện, tầng
trên dưới anh bao trọn, cửa sổ kính như
vách núi thẳng đứng, để ngăn chặn người
khác tiếp cận. Tất nhiên trong số đó
không bao gồm Tâm. Mộ Thiện vẫn chưa
thể đi lại, cô nằm trên giường đọc sách,
đột nhiên cửa kính bên cạnh giường có
tiếng động nhẹ, sau đó một làn gió lạnh
thổi vào. Mộ Thiện biết bên ngoài cửa

sổ có tấm lưới sắt bảo vệ, hơn nữa trước khi đi ngủ cô đã đóng cửa sổ. Động tĩnh này khiến cô lạnh người trong giây lát. Vừa quay đầu nhìn, cô liền bắt gặp một bóng đen cao lớn ngồi trên cửa sổ, hần cười ngoác miệng với cô. Bên tay Mộ Thiện có máy báo động Trần Bắc Nghiêu chuẩn bị sẵn. Chỉ cần bấm nút, vệ sĩ ngoài cửa sẽ xông vào phòng. Tay vừa định cử động, cô lập tức nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tầm: “Muốn bọn họ chết hả?” Mộ Thiện đành phải ngồi im. Trong đầu cô vụt qua hàng loạt suy nghĩ, tuy cô không rõ tình tiết cụ thể nhưng nghe Trần Bắc Nghiêu nói đã đàm phán ổn thỏa với Quân Mục Lăng, lẽ nào tối nay Tầm lại muốn bắt cóc cô? Nổi nhục

nhã và nguy hiểm cô gặp phải những ngày qua đều do Tầm mà ra, trong lòng cô không khỏi oán hận hằn. Lúc này, hần lặng lẽ nhảy xuống đất, ngồi trên ghế sofa một cách thoải mái, cô nói lạnh nhạt: “Bây giờ tôi không thể di chuyển, nếu anh muốn bắt cóc tôi, anh chỉ có thể lượm một xác chết.”

Tầm tỏ ra kinh ngạc: “Sao cô đến nông nổi này, bị thương rồi à?”

Thấy Tầm không hành động, Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm: “Rốt cuộc anh có chuyện gì?”

Tầm cười: “Cô có biết Trần Bắc

Nghiêu đưa ra yêu cầu gì với Tướng quân không? Anh ta muốn lấy mạng tôi.”

Mộ Thiện không lên tiếng, nhưng lòng nghĩ thầm: hóa ra Trần Bắc Nghiêu đã gặp mặt Quân Mục Lãng. Tầm quả nhiên là người của Quân Mục Lãng. Trần Bắc Nghiêu đòi mạng Tầm cũng chẳng có gì lạ, Tầm vốn không phải là người tốt. Nghĩ đến đây cô chợt hiểu ra, chắc Trần Bắc Nghiêu hiểu nhầm Tầm đã làm gì cô. Tuy Tầm đáng ghét, nhưng Trần Bắc Nghiêu khó khăn lắm mới bắt tay với thế lực ở Tam giác vàng, nếu chỉ vì Tầm mà gây hấn với bọn họ thì không đáng một chút nào. Tầm thăm dò nét mặt cô, hần đột nhiên cười lớn: “Tôi ghét nhất bị

người khác uy hiếp. Trần Bắc Nghiêu muốn tôi chết, tôi sẽ giết người phụ nữ anh ta yêu thương.” Ngữ điệu vừa lạnh lùng vừa đanh thép, khiến tim Mộ Thiện hơi sợ. Nhưng cô lại nghĩ: tên này từ trước đến nay giết người rất không ghê tay, nếu hắn muốn giết cô, thì hắn sẽ ra tay ngay sau khi vào phòng, làm gì có chuyện nhiều lời như vậy? Không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì? Kể từ ngày đầu tiên biết Tầm, cô đã không thể nào đọc được suy nghĩ của hắn. “Cô không sợ sao?” Tầm cảm thấy hơi buồn cười, hắn nhìn Mộ Thiện chăm chú. Thật ra hôm nay hắn đến đây không phải có ý giết Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu tuy muốn lấy mạng hắn nhưng cũng do hắn bắt cóc cô

trước. Nếu là người đàn bà của hắn bị bắt đi, hắn cũng muốn băm vằm đối phương, vì vậy hắn không cảm thấy tức giận. Hơn nữa hắn sẽ không vì khúc mắc với Trần Bắc Nghiêu mà làm hỏng đại sự của Tướng quân. Chỉ là trong lòng bức dọc, hắn muốn tìm Mộ Thiện để chọc tức Trần Bắc Nghiêu. Con người Tầm vốn không coi pháp luật và trời đất ra gì, hắn chẳng sợ một ai. Thật ra trên đường đến đây hắn cũng có ý định “xử lý” Mộ Thiện. Nhưng nhìn thấy cô bị trúng đạn nằm bẹp trên giường, hắn hết cả hứng thú. Hơn nữa, nghĩ đến chuyện bản thân mưu tính suốt mười năm cũng không dám hạ sát Thủ lĩnh, vậy mà người đàn bà trông có vẻ mềm yếu này nỏ súng giết

chết lão ta, hắn hoàn toàn thay đổi cái nhìn về cô, hắn cảm thấy cô rất đặc biệt, từ trong bản năng rất giống hắn.

Nhưng Tầm vẫn không thay đổi sắc mặt, hắn đứng dậy từ từ đi đến bên giường: “Cô thích tư thế nào?”

Mộ Thiện nhất thời không hiểu ý: “Anh nói gì cơ?”

“Làm tình.” Tầm bắt đầu cười áo: “Trần Bắc Nghiêu còn nửa tiếng nữa mới về đến đây. Nếu cô không tình nguyện, có thể coi là bị cưỡng hiếp.”

Giọng điệu hằn lơi lả nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc. Từ trước đến nay Mộ Thiện đều cảm thấy tính cách của Tầm kỳ quái, lúc này cô hơi sợ hấn. Cô nghĩ, dù vệ sĩ xông vào đánh cũng không lại hấn nhưng bên cô người đông, chắc không đến nỗi bị hấn giết chết.

“Anh còn tiến lên tôi sẽ gọi bảo vệ.”
Mặt Mộ Thiện tối sầm.

Tầm ném chiếc áo sơ mi vào ghế sofa, để lộ thân trên vô cùng khỏe mạnh. Hấn chỉ tay vào vai mình: “Lại đây cắn tôi một miếng đi.”

Mộ Thiện rơi vào tình huống dở khóc

dở cười. Cô đột nhiên cảm thấy Tâm giống một đứa trẻ, lại giống kẻ điên. Bờ vai của hắn rắn chắc thế kia, bảo cô cần thế nào chứ?

“Cô không cần tôi thì tôi cần cô.” Y như một con báo to lớn, Tâm đột ngột giơ tay kẹp cổ Mộ Thiện. Mộ Thiện không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cổ họng bị thít chặt.

Tâm giạng chân quỳ trên giường rồi đẩy Mộ Thiện nằm xuống. Ánh mắt hắn đầy vẻ trêu chọc, khi mặt hắn áp sát mặt Mộ Thiện, ý cười bỗng dưng biến mất, thần sắc hắn trở nên u ám.

“Cô vẫn xinh đẹp như ngày nào.” Tầm cúi sát xuống Mộ Thiện.

Mộ Thiện đau nhói nhưng bị hấn bịt miệng, không thể kêu thành tiếng. Hấn quả nhiên cắn mạnh vào cổ Mộ Thiện rồi thoát một cái nhảy xuống giường. Cô không nhìn thấy vết cắn trên cổ, nhưng bắt gặp vẻ hài lòng trên mặt hấn, cô biết vết răng chắc chắn rất sâu. Cô vô cùng tức giận nhưng không thể nhúc nhích. Lúc này, Tầm nhặt áo sơ mi trên ghế sofa vắt lên vai.

“Trần Bắc Nghiêu quá thâm hiểm, cô nên đá anh ta thì hơn.” Tầm bỗng nhiên lên tiếng.

“Chẳng liên quan gì đến anh.”

Hắn nhìn cô từ trên cao: “Thật ra tướng quân của chúng tôi không tồi. Một ngày nào đó Trần Bắc Nghiêu bỏ mạng, cô có thể đi theo Tướng quân.”

Mộ Thiện không thèm đáp lời hắn.

Tầm thấy Mộ Thiện trước sau chỉ biết đến Trần Bắc Nghiêu, trong lòng hắn bỗng dưng rất bức tức. Hắn nghĩ, cần một miếng không đủ hả giận, phải khiến Trần Bắc Nghiêu điên tiết mới được. Nghĩ đến đây, hắn liền tháo sợi dây xích

trông rất bình thường trên tay hắn rồi đi đến trước mặt Mộ Thiện. Tầm hành động rất nhanh, túm tay Mộ Thiện, đeo sợi dây xích, khóa chặt, thả tay xuống. Khi Mộ Thiện định thần lại, cô nhìn thấy một sợi dây xích màu bạc nằm trên cổ tay mình, sợi dây không rộng không chặt, không hiểu làm bằng chất gì, trên có nhiều hoa văn họa tiết lạ mắt.

“Đây là đồ tốt đấy.” Tầm cười: “Có thể giết người.”

Mộ Thiện nhú mày: “Anh muốn làm gì?” Cô ra sức giật sợi dây xích nhưng không ích gì.

“Cô không tháo được đâu. Cắt cũng không được, đốt không cháy.” Nụ cười trên môi Tầm càng rộng hơn: “Chỉ có tôi mới biết cách mở.”

“Anh...” Mộ Thiện không nói nổi.

Tầm không cười nữa: “Được rồi, Mộ Thiện, đây là món quà tôi tặng cô, coi như tôi nhận lỗi đã bắt cóc cô tới Tam giác vàng. Có thứ này, một trăm sát thủ hàng đầu trên toàn thế giới nhìn thấy đều không dám đụng đến cô, cô có tin không?”

“Tôi không tin.” Mộ Thiện tức giận nghĩ thầm, một trăm sát thủ hàng đầu thế

giới thì liên quan gì đến cô? Cô và hắn với những tên sát thủ kia không cùng một thế giới. Tầm tặng Mộ Thiện thứ hắn cho là quý giá, nhưng lại bị cô coi chẳng ra gì. Ánh mắt hắn lóe lên tia kinh ngạc và tức giận. Thế nhưng hắn đột nhiên bật cười ha hả, dù căn phòng cách âm khá tốt nhưng tiếng cười rất lớn, bên ngoài lập tức có động tĩnh. Tầm không hề hốt hoảng, hắn leo lên cửa sổ, Mộ Thiện nhìn theo, thấy hắn nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Vệ sĩ xông vào phòng, bọn họ trợn mắt khi thấy tấm lưới sắt bị tháo ra từ lúc nào. Trong màn đêm làm gì còn hình bóng của Tầm? Dưới ánh mắt dò hỏi của

vệ sĩ, Mộ Thiện vô thức đưa hai tay che vết cắn trên cổ, ngón tay cô chạm phải sợi dây xích lạnh lẽo. Cô nghĩ một lát nữa Trần Bắc Nghiêu trở về, không biết anh có phản ứng như thế nào. Tầm nhảy xuống dưới là nhờ một sợi dây buộc trên nóc tòa nhà, đây là cách làm quen thuộc của hắn. Vài phút sau, hắn đã ngồi vào chiếc xe con đậu dưới tầng một. Nơi này dù sao cũng là Thái Lan, hắn chẳng sợ người của Trần Bắc Nghiêu đuổi bắt. Nghĩ vậy, Tầm lại ra ngoài ăn tối rồi mới rời khỏi khách sạn. Chiếc xe con hòa vào bóng đêm, Tầm nhếch mép mỉm cười. Máy ngày nay tâm trạng của hắn rất tốt. Đầu tiên, Tướng quân chiếm lĩnh hoàn toàn địa bàn của Thủ lĩnh, kế hoạch

chuẩn bị nhiều năm thành công rực rỡ. Tiếp theo, hắn không cần che giấu thân phận, nhiều năm qua, việc làm nội gián khiến thần kinh hắn lúc nào cũng căng thẳng, bây giờ hắn có thể sống thoải mái hơn, điều này khiến hắn cảm thấy mới mẻ nhưng cũng chưa quen.

Khi phong hắn là Thiếu hiệu Quân hành, Tướng quân có nói một câu: “Tâm, từ nay về sau cậu không cần phải giết người nữa.”

Không cần phải giết người sao? Tâm thò đầu ra ngoài cửa xe nhìn lên bầu trời đầy sao. Hắn nhớ đến sự tàn nhẫn và độc ác của Thủ lĩnh, nhớ đến lời hứa cải

thiện cuộc sống người dân ở Tam giác vàng của Tướng quân, nhớ đến người cha chết vì lao động quá sức, nhớ đến người chị gái bị đám lính của Thủ lĩnh bắt đi năm mười chín tuổi không bao giờ trở về. Cuối cùng, hấn nhớ đến Mộ Thiện, người phụ nữ hấn vừa tặng tín vật đại diện cho “sát thủ Tâm.” Có lẽ trong tương lai Mộ Thiện sẽ có lúc dùng đến tín vật đó, như vậy hấn cũng được coi là cứu người? Tâm cười nhạt, lẽ nào hấn là người tốt? Tâm đi chưa đến mười lăm phút, Trần Bắc Nghiêu vội vàng trở về khách sạn. Các vệ sĩ ngoài cửa ngưỡng ngáp nhìn anh, anh mỉm cười, vỗ vai một người trong số bọn họ và bảo bọn họ đi nghỉ sớm. Khi Trần Bắc Nghiêu vào

phòng, Mộ Thiện đang bình thảo đọc sách. Anh lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế tựa ở bên cạnh giường, mở miệng hỏi cô: “Em không sao đấy chứ?”

Mộ Thiện giơ tay đưa cho anh xem sợi dây xích, cô lại kéo cổ áo chỉ vào vết cắn. Sau đó cô nói: “Anh đừng bận tâm, trong thời gian ở Tam giác vàng, em chỉ chịu ít tủ nhục, nhưng không có người nào...”

Mộ Thiện chưa nói hết câu, Trần Bắc Nghiêu dùng miệng chặn lời nói của cô. Những ngày qua do kiêng dè vết thương của cô nên anh chỉ hôn nhẹ nhàng. Lần này anh hôn cô ngẫu nhiên, đến khi toàn

thân cô mềm nhũn, anh mới dừng lại và vuốt tóc cô: “Ngày mai về thành phố Lâm.” Thấy Trần Bắc Nghiêu không có biểu hiện khác thường, nhưng Mộ Thiện biết anh đang tức giận, sau này không biết chừng sẽ tìm cách trừng trị Tầm. Cô không quan tâm đến Tầm, cô chỉ sợ anh thất bại dưới tay Tầm. Cô lên tiếng “Thật ra nói một cách khách quan, Tầm không hề làm tổn thương em.”

Trần Bắc Nghiêu cười cười: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều, nghỉ ngơi sớm đi, anh đi tắm đã.”

Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy ào ào, nói nữa cũng vô dụng, chỉ

bằng chuyển sang đề tài khác. Trần Bắc Nghiêu tắm xong lên giường, hai người đều không buồn ngủ. Mộ Thiện lên tiếng: “Hãy kể cho em nghe chuyện anh ở Hồng Kông.” Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, hồi tưởng lại chuyện đã qua. Hóa ra lúc đó anh tới tá túc nhà người quen ở Hồng Kông. Trong lòng nặng mối thù nên anh tìm đến bang hội bản xứ. Nào ngờ khó khăn lắm mới tìm thấy một vị đại ca sống trong dân, anh phát hiện ra đại ca này đã hoàn lương, đại bản doanh đổi thành quán trà. Anh tưởng đại ca không tin tưởng anh nên xin làm thuê ở quán trà ba tháng liền. Cuối cùng vị đại ca thấy ái ngại, mời anh uống trà và tiết lộ cho anh biết, anh ta không sống nổi bằng nghề lưu

manh nên mới mở quán trà.

“VẬY HỒNG KÔNG CÒN XÃ HỘI ĐEN KHÔNG?” Mộ Thiện cất giọng hiếu kỳ.

“Tất nhiên còn.” Trần Bắc Nghiêu cười: “Nhưng nghe nói người xưa và nay đều hoàn lương, ai có thể chém giết cả đời chứ?”

Nghe câu chuyện của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện nghĩ thầm: có phải anh đang nói bóng gió, anh sẽ vì cô từ bỏ việc phạm pháp? Anh nói chín mươi chín phần trăm thời gian anh là doanh nhân chân chính, cô thấy cũng đúng. Mộ Thiện phát hiện, gần đây nghĩ đến chuyện anh

giết người, cô không thấy phản cảm như trước. Có lẽ những ngày vừa qua cô nhìn thấy quá nhiều người chết, hay bản tính của cô cũng là ích kỷ. Hoặc giả cô bắt đầu cảm thông vì anh cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Mộ Thiện nhớ đến lần cô chủ động bày tỏ tình cảm với anh. Lúc đó ánh mắt Trần Bắc Nghiêu hơi đờ đẫn, anh hỏi: “Em có biết đối với anh, câu nói của em có ý nghĩa như thế nào không?” Làm sao cô không hiểu ý anh, cô nói cô yêu anh, lẽ nào anh chịu để cô ra đi, lẽ nào cô có thể giữ khư khư ước hẹn ba năm? Cô biết rõ cô yêu anh hơn trước kia, giả bộ này nọ chẳng có ý nghĩa gì, nhưng bí mật về thân phận anh phải tháo gỡ thế nào? Trần Bắc Nghiêu dường như

đoán ra suy nghĩ của cô. Anh cũng đang thận trọng đi từng nước cờ một, không để cô có áp lực quá lớn. Anh chuyển đề tài khác: “Những năm qua em sống thế nào?” Mộ Thiện nằm trong lòng anh, cô cất giọng nhẹ nhàng, kể chuyện năm lớp Mười hai bị bố mẹ đưa đến nhà chú ở huyện bên cạnh học và ôn thi ở đó. Trần Bắc Nghiêu nghĩ, thảo nào mấy lần anh quay về chốn cũ, đợi dưới nhà cô nửa ngày cũng không thấy bóng dáng cô. Mộ Thiện nói cô là học sinh chuyển trường nên bị mọi người coi thường, cô thề trong cuộc thi cuối tháng đầu tiên phải đứng nhất trường, để những người xem thường cô phải trắng mắt ra. Trần Bắc Nghiêu xoa mặt cô: “Em luôn là cô bé

thông minh.” Mộ Thiện cười đắc ý. Sau đó có người biết chuyện trước kia của cô loan tin đồn cô yêu đương sớm, nhiều nam sinh gửi thư tình cho cô, khiến cô bị thầy giáo chủ nhiệm gọi lên khiển trách. Thời gian đó, các bạn học đều nhìn cô bằng ánh mắt không bình thường. Mộ Thiện kể thời đại học cô không mấy chăm chỉ, thường trốn ký túc xá xem phim; nhưng đến kỳ thi bọn cô đua nhau học thâu đêm; cô còn kể lúc học quân sự, một nữ sinh khoa Triết có thói quen chỉ mặc nội y đứng ở cửa sổ ngắm phong cảnh, khiến sỹ quan huấn luyện đỏ mặt chạy mất... Trần Bắc Nghiêu chợt nghĩ, thời đại học của cô vui vẻ hơn quãng thời gian học cấp Ba nhiều. Sau đó nhắc

đến công việc, Mộ Thiện không chịu học lên cao học theo ý bố mẹ, cô cũng không chịu thi công chức mà cố tình ra ngoài tìm việc. Lúc đó cô cảm thấy thế giới rất rộng lớn, cô muốn đi nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người khác nhau. Trải qua nhiều vòng thi khắc nghiệt, cuối cùng cô được nhận vào một doanh nghiệp nước ngoài có tiếng. “Thế là từ đó em bắt đầu cuộc sống lăn lộn...” Mộ Thiện than thở: “Thời gian đó em vô cùng bận rộn, còn bận hơn cả lúc về thành phố Lâm lập nghiệp. Cuối tuần không bao giờ biết đến nghỉ ngơi. Người mới mà, cả ngày luôn ở trong tình trạng căng thẳng, chỉ nghĩ công việc đã làm tốt hay chưa, có hoàn thành kế hoạch hay không? Em và đồng nghiệp

luôn làm thêm giờ dù chẳng ai bắt ép, tuy rất mệt mỏi nhưng cũng cảm thấy thỏa mãn. Thật ra chuyện này cũng liên quan đến anh, em nghĩ cả đời này không được ở bên anh nên dù mệt dù bận cũng chẳng sao cả.”

Trần Bắc Nghiêu lặng người. Anh luôn cho rằng mình có thể cho cô mọi thứ tốt nhất. Bây giờ nghe cô kể, anh bỗng cảm thấy tám năm của cô vất vả và thành công hơn anh rất nhiều. Anh bắt đầu ý thức được, nếu ở bên anh, cô phải hy sinh rất nhiều thứ. Cô không thể đi đây đi đó như trước, không thể làm người phụ nữ xuất sắc từng bước vươn tới đỉnh cao sự nghiệp. Làm người đàn bà của anh,

người dính đến hắc đạo bắt buộc cô phải lấy anh làm trung tâm, phải lấy gia đình làm trung tâm. Cô phải đứng đằng sau anh, để anh che chở bảo vệ chứ không được tự do bay cao.

Mộ Thiện thấy Trần Bắc Nghiêu tư lự, cô nghĩ chuyện anh bắt đầu lên kế hoạch trả thù từ năm mười tám tuổi, sau khi tốt nghiệp gia nhập Dung Thái, không cần nói cũng biết anh phải vượt qua nhiều khó khăn thử thách, cô đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng, cô thì thầm: “Thật ra em cũng như các bạn học khác, một là nỗ lực leo lên vị trí cao hơn, hay là tự mở công ty, nếu gặp may, công ty làm ăn tốt, cả đời này sẽ trôi qua như vậy, thật

ra cũng vô vị đúng không?”

Trần Bắc Nghiêu xoa đầu cô: “Sao lại nói là vô vị? Sau đó em làm thế nào để leo lên vị trí giám đốc dự án?”

Mộ Thiện kể một hồi, thanh âm cô nhỏ dần, cô mơ màng chìm vào giấc ngủ. Trần Bắc Nghiêu nhìn cô, anh cảm thấy rất hồ thẹn, nhưng điều đó không khiến anh nghĩ đến chuyện buông tay, mà chỉ làm anh càng muốn yêu thương, chiều chuộng cô hơn. Gương mặt bình thản của cô như bông hoa dưới ánh đèn, từng đường nét trên khuôn mặt cô trong mắt anh đều hoàn hảo đến mức không thể tưởng tượng nổi. Mỗi lần nhìn cô là trái

tim anh rung động, anh càng muốn tiến lại gần, càng muốn chiếm hữu cô, muốn cô thuộc về anh một cách hoàn toàn. Anh nghĩ, thế nào mới gọi là triệt để? Kết hôn, sinh con? Có được thể xác và trái tim cô? Không, mãi mãi là không đủ. Chỉ cô là người đàn bà của anh, cùng sống đến đầu bạc răng long, một ngày cũng không được thiếu nhau, đó mới là sự chiếm hữu triệt để.

Đối với Mộ Thiện, trở về thành phố Lâm như quay về chốn nhân gian. Máy bay hạ cánh xuống đường băng quen thuộc, hành khách ở bên ngoài vội vàng đi lại, thời tiết ở thành phố Lâm lạnh lẽo, không ẩm ướt nóng nực như vùng nhiệt

đời, cũng không còn xuất hiện biển hoa anh túc đỏ rực mệnh mông, Mộ Thiện thở một hơi dài nhẹ nhõm. Cô vẫn chưa thể ngồi lâu, xe vừa đến nhà, Trần Bắc Nghiêu liền bế cô lên gác đặt xuống giường. Việc đầu tiên cô cần làm là gọi điện cho bố mẹ. Cuộc điện thoại về nhà không mấy vui vẻ. Dù Trần Bắc Nghiêu rất chu đáo, trước khi đi Tam giác vàng anh đã gọi cho bố mẹ cô, thông báo cô phải đi Mỹ giao lưu học tập, nhưng ai ngờ chớp mắt đã hai tháng trôi qua. Ở đầu kia điện thoại bà Mộ tỏ ra không hài lòng, bà thậm chí còn có ý phê bình Trần Bắc Nghiêu, vì ông bà cũng không thể liên lạc được với anh. Mộ Thiện chẳng dám nói thật, chỉ biết cười trừ nhận lỗi

và nói vài câu trêu chọc bà Mộ để bà hết giận. Con gái rượu cuối cùng vẫn luôn là con gái rượu, nên bà Mộ nhanh chóng thay đổi thái độ, vui vẻ dặn dò cô chú ý sức khỏe. Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh nghe hai mẹ con Mộ Thiện nói chuyện điện thoại, khoảng nửa tiếng sau, anh đột ngột giơ tay đòi lấy máy di động của Mộ Thiện. Mộ Thiện chỉ kịp nói: “Tiểu Trần muốn nói chuyện với mẹ”, điện thoại bị anh giật lấy. Anh mỉm cười cầm điện thoại đi ra ngoài phòng khách. Một lúc sau anh quay về phòng ngủ: “Em vẫn chưa khỏe hẳn, sau này đừng nói chuyện quá lâu.” Mộ Thiện cảm thấy buồn cười. Tối qua hai người tâm sự đến nửa đêm không thấy anh nói gì. Hôm nay

anh lại bắt đầu nhắc nhở chuyện này?

Trần Bắc Nghiêu nhìn như chế nhạo cô, nhưng chỉ mỉm cười nói nhỏ: “Anh đi tắm, em nghỉ ngơi trước đi.”

Mộ Thiện giơ tay: “Điện thoại.”

Trần Bắc Nghiêu không nhúc nhích: “Em muốn gọi cho ai?”

“Đồng nghiệp trong công ty. Em biến mất lâu như vậy, không biết bây giờ công ty loạn đến mức nào?”

“Không loạn đâu.” Trần Bắc Nghiêu

xoa đầu Mộ Thiện: “Anh đã bảo Lưu Minh Dương điều hành công ty giúp em. Hôm nay em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai hãy gọi.” Mộ Thiện hơi kinh ngạc, đến việc này anh cũng sắp xếp đầu vào đây. Lưu Minh Dương là giám đốc giỏi, anh ta giúp cô quản lý công ty chắc không xảy ra vấn đề gì.

Sáng ngày hôm sau, vừa tỉnh giấc Mộ Thiện liền gọi điện đến công ty. Nghe giọng cô, mọi người đều vui mừng, hỏi cô có phải đi hưởng tuần trăng mật hay đang mang thai? Mộ Thiện hỏi thăm tình hình công ty, Lưu Minh Dương quả nhiên ngày nào cũng đến văn phòng, giúp cô giải quyết từ việc nhỏ đến lớn. Mộ Thiện

mỉm cười: “Mọi người yên tâm nghe lời anh ta sao?”

Người nhân viên ở đầu dây kia tỏ ra kinh ngạc: “Giám đốc Mộ, thư ký của Trần tổng đi cùng anh ta đến công ty. Hơn nữa Trần tổng còn mở cuộc họp qua điện thoại với chúng em, nói công ty gặp bất cứ chuyện gì Trần Thị đều giúp đỡ. Anh ấy còn nói sức khỏe chị không tốt, bảo chúng em chuyên tâm làm việc. Chúng em nghĩ Trần Thị là công ty lớn, anh ấy lại là vị hôn phu của chị, anh ấy đã nói vậy, chúng em làm sao dám nghi ngờ? Giám đốc Mộ, chị không có bầu thật chứ? Mọi người còn nói Trần tổng giấu chị đi...” Mộ Thiện im lặng trong

giây lát, rồi nói vì bị ốm phải nằm viện. Cô tập trung toàn bộ nhân viên, mở cuộc họp nhanh qua điện thoại. Cô xin lỗi mọi người, nói đợi khỏe hẳn sẽ quay lại công ty làm việc. Ai cũng quan tâm cô và nói sẽ đến thăm. Cúp điện thoại, trong lòng Mộ Thiện rất cảm động. Cô nghĩ thầm, tình hình lúc đó vô cùng nguy cấp, vậy mà Trần Bắc Nghiêu vẫn chú ý đến những việc nhỏ này. Cô thật sự thấy mệt mỏi thay anh.

Vết thương của Trần Bắc Nghiêu hồi phục nhanh, tuy anh chưa đến công ty làm việc nhưng ban ngày hầu như anh không rời khỏi thư phòng. Lúc ăn trưa, Mộ Thiện không nhìn được nhìn anh chăm

chú, từ khi về đây anh vô cùng bận rộn, điện thoại không ngơi, đến ăn cơm cũng không được yên thân. Khó khăn lắm mới buông điện thoại, bắt gặp ánh mắt quan tâm của Mộ Thiên, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Sao lại nhìn anh?”

“Anh vẫn chưa lành hẳn, đừng để mệt mỏi quá.”

Kể từ lúc hai người gặp lại, trừ quãng thời gian ở Tam giác vàng, cô chưa bao giờ dụi dằng, ân cần như vậy. Tim Trần Bắc Nghiêu rung lên, anh chợt nghĩ, cô thể hiện thái độ quan tâm đến anh, chắc cô sẽ không rời xa anh.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Đều là những cuộc điện thoại buộc phải nghe. Buổi chiều bác sỹ đến tháo chỉ cho em, anh sẽ tắt điện thoại.”

Mộ Thiện nghỉ ngơi điều trị ở Băng Cốc một thời gian, vết thương hồi phục nhanh. Buổi chiều bác sỹ đến kiểm tra cho cô cẩn thận và tháo băng. Vết thương đã khép miệng, trên bụng cô lưu lại vết sẹo không thể xóa mờ. Bác sỹ dặn Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện, vết thương của cô cần quan sát thêm một thời gian, không thể vận động mạnh, ăn uống cần chú ý một số thứ. Trần Bắc Nghiêu tiễn bác sỹ ra cửa, anh trò chuyện với bác sỹ khoảng mười phút mới quay về phòng.

Đúng lúc anh vào phòng, Mộ Thiên đang vén váy ngủ, nhìn chăm chăm vào vết sẹo hồng hồng trên bụng cô, cô cười: “Em chưa bao giờ nghĩ, trong cuộc đời này lại có lần bị trúng đạn.” Sau khi thốt ra câu này, cô hơi sững người, hình như trước đây cô từng nói một câu tương tự. Đúng rồi, cô đã nhớ ra, cô từng nói với Diệp Vi Nông, cô không bao giờ có thể tưởng tượng cô đi phá thai ở tuổi vị thành niên. Hình như trong cuộc đời này, mọi hành động “chệch đường ray” của cô đều liên quan đến anh. Hơn thế nữa đều do cô cam tâm tình nguyện, không một lời oán trách.

Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống giường.

Anh luôn cảm thấy từng tấc da thịt trên thân thể cô đều đẹp mê hồn. Bây giờ trên vùng bụng phẳng lì với làn da trơn láng của cô, vết sẹo nhỏ rõ ràng phá hỏng hình ảnh hoàn hảo như ngọc đỏ. Nhưng nghĩ đến chuyện cô bị thương là vì anh, vết thương mãi mãi lưu lại trên cơ thể của cô. Anh rất đau lòng, nhưng cảm thấy vết sẹo đó cũng rất đẹp. Anh cố nhẫn nhịn nhưng không thể kiềm chế nổi, anh giờ tay vuốt ve vết sẹo. Lúc ngón tay lạnh lẽo của anh chạm vào da Mộ Thiên, cô hơi run rẩy. Trần Bắc Nghiêu nhướng mắt nhìn cô, một tay anh nắm tay cô, bàn tay còn lại đỡ đùi cô, rồi anh cúi đầu. Bờ môi ấm áp của Trần Bắc Nghiêu chậm chậm lướt qua vết sẹo trên bụng

Mộ Thiện. Anh muốn thè lưỡi liếm nhưng lại sợ không vệ sinh. Anh vừa hôn vừa hít hà, đôi mắt đen của anh ngược lên nhìn cô chăm chú, đáy mắt tràn ngập sự si mê. Mộ Thiện chưa bao giờ nhìn thấy dáng điệu này của anh, anh khác hoàn toàn vẻ dịu dàng và mạnh mẽ lúc bình thường. Bây giờ anh có một chút si mê, một chút dục vọng bị kìm nén. Đúng rồi, là dục vọng, nhưng không liên quan đến xác thịt, mà là một dục vọng chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ và nguy hiểm. Mộ Thiện có cảm nhận kỳ lạ, hình như động tác của anh lúc này càng nhẹ nhàng, dục vọng của anh càng đè nén hơn. Cảm giác này khiến cô hơi bất an và xót xa. Vài phút sau, khi cơ thể Mộ Thiện bắt đầu có

phản ứng, Trần Bắc Nghiêu đã hôn đủ. Anh kéo váy ngủ của cô xuống, sau đó anh sờ mặt cô và cất giọng khàn khàn: “Em đẹp quá.” Lời khen thể hiện sự say đắm khiến tim Mộ Thiện đập thình thịch. Cô bỗng thấy tình cảm của Trần Bắc Nghiêu đối với cô hình như không giống như cô nghĩ, nhưng cô nhất thời không rõ khác như thế nào, bởi vì Trần Bắc Nghiêu nằm nghiêng bên cạnh cô, bộ phận sinh dục của anh cương cứng và nóng hổi đang chọc vào eo cô. Mộ Thiện phát hiện suy nghĩ của cô trước đó hoàn toàn sai, quan niệm về tình yêu của đàn ông đối với đàn bà làm sao có thể tách rời ham muốn thể xác? Trần Bắc Nghiêu tựa đầu vào vai Mộ Thiện. Vài giây sau

anh đột nhiên thò tay xuống dưới, Mộ Thiện khấp chặt hai đùi cũng không thể ngăn cản sự xâm nhập của anh. Trần Bắc Nghiêu hơi bất ngờ khi sờ vào đũng quần lót ướt rượt của cô, tay anh dừng lại ở đó không động đậy. Sau đó anh xòe năm ngón tay xoa nhẹ nơi mềm mại của cô, như một hình thức chiếm hữu khác. Trần Bắc Nghiêu cúi đầu ngậm vành tai Mộ Thiện. Mộ Thiện không quay lại cũng có thể đoán anh đang cười.

“Em muốn?” Trần Bắc Nghiêu hít mùi hương trên cơ thể cô: “Có cần anh dùng tay...”

“Không cần!” Mộ Thiện đỏ mặt

ngượng ngùng. Rõ ràng anh hôn cơ thể cô trước nên cô mới có phản ứng. Bây giờ anh lại nói cứ như cô không được thỏa mãn nhu cầu.

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, anh chỉ vuốt nhẹ bên ngoài nơi mềm mại của cô. Một lúc sau, Mộ Thiện nghe thấy anh cười khẽ: “Thật sự muốn nghiền em vào người anh quá.” Từ trước đến nay Trần Bắc Nghiêu rất hiếm khi nói những lời ngọt ngào. Vào lúc này, trước câu nói hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng anh, Mộ Thiện thấy trái tim rung động, mỗi lời nói mỗi cử chỉ của anh khiến cô càng lún sâu hơn.

Buổi tối hôm đó, cuối cùng hai người cũng ôm nhau ngủ say. Những ngày tiếp theo Trần Bắc Nghiêu thỉnh thoảng mới đến công ty, phần lớn thời gian anh xử lý công việc ở nhà. Mộ Thiên đã có thể ngồi lâu, cô thường vào thư phòng cùng anh giải quyết việc của công ty. Kể từ năm mười tám tuổi, Trần Bắc Nghiêu luôn bận tối mắt tối mũi. Lúc trước, anh cưỡng ép Mộ Thiên ở bên cạnh mình, cô luôn mặt nặng mày nhẹ với anh. Bây giờ cô đối xử với anh rất dịu dàng, khi nào khát có trà cô pha, đói lại cùng cô ăn đồ nhẹ, anh cảm thấy cuộc sống mãn nguyện vô cùng. Có lúc vô tình ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy cô cuộn người ngủ say trên chiếc ghế tựa trong thư phòng. Tắm chặn

lông cừu đắp cả người cô, để lộ gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

Anh lặng lẽ ngắm cô rất lâu, nhất thời quên cả công việc. Hai người không ai nhắc đến thỏa thuận ba năm, cũng không bàn bạc chuyện sau này sẽ thế nào. Trần Bắc Nghiêu từng bước chuẩn bị và chờ đợi, còn Mộ Thiện bắt đầu xem xét lại tương lai của cô và anh. Chớp mắt nửa tháng trôi qua, Tết âm lịch sắp đến. Lý Thành về quê ăn tết, Châu Á Trạch đưa Sweet về Hồng Kông. Mộ Thiện hơi do dự, vết thương của cô chưa khỏi hoàn toàn, đi bộ chỉ có thể từng bước, về nhà chắc chắn không thể qua mắt bố mẹ cô. Cô bàn với Trần Bắc Nghiêu, nói dối bố

mẹ dự án bên Mỹ vẫn chưa kết thúc, hết tháng Giêng mới có thể về nhà. Ông bà Mộ tuy muốn con gái về ăn Tết nhưng biết sự nghiệp rất quan trọng đối với cô nên không phàn nàn trách móc.

Ba mươi Tết, một trận tuyết nhỏ tràn về thành phố Lâm làm cho cả thành phố như được trang trí một màu tươi mới. Trần Bắc Nghiêu chỉ giữ lại vệ sĩ và một đầu bếp người bản địa bên mình. Đến trưa, anh cũng cho bọn họ về nhà ăn cơm tất niên, biệt thự rộng lớn chỉ còn lại mình anh và Mộ Thiện. Ngôi biệt thự nằm ở khu vực dân cư thưa thớt, nhưng vẫn mang đậm phong cách truyền thống của người Trung Quốc. Mới sáng sớm,

xung quanh đã nghe thấy tiếng pháo lác đác, làm ngôi nhà của hai người không đến nỗi quá trống vắng, thậm chí có vẻ náo nhiệt.

Trần Bắc Nghiêu trải một tờ giấy đỏ trên bàn gỗ trong thư phòng, anh cầm bút lông hỏi Mộ Thiện: “Em muốn viết gì?”

Mộ Thiện nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nhớ một câu bình thường: “Từ cừu tuế tổng xuân lai^[2]” Sau đó, cô bèn nói: “Tùy anh.”

[2] Từ cừu tuế tổng xuân lai: Ý nói tiễn tuổi cũ đón xuân mới.

Trần Bắc Nghiêu cảm cúi viết, rất chuyên tâm. Mộ Thiện ghé nhìn, câu của anh càng bình thường hơn: “Tại thiên nguyện tác tử dục điều, tại địa nguyện vi liên lý chi^[3].”

[3] Tại thiên nguyện tác tử dục điều, tại địa nguyện vi liên lý chi: Là một câu thơ của Bạch Cư Dị, ý nói hai người yêu nhau nguyện làm một đôi chim bay trên bầu trời, dưới đất nguyện làm cây liền cành.

Mộ Thiện bật cười: “Đâu phải chuyện kết hôn, năm mới ai lại viết câu này.”

Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: “Nghĩ đến thì viết.”

Mộ Thiện đỏ mặt.

Trần Bắc Nghiêu một tay kéo cô vào lòng, trong đầu đột nhiên bật ra câu đối, anh liền đưa ngọn bút lông: “Tiền tuổi cũ trong tiếng pháo nổ, ngấm người mới dưới ngọn hoa đăng.”

Sau khi dán câu đối, hai người ăn tối xong rồi ngồi ngoài phòng khách xem chương trình đón giao thừa trên truyền hình. Mặc dù nó vô vị nhưng cũng có thể dùng để giết thời gian. Xem một lúc, Trần Bắc Nghiêu bắt đầu hôn Mộ Thiện, hôn đến mức đầu óc cô ngất ngây, không còn tâm trí xem ti vi. Trần Bắc Nghiêu ôm chặt Mộ Thiện trong lòng, anh hôn

lên từng tắc da tắc thịt của cô. Chỉ là điều kiện sức khỏe không cho phép nên anh buộc phải dừng lại. Mộ Thiện có cảm giác toàn thân cô bốc cháy, người nóng đến mức đổ đầy mồ hôi giữa mùa đông giá rét. Đêm mỗi lúc một khuya, tiếng pháo ngày càng một dồn dập. Trần Bắc Nghiêu áo xống rồi tung dựa người vào ghế sofa. Mộ Thiện ngồi trong lòng anh, váy ngủ của cô bị kéo lên tận đùi. Bên ngoài cửa sổ, pháo hoa đủ loại màu sắc thấp sáng bầu trời. Mộ Thiện đứng lên đi đến bên cửa sổ, cô cảm thấy cảnh tượng trước mắt đẹp không thể tả.

Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: “Chúng ta cùng đi đốt.”

Trong nhà xe có rất nhiều pháo hoa. Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đi vào nhà xe lấy pháo, anh chọn mấy thùng lớn nhất bê ra ngoài. Trước cổng biệt thự có mấy bãi đất trống rộng. Trần Bắc Nghiêu đặt thùng pháo hoa xuống nền đá, Mộ Thiện trốn dưới mái hiên. Sau khi anh châm lửa, một tiếng “phụt” lớn vang lên, quả pháo vút lên bầu trời rồi nổ tung như một bông hoa. Trần Bắc Nghiêu lại đốt thêm hai quả khác, hình dạng khác nhau. Khi pháo bắn lên trời, nó nở bung thành đóa hoa nhiều tầng lớp với đủ loại màu sắc xanh, đỏ, tím, vàng. Trong đêm tối lạnh lẽo, Trần Bắc Nghiêu như một cậu bé. Anh châm lửa rồi lập tức chạy

đến bên Mộ Thiện. Cảnh tượng này khiến cô cảm thấy trong lòng rất ấm áp. Anh ôm vai cô ngồi trên bậc thang cùng ngắm pháo hoa trên trời. Mộ Thiện cầm chiếc bật lửa trên tay anh: “Em cũng muốn đốt.”

Khi nói câu này, giọng nói của cô rất ngọt ngào, lộ vẻ nũng nịu. Trần Bắc Nghiêu ngậy người nhìn cô, anh mỉm cười: “Em vẫn chưa chạy được, anh không yên tâm.”

“Một lần thôi mà, chẳng sao đâu. Bác sỹ dặn em phải vận động mới có lợi cho việc hồi phục.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu đứng dậy, anh lấy một thùng pháo đặt ở giữa bãi đất, sau đó anh quay về bên Mộ Thiện. Cô hưng phấn đứng dậy, cô vừa định bước đi, đột nhiên bị anh bế lên.

“Anh...”

“Chúng ta cùng đốt.”

“Làm gì có ai như vậy?” Mộ Thiện khóc dở mếu dở. Không đợi cô phản kháng, Trần Bắc Nghiêu đi hai ba bước tới nơi đặt thùng pháo. Anh từ từ ngồi xuống, Mộ Thiện quay đầu nhìn thùng pháo, tìm thấy ngòi nổ, cô cẩn thận đặt bật lửa lại gần. Sau khi châm lửa, Mộ

Thiện lập tức ôm chặt cổ Trần Bắc Nghiêu, anh chạy nhanh về dưới mái hiên nhưng không chịu thả cô xuống đất. Một bông hoa cực lớn màu đỏ rực nở rộ trên bầu trời, nhưng Mộ Thiện không có cơ hội xem pháo hoa do chính tay cô đốt vì anh cúi đầu đặt một nụ hôn mãnh liệt lên môi cô. Xung quanh là tiếng pháo ngày càng rộn rã, từ trong nhà vọng ra giọng nói đầy xúc động của người dẫn chương trình đón giao thừa trên truyền hình: “Năm, bốn, ba, hai, một! Chúc mừng năm mới!”

Trần Bắc Nghiêu rời khỏi môi Mộ Thiện, anh nhìn sâu vào mắt cô, giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai

cô: “Thiện Thiện, ba năm không đủ, mãi mãi không đủ.”

Nhiều lúc Mộ Thiện nghĩ, thật ra Trần Bắc Nghiêu luôn nhân nhượng chiều ý cô. Ví dụ như đêm giao thừa, anh rõ ràng muốn một lời hứa của cô, nhưng cô chỉ đáp: “Đề em suy nghĩ.” Anh cũng không tức giận mà càng ôm cô chặt hơn.

Trong suốt kỳ nghỉ Tết, hai người dính lấy nhau, ngọt ngào như thuở mới biết yêu. Thế nhưng lúc nửa đêm, Mộ Thiện tỉnh thoảng vẫn mơ thấy những tên lính bị cô giết chết, thậm chí cô còn mơ thấy cảnh Đinh Mặc Ngôn gục xuống vũng máu. Cô không còn giật mình kinh hãi,

nhưng khi tỉnh lại, cô vẫn có cảm giác tê liệt, đau đớn và chán ghét. Mộ Thiện nghĩ, rõ ràng cô có thể vì anh bất chấp cả mạng sống, câu “em yêu anh” cô chỉ nói ra miệng một lần nhưng trong lòng nhắm hàng trăm hàng ngàn lần. Vậy mà tại sao khi anh muốn một lời hẹn ước trọn đời trọn kiếp, cô vẫn còn do dự? Rốt cuộc cô muốn gì? Nhiều ngày tiếp theo, Trần Bắc Nghiêu không nhắc tới đề tài đó nữa. Kỳ nghỉ Tết kết thúc, anh bắt đầu đến công ty làm việc, Mộ Thiện thỉnh thoảng tới công ty của cô, tất cả lại đi vào nề nếp, nhưng tương lai của hai người vẫn chưa xác định. Hết tháng Giêng, bác sỹ tuyên bố vết thương của Mộ Thiện về cơ bản hồi phục, nhưng

phải đợi ít nhất nửa năm mới có thể mang thai. Ngày hôm sau, Trần Bắc Nghiêu cùng Mộ Thiện về quê thăm bố mẹ cô. Khác với lần trước vẫn còn e dè, lần này hai thế hệ cùng tụ dưới một mái nhà, không khí rất hòa thuận. Bà Mộ chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, coi như bù vào ngày Tết. Mộ Thiện vừa cầm đũa liền gấp miếng thịt bò vị cay, món cô thích. Trần Bắc Nghiêu đang nói chuyện với ông Mộ, thế mà đôi đũa anh như có mắt, lập tức ngăn cô lại.

“Mấy hôm trước em còn kêu da dẻ dạo này không tốt, ăn ít đồ cay thôi.” Anh cất giọng nhẹ nhàng.

Mộ Thiện tất nhiên biết anh nhắc đến vết thương của cô, chỉ là vừa rồi cô nhất thời quên mất. Cô rút đôi đũa lại và trùng mắt với anh. Ông Mộ ở bên cạnh không có bất cứ biểu hiện gì, bà Mộ cười cười: “Cũng phải để Tiểu Trần quản con mới được.” Trần Bắc Nghiêu cùng ông Mộ uống rượu và trò chuyện, Mộ Thiện thỉnh thoảng góp vài lời. Ba người đang rôm rả, bà Mộ đột ngột lên tiếng: “Tiểu Trần, hai đứa cũng không còn ít tuổi, cháu có kế hoạch gì chưa?” Câu hỏi khá thẳng thắn làm Mộ Thiện giật mình. Thật ra nói chuyện điện thoại mẹ cũng từng nhắc khéo cô vài lần nhưng đều bị cô phản ứng. Bây giờ bà Mộ đi vào thẳng vấn đề, chỉ e là đúng ý Trần

Bắc Nghiêu.

Quả nhiên, Trần Bắc Nghiêu tỏ ra rất nghiêm túc: “Thưa cô chú, cháu chỉ đợi Mộ Thiện gặt đầu thôi ạ.”

Sắc mặt bà Mộ lộ vẻ vui mừng, thật ra bà không sốt ruột gì con gái. Chỉ là bà nghe nói hai người đã sống chung, điều kiện của Trần Bắc Nghiêu lại rất tốt, anh phải bày tỏ thái độ, người làm mẹ như bà mới yên lòng. Về chuyện con gái bà lúc nào kết hôn không phải quá quan trọng.

Mộ Thiện lập tức lên tiếng: “Công ty con mới khởi sắc, con muốn chờ hai năm nữa rồi mới tính.”

Ông Mộ gật đầu, vừa định nói thì Trần Bắc Nghiêu quay sang nói với bà Mộ: “Thưa cô chú, nếu cô chú đồng ý, cháu muốn đính hôn với Thiện Thiện trước.” Nghe câu này, cả nhà đều im lặng. Bà Mộ lên tiếng: “Cũng phải, hai đứa đã sống cùng nhau rồi, đính hôn chỉ là hình thức. Ông ơi, Tiểu Trần nói có đúng không?” Ông Mộ là người bảo thủ hơn bà Mộ, trước đó nghe nói Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu sống chung, ông không vui lắm. Bây giờ thấy Trần Bắc Nghiêu tỏ ý muốn chịu trách nhiệm, ông mừng rỡ gật đầu: “Ừ.”

Mộ Thiện mỉm cười: “Chuyện này có

gì bàn sau, không cần gấp lắm. Đúng rồi, Tiểu Trần đặt tour du lịch cho bố mẹ, tháng sau bố mẹ có thời gian đi không?” Ông bà Mộ nói cần gì tốn kém, chủ đề đính hôn không ai nhắc tới nữa.

Trong lúc bố mẹ xem tài liệu tua du lịch, Mộ Thiện véo Trần Bắc Nghiêu một cái rất đau dưới gằm bàn, anh cầm chén trà đưa lên miệng, chỉ mỉm cười nhìn cô. Mộ Thiện biết anh lại ép cô tỏ thái độ rõ ràng. Việc Trần Bắc Nghiêu đã quyết định quả nhiên không thể xoay chuyển, hơn nữa còn nhanh hơn sự tưởng tượng của Mộ Thiện. Sau bữa trưa, ông Mộ vào phòng chợp mắt một lúc, bà Mộ xem ti vi. Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện xem

bộ sưu tập ảnh lúc cô còn nhỏ, anh rất tự nhiên rút bảy, tám tấm ảnh Mộ Thiện ở các độ tuổi khác nhau bỏ vào túi áo com-lê. Sau đó anh kéo cô đứng dậy: “Chúng ta ra ngoài đi dạo nhé?”

Bên ngoài tuyết đã tan, nhà cửa cây cối như được tắm rửa sạch sẽ. Xuống dưới tầng một, Mộ Thiện phát hiện tài xế đã đợi từ lâu. Cô và Trần Bắc Nghiêu ngồi lên xe, tài xế lập tức nổ máy.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, tay anh đặt sau lưng cô, đôi mắt anh thâm trầm. Mộ Thiện đã phần nào đoán ra nên

cô không hỏi gì thêm. Đầu xuân vùng núi vẫn còn giá lạnh nên người đi ngoài đường thưa thớt. Thỉnh thoảng có vài đứa trẻ bất chấp thời tiết lạnh giá đang nô đùa trên đường núi. Lối lên núi có tấm đá lớn khắc bốn chữ “Công viên Bắc Thiện.” Tài xế và vệ sĩ đứng đợi ngoài cửa công viên, Trần Bắc Nghiêu như quay về tuổi thanh xuân, dắt tay Mộ Thiện đi men theo con đường ngoằn ngoèo lên sườn núi. Con đường nhỏ đã được tu sửa, dễ đi hơn trước đây rất nhiều. Hai bên đường trồng cây cối xanh mướt. Đây đúng là phong cảnh quê nhà trong ký ức Mộ Thiện. Ở đây hoàn toàn khác miền Bắc, nơi cô sống một mình suốt bảy năm, nơi này mùa đông vẫn một

màu xanh tươi, tràn đầy tia hy vọng. Hai người một trước một sau lặng lẽ bước đi, không ai nói lời nào. Vượt qua quả đồi, vào bên trong sơn cốc có một con suối nhỏ chảy ngang qua đường. Mặc dù nước suối không bị đóng băng nhưng nhìn qua cũng biết rất lạnh. Mộ Thiện còn đang chần chừ, Trần Bắc Nghiêu cúi xuống trước mặt cô: “Lên đi!”

“Quần và giày anh sẽ bị ướt hết.” Mộ Thiện bất động.

“Phía trước có nơi để thay.” Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm ấm.

“Em nặng lắm đấy.” Mộ Thiện leo lên

lưng anh. Lời cô nói đều là thật, tuy cô không béo nhưng tuyệt đối không nhẹ cân.

Trần Bắc Nghiêu coi như không, anh đứng thẳng dậy bước xuống dòng suối. Giọng nói trầm ấm của anh thoảng qua tai Mộ Thiện: “Cổng bà xã còn sợ nặng sao?”

Tim Mộ Thiện đập mạnh. Mười đầu ngón tay cô túm chặt lưng áo anh, cảm giác hơi ẩm tỏa ra từ cơ thể anh. Trần Bắc Nghiêu siết chặt tay, làm cô càng áp sát vào người anh hơn. Đi qua con suối, anh không thả cô xuống, cứ tiếp tục tiến về phía trước. Mộ Thiện lo lắng sức

khỏe anh vừa bình phục, cô dịu dàng nói:
“Bỏ em xuống đi, đừng mệt quá.”

Trần Bắc Nghiêu không buông tay, anh cười khẽ: “Em phải có lòng tin vào thể lực của anh.”

Tim Mộ Thiện dịu hẳn, cô vòng hai tay qua cổ anh, vùi mặt vào lưng anh: “Lâu lắm rồi anh không công em. Lần trước...” Lần gần đây nhất là tám năm trước.

Trần Bắc Nghiêu im lặng một vài giây, sau đó anh nói nhỏ: “Vậy để anh công em cả đời được không?”

Lòng Mộ Thiện vừa ngọt ngào vừa nhói đau, cô không trả lời câu hỏi của anh. Trần Bắc Nghiêu thả cô xuống đất, chân Mộ Thiện dẫm lên lớp cành lá rất dày, phát ra tiếng kêu xào xạc. Trần Bắc Nghiêu đặt hai tay lên vai Mộ Thiện, từ từ xoay người cô. Cô sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Trên dốc núi xanh rì là một ngôi nhà nhỏ màu trắng sừng sững đứng đó. Mộ Thiện chưa bao giờ nhìn thấy một ngôi nhà đẹp như vậy, từng đường nét tinh tế vô cùng. Cảnh đẹp ở xung quanh càng khiến ngôi nhà nổi bật hơn. Đằng trước ngôi nhà là hàng cây cao, bên cạnh là hồ nước nhỏ, lúc này mặt hồ đang lặng sóng, giống một tấm gương trong suốt. Đằng sau ngôi nhà là

ngọn núi có một màu xanh mượt.

“Vào nhà xem đi.” Trần Bắc Nghiêu kéo tay Mộ Thiện đi đến gần ngôi nhà, anh móc chìa khóa mở cửa.

Trong nhà trang trí đơn giản mà ấm áp. Căn phòng rộng không có người ở nhưng không hề có cảm giác hoang vắng. Chỉ cần có người đứng trong nhà, chỗ nào cũng tràn ngập nhựa sống. Trần Bắc Nghiêu dẫn cô đi thăm quan cả ngôi nhà, tầng hai ngoài phòng chính còn có phòng dành cho trẻ nhỏ, bên trong còn đặt một chiếc giường gỗ dành cho em bé, đồ chơi xếp đầy trên mặt đất. Cuối cùng tới ban công trong phòng chính, Mộ Thiện không

khỏi xúc động khi cô đưa mắt nhìn hồ nước nhỏ yên tĩnh.

“Anh còn nhớ không? Trước đây chúng ta nhìn thấy có người xây nhà trên sườn núi, anh còn nói họ khoe khoang.” Mộ Thiện mỉm cười: “Bây giờ anh chiếm cả khoảng đất rộng như thế này...”

“Mộ Thiện, hãy lấy anh...” Giọng nói anh từ đằng sau truyền tới, cắt ngang lời cô.

Mộ Thiện cứng đờ người, đầu óc cô trống rỗng, rồi từ từ quay lại. Trần Bắc Nghiêu đứng cách cô nửa mét, anh nhìn

cô chăm chú, ánh nắng chiếu vào mái tóc đen của anh, khiến cả người anh như tỏa hơi ấm áp. Anh giơ tay rút từ túi áo một cái hộp nhỏ màu đen, anh mở hộp, bên trong là chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Trần Bắc Nghiêu tiến lên một bước, hôn nhẹ lên môi Mộ Thiện, sau đó anh nắm khuỷu tay cô và cất giọng dịu dàng: “Đưa tay cho anh.” Tay Mộ Thiện run nhẹ, cô vô thức khép chặt bàn tay. Trần Bắc Nghiêu buông khuỷu tay cô và từ từ trượt xuống dưới. Mộ Thiện ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt anh điềm tĩnh, dịu dàng, chờ đợi, và không dễ cự tuyệt anh. Ánh mắt anh như hố đen sâu thẳm, muốn hút cô vào trong đó. Mộ Thiện vội đưa tay ra đằng sau, cô nói dứt khoát:

“Để em suy nghĩ thêm.” Lời nói vừa thốt ra đã khiến cô hối hận, trên thực tế cô đâu cần suy nghĩ, cô chỉ là... chỉ là không hạ nổi quyết tâm. Trần Bắc Nghiêu không ngờ cô từ chối thẳng thừng như vậy, anh nhất thời ngây người. Sau đó anh cúi xuống nghịch chiếc nhẫn trong tay rồi lại bỏ vào hộp, anh nói nhỏ: “Được.” Không khí giữa hai người trên đường về rõ ràng trầm lắng hơn. Mộ Thiện cảm thấy hối hận, trong lòng cô hỗn loạn vô cùng, Trần Bắc Nghiêu tuy đoán ra cô có thể từ chối, anh không quá thất vọng nhưng cũng không vui. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện về tới nhà, anh hôn lên má cô và nói dịu dàng: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều, anh đợi em.” Mộ

Thiện gật đầu, xuống xe. Xe của Trần Bắc Nghiêu lập tức quay về khách sạn. Đêm hôm đó Mộ Thiện gần như thức trắng, cô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến chuyện hai người cách xa bao nhiêu năm, nghĩ đến chuyện nguyện cùng sống cùng chết ở Tam giác vàng, cô cũng nghĩ đến dáng vẻ si mê của anh khi hôn cô. Cô bỗng nhiên cảm thấy, anh như một đóa anh túc khiến cô không thể dứt ra.

Sáng hôm sau khi tỉnh giấc tinh thần của Mộ Thiện khá uể oải, cô bất ngờ nhận được điện thoại của Diệp Vi Nông cũng vừa về huyện Thần thăm họ hàng. Trước đó khi Mộ Thiện trở lại thành phố Lâm, Diệp Vi Nông lại đi Bắc Kinh nên

hai người chưa gặp lại. Vì thế, Mộ Thiện và Diệp Vi Nông hẹn gặp nhau vào buổi sáng. Buổi chiều Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu sẽ về thành phố Lâm, vì vậy cô gọi điện cho anh. Giọng Trần Bắc Nghiêu vẫn bình thản như không: “Được, em cứ đi gặp cô ấy đi, xong việc anh sẽ đến đón em.” Cúp điện thoại, Mộ Thiện gọi tắc xi đến điểm hẹn, đó là một ngôi chùa nhỏ. Diệp Vi Nông mấy năm nay chùa chiền nam bắc không có nơi nào cô chưa từng đi qua? Về quê nghe nói ngôi chùa nhỏ này quê bói rất chuẩn, cô bắt Mộ Thiện cùng đi rút quẻ.

Ngôi chùa rất nhỏ, vừa vào cửa là có thể nhìn thấy hết toàn cảnh ở bên trong.

Trong chùa cũng không một bóng người, chỉ có một hòa thượng ngồi đốt lửa ở sân, hòa thượng ngoài bốn mươi tuổi, người gầy gò ốm yếu, chân đi đôi giày thể thao cũ, trông không hề giống một cao tăng. Diệp Vi Nông cầm tay Mộ Thiện đi vào. Hai người chấp tay lễ vị hòa thượng rồi quỳ xuống đệm cối trong đại điện. Diệp Vi Nông tỏ ra rất thành kính, cô nhắm mắt niệm một hồi rồi cúi lạy ba lần. Mộ Thiện không tin vào mấy trò này nhưng trong lòng có tâm sự, cô muốn tìm nơi trái lòng nên cũng làm như Diệp Vi Nông. Trong lúc cúi lạy, cô chợt nghĩ: con muốn cùng Trần Bắc Nghiêu sống đến đầu bạc răng long. Diệp Vi Nông rút quẻ, bỏ ra mười đồng để giải mã nội

dung. Hòa thượng không nói nhiều, chỉ cho biết nhìn chung đường công danh của người bạn mà cô cầu rất tốt, nhất định thăng quan tiến chức vùn vụt. Về đường tình duyên, vị hòa thượng nói một câu hư hư thực thực “Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn^[4]”, khiến Diệp Vi Nông chẳng biết nói gì hơn. Mộ Thiện không rút quẻ, cô biết mấy quẻ này giải thích thế nào cũng có nghĩa tốt đẹp. Diệp Vi Nông gần đây chắc có phiền não nên mới gửi gắm vào những thứ này. Hai người công đức cho nhà chùa rồi đi theo một tiểu hòa thượng xuống nhà ăn dùng cơm chay. Nhà ăn không có người, tiểu hòa thượng dọn lên vài món rau rồi biến mất. Diệp Vi Nông hỏi tình hình gần đây của Mộ Thiện, Mộ

Thiện không giấu, kể chuyện chính xảy ra ở Tam giác vàng, khiến Diệp Vi Nông vừa lo lắng vừa sợ hãi. Mộ Thiện hỏi chuyện Diệp Vi Nông, tuy lúc rút quẻ cô còn nhăn mặt nhú mày nhưng bây giờ đã tươi cười rạng rỡ: “Có một ít trở ngại nhưng không sao cả, tất cả có Lão Tuần.” Nói xong cô chuyển đề tài: “Cậu và Trần Bắc Nghiêu cãi nhau à?”

[4] Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn: Nguyên văn câu thơ của Lục Du là “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” - “Sơn cùng thủy tận ngò hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng”, có nghĩa mọi việc còn có hy vọng.

Mộ Thiện im lặng vài giây, cô từ tốn nói: “Anh ấy cầu hôn tớ, nhưng tớ bảo để

tớ suy nghĩ.”

Diệp Vi Nông cảm thấy hơi kỳ lạ. Tuy Mộ Thiện chơi với cô rất thân nhưng chưa bao giờ Mộ Thiện bày tỏ hết nỗi lòng. Hôm nay, trông Mộ Thiện ngơ ngẩn, Diệp Vi Nông ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Mộ Thiện, thật ra cậu là người rất mâu thuẫn.” Mộ Thiện mở to mắt.

Diệp Vi Nông nói tiếp: “Trước năm học lớp 11, cậu luôn là học sinh gương mẫu, đám nam sinh có điều kiện tốt đến mức nào theo đuổi cậu, cậu cũng chẳng thèm để ý. Cậu không biết đâu, bọn con trai trong trường đều nhận xét cậu là người tình trong mộng đẹp nhất, bởi vì

cậu không nhiễm bụi trần. Thế mà một người không nhiễm bụi trần như cậu lại vì Trần Bắc Nghiêu phá thai chẳng khác gì một thiếu nữ không ngoan. Cũng chính cậu tám năm trời không đón nhận tình cảm của người đàn ông khác, chỉ biết chờ đợi vô vọng. Cậu lúc nào cũng mâu thuẫn như vậy. Nhìn bên ngoài, cậu có vẻ đơn giản, nhưng bất cứ điều gì, chỉ cần cậu đã nhận định thì chẳng ai có thể thay đổi. Cũng chính vì lẽ đó, cậu mới rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.”

Mộ Thiện trầm tư suy nghĩ, cô chợt nhận ra mối quan hệ giữa Diệp Vi Nông và Thị trưởng Tuần khó khăn hơn cô nhiều. Cô bất ngờ hỏi: “Có phải tình yêu

của tớ chưa đủ?”

Diệp Vi Nông thở dài: “Không, tớ cho rằng không phải chưa đủ. Có lẽ do cậu luôn theo đuổi một thứ sai lầm nên mới cảm thấy đau khổ. Mộ Thiện, rốt cuộc cậu muốn điều gì từ Trần Bắc Nghiêu? Một người tình hoàn hảo không khuyết điểm? Vì anh ấy không hoàn hảo nên trong lòng cậu mới không cam tâm? Nhưng khi cậu yêu một người, lẽ nào không phải trả một cái giá nào đó?”

Mộ Thiện cảm thấy có một ý nghĩ vụt qua đầu cô nhưng cô không nắm bắt được, cô lặp lại: “Trả giá?”

Ánh mắt Diệp Vi Nông xa xăm, cô nghĩ đến tình cảnh của mình, cô bất ngờ lắm lắm: “Ai muốn chịu tội thân chứ? Nhưng nếu phải chịu tội thân âm ức cả đời, cả đời trong tim có gai nhọn không thể rút ra, thì đây cũng chính là cái giá của việc yêu anh ấy. Mộ Thiện, cậu là người lương thiện, nhưng nhiều lúc cái tôi của cậu lớn quá. Thỉnh thoảng, cậu cũng nên nghĩ cho anh ấy, nên đứng ở lập trường của anh ấy nhìn nhận vấn đề.”

Tim Mộ Thiện xúc động mạnh. Cô nghĩ, Diệp Vi Nông nói đúng, cô luôn theo đuổi thứ sai lầm. Mục đích của cô khi rời xa anh ấy là hy vọng ngừng yêu anh, nhưng cô không thể làm được điều

đó, đây là một sai lầm. Cô còn một sai lầm nữa là cô luôn nghĩ, “Tôi” muốn gì? “Tôi” muốn làm một người chính trực, “Tôi” muốn lấy một người đàn ông chính trực. Điều đó đều xuất phát từ lập trường của cô. Nói một cách khác, cô không chịu thỏa hiệp vì Trần Bắc Nghiêu, không chịu trả giá vì anh. Ấm ức cả đời, đau khổ cả đời, thậm chí lương tâm dần vấy cả đời, đó chính là cái giá của việc cô yêu anh. Tại sao trước đây cô không nhận ra điều này mà nhất nhất làm theo ý mình. Mộ Thiên đột nhiên cảm thấy mọi khúc mắc trước đó trở nên rõ ràng, cô đã biết mình nên làm gì.

Diệp Vi Nông thấy bộ dạng thất thần

của Mộ Thiện liền lên tiếng an ủi: “Đừng buồn phiền nữa, trước đó chẳng phải cậu định có em bé hay sao? Lẽ nào hai cậu còn có thể xa nhau?”

Mộ Thiện gấp miếng rau xanh bỏ vào miệng. Rau rừng ngon ngọt ngoài sức tưởng tượng của cô, cô cười cười: “Ừ, cậu nói đúng lắm.”

Ăn cơm xong, xe đón Diệp Vĩ Nông đã đến cổng chùa. Mộ Thiện có một quyết định quan trọng, tuy không có gì bất ngờ nhưng trong lòng cô vẫn rất xúc động. Cô bảo Diệp Vĩ Nông về trước, cô ở lại chùa một lát rồi đi sau. Ngôi chùa rất nhỏ, Mộ Thiện dạo quanh một vòng,

xuống nhà bếp xin một ít rau rừng rồi
lững thững xách túi ra ngoài. Ngoài cửa
chùa có một bức tường đá rất lớn, trên
khắc nhiều tác phẩm của thi nhân người
bản xứ, có bài từ thời Minh Thanh, có
bài thời cận hiện đại. Mộ Thiện ngẩng
đầu liền thấy hai câu: “Nhất khúc thanh
khê nhất khúc sơn, điều phi ngư được
bach vân gian^[5].” Mộ Thiện cười thầm,
hình như sau khi trút gánh nặng trong
lòng, cô nhìn gì cũng tươi đẹp hơn. Mộ
Thiện tiếp tục dõi theo hàng chữ trên
tường, cô đột nhiên bắt gặp một hình
dáng quen thuộc. Cô liền ngoảnh đầu,
Trần Bắc Nghiêu một tay chống vào bờ
tường, anh ngẩng lên xem bài thơ ở bên
trên. Anh mặc áo khoác đen dài, khiến

thân hình càng cao lớn, nước da anh càng trắng hơn. Anh chưa nhìn thấy Mộ Thiện, sắc mặt anh rất bình thản. Một lúc sau, anh rút bao thuốc từ túi áo, châm một điếu rồi đưa lên miệng hít một hơi dài. Anh vô tình quay đầu liền nhìn thấy Mộ Thiện. Cô tiến lại gần anh, bởi vì ánh mắt dõi theo của anh nên cô không tự nhiên. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Đến trước mặt Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện thuận tay rút điếu thuốc trên môi anh và đi thêm mấy bước bỏ vào thùng rác. Không đợi cô quay lại, anh tiến lên ôm vai cô.

[5] Nhất khúc thanh Khê nhất khúc sơn, điếu phi ngư được bạch vân gian: Câu này có nghĩa là: Một khúc suối trong một khúc núi, chim hay cá

lượn giữa mây trắng.

“Vi Nông đâu rồi?”

“Cậu ấy về trước rồi. Anh đến sao không gọi điện thoại cho em?”

“Anh muốn yên tĩnh một chút.”

Mộ Thiện phì cười: “Sao em nghe có vẻ đáng thương thế?” Khi cô nói câu này, lông mày cô giãn ra, khóe mắt đầy ý cười, giọng điệu có vẻ trêu chọc. Trần Bắc Nghiêu muốn ngừng tâm tình, định bày kế khác để chinh phục cô. Nhưng thái độ của cô khác hoàn toàn thái độ từ chối của ngày hôm qua và thái độ né

tránh của những ngày trước, tim Trần Bắc Nghiêu rung nhẹ. Cho đến khi cô lên xe, Trần Bắc Nghiêu vẫn im lặng quan sát. Mộ Thiện không biết mở lời thế nào, cô giơ túi rau rừng cho anh xem: “Ngon lắm đấy.”

Trần Bắc Nghiêu “ừ” một tiếng, hai người lại im lặng.

Xe đi xuống núi, trời đột nhiên đổ mưa, mưa mỗi lúc một nặng hạt, nhiệt độ giảm nhiều. Mộ Thiện hơi rùng mình, Trần Bắc Nghiêu liền cởi áo khoác quàng lên vai cô, sau đó anh nhìn ra ngoài cửa: “Nơi này gần khách sạn của anh, đợi hết mưa rồi về nhà em lấy hành

lý, sau đó chúng ta quay về thành phố Lâm.”

Mộ Thiện gật đầu.

Khách sạn ở huyện nhỏ chỉ có tiêu chuẩn ba sao. Trần Bắc Nghiêu ở phòng chuyên phục vụ lãnh đạo, điều kiện cũng tạm ổn. Hai người vừa vào phòng, Trần Bắc Nghiêu hỏi: “Em có đói không?” Mộ Thiện lắc đầu. Mộ Thiện ngồi xuống giường, Trần Bắc Nghiêu rót cho cô một cốc nước nóng, anh đứng một lúc rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Thiện Thiện, chuyện ngày hôm qua em không cần...”

“Bắc Nghiêu!” Mộ Thiện hai tay ôm cốc nước nóng, cô liền cắt ngang lời anh: “Anh có biết tại sao em không nhận lời anh ngay?”

Trần Bắc Nghiêu cup mí mắt, nhìn mười đầu ngón tay thon dài của cô đang cầm cốc nước: “Anh biết, thỏa thuận ba năm...”

“Là anh không đúng.” Mộ Thiện lại một lần nữa cắt lời anh, cốc nước trong tay cô hơi run run: “Người khác cầu hôn đều quỳ xuống, sao anh chỉ bảo em đưa tay cho anh...”

Trần Bắc Nghiê^u ngược mắt nhìn Mộ Thiệⁿ, lần đầu tiên trong đời phản ứng của anh vô cùng chậm chạp. Một niềm vui khôn tả ùa vào tim anh, khiến anh ch^uên^h choáng. Nhưng sắc mặt anh vẫn rất điề^m tĩⁿh, anh đưa tay vào túi áo sờ hộp nh^ân. Hai má Mộ Thiệⁿ đỏ ửng, Trần Bắc Nghiê^u mĩ^m cười, anh từ từ quỳ một ch^ân xu^ong.

“Mộ Thiệⁿ, hãy lấy anh em nhé!” Anh cầm bàn tay phải của cô, cẩn thận đeo nh^ân vào ngón áp út. Sau đó anh nắm chặt tay cô, ngẩ^g lên nhìn sâu vào đáy mắt cô.

“Thiệⁿ Thiệⁿ, em có yêu cầu gì với

anh?” Thanh âm của anh trở nên khản đặc.

Mộ Thiện lắc đầu, như muốn nói cho anh biết, cô không có đòi hỏi gì hơn. Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa hết kinh ngạc. Đúng lúc này, Mộ Thiện giơ hai tay ôm cổ anh, cô nhắm mắt cúi đầu đặt đôi môi mọng đỏ lên môi anh. Một hành động đơn giản nhưng đủ khiến Trần Bắc Nghiêu rối trí và say đắm trong tình yêu. Anh thở hắt ra đầy thỏa mãn, ôm eo cô rồi cùng ngã xuống giường.

Ngoài trời mưa tầm tã, khiến buổi chiều mùa đông chỉ còn một màu trắng xóa mịt mù. Dưới đường, mỗi khi ô tô

qua lại là nước bắn tung tóe. Nhưng tất cả những điều này dường như không liên quan đến Mộ Thiện. Cô nằm trên giường nhìn Trần Bắc Nghiêu. Anh vẫn chưa có bất cứ động tác nào, vậy mà cô đã cảm thấy toàn thân nóng rực. Hai người cách xa nhiều năm, trước đó từng nhiều lần ân ái, nhưng đều là Trần Bắc Nghiêu ép buộc và giữ thế chủ đạo. Tính ra đây là lần đầu tiên cả hai tình đầu ý hợp sau tám năm. Trong lòng hai người vừa ngọt ngào vừa xúc động. Trần Bắc Nghiêu nhìn Mộ Thiện chăm chú. Hôm nay cô đột ngột thay đổi thái độ chấp nhận lời cầu hôn của anh, khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Nhưng anh làm gì có thời gian tìm hiểu nguyên nhân sâu xa vào

thời khắc phiêu diêu này. Sau khi đã bình tĩnh, anh chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, chỉ biết đón nhận sự thật cô đã đồng ý lấy anh, sáng sớm mai anh sẽ đưa cô đi đăng ký kết hôn, những chuyện khác tính sau, dù sao ngày tháng còn dài. Dưới ánh mắt thẹn thùng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu từ từ cởi cúc áo cô, anh nhanh chóng lột sạch quần áo cô. Trong phòng mở điều hòa, khí nóng tỏa ra rất ấm áp. Anh cầm tay Mộ Thiện đưa lên miệng hôn từng ngón tay cô rồi cất giọng trầm khàn: “Lại đây cởi giúp anh.” Quần áo Trần Bắc Nghiêu vẫn chỉnh tề, trong khi Mộ Thiện không còn mảnh vải che thân, điều này khiến cô hơi mất tự nhiên. Nhưng nghĩ đến chuyện cô và anh sớm

muộn cũng trở thành vợ chồng, có gì phải ngại ngùng? Cô liền ngồi dậy cởi áo sơ mi của anh. Trong mắt Trần Bắc Nghiêu lúc này chỉ có thân hình đầy đặn, trắng nõn của người phụ nữ anh yêu. Hai má cô đỏ ửng, đôi mắt đen long lanh như hồ nước, đôi cánh tay mềm mại di chuyển trên bờ ngực anh. Cảnh tượng đẹp dễ mê hồn khiến đầu óc anh chuyển choáng, anh nghĩ thầm, cuối cùng cô cũng cam tâm tình nguyện thuộc về anh. Mộ Thiện cởi xong áo sơ mi của Trần Bắc Nghiêu, tay cô di chuyển xuống dưới tháo thắt lưng của anh. Quần dài tụt xuống để lộ đôi chân cao gầy của anh, còn nữa...

“Tiếp tục.” Trần Bắc Nghiêu thổi một

luồng khí nóng vào tai cô, Mộ Thiện cúi đầu, chân tay lóng ngóng vụng về. Dù cô là người sớm trưởng thành nhưng nghĩ đến chuyện sắp diễn ra, cô vẫn thấy hồi hộp. Nhưng từ trước đến nay tính cách của Mộ Thiện luôn thẳng thắn vô tư, cô và anh đã hứa hẹn bên nhau trọn đời nên cô nghĩ chẳng có lý nào rút lui. Cô nhanh chóng tụt cả quần trong của anh, sắc mặt cô ngày càng đỏ ửng. Sau đó, cô nhướn mắt nhìn anh, như muốn hỏi anh: tiếp theo nên làm thế nào? Trần Bắc Nghiêu hôm nay được Mộ Thiện gật đầu đồng ý, tuy bên ngoài anh vẫn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng lại vui sướng tột độ. Bây giờ cô chủ động, khiến anh có cảm giác cô lại một lần nữa bày tỏ tình cảm

với anh, một lần nữa khẳng định cô chịu
buông hết mọi thứ để đến với anh. Anh
càng nghĩ càng hạnh phúc, càng xúc
động. Đến lúc này, anh đã thấy cô vô
cùng thỏa mãn. Anh ôm eo cô, bờ ngực
rắn chắc nhẹ nhàng áp sát cô. Anh cúi
đầu ngậm lấy môi cô. Cả hai đều động
tình, không biết nằm xuống giường từ lúc
nào. Thân dưới của Trần Bắc Nghiêu
cương cứng đến mức khó chịu nhưng anh
vẫn cố nhẫn nhịn. Nghĩ đến vết thương
của Mộ Thiện, anh phải kiềm chế hành
động thô lỗ, anh dịu dàng hôn môi cô.

Trong đời Trần Bắc Nghiêu chỉ có
một người đàn bà là Mộ Thiện, kỹ thuật
hôn của anh thật ra rất bình thường,

nhưng do anh có tình cảm mãnh liệt và nồng nàn, nên khi anh làm theo bản năng, đầu lưỡi nóng hổi của anh cuốn lấy cô vẫn khiến cô hoàn toàn chìm trong say đắm. Thật ra anh không cần bất cứ một động tác nào, toàn thân Mộ Thiện đã mềm nhũn. Trong nụ hôn sâu nồng nhiệt của anh, cô chỉ cảm thấy cơ thể ngày càng nóng ran, nơi bí ẩn đã ướt đầm, chỉ muốn anh lấp đầy ngay lập tức. Nhưng Trần Bắc Nghiêu hôm nay cố ý cho cô một kỷ niệm khó quên. Vì vậy, dù hai bộ phận nhạy cảm cọ xát, nhưng anh vẫn không chịu tiến vào mà chỉ tập trung hôn từng tác da thịt của cô. Trong mắt Trần Bắc Nghiêu, thân thể của Mộ Thiện là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất. Thân

thể cô là nơi gửi gắm dự vọng và nỗi đau cầm ky thời thanh niên của anh, cũng là nơi gửi gắm yêu hận và nỗi nhớ nhung lúc anh trưởng thành. Lúc đầu anh còn có tâm trí tận hưởng thân thể cô, dần dần anh bắt đầu trầm luân, ánh mắt ngày càng thâm lại, động tác vẫn dịu dàng nhưng lực ngày càng lớn. Anh vừa hôn vừa liếm làn da cô, có lúc anh cắn mạnh để lại vết đỏ trên da Mộ Thiện.

“Đau em!” Mộ Thiện rên khẽ, anh mới quynh luyến tách môi khỏi da cô và thở một hơi dễ chịu. Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu vẫn điềm tĩnh như nước, hình như anh không chế bản thân rất tốt, chỉ có ánh mắt tối sẫm tố cáo anh đã mê loạn và say

tình đến mức nào. Khi anh ngậm hai đỉnh đồi quuyến rũ trên ngực Mộ Thiện hay vùi mặt vào khu vườn bí ẩn giữa hai đùi cô, anh không hề ngẩng lên nhìn cô, đầu lưỡi của anh hoạt động ngày càng mạnh. Cô rên rỉ gọi tên anh, còn anh tỏ ra như không hề nghe thấy. Mộ Thiện hơi sợ bộ dạng của Trần Bắc Nghiêu lúc này. Bình thường anh là người không chế rất giỏi, nhưng bây giờ anh rõ ràng mê luyện không thể kiềm chế bản thân. Sự mê luyện như cơn lốc cuốn phăng ý chí của anh, đồng thời chế ngự cả cô. Cô cảm nhận một nỗi nguy hiểm cận kề nhưng trái tim và thân thể vẫn hướng về anh, muốn bị anh chiếm đoạt và hủy diệt.

Trần Bắc Nghiêu thưởng thức vị ngọt ngào trên cơ thể cô một lúc mới chịu ngừng đầu. Anh cất giọng khản đặc: “Nếu đau thì cho anh biết.” Mộ Thiện đỏ mặt gật đầu. Anh vờ tay lấy cao cao su trên đầu giường, một tay đỡ eo Mộ Thiện từ từ tiến vào nơi mềm mại của cô. Mặc dù nơi đó đã ướt đầm nhưng Mộ Thiện vẫn cảm thấy hơi nhói đau. Bất gặp cô cau mày, Trần Bắc Nghiêu liền dùng đầu ngón tay chà sát nhẹ nhàng. Mộ Thiện rên một tiếng, mặt hoa từ cửa động chảy ra nhiều hơn, khiến anh dễ dàng tiến vào hơn. Trần Bắc Nghiêu lại cúi xuống ngậm nụ hoa đã nở rộ trên ngực Mộ Thiện mút mạnh. Nhờ sự kích thích cả trên dưới đều mạnh mẽ, nơi bí ẩn của cô

dần thích hợp với kích thích của anh, cuối cùng anh cũng tiến vào nơi sâu nhất. Hai thân thể hòa làm một, giống như tám năm trước. Một cảm giác mãnh liệt từ cơ thể lan tỏa đến trái tim Mộ Thiện, cô nhắm mắt, để mặc anh đưa cô lên thiên đường. Nhưng vừa nhắm mắt, cô lại mở mắt ngắm anh, ngắm gương mặt tuấn tú và thân hình mạnh mẽ của anh. Một cảm giác yêu thương mãnh liệt dội vào lòng, hòa lẫn với kích thích của thân thể, khiến người cô dâng cao mãi, một cơn khoái cảm cực đại chôn vùi cô trong giây lát. Việc Mộ Thiện buông áo giáp đầu hàng quá sớm càng kích thích Trần Bắc Nghiêu. Nhìn bộ dạng phiêu diêu của cô trong cơn khoái lạc, Trần Bắc Nghiêu

làm gì chịu buông tay, càng không muốn rút lui. Trong ánh mắt có chút hoảng loạn của cô, anh đỡ bờ eo cô tiếp tục chạy nước rút ở nơi tiêu hồn. Mộ Thiện không thể tin nổi, khoái cảm cũng có thể đến như sóng lũ, cơn trước chưa rút hết, cơn sau đã dâng tràn. Thật ra cô không biết, Trần Bắc Nghiêu nhẫn nhịn đến mức đau khổ, chỉ với mục đích cho cô một trải nghiệm cảm quan tuyệt vời nhất. Tuy anh không phải là cao thủ ở trên giường, nhưng khiến cô thần hồn điên đảo vẫn là chuyện dễ dàng như trước kia. Một lúc sau, dưới thế tấn công vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ của anh, Mộ Thiện lại không chịu nổi, cô nhắm mắt rên khẽ một tiếng: “Em, em...”

Trần Bắc Nghiêu dừng lại.

Mộ Thiện mở mắt, cô cảm thấy toàn thân như trên ngọn lửa. Cô tưởng anh hiểu nhầm ý cô nên mới dừng lại, cô vừa nhướn mày liền bắt gặp ý cười trong khóe mắt anh. Không đợi cô lên tiếng bào chữa, anh lại bắt đầu đắm sâu vào, Mộ Thiện lại bị một cơn kích thích đưa lên cao. Khi cô sắp chạm đỉnh, anh đột nhiên dừng lại.

Mộ Thiện cuống quýt túm lấy cánh tay anh, giọng nói cô nức nghen: “Em... em sắp... sắp rồi... anh đừng ngừng...”

Trần Bắc Nghiêu vốn cố ý không chế,

để giúp cô càng tăng thêm cảm giác khi ở trên đỉnh cao khoái lạc. Nhưng khi nghe giọng nói yếu ớt của cô, anh liền buông cờ trắng đầu hàng. Anh nghĩ thầm, cô mới chính là người không chế toàn cục, anh dốc sức như vậy, nhưng chỉ một câu nói của cô khiến anh suyt... anh không nhẫn tâm hành hạ cô thêm, tiến vào nơi sâu thẳm trong cơ thể cô bằng tốc độ nhanh nhất. Lần này anh không hề ngừng nghỉ. Mộ Thiện mở to mắt rồi lại nhắm mắt. Theo sự xâm nhập như phong ba bão táp của anh, cô không nhìn được hét lên một tiếng. Cô không biết tiếng hét của cô khiến Trần Bắc Nghiêu lại một lần nữa suyt phóng ra trước khi cô lên đỉnh lần thứ hai. Dưới những cú đâm như

vũ bão của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện có cảm giác toàn thân tan ra. Trần Bắc Nghiêu thở dốc, anh cũng đạt cực khoái trong cơn co rút của Mộ Thiện. Hai người ôm chặt nhau, lòng đầy thỏa mãn, không muốn động dậy nữa. Một lúc sau Trần Bắc Nghiêu mới rút khỏi người Mộ Thiện. Mộ Thiện tuy đã qua cao trào nhưng trong đời cô chưa bao giờ trải qua trận ái ân mãnh liệt như vậy, thân thể cô vẫn run nhẹ. Cô tưởng hôm nay thế là kết thúc, tựa đầu vào ngực anh hỏi nhỏ: “Chúng ta về thành phố Lâm bây giờ?”

Trần Bắc Nghiêu nhìn quanh phòng, anh quyết định rất nhanh: “Chúng ta đi tắm trước đã.” Mộ Thiện gật đầu, Trần

Bắc Nghiêu ngồi dậy cầm quần áo đưa cho cô. Mộ Thiện hơi ngạc nhiên, đi tắm sao phải mặc quần áo? Trần Bắc Nghiêu cúi đầu hôn cô: “Chúng ta không tắm ở đây.”

Hai người mặc đồ chỉnh tề, Trần Bắc Nghiêu không gọi tài xế và vệ sĩ. Anh lấy chìa khóa rồi dắt tay Mộ Thiện xuống lầu. Hai người lên ô tô, Trần Bắc Nghiêu tự mình lái xe. Tinh thần của anh rất tốt, tuy vẫn chăm chú nhìn đường nhưng thỉnh thoảng anh cầm tay Mộ Thiện bóp nhẹ. Mộ Thiện lập tức hiểu ra anh muốn đưa cô đi đâu, đó là ngôi biệt thự ở trên núi. Trong lòng cô rất cảm động, đó là căn nhà mơ ước của cô từ thời niên thiếu,

anh đã xây cho cô. Khi hai người tới ngôi biệt thự, trời đã tờ mờ tối. Bởi vì đây là đất tư nhân, Trần Bắc Nghiêu đều bố trí bảo vệ ở vòng ngoài, bản thân ngôi nhà lắp đặt thiết bị chống trộm tiên tiến nhất nên không cần lo lắng đến vấn đề an toàn. Hai người vào phòng khách, bật đèn sáng. Tâm trạng Mộ Thiện hoàn toàn khác ngày hôm qua, lúc đó cô bồn chồn không yên, còn bây giờ cô mang tâm lý “bà chủ nhà” nên thoải mái hẳn. Mộ Thiện bắt đầu quan sát nội thất một cách kỹ lưỡng. Trần Bắc Nghiêu bảo Mộ Thiện đi pha ấm trà, còn anh vào nhà tắm mở nước nóng. Trước hôm hai người về huyện Thần, Trần Bắc Nghiêu đã gọi người đến dọn dẹp và chuẩn bị đầy đủ

nên đồ ăn đồ uống rất tươi mới. Mộ Thiện xuống bếp pha trà rồi lấy rau thịt từ tủ lạnh. Nghĩ đến chuyện tự tay nấu cơm cho anh, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Mộ Thiện đang chăm chú thái thức ăn, đột nhiên bị Trần Bắc Nghiêu ôm trọn từ đằng sau. Mộ Thiện bật cười một tiếng, cô bỏ hết đồ trong tay, quay người hôn anh. Lại là một nụ hôn đến ngạt thở, anh mới lưu luyến rời khỏi đôi môi cô.

©DTV

“Anh đi tắm trước đi.” Mộ Thiện dịu dàng nói: “Em chuẩn bị đồ ăn.”

Nào ngờ Trần Bắc Nghiê^u chẳng nói chẳng rằng bế cô đi vào nhà tắm: "Bà xã tắm trước."

“Bà xã” là câu xưng hô rất bình thường trong cuộc sống nhưng từ miệng Trần Bắc Nghiê^u thốt ra có vị ngọt ngào không thể tả. Tim Mộ Thiệⁿ rung lên một nhịp, tay vẫn còn dính hành nhưng cô không nhin được vòng lên ôm cổ anh: “Vâng, ông xã."

Trần Bắc Nghiê^u dừng bước, nhìn sâu vào mắt cô: “Gọi lại một lần nữa."

“... Ông xã"

Khóe miệng Trần Bắc Nghiêu cong lên thành nụ cười cuốn hút, anh thì thầm vào tai cô: “Chúng ta cùng tắm?”

Mộ Thiện đỏ mặt, tắm uyên ương đối với cô vẫn là một thử thách, cô lắc đầu, giãy khỏi tay anh. Trần Bắc Nghiêu thả Mộ Thiện xuống đất, cô liền quay người đi vào phòng tắm, khóa trái cửa: “Anh ra ngoài uống trà trước đi.”

Bồn tắm sạch sẽ đã đổ đầy nước nóng. Mộ Thiện cởi quần áo từ từ ngồi vào trong, toàn thân cô thư thái dễ chịu. Cô nghĩ, bây giờ không thể rời xa anh, vì vậy cô đừng nghĩ đến chuyện anh giết người không chớp mắt nữa, anh là chồng

cô, là người đàn ông của cô. Cô cũng không nên lo xa liệu sau này anh có gục ngã, nếu thật sự có ngày đó, cô sẽ cùng ngã với anh. Nghĩ như vậy, lòng Mộ Thiện thanh thản hơn. Phòng tắm nhanh chóng được bao phủ bởi một lớp khí nóng. Đối diện bồn tắm là một cái gương lớn, Mộ Thiện vốn không thoải mái khi thấy thân hình trần truồng trong gương, nhưng gương từ từ bị hơi nước làm mờ. Đang ngâm mình trong bồn tắm, Mộ Thiện đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch mở cửa. Cô vội mở mắt, cánh cửa cô vừa khóa trái từ từ mở ra, thân hình cao lớn của Trần Bắc Nghiêu từng bước tiến lại gần trong hơi nước mờ mờ.

“Anh...” Mộ Thiện đột nhiên hơi căng thẳng và hưng phấn.

Trần Bắc Nghiêu dùng một ngữ điệu rất tự nhiên và bình thản giải thích: “Mỗi cánh cửa của ngôi nhà này đều có thể mở được từ bên ngoài.” Rõ ràng là câu nói bình thường nhưng tim Mộ Thiện đập thình thịch. Hóa ra cô khóa trái cửa cũng chẳng ăn thua, vì anh có chìa khóa tất cả cửa phòng. Trong ngôi nhà này, cô không thể thoát khỏi tầm mắt của anh. Mộ Thiện lờ mờ cảm nhận thấy sự chiếm hữu mãnh liệt của anh, giống như các đồng nghiệp nói, anh xây ngôi nhà này để giấu cô đi.

Cô giơ tay về phía anh: “Sau này đưa

hết chìa khóa cho em giữ.” Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh thò chân bước vào bồn tắm.

Thêm một người, không khí trong phòng tắm dường như càng nóng thêm. Trần Bắc Nghiêu từ từ áp sát, một tay ôm eo cô. Anh cúi đầu, hai đồng tử sáng như sao trời: “Em tắm xong rồi?”

Mộ Thiện “ừ” một tiếng, anh cười khê: “Vậy thì giúp anh tắm.” Anh quay lưng về phía cô. Mộ Thiện nhìn tấm lưng trần nhẵn nhụi của anh, thân dưới của cô đột nhiên lâm râm khó chịu, chỉ muốn dính chặt vào người anh. Từ trước đến nay Trần Bắc Nghiêu luôn giữ thế chủ

đạo, đây là lần đầu tiên Mộ Thiện có cảm giác rõ ràng, cô cũng khát khao thân thể của anh biết bao. Mộ Thiện cố gắng kiềm chế, cô cầm khăn mặt chậm rãi kì lưng cho anh. Tuy thân hình Trần Bắc Nghiêu cao gầy nhưng bắp thịt rất rắn chắc, từng tác da bọc lộ sự hoang dã, khác hẳn bên ngoài nho nhã của anh. Mộ Thiện nghĩ thầm, phán đoán của cô trước đây không sai một chút nào, anh quả thực là “một con sói”. “Con sói của cô.” Cuối cùng Mộ Thiện không nhịn được, cô ôm anh từ phía sau và hôn lên vai anh. Trần Bắc Nghiêu nắm chặt hai bàn tay cô. Mộ Thiện hôn lưng anh một hồi, đến khi cảm thấy thỏa mãn cô liền rút hai tay về lấy khăn tắm ở bên cạnh. Trần Bắc Nghiêu

lập tức quay người: “Đề anh.” Nói xong anh liền cầm chiếc khăn tắm. Hai người đứng dậy, Trần Bắc Nghiêu cuộn khăn tắm vào người Mộ Thiên và bế cô lên. Mộ Thiên tuy thích gần gũi anh nhưng cô không quen lúc nào cũng được anh bế. Cô nói nhỏ: “Thả em xuống.” Trần Bắc Nghiêu đặt cô ngồi xuống bệ ở đầu bồn tắm, để cô dựa vào bờ tường, hai chân cô vẫn ngâm trong bồn nước. Mộ Thiên còn chưa hiểu anh định làm gì, anh đã giơ tay tháo khăn tắm trên người cô. Trần Bắc Nghiêu quỳ xuống, mắt anh không rời khỏi khu vườn bí ẩn giữa hai đùi cô. Mộ Thiên đỏ mặt, nhưng bị tay anh ấn chặt vào tường, không thể động dậy.

“Đừng như vậy mà...” Mộ Thiện nói khẽ: “Chúng ta còn phải quay về thành phố Lâm nữa.”

“Tính sau đi.” Anh cất giọng trầm khàn, ánh mắt vẫn rất tập trung, rõ ràng không nghe lời cô nói. Sau đó hai tay anh vân vê nụ hoa trên ngực cô, anh đồng thời cúi đầu áp sát vào thân dưới cô.

Những nơi nhạy cảm nhất trên người Mộ Thiện đều bị anh khống chế. Bàn tay lớn của anh xoa bóp hai núm vú cô, mang theo dục vọng mãnh liệt. Miệng lưỡi anh cũng không ngừng nghỉ, ra sức liếm mút ở bên dưới. Mộ Thiện cúi xuống, liền nhìn thấy thân hình cao lớn

của Trần Bắc Nghiêu quỳ trước mặt cô. Anh cúi thấp mặt nên cô chỉ nhìn thấy mái tóc đen ướt đẫm của anh. Đầu lưỡi của anh triền miên trong nơi bí ẩn của cô, kích thích cô đến mức phát điên. Hình như lúc ở trên giường, đàn ông thường giỏi không chế hơn phụ nữ. Trần Bắc Nghiêu liếm mút một hồi, đúng lúc cô máu huyết sục sôi, anh đột ngột dừng lại, di chuyển xuống dưới hôn lên đùi cô rồi cất giọng dịu dàng: "Ở đây phải không em?"

Mộ Thiện đỏ mặt, thanh âm như muỗi kêu: "Lên trên... một tý nữa."

Câu trả lời thẳng thắn khiến Trần Bắc

Nghiêu thích thú vô cùng. Anh cho rằng lúc này cô không còn ngượng ngùng, chứng tỏ cô đã hoàn toàn mở lòng chấp nhận anh. Anh lập tức làm theo lời cô, miệng lưỡi ngày càng bận rộn. Thân thể Mộ Thiện tan chảy dưới đầu lưỡi của anh. Một luồng khí nóng không biết ở đâu thổi vào tận góc sâu nhất trong cơ thể cô, một cơn khoái cảm đột ngột xuất hiện đẩy cô lên cao mãi. Ở bên dưới, Trần Bắc Nghiêu thưởng thức mật ngọt không ngừng từ động hoa chảy ra, bộ phận sinh dục của anh căng cứng đến mức đau nhức. Mộ Thiện không chống đỡ nổi cực khoái tấn công dồn dập, cô đá mạnh hai chân, muốn anh dừng mọi động tác. Nhưng Trần Bắc Nghiêu giữ chặt hai đùi

cô, đầu lưỡi anh càng tiến vào sâu hơn. Cuối cùng toàn thân Mộ Thiện mềm nhũn, cặp đùi trắng muốt của cô vòng qua cổ Trần Bắc Nghiêu, như không muốn rời xa anh. Trần Bắc Nghiêu lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt anh tối sẫm hơn cả trời đêm ngoài cửa sổ. Anh đứng dậy nhắc Mộ Thiện lên, để chân cô quặp chặt hai bên hông anh. Bộ phận sinh dục của anh như thanh sắt xuyên vào cửa động ướt át, sau đó anh bế cô ra ngoài, vẫn giữ nguyên tư thế đi vào phòng ngủ. Khi Mộ Thiện tỉnh dậy đã là nửa đêm. Cô hơi động dậy, Trần Bắc Nghiêu lập tức mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhận ra ý cười trong khóe mắt đối phương.

“Ngày mai đi đăng ký.” Trần Bắc Nghiêu thì thầm.

“Vâng.”

Ngắm gương mặt xinh đẹp, nhìn ánh mắt tình nồng ý đượm của Mộ Thiện, nghe giọng nói dịu dàng của cô, Trần Bắc Nghiêu lại có phản ứng. Nhưng tối nay anh đã làm rất nhiều lần, anh sợ cô không chịu nổi nên bây giờ chỉ có thể kìm nén. Phía dưới của anh chạm vào eo cô, cô lập tức hiểu sự tình. Tuy hơi áy náy nhưng cô thật sự không thể làm thêm một lần nữa, chỗ đó vẫn còn đau nhức khó chịu. Cô đành phải giả bộ không biết gì, nhắm mắt ngủ tiếp. Nhìn gương mặt

dần đỏ ửng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu cười thầm trong lòng. Anh kéo tay cô đặt lên bộ phận đàn ông căng cứng của mình, đồng thời nhẹ nhàng xoa bóp khu vườn bí ẩn của cô. Người Mộ Thiện lại nóng ran, nhưng cô lực bất tòng tâm. Thật ra cô không biết, chỉ cần như thế này, Trần Bắc Nghiêu đã thấy vô cùng thỏa mãn. Anh nhắm mắt, cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn của cô run rẩy lên xuống, khiến anh rất dễ chịu. Anh đồng thời dùng ngón tay vuốt ve nơi mềm mại trơn ướt của cô. Đêm mỗi lúc một khuya, Mộ Thiện nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong khi tay cô vẫn đặt trên hạ thân của Trần Bắc Nghiêu. Anh vùi đầu vào vai cô, hít mùi hương trên cơ thể cô và nói

nhỏ: “Bảo bối... ngủ ngon...”

Mộ Thiện không ngờ gặp lại Đinh Hành sớm như vậy, hơn nữa còn ở công Cục Dân chính. Anh mặc áo khoác đen đứng trước ô tô, như đã chờ đợi từ lâu. Thật ra Mộ Thiện không biết, Đinh Hành cử người theo dõi hành tung của cô. Khi cô và Trần Bắc Nghiêu về huyện Thần, trong con mắt người khác chính là con rể đến nhà ra mắt bố mẹ vợ. Đinh Hành không ngốc, có thể đoán ra dự định của họ. Vì vậy sáng sớm vừa nhận được tin, anh lập tức đến Cục Dân chính. Đinh Hành nhìn Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện xuống xe, hai người đều là trai tài gái sắc, hiển nhiên là một cặp nhân tình xứng

đôi. Tim Đinh Hành nhói đau, anh thích Mộ Thiện, trải qua biến cố ở Tam giác vàng, dù biết rõ trong lòng cô không có anh nhưng anh vẫn thích cô như ngày nào, thậm chí còn thích hơn, Đinh Hành nghĩ, có lẽ đã liều mạng vì cô nên mãi mãi không thể quên. Hôm nay, anh đến Cục Dân Chính cũng không phải làm trò “cướp dâu” vô ích. Chỉ là trong lòng anh có một cảm giác khó chịu không nói thành lời, anh cảm thấy tức giận, không muốn bọn họ thuận lợi nên mới vô thức tới nơi này. Trần Bắc Nghiêu cau mày, thể hiện thái độ không hoan nghênh Đinh Hành. Nhưng nghĩ đến tình cảm chân thành của Đinh Hành dành cho Mộ Thiện, anh lại thấy thương cảm với anh

ta. Mộ Thiện quyết tâm ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu nên cô đã quên những lời tỏ tình trước đó của Đinh Hành. Bây giờ bắt gặp anh ở đây, tuy hơi ngạc nhiên nhưng cô vẫn bước tới. Trần Bắc Nghiêu lập tức ôm eo cô, cùng cô đi về phía Đinh Hành.

“Đinh Hành.” Mộ Thiện mỉm cười. Cô biết sự xuất hiện của Đinh Hành tuyệt đối không phải ngẫu nhiên nhưng cô vẫn thẳng thắn vô tư, kỳ thực cô không bận tâm anh sẽ làm gì.

Đinh Hành ném mẩu thuốc lá, đưa mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu. Sau đó ánh mắt anh lại dừng ở Mộ Thiện: “Hai người

đến đăng ký?”

“Vâng.”

Đinh Hành im lặng một lúc, rồi đột nhiên muốn moi tim cho cô xem, để cô biết tình cảm của anh không thua Trần Bắc Nghiêu. Muốn thì muốn vậy, anh thích cô đến mấy cũng chỉ biết lực bất tòng tâm. Nghĩ đến đây, Đinh Hành bật cười. Anh đột nhiên tiến lên một bước, giơ tay như định vuốt tóc Mộ Thiện. Mộ Thiện theo phản xạ né tránh, Trần Bắc Nghiêu nhú mày: “Đinh thiếu, hôm nay là ngày vui của chúng tôi, anh không chúc mừng chúng tôi sao?”

Đinh Hành chẳng thèm đề ý đến Trần Bắc Nghiêu, chỉ nhìn Mộ Thiện chăm chú: “Thiện Thiện, có những chuyện tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên.”

Mộ Thiện im lặng một vài giây rồi đáp lời: “Đinh Hành, anh về đi. Tôi vô cùng cảm kích ơn cứu mạng của anh. Tôi coi anh như người bạn tốt của tôi, vĩnh viễn không quên.”

Đinh Hành cười nhạt, giọng điệu có vẻ nặng nề: “Chỉ là mạng đổi mạng, em không cần bận tâm. Hôm nay tôi đến đây với mục đích cho em biết, bất cứ lúc nào, em muốn rời xa người đàn ông này, em hãy nhớ có một “người bạn tốt” là

tôi. Tôi nghĩ, em cũng không phải thiếu anh ta là không sống nổi.”

Câu nói hơi quá đáng, Trần Bắc Nghiêu đang ôm eo Mộ Thiện lập tức buông tay, nhưng bị cô giữ chặt làm anh không thể tung nắm đấm. Đinh Hành cười cười, quay người bước lên ô tô nỏ máy đi mất, hôm nay là ngày vui của hai người lại xảy ra chuyện này, Mộ Thiện thấy rất áy náy. Trần Bắc Nghiêu biết Đinh Hành đã thua anh trong chuyện tình yêu nên mới cố ý đến gây sự. Lòng anh thâm trầm, sâu sắc, tất nhiên không để lộ sự tức giận. Nhớ đến lời nói vừa rồi của Đinh Hành, anh hỏi Mộ Thiện: “Sao gọi là mạng đổi mạng?”

Mộ Thiện im lặng trong giây lát, cô nhớ lại: “Chiều ngày 7 tháng Chín, em ngủ quên ở cạnh giường bệnh của anh. Có lẽ em nằm đè lên bàn phím điện thoại nên gọi nhầm cho anh ấy. Anh ấy nói cuộc điện thoại đó đã cứu mạng anh ấy.” Lúc ở Tam giác vàng, Đinh Hành từng kể qua chuyện đó với Mộ Thiện. Vì vậy bây giờ anh nhắc đến, cô liền hiểu ý anh. Sở dĩ cô nhớ rõ ngày tháng, là vì Lữ Triệu Ngôn lưng lầy của Lữ Thị bị sát hại vào đúng ngày hôm đó. Trần Bắc Nghiêu đương nhiên cũng có ấn tượng sâu sắc về ngày này. Nghe Mộ Thiện nói vậy, anh chỉ “ừm” một tiếng, không nói gì thêm. Hai người đi đến bàn đăng ký kết hôn,

Mộ Thiện hơi căng thẳng, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên dừng bước kéo tay cô. Mộ Thiện nhìn anh nghi hoặc, gương mặt anh vô cùng nghiêm túc.

“Thiện Thiện.” Anh gọi tên cô. Tim Mộ Thiện đập mạnh, cô biết anh sắp nói những lời quan trọng. Quả nhiên, Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô đưa lên miệng hôn: “Cảm ơn bà xã.” Hai má Mộ Thiện nóng ran, anh đột nhiên nói tiếp: “Kể từ ngày hôm nay, đứng trước mặt em là một doanh nhân chân chính một trăm phần trăm.”

Mộ Thiện giật mình, tuy trước đó cô đã đoán ra phần nào, nhưng cô không

ngờ lời cam kết của anh lại đến nhanh như vậy. Khi chấp nhận lời cầu hôn của anh, cô không đưa ra bất cứ yêu cầu nào, chính là cô muốn tỏ thái độ cô tự nguyện chờ đợi anh quay đầu.

Trần Bắc Nghiêu cất giọng dịu dàng: “Em nhận lời cầu hôn của anh, trong khi chẳng có bất cứ điều kiện gì. Nhưng Thiện Thiện à, em là vợ anh, anh hiểu em phải khó khăn lắm mới có quyết định đó, anh sẽ cho em thứ em cần nhất. Chuyện xảy ra trong quá khứ, anh không thể nào thay đổi chỉ còn cách bù đắp. Từ nay về sau, anh chỉ là một doanh nhân bình thường, là chồng em và bố của con chúng ta.” Mộ Thiện vô cùng xúc động, cô lao

vào vòng tay anh. Cả hai lặng lẽ ôm nhau một lúc lâu.

Hai người về đến ngôi biệt thự ở thành phố Lâm, đã trưa. Châu Á Trạch và Lý Thành nghe tin đợi sẵn ở nhà. Vừa thấy hai người đi vào, Châu Á Trạch vỗ vai Lý Thành: “Người anh em, không ngờ đại ca của chúng ta cấm dục những tám năm, vừa được giải thoát đã cưới vợ về rồi.”

Sweet đang ngồi ăn hạt dưa bên cạnh anh ta cũng vui mừng đứng dậy: “Chị dâu, cho em xem giấy đăng ký kết hôn đi!” Mộ Thiên thoải mái rút tờ đăng ký kết hôn từ trong túi đưa cho Sweet, Châu

Á Trạch và Lý Thành cũng chụm đầu lại xem, tất cả khen Mộ Thiện ăn ảnh, ảnh chụp rất đẹp.

“Đại ca, của anh đâu rồi?” Châu Á Trạch giơ tay về phía Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu coi như không nghe thấy, đi thẳng lên tầng trên. Sau khi vào phòng ngủ, anh cầm tờ đăng ký kết hôn ngấm kỹ, rồi anh mỉm cười và bỏ vào ngăn kéo.

Dưới tầng một, Châu Á Trạch và Lý Thành nhìn rõ tâm trạng của Trần Bắc Nghiêu? Châu Á Trạch ghé sát Mộ Thiện nói nhỏ: “Chị dâu, chỉ vì chị, đại ca bắt cả tôi rửa tay gác kiếm. Chị mau sinh

con trai cho đại ca, tôi sẽ không so đo tính toán với chị.”

Mộ Thiện cảm động, nhất thời không biết nói gì. Lý Thành ở bên cạnh mỉm cười: “Chị dâu đừng nghe anh ấy nói bậy. Thật ra việc làm ăn của chúng tôi chín mươi phần trăm là nghiêm chỉnh, đại ca có ý định bán hết mấy hộp đêm và tàu casino từ lâu.”

“Chú nói rất hay. Nhưng mấy trăm người dưới trướng tôi thì làm thế nào?” Châu Á Trạch cao giọng: “Bọn họ chỉ biết chém người, trông coi hộp đêm, thu tiền bảo kê.”

“Chuyện gì cũng đều có quá trình.” Giọng nói điềm đạm của Trần Bắc Nghiêu vọng tới. Anh vừa xuất hiện, Châu Á Trạch liền im bặt, chỉ gật đầu, giống như anh nói câu nào cũng là chân lý. Mộ Thiện hơi buồn cười, kể từ khi ở Tam giác vàng trở về, một đại ca xã hội đen trời đất không sợ như Châu Á Trạch càng nể phục Trần Bắc Nghiêu. Có lẽ anh ta cảm thấy áy náy vì Trần Bắc Nghiêu đã bỏ số tiền lớn chuộc anh ta, mặt khác anh ta cảm kích Trần Bắc Nghiêu đã trọng dụng anh ta. Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiện. Chuông điện thoại của Lý Thành bỗng nhiên reo vang, anh ta đứng dậy, cầm di động sang phòng bên cạnh. Vài phút sau,

anh ta quay lại cười nói: “Có một người bạn gọi tôi. Lão đại, tôi ra ngoài một chút.”

Trần Bắc Nghiêu nói: “Tôi có việc muốn bàn với hai chú.”

Châu Á Trạch quay sang Lý Thành: “Đừng có lằng nhằng, anh vừa nói trưa nay uống rượu với tôi. Gọi cả bạn anh đến đây cùng ăn cơm đi.”

Lý Thành ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Được.”

Thức ăn dọn lên bàn, Mộ Thiện đích

thân nấu món canh rau rừng cô mang từ huyện Thần về. Lúc này, Lý Thành đi ra ngoài đón bạn. Khi anh ta quay lại, tất cả đều ngây người. Người đi cùng Lý Thành là một cô gái trẻ. Cô gái tầm hai ba, hai tư tuổi, thân hình không cao lắm nhưng rất xinh đẹp, một vẻ đẹp hoạt bát phóng khoáng. Nhìn thấy mọi người, cô nở nụ cười lễ phép. Lý Thành đứng bên cạnh cô gái, anh ta đặt tay lên vai cô một cách tự nhiên và giới thiệu: “Đây là Bạch An An, bạn gái tôi.” Mọi người giật mình kinh ngạc, Lý Thành vốn trầm tính, bao nhiêu năm nay không thấy anh ta gần gũi nữ sắc, bây giờ bỗng nhiên giới thiệu bạn gái, quan hệ có vẻ gần bó. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch nhếch mép

cười, Mộ Thiện lên tiếng trước tiên: “Hoan nghênh cô, mời ngồi.”

Bạch An An nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt cảm kích, Lý Thành thả tay xuống, nắm chặt tay cô: “Gọi chị dâu.”

“Chị dâu.” Bạch An An ngoan ngoãn gọi Mộ Thiện. Lý Thành kéo cô đến bên bàn ăn ngồi xuống.

Quan hệ giữa Trần Bắc Nghiêu, Châu Á Trạch và Lý Thành là quan hệ người trên kẻ dưới, nhưng cũng thân thiết như anh em. Vậy mà mấy năm nay chưa từng xuất hiện cảnh tượng này, mỗi người đàn ông mang theo một người phụ nữ, cùng

ăn cơm. Điều này khiến trong lòng ba người đàn ông cảm thấy rất ấm áp. Sau khi trò chuyện, mọi người mới biết, hóa ra Bạch An An là bạn học của Lý Thành từ thời đại học. Lúc đó, hai người hẹn hò một thời gian, sau này do nhiều nguyên nhân nên họ chia tay. Bây giờ Bạch An An rời xa bạn trai trước quay lại tìm Lý Thành, hai người quyết định nối lại tình xưa. Nghe xong câu chuyện, mọi người vỡ lẽ, thảo nào Lý Thành và Bạch An An vừa có vẻ thân thiết lại vừa xa cách. Mộ Thiện cảm thấy bọn họ giống cô và Trần Bắc Nghiêu. Có điều trong thời gian xa nhau, Bạch An An có bạn trai mới, còn Lý Thành vẫn cô đơn một mình. Vì vậy, tâm trạng của anh ta đối với Bạch An An

bây giờ chắc là rất phức tạp?

©DTV

Trên thực tế, tâm tình của Lý Thành đúng là phức tạp. Mấy ngày trước, người yêu cũ đột ngột xuất hiện trước mặt anh ta, cô vẫn xinh đẹp như ngày nào, thậm chí còn trưởng thành nhu mì nên càng quyến rũ hơn. Chỉ là trong ánh mắt cô ẩn hiện nét ưu sầu mà anh ta không thể chạm tới. Lý Thành nhận thấy anh ta vừa còn tình cảm với cô, vừa hận cô, nhưng thương xót càng nhiều hơn. Ăn cơm xong, ba người đàn ông lên tầng trên bàn công việc, phụ nữ ở lại phòng khách trò chuyện. Nhắc đến chuyện Mộ Thiện và

Trần Bắc Nghiêu hôm nay đi đăng ký kết hôn, Bạch An An tỏ ra kinh ngạc và ngưỡng mộ, cô chân thành: “Chúc mừng chị.” Mộ Thiện mỉm cười đáp: “Lý Thành là người đàn ông tốt, cô hãy trân trọng anh ta.”

Bạch An An gật đầu: “Vâng ạ, anh ấy rất tốt.”

Sweet ở bên cạnh không lên tiếng, Mộ Thiện quay sang hỏi: “Cô và Á Trạch thì sao?” Sweet lắc đầu: “Chị dâu, từ kết hôn hình như không thích hợp với chúng em.”

Mộ Thiện không biết nói thế nào,

Sweet tuổi còn nhỏ nhưng là người có tư tưởng rất thoáng, tuy cô thích tính cách của Châu Á Trạch nhưng suy nghĩ, lối sống của hai người hoàn toàn khác nhau. Mộ Thiện và Bạch An An tiếp tục trò chuyện ăn ý. Hai người đều có tính cách thẳng thắn thoải mái, suy nghĩ chín chắn lại không giả tạo, thậm chí sở thích của hai người cũng có nhiều điểm tương đồng. Kể từ khi Mộ Thiện đến thành phố Lâm lập nghiệp, ngoài Diệp Vĩ Nông, không có người bạn tâm giao nào khác, Bạch An An tạo cho cô cảm giác như có một người bạn thân thiết từ lâu.

Khi ba người đàn ông xuống phòng khách, Mộ Thiện đang cùng Bạch An An

bàn về âm nhạc của Robin Williams và kể những câu chuyện thú vị khi cô làm dự án cho các doanh nghiệp. Sweet ngồi bên cạnh không biết nói gì, đành cắm cúi vào máy chơi game của Châu Á Trạch. Ba người đàn ông hơi ngạc nhiên, Châu Á Trạch cười ha ha: “Lý Thành, bạn gái chú còn thân với chị dâu hơn cả với chú nữa.” Lý Thành mỉm cười, đi đến bên Bạch An An ngồi xuống. Châu Á Trạch nói tiếp: “Được rồi, bây giờ ai về nhà này. Tối nay đại ca động phòng hoa chúc, chúng em không làm phiền hai người.” Hai đôi tình nhân khoác tay nhau đi ra, trong phòng chỉ còn lại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu ôm vai cô: “Nói chuyện gì mà vui thế?”

“Con mắt của Lý Thành không tồi.”
Mộ Thiện đáp lời.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Lý Thành nói cậu ta hận đến mức muốn giết chết bạn trai trước của Bạch An An.”
Mộ Thiện giật mình, không ngờ người trầm tĩnh như Lý Thành cũng có thể nói ra câu đó.

“Không phải anh ta...”

“Không đâu.” Trần Bắc Nghiêu lắc đầu: “Chỉ là lời nói trong lúc bực tức. Cậu ta bảo bạn trai trước của Bạch An An là vô danh tiểu tốt, không đáng bận tâm.”

“Ồ.” Mộ Thiện cảm thấy Bạch An An làm một người phụ nữ cũng không dễ dàng.

Trần Bắc Nghiêu nhìn sâu vào mắt Mộ Thiện, anh đột nhiên mở miệng: “May quá.” Anh nghĩ thầm: may mà em không có người đàn ông khác, nếu không anh cũng muốn giết người.

Mộ Thiện nhú mày. Khi hiểu ý Trần Bắc Nghiêu, cô liền đánh vào vai anh: “Anh toàn nghĩ ngợi linh tinh.”

“Ừ, anh gặp may hơn Lý Thành.”

Chuyện hai người đăng ký kết hôn đã báo cáo với bố mẹ Mộ Thiện. Vài ngày sau cô gọi điện thoại về nhà, ông bà Mộ muốn tổ chức đám cưới vào ngày một tháng Năm, Mộ Thiện không phản đối. Trần Bắc Nghiêu cử một thư ký lo những chuyện liên quan, Mộ Thiện quay về công ty của cô làm việc, mỗi ngày chỉ cần theo dõi tiến độ chuẩn bị hôn lễ, cuộc sống vô cùng mãn nguyện. Chớp mắt đã đến tháng ba. Thời gian qua Mộ Thiện và Bạch An An thường xuyên gặp mặt. Thông qua Mộ Thiện, Bạch An An làm quen với Diệp Vi Nông, ba người phụ nữ nói chuyện rất hợp, thường hẹn nhau đi dạo phố, uống trà. Ngày hôm nay là cuối tuần, Trần Bắc Nghiêu buổi trưa

ăn cơm với quan chức chính phủ. Mộ
Thiện và Bạch An An hẹn nhau đi mua
quần áo tại một Trung tâm thương mại
mới mở ở thành Nam. Bốn vệ sĩ đi cùng
họ. Bây giờ là thời kỳ yên bình, Đinh
Hành không đụng đến Mộ Thiện, nên thật
ra cô đi lại rất an toàn. Nhưng Trần Bắc
Nghieu vẫn cương quyết cử người đi
theo bảo vệ, khiến hai người phụ nữ đi
mua sắm cũng không được tự nhiên. Lý
Thành vừa cùng Bạch An An đoàn tụ,
anh ta cũng quan tâm đến sự an toàn của
cô, hai trong bốn vệ sĩ là do Lý Thành
sắp xếp. Hai cô gái đều rất xinh đẹp, đi
đến đâu nổi bật đến đó. Bạch An An tuy
có khuôn mặt xinh xắn nhưng không biết
kết hợp quần áo. Mộ Thiện chọn cho cô

một bộ quần áo, mặc vào người quả nhiên càng sáng sủa. Bạch An An vừa cảm kích vừa ngưỡng mộ, nói muốn mời Mộ Thiện ăn cơm. Hai người lại đi dạo một vòng, Mộ Thiện mua cho Trần Bắc Nghiêu hai cái áo sơ mi. Nghĩ đến lúc anh nhận quà, Mộ Thiện mỉm cười, trong lòng rất hạnh phúc. Cô quay sang hỏi Bạch An An: “Cô có chọn cho Lý Thành không?”

Bạch An An ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. Một lúc sau cô đột ngột hỏi: “Chị Mộ, thật ra em muốn hỏi chị từ lâu. Chị là người tốt, lão đại cũng rất tốt... nhưng dù sao anh ấy cũng là trùm xã hội đen có tiếng, chị...”

Bạch An An không nói hết câu, nhưng Mộ Thiện hiểu ý cô. Hai người kết giao một thời gian, Mộ Thiện có thể cảm thấy cô là một cô gái chính trực, thẳng thắn. Ý của Bạch An An là: chị là người có nguyên tắc, tại sao chị lại chịu ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu, trở thành người đàn bà của lão đại hắc đạo?

Câu hỏi của Bạch An An khiến Mộ Thiện càng thích cô. Mộ Thiện ngẫm nghĩ rồi thở dài: “Cuộc đời không phải chuyện gì cũng như ý.”

“Chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm.” Bạch An An tiếp lời. Hai người

phụ nữ đều nhìn ra tia bất lực trong mắt đối phương mà không cần nói lời nào.

Sau khi nhắc đến đề tài này, Mộ Thiện và Bạch An An cảm thấy càng thân thiết hơn. Hai người mua quần áo rồi đi thang máy xuống tầng một. Bốn vệ sĩ chia nhau đi trước và theo hai người một khoảng cách nhất định.

Mộ Thiện nghĩ đến một việc, cô quay sang hỏi Bạch An An: “Cô nói đến giờ vẫn chưa tìm được việc, hay là đến công ty tôi làm đi!”

Bạch An An đang nhìn chăm chú thang máy ở bên trên, ánh mắt cô đờ đẫn,

rõ ràng không nghe thấy câu nói của Mộ Thiện. Mộ Thiện vỗ vai Bạch An An, cô giật mình, lúc này mới quay đầu về phía Mộ Thiện.

“Chị Mộ..” Bạch An An vừa cảnh giác vừa hoảng sợ nói: "Có người theo dõi chúng ta.”

Tim Mộ Thiện đập mạnh, cô hỏi nhỏ: “Ai?” Bạch An An không trả lời. Mộ Thiện quay đầu định gọi vệ sĩ nhưng bị Bạch An An túm chặt khuỷu tay: “Vô dụng thôi, bọn họ không phải là đối thủ của chúng.”

Bạch An An dùng sức nên Mộ Thiện

hơi đau, cô giật tay khỏi Bạch An An: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Bạch An An tỏ ra áy náy, nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh: "Chị Mộ, chúng nhắm vào em, chị sẽ không sao đâu. Khi xuống thang máy, bất kể xảy ra chuyện gì, chị cũng mặc kệ em. Phiền chị nhắc với Lý Thành giúp em, em xin lỗi anh ấy."

Mộ Thiện ngó người, nhưng cô biết nói nhiều cũng vô dụng nên chỉ có thể gật đầu. Đúng lúc này, hai hồi chuông điện thoại đồng thời reo. Mộ Thiện và Bạch An An cùng bắt máy.

“Em đang ở đâu? Anh sẽ đến ngay. Anh vừa nhận được tin... người của ông ta đến nơi rồi.” Giọng nói lo lắng của Lý Thành vang lên. Bạch An An nắm chặt điện thoại: “Lý Thành, chuyện này không liên quan gì đến anh, anh đừng can thiệp vào.”

Ở bên cạnh, Mộ Thiện nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu: "Em đang ở đâu?"

“Trung tâm thương mại New World ở thành Nam.” Mộ Thiện trả lời: “Ông xã, An An nói có người đi theo bọn em...”

Trần Bắc Nghiêu cướp lời Mộ Thiện:

"Bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng đừng bận tâm đến Bạch An An, hãy bảo vệ bản thân. Anh đã cử người đến đó rồi, mau rời khỏi trung tâm thương mại, đó là địa bàn của Lâm Ngư, xe của ông ấy ở dưới đón em."

Mộ Thiện cúp điện thoại rồi ngẩng đầu. Không hiểu là do ảo giác hay do nhạy cảm, cô nhìn thấy năm người đàn ông đứng dưới chân thang máy. Trông bọn họ như khách mua sắm bình thường, hình như bọn họ đang theo dõi cô và Bạch An An, nhưng cũng không giống lắm. Mộ Thiện có một cảm giác bất ổn, cô ngẩng lên ngó thang máy phía trên nhưng không thấy gì cả.

“Bên trên cũng có người.” Bạch An An nói nhỏ.

Mộ Thiện không hiểu xảy ra chuyện gì, cô không nhẫn tâm để Bạch An An một mình đối mặt với nguy hiểm. Nhưng Trần Bắc Nghiêu dặn cô kỹ như vậy, cô biết vụ này rất nghiêm trọng nên chỉ có thể im lặng. Hai vệ sĩ ở phía trước tất nhiên cũng phát hiện ra điều bất thường. Họ quay đầu nhìn Mộ Thiện và Bạch An An. Dù họ vẫn không nhúc nhích nhưng đứng giữa thang máy đông người, từ họ tỏa ra một sức mạnh đáng tin cậy. Thang máy tiếp tục đi xuống dưới. Mộ Thiện và Bạch An An đồng thời bước xuống.

Đúng lúc này, mấy người đàn ông tản mát dưới chân thang máy lập tức tụ tập về một chỗ, vây quanh hai cô gái. Bốn vệ sĩ bảo vệ Mộ Thiên xông lên: “Các anh định làm gì?” Một vệ sĩ xông vào giữa đám người, bị hai người đàn ông bẻ quặt cánh tay. Anh chàng vệ sĩ đó phòng vệ không tồi, lộn một vòng đập một người đàn ông ngã xuống đất. Thế nhưng địch đông ta ít, lại có hai tên xông vào không chể anh ta. Cuộc ẩu đả diễn ra bất ngờ khiến chân thang máy tắc nghẽn. Đám đàn ông áo đen mải đánh nhau, Bạch An An nghiêng răng kéo tay Mộ Thiên chạy mất. Cô chạy rất nhanh, Mộ Thiên gần như không thể theo kịp. Hai cô gái chạy khỏi đám đông hỗn loạn trong chớp mắt.

Vừa đến một ngã rẽ, Bạch An An đột nhiên dừng lại làm Mộ Thiện suýt nữa đâm sầm vào người cô. Sắc mặt Bạch An An trở nên trắng bệch, cô đứng bất động. Phía trước có một người đàn ông trẻ tuổi đứng cách họ khoảng hai mét. Anh ta mặc bộ com-lê màu đen, ngữ khí rất cung kính nhưng sắc mặt lạnh lùng, vô cảm. Đằng sau anh ta có ba người đàn ông thái độ rất nghiêm túc.

“Chị dâu.” Anh ta nhìn Bạch An An: “Ông chủ bảo tôi đến đón chị.”

Cũng vào lúc này, Trần Bắc Nghiêu đang ngồi trên ghế sau xe ô tô. Tuy lo lắng đến sự an nguy của Mộ Thiện nhưng

anh vẫn tự nhủ, sẽ không xảy ra chuyện gì. Người đó tuy có thể lực rất lớn nhưng ông ta không thù không oán với anh. Bất cứ người làm ăn nào cũng đều coi trọng lợi ích, ông ta chỉ nhằm vào Bạch An An, tất nhiên sẽ không đụng đến người phụ nữ của anh, ngay trên địa bàn của anh. Hơn nữa lão đại thành Nam Lâm Ngư vừa gọi điện thoại, cho biết người của ông ta đã chặn tất cả lối vào Trung tâm thương mại. Trần Bắc Nghiêu biết câu nói của Lâm Ngư đáng tin cậy hơn bất cứ ai. Cửa trước ô tô mở ra, Châu Á Trạch khom lưng ngồi vào xe. Trần Bắc Nghiêu lệnh cho tài xế lập tức lái xe đến thành Nam, sau đó anh cất giọng lạnh lùng: “Á Trạch, bên cạnh tôi có nội

gián.”

Chương 12: Nghi kỵ lẫn nhau

Bên trong trung tâm thương mại náo nhiệt, người đi qua lại tấp nập. Bạch An An, Mộ Thiện và mấy người đàn ông đối mặt, tạm thời không thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

“Chị mau đi đi.” Bạch An An tiến một bước đứng chắn trước mặt Mộ Thiện, cô nói nhỏ với Mộ Thiện.

Bạch An An lúc này khiến Mộ Thiện cảm thấy rất xa lạ. Hình ảnh cô gái nhỏ biến mất, thay vào đó là dáng vẻ bình tĩnh và lạnh lùng, từ người cô tỏa ra sức mạnh không thua kém đàn ông.

Mộ Thiện thật tâm không muốn để Bạch An An một mình, nhưng cô gần như lập tức quyết định, cô liền quay người bước đi. Mộ Thiện đi không nhanh, bởi cô biết nếu mấy người đàn ông đó không tha cho cô, cô có chạy thực mạng cũng khó thoát khỏi tay bọn họ. Vừa đi vài bước, Mộ Thiện chợt nghe thấy đằng sau có tiếng huỳnh huých. Cô quay đầu nhìn, một trong ba người đàn ông ôm bụng khụy xuống, hai người còn lại bắn sang

hai bên.

“Đứng lại!” Một tên hét lên, cách chúng khoảng mười mấy mét, thân hình nhỏ bé của Bạch An An biến mất trong đám khách mua sắm.

Mộ Thiện không ngờ Bạch An An lại giỏi võ như vậy. Lúc này, hai người vệ sĩ của Trần Bắc Nghiêu xông tới bảo vệ Mộ Thiện, hai vệ sĩ còn lại lập tức đuổi theo Bạch An An. Cảnh đuổi bắt lộn xộn thu hút sự chú ý của nhiều người. Mấy hình bóng lao vút về phía trước, nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Mộ Thiện. Mộ Thiện cùng vệ sĩ xuống tầng một. Vừa ra đến cửa trung tâm thương

mại, cô liền bắt gặp một đoàn xe đỗ ở đó. Lâm Ngư đứng trước chiếc xe Buick, đằng sau ông ta là khoảng hai mươi thanh niên mặt mũi bặm trợn. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch cũng có mặt, sau lưng anh là mấy người đàn ông mặc comple chỉnh tề, khác hẳn đám người của Lâm Ngư. Giữa ban ngày ban mặt, cảnh tượng này tương đối hiếm gặp. Bảo vệ của trung tâm thương mại không dám tiến lại gần, chỉ thận trọng đứng ở phía xa xa, rất nhiều khách mua sắm tụ tập trong cửa. Thậm chí có người lấy di động chụp ảnh, đàn em của Châu Á Trạch lập tức đi tới giật điện thoại, khiến đôi phương sợ hãi chạy mất. Mộ Thiện đi tới, Trần Bắc Nghiêu lập tức tiến lên ôm cô vào lòng.

Sau khi đưa Mộ Thiện ngồi vào xe, anh gật đầu với Lâm Ngư rồi chui vào trong ô tô. Đám đông ở cửa trung tâm thương mại nhanh chóng tản đi, mấy chiếc xe con đi về các hướng khác nhau. Trần Bắc Nghiêu một tay ôm eo Mộ Thiện, bàn tay còn lại nắm chặt tay cô, anh hôn lên tóc cô an ủi: “Không sao rồi.” Mộ Thiện không hoảng hốt, so với những ngày tháng kinh thiên động địa ở Tam giác vàng, chuyện xảy ra ngày hôm nay chẳng là gì cả. Cô nghi hoặc hỏi Trần Bắc Nghiêu: “Rốt cuộc vụ này là thế nào?”

Châu Á Trạch ngồi ở ghế trước quay đầu nói: “Chị dâu, chúng ta bị Lý Thành chơi một ván.”

Mộ Thiện đã lờ mờ đoán ra, vừa rồi mấy người đàn ông gọi Bạch An An là “chị dâu”, trong khi đó Trần Bắc Nghiêu thậm chí không cử người đi bảo vệ Bạch An An dù cô là bạn gái của Lý Thành, dù chuyện xảy ra ngay trên địa bàn của anh. Có thể thấy “bạn trai trước” của Bạch An An không phải nhân vật bình thường.

“Người đó là ai?” Mộ Thiện hỏi.

Châu Á Trạch lại quay xuống nhìn Mộ Thiện, anh ta rất bất ngờ trước sự nhạy bén của cô, ánh mắt anh ta lộ vẻ tán thưởng.

“Trương Ngân Thiên.” Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm trầm.

“... Là nhân vật thế nào?” Mộ Thiện không biết nhiều về giới hắc đạo, từ trước đến nay cô cũng chẳng quan tâm tìm hiểu.

“Một vị tiền bối”. Châu Á Trạch thở dài.

Trần Bắc Nghiêu lấy chai nước mở nắp rồi đưa cho Mộ Thiện, anh giải thích: “Ông ta được coi là ‘Bố già ở Đại lục’. Người này rất lạnh lẽ, thế lực của ông ta chủ yếu ở khu vực Hoa Bắc, Hoa Trung, Hoa Đông nên em không biết cũng

chẳng có gì là lạ.”

Châu Á Trạch nói chen ngang: “Bạch An An là người đàn bà của ông ta. Cô ta bỏ trốn, người của ông ta mới truy đuổi đến tận thành phố Lâm. Vừa rồi chúng tôi nhận được điện thoại, người của ông ta báo cho chúng tôi biết. Chị dâu rất bất ngờ đúng không?”

“Bất ngờ thật.” Mộ Thiện vô cùng kinh ngạc, hóa ra Bạch An An có vẻ mặt đó, còn hỏi tại sao cô chịu ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Hóa ra cô và Bạch An An cùng một loại người. Mộ Thiện cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng cô đột nhiên nghĩ đến một điểm không ổn, Trần Bắc

Nghiêu và Lý Thành như chân với tay, Bạch An An xem ra cũng có tình cảm với Lý Thành. Dù Trần Bắc Nghiêu không muốn đụng chạm đến Trương Ngân Thiên, cũng không đến nỗi bỏ mặc Bạch An An. Ngoài ra, tại sao hôm nay không thấy bóng dáng Lý Thành?

“Nếu cô ấy bị Trương Ngân Thiên bắt về, Lý Thành sẽ ra sao?” Mộ Thiên hỏi.

Châu Á Trạch cười: “Chị dâu đúng là chị dâu, hỏi câu nào trúng chỗ hiểm câu đó. Anh Thành... chúng tôi không gọi anh ta.”

Trần Bắc Nghiêu không cười, ánh mắt

anh lạnh hắt. Anh lên tiếng: “Về nhà rồi nói sau.”

Về đến nhà, Mộ Thiện đi tắm trước. Khi cô quấn khăn tắm đi ra ngoài, Trần Bắc Nghiêu đang đứng bên cửa sổ hút thuốc. Gương mặt anh u ám, bộ dạng cô độc và lạnh lẽo rất khó gần. Sau khi từ Tam giác vàng trở về, anh rất hiếm khi hút thuốc. Nhưng hôm nay trong khoảng thời gian mười mất phút Mộ Thiện đi tắm, gạt tàn trên bàn đã đầy tàn thuốc. Mộ Thiện biết anh có tâm sự, cô tiến lại gần, định lấy điều thuốc trên tay anh. Nào ngờ anh nghiêng đầu né tránh, sau đó gảy tàn thuốc và tiếp tục kẹp điều thuốc trong tay. Trần Bắc Nghiêu nhìn cô

bằng ánh mắt áy náy: “Đề anh hút thêm một lúc.”

“Vâng.” Mộ Thiện định đi mặc quần áo, cô biết anh gặp phải vấn đề nghiêm trọng, cần thời gian bình tĩnh. Nhưng vừa quay người, cô bị anh ôm chặt vào lòng. Cô quay đầu, gương mặt anh đã áp sát, anh đè xuống môi cô, mang theo cả mùi thuốc lá thoang thoảng. Vòng tay anh vẫn dịu dàng, gương mặt anh rất bình thản, nhưng từ trong nụ hôn nóng bỏng của anh, Mộ Thiện cảm nhận được tâm trạng đè nén cần được bộc phát ra ngoài.

“Anh sao thế?” Mộ Thiện vuốt ve khuôn mặt Trần Bắc Nghiêu. Anh đứng

trước cửa sổ một lúc lâu nên da mặt anh lạnh lạnh.

©DTV

Sự dịu dàng của cô khiến Trần Bắc Nghiêu nhanh chóng bình tâm trở lại. Anh ngồi xuống giường, kéo cô ngồi lên đùi mình. Anh ôm chặt lấy cô và hít mùi hương trên thân thể cô một lúc mới chịu nói: “Lý Thành là nội gián.” Mộ Thiện giật mình kinh ngạc, cô quay lại nhìn vào mắt Trần Bắc Nghiêu. Thần sắc của anh rất bình tĩnh, chứng tỏ anh đã chắc chắn sự thật này.

Cô nắm tay anh: “Nhưng anh ta... anh

ta chẳng phải...”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Cậu ta từng cứu mạng anh, lần trước khi anh bị Lữ Triệu Ngôn và Đinh Hành liên kết hãm hại, nếu không phải cậu ta đỡ hộ anh một phát đạn, anh đã chết rồi. Cậu ta từng giúp anh giết người, đồng thời mỗi khi anh ra tay giết người, cậu ta đều biết rõ. Tài sản sổ sách của anh nhiều lần qua tay cậu ta, dù lên đến con số trăm triệu nhưng cậu ta cũng không xơ múi một đồng.” Anh cười nhạt: “Cậu ta có thể vì anh đến mạng sống cũng không cần. Một người như vậy... hóa ra lại là nội gián.” Mộ Thiện toát mồ hôi lạnh, đầu óc cô trống rỗng.

“Anh chắc chứ?” Giọng cô run run.

Trần Bắc Nghiêu hình như phóng tầm mắt đi rất xa: “Trước đây, anh luôn cảm giác có một điểm nào đó bất ổn, nhưng anh không thể xác định rõ ràng. Hôm chúng ta đi đăng ký kết hôn, em nói em gọi nhầm cuộc điện thoại cứu mạng Đinh Hành, điều đó đã giúp anh vỡ lẽ một số chuyện. Thiện Thiện, không thể nào xảy ra chuyện trùng hợp như vậy. Đinh Hành vốn phải chết. Phòng bệnh của anh chỉ có em, Châu Á Trạch và Lý Thành được tự do ra vào. Lúc đó Lý Thành nằm ở phòng bệnh kế bên.”

“Anh nghi ngờ anh ta gọi cuộc điện thoại đó?” Mộ Thiện không khỏi ngạc nhiên, nhưng cô lại cảm thấy hợp lý. Lý Thành chắc cũng biết, chỉ điện thoại của Mộ Thiện mới có thể thu hút sự chú ý của Đinh Hành. Về việc thời gian có thể tính toán chuẩn xác như vậy, cô đoán Đinh Hành bị tấn công cũng có người của Lý Thành.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Không chỉ vụ đó. Lần trước đánh sập Dung Thái, anh giao việc xử lý Đinh Hành cho Lý Thành. Đinh Hành bị uống heroin, vậy mà anh ta được cảnh sát phát hiện cứu kịp thời. Liên hệ hai chuyện này, có thể đoán đều do Lý Thành nhúng tay vào.”

Mộ Thiện ngây người. Cô biết hai lần đó là anh giăng bẫy giết người, bây giờ cuối cùng anh cũng thẳng thắn nói cho cô biết. Mộ Thiện cảm thấy không mấy dễ chịu, nhưng cô có thể nói gì hơn? Cô đã quyết định chấp nhận con người anh. Chỉ là bắt cô nghe chuyện giết người một cách thản nhiên, cô khó có thể làm được. Thần sắc Mộ Thiện hơi u ám. Trần Bắc Nghiêu nhìn ra tâm tư của cô, anh im lặng trong giây lát rồi dịu dàng nói: “Bà xã, những chuyện đó đã qua rồi. Từ nay về sau anh sẽ không bao giờ vi phạm pháp luật.” Trong khoảnh khắc đó, đầu Mộ Thiện vang lên câu hỏi: Quá khứ thì sao? Quá khứ liệu có thể xóa bỏ? Cô

đường như nhìn thấy một đám mây mờ bao phủ trái tim mình. Cô lập tức định thần, cố gắng không nghĩ đến điều đó mà tập trung mọi sự chú ý vào Lý Thành.

“Lý Thành là người của Đình Hành?”
Mộ Thiện hỏi, nhưng cô liền cảm thấy vô lý. Hôm Đình Mặc Ngôn bị giết chết, Lý Thành cũng có mặt ở hiện trường. Nếu anh ta là người của Đình gia, anh ta đã báo tin cho Đình Hành từ lâu, như vậy Trần Bắc Nghiêu cũng chẳng có ngày hôm nay.

Ở thành phố Lâm không có thể lực khác đối đầu với Trần Bắc Nghiêu. Lý Thành cũng không thể là người của

Trương Ngân Thiên, dựa vào mối quan hệ giữa anh ta và Bạch An An có thể khẳng định điều đó. Nếu không phải là người của giới hắc đạo, vậy thì chỉ có một khả năng...

Trần Bắc Nghiêu cười khẽ, nụ cười như chế nhạo bản thân. Anh nói: “Bà xã, không ngờ anh lại nuôi một cảnh sát ở ngay bên cạnh mình.”

“Nhưng...” Mộ Thiên ngập ngừng. Trần Bắc Nghiêu không buôn bán ma túy, hộp đêm và sòng bạc cũng chỉ dành cho những người nhiều tiền lắm của, mức độ ảnh hưởng không lớn. Hơn nữa anh có mối quan hệ rất tốt với giới cảnh sát ở

thành phố Lâm. Sao anh có thể thu hút sự chú ý của cảnh sát từ mấy năm trước? Là cảnh sát thuộc bộ phận nào?”

“Có lẽ là người của công an tỉnh.” Giọng điệu của Trần Bắc Nghiêu vô cùng lạnh lùng: “Một tổ chuyên án đặc biệt chịu sự chỉ đạo trực tiếp từ trung ương. Anh bỏ ra nhiều công sức mới thu thập được thông tin, tổ chuyên án này cài người sâu trong nội bộ không ít tổ chức xã hội đen.”

Mộ Thiện túm tay Trần Bắc Nghiêu: “Anh... anh phải làm sao bây giờ?” Nếu Lý Thành đúng là cảnh sát, chỉ e là mọi chứng cứ phạm tội của Trần Bắc Nghiêu

đều nằm trong tay anh ta.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Em đừng lo, anh rất hiểu Lý Thành, anh sẽ có cách.”

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Bắc Nghiêu đổ chuông. Anh nghe điện thoại, vài phút sau mới nói đúng một câu: “Tôi biết rồi.” Sau đó anh đứng dậy: “Bạch An An đã trốn thoát, người của Trương Ngân Thiên không bắt được cô ấy.”

Lòng Mộ Thiện rối như tơ vò: Bạch An An là người thế nào? Cũng là cảnh sát sao? Cô ấy rõ ràng có mối quan hệ gần gũi với Trương Ngân Thiên. Trần

Bắc Nghiêu định giải quyết Lý Thành thế nào? Anh sẽ giết anh ta? Cô thật sự không muốn anh lại giết người, đặc biệt đối phương là cảnh sát. Nhưng người này liên quan đến tương lai và tính mạng của anh.

Cô đứng dậy, nói chậm rãi từng từ một: “Anh... hãy bảo vệ tốt bản thân.”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười xoa mặt Mộ Thiện rồi hôn nhẹ lên trán cô: “Em yên tâm, chuyện anh đã hứa với em, anh sẽ không nuốt lời.”

Lúc này anh còn nhớ đến lời hứa, chứng tỏ anh luôn ghi nhớ trong lòng. Mộ

Thiện cảm động gật đầu. Trần Bắc Nghiêu rời khỏi ngôi biệt thự, nhanh chóng tụ họp cùng Châu Á Trạch. Lúc này đêm đã về khuya, hai người dẫn theo một số thuộc hạ tinh nhuệ nhất lái xe ra vùng ngoại ô. Đoàn xe dừng lại gần một trạm thu phí ở ngoại ô, xe tắt hết đèn pha, lặng lẽ chờ đợi trên con đường nhỏ tối om rẽ ra đường cao tốc.

Châu Á Trạch nhìn quanh bằng ánh mắt cảnh giác, ngón tay anh ta gõ gõ lên vô lăng. Trần Bắc Nghiêu ở ghế sau lên tiếng: “Sợ rồi à?” Châu Á Trạch “hừ” một tiếng rồi mở miệng hỏi: “Tại sao anh không trực tiếp loại bỏ hắn?”

Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: “Cậu ta theo tôi nhiều năm như vậy, nếu muốn hại chúng ta thì đã ra tay từ lâu, cần gì đợi đến bây giờ? Có lẽ cậu ta đã nộp chứng cứ lên sở công an. Giết cậu ta cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì?”

Trần Bắc Nghiêu đã suy nghĩ kỹ. Trước đây anh luôn để các tâm phúc làm việc độc lập, đôi khi ngay cả Châu Á Trạch và Lý Thành cũng không biết công việc của đối phương. Nhưng sau khi Lý Thành cứu mạng anh, anh đã trao nhiều quyền hạn cho hắn. Đặc biệt là một số vụ quan trọng, Lý Thành đều nắm rất rõ. Lý Thành là cảnh sát, lại độc lòng vì anh. Điều này khiến Trần Bắc Nghiêu cảm

thấy phức tạp, đồng thời anh nhận ra có thể lợi dụng điểm này.

“Ý anh là Lý Thành sẽ nể tình xưa nghĩa cũ?”

“Đúng.” Trần Bắc Nghiêu khép hờ mi mắt, cất giọng lạnh lùng: “Lý Thành là người trọng tình cảm. Tôi sẽ khiến cậu ta càng khó xử.”

Như hưởng ứng lời anh nói, trên đường quốc lộ xuất hiện một chiếc xe con màu đen, lạng lẽ lăn bánh trong đêm tối. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đưa mắt nhìn nhau. Một lúc sau, khi chiếc xe lái vào làn đường của trạm thu

phí, hai người xuống xe đi ra ngoài. Cùng lúc đó, bảy tám chiếc xe ở bên ngoài trạm thu phí do thuộc hạ Trần Bắc Nghiêu điều khiển đồng thời nổ máy, bao vây chiếc xe con màu đen. Chiếc xe con màu đen thấy vậy định quay đầu nhưng mọi ngã đường đều bị chặn. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch không vội vàng, hai người đứng tựa vào cửa xe hút thuốc, im lặng chờ đợi. Một lúc sau, chiếc xe con màu đen được mở cửa, người xuống xe chính là Lý Thành.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Anh ta bước đến trước mặt Trần Bắc Nghiêu: “Đại ca, sao mọi người lại ở

đây?”

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, Châu Á Trạch mở miệng trước tiên: “Chẳng phải anh đang trên đường về quê hay sao? Chúng tôi đến tiễn anh.”

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn Lý Thành. Sự trầm tư của anh khiến Lý Thành toát mồ hôi lạnh, anh ta nhạy cảm nhận ra điều bất thường.

“Tôi biết cả rồi.” Trần Bắc Nghiêu lúc này mới lên tiếng, anh vỗ vai Châu Á Trạch. Châu Á Trạch mặt nặng mày nhẹ đi ra đằng sau cốp xe, lấy một cái va li đưa cho Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu đề va li lên đầu xe và mở ra, bên trong chứa đầy những xấp tiền. Anh đóng nắp va li rồi quăng cho Lý Thành. Lý Thành hai tay ôm chặt cái va li, vẻ mặt anh ta vô cùng kinh ngạc. Trần Bắc Nghiêu nói từ tốn: “Số tiền này chú hãy giữ lấy, để lo cho chú và Bạch An An. Trương Ngân Thiên có bất cứ động tĩnh gì, tôi sẽ thay chú giải quyết.”

Lý Thành vẫn há hốc miệng, Trần Bắc Nghiêu cười khẽ: “Tôi luôn coi chú là anh em, mạng sống của tôi cũng do chú cứu. Bất cứ lúc nào chú muốn lấy mạng tôi cũng được. Nhưng chú nhớ hãy báo cho tôi biết trước, để tôi thu xếp cho chị

dâu của chú. Chú cũng biết cô ấy là người vô tội.”

Lý Thành đỏ mặt, vừa ngượng ngùng vừa cảm động. Anh ta im lặng một lát, rồi gật đầu lia lịa: “Lão đại... anh bảo trọng.” Nói xong Lý Thành quay người đi về ô tô của anh ta.

Châu Á Trạch vẫy tay, mấy chiếc xe ở xung quanh lập tức tản ra nhường đường. Nhìn chiếc xe con biến mất trong bóng đêm, Châu Á Trạch thở dài: “Không phải anh thật sự đợi hấn quay về bắt anh đây chứ?”

Trần Bắc Nghiêu dõi theo hướng

chiếc xe con, anh không trả lời.

Khi Trần Bắc Nghiêu về đến nhà, Mộ Thiện vẫn chưa ngủ. Cô nằm trên giường, mở to hai mắt, lo lắng nhìn anh. Trần Bắc Nghiêu ôm cô hôn hít một hồi mới chịu đi tắm. Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, Mộ Thiện tự chế giễu bản thân, bây giờ cô thật sự giống người đàn bà của trùm xã hội đen, bắt đầu hoảng hốt lo sợ vì anh. Sự việc lần này tương đối nghiêm trọng, cô chỉ sợ một ngày nào đó tỉnh giấc, anh đã bị cảnh sát bắt đi mất. Trần Bắc Nghiêu tắm xong đi ra ngoài, Mộ Thiện vẫn chưa ngủ, anh biết rõ cô đang nghĩ gì nên hơi đau lòng. Anh trèo lên giường, ôm cô từ phía sau và cất giọng

dịu dàng: “Em đừng lo, anh sẽ xử lý ổn thỏa.” Mộ Thiện không hiểu tại sao đến lúc này anh vẫn có thể trấn tĩnh như vậy. Trần Bắc Nghiêu cố tình khiến cô không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác, anh thò tay vào váy ngủ của Mộ Thiện và đè cô xuống dưới thân. Một lúc lâu sau, Mộ Thiện mềm nhũn người nằm úp trên ngực Trần Bắc Nghiêu. Cô nói nhỏ: “Bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn thanh thản hưởng thụ?”

Trần Bắc Nghiêu gãi hai tay ra sau gáy, anh mỉm cười: “Bà xã, đã đến lúc chúng ta có con rồi.”

Hai má Mộ Thiện nóng ran, trong lòng

cô tràn ngập sự ngọt ngào. Nhưng ngay lập tức cô đột nhiên cảm thấy bất an, có phải tương lai mờ mịt nên anh mới muốn có con, để đề phòng bất trắc? Nghĩ đến đây, cô giờ tay nâng mặt anh: “Hứa với em, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng không được giấu em.” Trần Bắc Nghiêu gật đầu. Hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Nhưng không bao lâu sau, di động của Trần Bắc Nghiêu réo liên tục. Trần Bắc Nghiêu một tay ôm Mộ Thiện, tay kia với điện thoại trên đầu giường. Đầu bên kia là Châu Á Trạch, thanh âm của anh ta hơi kỳ lạ.

“Đại ca, Lý Thành chết rồi.”

Trần Bắc Nghiêu im lặng một vài giây, sau đó anh ngồi dậy và cất giọng nghiêm nghị: “Trương Ngân Thiên?”

Châu Á Trạch đáp: “Chắc là ông ta. Em vừa nhận được tin, ô tô của họ rơi xuống vực, bây giờ cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ hiện trường. Vương đội trưởng ở thành Đông nói hiện trường có dấu vết đạn bắn, khi cảnh sát đến nơi phát hiện thi thể một người đàn ông, Bạch An An chắc là bị Trương Ngân Thiên bắt đi rồi.”

Cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu mới để ý Mộ Thiện cũng đã ngồi dậy, hai tay cô bó gối, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi. Đêm

tôi yên tĩnh, lời nói của Châu Á Trạch cô đã nghe thấy bảy tám phần.

Phản ứng đầu tiên của Trần Bắc Nghiêu là lên tiếng giải thích: “Không phải anh làm, anh cho cậu ta một khoản tiền để cậu ta đi. Anh đã hứa với em không giết người, hơn nữa giết cậu ta cũng chẳng có ích lợi đối với anh.”

Mộ Thiện đương nhiên hiểu đạo lý này. Đằng sau Lý Thành chắc chắn còn có cấp trên, nếu bọn họ muốn đối phó Trần Bắc Nghiêu, một khi Lý Thành mất mạng, đối phương càng dễ hành động hơn. Trần Bắc Nghiêu cố ý dỗ ngọt Lý Thành, thật ra cũng là cách giải quyết tốt

nhất. Nhưng bây giờ Lý Thành bị Trương Ngân Thiên giết hại, sự kiện này đối với Trần Bắc Nghiêu rốt cuộc là tốt hay xấu? Không biết chừng Trần Bắc Nghiêu gặp may, Lý Thành vẫn chưa giao chứng cứ cho người khác, vậy thì anh có thể thoát tội. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện thấy yên lòng hơn một chút.

“Anh có dự định gì không?” Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc: “Xem tình hình thế nào rồi tính sau.”

Nghĩ đến Bạch An An, tim Mộ Thiện

nhói đau. Không hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy thương xót Bạch An An. “Bạch An An sẽ không có chuyện gì phải không anh?” Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Nếu Trương Ngân Thiên muốn giết cô ấy, ông ta sẽ không để cô ấy sống đến ngày hôm nay. Em đừng lo lắng quá.”

Bạch An An và Lý Thành có mối quan hệ thân thiết, nhiều khả năng cô ấy cũng là cảnh sát. Nhưng cô lại được đám đàn em của Trương Ngân Thiên gọi là “chị dâu”, chứng tỏ quan hệ giữa cô và ông ta không bình thường. Bây giờ cô bị bắt về, chỉ e là sống không bằng chết. Khoảng

thời gian sau đó, Mộ Thiên luôn phấp phồng lo sợ, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đề cao cảnh giác, thế nhưng tất cả đều bình an vô sự. Không có cảnh sát tìm đến cửa, người của Trương Ngân Thiên cũng mất dạng. Tuy nhiên Trần Bắc Nghiêu hiểu rõ, trước mỗi biến cố lớn đều là khoảnh khắc yên bình tạm thời. Anh giấu Mộ Thiên, bảo Châu Á Trạch lo visa đi nước ngoài cho cả ba người. Anh cũng tìm lý do nói với ông bà Mộ, để đám cưới của anh và Mộ Thiên hoãn đến nửa cuối năm. Chớp mắt đã đến tháng Năm, Mộ Thiên vẫn chưa có gì. Ngày hôm nay, Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiên ra ngoài ăn cơm. Bữa cơm này do Chủ tịch Thương hội của thành phố Lâm

sắp xếp. Phó Thị trưởng chuyên phụ trách lĩnh vực tài chính cũng có mặt, Trần Bắc Nghiêu tất nhiên được mời tham gia. Thời tiết rất đẹp, Trần Bắc Nghiêu ôm eo Mộ Thiện đi lên bậc thang của khách sạn. Sau nhiều ngày không có biến động, hai người dần lấy lại tâm trạng ngọt ngào như một đôi vợ chồng mới cưới. Chân cầu thang có một bể cá nước trong veo. Trong bể cá, từng đàn cá đủ màu sắc bơi lội tung tăng. Mộ Thiện đứng lại ngắm nhìn, Trần Bắc Nghiêu vẫn khoác eo cô, anh không xem cá mà dõi theo từng biểu hiện trên gương mặt nhìn nghiêng thanh tú của Mộ Thiện. Cảm nhận được ánh mắt si mê của Trần Bắc Nghiêu, hai má Mộ Thiện ửng đỏ,

cô quay sang trừng mắt với anh. Anh không nén được cảm xúc, kéo cô vào lòng và đặt lên môi cô một nụ hôn mặc dù đang đứng giữa nơi công cộng.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Tình cảm giữa Trần tổng và phu nhân thật đáng ngưỡng mộ.” Một giọng nói trầm thấp nồng ấm vang lên.

Mộ Thiện giật mình, Trần Bắc Nghiêu siết chặt vòng tay ôm Mộ Thiện đồng thời ngẩng đầu. Trên cầu thang, một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn đứng ở đó từ bao giờ. Ông ta có thân hình cao lớn, tầm bốn mươi tuổi,

mặt vuông chữ điền, trán rộng mũi cao, đôi mắt hai mí sâu thẳm, trông rất tinh anh. Đồng tử của ông ta như có ý cười, nhưng lại rất sắc sảo.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Trương tiên sinh, nghe danh đã lâu.”

Trương tiên sinh? Tim Mộ Thiên đập mạnh, cô lặng lẽ quan sát người đàn ông tiếng tăm lẫy lừng ở đại lục, người từng đánh giá Trần Bắc Nghiêu là “Bố già” thế hệ tiếp theo. Chẳng phải ông ta sống ở Bắc Kinh hay sao? Tại sao ông ta lại xuất hiện ở đây?

Trương Ngân Thiên không lên tiếng,

ông ta đút hai tay vào túi quần, quay người đi vào phòng riêng ở tầng trên. Trần Bắc Nghiêu thấy vậy liền kéo tay Mộ Thiện đi lên lầu.

“Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh ứng phó.” Thanh âm dịu dàng của anh vang lên bên tai Mộ Thiện. Cô mím môi nói nhỏ: “Em ghét con người này.” Trần Bắc Nghiêu đã quyết tâm hoàn lương, cô không muốn anh tiếp xúc với loại người đó một chút nào.

Trần Bắc Nghiêu lập tức hiểu ý cô, anh phì cười: “Được, nghe em”. Giọng nói của anh tràn ngập sự yêu thương chiều chuộng khiến Mộ Thiện cảm thấy

rất hạnh phúc. Cô thì thầm: “Chúng ta mặc kệ ông ta, cũng không sợ ông ta.”

“Được, chúng ta không sợ ông ta.” Trần Bắc Nghiêu cầm ngón tay cô đưa lên môi hôn. Bây giờ có Mộ Thiên bên cạnh, anh chẳng sợ bất cứ một ai, dù phải xuống âm phủ, anh cũng cam tâm tình nguyện. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiên vào phòng. Phòng ăn rất rộng, nội thất trang hoàng lộng lẫy. Bàn ăn ở một bên, vẫn chưa có ai ngồi. Trên bộ bàn ghế sa-lông sang trọng có mấy người đang ngồi trò chuyện. Bất gặp người phụ nữ bên cạnh Trương Ngân Thiên, Mộ Thiên hơi giật mình. Cô gái xinh đẹp im lìm như một pho tượng đó chẳng phải

Bạch An An hay sao?

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười lên tiếng: “Phó Thị trưởng Chu, Hội trưởng Tô!” Sau đó anh quay sang Trương Ngân Thiên: “Trương tiên sinh!”

Mọi người lịch sự chào hỏi. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiên ngồi vào vị trí. Trương Ngân Thiên ngồi bên tay phải Phó Thị trưởng Chu, thể hiện là người có địa vị cao, một doanh nhân nổi tiếng cả nước đến từ Bắc Kinh. Ông ta ôm eo Bạch An An cười nói: “Trần tổng, Trần phu nhân, thời gian An An ở thành phố Lâm được hai vị quan tâm chăm sóc, lát nữa tôi sẽ kính hai vị ba chén, để bày tỏ

lòng biết ơn của tôi.”

Những người còn lại không biết có chuyện đó, nên tò mò liền hỏi thăm. Trương Ngân Thiên giải thích trôi chảy, suốt buổi ông ta giữ ánh mắt hiền hòa, không hề giống một “Bố già” khét tiếng, kẻ truy sát tình nhân của Bạch An An và cướp cô về. Trên thực tế đúng như Trần Bắc Nghiêu nói, trước công chúng, Trương Ngân Thiên giống anh, cũng chỉ là một doanh nhân bình thường. Trước mặt mọi người, họ như bạn bè lâu ngày không gặp, cười nói vui vẻ. Trần Bắc Nghiêu và Trương Ngân Thiên nói chuyện rất khách sáo. Mộ Thiện ngồi bên cạnh anh, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Bạch

An An ở phía đối diện. Nhiều ngày không gặp, khuôn mặt Bạch An An vẫn xinh đẹp như trước, cô trang điểm nhẹ trông càng rực rỡ hơn. Nhưng sắc mặt cô nhợt nhạt, ánh mắt cô lạnh lẽo. Có người mời rượu, Trương Ngân Thiên bảo Bạch An An cụng ly, cô lặng lẽ cầm cốc rượu uống cạn. Chỉ khi nào vô tình chạm phải ánh mắt của Mộ Thiện, cô mới lộ vẻ xúc động, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ ngoài lạnh lùng. Bạch An An hoàn toàn không giống với những người có mặt, cô luôn giữ im lặng. Có người cố tình lấy lòng Trương Ngân Thiên, nở nụ cười nịnh nọt: “Bạch tiểu thư vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, cô ấy và Trương tiên sinh sinh đúng là một đôi trai tài gái sắc.”

Bạch An An vờ như không nghe thấy, cũng không lên tiếng. Trương Ngân Thiên mỉm cười khoác vai cô, nghiêm túc nói: “Tiểu An An là người trong lòng tôi.” Mọi người cười ha hả, Bạch An An bĩu môi, ánh mắt lóe lên tia mỉa mai.

Ăn cơm xong, bọn họ hẹn tuần sau cùng đi chơi gôn. Sau đó Phó Thị trưởng Chu lấy cớ bận việc đi trước. Nhân cơ hội đó, Trần Bắc Nghiêu cũng chào về, Trương Ngân Thiên cười cười: “Trần tổng đi gấp như vậy sao? Tôi có việc cần bàn với Trần tổng, không biết Trần tổng có nể mặt?” Những người đàn ông ngồi cùng bàn hôm nay chỉ là nhân vật phụ. Nghe Trương Ngân Thiên nói vậy, họ

liền biết ý cáo từ. Trương Ngân Thiên gọi vệ sĩ của ông ta ở ngoài cửa: “Đưa An An xuống dưới nhà.” Bạch An An lập tức đứng dậy, không nhìn bất cứ ai, đi thẳng ra cửa.

Trần Bắc Nghiêu quay sang Mộ Thiện: “Em ra xe đợi anh.” Mộ Thiện gật đầu. Bốn mắt nhìn nhau rồi Mộ Thiện mới đứng dậy đi ra ngoài. Cô quay về xe ô tô ngồi một lúc. Cô chú ý đến mấy chiếc xe con sang trọng đỗ ở phía đối diện. Tuy không nhìn rõ bên trong xe, nhưng cô có thể đoán ra, Bạch An An lúc này cũng đang ngồi trong xe. Hôm nay gặp lại Bạch An An, Mộ Thiện bỗng nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước đây,

khi cô bị Trần Bắc Nghiêu giam giữ. Bây giờ cô đã mở lòng, quyết định ở bên cạnh anh mà không tính toán thiệt hơn. Mỗi quan hệ giữa Bạch An An và Trương Ngân Thiên dường như phức tạp hơn nhiều, họ không yêu nhau, chỉ là việc ai người ấy lo. Trong thế giới của những người đàn ông như Trương Ngân Thiên hay Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiên chẳng phải cũng bất lực như Bạch An An? Họ chỉ có thể theo sau người đàn ông, chấp nhận cảnh nước chảy bèo trôi.

Nửa tiếng sau, Trần Bắc Nghiêu mới rời khỏi khách sạn. Sắc mặt anh không có gì thay đổi, anh vừa lên xe liền ra lệnh cho tài xế: “Xuất phát.” Về đến nhà, Trần

Bắc Nghiêu gọi điện thoại cho Châu Á Trach và một số tâm phúc khác rồi mới đi vào thư phòng. Mộ Thiện lặng lẽ nhìn anh, chờ anh lên tiếng.

Anh ôm cô ngồi xuống ghế sofa: “Trương Ngân Thiên muốn hợp tác với anh, nhưng anh đã từ chối.”

“Hợp tác?” Mộ Thiện nghi hoặc.

“Ừ.” Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu hơi thăm lại: “Ông ta dù xét về thế lực hay tài lực đều là Bố già ở đại lục, không ai bì kịp. Nhưng ông ta còn muốn làm lớn hơn nữa.”

“Ông ta muốn anh làm gì?” Mộ Thiện bực dọc hỏi.

Trần Bắc Nghiêu nhú mày: “Cùng hợp tác làm ăn. Ông ta cho rằng những kẻ mạnh bắt tay sẽ càng dễ kiếm tiền hơn.”

“Ông ta muốn anh đi theo ông ta?” Mộ Thiện lạnh lùng nói: “Con người này chẳng biết đủ là gì.”

Trần Bắc Nghiêu im lặng vài giây rồi nói: “Em nói đúng, tại sao ông ta không thỏa mãn? Anh có nghe phong thanh, trước đó ông ta đã thu phục các trùm xã hội đen ở khu vực Hoa Nam và Hoa Trung. Ông ta có dã tâm rất lớn, không

biết để mưu đồ gì?”

Hai người im lặng nhìn nhau, đoán không ra mục đích của Trương Ngân Thiên. Mộ Thiên hết sức lo lắng: “Anh từ chối ông ta, liệu ông ta có đổi phỏ anh không?”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Ông ta muốn đụng đến anh cũng không phải dễ dàng. Hơn nữa anh cho ông ta biết, anh sắp ‘rửa tay gác kiếm’. Một khi anh không còn liên quan đến giới hắc đạo, không ảnh hưởng đến lợi ích của ông ta thì ông ta đâu cần thiết phải ra tay với anh?”

Mộ Thiện gật đầu.

Nói thì nói vậy, Trần Bắc Nghiêu vẫn gọi điện dặn dò vệ sĩ, tăng cường cảnh giác, đặc biệt phải bảo vệ tốt Mộ Thiện. Ở bên này, vợ chồng Trần Bắc Nghiêu rất hiểu nhau, tình cảm lại mặn nồng. Trong khi đó tại một nơi khác, Trương Ngân Thiên vừa bị từ chối, liền hăm hăm ngồi vào chiếc xe con sang trọng. Bạch An An thu mình ở một góc, cố tránh ông ta càng xa càng tốt. Trương Ngân Thiên không bận tâm, ông ta trầm tư suy nghĩ. Xe đi một đoạn, người trợ lý ngồi ghế trước quay đầu báo cáo: “Ông chủ, tôi đã hẹn với Đinh Hành ba giờ chiều mai gặp cậu ta.”

Trương Ngân Thiên gật đầu: “Một núi không thể có hai con hổ, Trần Bắc Nghiêu không muốn thì để Đinh Hành đi.” Trong lòng đã có quyết định, ông ta không cần suy nghĩ thêm. Lúc này, ông ta mới quay sang nhìn Bạch An An.

“Ngồi gần lại đây!”. Giọng nói của ông ta rất lạnh lùng.

Bạch An An nhìn ông ta bằng ánh mắt oán hận: “Trương Ngân Thiên, ông giết tôi đi.”

Trương Ngân Thiên nhếch mép: “Em

là người trong lòng tôi, là người đàn bà của tôi, tôi làm sao nỡ giết em?”

“Ông đúng là tên cầm thú, loài súc sinh.” Bạch An An nhanh như tia chớp tung một nắm đấm về phía ông ta. Trương Ngân Thiên không kịp đề phòng, bị đánh trúng vào mặt.

Sau khi đánh ông ta, Bạch An An vừa tức giận vừa sợ hãi. Cô nói: “Ông hãy tha cho người nhà của tôi.”

Trương Ngân Thiên từ từ quay đầu, má ông ta hơi sưng lên: “Người nhà của em chính là người nhà của tôi. Bố mẹ và em trai em là người thân của tôi. Em sợ

gì chứ? Mau lại đây.”

Bạch An An cắn môi không nhúc nhích. Trương Ngân Thiên liền nói với người trợ lý ở ghế trước, giọng điệu của ông ta thản nhiên như không: “Chặt đứt một bàn tay của em trai cô ta.” Người trợ lý bấm điện thoại, Bạch An An tức đến mức toàn thân run lên, cô nhào người giật điện thoại trên tay trợ lý. Trương Ngân Thiên liền kéo cô vào lòng.

“Hãy thành thật trả lời câu hỏi này, tôi sẽ không đụng đến em trai em.” Ông ta nhìn vào mắt Bạch An An, trong đôi mắt to tròn của cô chỉ đọng lại nỗi oán hận, khiến ông ta không khỏi tức giận.

“Thằng oắt con cảnh sát đó có lên giường với em không?” Trương Ngân Thiên đề Bạch An An vào thành ghế phía sau.

Bạch An An đột nhiên bật cười.

Giọng nói của cô như cơn gió thoảng qua: “Rất nhiều lần, anh ấy mạnh hơn ông nhiều.”

Trương Ngân Thiên sa sầm mặt, ông ta ngẩng đầu quát lớn: “Dừng xe, cút xéo hết đi.”

Lúc này, xe đã dừng lại trước ngôi biệt thự Trương Ngân Thiên vừa mua ở thành phố Lâm. Hoa viên rộng lớn không một bóng người. Người trợ lý và tài xế lạng lẽ xuống xe. Một chiếc xe ở phía sau cũng dừng lại, người trợ lý vẫy tay ra hiệu, tất cả đứng quanh chiếc xe của Trương Ngân Thiên, cách mười mấy bước, lạng lẽ chờ đợi. Ở trên xe, Trương Ngân Thiên với dây an toàn ở bên cạnh trói chân tay Bạch An An. Bạch An An tuy biết võ nghệ nhưng khi hành động thì cô đâu phải là đối thủ của Trương Ngân Thiên. Trong chớp mắt, cô đã bị trói chặt. Trương Ngân Thiên xé toạc áo sơ mi và lột váy cô. Ông ta vẫn để áo nghiêm chỉnh, mà kéo khóa quần, lôi bộ

phận sinh dục đâm thẳng vào người Bạch An An mà không hề có sự chuẩn bị trước. Một lúc lâu sau, tiếng động trên xe mới dừng lại. Trong ô tô, Bạch An An nằm bẹp dúm ở ghế sau. Trương Ngân Thiên nhắc cầm cô, hôn mạnh vài cái rồi lạnh lùng nói: “Tập tài liệu đó có truyền ra bên ngoài hay không, em không nói tôi cũng có cách điều tra ra.” Bạch An An ngồi dậy, cô nhặt tấm áo đã bị xé rách ở dưới gầm xe và khoác lên người trông như con rối. Trương Ngân Thiên không rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp của cô, thân hình mềm mại đầy những dấu vết ông ta để lại sau cuộc hoan ái. Ông ta đột nhiên thở dài, mỉm cười nói: “Thật không ngờ tôi lại chết mê chết mệt một

cảnh sát hình sự quốc tế.”

Câu nói khiến trái tim Bạch An An như bị bóp nghẹt, vừa uất hận vừa đau đớn. Hai tay cô nắm chặt chân váy, chặt đến mức các khớp xương nổi rõ. Trương Ngân Thiên có vẻ thích thú khi chứng kiến bộ dạng thê thảm và bị động của cô. Sau đó ông ta mỉm cười, đẩy cửa rời khỏi ô tô.

Kể từ lúc gặp Mộ Thiện ở Cục Dân chính, Đinh Hành không nghĩ đến chuyện tình cảm, tập trung hết tinh thần vào việc làm ăn. Tuy anh không phải là thiên tài trong lĩnh vực tài chính như Trần Bắc Nghiêu nhưng cũng thành thạo và có

nhiều kinh nghiệm điều hành kinh tế, đặc biệt là ngành bất động sản. Thêm vào đó, thất bại trong tình yêu làm lòng tự trọng của Đinh Hành bị tổn thương, khiến anh làm việc càng quyết đoán, mạnh mẽ hơn. Chỉ sau mấy tháng, Đinh Hành đã thành công trong việc tách rời hoạt động kinh doanh hợp pháp của Lữ Thị và hoạt động buôn bán ma túy. Anh lợi dụng dã tâm của các lão già Lữ Thị, để họ độc lập buôn bán ma túy, anh chỉ cần giám sát tổng thể, mỗi năm, họ nộp một phần lợi nhuận nhất định là được. Kế sách này lập tức có hiệu quả, một số thành viên cũ của Lữ Thị như cá gặp nước, tận lực phát triển thị trường ma túy. Đinh Hành một mặt là người giám sát ở phía sau, mặt

khác trực tiếp điều hành những vụ làm ăn chính đáng quy mô lớn. Anh còn không chế phần lớn thế lực hắc đạo của Lữ Thị và Dung Thái trước kia. Đến tháng năm, Đinh Hành chính thức thành lập tập đoàn Dung Hành, hoạt động độc lập với Lữ Thị.

Lữ Hạ vẫn đang du học ở Mỹ, Đinh Hành mỗi tháng đều gọi một lần cho cô. Nghe Đinh Hành nói anh tặng hai mươi phần trăm cổ phần của Tập đoàn Dung Hành cho cô, ở đầu kia điện thoại, Lữ Hạ im lặng trong một lúc rồi xúc động nói: “Anh đúng là người tốt.”

Nhận được lời mời gặp gỡ của Trương Ngân Thiên, Đinh Hành không mấy bận tâm. Tất nhiên anh từng nghe qua tiếng tăm lẫy lừng của ông ta ở đại lục, nhưng suy nghĩ của anh cũng giống Trần Bắc Nghiêu, không phải nương nhờ bóng cây cổ thụ Trương Ngân Thiên, cũng không muốn sản nghiệp do một tay anh gây dựng bị ông ta nuốt mất. Đây là

thành phố Lâm, anh cũng không sợ Trương Ngân Thiên làm gì anh. Nhận lời gặp gỡ, chỉ vì anh nể mặt người được gọi là “Bố già” đó mà thôi. Thế nhưng Đinh Hành không ngờ, cuộc gặp gỡ với Trương Ngân Thiên đem lại nhiều mặt lợi hơn sức tưởng tượng của anh. Trương Ngân Thiên hẹn gặp Đinh Hành tại một quán trà nổi tiếng. Khi tới nơi, ngoài đám đàn em của Trương Ngân Thiên, Đinh Hành không thấy một bóng người nào cả phía trong và ngoài nhà hàng. Để người của anh ở bên ngoài, một mình Đinh Hành đi vào phòng riêng. Ánh nắng đầu hạ nhàn nhạt, Trương Ngân Thiên mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh kiểu Tôn Trung Sơn, ngồi trên một chiếc ghế

tre đơn giản. Ông ta hơi mỉm cười khi nhìn thấy Đinh Hành. Diện mạo nho nhã của ông ta lập tức chiếm được cảm tình của anh. Đồng thời, Đinh Hành cũng chú ý đến một cô gái trẻ lặng lẽ ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cách bộ bàn ghế tre khoảng bốn năm mét.

Đinh Hành ngồi vào vị trí, Trương Ngân Thiên nhắc ấm trà vừa pha rót đầy chén cho Đinh Hành: “Nghe danh Đinh thiếu đã lâu, đúng là một nhân tài hiếm thấy.”

Đinh Hành khách sáo đáp lời, sau đó anh đi thẳng vào vấn đề: “Trương tiên sinh hôm nay hẹn tôi đến đây không biết

muốn bàn chuyện gì?”

Trương Ngân Thiên lộ vẻ tán thưởng: “Đinh thiếu là người thẳng thắn, tôi cũng không nói vòng nữa. Tôi được biết ở thành phố Lâm hiện nay, Đinh thiếu và Trần Bắc Nghiêu kẻ tám lạng người nửa cân, cạnh tranh gay gắt trên thị trường bất động sản ở toàn bộ khu vực Tây Nam. Tôi đang muốn tìm một đối tác ở khu vực này, không biết Đinh thiếu có hứng thú không?”

Đinh Hành im lặng một vài giây, anh bỗng nhiên bật cười: “Trần Bắc Nghiêu đã từ chối tiên sinh?”

Trương Ngân Thiên gật đầu: “Đúng vậy, vào ngày hôm qua.”

Ông ta là “Bố già”, vừa “xuất binh đã gặp bất lợi” nhưng ông ta không hề giầu giếm, thậm chí còn thẳng thắn thừa nhận. Điều này khiến Đinh Hành có cái nhìn khác về Trương Ngân Thiên. Nhưng, Đinh Hành cũng biết trên đời này không có chuyện há miệng chờ sung, anh mỉm cười: “Trần Bắc Nghiêu là người tinh tường như vậy, cậu ta đã từ chối tiên sinh, tại sao tiên sinh nghĩ tôi sẽ nhận lời?”

Giọng điệu của anh không khách khí khiến Trương Ngân Thiên hơi bực mình

nhưng ông ta không để lộ. Ông ta từ tốn cầm tách trà uống một ngụm rồi mỉm cười: “Ban đầu tôi cũng không tin, nhưng Trần Bắc Nghiêu nói thẳng sẽ rửa tay gác kiếm, không muốn dính vào mấy vụ này. Tôi nghe nói, cậu ta muốn một cuộc sống bình yên cùng Mộ Thiện”. Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Đinh Hành, ông ta biết đã chọc đúng nỗi đau của anh nên tiếp tục nói: “Sức hút của Mộ Thiện phải nói là quá lớn, nếu không một mảnh hồ của vùng Tây Nam như Trần Bắc Nghiêu sao có thể từ chối miếng mồi ngon đang đến tận miệng.”

Đinh Hành nheo mắt, đồng tử của anh chuyển động, vừa như chế nhạo, vừa như

đang suy ngẫm. Tất nhiên phản ứng của anh không lọt qua con mắt tinh tường của Trương Ngân Thiên, ông ta nói tiếp: “Suy nghĩ kỹ, tôi vẫn muốn hợp tác với Đinh thiếu hơn. Trần Bắc Nghiêu đã mất hết ý chí chiến đấu, nhưng Đinh thiếu thì khác. Đinh thiếu vẫn còn mối thù giết cha, mối hận cướp vợ. Tôi thích những người trong lòng mang nỗi thù hận sâu nặng, bởi chỉ những người đó mới làm được việc lớn. Đinh thiếu hợp tác với tôi, có sự ủng hộ của tôi, vị trí lão đại của thành phố Lâm tự nhiên sẽ thuộc về Đinh thiếu. Một khi giết chết Trần Bắc Nghiêu, Đinh thiếu vừa trả được thù nhà, Mộ Thiện cũng sẽ trở thành người của Đinh Thiếu, Đinh thiếu thấy thế nào?”

Mỗi câu nói của Trương Ngân Thiên đều đánh trúng tim Đinh Hành. Ông ta tưởng Đinh Hành sẽ bị kích động, nào ngờ sắc mặt anh vẫn bình thản như vừa nghe những chuyện không liên quan đến mình. Điều này khiến Trương Ngân Thiên rất tán thưởng Đinh Hành. Trước đó, ông ta nghe nói Đinh Hành bị Trần Bắc Nghiêu “đánh” cho vài trận. Hôm nay gặp mặt, ông ta cảm thấy Đinh Hành không thua kém Trần Bắc Nghiêu. Ý định hợp tác với Đinh Hành càng lớn hơn.

“Tiên sinh muốn gì?” Đinh Hành lạnh lùng nói.

Trương Ngân Thiên mỉm cười: “Tôi

không thiếu tiền nên sản nghiệp của Đinh thiếu tôi sẽ không đụng đến. Tôi còn có thể trợ giúp Đinh thiếu mở rộng thị trường ma túy ở những khu vực khác trong cả nước. Tôi lớn hơn Đinh thiếu vài tuổi, nếu Đinh thiếu không chê, có thể gọi tôi một tiếng đại ca. Từ nay về sau, việc làm ăn ở vùng Tây Nam, phiền chú lưu ý giúp tôi. Tất nhiên, nếu đại ca tôi xảy ra chuyện gì, cũng cần người của chú giúp sức.”

Lý lẽ kín kẽ đầu vào đây, Đinh Hành trầm tư suy nghĩ rồi lên tiếng: “Tiên sinh nói giúp tôi lật đổ Trần Bắc Nghiêu, nhưng kế sách thế nào?”

Khi anh hỏi câu này, Bạch An An ngồi bên cửa sổ bỗng nhiên quay đầu, mắg nhỏ một tiếng: “Vô liêm sỉ!”

Đinh Hành đưa mắt nhìn Bạch An An, Trương Ngân Thiên không hề tỏ ra tức giận, ông ta quay sang cô rồi cười với anh: “Cô bé hơi nóng tính, chú đừng để ý. Tôi làm việc thích đơn giản gọn nhẹ, đánh giặc phải bắt vua trước, Trần Bắc Nghiêu chú cứ yên tâm giao cho tôi giải quyết là được.”

Đinh Hành im lặng vài giây rồi gật đầu: “Tôi cần suy nghĩ vài ngày.”

Việc Trương Ngân Thiên ở lại thành

phố Lâm thu hút sự chú ý của cả hai giới hắc bạch đạo, mọi người đều thận trọng quan sát nhất cử nhất động của ông ta. Trong những ngày này, thị trường cổ phiếu sôi động, Trần Bắc Nghiêu kiếm được không ít tiền. Châu Á Trạch không hiểu về cổ phiếu, bị Trần Bắc Nghiêu điều đến bộ phận bất động sản làm việc. Anh ta quả nhiên không phụ lòng mong đợi của Trần Bắc Nghiêu, kiếm được vài miếng đất ngon ở những khu vực lân cận. Châu Á Trạch rất vui mừng, đi đâu cũng khoe mình tìm thấy mùa xuân thứ hai trong sự nghiệp, anh ta còn bắt đám đàn em học tập kiến thức về nhà đất. Trong quá trình làm việc, Châu Á Trạch thỉnh thoảng vẫn sử dụng bạo lực. Trần Bắc

Nghiêu biết Châu Á Trạch bản tính khó đổi, muốn “phanh xe cũng cần thời gian”, nên chỉ dặn dò anh ta đừng làm quá đáng. Một ngày, Châu Á Trạch nhận được tin có một số tên giang hồ lạ mặt đến thành phố Lâm, anh ta liền gọi điện báo với Trần Bắc Nghiêu.

“Nghe nói là sát thủ do Đinh Hành thuê.” Châu Á Trạch nghiêng răng ken két: “Chắc là gần đây mấy miếng đất về tay em nên thằng đó nuốt không trôi cục tức. Lão đại ở Tam giác vàng có cơ hội tốt như thế mà sao anh không giải quyết hẳn?”

Lúc nhận điện thoại của Châu Á

Trạch, Trần Bắc Nghiêu đang đứng ở cửa phòng tắm, ngắm nhìn tấm thân mềm mại quyến rũ và gương mặt vừa then thừng vừa tức giận của Mộ Thiện. Nghe câu của Châu Á Trạch, anh thầm nghĩ, mạng sống của Đinh Hành làm sao sánh bằng một nụ cười của Mộ Thiện, tuy nhiên anh không thể nói thẳng với Châu Á Trạch như vậy. Anh rời khỏi phòng tắm đi đến bên cửa sổ: “Cũng không nhất định là do Đinh Hành”. Vì Mộ Thiện, anh nghĩ Đinh Hành cũng giống mình, sẽ không hành động một cách trắng trợn, lộ liễu. Châu Á Trạch chưa hiểu ý, đến khi Trần Bắc Nghiêu phỏng đoán: “Chắc là Trương Ngân Thiên” thì anh ta tin.

Trần Bắc Nghiêu dặn dò: “Mấy ngày này phải theo dõi tình hình cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện.”

Vài ngày sau, đúng như Châu Á Trạch nói, Trần Bắc Nghiêu bị hai lần ám sát. Lần thứ nhất nhân lúc xe Trần Bắc Nghiêu dừng lại trước đèn đỏ có kẻ liền rút súng bắn tĩa. Trải qua vô số lần gặp nguy hiểm, đám vệ sĩ bên Trần Bắc Nghiêu đều có sự phòng vệ tốt. Họ phản ứng nhanh, bắn trúng tay kẻ đó và bắt trói vào cột xe. Còn lần khác, xe của Trần Bắc Nghiêu bị gài bom. Trước khi đi, vệ sĩ đều kiểm tra xe cẩn thận nên mới kịp thời phát hiện. Tên sát thủ âm mưu ám sát Trần Bắc Nghiêu bị Châu Á

Trạch cho người chặt đứt gân tay rồi tống khỏi thành phố Lâm. Châu Á Trạch cần nhả, thả hổ về rừng sẽ để lại hậu họa, nhưng Trần Bắc Nghiêu chỉ giải thích: “Tôi đã hứa với chị dâu chú sẽ không giết người.” Đến lúc này, Châu Á Trạch mới thật sự tin Trần Bắc Nghiêu quyết tâm hoàn lương. Nếu là trước đây, với tính cách lạnh lùng, có thù tất báo thì Trần Bắc Nghiêu chắc phải róc từng miếng thịt của tên sát thủ đó. Sau mấy lần liên tiếp bị ám sát, Trần Bắc Nghiêu tạm thời trải qua những ngày bình an. Tuy anh muốn rửa tay gác kiếm, nhưng không có nghĩa anh chịu ngồi im chờ chết. Anh và một số tâm phúc bàn bạc, quyết định tung đòn trả đũa, để đối phương biết khó mà

tự rút lui trước khi hai bên lật mặt đánh bài ngựa. Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ thu mua cổ phiếu của tập đoàn lớn nhất do Trương Ngân Thiên làm chủ, sau đó tung ra ồ ạt khiến cổ phiếu của ông ta rớt giá ba ngày liền. Bước tiếp theo, anh gọi điện cho Trương Ngân Thiên, nói thuộc hạ không hiểu biết nên mới chơi cổ phiếu của Trương Thị. Trương Ngân Thiên cười cười, cho biết khoản tiền bị thiệt hại chẳng thấm vào đâu. Ông ta còn khen Trần Bắc Nghiêu “anh hùng xuất thiếu niên”, một lần nữa biểu thị thái độ muốn hợp tác với anh, xem như mấy vụ ám sát anh không liên quan đến ông ta. Bên cạnh đó, Trần Bắc Nghiêu còn liên lạc với Tướng quân Quân Mục Lăng ở Thái Lan.

Kể từ vụ nhả tiền lần trước, Trần Bắc Nghiêu vẫn giữ liên lạc với Quân Mục Lăng. Hơn nữa, chú của Trần Bắc Nghiêu ở Hồng Kông cũng có mối quan hệ với Quân Mục Lăng nên Trần Bắc Nghiêu vừa lên tiếng, Quân Mục Lăng lập tức nhận lời. Vài ngày sau, việc kinh doanh ma túy của Lữ Thị ở trong nước liên tiếp gặp trục trặc, thiệt hại một khoản tiền lớn. Trần Bắc Nghiêu tất nhiên không trực tiếp nói với Đinh Hành mà chỉ gián tiếp cảnh cáo anh ta qua Quân Mục Lăng. Có lẽ vì không ngờ hành động trả đũa của Trần Bắc Nghiêu vừa nhanh vừa thâm độc như vậy, anh không dùng thủ đoạn ám sát hay bạo lực, mà chỉ dùng các biện pháp trừng phạt

kinh tế, nên mấy tuần sau đó, Trương Ngân Thiên và Đinh Hành đều im hơi lặng tiếng. Trương Ngân Thiên thậm chí còn đề cử Trần Bắc Nghiêu làm Phó Chủ tịch Thương hội toàn quốc, nhưng Trần Bắc Nghiêu viện cớ chối từ. Hai bên gần như đạt được thỏa thuận ngầm, không xâm phạm lãnh thổ của nhau. Những cuộc đấu trí này, Mộ Thiện không hề hay biết. Trần Bắc Nghiêu có chủ ý riêng nên giữ bí mật với cô. Ngày ngày, cô vẫn đi làm bình thường, tối về lại cùng Trần Bắc Nghiêu sống những giây phút ngọt ngào. Cô không hay biết, chỉ trong một thời gian ngắn, Trần Bắc Nghiêu đã đẩy lùi kẻ địch nguy hiểm. Nhiều năm sau khi nhớ lại khoảng thời gian này, Mộ Thiện

thường đặt ra giả thiết, nếu lúc đó cô biết tình hình nguy hiểm đến mức nào, nếu cô có thể đoán được tương lai, liệu cô có đề nghị Trần Bắc Nghiêu ra nước ngoài lánh nạn một thời gian, hay cô vẫn không lên tiếng, để tất cả đi đến kết cục vốn có của nó?

Vào một buổi chiều, Mộ Thiện mới nhận ra điều khác thường xung quanh cuộc sống của Trần Bắc Nghiêu. Nhưng anh đã không thể quay đầu. Hôm đó, Mộ Thiện từ công ty về nhà lúc ba giờ chiều, cô ngồi trong phòng ngủ đọc sách. Gần đây Mộ Thiện toàn tâm toàn ý cho việc sinh con, công ty của cô có người của Trần Bắc Nghiêu quản lý nên cô không

cần phải đến đó cả ngày như trước mà chỉ quyết định những đầu việc quan trọng. Mộ Thiện đang đọc say sưa, thoáng thấy có tiếng gọi “Chị dâu” dưới lầu. Thanh âm rất quen thuộc, chắc là của một vệ sĩ trong nhà. Nhưng Mộ Thiện cảm thấy hơi kỳ lạ, nếu vệ sĩ tìm cô, họ sẽ gọi điện thoại nội bộ hoặc đứng ở chân cầu thang hét lên, chứ không phải tiếng gọi vọng từ nơi rất xa như vừa rồi. Mộ Thiện buông quyển sách, nhìn ra cửa. Một người phụ nữ không biết đứng ở cửa từ bao giờ. Đó là một cô gái trẻ, thân hình mảnh mai, diện mạo xinh đẹp. Cô gái đột ngột xuất hiện trong nhà khiến Mộ Thiện không khỏi ngạc nhiên. Nhìn thấy diện mạo của cô ta, tim Mộ Thiện đập

mạnh. Cô gái này rất xinh đẹp nhưng cũng rất quen thuộc, rất kỳ quái.

“Cô là ai?” Mộ Thiện hỏi, cô đoán có lẽ là Châu Á Trach dẫn về.

Cô gái vẫn đứng ở cửa phòng mỉm cười với Mộ Thiện. Sau đó không đợi Mộ Thiện có hành động khác, cô ta lập tức tiến vào phòng, động tác rất nhanh nhẹn. Đến lúc này Mộ Thiện mới có phản ứng, cô quay đầu nhìn hình ảnh của mình ở trong gương da trắng, môi đỏ, mắt đen lay láy, diện mạo xinh đẹp. Cô gái vừa xuất hiện giống hệt cô. Cô gái đó có gương mặt rất giống Mộ Thiện, tại sao lại như vậy? Trên đời này có chuyện

đáng sợ nào hơn gặp phải người phụ nữ giống hệt mình ở ngay trong ngôi nhà của mình? Mộ Thiện nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, khỏe mắt cô ta đầy ý cười, nhưng gương mặt lạnh lùng vô cùng. Mộ Thiện quay người cầm máy bộ đàm hét lớn: “Người đâu...” Miệng cô lập tức bị bịt chặt. Người phụ nữ này có tốc độ nhanh như gió, rõ ràng cô ta mới đứng cách Mộ Thiện hai mét, vậy mà sau một giây cô ta đã áp sát lưng cô, một tay bịt chặt miệng cô, một tay cầm hai tay cô và quăng cô vào tủ quần áo ở bên cạnh. Đầu Mộ Thiện đập vào cạnh tủ, đau đến mức choáng váng. Khi định thần lại, hai chân hai tay cô đã bị trói chặt, người phụ nữ kia đồng thời xé băng dính dán miệng cô.

Mộ Thiện sợ đến mức hồn bay phách tán, cô chỉ có thể mở to mắt nhìn người phụ nữ khoanh tay trước ngực, đưa mắt dò xét cô từ trên cao.

Cộc, cộc. Có người gõ cửa phòng, tiếng một vệ sĩ vọng vào: “Chị dâu, có chuyện gì không ạ?”

Người phụ nữ đi ra phía cửa, cô ta chỉ mở hé cánh cửa, mỉm cười và hạ thấp giọng nói với vệ sĩ, thanh âm của cô ta tương đối giống Mộ Thiện: “Không có gì.” Nói xong cô ta lập tức đóng cửa. Bước chân của người vệ sĩ ở bên ngoài mỗi lúc một xa dần. Trong phòng chỉ còn lại hai người phụ nữ. Cô gái đó lại đi

đến trước mặt Mộ Thiện, hòa nhã nói nhưng ánh mắt rất lạnh lùng: “Yên tâm đi, tôi sẽ không giết cô, tôi đến đây để giết Trần Bắc Nghiêu.” Mộ Thiện kinh hãi, tuy cô không biết người phụ nữ này làm thế nào để có gương mặt giống cô, nhưng cô không khó đoán ra ý đồ của cô ta. Cô ta mượn gương mặt này mới lọt vào ngôi biệt thự, khi Trần Bắc Nghiêu trở về thì... Tim Mộ Thiện thất lại.

“Sao cô có sợi dây đeo tay này?” Người phụ nữ túm tay Mộ Thiện, giọng cô ta trầm xuống.

Trên tay là sợi dây Tằm ép cô đeo. Mộ Thiện không lên tiếng, chỉ nhìn người

phụ nữ bằng ánh mắt sợ hãi. Người phụ nữ “hừ” một tiếng, ném tay cô xuống rồi mắng một câu: “Phiền phức quá.” Ở khoảng cách gần, Mộ Thiện mới có cơ hội quan sát kỹ nữ sát thủ, cô thấy cô ta không giống cô hoàn toàn. Nữ sát thủ có vẻ thấp hơn Mộ Thiện một chút, gương mặt tuy giống nhưng nhìn kỹ vẫn có điểm khác biệt. Nếu cô ta đóng giả cô để ám sát Trần Bắc Nghiêu, liệu anh có phát hiện ra không? Mộ Thiện không biết, người phụ nữ này tên Tô Ân Hạ, là một sát thủ nổi tiếng trong và ngoài nước. Cô ta có biệt tài hóa trang thành người phụ nữ khác. Cô ta chuyên ra tay trong lúc làm tình với đàn ông, khi đối phương đạt đến đỉnh cao khoái lạc thì không hề

phòng bị. Vì vậy, khả năng giết người của cô ta thành công rất cao. Lần này, có người bỏ số tiền lớn mời cô ta từ Malaysia tới Trung Quốc. Cô ta chỉ biết đó là một vụ ám sát bình thường, nhưng bây giờ lại dính líu đến Tầm. Nghĩ đến danh tiếng của Tầm trên trường quốc tế, nghĩ đến tin đồn sợi dây đeo tay này không bao giờ rời khỏi Tầm, người đắc tội Tầm sẽ có kết cục bi thảm, cô ta không khỏi toát mồ hôi lạnh. Tô Ân Hạ đột nhiên nảy ra ý định giết người diệt khẩu. Nếu Mộ Thiện còn sống, sau này Tầm biết chuyện cô ta hôm nay ra tay, vậy thì cô ta cũng khó thoát chết. Nghĩ đến đây, cô ta trùng mắt với Mộ Thiện, ánh mắt lộ vẻ hung dữ. Mộ Thiệt giật

mình khi bắt gặp ánh mắt của nữ sát thủ. Cô đoán cô ta và Tầm có mối ân oán nào đó nên cô ta mới có ý định giết cô khi nhìn thấy sợi dây đeo tay của Tầm. Mộ Thiện thầm rửa Tầm. Thấy nữ sát thủ thò tay vào túi quần, Mộ Thiện giật mình hoảng hốt. Trong lúc không biết làm thế nào, cô đột nhiên bật cười.

Tô Ân Hạ vốn có tính cảnh giác cao độ, cô ta nghi hoặc nhìn Mộ Thiện: “Sao cô lại cười?”

Mộ Thiện lắc đầu, như muốn nói cô không thể mở miệng. Tô Ân Hạ rút một con dao găm kềm vào cổ Mộ Thiện, đồng thời cô ta kéo miếng băng dán trên miệng

Mộ Thiện.

“Tầm cử cô đến đây? Sao anh ta không tự mình đến?” Mộ Thiện vờ như không để ý đến sát khí trong mắt cô ta.

Tô Ân Hạ nhìn cô không lên tiếng.

“Dù anh ta giết chết Trần Bắc Nghiêu, tôi cũng không đi theo anh ta, bảo anh ta đừng hy vọng viễn vông.” Mộ Thiện nói: “Anh ta cho cô bao nhiêu tiền? Cô tha cho chúng tôi, chúng tôi sẽ cho cô gấp mười lần.”

Tô Ân Hạ mỉm cười: “Tôi cũng có

đạo đức nghề nghiệp.” Nói đến đây, cô ta chợt nhớ ra người thuê mình đã dặn đi dặn lại, không được đụng đến Mộ Thiện. Trong lúc nóng ruột, cô ta suýt hủy hoại danh tiếng của mình. Nghe Mộ Thiện nói, Tô Ân Hạ đoán Mộ Thiện và Tầm có mối quan hệ không bình thường, nếu không tại sao Tầm lại tặng Mộ Thiện sợi dây đeo tay? Bây giờ cô ta giết Trần Bắc Nghiêu, có lẽ Tầm sẽ cảm ơn cô ta nữa là đằng khác. Nghĩ đến đây, Tô Ân Hạ như trút gánh nặng trong lòng. Cô ta lại dán miệng Mộ Thiện và bỏ cô vào trong tủ quần áo. Mộ Thiện không biết bản thân thoát chết trong giây lát, cô tưởng nữ sát thủ giết chết Trần Bắc Nghiêu rồi quay lại giết cô, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Thật ra Mộ Thiện không sợ chết, nhưng nghĩ đến chuyện lát nữa Trần Bắc Nghiêu trở về, anh coi nữ sát thủ là cô... sau đó chết trong tay cô ta, Mộ Thiện không dám nghĩ tiếp. Tô Ân Hạ là sát thủ chuyên nghiệp, cô ta dùng băng dính cuộn quanh người Mộ Thiện vài vòng, khiến cô không thể động đậy, không thể dùng lưng hay chân đập vào thành tủ để phát ra tiếng động. Làm xong những việc này, Tô Ân Hạ cười cười, đóng cửa tủ và ngồi xuống giường. Toàn thân Mộ Thiện bất động, may mà tầm mắt của cô ở đúng khe tủ, bắt đặc dĩ theo dõi động tĩnh trong phòng. Tô Ân Hạ ngồi xuống giường một lúc, cầm quyển sách của Mộ Thiện lật vài trang rồi lại cau mày ném

sang một bên. Sau đó cô ta đứng dậy đi sang tủ quần áo ở bên cạnh. Một lúc sau, Tô Ân Hạ lại xuất hiện trong tầm nhìn của Mộ Thiện. Lần này cô ta thay bộ váy ngủ của Mộ Thiện, đúng kiểu hai dây để lộ bộ ngực trắng ngần mà Trần Bắc Nghiêu yêu thích. Mộ Thiện cảm thấy tức ngực.

Chiều mỗi lúc một muộn, người Mộ Thiện ở trạng thái co quắp nên cô vừa đau nhức vừa mệt mỏi. Đã mấy tiếng trôi qua, toàn thân Mộ Thiện bải hoải, rã rời. Khi cô nhìn ra bên ngoài, Tô Ân Hạ đã tắt hết đèn trong phòng, cô ta chỉ bật ngọn đèn ở đầu giường, làm cả căn phòng trở nên u tối. Mộ Thiện càng cảm

thấy lo lắng, cô chỉ sợ Trần Bắc Nghiêu không nhận ra sự khác biệt giữa hai người. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Mộ Thiện từ trong tủ, Tô Ân Hạ đột nhiên quay đầu nhìn về cô, nhếch miệng cười rồi nằm xuống giường. Cô ta giờ tay kéo dây áo xuống, để lộ đỉnh đồi đầy đặn trắng ngần. Sau đó Tô Ân Hạ cầm quyển sách của Mộ Thiện, nhưng cô ta không đọc sách mà nhìn lên trần nhà, ánh mắt vô cùng phấn khích. Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân vô cùng quen thuộc đối với Mộ Thiện. Trong lòng cô vừa đau đớn vừa sợ hãi, nhưng cô chỉ có thể mở to mắt nhìn cánh cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, Trần Bắc Nghiêu đi vào. Tay anh vẫn cầm điện

thoại, thần sắc bình thản như thường lệ. Anh nói nhỏ một câu: “Tôi biết rồi, cảm ơn” rồi cúp điện thoại. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ nằm trên giường rồi tiến lại gần cô ta. Nước mắt Mộ Thiện trào ra, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Cô thấy Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống giường, Tô Ân Hạ như con rắn cuộn lấy người anh, cô ta ôm chặt thắt lưng anh, đặt môi lên cổ anh. Như mọi ngày, Trần Bắc Nghiêu lại gần, dang hai tay ôm eo cô ta, vùi mặt vào mái tóc dài của cô ta hít một hơi sâu. Mộ Thiện ra sức giãy giụa mà không thể nhúc nhích. Cô muốn đập đầu vào thành tủ nhưng bị sợi băng dính dán chặt, đau đến mức chết đi sống lại. Cô muốn nhắm mắt để khỏi chứng

kiến cảnh tượng trong phòng nhưng Trần Bắc Nghiêu chỉ cách cô vài mét, anh đang ôm một người phụ nữ khác và đối mặt với nguy hiểm nên cô không cam tâm. Đang lúc bi phẫn, cô đột nhiên nghe thấy giọng nói bình thản của Trần Bắc Nghiêu: “Trên người em hình như có mùi gì?” Mộ Thiện thở phào, trong lòng dấy lên một tia hy vọng, cô lại nhìn qua khe tủ. Lúc này, Trần Bắc Nghiêu buông người Tô Ân Hạ và đứng dậy. Tô Ân Hạ hàm hồ hỏi nhỏ: “Sao cơ?” Trần Bắc Nghiêu nhìn cô ta mỉm cười: “Trên người em có mùi mồ hôi, em đi tắm trước đi.” Tô Ân Hạ vốn rất cảnh giác, nhưng nghe giọng nói dịu dàng của anh, cô ta nhẹ nhõm hẳn. Hôm nay, cô ta đột

nhập vào nhà của Trần Bắc Nghiêu, tuy khá bình tĩnh nhưng cô ta cũng không dám mất cảnh giác. Tất nhiên cô ta đến đây với mục đích giết người nhưng thấy khí chất và dung mạo Trần Bắc Nghiêu xuất sắc hơn bất cứ người đàn ông nào cô ta từng gặp, lại nghe nói Trần Bắc Nghiêu có sự phòng vệ rất tốt, cô ta quyết định quyến rũ anh và sẽ ra tay trong lúc hai người mạn nong. Làm vậy cô ta vừa có thể hoàn thành công việc, lại vừa có thể tận hưởng khoái lạc với trum xã hội đen nổi tiếng. Tô Ân Hạ nở nụ cười ngọt ngào với Trần Bắc Nghiêu rồi giơ tay cởi váy ngủ. Dưới ánh đèn mờ mờ, thân hình cô ta đầy đặn hấp dẫn không thua kém Mộ Thiện. Mặc dù tự tin

sẽ không bị phát hiện nhưng Tô Ân Hạ không dám cởi cả quần lót. Cô ta duyên dáng đi vào nhà tắm.

Sau khi Tô Ân Hạ mất bóng, Trần Bắc Nghiêu đưa mắt về phía nhà tắm. Mộ Thiện bỗng nhớ đến những lúc cô tắm, Trần Bắc Nghiêu thỉnh thoảng mở cửa ngấm nhìn cô, thậm chí có lúc anh còn xông vào cùng cô tắm uyên ương. Nghĩ đến đây, tim Mộ Thiện nhói đau. Quả nhiên ở bên ngoài, Trần Bắc Nghiêu chậm rãi đi đến cửa nhà tắm. Tô Ân Hạ khi vào nhà tắm thuận tay đóng cửa. Nhưng cô ta hiểu rõ đàn ông, trong lòng chờ mong Trần Bắc Nghiêu đẩy cửa đi vào. Phòng tắm có tiếng nước chảy ào

ào, cô ta quyết định giải quyết anh ngay trong này, tiếng động sẽ càng nhỏ hơn. Một lát sau, cô ta loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân của Trần Bắc Nghiêu bên ngoài cửa, trong lòng mừng thầm. Mộ Thiện thấy Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên mở cửa, nước mắt cô lại chảy xuống. Nào ngờ, Trần Bắc Nghiêu không đẩy cửa mà với tay mở ngăn kéo ở bên cạnh, cầm cái chìa khóa tra vào ổ, nhẹ nhàng vặn một vòng, khóa trái cửa nhà tắm.

Trong nhà tắm, Tô Ân Hạ chờ mãi cũng chỉ thấy Trần Bắc Nghiêu dừng lại ở ngoài cửa mà không có thêm bất cứ động tác nào khác. Cô ta tắt vòi nước nói vọng ra ngoài: “Anh có vào trong này

không?”

“Em cứ tắm sạch sẽ đi”. Trần Bắc Nghiêu trả lời.

Tô Ân Hạ từng đọc qua tài liệu về Trần Bắc Nghiêu, biết con người này tính tình thâm hiểm cổ quái, chắc là đối với phụ nữ cũng như vậy. Cô ta trả lời một tiếng “vâng” rồi vịn vôi hoa sen tắm rửa. Ở bên ngoài, Trần Bắc Nghiêu đảo mắt quanh phòng một lượt, Mộ Thiện mừng rỡ khôn xiết. Cô thấy ánh mắt anh dừng lại ở tủ quần áo một giây nhưng anh không tiến về phía cô mà lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Mười mấy giây sau, Trần Bắc Nghiêu lại tiến vào phòng. Chỉ là

lần này, trong tay anh cầm một khẩu súng. Một vệ sĩ rón rén đi sau lưng anh. Bọn họ áp sát vào cửa nhà tắm, giờ súng lặng lẽ chờ đợi. Trần Bắc Nghiêu đi đến bên giường ngủ, nhắc tấm đệm kiểm tra gầm giường. Sau đó anh đứng dậy đến trước tủ quần áo, nhẹ nhàng mở cửa tủ. Một Thiện giàn giữa nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt anh vô cùng đau xót khi thấy bộ dạng của cô. Anh vẫy tay ra hiệu một vệ sĩ, người đó lặng lẽ đi đến đưa cho anh con dao. Trần Bắc Nghiêu đón lấy và cắt đứt dây trói. Chân tay Mộ Thiện đã tê liệt nên vừa được cởi trói, cô liền đổ sụp xuống. Trần Bắc Nghiêu vội đỡ Mộ Thiện, ôm cô vào lòng rồi bế cô đi ra ngoài.

Trên hành lang, mấy vệ sĩ nghe tin dữ thì vừa chạy tới nơi. Nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi ra ngoài, họ thở phào nhẹ nhõm. Trần Bắc Nghiêu đưa mắt ra hiệu cho một tâm phúc, người ấy gật đầu, rồi dẫn mấy vệ sĩ đi vào phòng ngủ. Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi xuống phòng khách ở tầng một. Khoảng bảy, tám vệ sĩ lần lượt tập trung. Bình thường, những người này bảo vệ vòng ngoài. Khi bên trong có chuyện, họ lập tức tụ tập ở đây. Trần Bắc Nghiêu đặt Mộ Thiện nằm xuống ghế sofa, đồng thời tháo miếng băng dính trên miệng cô.

“Bắc Nghiêu!” Mộ Thiện nhen ngào, cô giơ tay ôm chặt anh, anh cũng ôm cô

vào lòng.

Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu mới thả lỏng người Mộ Thiện, nhưng anh vẫn để cô tựa vào ngực anh, và dịu dàng nói: “Đừng sợ.” Mộ Thiện tưởng hôm nay cô và anh sẽ gặp đại nạn, nhưng bây giờ nhớ lại mới thấy, hình như anh đã phát hiện ra nữ sát thủ ngay lập tức. Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô tò mò hỏi: “Sao anh nhận ra cô ta không phải là em?” Mộ Thiện đã bình tĩnh trở lại, nhưng hai tay cô vẫn nắm chặt áo sơ mi của Trần Bắc Nghiêu khiến trái tim anh rung động. Những thắc mắc của cô không phải là chuyện khó hiểu, anh giải thích: “Một người vừa báo cho anh biết, một nữ sát thủ có biệt tài

cải trang sẽ đến thành phố Lâm trong nay mai nên anh đã cảnh giác. Tuy nhiên, cô ta và em cũng có khác biệt lớn nên anh nhận ra ngay.” Nghe Trần Bắc Nghiêu nói vậy, Mộ Thiện cảm thấy hơi lạ. Tô Ân Hạ giả dạng rất giống cô. Lúc đó trong phòng chỉ bật ngọn đèn ngủ mờ mờ, dù Trần Bắc Nghiêu sống với cô đã lâu, nhưng trong khoảnh khắc anh cũng không thể nhận ra. Vậy mà anh nói “khác biệt lớn”, không biết khác biệt ở điểm nào?

Thật ra Mộ Thiện không hiểu, kể từ lần đầu tiên gặp gỡ, hình dáng của cô đã thu hút sự chú ý của Trần Bắc Nghiêu. Anh là người lạnh lùng, không có nhiều sở thích. Trong suốt thời gian xa cách,

những lúc mệt mỏi, anh chỉ cần hồi tưởng lại làn da mềm mại, mùi hương tỏa ra từ cơ thể cô là lập tức cảm thấy đầu óc thư thái, giảm bớt căng thẳng. Bây giờ Mộ Thiện sống cùng anh, đêm đêm được ôm ấp gần gũi, thân thể cô càng khắc sâu trong tâm trí anh, dù chỉ là nốt ruồi nhỏ trên bả vai cô hay đường nét của xương quai xanh. Tô Ân Hạ tuy có thể cải trang giống Mộ Thiện đến tám, chín phần, nhưng Trần Bắc Nghiêu vừa chạm vào làn da của cô ta, ngửi mùi hương trên cơ thể cô ta, anh lập tức nhận ra không phải là Mộ Thiện. Nhớ đến nguồn tin cảnh báo vừa nhận được, anh càng nghi ngờ. Lúc đó, anh không dám đụng đến cô ta bởi vì lo Mộ Thiện vẫn còn ở trong tay

ả, chưa biết có bị làm sao không? Bây giờ thấy Mộ Thiên vẫn lành lặn, Trần Bắc Nghiêu dĩ nhiên rất vui mừng. Hai người lại ôm nhau một lúc, tầng trên bỗng có tiếng bước chân rầm rập. Hai ba phút sau, mấy người vệ sĩ giải nữ sát thủ xuống dưới. Cô ta bị trói chặt hai tay. Lúc cô ta đi xuống, đám vệ sĩ đứng gác dưới phòng khách vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy dung mạo của cô ta. Họ nghĩ về chuyện cô ta dễ dàng lọt qua tuyến phòng thủ bên ngoài thì lấy làm hồ thẹn.

Một tâm phúc đi đến báo cáo: “Lão đại, tôi sẽ dẫn cô ta đi bây giờ.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu. Đám vệ sĩ

liền giải nữ sát thủ ra khỏi ngôi biệt thự. Tâm trạng Mộ Thiện hơi phức tạp. Cô biết nữ sát thủ một khi đã bị bắt vào tay Trần Bắc Nghiêu rất khó bảo toàn mạng sống. Nhưng nếu Trần Bắc Nghiêu mất cảnh giác thì anh đã chết trong tay cô ta. Vậy thì bây giờ anh giết cô ta cũng không có gì sai trái?

Trần Bắc Nghiêu như đọc được suy nghĩ của Mộ Thiện, anh dịu dàng nói: “Anh sẽ không giết cô ta.”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Cô ta dám đụng đến em, tất nhiên sẽ bị trừng phạt. Đợi đến khi bọn họ hỏi ra kẻ chủ mưu, anh sẽ giao cô ta cho Interpol. Một

sát thủ xuyên quốc gia như cô ta chắc chắn phạm tội đủ đem ra xử bắn hoặc bị tù một gông.”

Mộ Thiện cũng nghĩ đây là cách giải quyết đúng nhất. Một rắc rối lớn được xử lý êm đẹp, nhưng ai biết được sau này sẽ còn “cơn bão táp” nào hơn. Mộ Thiện chỉ thấy tương lai mù mịt. Trần Bắc Nghiêu ôm cô đi lên phòng ngủ phụ ở tầng trên, anh nói: “Hôm nay chúng ta ngủ tạm ở đây.” Mộ Thiện gật đầu, nghĩ đến chuyện nữ sát thủ mặc đồ của cô nằm trên giường của cô thì thấy buồn nôn. Mộ Thiện vừa ngồi xuống giường, Trần Bắc Nghiêu đã đè cô xuống hôn ngấu nghiến. Sống với Trần Bắc Nghiêu lâu ngày, Mộ

Thiện cũng dần biết tính anh. Lúc này, ánh mắt anh chuyên tâm, động tác rất mạnh mẽ, khiến cô vừa cảm động vừa buồn cười. Và cô cũng giơ tay ôm chặt lưng anh. Sau một hồi ái ân, Trần Bắc Nghiêu nằm xuống, Mộ Thiện thì nằm nghiêng trong lòng anh. Mắt cô vẫn hiện vẻ lo lắng, anh im lặng vài giây rồi nói: “Bà xã, Lý Thành vẫn chưa chết.” Giọng điệu của anh rất bình thản, nhưng Mộ Thiện nghe như sét đánh bên tai. Lý Thành chưa chết sao? Trước đó có tin anh ta đã chết, nhưng phía cảnh sát cũng không có bất cứ động thái nào. Mộ Thiện còn nghĩ, cái chết của Lý Thành rất đáng tiếc nhưng việc này cũng giúp Trần Bắc Nghiêu thoát khỏi một tai họa. Ai ngờ

anh ta vẫn còn sống. Mộ Thiện ngẫm nghĩ, có lẽ lần trước Lý Thành và Bạch An An chạy trốn, bị người của Trương Ngân Thiên truy đuổi, anh ta phải giả chết để che mắt ai đó. Có lẽ lúc bấy giờ Lý Thành đã nhận được sự trợ giúp từ đồng nghiệp của anh ta nên mới có thể thoát chết trong cuộc đụng độ với người của Trương Ngân Thiên.

“Lý Thành tìm anh à?” Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu biết Mộ Thiện đã đoán ra phần nào, anh vuốt tóc cô, ánh mắt như muốn khen ngợi: “Chính Lý Thành là người gọi điện báo tin cho anh về sự xuất hiện của nữ sát thủ.” Trong

lòng Mộ Thiện lóe lên tia hy vọng, có lẽ Lý Thành vẫn nể tình Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu nói tiếp: “Cậu ta hẹn anh ngày mai gặp mặt”. Đã đến nước này chỉ có thể bình tĩnh quan sát tình hình rồi lựa cách ứng phó. Mộ Thiện ngược nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Bất kể xảy ra chuyện gì anh cũng đừng giấu em.”

Trần Bắc Nghiêu nghiêm chỉnh gật đầu, coi như nhận lời cô. Thật ra những vụ ám sát trước đó, anh không nói cho Mộ Thiện biết không phải anh cố tình giấu cô, mà dù cô biết cũng không giúp được gì, ngược lại khiến cô càng lo lắng hơn. Nhưng hôm nay thì khác, đối

phương đột nhập vào nhà anh, thậm chí còn ra tay với Mộ Thiện. Anh đối với Mộ Thiện tình sâu nghĩa nặng, tâm hồn đồng điệu nên gặp phải biến cố lớn như vậy, anh không muốn tiếp tục giấu cô. Hôm nay, Mộ Thiện rất căng thẳng, vừa rồi lại cùng Trần Bắc Nghiêu ân ái nên cô không trụ nổi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mặc dù chưa ăn tối. Trần Bắc Nghiêu ngắm nhìn cô trong lòng, cặp lông mày anh giãn ra, khóe miệng nhếch lên. Dáng vẻ của Mộ Thiện khi ngủ rất thư thái, an lòng, làm tim anh rung động. Trần Bắc Nghiêu mồ côi từ nhỏ, đối mặt với các vụ chém giết không còn lạ. Lần này, dù đoán ra Trương Ngân Thiên và Đinh Hành liên kết mưu sát anh nhưng

mối hận trong lòng anh không sâu sắc như trước kia. Ngược lại anh nghĩ, nếu không sớm hoàn lương, kiểu gì cũng sẽ có ngày phiền phức tìm đến cửa. Nếu Mộ Thiên bị liên lụy, mười Trương Ngân Thiên và Đinh Hành cũng không thể bù được. Nghĩ đến đây, ý định tạm thời ra nước ngoài lánh nạn vài năm càng trở nên kiên định hơn.

Sáng sớm hôm sau, Trần Bắc Nghiêu xuống phòng khách đã thấy Châu Á Trạch ngồi đợi sẵn. Hai người vào xe ô tô, Châu Á Trạch quay xuống hỏi: “Ngộ nhớ tên Lý Thành cho người phục kích thì phải làm thế nào?”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Nếu cậu ta muốn bắt tôi thì sẽ trực tiếp dẫn người đến nhà. Á Trạch, cảnh sát không cần giờ thủ đoạn đâu.”

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, anh ta thở dài: “Không biết thằng đó rốt cuộc muốn gì?”

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc này Mộ Thiện đã thức giấc, cô đang lặng lẽ đứng bên cửa sổ dõi theo chiếc xe của anh. Dưới ánh nắng của buổi sớm mai, gương mặt cô ngời sáng. Tuy cô đứng trong im lặng nhưng từ người cô vừa toát lên vẻ dịu dàng, sự điềm tĩnh, kiên định

hiếm có ở phụ nữ. Đúng lúc này, ô tô chở Trần Bắc Nghiêu từ từ lặn bánh, chẳng mấy chốc đã ra cổng lớn. Tầm mắt của Trần Bắc Nghiêu chỉ còn lại vườn cây xanh mướt của ngôi biệt thự, còn hình dáng Mộ Thiện đã xa. Địa điểm gặp mặt Lý Thành là một quán trà ở ngoại ô thành phố. Tuy cho rằng Lý Thành sẽ không phục kích nhưng Châu Á Trạch vẫn cẩn thận điều người bảo vệ ở vòng ngoài. Trong khi đó, Trần Bắc Nghiêu thản nhiên đi vào quán. Ngọn gió đầu hạ nhẹ nhàng thổi qua, bên ngoài quán trà um tùm cây xanh, trông rất mát mắt. Buổi sáng sớm, quán trà rộng lớn này không một bóng người. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đi sâu vào bên trong, thì

nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi uống nước ở cái bàn bên cửa sổ. Anh ta mặc áo sơ mi phẳng phiu, gương mặt hơi tiều tụy. Người đàn ông thân quen đó chính là Lý Thành, trước đây là cánh tay phải của Trần Bắc Nghiêu, người tưởng đã chết cách đây không lâu. Nghe tiếng bước chân, Lý Thành liền ngẩng đầu. Anh ta vội đứng dậy khi thấy Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đi vào. Anh ta mấp máy môi nhưng không biết phải xưng hô thế nào. Trần Bắc Nghiêu nói trước, giọng điệu vẫn bình tĩnh như mọi ngày: “Anh Thành.”

Châu Á Trạch ở bên cạnh nhếch mép: “Anh Thành.”

Lý Thành cũng mỉm cười, nhưng anh ta không thể thốt ra câu “ông chủ” hay “lão đại” như trước. Cuối cùng, anh ta gọi thẳng tên: “Bắc Nghiêu, Á Trạch, rất vui vì hai người nhận lời đến đây.”

Châu Á Trạch chửi thầm Lý Thành là đồ đạo đức giả. Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: “Tôi có thể không đến sao?”

Câu nói mang hàm ý sâu xa khiến Lý Thành và Châu Á Trạch sửng người rồi đưa mắt nhìn nhau. Ba người dường như quay lại thời gian cùng nhau trải qua hoạn nạn, hành động ăn ý. Châu Á Trạch liếc xéo Lý Thành cười nhếch mép,

nhưng Lý Thành tỏ ra rất chân tình. Bất gặp nụ cười của Châu Á Trạch, anh ta liền đưa mắt đi chỗ khác. Lý Thành nhắc ấm trà rót đầy chén của hai người: “Nữ sát thủ đến từ Malaysia, tôi đã giao cho Tổng bộ Interpol khu vực châu Á Thái Bình Dương. Họ nhờ tôi chuyển lời cảm ơn đến anh.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, anh chuyển đề tài: “Bạch An An vẫn ở trong tay Trương Ngân Thiên, chú không đi cứu cô ấy sao?”

Lý Thành có lẽ không ngờ Trần Bắc Nghiêu nhắc đến vấn đề này, anh ta ngẩn ngơ một lúc mới lạnh lùng nói: “Tất

nhiên tôi sẽ cứu cô ấy.”

Nghe anh ta nói vậy, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đều có chung ý nghĩ, xem ra sở công an tạm thời vẫn chưa đụng đến Trương Ngân Thiên. Nếu không, sao họ có thể để mặc Lý Thành bị Trương Ngân Thiên tấn công, còn Bạch An An bị ông ta giam giữ? Quả nhiên đáy mắt Lý Thành lộ vẻ bi thương. Nhưng anh ta lập tức lấy lại bình tĩnh: “Hôm nay tôi đến đây là muốn bàn đến chuyện của các anh.” Giọng điệu của Lý Thành thay đổi rõ rệt, anh ta nhấn mạnh từ “các anh”, coi như vạch rõ ranh giới địch ta. Châu Á Trạch “hừ” một tiếng còn Trần Bắc Nghiêu vẫn không có biểu

cảm nào khác.

Lý Thành từ tốn nói tiếp: “Tôi đã nộp toàn bộ chứng cứ phạm tội của các anh trong năm năm qua lên công an tỉnh...”

Anh ta mới nói đến đây, Châu Á Trạch tức giận cắt ngang: “Chứng cứ phạm tội? Anh đi theo lão đại năm năm, lão đại là người thế nào anh còn không rõ sao? Mẹ nó, lão đại không hề đụng đến ma túy, giết người cũng chỉ có mấy tên khốn nạn đáng chết, hơn nữa bị người ức hiếp đến tận cổ mới ra tay. Trước đây anh từng nói gì anh quên rồi à? Anh nói trong cả nước nói chung chỉ có mỗi lão đại của chúng ta, hơn hai trăm cô gái làm

việc trong các hộp đêm, không một ai bị cưỡng ép. Bây giờ anh còn nhắc đến chứng cứ phạm tội?”

“Á Trạch!” Trần Bắc Nghiêu nghiêm mặt: “Đề chú ấy nói hết đi.”

Lý Thành tiếp tục lên tiếng: “Đúng, tôi từng nói, nếu trùm xã hội đen trong cả nước ai cũng như lão đại, xã hội này có trật tự và ổn định hơn nhiều.” Trần Bắc Nghiêu lạnh lùng, Châu Á Trạch ngạc nhiên còn Lý Thành ngập ngừng: “... Đây cũng là những lời tôi báo cáo với Giám đốc Sở Công an.”

“Lão đại, Á Trạch.” Lý Thành tỏ ra

chân thành: “Chúng tôi không phải là người cổ hủ cứng nhắc như các anh nghĩ. Giám đốc Sở Công an thường nói, lão đại có đóng góp rất lớn đối với nền kinh tế toàn tỉnh, dính đến việc phi pháp quả thật rất đáng tiếc.”

Châu Á Trạch cười nhạt: “Thế thì sao? Nói như vậy Giám đốc Sở của các anh sẽ tha cho chúng tôi à?”

Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: “Giám đốc Đoàn là Thạc sỹ ngành Kinh tế học và Tội phạm học, ông ấy có ý kiến gì không?”

Lý Thành ngập ngừng trong giây lát:

“Lão đại, Giám đốc Đoàn tuy coi trọng anh nhưng ông ấy là người có nguyên tắc. Giết người là phạm pháp. Sự tồn tại của các thế lực xã hội đen ở thành phố Lâm là ung nhọt trầm trọng kéo dài, công an tỉnh đã hạ quyết tâm xóa sạch, chúng tôi cũng nhận được sự ủng hộ từ Bắc Kinh.”

Nói ra câu này, Lý Thành coi như tỏ rõ thái độ. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch cùng im lặng. Châu Á Trạch nở nụ cười lạnh lùng: “Xóa sạch? Haha... Vậy thì hôm nay anh muốn bàn chuyện gì?”

Thật ra trước khi đến đây, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đều đoán Lý Thành nhất định có ý riêng, nếu không

cần gì phải gặp bọn họ? Bây giờ, anh ta lại kết luận bọn họ phạm tội, Châu Á Trạch không tránh khỏi tức giận. Ngược lại, Trần Bắc Nghiêu vẫn rất điềm tĩnh, anh uống một ngụm trà, chờ đợi Lý Thành nói tiếp. Lý Thành quả nhiên nhắc ấm trà rót vào chén Trần Bắc Nghiêu, rồi nói: “Tình hình tương đối phức tạp.” Anh ta ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng ánh mắt sắc bén: “Lão đại, chỉ cần anh tình nguyện làm ‘người chỉ điểm’, tôi có thể giúp anh giảm án phạt.”

Châu Á Trạch bật cười ha hả, đến Trần Bắc Nghiêu cũng cười nhạt: “Chỉ điểm ai?”

Lý Thành nghiêng rặng nói ra cái tên anh ta hận đến xương tủy: “Trương Ngân Thiên.”

Trần Bắc Nghiêu im lặng, Châu Á Trạch mỉa mai nói: “Chúng tôi và Trương Ngân Thiên không xâm phạm lãnh thổ của nhau. Chỉ điếm? Chỉ cái đầu anh ấy! Hừ... Anh biết Trương Ngân Thiên muốn hợp tác với chúng tôi nên bảo chúng tôi làm nội gián cho các anh? Lý Thành, anh cũng thâm hiểm thật đấy! Chúng tôi có mấy cái mạng mà đùa giỡn với Trương Ngân Thiên?” Thấy Châu Á Trạch nổi giận, Trần Bắc Nghiêu vỗ vai anh ta, ngầm bảo anh ta bình tĩnh lại. Sau đó, anh quay sang Lý Thành: “Đây là ý

của chú, hay là ý của Giám đốc Sở?”

“Đều không phải, đây là sách lược lớn chúng tôi đã bàn bạc cùng Tổng bộ Interpol Khu vực châu Á Thái Bình Dương.” Ánh mắt Lý Thành lóe lên tia tức giận: “Trương Ngân Thiên không còn hống hách bao lâu nữa đâu, trong tay Interpol đã có chứng cứ phạm tội của hắn.”

Nghe anh ta nói vậy, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch hơi bất ngờ. Nếu đã có chứng cứ, sao còn cần bọn họ làm người chỉ điểm? Lý Thành im lặng một lúc mới có thể giấu được mối hận với Trương Ngân Thiên vào lòng. Sau khi lấy lại

bình tĩnh, anh ta liền kể đầu đuôi câu chuyện cho hai người. Hóa ra Bạch An An và Lý Thành là bạn học ở trường cảnh sát, họ nảy sinh tình cảm từ khi đó. Chỉ tiếc là sau khi tốt nghiệp, Bạch An An bị điều tới bộ phận Interpol, Lý Thành ở lại công an tỉnh. Một, hai năm sau đó, hai người bắt đầu công việc nằm vùng, Lý Thành thông qua Trần Bắc Nghiêu gia nhập Dung Thái với mục đích thu thập chứng cứ phạm tội của cha con Đinh thị, còn Bạch An An làm người tình của Trương Ngân Thiên. Chuyện xảy ra sau này khiến cả hai không thể tự mình quyết định. Trần Bắc Nghiêu vùng lên sau một đêm, Lý Thành cũng trở thành cánh tay đắc lực của anh. Nhưng Bạch

An An thì không gặp may như vậy.

“Trương Ngân Thiên cưỡng hiếp cô, rồi bắt cô ấy làm người tình của hắn.” Nói đến đây, gương mặt Lý Thành chỉ còn lại vẻ u tối.

Châu Á Trạch cười nhạt, Trần Bắc Nghiêu không biến sắc. Cả hai đều có chung suy nghĩ, nhìn thái độ của Bạch An An đối với Trương Ngân Thiên cũng không hẳn là bị ép buộc, chỉ có điều Lý Thành không muốn tin vào sự thật mà thôi. Lý Thành còn cho bọn họ biết một thông tin bất ngờ, Trương Ngân Thiên là đối tượng chú ý chính của Interpol, bởi vì tội của ông ta lớn hơn nhiều so với

“Ông ta buôn bán vũ khí, ủng hộ phần tử khủng bố trong và ngoài nước.” Lý Thành giải thích: “An An đã nắm được chứng cứ phạm tội của ông ta và nộp lên Tổng bộ châu Á Thái Bình Dương. Nhưng vài ngày sau, cô ấy bị Trương Ngân Thiên phát hiện ra.”

Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch không mấy ngạc nhiên. Có lẽ chỉ người ngủ cùng giường cùng gối mới có thể nắm được chứng cứ tội phạm xác thực

của Trương Ngân Thiên. Lý Thành kể vắn tắt câu chuyện. Thì ra Trương Ngân Thiên có thể lực quá lớn, hấn cái người vào Tổng bộ Châu Á Thái Bình Dương, nên phát hiện ra thân phận của Bạch An An ngay ngày hôm sau khi cô nộp chứng cứ. Bạch An An trốn thoát khỏi Trương Ngân Thiên, nhưng cô suýt nữa bị một người của Interpol đã bị Trương Ngân Thiên mua chuộc bắt giữ khi đến điểm hẹn đã định. Bạch An An hết cách, đành vượt cả ngàn dặm từ Bắc Kinh về thành phố Lâm, gặp Lý Thành. Đồng thời cô cũng tìm cách liên lạc với lãnh đạo cấp cao của Tổng bộ. Nhưng lúc này, Tổng bộ châu Á Thái Bình Dương đã loạn, có người mưu đồ đánh cắp chứng cứ phạm

tội của Trương Ngân Thiên, cấp trên của Bạch An An bị ám sát. Vì vậy, Bạch An An không còn đường nào để đi, lại bị Trương Ngân Thiên cử người bao vây bắt về. Hôm cùng Bạch An An trốn đi, Lý Thành đã liên lạc trước với công an tỉnh. Vì vậy khi hai bên độ súng, Lý Thành được đồng nghiệp cứu thoát, đối phương cũng bị chết vài người nhưng chúng đã bắt lại Bạch An An.

“Nếu đã có chứng cứ, tại sao các anh không bắt giữ ông ta?” Châu Á Trạch hỏi.

Lý Thành ngừng vài giây rồi nói tiếp: “Bởi vì tôi muốn tổ chức của ông ta bị

tiêu diệt một cách triệt để.”

Châu Á Trạch cảm thấy câu trả lời hơi kỳ lạ, Trần Bắc Nghiêu nhảy bèn phát hiện ra, anh ta nói “Tôi” chứ không phải “Chúng tôi”.

Hóa ra chúng cứ Bạch An An có được phải đánh đổi bằng thân xác của cô, chỉ là hợp đồng mua bán vũ khí của Trương Ngân Thiên và cuốn băng ghi âm cuộc nói chuyện điện thoại giữa ông ta với tổ chức khủng bố, còn cách thức và lộ trình vận chuyển vũ khí cô vẫn chưa nắm được. Trương Ngân Thiên tuy cung chiều Bạch An An nhưng không cho cô động đến chuyện làm ăn nên cô chỉ có

thể lên lấy bản hợp đồng và cài máy ghi âm trong điện thoại của ông ta. Nghe đến đây Trần Bắc Nghiêu lập tức hiểu rõ. Kẻ khủng bố trong hay ngoài nước đều có một đặc điểm chung, bọn chúng có thứ bậc rõ ràng và quy trình làm việc nghiêm ngặt, dù Trương Ngân Thiên bị xử bắn, đàn em của ông ta vẫn có thể tiếp tục liên hệ với tổ chức khủng bố. Trần Bắc Nghiêu cười lạnh: “Đến Bạch An An còn không điều tra ra, tại sao chú cho rằng chúng tôi có thể làm được?” Bị Trần Bắc Nghiêu vạch trần ý đồ nhưng Lý Thành vẫn không hề lúng túng. Thật ra anh ta đề nghị với Giám đốc Sở công an và lãnh đạo Interpol Trung Quốc để Trần Bắc Nghiêu làm “người chỉ điểm” là có mục

đích riêng. Một mặt, Lý Thành không giao nộp hết chứng cứ phạm tội của Trần Bắc Nghiêu vì anh ta không muốn dồn Trần Bắc Nghiêu vào chỗ chết. Mặt khác, Trương Ngân Thiên một tay che lấp bầu trời, anh ta vô cùng thù hận Trương Ngân Thiên, hơn nữa anh ta biết nếu có sự giúp đỡ của Trần Bắc Nghiêu, chắc chắn có thể đưa Trương Ngân Thiên lên đoạn đầu đài. Nghĩ đến đây, Lý Thành mỉm cười với Trần Bắc Nghiêu và bình thản nói: “Theo suy đoán của Interpol, Trương Ngân Thiên tìm mọi cách hợp tác với anh và Đinh Hành là vì mục đích mở tuyến đường vận chuyển vũ khí ở vùng Tây Nam. Cũng có khả năng ông ta sẽ chuyển hoạt động sang vùng

Tây Tạng và Tân Cương. Sau khi xảy ra chuyện của Bạch An An, ông ta cảnh giác rất cao, người của chúng tôi không thể xâm nhập. Anh thì khác, ông ta coi anh cũng giống như ông ta, chỉ cần anh đồng ý hợp tác, ông ta sẽ mất cảnh giác, nhất định chúng ta sẽ thành công.” Lý Thành cuối cùng cũng lật ngửa mọi lá bài. Nghe đến đây, Châu Á Trạch mất hết kiên nhẫn, anh ta không ngông cuồng đến mức coi thường cảnh sát nhưng đề nghị của Lý Thành đối với anh ta là “cứt chó”. Châu Á Trạch nhìn Trần Bắc Nghiêu, ai ngờ Trần Bắc Nghiêu im lặng vài giây rồi hỏi: “Hình phạt giảm như thế nào?”

Châu Á Trạch giật mình kinh ngạc, Lý

Thành cười ngượng, nhưng anh ta rất nhanh lấy lại vẻ kiên định: “Tịch thu toàn bộ tài sản, ngồi tù mười năm.” Lý Thành ngừng một lát rồi nói tiếp: “Lão đại, tiền lúc nào kiếm chẳng được. Mười năm sau, anh có thể cùng chị dâu sống bình yên đến cuối đời. Tôi nghĩ, có lẽ đây cũng là điều chị dâu mong muốn.”

Nhắc Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu nhướn mắt nhìn anh ta rồi gật đầu: “Cho tôi suy nghĩ vài ngày.”

Châu Á Trạch lừ mắt với Lý Thành, nhưng khi quay sang Trần Bắc Nghiêu, anh ta không biết phản đối thế nào. Lý Thành thở phào nhẹ nhõm khi thấy Trần

Bắc Nghiêu không từ chối: “Lão đại, lúc đầu anh phạm pháp cũng là vì bất đắc dĩ. Anh giúp chúng tôi tóm gọn tổ chức của Trương Ngân Thiên cũng có nghĩa lập công với quốc gia. Với tính cách của chị dâu, chị ấy nhất định sẽ ủng hộ anh.”

Trần Bắc Nghiêu lạnh lùng nói: “Tôi và chị dâu chú thàng sau sẽ tổ chức hôn lễ. Tôi hy vọng cô ấy có một đám cưới hạnh phúc vui vẻ. Từ giờ cho đến lúc đám cưới, chú hãy giữ danh dự giúp tôi.”

Lý Thành gật đầu: “Được, tôi chờ tin của anh.”

Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đứng dậy, Lý Thành cũng đứng lên theo. Châu Á Trạch bỗng nhiên hỏi: “Anh là cảnh sát, lúc chúng tôi giết Đinh Mặc Ngôn, tại sao anh không ngăn cản? Tại sao anh hết lần này đến lần khác cứu sống Đinh Hành?”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười nhìn Lý Thành. Lý Thành không né tránh, anh ta từ tốn trả lời: “Đinh Mặc Ngôn vốn là đồ cặn bã, chết cũng đáng. Còn Đinh Hành là người vô tội.”

“Vậy sao? Bây giờ anh còn nghĩ anh ta vô tội không?” Châu Á Trạch cười nhạt.

Lý Thành lắc đầu: “Anh ta cũng sẽ bị pháp luật trừng trị thích đáng.”

Sau khi ra khỏi quán trà, Trần Bắc Nghiêu im lặng hồi lâu, Châu Á Trạch tỏ thái độ bức tức ra mặt, anh ta không nhịn được liền hỏi: “Mười năm? Anh định nghe lời tên phản bội đó, ngồi tù mười năm?”

Trần Bắc Nghiêu nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc này là giờ cao điểm, người đi bộ và xe cộ trên đường bắt đầu tấp nập. Nhớ đến gương mặt xinh đẹp của Mộ Thiện, lông mày Trần Bắc Nghiêu giãn ra, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Mười năm? Anh làm sao nữa? Châu Á Trạch tương đối yên tâm khi thấy nụ cười của Trần Bắc Nghiêu. Anh ta chợt nghĩ đến lời nói của Trần Bắc Nghiêu, tháng sau tổ chức đám cưới. Đám cưới của hai người chẳng phải hoãn đến nửa cuối năm hay sao? Xem ra Trần Bắc Nghiêu đã có kế hoạch, điều này khiến Lý Thành phân tâm.

Bắt gặp vẻ do dự và lo âu của Châu Á Trạch, Trần Bắc Nghiêu vỗ vai anh ta: “Chúng ta cùng đi.”

Đến lúc này Châu Á Trạch mới vỡ lẽ, anh ta cười hì hì: “Em biết ngay mà... nhưng thằng Lý Thành thế nào cũng cứ

người theo dõi chúng ta. Không sao, đến lúc lên đường, em sẽ đứng ra giải quyết.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Đừng làm cậu ta bị thương, chúng ta cũng phải để lại một đường rút lui.”

Chương 13: Tương ái tương sát

Sau khi gặp Lý Thành, Trần Bắc Nghiêu bỗng nhiên không muốn đến công ty, anh bảo tài xế đưa anh về thẳng nhà.

Xe dừng lại trước cửa ngôi biệt thự, Trần Bắc Nghiêu bảo tài xế và vệ sĩ đi trước, còn anh không lập tức xuống xe mà châm một điếu thuốc, rồi lặng lẽ ngồi trong xe. Lúc này mới là mười giờ sáng, khắp nơi đã nắng chói chang. Trần Bắc Nghiêu hút thuốc nửa tiếng mới xuống xe đi vào nhà trong ánh sáng nhức mắt. Căn phòng lớn không một bóng người, Mộ Thiện không biết đi đâu. Trần Bắc Nghiêu vốn có nhiều lời muốn nói với cô đành phải kìm nén trong lòng. Trong nguyên tắc xử lý mọi chuyện của anh, thì mục tiêu được sống cùng Mộ Thiện đến đâu bậc rặng long là đầu tiên. Vì vậy khi Lý Thành đưa ra đề nghị làm “người chỉ điểm”, sẽ bị ngồi tù mười năm, Trần Bắc

Nghiêu gần như lập tức quyết định trốn ra nước ngoài. Thật ra kể từ lúc Trần Bắc Nghiêu có ý định giết Đinh Mặc Ngôn để trả mối thù nhà, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý rời bỏ quê hương. Bắt anh ngồi tù? Anh không cao thượng đến mức đó. Trên thực tế, liệu anh có làm nhiều chuyện xấu xa hơn những kẻ có vẻ bề ngoài trong sạch đó không? Hay là do Trần Thị là một miếng thịt béo, nên chính phủ mới ra tay với anh? Trần Bắc Nghiêu mồ côi, số tiền anh kiếm có thể dùng thoải mái cho mấy đời. Chỉ cần có Mộ Thiện ở bên cạnh, anh đi nước ngoài thì cuộc sống sẽ càng ung dung tự tại hơn. Nhưng Mộ Thiện thì khác, nếu cô đi theo anh, cô sẽ phải gánh tội danh “đồng

phạm”, cả đời này cô sẽ không thể gặp lại bố mẹ, bạn bè, đã vậy cô còn phải mai danh ẩn tích sống nơm nớp trong lo sợ suốt quãng đời còn lại. Trần Bắc Nghiêu cảm thấy rất có lỗi với Mộ Thiện. Tuy nhiên sau khi suy nghĩ kỹ, anh cho rằng trốn ra nước ngoài là sự lựa chọn tốt nhất đối với hai người, anh sẽ không thay đổi quyết định này. Chỉ là bây giờ trong lòng anh cảm thấy xót xa và khó nói với Mộ Thiện sự thật đó. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu tìm thấy Mộ Thiện. Cô đang ngồi trên cửa sổ trong phòng chơi đàn của anh ở tầng hai, tay cầm một quyển sách. Mộ Thiện mặc chiếc váy dài màu be, mái tóc dài xõa xuống vai, gương mặt mộc vừa điềm tĩnh

vừa dịu dàng. Nhìn thấy Trần Bắc Nghiê^u, cô bu^ong quyeⁿ sách đ^ung d^ay, th^an s^ac n^hẹ nh^om h^an. Mộ Thi^en bi^et h^om nay Trần Bắc Nghiê^u đi g^ap Lý Th^an^h, cô lo l^ang su^ot bu^oi s^ang. B^ay giờ th^ay anh tr^o về bⁱn^h an, lòng cô nh^u tr^ut đ^uoc g^an^h n^ang, dù v^an còn m^ot ch^ut b^at an. Trần Bắc Nghiê^u ti^en l^ai g^an, ô^m cô c^ung ng^oi xu^ong b^au c^ua s^o. Mộ Thi^en ng^a đ^au v^ao vai anh, im l^ang ch^o đ^oi.

Trần Bắc Nghiê^u h^on l^en c^o cô: “Em đ^ang nghⁱ gì th^e?”

“Nghⁱ anh s^e n^oi ch^uy^en gì v^oi em?”

Trần Bắc Nghiêu im lặng, anh đặt mười đầu ngón tay cô vào lòng bàn tay anh bóp nhẹ, một lúc sau mới nói: “Bà xã, hãy cùng anh ra nước ngoài.”

Mộ Thiện ngạc nhiên: “Nước ngoài? Chúng ta đi đâu?”

“Nam Mỹ.” Nghe giọng nói kinh ngạc của Mộ Thiện, tim Trần Bắc Nghiêu chùng xuống. Nhưng anh vẫn kể vắn tắt với cô câu chuyện gặp gỡ Lý Thành ngày hôm nay. Mộ Thiện nghe xong, trong lòng vô cùng nặng nề. Không phải cô không tin lời hứa mười năm của Lý Thành, mà chỉ nghĩ đến chuyện Trần Bắc Nghiêu giả vờ hợp tác với Trương Ngân Thiên để

tìm ra con đường vận chuyển vũ khí của ông ta, cô đã không muốn anh mạo hiểm. Những phần tử khủng bố đó rất điên cuồng, nói Trần Bắc Nghiêu đi lột da hổ sống, chiêu mướn dao giết người của Lý Thành quá thâm hiểm. Thật ra Mộ Thiện không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng cô đã có câu trả lời. Lúc quyết định ở bên anh, chẳng phải cô cũng đoán ra sẽ gặp trắc trở như ngày hôm nay? Nhưng cô không ngờ khó khăn lại đến nhanh và nghiệt ngã như vậy, chẳng còn mấy thời gian nữa cô phải theo anh rời xa quê hương, rời xa người thân. Sự tự lự của Mộ Thiện khiến Trần Bắc Nghiêu rất đau lòng. Tuy trước đây anh dè dặt từng cường ép cô, tuy ở Tam giác vàng, cô đã

cầm súng bảo vệ anh, nhưng cô mãi là viên ngọc anh nâng niu trên tay. Vì cô, anh tình nguyện bỏ hết tình cảm, trí lực và tiền bạc, anh cho rằng đó là lẽ đương nhiên. Nhưng lần này lại khác, cô phải hy sinh rất lớn. Mặc dù áy náy nhưng trong lòng anh vẫn chờ đợi cô hy sinh vì anh, cảm giác này khiến anh rất hạnh phúc. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng bao trùm tất cả vẫn là cảm giác thương xót, anh lại khiến cô chịu tội lần nữa. Nếu không phải vì Lý Thành, anh định rửa tay gác kiếm, cho cô một cuộc sống yên bình. Anh và cô có lẽ cũng sẽ ra nước ngoài lánh nạn vài năm nhưng cũng không đến nổi cấp rập và bị động như bây giờ. Có lúc, Trần Bắc Nghiêu thậm chí không chắc chắn

Mộ Thiện có đồng ý đi cùng anh không. Dù sao trong hai mươi sáu năm qua, ngoài anh, cô còn nhiều thứ khác để vương vấn, ví dụ như bố mẹ, bạn bè, sự nghiệp, công danh.

“Để em suy nghĩ đã.” Mộ Thiện nói nhỏ. Trong lòng cô tuy đã quyết định nhưng bảo cô nói dứt khoát từ “vâng” ngay lập tức thì cô không thể thốt nên lời.

“Được.” Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đặt xuống đất, anh cúi đầu định hôn cô.

Ánh nắng chói chang rọi qua cửa sổ, chiếu đúng vào mắt Mộ Thiện. Trong

lòng rất hiền muộn, cô ngoái đầu né tránh, đồng thời giơ tay che miệng anh. Đối diện với ánh mắt tư lự của Trần Bắc Nghiêu, cô hơi thần thờ: “Em sẽ ở bên cạnh anh... Anh để em nghĩ thêm nhé.” Những ngày tiếp theo, Trần Bắc Nghiêu vô cùng bận rộn. Tuy có sự chuẩn bị trước, một phần tài sản của anh đã chuyển ra nước ngoài, nhưng muốn lẳng lẽ ra đi ngay, anh phải thu xếp ổn thỏa. Vì vậy, ngày nào anh cũng tối muộn mới về nhà. Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện quyết định tổ chức đám cưới vào cuối tháng Sáu. Họ còn đúng một tháng để chuẩn bị. Anh cử một người chuyên phụ trách những công việc như đặt khách sạn, in thiệp mời... Chỉ có vài người biết sự

thật, tất cả chỉ là màn kịch, đám cưới sẽ không có thật. Trước hôn lễ một tuần, cô dâu, chú rể và phù rể sẽ gặp tai nạn sau một buổi tiệc tối nào đó. Xe của bọn họ sẽ rơi xuống vực và nổ tung, một lượng thuốc nổ vừa đủ khiến bọn họ nổ tan xác, không để lại dấu vết. Tập đoàn Trần Thị sẽ sụp đổ sau một đêm. Vào những ngày này, giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu dường như tồn tại một khoảng cách. Không phải cô không muốn hy sinh vì anh, cũng không phải cô và anh cãi nhau. Nhưng mỗi tối anh về nhà với bộ dạng mệt mỏi mà vẫn dịu dàng ôm cô vào lòng khiến cô vừa xót xa vừa buồn bã. Anh dường như muốn nói với cô điều gì đó nhưng lại không thể mở miệng, còn cô

cũng chỉ có thể im lặng. Có lẽ đây là lần đầu tiên hai người như có “chiến tranh lạnh” kể từ khi họ xác định chuyện tình cảm. Thật ra cũng không hẳn là “chiến tranh lạnh”, mà là do hiện thực phũ phàng khiến Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu không thể trái lòng cùng nhau.

Vào lúc nửa đêm, ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện bỗng nghĩ thầm, rốt cuộc tình yêu là gì? Năm mươi bảy tuổi, cô cảm thấy tình yêu là sự sống. Mỗi tình đầu cuồng nhiệt đẹp để khiến cô mất đi lý trí. Lúc đó, cô một nữ sinh thông minh nhất, đạt thành tích học tập tốt nhất bị Trần Bắc Nghiêu đón trong con ngõ nhỏ, anh ôm

vào lòng và đặt lên môi nụ hôn mãnh liệt, cô không thể ngờ chỉ vì sự rung động đầu đời đó, cô phải trả một cái giá đắt. Sau đó, Mộ Thiện cho rằng tình yêu là phải nghĩ cho bản thân trước. Cô nghĩ mình có thể làm chủ bản thân, chỉ cần rời xa Trần Bắc Nghiêu, rời khỏi người đàn ông dính đến xã hội đen đó, cô vẫn là cô, tình yêu sẽ tươi đẹp như thuở ban đầu. Nhưng cô đã đánh giá cao nghị lực của bản thân, đồng thời đánh giá thấp khát khao của Trần Bắc Nghiêu đối với cô. Sau khi cùng anh vào sinh ra tử, cô cũng hiểu ra, mỗi cuộc tình đều tồn tại hai mặt được và mất. Cô có thể nhận ra sự thay đổi của anh, cũng không thể điều khiển được sự thay đổi của mình. Dường như cô càng

hiếu anh hơn, thông cảm vì bất đắc dĩ nên anh mới phạm pháp, hiểu vì sao anh lạnh lùng vô tình. Mộ Thiện mãi mãi không đồng ý những việc anh làm, dù cô không cam lòng, dù quá khứ trở thành vết sẹo trong lòng cô, nhưng cô chỉ có thể nghe theo tiếng gọi của con tim, cô muốn ở bên cạnh anh. Bây giờ, lẽ nào tình yêu là vì anh chấp nhận từ bỏ cuộc sống của cô? Nếu cô nhẫn tâm từ bỏ bố mẹ, từ bỏ lý tưởng, thậm chí từ bỏ cả tên tuổi, liệu cô có còn là Mộ Thiện không? Mộ Thiện không tìm ra câu trả lời, cô chỉ biết làm theo vô thức. Điều này khiến cô đêm đêm mất ngủ, khiến cô từng bước cùng anh tiến vào lộ trình anh đã vạch sẵn trong sự đau khổ và sự cắn rứt của lương

tâm.

Một ngày đầu tháng Sáu, Mộ Thiên đi thử váy cưới. Hôm nay Trần Bắc Nghiêu bận họp cả ngày, không thể đi cùng cô. Một phần do anh thật sự bận rộn, nhưng quan trọng hơn là đám cưới chỉ là một màn kịch, trong lòng anh vẫn rất áy náy nên anh không muốn nhìn thấy cô mặc áo cưới. Anh định để dành sau khi ra nước ngoài, anh sẽ ngắm cô khi cô trở thành cô dâu thật sự, dù đám cưới tổ chức trên một hòn đảo xa lạ nào đó, tại một nhà thờ heo hút nào đó, dù lúc đó chỉ có anh và cô. Mộ Thiên cũng không muốn Trần Bắc Nghiêu đi cùng. Những ngày này, cô chỉ muốn yên tĩnh một mình. Đến cửa hàng

áo cưới, người trợ lý đi theo Mộ Thiện nhanh chóng cùng giám đốc cửa hàng chọn vài bộ váy cưới lộng lẫy nhất cầm đến trước mặt cô. Nhìn thấy những bộ váy cưới màu trắng tinh khiết, tâm trạng Mộ Thiện tốt hơn một chút, cô muốn vào phòng thử đồ ngay lập tức. Thế nhưng giám đốc cửa hàng treo váy cưới lên giá, rồi tự vỗ tay lên trán: “Bà Trần ngồi chờ một lúc, vừa rồi tôi quên mất không rót nước mời.”

Mộ Thiện xua tay nói không cần, giám đốc cương quyết đi ra ngoài, tiện thể khép cửa lại. Cô đứng một chỗ, cô đưa tay vuốt nhẹ áo cưới treo trên giá, trong lòng hơi buồn bã. Phòng thử đồ rộng hơn

ba mươi mét vuông, xung quanh treo đầy áo cưới, phía trước còn có mấy cái gương rất lớn, trên trần là đèn chùm màu vàng mát mắt dễ chịu. Mộ Thiện đang trầm tư suy nghĩ, thì đằng sau có tiếng cửa mở. Mộ Thiện tưởng người giám đốc quay lại, cô nói mà không ngoảnh đầu: “Tôi nên thử bộ nào trước?”

Người ở phía sau dừng bước, giọng một người đàn ông vang lên: “Chị dâu.”

Mộ Thiện cứng đờ người, cô liền quay lại, bắt gặp Lý Thành đứng phía sau cô. Gương mặt anh ta rất bình thản, không để lộ bất cứ sắc thái biểu cảm nào. Tim Mộ Thiện run nhẹ, chắc anh ta

biết hôm nay cô sẽ thử áo cưới ở nơi này nên đã sắp xếp dâu vào đây. Giám đốc vừa rồi có khi đóng giả, là người của anh ta.

Mộ Thiện cố tỏ ra bình tĩnh, mặt cô không biến sắc: “Có chuyện sao? Xin lỗi, tôi phải thử áo cưới, mời anh đi ra ngoài.”

Lý Thành mỉm cười ngồi xuống ghế sa-lông: “Chị dâu, tôi đến tìm chị.”

Mộ Thiện nói thẳng: “Anh cũng biết từ trước đến nay tôi không nhúng tay vào bất cứ công việc nào của Trần Bắc Nghiêu. Có việc gì anh hãy đi tìm anh

ấy.” Tuy không biết mục đích Lý Thành đến tìm cô hôm nay nhưng cô hơi khinh thường anh ta, lẽ nào anh ta muốn ra tay với phụ nữ?

Lý Thành coi như không thấy thái độ từ chối gay gắt của Mộ Thiện, anh từ tốn nói: “Chị dâu, tôi biết chị rất quan tâm đến lão đại nên mới tìm đến chị. Một ngày trước, tôi đã đi gặp lão đại, tôi nói với anh ấy...”

“Chuyện đó tôi biết rồi.” Mộ Thiện lạnh lùng cắt ngang: “Anh bắt chồng tôi ngồi tù mười năm. Sau đám cưới, chồng tôi sẽ trở thành tội phạm, anh còn muốn nói điều gì với tôi? Lý Thành, anh làm

rất đúng, anh ấy ngồi tù tôi càng yên lòng hơn, sau này tôi không cần suốt ngày nơm nớp lo sợ. Nhưng bản thân anh lẽ nào không có lỗi với anh ấy? Chắc anh cũng biết, anh ấy không dính đến ma túy, không hại người lương thiện, anh ấy tốt hơn bất cứ ai. Anh bắt Trần Bắc Nghiêu, rồi sẽ có kẻ nhanh chóng thay thế vị trí ấy, chỉ e là tôi tệ hơn thôi.”

Sau khi tuân một tràng dài, Mộ Thiện giật mình. Dù những lời này chỉ nhằm mục đích che mắt Lý Thành, nhưng cô phát hiện ra trong lòng rất vui vẻ. Cô thầm nghĩ, hóa ra cô cũng ích kỷ không muốn Trần Bắc Nghiêu ngồi tù, cô bắt đầu hiểu anh, cảm thấy anh tốt hơn bất cứ

ai. Lý Thành im lặng trong giây lát rồi lên tiếng: “Chị dâu, hôm nay tôi đến đây quả thực là muốn chị làm công tác tư tưởng giúp chúng tôi. Trần Bắc Nghiêu nhận lời suy nghĩ vài ngày, nhưng anh ta mãi vẫn chưa có câu trả lời chính thức với chúng tôi. Tôi biết chị là người chính trực, tôi hy vọng chị có thể nhìn xa trông rộng khuyên nhủ anh ta. Làm theo đề nghị của tôi, anh ta có thể lập công với quốc gia, đây là điều tốt nhất cho vợ chồng và con cái của anh chị. Tôi mong anh ta đừng vì lợi ích trước mắt... tính kế khác. Chống đối công an là một việc làm không sáng suốt.”

Mộ Thiện giật mình khi nghe Lý

Thành nói vậy. Cô không rõ Lý Thành đã phát hiện Trần Bắc Nghiêu chuẩn bị bỏ trốn hay chỉ đơn giản muốn cô làm công tác tư tưởng cho anh. Cô có thể đoán được tại sao Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa chịu nhận lời Lý Thành, nếu nhận lời nhanh quá sẽ thành giả tạo. Anh nhất định trì hoãn vài ngày, đến gần lúc tổ chức đám cưới, anh mới cho Lý Thành biết anh đồng ý hợp tác. Sau đó nhân lúc Lý Thành lơ là cảnh giác, anh sẽ dùng kế “ve sầu thoát xác”. Phản ứng của cô vừa rồi chắc là đúng đắn. Một người phụ nữ dù chính trực đến mấy cũng khó có thể bình tĩnh khi chồng mình sắp phải ngồi tù. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện thở dài: “Lý Thành, anh đừng nói nữa, anh mau đi đi.”

Thấy sắc mặt cô có vẻ khó chịu, Lý Thành không tiếp tục khuyên nhủ. Anh ta đứng dậy, khi đi gần đến cửa, anh ta đột ngột dừng lại và quay người nhìn Mộ Thiện: “Chị dâu, có một chuyện chắc chị vẫn chưa biết.” Nhìn thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Lý Thành, Mộ Thiện bỗng dưng có dự cảm chẳng lành. Lý Thành im lặng vài giây rồi tiếp tục nói: “Mùa hè năm ngoái, chị bị mấy tên côn đồ bắt giữ, ép chị nói ra hung thủ vụ Dung Thái. Chị bị ngược đãi, suýt nữa còn bị cưỡng bức. Chị có biết ai đứng sau sắp xếp không?”

Mộ Thiện giật mình: “Là ai?” Trước đó cô tưởng là Ôn Tệ Trân, cho nên khi ông ta bị Trần Bắc Nghiêu khiến cho nhà

tan cửa nát, thì trong lòng cô vui sướng dù cô thấy việc làm đó không nên. Bây giờ nghe giọng điệu của Lý Thành, hình như còn có nội tình khác. Lý Thành nhìn Mộ Thiện chăm chú, ánh mắt anh ta rất khó hiểu.

“Là lão đại.” Cuối cùng Lý Thành cũng trả lời.

Đầu óc Mộ Thiện như nổ tung, đúng nửa phút sau cô mới nhận thức ra vị lão đại mà Lý Thành nhắc đến chính là Trần Bắc Nghiêu. Nhưng đầu cô vẫn cứ ong ong, tại sao lại là anh, tại sao là anh cơ chứ? Đó là ký ức nhục nhã nhất, là một trong những sự việc đau khổ nhất cô từng

trải qua. Mộ Thiện không bao giờ muốn nhớ đến, muốn nhắc lại sự cố đó. Vậy mà Lý Thành vừa nói cho cô biết một sự thật không thể tưởng tượng ra, tất cả do Trần Bắc Nghiêu sắp xếp. Không, không thể nào! Mộ Thiện nhướn mắt nhìn Lý Thành. Nhìn thấy cơn sốc của cô, khóe mắt Lý Thành hiện lên tia thương cảm, nhưng anh ta vẫn tiếp tục mở miệng: “Chị dâu, tôi nói với chị điều này với mục đích hy vọng chị khuyên nhủ lão đại hợp tác với công an, đừng có suy tính khác. Chị cũng không nên vì anh ta đánh cược cả cuộc đời mình.” Nói xong, Lý Thành lập tức quay người đi mất. Mộ Thiện muốn cười phá lên nhưng không thể nào, đây là âm mưu của Lý Thành,

anh ta muốn cô nẩy sinh lòng oán hận Trần Bắc Nghiêu, muốn cô không trốn đi cùng Trần Bắc Nghiêu. Lý Thành biết cô là người vô cùng quan trọng với Trần Bắc Nghiêu, nếu cô không chịu đi, Trần Bắc Nghiêu chắc chắn cũng không bỏ trốn. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện thấy an lòng hơn. Đúng lúc này cửa phòng thử đồ mở ra, giám đốc cửa hàng bê khay trà đi vào, và bình thản nói với Mộ Thiện: “Bà Trần, chúng ta bắt đầu thử áo cưới đi!” Mộ Thiện dờ dẩn nhìn chiếc váy cưới trong tay. Cô nghĩ, những bộ váy cưới này rất đẹp, nhưng đáng tiếc chỉ là màn kịch. Anh yêu cô như vậy, tình yêu của anh không thể nào là giả, sao anh có thể làm chuyện đó? Mộ Thiện đứng dậy, đi

khỏi hàng áo cưới. Cô cứ thế bước đi, tầm mắt của cô lúc này chỉ còn lại một màu trắng lóa, tất cả trở thành một mờ mờ mịt. Mộ Thiện thần thờ đi xuống tầng một của tòa nhà, người trợ lý và vệ sĩ lặng lẽ đi theo sau. Mộ Thiện không để ý đến họ, cảnh tượng ngày hôm đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Cô nhớ đến ánh mắt dâm dăng của tên mập, nhớ đến nụ cười khả ố của mấy gã đàn ông, nhớ đến chuyện cô bị bọn chúng đồ chất gây ảo giác, dù đau đớn và căm hận cùng cực nhưng cô vẫn quyết không khai ra tên Trần Bắc Nghiêu. Sao có thể là Trần Bắc Nghiêu bày trò? Rõ ràng sau khi cứu cô, gương mặt anh đầy vẻ đau xót và đăm đui. Sao anh có thể đứng ở một góc tối

nào đó trong sở cảnh sát, khoanh tay nhìn cô bị hành hạ? Ra khỏi tòa nhà, ánh nắng gắt khiến Mộ Thiện chói mắt, nhưng người cô rất lạnh, cô ôm chặt hai vai, lao đảo đi về phía xe ô tô. Mười đầu ngón tay cô bấm vào bờ vai, cảm giác lạnh lẽo khiến Mộ Thiện chợt nhớ đến ngày hôm đó. Đó là cảm giác khi Trần Bắc Nghiêu vượt ve cơ thể cô. Bàn tay anh giá lạnh, thô ráp, kiên định và kìm nén. Cảm giác đó rất quen thuộc, quen thuộc đến mức cô nhắm mắt cũng có thể nhận ra được. Mộ Thiện ngồi vào ô tô, gương mặt cô phủ một màn sương lạnh lẽo. Chiếc xe lăn bánh, cô thấy cổ họng khô rát. Cô biết Lý Thành không nói dối, đúng là anh, là Trần Bắc Nghiêu. Lý Thành

không việc gì phải nói dối cô. Hơn nữa bây giờ cô biết rõ hơn ai hết, anh chính là kẻ chủ mưu. Bởi vì bàn tay vuốt ve người cô trong đêm tối ở nhà kho, khiến cô không thể phân biệt được xúc cảm đó? Cả đời này, chỉ có một người đàn ông duy nhất là anh đã từng vuốt ve cô như vậy, giống trong mơ, giống hết thực vậy. Lúc đó cô không nhận ra, có lẽ là vì từ trong tiềm thức của cô, cô không muốn đối mặt với sự thật này. Việc Mộ Thiện đột ngột rời khỏi hàng áo cưới khiến mấy người vệ sĩ lo lắng. Cô nhanh chóng nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, vẫn là giọng nói đầy quan tâm của anh: “Bà xã, xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có chuyện gì.” Mộ Thiện cảm thấy giọng nói của mình có phần lạnh lùng.

Trần Bắc Nghiêu nhận ra điều bất thường, anh nói: “Em đang ở đâu? Một tiếng nữa anh họp xong, anh sẽ đi đón em.”

Tim Mộ Thiện nhói đau, cô bỗng thấy người đàn ông ở đầu dây bên kia trở nên xa lạ. Cô hít một hơi sâu, chậm rãi nói: “Không cần đâu, em hơi nhớ nhà, em muốn về thăm bố mẹ. Anh không cần về cùng, em muốn ở nhà với bố mẹ hai ngày. Anh đừng lo lắng, cứ làm việc của anh đi, hai ngày sau em sẽ tự quay về

thành phố Lâm, được không anh?”

“... Được.”

Thực tế cho thấy, về quê là một ý kiến hay. Khi xe chạy lên đường cao tốc, đầu óc Mộ Thiện cũng dần dần bình tĩnh. Cô tự nhủ với mình, không cần trách anh. Tình yêu của anh không thể nào là giả dối, chỉ vì bất đắc dĩ anh mới phải làm vậy. Không khó suy đoán, có hai nguyên nhân khiến Trần Bắc Nghiêu sắp xếp vụ đó. Thứ nhất anh muốn thử thách cô. Lúc bấy giờ có tin đồn cô là bạn gái của Đinh Hành, lại là nhân chứng duy nhất có mặt ở hiện trường vụ Dung Thái nhưng được anh thả về. Anh mất nhiều năm để giảng

bầy cha con Đình Hành, vì sự vụ đó liên quan đến rất nhiều người. Anh sắp xếp người tra hỏi cô, có lẽ vì muốn thử thách cô. Anh là một lão đại, cần đảm bảo với các đàn em như Châu Á Trạch, Lý Thành, Lưu Minh Dương... rằng cô không bán đứng anh. Thứ hai là gây áp lực với cô. Chẳng phải anh luôn dùng thủ đoạn với cô hay sao? Anh có thể ra tay với bố mẹ cô thì cũng có thể ra tay với cô, mục đích đẩy cô vào bước đường cùng không còn chỗ dựa để cô tự nguyện lao vào vòng tay anh. Nhưng sau vụ đó, cô vẫn ngang bướng từ chối anh, vì vậy sau này anh mới dùng thủ đoạn ép buộc cô phải ở bên cạnh anh. Mộ Thiện cố gắng thuyết phục mình, bất kể vì nguyên nhân nào

cũng đều xuất phát từ tình yêu Trần Bắc Nghiêu dành cho cô. Hơn nữa bây giờ anh đã thay đổi hoàn toàn, anh không còn lừa dối, che giấu hay cưỡng ép cô làm bất cứ điều gì. Đối với Mộ Thiện, ký ức đó rất đau đớn. Bây giờ nghĩ lại cô vẫn thấy khiếp sợ nhưng cũng không thể tưởng tượng nổi, anh đã phải nhẫn nhịn đến mức nào. Đầu óc Mộ Thiện hỗn loạn, cô nhắm mắt tựa vào thành ghế phía sau. Vừa rồi nói muốn về nhà, hoàn toàn là phản ứng vô thức. Bởi vì trực giác mách bảo cô rằng nếu Trần Bắc Nghiêu làm gì có lỗi với cô, cô vẫn còn nhà để về. Nhưng nếu theo anh ra nước ngoài, cô sẽ không thể trở về nhà được nữa. Lúc xe dừng ở trước nhà bố mẹ, Mộ

Thiện lại ngập ngừng do dự. Nghĩ đến chuyện vài ngày sau, bố mẹ nhận được tin con gái và con rể chết trong vụ tai nạn ô tô, cô nhất thời không dám đi gặp họ. Ngơ ngẩn một lúc, Mộ Thiện rút điện thoại gọi cho bà Mộ. Đầu bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của bà: “Thiện Thiện? Sao hôm nay tự nhiên con lại gọi điện về nhà? Đám cưới chuẩn bị đến đâu rồi? Mẹ không ở nhà, mẹ đang ở nhà cô con. Mọi người đang bàn tính chuyện lo đám cưới của con ở huyện Thần. Chiều nay con về nhà? Tiểu Trần không đi cùng con à? Được, bố con giờ này cũng không ở nhà, mấy giờ con đến nơi? Khi nào về, mẹ sẽ nấu mấy món con thích.”

Cúp điện thoại, Mộ Thiện ngược lên nhìn cửa sổ nhà cô. Nhà cô là căn hộ tập thể có từ thập niên 90, bên ngoài tương đối cũ. Nhưng ngôi nhà này và từng cái cây ngọn cỏ trong khu tập thể đều vô cùng quen thuộc với cô, cô nhắm mắt là có thể mừng tượng ra hình ảnh của chúng. Mộ Thiện thầm nghĩ, cô sẽ nhìn kỹ hơn, sau này dù muốn cũng không bao giờ thấy được nữa. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện càng không muốn lên nhà. Cô chỉ sợ sẽ không cầm được nước mắt khi đứng trong ngôi nhà thân thương vắng lặng.

“Các anh về trước đi.” Mộ Thiện xuống xe nói với vệ sĩ: “Tôi lên nhà đây,

tôi sẽ không đi đâu, khu tập thể rất an toàn. Ngày mai các anh đến đây đón tôi.”

Mộ Thiện đi lên tầng hai vẫn thấy xe ô tô đậu ở đó, có lẽ do Trần Bắc Nghiêu ra lệnh họ không được rời cô nửa bước. Mộ Thiện ngó nghiêng rồi quay người xuống dưới tầng một. Đằng sau cầu thang có một cánh cửa nhỏ thông ra cửa sau ở dưới tầng hầm. Mộ Thiện theo lối đó đi ra ngoài. Cô đi bộ trên con phố nhỏ hồi lâu. Ở đây hoàn toàn khác thành phố Lâm, không khí trong lành, nhịp điệu cuộc sống chậm rãi. Mộ Thiện cứ thế đi bộ hơn một tiếng. Khi cô dừng bước, mới phát hiện cô đã đi tới ngôi chùa nhỏ mà Diệp Vi Nông dẫn đến lần trước. Con

người luôn cần một niềm tin. Mộ Thiện nghĩ như vậy khi nhìn ngôi chùa vắng lặng. Trong chùa cũng không có người, chỉ có vị hòa thượng hôm trước gặp. Ông ta mặc áo cà sa màu xám, tay xắn lên cao, ông ta đứng dưới giếng trời, hai tay chống hông ngẩng nhìn bầu trời. Thấy Mộ Thiện đi vào, vị hòa thượng vẫn bình thản như không, ông ta động đậy hai cánh tay. Lúc này Mộ Thiện mới biết ông ấy đang tập thể dục. Mộ Thiện đi qua lối nhỏ treo đầy quần áo vào bên trong điện thờ. Nửa phút sau, một tiểu hòa thượng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi chạy đến, chăm chú nhìn Mộ Thiện. Sau đó cậu ta nói, giọng điệu cố tỏ ra già dặn: “Thí chủ muốn rút quẻ hay thắp hương?”

Rút quả mười đồng, hương thấp có loại mười, hai mươi và năm mươi đồng.” Khi đứng trước một cô gái xinh đẹp, hai má cậu tiểu hòa thượng đỏ hơi ửng đỏ. Không hiểu tại sao, trái tim hỗn loạn của Mộ Thiện dần bình tĩnh trở lại. Cô từ từ quỳ xuống đệm cỏi, ngẩng đầu nhìn hai bức tượng Phật ở trên cao, khóe mắt cô đột nhiên ướt đẫm. Từ trước đến nay cô không bao giờ quan tâm đến đạo Phật, và đây là lần đầu tiên cô muốn khóc trước bức tượng màu vàng cũ kỹ mà tôn nghiêm này. Mộ Thiện chắp hai tay trước ngực, đứng im lúc lâu và chỉ muốn quỳ mãi không phải đứng dậy. Tiểu hòa thượng lặng lẽ đi ra. Vị hòa thượng kia tập thể dục xong đưa mắt nhìn cô rồi lại đi ra

sân chùa. Nơi đó có một người đàn ông không biết đã đến từ bao giờ. Mộ Thiện quỳ bao lâu, anh đứng đợi bấy lâu. Hòa thượng không lên tiếng, quay người đi vào trong chùa. Mộ Thiện cảm thấy bốn bề yên tĩnh vô cùng, trái tim cô cũng bình yên không thể tả. Cô không hề hay biết, Trần Bắc Nghiêu đứng sau lưng cô một lúc lâu.

Sau khi nhận được điện thoại của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu lập tức ngừng cuộc họp và lái xe đến huyện Thần. Tới nhà Mộ Thiện, anh bắt gặp đám vệ sĩ đang rất lo lắng. Anh lên lầu gõ cửa, trong nhà không có người, điện thoại cô tắt máy. Anh không biết cô đi đâu. Trần

Bắc Nghiêu quay về ô tô hút thuốc lá một lúc, anh vẫy tay ra hiệu đám vệ sĩ đi trước. Không phải anh không nhận ra sự chịu đựng của cô trong mấy ngày qua, anh biết cô có áp lực lớn. Hôm nay, áp lực đó bộc phát, khiến cô không chịu đựng nổi, nên mới muốn về nhà. Nghĩ đến đây, Trần Bắc Nghiêu hiểu rằng để Mộ Thiện yên tĩnh một mình sẽ tốt hơn. Thế nhưng không nhìn thấy cô, trong lòng anh rất bất an. Tuy nơi này chỉ là huyện nhỏ nhưng trên đường có rất nhiều ngõ ngách và hẻm. Trần Bắc Nghiêu đã lái xe một lúc mà vẫn không thấy bóng dáng Mộ Thiện đâu. Trong lúc lái xe loanh quanh, Trần Bắc Nghiêu chợt đi qua ngôi chùa lần trước anh tìm thấy cô cùng Diệp

Vi Nông đến đây. Lần ấy về, cô còn ca thán ngôi chùa này chẳng có gì thú vị, anh tưởng cô sẽ không bao giờ đến đây lần thứ hai. Anh cũng không biết tại sao anh lại tới nơi này. Có lẽ ngôi chùa là nơi cô giải tỏa khúc mắc trong lòng, lần đầu tiên nở nụ cười khoan dung với anh, vì vậy anh mới đi theo sự mách bảo trong tiềm thức. Nhưng khi vừa bước qua cánh cổng lớn, anh liền nhìn thấy một thân hình nhỏ bé đang quỳ trước bức tượng Phật màu vàng trong đại điện. Thân hình với đường nét quen thuộc đến mức Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt cũng có thể mừng tượng ra. Anh vui mừng vô hạn, đang định tiến lên, anh liền nhìn thấy Mộ Thiện cúi người, vái lạy trước tượng

Phật. Trần Bắc Nghiêu ngẩn ngơ. Anh chưa từng chứng kiến bộ dạng này của Mộ Thiện. Ánh nắng rọi xuống từ giếng trời ở sau lưng cô, khiến đại diện càng thêm phần yên tĩnh. Cô quỳ lạy trên mặt đất như trong mộng ảo. Mái tóc dài xõa xuống vai cô, từ chỗ đứng của Trần Bắc Nghiêu chỉ nhìn thấy gương mặt trắng ngần không tí vết của cô. Con người cô lúc này tỏa ra vẻ kiên định thần thánh mà người khác không thể xâm phạm. Mộ Thiện chấp tay trước ngực, cúi xuống, hạ thấp người, khấu đầu, rồi lại ngẩng đầu. Cô im lặng ngược nhìn tượng Phật, không biết cô đang nghĩ gì. Một lát sau cô lại cúi xuống, hạ thấp người, khấu đầu... Đây chỉ là một ngôi chùa nhỏ không danh

tiếng, cô lại là người phụ nữ quyền lực không tin Phật pháp. Vậy mà tại một nơi cách xa thế tục này, Trần Bắc Nghiêu suýt không thể tin vào mắt mình, cô như bị trúng tà, khẩu đầu bái lạy hết lần này đến lần khác với dáng vẻ thành kính và tin tưởng vô cùng. Cô đang cầu Phật tổ điều gì? Nguyên nhân nào khiến tâm trạng cô hỗn loạn, khiến cô im lặng như vậy? Chỉ có một lời giải thích. Trần Bắc Nghiêu cười khổ, mắt vẫn không rời khỏi thân hình mảnh mai ở trước mặt. Anh cảm thấy có muôn vàn lưỡi dao nhẹ nhàng cứa vào tim anh. Trần Bắc Nghiêu đứng thêm một lúc nữa rồi quay người lặng lẽ rời khỏi ngôi chùa. Anh lái xe đi một vòng quanh bờ đê bên con sông nhỏ

rồi đến thẳng tới công viên Bắc Thiện. Bây giờ là mùa hè, công viên rất đông người. Thậm chí có gia đình mang cả con cái đến công viên vui chơi, ai cũng hạnh phúc viên mãn. Trần Bắc Nghiêu đi đến ngôi nhà nhỏ màu trắng của anh và Mộ Thiện. Nơi này rất yên tĩnh, khác hẳn không khí ồn ào ở bên ngoài. Anh mở cửa vào nhà, lên ban công ở phòng ngủ chính. Anh ngồi xuống chiếc ghế tựa, mắt dõi về hồ nước màu xanh. Anh ngồi ở đó suốt buổi chiều. Khi trời chạng vạng, Trần Bắc Nghiêu gọi điện cho Mộ Thiện. Đầu bên kia hơi ồn ào, giọng điệu của Mộ Thiện vui vẻ khác thường: “Ông xã, anh đang ở đâu?” Hóa ra chỉ cần nghe giọng nói của cô, trái tim anh cũng đủ

say đắm.

“Anh đến huyện Thần rồi.” Trần Bắc Nghiêu dịu dàng nói.

“Anh về rồi à? Đến đâu rồi? Bố mẹ làm rất nhiều món ngon, anh có lộc ăn rồi nhé.” Mộ Thiện cười lớn, tiếng bà Mộ thấp thoáng vọng đến: “Tiểu Trần cũng đến à? Thế thì phải chuẩn bị thêm món rồi.”

“Anh sẽ đến ngay!” Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, vội vã xuống lầu, lên xe, khởi động máy, và phóng như bay.

Khi Trần Bắc Nghiêu lái xe đến khu chung cư, Mộ Thiện đã đứng dưới cổng đợi anh. Cô mặc áo phông rộng thùng thình, trông rất thoải mái. Trần Bắc Nghiêu xuống xe đi về phía cô. Mộ Thiện khoác tay anh một cách tự nhiên, cô ngẩng đầu nhìn anh, khước mắt cong lên: “Làm anh bỏ cả công việc về đây, em xin lỗi.” Nhìn vào mắt Mộ Thiện, anh biết cô đã chính thức hạ quyết tâm, cùng anh phiêu bạt nơi chân trời góc bể. Có lẽ cô đã bỏ hết tâm trạng không cam lòng và tủi thân ở lại ngôi chùa, bây giờ chỉ còn lại Mộ Thiện, người phụ nữ vì anh mà từ bỏ tất cả. Tim Trần Bắc Nghiêu nhói đau, anh đột nhiên dừng bước, kéo Mộ Thiện vào lòng và ôm chặt, chặt đến

mức cô không thở nổi. Cái ôm bất thành
linh của Trần Bắc Nghiêu khiến Mộ
Thiện cứng đờ người. Một lát sau, anh
ôm eo cô đi lên cầu thang. Mộ Thiện tuy
vẫn tươi cười nhưng cô nhất thời không
biết nói gì. Trần Bắc Nghiêu có tâm sự,
anh không phát hiện ra sự im lặng của
Mộ Thiện mà chỉ dụi dãi hỏi cô: “Ban
ngày em làm sao vậy?”

Lúc này hai người đã đến cửa nhà,
Mộ Thiện cười cười, giơ cao tay vỗ lên
đầu anh: “Không có gì, em tha thứ cho
anh rồi.” Nói xong, cô đẩy cửa đi thẳng
vào nhà. Trần Bắc Nghiêu dõi theo bóng
lưng cô, anh hơi ngạc nhiên rồi cũng theo
cô vào nhà. Ngày hôm nay bà Mộ chuẩn

bị rất nhiều món ngon, toàn những món Mộ Thiện thích. Suốt buổi ăn, mặt mày Mộ Thiện rạng rỡ, khác hẳn lúc sáng. Khoảng một tiếng sau, Mộ Thiện và mẹ cô đều đã no, Trần Bắc Nghiêu và ông Mộ tiếp tục uống rượu. Con rể tương lai là người nhà không cần câu nệ quá, ăn xong bà Mộ liền xuống sân hóng gió, Mộ Thiện đi cùng bà. Trong phòng chỉ còn lại ông Mộ và Trần Bắc Nghiêu. Bình thường, Trần Bắc Nghiêu là người nói nhiều hơn, anh cùng ông Mộ uống đến nửa tỉnh nửa say mới thôi. Nhưng hôm nay anh hầu như im lặng, ông Mộ cũng không phải là người nhiều lời. Vì vậy hơn một nửa buổi ăn, hai người chỉ chạm ly rồi uống cạn.

Một lúc sau, ông Mộ mỉm cười: “Tửu phẩm như nhân phẩm. Tiểu Trần, cháu là người hiền hậu.”

Sống trên đời bao nhiêu năm, lần đầu tiên có người khen anh hiền hậu, Trần Bắc Nghiêu ngây người, sau đó anh cười: “Uống rượu với chú, cháu đâu dám không thật thà.”

Ông Mộ nhìn anh thở dài: “Con gái chú điểm nào cũng tốt, mọi người đều ngưỡng mộ chú. Nhưng tính cách của con bé hơi bướng bỉnh. Tiểu Trần, cháu là người tốt, hai đứa đã đăng ký kết hôn rồi, những lời này chú không nên nói, cháu còn ít tuổi nhưng dù sao cũng cũng

chắc trưởng thành nên hãy nhường nhịn con bé.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Xin chú cứ yên tâm ạ.”

Ông Mộ nói từ tốn: “Cháu cũng thấy đây, mẹ Mộ Thiện cũng rất bướng bỉnh. Bao nhiêu năm qua, chú đều nhường bà ấy. Đàn ông cần như vậy, cháu đừng nghĩ Mộ Thiện giỏi giang sắc sảo, kỳ thực nó rất dễ tính giống chú.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy rất tốt ạ.”

Hai người lại uống thêm mười chén, ông Mộ bắt đầu ngất ngư, gương mặt càng vui vẻ thoải mái hơn lúc bình thường. Hai người ăn xong, ông Mộ nói: “Sau này không cần phải thường xuyên về nhà thăm bố mẹ, thanh niên nên lấy sự nghiệp làm trọng.” Nói xong ông lão đảo đứng dậy, Trần Bắc Nghiêu giơ tay đỡ ông. Ông xua tay ý nói không cần, rồi tự đi vào phòng nghỉ ngơi. Trần Bắc Nghiêu một mình ngồi ghé sofa, những ngón tay đan vào nhau, trầm tư suy nghĩ. Một lúc sau, mẹ con Mộ Thiện quay về. Khóe miệng Mộ Thiện nở nụ cười, bà Mộ thể hiện rõ thái độ vui mừng hơn hờ. Mộ Thiện sắp lấy chồng, hàng xóm láng giềng chắc chắn ngưỡng mộ vì bà đã

kiếm được chàng rể quý. Mộ Thiện đi chuẩn bị nước tắm cho Trần Bắc Nghiêu rồi giúp mẹ cô dọn dẹp bát đĩa. Trần Bắc Nghiêu tắm xong, về phòng ngồi một lúc lâu, gần mười một giờ, Mộ Thiện mới đi vào phòng, viên mắt cô đỏ hoe.

Trần Bắc Nghiêu kéo cô vào lòng: “Sao vậy em?”

Mộ Thiện liền mỉm cười: “Em không nữa.” Cô thẳng thắn thể hiện tâm trạng khiến Trần Bắc Nghiêu thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng anh vô cùng áy náy, anh hỏi: “Em và mẹ vừa nói chuyện gì thế?”

Ngay lúc đó, Mộ Thiện im lặng. Vừa rồi bà Mộ hỏi bao giờ có kế hoạch sinh con, bà nói muốn sớm bế cháu ngoại. Bà Mộ bảo bố mẹ Trần Bắc Nghiêu chết sớm, đến lúc hai người có con bà sẽ tới thành phố Lâm trông cháu. Mộ Thiện nói có thể thuê người giúp việc, vì trông trẻ rất vất vả. Mẹ cô nghiêm giọng, người giúp việc làm sao yên tâm bằng bà. Trò chuyện một lúc, lần đầu tiên bà khen tướng mạo Trần Bắc Nghiêu không tồi, con của cô và anh chắc chắn sẽ rất xinh xắn, đáng yêu, đến lúc đó hàng xóm láng giềng tha hồ ngưỡng mộ.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện hỏi thăm dò: “Bắc Nghiêu, sau này chúng ta không thể

quay về, liệu có thể cho con về sống với ông bà vài năm không?”

Trần Bắc Nghiêu ngồi thẳng người, anh im lặng vài giây rồi hỏi lại: “Em có nhớ xa con không?”

Dù sao Mộ Thiện vẫn chưa có con nên cô không thể cảm nhận được nỗi buồn xa con cái. Cô chỉ nghĩ chắc là sẽ rất buồn nhưng cố gắng cũng sẽ qua. Cô gật đầu: “Nữ... Nếu không bố mẹ...”

Mộ Thiện chưa kịp nói hết câu, Trần Bắc Nghiêu cắt ngang: “Được.” Vài giây sau anh nói tiếp: “Đợi vài năm sau sóng gió qua đi, chúng ta có thể đón bố mẹ em

ra nước ngoài, hoặc mình em trở về.”

Tuy lý trí của Mộ Thiên nói rằng điều này không thỏa đáng nhưng vì quá trông mong nên cô không nghĩ ngợi sâu hơn. Cô tỏ ra mừng rỡ vì câu nói của anh: “Thế thì tốt quá.”

Trần Bắc Nghiêu chỉ nghĩ mà không thể nói ra là, hai người đều giả chết trong vụ nổ xe, sau này nếu con cái của họ hay một mình cô về nước, hoặc là bố mẹ cô ra nước ngoài thì sự thật sẽ bị lộ. Hậu quả không những họ gặp nguy hiểm, mà bố mẹ cô cũng bị liên lụy. Tuy nhiên vào giây phút này, Trần Bắc Nghiêu không muốn nói như tạt thêm một gáo nước lạnh

vào Mộ Thiện.

Mộ Thiện cùng Trần Bắc Nghiêu nằm xuống giường, cô thăm thì: “Anh muốn chúng ta sinh mấy đứa?”

“Một đứa.”

Anh trả lời rất dứt khoát, làm Mộ Thiện quay sang nhìn anh: “Tại sao?”

Trần Bắc Nghiêu nhìn mắt cô: “Anh sợ em đau.”

Sợ cô đau? Đến nỗi đau sinh con, anh cũng không nỡ để cô trải qua lần thứ hai?

Tâm trạng của Mộ Thiện đột nhiên tuôn trào như thác lũ. Trong giây lát, cô cảm thấy bất lực, cố gắng nhẫn nhịn nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Người bảo đám con đồ tra hỏi em ở nhà kho vào năm ngoái là anh phải không?”

Trần Bắc Nghiêu lập tức như hóa đá.

Nhìn vẻ mặt Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện biết anh đã mặc nhận. Tim cô nhói đau, nhưng thấy gương mặt anh dần trở nên đau khổ, cô thầm châm biếm bản thân: “Mộ Thiện ơi Mộ Thiện, chiều nay cậu đã quyết định quên đi vụ đó, sao bây giờ cậu còn hỏi anh ấy?”

“Không sao đâu... chuyện đã qua rồi.”
Mộ Thiện quay đi chỗ khác không nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Em biết lúc đó anh có nỗi khổ riêng, anh cần ăn nói với đám đàn em.”

Trần Bắc Nghiêu im lặng hồi lâu, rồi anh ôm cô từ đằng sau, giọng khàn khàn: “Bảo bối, anh xin lỗi.”

Mộ Thiện vui mặt xuống gối, nước mắt trào ra khóe mi.

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, anh chỉ áp mặt vào gáy cô. Một lát sau, Mộ Thiện cảm thấy sau gáy âm ẩm ướt ướt. Cô vội vàng quay lại: “Không sao đâu

mà, sau này chúng ta đừng bận tâm đến chuyện đó nữa.”

Ngày hôm sau trời vẫn chưa sáng hẳn, Mộ Thiện giật mình tỉnh giấc, bên cạnh không một bóng người. Mộ Thiện ngồi dậy, phát hiện Trần Bắc Nghiêu đang đứng ngoài ban công, trên tay anh cầm điều thuốc. Mộ Thiện trầm mặc một lúc rồi đi về phía anh và ôm anh từ đằng sau.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô thì thầm.

Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô, anh quay người ôm cô vào lòng. Ánh mắt anh xa xăm u ám, nhưng anh chỉ trả lời: “Không có gì, anh vừa nghĩ thông suốt

một số chuyện.”

Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, như muốn tìm ra điều gì đó từ gương mặt lạnh lẽo của anh. Trần Bắc Nghiêu dường như rất buồn cười trước bộ dạng lo sợ của cô, anh mỉm cười dịu dàng rồi cúi xuống hôn cô: “Em đừng nghĩ lung tung, anh yêu em.”

Khi trời sáng hửng, Mộ Thiện nói với mẹ, cô thèm ăn đặc sản quê hương, muốn bà đưa đi chợ mua nhiều. Sau đó Mộ Thiện lại lén lút rút nhiều ảnh chụp của bố mẹ trong bộ sưu tập ảnh gia đình bỏ vào túi xách. Buổi chiều Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện quay về thành phố

Lâm, ông bà Mộ vui vẻ tiễn hai người đến tận cổng khu chung cư. Nhìn bóng dáng bố mẹ mỗi lúc một xa dần qua kính sau xe, Mộ Thiện suýt nữa nói với Trần Bắc Nghiêu, cô không đi nữa. Nhưng cô chỉ có thể thầm an ủi mình, cô không mắc lỗi. Một năm sau, cô có thể lén lút trở về. Có tiền mua tiên cũng được, Trần Bắc Nghiêu chắc chắn có thể thu xếp ổn thỏa. Bởi vì hôm trước Trần Bắc Nghiêu bỏ bê công việc về huyện Thần nên khi quay lại thành phố Lâm, anh bận tới mắt tới mũi. Vài ngày sau đó, anh thường bận đến nửa đêm mới về nhà. Chớp mắt đã một tuần trôi qua. Hôm nay là thứ bảy, Trần Bắc Nghiêu không đến công ty mà cùng Mộ Thiện ngủ muộn.

Mộ Thiện hơi lạ: “Chẳng phải anh nói anh bận đến lúc chúng ta đi hay sao? Hôm nay rảnh rồi thế à?”

Lúc này, Trần Bắc Nghiêu đang áp mặt vào ngực Mộ Thiện, anh cất giọng lười biếng: “Hôm nay nghỉ một buổi ở nhà với vợ yêu”. Mộ Thiện phì cười, chuẩn bị ngồi dậy liền bị anh nắm đè xuống dưới thân.

Hai người ân ái đến trưa, Trần Bắc Nghiêu mới thả Mộ Thiện xuống giường. Trong lúc cô mặc quần áo, Trần Bắc Nghiêu không rời mắt khỏi thân thể nõn nà của cô. Dù đã là vợ chồng nhưng Mộ Thiện vẫn đỏ mặt. Trần Bắc Nghiêu dịu

dàng nói: “Thiện Thiện, hôm nay anh muốn ăn cơm do em nấu.”

Tay nghề nấu bếp của Mộ Thiện không tồi nhưng Trần Bắc Nghiêu thường đi sớm về muộn nên anh hiếm có dịp thưởng thức tài nghệ của cô. Mộ Thiện nghe anh nói vậy liền vui vẻ xuống bếp. Không ngờ một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu cũng theo cô vào bếp. Trước đây anh từng nói không bao giờ xuống bếp, hôm nay lại có hứng thú xem Mộ Thiện nấu nướng. Mộ Thiện bảo anh giúp đỡ, anh từ chối: “Quân tử tránh xa nhà bếp”, chỉ khoanh tay đứng bên cạnh theo dõi. Mỗi khi Mộ Thiện quay đầu liền bắt gặp ánh mắt say đắm và khen ngợi của anh. Cuối

cùng không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng đó, cô đuổi anh ra khỏi nhà bếp. Ăn cơm xong, Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đi dạo quanh ngôi biệt thự. Buổi chiều hai người không ra ngoài, anh ôm cô ngồi trên ghế sa-lông xem ti vi. Có lẽ lâu lắm mới được nghỉ ngơi thoải mái, buổi tối Trần Bắc Nghiêu dốc hết sức lực để Mộ Thiện lên đỉnh. Trần Bắc Nghiêu bình thường rất hiếm khi nói trong lúc ái ân, nhưng hôm nay mỗi lần được anh đưa lên đỉnh, anh đều dụ dỗ bằng giọng trầm khàn: “Gọi anh... ngoan, bà xã, gọi anh...”

“... Ông xã, ông xã...” Mộ Thiện then thúng rên khẽ, khiến Trần Bắc Nghiêu vô

cùng thỏa mãn. Sau khi một nhòai, anh vẫn ở trong cô không nhúc nhích, cả hai ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ do buổi tối hôm đó hao phí quá nhiều sức lực, Mộ Thiện ngủ một giấc dài mới tỉnh dậy. Cô vẫn chưa mở mắt, việc đầu tiên là cô quờ tay sang bên cạnh, nhưng bên cô trống không. Mộ Thiện mở mắt ngồi dậy, cô lập tức hóa đá khi nhìn rõ xung quanh. Một mình cô đang ở trong căn phòng xa lạ. Tim Mộ Thiện như nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cúi đầu, nhận thấy mình không mặc bộ váy ngủ tối qua mà là quần áo chỉnh tề. Mộ Thiện vội đứng dậy quan sát tứ phía. Căn phòng rất rộng, trang trí sang trọng, ga

trái giường trắng muốt, nhìn qua cũng có thể đoán ra đây là phòng khách sạn. Mộ Thiện cảm thấy có điều gì bất ổn. Cô lại ngó nghiêng một lúc, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, cô vô cùng kinh ngạc khi bên ngoài là biển xanh mênh mông. Mộ Thiện đẩy cửa đi ra ngoài ban công, làn gió biển mang hơi nóng thổi vào người cô. Cô ngơ ngác khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, bờ biển chạy dài, hòn đảo đẹp đẽ, những cánh thuyền buồm, vô số tòa nhà với lối kiến trúc lạ mắt. Đây là... nơi nào? Từ hôm qua Mộ Thiện đã cảm thấy Trần Bắc Nghiêu có gì đó bất thường, nỗi bất an trong lòng cô ngày một lớn, khiến cô không thể tin nổi. Mộ Thiện liền quay người chạy về phía cửa phòng.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra. Một người có thân hình cao lớn, chỉ mặc áo ba lỗ và quần đùi, nước da ngăm đen, vòm ngực trắng kiện. Gương mặt điển trai của hắn ẩn hiện nụ cười xấu xa như một con báo sẵn mồi.

Tâm!

Lúc này Mộ Thiện không hề cảm thấy khiếp sợ hắn, cô tiến lên đánh mạnh vào ngực Tâm: “Anh là đồ khốn khiếp!”

Tâm tóm cánh tay Mộ Thiện, đẩy nhẹ cô vào phòng. Hắn không tức giận, thậm chí còn nhếch miệng cười để lộ răng khểnh trắng bóng: “Mộ, cô nên làm rõ

mọi chuyện rồi hãy chờ mắ^đng. Cô tưởng tôi muốn đến đây sao?”

Mộ Thiện trừng mắt nhìn Tầm, đợi hắ^đn giải thích. Tầm đi sang một căn phòng khác, Mộ Thiện liền đi theo hắ^đn. Hóa ra đây là phòng đôi của khách sạn, trên giường vát bừa bãi mấy bộ quần áo, xem ra trước đó Tầm ngủ ở bên ngoài. Tầm ngồi xuống ghế sofa chẳ^m một điếu xì gà. Thấy Mộ Thiện không còn mở miệng mắ^đng người, hắ^đn mỉm cười nói: “Đây là Panama. Trên thế giới chắc chỉ duy nhất Trần Bắc Nghiê^u mới nghĩ ra chuyện sai một sát thủ số một như tôi đi bảo vệ một người đàn bà.” Mộ Thiện giậ^t mình kinh hãi. Tuy trước đó cô và

Tầm có quan hệ đối địch nhưng vào thời khắc này, Mộ Thiên tin lời hắn nói.

“... Panama?” Mộ Thiên run run nói.

Tầm gật đầu: “Ừ! Tôi đi làm vệ sĩ của cô, buồn cười lắm phải không? Trần Bắc Nghiêu đúng là có ý nghĩ khác người, không ngờ Tướng quân cũng nhận lời anh ta. Tôi đành phải coi đây là một chuyến du lịch.”

Mộ Thiên không bận tâm đến lời mỉa mai và than vãn của Tầm, cô chỉ cảm thấy trong lòng rất nặng nề: “Trần Bắc Nghiêu đâu rồi?”. Cô hy vọng Tầm nói cho cô biết, Trần Bắc Nghiêu có việc đi

ra ngoài, anh cũng đến Panama cùng cô.

Tầm nhìn cô và cất giọng lãnh đạm: “Bà Trần, Trần tổng quyết định hy sinh thân mình vì Tổ quốc, bà vẫn chưa biết sao?”

Hy sinh thân mình vì Tổ quốc?

Mộ Thiện choáng váng, khó khăn lắm cô mới thốt ra lời: “Ý anh là gì? Tầm, rốt cuộc anh ấy muốn làm gì?”

Tầm bật cười khẽ, hấn ngang đầu nhìn đồng hồ treo tường rồi rút điện thoại đưa cho Mộ Thiện: “Đừng nói chuyện lâu

quá.” Nói xong hắn đứng dậy đi vào nhà tắm. Trong lòng Mộ Thiên hỗn loạn vô cùng, đầu óc cô trống rỗng, nhất thời không có phản ứng. Trong lúc Mộ Thiên chờ đợi, máy di động trong tay cô bỗng rung lên, màn hình hiện số điện thoại xa lạ có đầu 0086.

Mộ Thiên lập tức bắt máy, giọng cô run run: “... A lô!”

Đầu kia điện thoại im lặng vài giây, sau đó giọng nói ấm áp của Trần Bắc Nghiêu vọng tới: “Thiên Thiên...”

Tầm mắt Mộ Thiên mờ dần, cô cố gắng định thần lại, bàn tay nắm chặt cái

điện thoại. Trước đó cô còn hy vọng Tầm bắt cóc cô đến đây, hẳn nói dối để lừa gạt cô. Nhưng bây giờ nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu từ Trung Quốc xa xôi, cô biết những lời của Tầm đều là sự thật không thể thay đổi.

Không đợi cô lên tiếng, Trần Bắc Nghiêu dịu dàng nói: “Em đừng lo, Tầm là do anh mời đến bảo vệ em, cậu ta sẽ không dám mạo phạm em.”

“Tại sao?” Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu ngập ngừng một giây: “Thiện Thiện, bây giờ ở bên cạnh anh không an toàn, em tạm thời ở lại

Panama mấy tháng đi.”

Tuy đang trong trạng thái hoảng hốt, nhưng Mộ Thiên không đến mức mất hết khả năng suy đoán. Nếu Trần Bắc Nghiêu dự định ở lại Trung Quốc vài tháng, vậy thì có một đáp án, anh sẽ không bỏ trốn, anh sợ cô không chịu ra đi nên mới “tiền trạm hậu tẩu.”

Nước mắt Mộ Thiên giàn giụa: “Anh định hợp tác với Lý Thành? Anh định đi tù? Trương Ngân Thiên là phân tử khủng bố, anh làm sao có thể đấu lại ông ta? Anh...”

“Thiện Thiện!” Trần Bắc Nghiêu cắt ngang lời cô: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều, lật đồ Trương Ngân Thiên không đến nỗi quá khó khăn như em tưởng.” Anh nói nhỏ nhẹ: “Vài tháng nữa là em có thể trở về, đến lúc đó em hãy lựa lời nói với bố mẹ.”

Giọng điệu của anh rất dịu dàng, nhưng Mộ Thiện nghe như sét đánh ngang tai.

“Còn anh thì sao?” Cô ghen ngào.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Thật ra anh rất vui vì có cơ hội cho em cuộc

sống em mong muốn.”

Ngực Mộ Thiện như bị ngàn cân đè nặng, đến mức tức thở. Cô chậm rãi nói từng từ một: “Không, em chẳng cần gì cả, em chỉ cần anh. Anh mau đi Panama, đến đây ngay cho em.”

Trần Bắc Nghiêu tiếp tục nói như thì thầm bên điện thoại: “Thiện Thiện, Trần Bắc Nghiêu đó vẫn chưa chết.”

Mộ Thiện ngớ người, không hiểu ý anh. Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: “Em nói em hy vọng yêu một người đàn ông lương thiện chính trực dù nghèo khó cũng được. Sau khi anh ra ngoài, chúng ta sẽ làm lại

từ đầu. Đến lúc đó anh không để em chịu thêm tội nhục nào, chúng ta sẽ dàng hoàng cùng nhau sống trong sạch đến cuối đời.”

Mỗi câu mỗi từ của anh đều rõ ràng, rành mạch, ôn hòa, dịu dàng. Mộ Thiện nắm chặt điện thoại, nước mắt tuôn như mưa. Hai người đều im lặng, tiếng thút thít của Mộ Thiện truyền đến đầu dây bên kia. Trần Bắc Nghiêu đột nhiên cười khẽ: “Em đừng nghĩ mọi việc tồi tệ đến thế. Anh còn chưa ra giá với điều kiện của Lý Thành. Hơn một nửa tài sản của anh đã chuyển ra nước ngoài, đủ nuôi sống em cả đời.” Mộ Thiện biết Trần Bắc Nghiêu đang an ủi cô. Cô cắn chặt

môi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Không thể rời xa anh! Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, miệng cô chợt nói ra câu đó. Ở đầu kia điện thoại, Trần Bắc Nghiêu nín thở, giọng nói của anh hình như từ một nơi nào đó rất xa xôi: “Được, chúng ta mãi mãi không chia lìa.” Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiên ngồi bất động trên ghế sofa, để mặc nước mắt chảy dài xuống gò má. Một lúc sau, Tầm từ phòng tắm đi ra ngoài, hấn lắc lắc mái tóc ướt đầm, miệng nở nụ cười giấu cợt: “Có phải sinh ly tử biệt đâu.”

Mộ Thiên trừng mắt với hấn: “Tôi muốn về nước.”

“Không được. Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ cô ở Panama.”

“Anh có thể về nước bảo vệ Trần Bắc Nghiêu.” Trần Bắc Nghiêu rõ ràng nguy hiểm hơn cô nhiều.

“Không thể.” Tầm nhếch miệng cười: “Nhiệm vụ của tôi... là bảo vệ cô.”

Mộ Thiện nhìn anh ta bằng ánh mắt tức giận.

Thời tiết ở Panama tương đối oi bức, trong khi đó thành phố Lâm đang đổ cơn mưa bão lớn nhất kể từ đầu mùa hè đến

giờ. Trần Bắc Nghiêu ngồi yên lặng trên ghế sa-lông trong ngôi biệt thự, bên ngoài sấm chớp đầy trời. Châu Á Trạch ngồi bên cạnh anh, anh ta cất giọng uể oải: “Anh mười năm, em mười lăm năm. Lý Thành tính toán rõ ràng thật đấy. Có điều đánh chết em cũng không ngồi tù.” Trần Bắc Nghiêu liếc qua anh ta, miệng mỉm cười: “Đợi mọi việc tạm ổn, tôi sẽ đưa chú đi. Chú từ Hồng Kông qua Đông Nam Á rồi bay sang Panama.”

“Tất nhiên là em đi rồi, nhưng một mình anh ở lại đây ngồi tù sao?” Châu Á Trạch hỏi.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Tôi đã

quyết định, chú không cần nói nhiều.”

Châu Á Trạch chửi thề một tiếng: “Mẹ kiếp.” Rõ ràng trời mưa không khí rất mát mẻ, vậy mà anh ta cảm thấy lồng ngực bức bối khó chịu. Anh ta kéo cổ áo, sắc mặt khó coi.

Trần Bắc Nghiêu không có biểu hiện nào khác, anh nói nhạt: “Tôi biết giữ chừng mực.” Anh nhắc đến tên vài người rồi nói tiếp: “Những người này tôi đã thu xếp ổn thỏa rồi. Tám mươi phần trăm tài sản của chúng ta sẽ được chuyển ra nước ngoài, Lý Thành không thể điều tra ra, cũng không thể thu hồi. Về chuyện ngồi tù mười năm hay mười lăm năm, tôi bảo

luật sư chuẩn bị rồi bàn tiếp với Lý Thành.”

Châu Á Trạch không lên tiếng. Một lúc sau, anh ta châm một điếu thuốc hít một hơi sâu: “Nếu sau này thằng Lý Thành không giữ lời hứa, em sẽ giúp anh thủ tiêu hắn.”

Ngày hôm sau, Trần Bắc Nghiêu và Lý Thành lại một lần nữa gặp mặt. Vẫn là quán trà ở ngoại ô như lần trước, vẫn là sáng sớm trong lành, Lý Thành đưa bản thỏa thuận cho Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch xem qua. Trần Bắc Nghiêu nói thời hạn ngồi tù mười năm là quá dài. Lý Thành ra ngoài gọi điện thoại

một lúc, sau đó anh ta đưa ra hạn mức cuối cùng là bảy năm. Anh ta còn chủ động cho biết, sau khi Trần Bắc Nghiêu vào tù, anh ta sẽ nỗ lực giúp anh giảm án. Trần Bắc Nghiêu không mấy bận tâm, ký tên vào bản thỏa thuận. Châu Á Trạch cũng ký tên, nhưng anh ta quyết định khi nào về đến nhà sẽ xé bản thỏa thuận và ném vào thùng rác để xả nỗi hận trong lòng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp nhoáng Mộ Thiên đã đi được một tháng. Thành phố Lâm bước vào thu, khí hậu rất mát mẻ. Mùa thu cũng là mùa du lịch của thành phố Lâm. Trương Ngân Thiên lại tới thành phố Lâm. Ngày thứ hai sau khi

đến nơi, ông ta hẹn Đinh Hành chơi gôn. Như thường lệ, ông ta dẫn theo Bạch An An. Chỉ là lần này, có hai vệ sĩ cẩn thận đi theo sát Bạch An An vì cô đang mang thai. Vợ trước của Trương Ngân Thiên chết sớm, để lại một cô con gái mười lăm tuổi. Vì vậy khi Bạch An An mang thai, ông ta đặc biệt coi trọng. Trước đây ông ta đi đâu cũng thích dẫn theo Bạch An An, bây giờ ông ta càng không cho cô rời khỏi tầm mắt. Lúc mới biết mình có thai, hình thức phá thai nào Bạch An An cũng thử qua, từ ra sức vận động đến ăn cua đồng, thậm chí cô còn lên đi mua thuốc phá thai nhưng bị Trương Ngân Thiên phát hiện. Đến lúc đó ông ta mới biết mình sắp được làm bố của con cô.

Bạch An An giỏi võ nghệ, ông ta sợ cô ra tay với đứa bé trong bụng nên ba tháng đầu tiên, buổi tối đi ngủ ông ta toàn khóa tay cô lại, mới có thể giữ được thai nhi. Bây giờ là tháng thứ năm, Bạch An An động lòng trắc ẩn, cô không còn nghĩ đến chuyện hành hạ bản thân mà lo dưỡng thai.

Trương Ngân Thiên có chuyện vui nên rất phấn khởi, ông ta thắng liền Đinh Hành hai ván gôn. Sau đó hai người đứng bên sườn đồi uống nước, Đinh Hành đưa mắt về phía Bạch An An đang ngồi dưới tán cây ở phía xa xa, anh cất giọng chân thành: “Chúc mừng anh.” Trương Ngân Thiên cũng dõi theo cô,

ông ta không che giấu vẻ hờn hờ: “Cám ơn chú. Con gái tôi chỉ thích tập trung vào âm nhạc, không chịu học ngành kinh doanh. May có An An, sự nghiệp của tôi cuối cùng cũng có người kế thừa.”

Đinh Hành mỉm cười không lên tiếng.

Trương Ngân Thiên im lặng một lát rồi đột nhiên nói: “Lão đệ, lần này tôi đến đây là muốn hợp tác mạnh hơn với chú. Tôi không quen thuộc khu vực Tây Nam. Mạng lưới vận chuyển ma túy của Lữ Thị và mối quan hệ với các bên đường thủy, đường bộ, đường hàng không, chú có thể cho tôi mượn dùng không?”

Đinh Hành lập tức gật đầu. Đây là điều kiện hai người đã thỏa thuận ngay từ đầu. Hơn nữa trong thời gian vừa qua, việc làm ăn của Đinh Hành ở các khu vực khác trong cả nước đều dựa vào tên tuổi của Trương Ngân Thiên. Trương Ngân Thiên có mối quan hệ rộng rãi nên Đinh Hành được lợi không ít. Thấy Đinh Hành không hề lưỡng lự, Trương Ngân Thiên nở nụ cười hài lòng. Ông ta cầm chai nước khoáng chạm vào chai của anh.

Một lúc sau, Đinh Hành tùy tiện hỏi: “Đại ca định vận chuyển thứ gì? Buôn lậu sao?”

Trương Ngân Thiên nói: “Cũng gần như vậy, tôi vận chuyển một số vũ khí.”

Thật ra Trương Ngân Thiên cần dùng đến mạng lưới của Đinh Hành, dù anh không hỏi, lúc khác cũng có thể điều tra ra. Hai người thẳng thắn với nhau, tự nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Đinh Hành mỉm cười: “Khi nào tiện, anh kiếm giúp tôi mấy khẩu súng tốt một chút.”

Trương Ngân Thiên ném chai nước khoáng ra xa, cậu bé nhặt bóng vội chạy đến lượm chai nước khoáng. Hai người sánh vai đi xuống sườn đồi. Trương Ngân Thiên vỗ vai Đinh Hành: “Súng thì

thiếu gì, tùy chú lựa chọn. Chú muốn kiếm súng tốt, không phải định hạ thủ Trần Bắc Nghiêu đây chứ?”

Đinh Hành hỏi lại: “Không được sao?”

Trương Ngân Thiên cười ha hả: “Lần này tôi đến đây còn vì một chuyện khác. Trần Bắc Nghiêu quả là nhân vật không tầm thường, lần trước cậu ta khiến chú và tôi tổn thất không ít. Phần lớn các tuyến đường ở khu vực Tây Nam vẫn còn nằm trong tay cậu ta, chúng ta quyết chí thì chẳng có gì không thể giải quyết.”

“Anh muốn làm thế nào?”

Trương Ngân Thiên lộ vẻ khinh miệt: “Vận may của Trần Bắc Nghiêu gần đây không được tốt lắm. Còn trẻ tuổi mà muốn lần sang lĩnh vực chính trị, đúng là to gan quá.”

Đinh Hành hơi ngẩn người, nét mặt anh không giấu vẻ vui mừng.

Ba người trở lại khu vực VIP nghỉ ngơi. Đinh Hành ngồi một mình, Trương Ngân Thiên một tay khoác vai Bạch An An, tay kia vuốt ve bụng cô rồi ôm cô vào lòng. Bạch An An vẫn lạnh lùng vô cảm như thường nhưng Trương Ngân Thiên không để ý, ông ta cúi xuống cắn

nhẹ môi cô rồi mới từ tốn tiết lộ cho Đinh Hành tin tức ông ta vừa nhận được. Thì ra trong vụ Tam giác vàng, Trần Bắc Nghiêu bị thiệt hại một khoản tiền lớn về tay Quân Mục Lãng, vì vậy anh tìm mọi cách trả thù. Gần đây, Trần Bắc Nghiêu bỏ không ít tiền mua chuộc một số quan chức Đài Loan, nhằm mục đích lật đổ thể lực chính trị đứng đằng sau Quân Mục Lãng, nhân cơ hội đó đánh đổ Quân Mục Lãng. Nào ngờ, trong mối quan hệ giữa hắc đạo và lợi ích chính trị, Trần Bắc Nghiêu bị thua thảm hại. Không những anh không thể đụng đến Quân Mục Lãng mà còn thiệt hại một phần tài sản.

“Cậu ta quả nhiên là người có thù tất

báo, tuy đã thua nhưng tôi ngày càng thích cậu ta.” Trương Ngân Thiên cầm ly rượu vang nhấp một ngụm: “Mối quan hệ giữa hắc đạo và chính trị nói gần thì rất gần mà nói xa cũng rất xa, nếu kiểm soát không tốt sẽ bị lôi ra chịu tội thay. Trần Bắc Nghiêu đúng là quá tự cao tự đại.”

Đinh Hành cười lạnh: “Tôi còn tưởng Trần Bắc Nghiêu sẽ vì Mộ Thiên ‘rửa tay gác kiếm’. Xem ra trước đây cậu ta cũng chỉ vì quá đề phòng nên mới từ chối anh.”

Trương Ngân Thiên mỉm cười: “Bên Đài Loan tôi cũng có một số mối quan hệ. Lần này cậu ta bại trận ở Đài Loan

một phần do tôi nhúng tay vào. Nếu cậu ta tinh khôn, chịu hợp tác với tôi, tôi có thể thay cậu ta giải quyết Quân Mục Lăng. Chúng ta bây giờ không tập trung đánh kẻ sa cơ thì còn đợi đến lúc nào?”

Hai người nhìn nhau cười. Đúng lúc này, điện thoại của Trương Ngân Thiên đổ chuông.

Ông cầm lên nghe, thần sắc hơi thay đổi: “Xin chào, Trần tổng.”

Đinh Hành và Bạch An An đều ngẩng đầu. Trương Ngân Thiên đứng dậy, cầm điện thoại sang phòng bên cạnh. Một lúc sau Trương Ngân Thiên quay lại. Ông ta

rót thêm rượu vang vào ly, rồi ra hiệu cho Đinh Hành cùng uống cạn. Sau đó ông ta nhếch mép cười: “Trần Bắc Nghiêu quả là người thông minh, cậu ta vừa chủ động đề nghị hợp tác với tôi. Lão đệ, chú nể mặt đại ca, tạm thời gác mối thù sang một bên được không?”

Đinh Hành im lặng trong giây lát rồi uống cạn. Sau đó anh đặt mạnh cái ly xuống bàn cười nhạt: “Trương tiên sinh, anh biết rõ Trần Bắc Nghiêu là kẻ thù của tôi, anh quyết định hợp tác với tôi trước, bây giờ hắn quay đầu anh lại nhận lời hắn. Anh thử nói xem, chúng tôi làm sao có thể trở thành bạn bè?”

Trương Ngân Thiên cười ha hả: “Lão đệ, cậu ta với chú hoàn toàn khác nhau. Chú móc hết ruột gan với tôi, lại cho tôi mượn cả mạng lưới của chú, làm sao tôi không biết chứ? Trần Bắc Nghiêu bây giờ đến bước đường cùng, ai biết cậu ta có thành ý hay không? Tuy nhiên, kiếm tiền mới là quan trọng nhất. Đợi đến lúc chúng ta đạt được mọi thứ chúng ta muốn, chú tính sổ với cậu ta cũng chưa muộn.”

Đinh Hành cau mày: “Bao lâu?”

Trương Ngân Thiên ngẫm nghĩ: “Ba năm. Khi nào tôi thông thuộc mọi ngã đường ở khu vực Tây Nam, chú muốn

Trần Bắc Nghiêu chết kiêu gì, tôi sẽ giúp chú giải quyết kiêu đó. Cậu ta hẹn tôi tối mai ăn cơm, chú cùng đi nhé.”

Đinh Hành im lặng một vài giây rồi gật đầu.

Mười giờ tối ngày hôm sau. Trần Bắc Nghiêu người đầy hơi rượu lão đảo xuống xe. Châu Á Trạch hôm nay làm tài xế, cùng anh đi vào phòng khách. Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống ghế sa-lông, dựa vào thành ghế phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Châu Á Trạch rót cho anh một cốc nước nóng rồi ngồi đối diện anh: “Buổi hợp tác với Trương Ngân Thiên thế nào rồi?” Trần Bắc Nghiêu mở mắt, cổ họng

anh hơi khô rất nhưng anh không muốn uống nước. Anh chỉ nói ngắn gọn: “Thuận lợi.” Trần Bắc Nghiêu nói thuận lợi có nghĩa rất tốt trong bước hợp tác đầu tiên với Trương Ngân Thiên. Tuy nhiên để đạt được sự tín nhiệm của con cáo già đó, và tìm ra đường dây vận chuyển vũ khí của ông ta ở khu vực châu Á không phải là vấn đề một sớm một chiều. Châu Á Trạch nhìn ra thái độ mệt mỏi của Trần Bắc Nghiêu, gương mặt anh lạnh lùng đến mức rất khó gần. Kể từ lúc Mộ Thiện ra đi, anh rất hiếm khi cười. Châu Á Trạch cười cười: “Chúng ta hoàn lương rồi, nhưng sự nghiệp cách mạng vẫn còn nặng nề lắm, chúng ta phải vui chơi để nạp năng lượng mới được.

Tôi nay anh cùng em ra ngoài dạo một vòng đi.”

Trần Bắc Nghiêu lắc đầu.

Châu Á Trạch bất lực đứng dậy. Anh ta vừa định ra về, thì vô tình nhìn về phía chân cầu thang, sau lưng Trần Bắc Nghiêu. Châu Á Trạch sững sờ, vài giây sau anh ta mới có phản ứng, giơ tay vỗ vai Trần Bắc Nghiêu. Anh ngẩng đầu liền thấy ánh mắt kỳ lạ của Châu Á Trạch, vừa như rất kinh ngạc, lại rất xúc động và hơi phẫn nộ. Trần Bắc Nghiêu quay đầu, toàn thân anh hóa đá.

Dưới ánh đèn ấm áp, một thân hình

mảnh mai đang đứng trên cầu thang, người đó chính là Mộ Thiện. Cô lặng lẽ nhìn anh, đôi mắt ngời sáng, dường như có muôn vàn lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu như thế nào. Trần Bắc Nghiêu lập tức đứng dậy, đi nhanh về phía Mộ Thiện.

“Tôi xin lỗi, Trần tổng.” Một giọng nói chậm trễ vang lên, Tầm xuất hiện sau lưng Mộ Thiện: “Bà Trần đòi tuyệt thực, còn suốt ngày đánh tôi, tôi thật sự hết cách nên đành phải đưa về trả lại cho anh.”

Tầm vừa dứt lời, Trần Bắc Nghiêu đã dang hai cánh tay, cách hai, ba bậc thang

để kéo Mộ Thiện vào lòng. Cùng lúc đó, Châu Á Trạch chấp hai tay sau lưng lặng lẽ đi đến, anh ta nhìn Tâm: “Gọi chú đi bảo vệ chị dâu, nhưng không thể tin được.” Tâm cười hì hì, hắn vừa định lên tiếng, Châu Á Trạch liền tung một nắm đấm về phía hắn. Tâm nhanh tay tinh mắt, lập tức túm được tay của Châu Á Trạch, bẻ quặt ra đằng sau và đẩy anh ta vào tường.

Dưới chân cầu thang, vợ chồng Trần Bắc Nghiêu vẫn xúc động ôm nhau, mặc kệ hai người đàn ông đang đấm đá ở đó. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu mới nói lỏng vòng tay, đôi mắt đen sâu thẳm của anh chăm chú nhìn gương mặt đỏ ửng của

Mộ Thiện, rồi anh cất giọng khàn khàn: “Xem ra, tìm Tầm bảo vệ em là một quyết định sai lầm.” Mộ Thiện một khi về nước, cô quyết định không đi đâu nữa. Nghe câu nói nửa đùa nửa thật của Trần Bắc Nghiêu, cô liền nghiêm mặt: “Là anh sai rồi, anh không nên để em đi mới đúng.” Lần đầu tiên, Trần Bắc Nghiêu bị người khác phê bình là “sai”, nhưng anh cũng không tức giận, chỉ kéo tay Mộ Thiện ngồi xuống ghế sa-lông. Thật ra, Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện rời khỏi Trung Quốc trước rồi mới nói sau là có hai lý do. Thứ nhất, trong khoảng thời gian này không biết sẽ xảy ra chuyện gì, Mộ Thiện ở nơi an toàn, anh mới có thể yên tâm hành động. Thứ hai, anh đã quyết

định hợp tác với Lý Thành, rồi sẽ có một ngày vào tù, anh không muốn cô chứng kiến cảnh tượng đó. Ngồi tù bảy năm hay mười năm, không cần hỏi anh cũng biết cô sẽ đợi chờ. Nhưng anh ích kỷ không muốn cô tận mắt thấy cảnh anh bị còng tay đứng trước vành móng ngựa. Bây giờ cô đã trở về, không hiểu cô làm cách nào để thuyết phục Tầm. Một sát thủ quốc tế nổi tiếng có máu lạnh như Tầm cũng nghe lời cô, quả thực ngoài sức tưởng tượng của anh.

“Sáng sớm ngày mai, anh sẽ cho người đưa em đi.” Trần Bắc Nghiêu nhìn vào mắt Mộ Thiện.

Mộ Thiện không hề thay đổi sắc mặt, cô nghiêm túc nói: “Bất cứ ai cũng không thể ngăn cản em. Ông xã, đã là vợ chồng thì phải đồng cam cộng khổ, anh còn làm theo ý mình nữa, em, em sẽ...”

Khóe mắt Trần Bắc Nghiêu cong lên, anh dịu dàng nói: “Em sẽ làm sao?”

Mộ Thiện ngẩn ngơ, nghĩ mãi không ra chiêu độc nào có thể uy hiếp anh. Cô đành thay đổi chiến lược, giọng điệu như tiếng muỗi kêu: “Em sẽ mặc kệ anh.” Câu nói vừa trẻ con, vừa nũng nịu. Ngoài lúc ở trên giường, Trần Bắc Nghiêu chưa bao giờ thấy thái độ làm nũng của Mộ Thiện. Tuy anh biết cô cố ý làm anh mềm

lòng nhưng quả thực anh không có cách nào chống lại chiêu này của cô. Đằng sau có tiếng phì cười. Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện quay đầu nhìn, Tầm đang bẻ tay Châu Á Trạch và đẩy anh ta vào ghế sofa, viền mắt trái của Tầm thâm tím trong khi mũi Châu Á Trạch thì sưng vù.

Tầm cười hì hì: “Trần tổng, tính kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn, nếu tên ăn hại này còn không dừng tay, tôi sẽ giết người đó.”

Châu Á Trạch không hề tỏ ra sợ hãi, anh ta cười nhạt: “Sát thủ số một thế giới? Tôi nghĩ cũng đến thế mà thôi.”

Trần Bắc Nghiêu đứng dậy vỗ vai Tầm. Lúc này Tầm mới buông tay, Châu Á Trạch được tự do liền bật lên như một viên đạn. Trần Bắc Nghiêu kéo tay anh ta, ra hiệu cho hai người ngồi xuống. Trước đây Tầm bắt cóc Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu thật sự có ý giết hắn. Thế nhưng Quân Mục Lăng lợi dụng Châu Á Trạch bắt chẹt anh, khiến anh vừa mất một khoản tiền lớn vừa không thể đụng đến Tầm. Sau đó Trần Bắc Nghiêu và Quân Mục Lăng lại giữ mối quan hệ tốt, mỗi khi anh yêu cầu giúp đỡ, anh ta liền nghe theo mà không hề thắc mắc. Quân Mục Lăng tuy là trùm ma túy ở Tam giác vàng, nhưng anh ta luôn tỏ thái độ chống phần tử khủng bố. Anh ta cũng phản đối

đất nước chia cắt dù anh ta được ủng hộ từ phía Đài Loan. Lần này Trần Bắc Nghiêu đối phó Trương Ngân Thiên, tuy anh không nói rõ với Quân Mục Lăng nhưng anh ta vẫn đồng ý toàn lực ủng hộ Trần Bắc Nghiêu. Anh là người có thù tất báo, không bao giờ chịu thiệt thòi với người khác. Nhưng với Mộ Thiên, bất cứ chuyện gì liên quan tới cô anh đều cân nhắc kỹ lưỡng. Anh có thể ngồi tù vì Mộ Thiên, đương nhiên sẽ không oán hận với Tầm. Anh yên tâm giao nhiệm vụ bảo vệ Mộ Thiên cho Tầm vì tín nhiệm anh ta. Châu Á Trạch làm sao không biết bây giờ Tầm là “bạn” chứ không phải là “địch”. Nhưng Châu Á Trạch vẫn hậm hực chuyện trước kia, dù không quên lấy

đại cục làm trọng song anh ta vẫn có ý định tìm cơ hội trả thù Tầm. Hôm nay, Tầm xuất hiện trước mặt Châu Á Trạch, anh ta không kiềm chế nổi, ra tay đánh người trước rồi tính sau.

“Mộ, tôi khát nước quá.” Tầm đột nhiên mở miệng, hần thản nhiên nhìn. Cô đứng dậy đi đến bên tủ rượu, mở một chai rượu vang rót đầy ly rồi cầm cả chai lẫn cái ly đặt xuống trước mặt Tầm. Hần cầm ly rượu nhấp một ngụm, trông rất biết hưởng thụ. Mộ Thiện ngồi xuống cạnh Trần Bắc Nghiêu. Ánh mắt anh hơi thẫm lại, còn Châu Á Trạch lộ rõ vẻ không đồng ý. Mộ Thiện đỏ mặt, cô nói nhỏ: “Em học anh phải vừa dấm vừa

xoa, nếu không anh ta làm sao chịu đưa em về nước.” Câu giải thích khiến Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, sự thắc mắc trong lòng tan biến. Tầm tự đi đến tủ rượu lấy ra ba cái ly rồi quay về chỗ rót đầy rượu. Hắn đặt một ly trước mặt Trần Bắc Nghiêu: “Trần tổng.” Một ly đặt mạnh trước mặt Châu Á Trạch: “Của anh.” Ly còn lại Tầm đưa cho Mộ Thiện, sau đó hắn uống cạn ly rượu của mình. Đây là hành động nhận lỗi của Tầm, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười uống hết ly rượu của anh rồi lại uống ly của Mộ Thiện. Châu Á Trạch hừ một tiếng lạnh lùng, Trần Bắc Nghiêu nghiêm mặt: “Á Trạch.” Châu Á Trạch đành miễn cưỡng cầm lên uống một nửa rồi lại đặt xuống. Trần Bắc

Nghiêu cũng không ép, anh dặn dò nhà bếp chuẩn bị món ăn. Trước đó, Mộ Thiện chú ý mỗi mình Trần Bắc Nghiêu, lúc này cô mới quay sang Tầm, ánh mắt lộ vẻ thán phục. Tầm không nhìn cô, khóe miệng hấn hơi nhếch lên.

Thật ra trong khoảng thời gian hơn một tháng cùng Tầm ở Panama, Mộ Thiện biết rất rõ, lúc nào nên cứng rắn và lúc nào nên mềm mỏng với Tầm. Mỗi quan hệ giữa con người với con người rất phức tạp và kỳ diệu. Kể từ ngày đầu tiên gặp Tầm, Mộ Thiện đã không hề sợ tên sát thủ số một thế giới này, ngược lại cô luôn khinh bỉ và căm phẫn hấn. Một điều kỳ lạ là Tầm không tức giận trước

thái độ không mấy hòa nhã của Mộ Thiện, hình như gây chuyện với cô gái trong sạch và chính trực như cô là thú vui của hắn. Mộ Thiện càng không coi hắn ra gì, hắn càng bám lấy cô. Tất nhiên Mộ Thiện cũng biết giữ chừng mực, không dám chọc giận hắn. Khi Mộ Thiện cương quyết đòi về nước, Tầm vốn không hề bận tâm. Mộ Thiện bỏ cơm để phản đối, hắn cười nhạt với cô, thậm chí đút cơm vào miệng ép cô. Cô đâm đá hắn, hắn coi như gãi ngứa, còn bắt trời cô lại. “Nếu không phải Tướng quân coi Trần Bắc Nghiêu là người anh em, tôi cũng chẳng thềm nhận lời quan tâm đến sự sống chết của cô.” Tầm nói lạnh lùng. Nghe đến ba từ “Trần Bắc Nghiêu”, Mộ

Thiện không thể kiềm chế, bật khóc nức nở. Cô khóc một lúc lâu, sợi dây thừng được Tầm tháo ra. Mộ Thiện ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt mắt hết kiên nhẫn của anh ta: “Trên đời này tôi chưa gặp người đàn bà nào phiền phức hơn cô.” Ngày hôm sau, hắn đưa cô ra sân bay, mua vé máy bay về nước.

“Người được tôi bảo vệ nếu phải xuống địa ngục cũng sẽ không bị tổn thương, dù chỉ một chút.” Ngồi ở khoang VIP, Tầm cất giọng đầy kiêu ngạo.

Mộ Thiện rất cảm kích, cô nói nhỏ: “Cảm ơn anh.” Tầm ngả ghế ra sau, hắn cất giọng lười biếng: “Tôi đói rồi, bánh

ga tô.” Mộ Thiện lập tức gọi cô tiếp viên hàng không. Thế là trên suốt chặng đường về, Tầm ra sức sai bảo Mộ Thiện. Mộ Thiện không hề bận tâm, chỉ cần có thể về bên Trần Bắc Nghiêu, rót trà rót nước cho Tầm vài lần cũng chẳng là gì. Khi thức ăn được dọn lên, Tầm không khách sáo ngồi xuống ăn liền. Có lẽ hần chán ngấy đồ ăn trên máy bay nên rất đói bụng. Mộ Thiện cười thầm, cô cảm thấy hần là một chàng trai đáng yêu. Tất nhiên cô không cần nói cho Trần Bắc Nghiêu cảm nghĩ về Tầm. Trần Bắc Nghiêu hỏi thăm Tướng quân Quân Mục Lăng ở Đài Loan rồi lại nói đến tình hình ở thành phố Lâm hiện nay. Ba người đàn ông không còn khúc mắc, trò chuyện ngày

càng ăn ý. Một giờ sau, mọi người có chút thay đổi. Châu Á Trạch bởi vì không thể giết Tầm nên rất buồn bực, ra sức nốc rượu đến mức say khướt. Tầm là sát thủ quốc tế, hay uống rượu Tây. Ở Tam giác vàng, hấn cùng lắm cũng chỉ uống rượu cao lương của Tướng quân. Bây giờ một mình chơi hết hai chai Mao đài năm mươi năm nên liền bất tỉnh, mê man. Trần Bắc Nghiêu đặt Châu Á Trạch và Tầm nằm xuống ghế sofa. Khi anh ôm Mộ Thiện lên cầu thang, hai người đó nằm trên ghế, chân Châu Á Trạch đập trúng mặt Tầm. Mộ Thiện chứng kiến cảnh đó, bật cười hỏi Trần Bắc Nghiêu: “Anh cố ý chúc cho họ say để hóa giải mối thù đúng không?” Trần Bắc Nghiêu

không trả lời, đi đến cửa phòng của họ liền bế Mộ Thiện lên.

Sau một hồi quan hệ trong nhà tắm, cả hai cùng lên giường, Trần Bắc Nghiêu ngồi dựa vào đầu giường, Mộ Thiện nằm trong lòng anh. Tiểu biệt thắng tân hôn^[1], hơn nữa, hôm nay Mộ Thiện cố ý “quyến rũ” để anh càng không nở xa rời cô. Trần Bắc Nghiêu vuốt ve thân hình mềm mại của cô ở trong lòng, nỗi nhớ nhung trong hơn một tháng xa cách đã được lấp đầy. Mộ Thiện ôm thắt lưng Trần Bắc Nghiêu: “Nếu đi cùng đi, ở cùng ở, chết cùng chết.” Nghe ngữ khí rất kiên định của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu biết không thể tiếp tục ép cô, anh chấp nhận rồi ôm chặt

cô vào lòng.

[1] Tiểu biệt thắng tân hôn: Câu này có nghĩa đêm gặp gỡ sau ít ngày xa cách còn hơn đêm tân hôn.

Một tuần sau, Trương Ngân Thiên hẹn các đối tác ăn cơm. Trần Bắc Nghiêu biết rằng vụ làm ăn liên quan đến vũ khí sắp được triển khai. Để đạt được sự tín nhiệm của Trương Ngân Thiên, Trần Bắc Nghiêu đưa cả Mộ Thiện đi cùng. Sau cuộc gặp gỡ lần này, anh không định để Mộ Thiện có mặt nữa. Vì vậy, gặp lại Đinh Hành là chuyện có trong dự tính. Trước cửa một nhà hàng sang trọng, Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu xuống xe liền nhìn thấy Đinh Hành đang đứng trước

hòn non bộ và thác nước nhân tạo. Đinh Hành cúi đầu hút thuốc, dáng người anh vẫn cao lớn nổi bật, cách anh mấy bước là đám đàn em đang lặng lẽ chờ đợi. Trợ lý của Trương Ngân Thiên đứng chờ sẵn ở cửa, nhìn thấy vợ chồng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành cùng đến, anh ta không tỏ ra kinh ngạc, mỉm cười nói: “Trần tổng, Đinh thiếu, mời vào!” Lúc này Đinh Hành mới ngoảnh đầu, Mộ Thiện hơi giật mình khi bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh. Đinh Hành lạnh lùng chào: “Trần tổng, bà Trần.” Mộ Thiện cảm thấy hồ thẹn trong lòng. Thời gian qua vợ chồng cô liên tục gặp bất trắc nên cô không hề nghĩ về Đinh Hành. Thậm chí lúc sát thủ Tô Ân Hạ đến nhà, trong

đầu cô chột lóe lên tia nghi ngờ anh, dù trong thâm tâm cô biết, anh sẽ không ra tay hạ sát vợ chồng cô. Lúc này nghe anh chào hỏi bằng một câu xa lạ “bà Trần”, Mộ Thiện đột nhiên nhớ tới những hình ảnh xưa, bên tai cô dường như có tiếng thở dài của anh. Tim Mộ Thiện mềm hẳn, cô nhìn Đinh Hành chăm chú, đúng lúc anh cũng đưa mắt về phía cô. Bốn mắt chạm nhau, dù chỉ trong giây lát nhưng Mộ Thiện vẫn nhận ra một nỗi đau âm thầm trong mắt anh.

“Đinh thiếu kết nghĩa anh em với Trương tiên sinh, cũng là người anh em của tôi. Sau này anh có thể gọi Mộ Thiện là chị dâu.” Trần Bắc Nghiêu lên tiếng,

phá vỡ không khí ngập ngừng.

Đinh Hành cười cười: “Trần tổng không nghĩ đến ân oán trước đây, cải tà quy chính, thú vị thật đấy.”

Mọi người ở xung quanh đều ngẩn ngơ, Đinh Hành mỉm cười đi thẳng vào đại sảnh. Trần Bắc Nghiêu ôm eo Mộ Thiện đi sau vài bước. Gần đến cửa thang máy, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nói nhỏ vào tai Mộ Thiện: “Đừng nhìn anh ta như vậy.” Mộ Thiện chưa kịp đáp lời, phía trước có người tiến đến chào hỏi Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện nở nụ cười khách sáo, trong lòng cô thầm nghĩ: nhìn anh ta như vậy là nhìn kiểu gì không

biết? Trương Ngân Thiên, Bạch An An và hai tâm phúc ngồi chờ sẵn trong phòng ăn riêng. Họ gặp nhau cười nói vui vẻ, hoàn toàn không nhận ra mấy tháng trước họ là kẻ thù, cấu xé lẫn nhau. Mộ Thiện nghĩ, trên đời không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là mãi mãi, đây mới là quy tắc sống của những người đàn ông này.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Theo tình hình trước đó Trần Bắc Nghiêu nói cho Mộ Thiện biết, bữa tiệc hôm nay là bữa tiệc Trương Ngân Thiên tổ chức cho cả anh và Đinh Hành. Nên dĩ nhiên, họ sẽ không bàn đến vụ làm ăn bí

mặt tại đây. Mộ Thiện không muốn góp chuyện, cô chỉ cúi đầu chậm rãi ăn đồ, đây cũng là điều Trần Bắc Nghiêu mong muốn. Thế nhưng nhìn thấy Bạch An An chỉ ngồi im lặng trên ghế sa-lông, với gương mặt trắng bệch và cái bụng nhô lên, Mộ Thiện liền đi đến bên cạnh Bạch An An ngồi xuống. Cử động của Mộ Thiện không lọt qua mắt mấy người đàn ông. Trần Bắc Nghiêu vờ như không thấy, Đinh Hành cũng lờ đi. Trương Ngân Thiên hơi sững người khi thấy Bạch An An ngẩng đầu cười tươi với Mộ Thiện. Ông ta đưa mắt ra hiệu cho vệ sĩ ở bên cạnh, người vệ sĩ đi ra đằng sau ghế sa-lông, nghe lén cuộc trò chuyện của hai người phụ nữ.

“Mấy tháng rồi?” Mộ Thiện không rời mắt khỏi cái bụng tròn xoe của Bạch An An.

“Hơn bảy tháng.” Gương mặt Bạch An An ẩn hiện vẻ dịu dàng, ánh mắt cô rất chân thành: “Mộ Thiện, lần trước em còn chưa kịp cảm ơn chị.”

Mộ Thiện cười cười: “Là con trai hay con gái?”

“Con trai.” Bạch An An nắm tay Mộ Thiện đặt lên bụng mình: “Chị nghe thử nhé.”

Mộ Thiện nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Bạch An An. Một lát sau, bào thai động nhẹ, cảm nhận này vô cùng kỳ diệu, Mộ Thiện vui mừng nói: “... thích thật đấy.”

Bạch An An mỉm cười: “Anh chị thì sao? Anh chị định bao giờ sinh em bé?”

Mộ Thiện đỏ mặt, cô nhướn mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu. Anh đang trò chuyện với người bên cạnh nhưng thỉnh thoảng vẫn đưa mắt về phía cô. Đúng lúc này, hai người chạm mắt nhau, thần sắc của họ vô cùng yêu thương quyến luyến. Trương Ngân Thiên không bỏ qua cảnh vợ chồng Trần Bắc Nghiêu nhìn nhau đắm đuối, ông ta lập tức quay sang Đình

Hành: “Lão đệ, đàn ông phải lập gia đình mới an tâm lo cho sự nghiệp. Chú đường đường là Chủ tịch Tập đoàn Dung Hành, đến một người đàn bà cũng không có, để đại ca tôi giới thiệu cho chú nhé!”

Tâm phúc của Trương Ngân Thiên cười cười: “Tháng trước ông chủ mới ăn cơm cùng Phó Tư lệnh Quân khu? Tôi nghe nói con gái độc nhất của Phó Tư lệnh vừa lấy bằng thạc sỹ.”

Mọi người đều cười, ngoại trừ Đinh Hành, anh hít một hơi thuốc dài, không hề kiêng dè quay sang nhìn hai người phụ nữ. Sau đó anh hơi nheo mắt: “Ai nói tôi thiếu đàn bà?”

Những người có mặt ở đây ai cũng biết chuyện tình tay ba nổi tiếng ở thành phố Lâm. Thậm chí bên ngoài có tin đồn Mộ Thiện vốn là bạn gái của Đinh Hành, sau khi Trần Bắc Nghiêu khiến Dung Thái sụp đổ, Mộ Thiện thay lòng đổi dạ đi theo Trần Bắc Nghiêu. Lúc này Đinh Hành nhìn Mộ Thiện rất bạo dạn, thái độ thản nhiên không kiêng nể ai, từ người anh tỏa ra khí chất của một công tử phong lưu ngạo mạn. Mọi người đều bị chinh phục bởi phong độ của anh, đều dõi theo ánh mắt anh. Bạch An An tuy là một cô gái xinh đẹp nhưng mặc bộ váy bầu rộng thùng thình, hơn nữa sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt đờ đẫn nên không thể

nào sánh bằng Mộ Thiện. Hôm nay Mộ Thiện đến đây với tư cách bà Trần, cô diện bộ váy dài màu xanh thẫm sát nách, cổ chữ V, để lộ đôi vai trắng ngần. Mái tóc đen của cô xõa xuống ngang vai, càng làm nổi bật nước da nõn nà. Phần eo thon thả khiến đường nét thân hình cô càng quyến rũ. Dưới ánh đèn, với gương mặt trong sáng, đôi mắt đen lay láy, bờ môi đỏ mọng tươi cười, cô như một bức tranh tuyệt mỹ. Đám đàn ông ngây người ngắm nhìn, ngay cả Trương Ngân Thiên cũng đưa mắt về phía Mộ Thiện.

“Đinh thiếu đang nhìn đi đâu đấy?” Giọng nói lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu vang lên làm đám đàn ông tỉnh

mộng. Giọng điệu của anh bình thản nhưng việc anh hỏi thẳng khiến người khác cảm thấy căng thẳng.

Đình Hành không nhìn nữa mà chỉ cười cười. Những người khác cũng quay đi, không khí trong phòng trở nên ngưng ngùn. Đình Hành nâng ly rượu uống cạn mới ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu. Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu lạnh lẽo vô cùng.

Đình Hành mỉm cười: “Tôi nhìn chị dâu.”

Mọi người bật cười, không khí trong giây lát thoải mái đi nhiều. Mộ Thiện là

chị dâu, Bạch An An cũng là chị dâu. Câu trả lời của Đinh Hành rất khéo léo, như một người em ngắm nhìn dung mạo của hai chị dâu. Câu nói thẳng thắn chân thành, không một chút tà ý. Chỉ có Trần Bắc Nghiêu biết, từ “chị dâu” là trả lời anh. Anh không tức giận, chỉ cười nhạt: “Chị dâu như người mẹ, Đinh thiếu có lòng rồi.”

Trương Ngân Thiên cười ha hả: “Anh hùng đi với mỹ nhân là đúng rồi. Lão đệ, hai chị dâu của chú đều là mỹ nhân hiếm gặp. Nào, chúng ta cùng nâng ly vì hai người đẹp.” Ông ta nâng chén, mọi người đều làm theo, không ai còn nhắc đến chuyện vừa rồi.

Lúc rời khỏi nhà hàng đã là mười giờ đêm. Mộ Thiện khoác tay Trần Bắc Nghiêu ngồi vào xe ô tô. Cô thật sự không ngờ anh và Đinh Hành lại có dịp bắt tay hợp tác như hồi ở Tam giác vàng. Tuy ánh mắt của đám đàn ông và lời nói của Đinh Hành khiến cô hơi tức giận nhưng nhớ đến câu hỏi lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu: “Đinh thiếu đang nhìn đi đâu thế?”, cô thấy anh vừa oai phong vừa đáng yêu. Mộ Thiện chủ động ngả vào lòng Trần Bắc Nghiêu: “Làm thế nào bây giờ? Đinh Hành coi Trương Ngân Thiên là đại ca... Hừm, trước có sói sau có hổ...” Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh chỉ đỡ gáy cô và nhẹ nhàng đặt lên

môi cô một nụ hôn. Về đến nhà, Mộ Thiện lên tầng hai tắm trước. Một lúc sau đi xuống, cô thấy Trần Bắc Nghiêu một mình ngồi ở phòng khách, vẻ mặt anh rất trầm tư.

“Sao thế anh?” Cô cất giọng dịu dàng.

“Lát nữa Lý Thành sẽ đến đây.” Trần Bắc Nghiêu trả lời.

Mộ Thiện gật đầu. Thật ra trước đó Lý Thành đã đến biệt thự một lần. Thành Đông là địa bàn của Trần Bắc Nghiêu, một khi kẻ khác xuất hiện sẽ bị đàn em của Châu Á Trạch lập tức phát hiện. Trương Ngân Thiên cũng không thể giám

sát được động tĩnh của Trần Bắc Nghiêu khi anh ở trong địa bàn của mình. Vì vậy, Lý Thành đến nhà gặp Trần Bắc Nghiêu sẽ an toàn hơn.

“Cậu ta nói sẽ sắp xếp cho chúng ta một trợ thủ.” Trần Bắc Nghiêu nói tiếp.

“Ai vậy?” Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu lắc đầu.

Một lát sau, Châu Á Trạch xuất hiện ở cửa. Anh ta nói oang oang: “Trợ thủ? Tên Lý Thành này tính giở trò gì? Em phải nói trước, em không thích làm việc

với cốm đầu đây.”

Cả buổi tối Tầm ở phòng bên cạnh chơi điện tử. Nghe Châu Á Trạch cằn nhằn, hần phì phì hai tiếng. Mộ Thiện lườm Tầm khi bắt gặp thái độ của hắn. Bây giờ không phải là lúc hai người đàn ông ra tay đánh nhau. Nửa tiếng sau, một vệ sĩ từ ngoài cửa ngó đầu vào gật gật với Trần Bắc Nghiêu. Một phút sau, Lý Thành đi vào, sau lưng anh ta là một người đàn ông cao lớn. Lý Thành gật đầu với Trần Bắc Nghiêu rồi nhường lối cho người ở phía sau. Trần Bắc Nghiêu mặt vẫn không biến sắc, Châu Á Trạch chửi thề một tiếng, Mộ Thiện vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Tầm đứng ở cửa phòng kế

bên, hết nhìn Mộ Thiện lại nhìn người đàn ông mới xuất hiện, sau đó hắn lại quay về phòng.

“Lão đại, từ nay về sau Đinh Hành và anh, một người ở chỗ sáng một người trong bóng tối. Tôi cũng xin nói thẳng, hy vọng các anh bỏ qua thành kiến mới có thể hợp tác thành công.” Giọng Lý Thành rất nghiêm túc.

Đinh Hành vẫn đứng nguyên một chỗ, anh đảo mắt qua mọi người, sau đó dừng lại ở Trần Bắc Nghiêu: “Tôi đã có manh mối về đường dây vận chuyển vũ khí của Trương Ngân Thiên ở miền Bắc.”

Chương 14: Gươm súng sẵn sàng

Nếu Trần Bắc Nghiêu có thể xóa đi mâu thuẫn với Tâm, vậy thì anh cũng có thể cùng Đinh Hành bắt tay chống địch? Mộ Thiện lặng lẽ quan sát Đinh Hành lúc này đang ngồi trầm tư trên ghế sa-lông. Máy người đàn ông không ai nói. Cô cảm thấy sự đời đúng là khó đoán.

“Em lên phòng trước đi.” Trần Bắc Nghiêu nắm tay cô, Mộ Thiện gật đầu. Cô biết nếu không cần thiết, Trần Bắc Nghiêu cũng không để cô biết quá nhiều.

Cô quay người đi lên cầu thang, khoe mắt liếc qua dáng vẻ bất động của Đinh Hành.

Lúc Mộ Thiện lên đến chiếu nghỉ trên cầu thang, bên dưới vọng đến giọng nói hờ hững của Trần Bắc Nghiêu: “Anh bị xử bao nhiêu năm?”

Bây giờ Đinh Hành mới lên tiếng: “Chắc chắn nhiều hơn cậu.”

Phòng khách lại rơi vào trạng thái yên tĩnh. Mộ Thiện đẩy cửa vào phòng, cô không còn nghe thấy bất cứ thanh âm nào từ bên dưới. Đảo mắt một vòng quanh căn phòng ngủ ấm áp, Mộ Thiện bỗng

nhiên thở dài. Khi cô từ Panama trở về, hôn lễ đã không theo dự kiến. Hơn nữa Trần Bắc Nghiêu quyết định đi tù, hai người cũng không muốn tổ chức đám cưới linh đình. Trần Bắc Nghiêu chỉ giải thích Mộ Thiện không được khỏe nên hoãn đám cưới. Lúc anh thông báo với bố mẹ cô, ông bà Mộ tỏ ra không vui lắm. Nhưng nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra trong thời gian tới, hai người cũng chẳng còn cách nào khác. Mộ Thiện ngồi xuống thành cửa sổ, nhìn ra bầu trời tối mịt. Thật ra trước đó cô cũng từng nghĩ đến, bên cạnh Trần Bắc Nghiêu có nội gián trong công an, chẳng nhẽ Đinh Hành không có? Nhưng tận mắt chứng kiến Đinh Hành ngày càng thân thiết với

Trương Ngân Thiên, cô chỉ sợ anh càng lún sâu trong bùn. Không ngờ cũng có ngày Đinh Hành trở thành người cùng một chiến tuyến với Trần Bắc Nghiêu, coi như chuyện tốt lành. Nhưng Đinh Hành dính đến ma túy, không biết anh sẽ bị xử tù bao nhiêu năm?

“Anh ta có cơ nào mà chịu ngồi tù?”
Khi mọi người về hết, Trần Bắc Nghiêu hỏi Mộ Thiện.

Mộ Thiện ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Trần Bắc Nghiêu im lặng, Mộ Thiện hiểu ý anh, cô lên tiếng: “Phía cảnh sát chắc chắn không bỏ qua anh ấy.”

Trần Bắc Nghiêu cởi áo, thuận tay vuốt má cô: “Anh ta muốn trốn đi cũng không khó.”

Không khó, tất nhiên Mộ Thiện biết là không khó. Lý Thành thuộc tổ chuyên án của công an tỉnh hay Interpol cũng vậy, anh ta đều có vị trí của mình. Chỉ cần có vị trí là có cấp trên cấp dưới, có các mối quan hệ. Bây giờ là thời đại đồng tiền và quyền lực thao túng tất cả, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không phải phạm tội ác tà trời, mua một mạng sống hay sự tự do, quả thật không khó một chút nào. Thế nhưng tại sao Đinh Hành lại đồng ý hợp tác? Trần Bắc Nghiêu tự

nguyên ngôi tù còn có thể hiểu được. Tim Mộ Thiện nhói đau, tất nhiên cô biết anh dùng bảy năm để đổi lấy bình an một đời vì cô.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến giữa mùa thu. Mùa thu ở thành phố Lâm rất đẹp nhưng không đặc biệt như Bắc Kinh. Mộ Thiện không ngờ mùa thu năm nay cô lại có dịp trở lại Bắc Kinh để tham gia tiệc đầy tháng của con trai Trương Ngân Thiên. Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành và một số tâm phúc bay đi Bắc Kinh chúc mừng. Tại sao phải tổ chức linh đình, khoa trương như vậy? Mộ Thiện biết rõ, đối với loại người như Trương Ngân Thiên, lợi ích

và thực lực là nguyên nhân chủ yếu khiến ông ta hợp tác với Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành. Nhưng nếu không phải thật lòng thích hai người, ông ta sẽ không bao giờ đích thân trực tiếp gặp gỡ họ. Vì vậy Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không hẹn cùng phát triển mối quan hệ thân tình với Trương Ngân Thiên. Điều này cũng là một đạo lý Mộ Thiện học được ở trên thương trường, đó là tình cảm. Nhiều khi yếu tố tình cảm còn dễ thuyết phục hơn cả lợi ích kinh tế. Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành tuy chưa thân đến mức tâm sự hết với Trương Ngân Thiên, nhưng qua mấy tháng hợp tác thuận lợi, mối quan hệ giữa họ phát triển nhanh chóng. Thậm chí một lần nhắc đến Trương Ngân Thiên,

Trần Bắc Nghiêu nói với Mộ Thiện: “Ông ta là một doanh nhân đầy tài năng.”

Mộ Thiện hỏi lại: “Lẽ nào anh không phải sao?”

Trần Bắc Nghiêu chỉ ôm cô mỉm cười.

Tiệc đầy tháng được tổ chức tại một nhà hàng ngư thiện nổi tiếng trong nội thành Bắc Kinh. Mộ Thiện tuy sống ở Bắc Kinh nhiều năm nhưng cô cũng chưa từng đến nơi cao cấp mắc tiền như nơi này. Nhìn một hàng nhân viên hóa trang thành thái giám và cung nữ đón ở cửa, cô cảm thấy hơi buồn cười. Trương Ngân

Thiên không mời nhiều khách. Một phòng ăn rất rộng chỉ bày hơn hai mươi bàn tiệc, khách ngồi gần kín chỗ. Khi Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện đến bàn ăn chính, Đinh Hành đã ngồi ở đó từ lâu. Trần Bắc Nghiêu nhìn Đinh Hành bằng ánh mắt lạnh lùng như thường lệ, Mộ Thiện mỉm cười khách sáo. Đinh Hành cũng đáp trả bằng thái độ lạnh lùng như vậy, chỉ khi nhìn Mộ Thiện, ánh mắt anh mới dịu đi. Mộ Thiện tất nhiên nhận ra thái độ của hai người. Cô chợt nghĩ thầm, không biết bọn họ giả vờ hay là thật? Cùng bàn còn có hai người đàn ông trung niên, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười trao đổi danh thiếp với bọn họ. Một lúc sau, khách đã gần như đông đủ, một bản nhạc

du dương vang lên nhưng bị tiếng nói chuyện của mọi người lấn át. Đúng lúc này, cửa chính vang lên tiếng vỗ tay, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn. Trương Ngân Thiên mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn nho nhã mỉm cười tiến vào. Bên cạnh ông ta là hai người đàn ông trung niên, Trương Ngân Thiên cứ đi một hai bước lại quay sang trò chuyện với họ. Không cần nói cũng biết đây là khách mời quan trọng nhất của buổi tiệc ngày hôm nay, nên Trương Ngân Thiên mới phải đích thân đi đón. Bạch An An ôm con trai đi sau bọn họ, cô cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, sắc mặt rất dịu dàng. Phía sau cô là một đám vệ sĩ. Ánh đèn rực rỡ ở trung tâm căn phòng chiếu xuống người bọn

họ. Trương Ngân Thiên lên bục nói vài câu cảm ơn, mọi người nâng ly rượu chúc mừng, buổi tiệc chính thức bắt đầu. Trương Ngân Thiên giới thiệu qua hai vị khách quý với Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành. Ánh mắt của hai người đột nhiên lóe qua một tia u ám. Khi Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đưa danh thiếp cho hai người đàn ông trung niên, bọn họ chỉ mỉm cười nhận lấy mà không đưa lại danh thiếp của mình. Nhìn sắc mặt của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiên đoán kế hoạch lật đổ Trương Ngân Thiên khó khăn hơn dự kiến. Ở Bắc Kinh, ông ta có mối quan hệ rộng rãi với quan chức cao cấp, có thể nói một tay vươn tới trời. Có lẽ vì nể mặt Trương Ngân Thiên nên

Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không có bất cứ hành động đối kháng nào, không khí trên bàn ăn tương đối ôn hòa. Mộ Thiện thỉnh thoảng ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Đinh Hành, nhưng cô lập tức nhìn đi chỗ khác. Nhắm nháp một lúc, Mộ Thiện ngẩng lên quan sát người đi đi lại lại chúi tụt trong phòng. Tầm là vệ sĩ của cô, hẳn nói sẽ theo cô hai tư trên hai tư giờ, vậy mà bây giờ cô nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng thấy bóng dáng hắn. Mộ Thiện biết Tầm và cô thuộc hai thế giới khác nhau nên cũng không bận tâm, cô quay sang chơi đùa với con trai Bạch An An.

Khi buổi tiệc diễn ra quá nửa, Trương

Ngân Thiên có điện thoại. Ông ta nói mấy nói hai câu, sắc mặt hơi thay đổi. Sau đó ông ta đứng dậy: “Xin lỗi các vị, tôi có chuyện gấp, thứ lỗi cho tôi ra ngoài nghe cuộc điện thoại.” Ông ta cúi người trước hai vị khách quý: “Tôi xin lỗi!” Ông ta cúi xuống hôn lên trán Bạch An An rồi đi sang phòng bên cạnh.

Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không hề để ý đến Trương Ngân Thiên, bọn họ vẫn tiếp tục trò chuyện với người bên cạnh. Mộ Thiện đoán chắc là xảy ra chuyện, nếu không Trương Ngân Thiên sẽ không bỏ mặc khách quý đi chỗ khác nghe điện thoại. Trước khi đến đây, cô nghe Trần Bắc Nghiêu nói, Lý Thành sẽ

hành động vào tiệc đầy tháng của con trai Trương Ngân Thiên, để ép ông ta chủ động đề nghị Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành giúp đỡ. Tâm trạng Mộ Thiên hơi căng thẳng, cô đột nhiên hoa mắt chóng mặt. Đúng lúc Trần Bắc Nghiêu gấp một miếng cá bỏ vào bát cô, bình thường Mộ Thiên rất thích ăn cá nhưng hôm nay ngửi thấy mùi tanh của cá biển, cô cảm thấy rất buồn nôn. Mộ Thiên bịt miệng nhắm mắt và thở dốc.

“Em làm sao vậy?” Trần Bắc Nghiêu lập tức buông đũa, đỡ lưng cô. Đinh Hành ở phía đối diện cũng nhìn sang bên này, anh nhíu mày khi bắt gặp vẻ mặt nhợt nhạt của Mộ Thiên.

Bạch An An ngẩng đầu quan sát Mộ Thiên, cô bỗng nhiên hỏi: “Có phải gần đây chị rất hay buồn ngủ?”

Mộ Thiên kinh ngạc gật đầu. Thời gian gần đây đúng là cô cả ngày uể oải, trời vừa sẩm tối đã buồn ngủ, ngủ đến chín mười giờ sáng ngày hôm sau cũng chưa muốn dậy, khẩu vị của cô kém hẳn, kinh nguyệt cũng chưa thấy. Mộ Thiên không mấy lưu ý bởi từ lúc bị trúng đạn, sức khỏe cô giảm sút đi nhiều, chu kỳ kinh nguyệt cũng không đều như trước. Cô sợ Trần Bắc Nghiêu lo lắng nên không nói cho anh biết.

Bạch An An mỉm cười: “Chị hãy đi kiểm tra đi, có khi mang thai cũng nên. Ba tháng đầu em cũng suốt ngày buồn ngủ, chẳng muốn ăn gì cả.”

Bạch An An vừa dứt lời, cả bàn ăn im lặng một cách lạ thường.

Những người khách lên tiếng trước tiên, bọn họ khách sáo chúc mừng Trần Bắc Nghiêu: “Trần tổng, chúc mừng cậu, chúc mừng!” Trần Bắc Nghiêu trầm ngâm vài giây rồi nắm tay Mộ Thiện: “Đúng không em?”

“Em... cũng không biết.” Mộ Thiện kinh ngạc. Sau khi từ Panama trở về

Trung Quốc, cô và Trần Bắc Nghiêu luôn phòng tránh mang thai bằng biện pháp an toàn hay vào thời gian an toàn. Nghe Bạch An An nói vậy, cô cảm thấy cũng có khả năng đó. Điều này khiến cô vừa mừng vừa lo, mừng ở chỗ cô thật sự muốn sinh con cho anh, lo ở chỗ bây giờ không phải là thời điểm thích hợp. Đinh Hành không rời mắt khỏi Mộ Thiện, lồng ngực anh đau nhói. Cuối cùng anh quay đi chỗ khác, không nói chúc mừng. Khoảng thời gian sau đó, không khí bàn tiệc càng náo nhiệt. Trần Bắc Nghiêu tuy không muốn Mộ Thiện nuôi con một mình, nhưng biết tin anh có thể sắp làm bố, lời nói, cử chỉ và ánh mắt của anh không che giấu nổi niềm vui. Bạch An

An hỏi kỹ triệu chứng của Mộ Thiện, càng khẳng định Mộ Thiện sắp có em bé.

Đến khi bữa tiệc kết thúc, Trương Ngân Thiên vẫn chưa quay về, người trợ lý thay ông ta xin lỗi quan khách. Lúc Mộ Thiện đứng dậy, cô bắt gặp Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành nói chuyện bằng mắt. Tim cô đập thành thịch. Tuy Trần Bắc Nghiêu không nói rõ nhưng Mộ Thiện biết sắp đến lúc hành động.

“Em về khách sạn trước đi.” Trần Bắc Nghiêu nói với Mộ Thiện: “Bọn anh chờ Trương tiên sinh.” Mộ Thiện gật đầu cùng vệ sĩ lên xe về khách sạn trước.

Mộ Thiện đi tắm xong, bên ngoài có tiếng Tầm nói chuyện điện thoại, còn Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa về. Mộ Thiện gọi Tầm vào phòng, hóa ra hôm nay hắn đóng giả làm một người đàn ông trung niên, có cặp lông mày rậm rạp và nước da đen sì, chỉ đôi mắt là không thay đổi. Sau khi nghe Mộ Thiện dặn dò, hắn nheo mắt nhìn cô rồi đi ra ngoài. Mười phút sau, Tầm quay về phòng ném cho Mộ Thiện một cái túi ni lông rồi lại đi sang phòng bên cạnh. Lúc Trần Bắc Nghiêu về đến khách sạn, Mộ Thiện đang ngủ chập chờn. Cô mở mắt thấy trong phòng tắt hết đèn, chỉ một ngọn đèn ngủ mờ mờ. Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa cởi áo khoác, anh ngồi ở đầu giường xem thứ gì đó dưới

ánh đèn. Mộ Thiện quờ tay sang bên cạnh, phát hiện đồ đã biến mất. “Hình như trứng rồi...” Mộ Thiện lẩm bẩm một câu, gương mặt Trần Bắc Nghiêu chìm khuất trong bóng tối nên cô không thấy rõ thần sắc của anh. Mộ Thiện quá buồn ngủ nên cô lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Đến khi Mộ Thiện thức giấc, trời đã sáng. Cô quay đầu thấy Trần Bắc Nghiêu đang đứng bên cửa sổ, anh mặc bộ com-lê phẳng phiu, đẹp như một pho tượng.

“Anh đã hẹn với bệnh viện phụ sản.” Thấy cô tỉnh dậy, anh nói nhỏ: “Chúng ta đi thôi!”

Mộ Thiện tỏ ra nghi hoặc: “Phải đi

khám sao? Thử bằng cái đó cũng chưa chắc đã chuẩn.” Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, anh lôi từ túi quần một que thử thai, trên đó có hai vạch đỏ rõ ràng. Sau một đêm, màu đỏ vẫn chưa phai đi là bao. Anh lại bỏ vào túi quần và đi đến bên cạnh cô: “Vì vậy, chúng ta đi xác định xem thế nào.”

Mười một giờ sáng, Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện rời khỏi bệnh viện. Vừa ngồi lên xe, Trần Bắc Nghiêu liền gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện phụ sản của thành phố Lâm. Nghe bác sỹ nói lời chúc mừng, khỏe miệng Trần Bắc Nghiêu hơi nhếch lên. Anh gọi điện thông báo để bác sỹ sắp xếp trước lịch

trình. Cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu ngẫm nghĩ rồi quay sang Mộ Thiện: “Em hãy nhờ Diệp Vi Nông gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện.” Mộ Thiện còn đang chìm trong niềm vui, nghe câu nói của Trần Bắc Nghiêu, vài giây sau cô mới hiểu ý anh. Trần Bắc Nghiêu sợ anh đi tù trước khi đưa trẻ sinh ra, người ta không còn nể mặt anh, vì vậy anh mới bảo cô gọi điện cho Diệp Vi Nông, nhờ bạn ra mặt. Điều này khiến Mộ Thiện càng không muốn rời xa anh, cô lập tức túm tay Trần Bắc Nghiêu: “Bây giờ có con rồi... anh vẫn không chịu ra nước ngoài hay sao?”

Trần Bắc Nghiêu im lặng trong giây

lát, vấn đề này tôi qua anh đã từng nghĩ đến. Anh nắm tay cô, nói từ tốn: “Em muốn con chúng ta có một tuổi thơ như thế nào, một người bố như thế nào?”

Mộ Thiện không thể thốt ra lời.

Về đến khách sạn, Mộ Thiện nghe thấy một vệ sĩ gọi điện thoại thông báo trả vé máy bay, chuyển sang đặt vé tàu hỏa giường nằm. Trần Bắc Nghiêu ôm cô đi vào phòng trong, để cô ngồi xuống ghế sofa rồi rót cho cô một cốc nước ấm. Anh còn thử độ nóng của nước rồi mới đưa vào tay cô. Thấy phòng mở điều hòa, anh cau mày đi tới tắt điều hòa và tiện tay lấy tấm chăn mỏng đắp lên vai

cô.

Mộ Thiện nóng đến chảy mồ hôi, cô hất tấm chăn xuống: “Anh không cần cẩn thận như vậy, bác sỹ nói em rất khỏe.”

Trần Bắc Nghiêu bình thản lên tiếng: “Về đến thành phố Lâm, em không được chạy linh tinh, không có việc gì thì đi lại trong nhà thôi.”

Mộ Thiện lắc đầu: “Không được, em vừa mang thai anh đã định nhốt em hay sao?”

“Ừ, phải nhốt em lại mới được.” Trần

Bắc Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiên ôm cô vào lòng.

Một lúc sau, anh nói tiếp: “Đường dây vận chuyển vũ khí của Trương Ngân Thiên ở miền Bắc rất cẩn mật nhưng một hai tên cầm đầu trong đường dây đó vẫn bị cảnh sát tìm ra. Vì tình hình ở miền Bắc hơi căng thẳng nên hôm qua ông ta nói, hai ngày tới sẽ chuyển một lô vũ khí cho bọn anh để bọn anh đưa ra nước ngoài.”

Mộ Thiên giật mình: “Nhanh như vậy sao?”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: “Ừ!”

Tim Mộ Thiện nhói đau, cô không biết nói gì. Cuộc chiến đấu với Trương Ngân Thiên sắp diễn ra, cũng có nghĩa ngày anh đi tù không còn xa nữa.

“Thiện Thiện, lần này anh sẽ không để em một mình. Anh sẽ ở bên em cùng chào đón con của chúng ta ra đời.” Thấy thần sắc của cô thay đổi, Trần Bắc Nghiêu lập tức ngồi xổm xuống trước mặt cô, anh tựa vào hai chân cô, cầm tay cô đưa lên môi hôn từng ngón: “Anh hứa với em.”

Sự ôm ghen của Mộ Thiện rất trầm trọng, trời vừa sẩm tối là cô buồn ngủ,

ngủ suốt mười hai tiếng vẫn không đủ. Ban ngày hầu như ăn gì nôn ra thứ đó, cùng lắm chỉ có thể nuốt trôi ít hoa quả. Mộ Thiện không muốn Trần Bắc Nghiêu phân tâm nên cố gắng ăn nhiều trước mặt anh. Thế nhưng cô có lòng mà không đủ sức, vừa ăn vài hột cơm cô đã buồn nôn, sữa tươi và trứng gà càng không buồn động đến. Tình trạng của Mộ Thiện làm sao thoát khỏi cặp mắt của Trần Bắc Nghiêu? Anh liền nghỉ mấy ngày không đi làm, ở bên cô suốt. Bảy tám giờ tối Mộ Thiện buồn ngủ, Trần Bắc Nghiêu ôm cô cho đến khi cô ngủ say mới dậy làm việc. Mười giờ sáng, cô vừa mở mắt liền nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, anh đưa cô đi lau rửa, quan sát tỉ mỉ xem có gì

bất thường. Cô không muốn ăn, anh liền mời chuyên gia dinh dưỡng và đầu bếp giỏi đến chế biến các món ăn bổ dưỡng hợp khẩu vị. Mộ Thiện vẫn nuốt không trôi, anh liền cầm đũa hoặc thìa, dỗ cô như dỗ trẻ nhỏ, đút cho cô từng chút một. Cứ như vậy, nhờ sự chăm sóc chu đáo của Trần Bắc Nghiêu, sắc mặt Mộ Thiện cuối cùng cũng lấy lại một chút hồng hào. Còn Trần Bắc Nghiêu vừa bận công việc, vừa lo kế hoạch lật đổ Trương Ngân Thiên, lại vừa phải chăm sóc Mộ Thiện, anh ngày càng gầy rộc. Hôm nay Mộ Thiện đi ngủ sớm, Trần Bắc Nghiêu vẫn ôm cô như thường lệ. Mộ Thiện nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, có lẽ do ban ngày đọc nhiều sách liên quan đến

luật hình sự nên cô mơ thấy ác mộng. Trong giấc mơ, Trần Bắc Nghiêu đứng sau vành móng ngựa làm bằng kim loại hoen gỉ. Anh mặc bộ quần áo tù nhân sọc trắng xanh. Còn cô ôm con, ngẩn ngơ đứng nhìn anh từ phía xa xa... Mộ Thiện giật mình tỉnh giấc, lưng toát mồ hôi lạnh. “Ông xã...” Mộ Thiện vô thức tìm Trần Bắc Nghiêu, nhưng khi cô giơ tay sờ soạng bên cạnh không thấy ai. Cô vặn hết cỡ đèn ngủ ở đầu giường, chỉ thấy một mình trong căn phòng trống, Trần Bắc Nghiêu không thấy bóng dáng.

Trên thực tế, vào lúc hai giờ sáng, Trần Bắc Nghiêu có mặt ở một khu hoang vắng cách thành phố Lâm hơn một trăm

cây số. Nơi này là vùng núi ít nhà dân nên hai bên đường không có đèn điện, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu xuống đường quốc lộ. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch ngồi trong xe ô tô, lặng lẽ theo dõi động tĩnh phía trước mặt. Lưu Minh Dương dẫn theo mười mấy người, đi cùng bảy, tám chiếc xe đồ ở một đầu đường quốc lộ, cách chỗ của Trần Bắc Nghiêu vài trăm mét. Giọng nói anh ta vang lên từ máy bộ đàm: “Lão đại, bọn họ tới rồi.” Trần Bắc Nghiêu tập trung quan sát, chỉ thấy phía xa xuất hiện mấy chiếc xe tải cỡ lớn đang tiến về phía anh.

Những ngày vừa qua, bên công an lặng lẽ làm tăng thêm áp lực cho Trương

Ngân Thiên trong việc vận chuyển vũ khí ở miền Bắc. Trương Ngân Thiên hết cách, đành phải chuyển lô vũ khí xuống khu vực Tây Nam và sẽ đưa ra nước ngoài từ nơi này. Người của ông ta giao hàng cho Trần Bắc Nghiêu ở giáp ranh thành phố Lâm. Nghe nói ông ta cũng sẽ giao một lô hàng khác cho Đinh Hành trong một hai ngày tới. Bề ngoài, Trần Bắc Nghiêu là lão đại đích thân ra mặt giám sát cuộc giao dịch đầu tiên của hai người cũng là hợp tình hợp lý. Trên thực tế, có lẽ đây là cơ hội duy nhất có thể lần ra đường dây của Trương Ngân Thiên. Rất nhanh, mấy chiếc xe tải dừng lại cách đội xe của Lưu Minh Dương mấy chục mét. Trong đêm tối, Trần Bắc

Nghiêu nhìn thấy loáng thoáng mấy chiếc xe ủi đất, xe đào đất đi theo những chiếc xe tải đó.

“Ông già Trương Ngân lắm trò thật đấy.” Châu Á Trạch phì cười.

Trần Bắc Nghiêu cũng mỉm cười. Thảo nào cảnh sát điều tra lâu như vậy cũng không tìm ra manh mối, ai mà nghĩ ra vũ khí được giấu trong mấy xe đào đất? Tai nghe nhanh chóng truyền đến cuộc đối thoại giữa Lưu Minh Dương và đối phương.

“Chào anh, tôi là trợ lý của Trần tổng.”

“Trần tổng đâu rồi?”

“Ồ đằng kia.” Nói xong, cả hai đều quay đầu về phía Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu rút một điều thuốc, để Châu Á Trạch châm lửa. Đóm thuốc đỏ hồng nổi bật trong đêm tối. Đối phương lúc này mới yên tâm, hắn nói tiếp: “Đây là danh mục, anh hãy kiểm tra kỹ lưỡng.”

Tai nghe vọng đến giọng nói của Lưu Minh Dương: “Chim sẻ 100, mèo Garfield 5...” Tất nhiên đây là ký hiệu vũ khí của chúng. Vũ khí nhanh chóng được dỡ ra từ mấy chiếc xe đào đất, xếp thành từng hòm và được chuyển lên xe tải Lưu

Minh Dương vừa lái đến. Sau đó đổi phương giao chìa khóa mấy chiếc xe đào đất, xe ủi đất cho Lưu Minh Dương rồi nhanh chóng lên xe biến mất khỏi đường quốc lộ. Lưu Minh Dương tuy nhận được nhiệm vụ đón hàng nhưng anh ta không biết rõ nội tình. Sau khi hoàn tất công việc, anh ta đưa mắt về phía Trần Bắc Nghiêu rồi dẫn cả đội xe chở hàng tới nhà kho quy định. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch lặng lẽ lái xe đi theo, trên đường đi không hề gặp rắc rối. Vũ khí được cất dấu trong một kho hàng ở ngoại ô phía nam thành phố Lâm. Hàng vào kho, đám Lưu Minh Dương vừa đi khỏi, người của Lý Thành lập tức tới kiểm tra.

Trần Bắc Nghiêu về đến nhà đã là sáu giờ sáng. Anh nghĩ lúc này chắc Mộ Thiện chưa tỉnh giấc nên anh không mấy lo lắng. Trải qua một đêm căng thẳng, Trần Bắc Nghiêu hơi mệt mỏi. Anh đi vào phòng khách ở tầng một, ngồi xuống ghế sa-lông và nhắm mắt nghỉ ngơi. Đến lúc Trần Bắc Nghiêu mở mắt, đồng hồ chỉ hơn bảy giờ. Tuy rất buồn ngủ nhưng nghĩ đến cảnh Mộ Thiện đang say sưa trong giấc nồng ở trên gác, tự nhiên anh cảm thấy tinh thần sảng khoái. Trần Bắc Nghiêu day day ấn đường, đang định đứng dậy đi lên gác, anh đột nhiên nhìn thấy Mộ Thiện cuộn người ngủ trên sa-lông ở đầu ghế, cách anh chưa đến một thước. Bây giờ anh mới thấy, trên người

anh không biết được đắp một tấm chăn từ lúc nào. Mộ Thiện cũng nằm dưới tấm chăn rộng này, sắc mặt cô nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, cô ngủ rất say. Tim Trần Bắc Nghiêu rung động, anh gần như giờ tay định bế Mộ Thiện lên gác theo bản năng, nhưng anh sợ đánh thức cô. Ánh nắng ban mai chiếu vào làm gương mặt cô trở nên rõ nét, hơi thở cô đều đặn nhưng cặp chân mày hơi nhíu lại, chứng tỏ việc anh rời khỏi nhà đêm qua khiến cô lo lắng. Trần Bắc Nghiêu ngẫm nghĩ rồi vẫn quyết định nhẹ nhàng bế cô lên. Mộ Thiện mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy anh, đáy mắt cô lóe một tia xúc động. Nhưng có lẽ do quá buồn ngủ, cô lại cụp mi mắt.

“Anh về rồi à?” Mộ Thiện lẩm bẩm.

“Ừ!”

“Ông xã... đừng đi... em nhớ anh...
Nửa đêm, em rất nhớ anh...” Mộ Thiện
thì thảm.

Tim Trần Bắc Nghiêu nói đau, anh
hạ giọng hỏi: “Bà xã, lần trước mang thai
cũng khó chịu như thế này phải không?”

“... Ừm.” Mộ Thiện trả lời, hơi thở cô
dần đều đều, cho thấy cô đã ngủ say.
Trần Bắc Nghiêu đứng im ngắm Mộ
Thiện một lúc, sau đó anh cúi xuống hôn

lên trán cô rồi mới bế cô lên tầng hai.

Mãi đến mười hai giờ trưa Mộ Thiện mới tỉnh dậy. Cô nhớ đêm qua cô đắp tấm chăn lên người Trần Bắc Nghiêu rồi nằm ngủ bên cạnh anh trên ghế sa-lông, bây giờ đã ở trên giường. Trần Bắc Nghiêu đang nằm ngủ bên cạnh cô, tay anh nắm chặt tay cô. Mộ Thiện nghịch đầu ngón tay của anh, anh lập tức mở mắt, lặng lẽ nhìn cô.

“Đêm qua anh đi đâu vậy?” Mộ Thiện hỏi.

“Đi giao dịch.” Trần Bắc Nghiêu trả lời vắn tắt.

Mộ Thiện quay sang nhìn anh: “Nói cho em biết đi.”

Bắt gặp ánh mắt kiên định của cô, Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

Mộ Thiện gần đây sức khỏe không tốt nên Trần Bắc Nghiêu không muốn cho cô biết nhiều chuyện về Trương Ngân Thiên, vì vậy anh ít khi đề cập đến chuyện đó. Mộ Thiện vốn không nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ cần biết đại khái kế hoạch tiến triển đến đâu là được. Thế nhưng đêm qua đột nhiên tỉnh giấc, không nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, một nỗi sợ hãi bao trùm lên người cô. Mộ Thiện

không dám nghĩ, nhưng cô thật sự lo sợ một ngày nào đó khi tỉnh giấc, Trần Bắc Nghiêu không bao giờ trở về bên cô. Vì vậy cô cần biết rõ mọi chuyện, dù không thể giúp được gì, nhưng ít nhất có sự chuẩn bị tinh thần từ trước. Trần Bắc Nghiêu kể cho cô nghe mọi chuyện xảy ra đêm hôm qua. Nghe nói Trương Ngân Thiên dùng máy đào đất vận chuyển vũ khí, Mộ Thiên phì cười: “Ông ta lắm trò thật đấy. Vậy anh có cử người đi theo đám đàn em của ông ta để tìm hang ổ khác hay không?”

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô bằng ánh mắt khen ngợi: “Không, người của Lý Thành đi.”

Mộ Thiện mừng rỡ: “Đúng, chúng ta không làm những việc nguy hiểm như vậy.”

“Tâm cũng đi.”

Nghe Trần Bắc Nghiêu nói vậy, dù biết Tâm là người giỏi nhất trong việc lần theo dấu vết, nhưng Mộ Thiện cũng cảm thấy hơi lo lắng cho sự an toàn của anh ta. May mà hai ngày sau, Tâm trở về bình an. Ngay khi Tâm về tới ngôi biệt thự, Lý Thành, Châu Á Trạch và Đinh Hành cũng xuất hiện. Lúc đó, Trần Bắc Nghiêu đang cùng Mộ Thiện xem ti vi. Bọn họ đến nơi, anh cũng không bảo cô

lên gác. Đám đàn ông toàn là người thông minh, thấy Mộ Thiện không tránh mặt như mọi ngày, bọn họ không hỏi nhiều, chỉ chào một tiếng “chị dâu” rồi cùng ngồi xuống. Đinh Hành không gọi Mộ Thiện là chị dâu, anh hơi sững sờ khi thấy bộ dạng gầy gò nhợt nhạt của cô. Mộ Thiện đỏ mặt, vờ như không biết. Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành chạm mắt nhau rồi cùng trầm lặng.

Lý Thành lên tiếng trước: “Người của tôi bám theo mấy tên vận chuyển vũ khí, chúng ta có chút manh mối rồi.”

Anh ta bỏ mấy tấm ảnh lên bàn, Mộ Thiện cúi xuống nhìn, chỉ thấy trong ảnh

là một tòa nhà lớn, ngoài cổng có biển hiệu rõ ràng. Máy tấm ảnh đều lặp đi lặp lại hai dòng chữ: “Công ty khoáng sản Cửu Châu” và “Thực phẩm Hoa Lai”.

Mộ Thiện từng nghe nói đến hai công ty này, đều là doanh nghiệp có lịch sử lâu đời và là doanh nghiệp mạnh trong ngành khoáng sản cũng như thực phẩm. Tại sao đầu mỗi Lý Thành lần ra lại có liên quan đến bọn họ? Máy người đàn ông cầm ảnh lên xem, tất cả đều im lặng.

Lý Thành nói tiếp: “Người của tôi theo dõi thấy bọn chúng vào công ty con của hai doanh nghiệp này ở khu vực Hoa Trung. Rốt cuộc chúng là người của hai

doanh nghiệp, hay chỉ mượn hai doanh nghiệp để che đậy thân phận thật sự, hiện chúng tôi vẫn chưa thể xác minh rõ.” Lý Thành nói vậy, manh mối lại trở nên mờ mịt.

Trong đầu Mộ Thiện lóe lên một ý nghĩ, cô chưa kịp mở miệng, Trần Bắc Nghiêu ở bên cạnh cất giọng trầm trầm: “Chủ tịch của cả hai doanh nghiệp này là một người, tên Lam Vũ.”

Những người khác đều quay sang Trần Bắc Nghiêu, anh nói tiếp: “Lam Vũ mười năm trước là nhân viên của công ty của Trương Ngân Thiên. Do lạm dụng công quỹ nên ông ta bị đuổi việc, suýt nữa còn

bị khởi tố. Nghe nói ông ta căm thù Trương Ngân Thiên, đến bây giờ vẫn còn bất hòa. Nếu hỏi ở Trung Quốc Trương Ngân Thiên có những kẻ đối đầu nào, thì người đầu tiên chính là Lam Vũ.”

Châu Á Trạch sờ cằm: “Lão đại, sao anh biết rõ thế? Em nghi Lam Vũ chính là người của Trương Ngân Thiên!”

Mọi người đều cảm thấy nhận định của Châu Á Trạch rất có lý. Lý Thành không khỏi vui mừng, anh ta có linh cảm đây chính là sự thật. Thảo nào bên công an theo dõi Trương Ngân Thiên bao nhiêu năm cũng không tìm ra manh mối. Nếu ông ta cất giấu hàng cấm ở chỗ của

“kẻ thù”, cảnh sát tất nhiên không ngờ tới. Mộ Thiện rất tự hào, Trần Bắc Nghiêu suy nghĩ cẩn thận, tỉ mỉ. Một khi muốn đối phó người nào, anh sẽ nghiên cứu kỹ gốc gác kẻ đó. Có khi anh nắm rõ cả tám đời liệt tổ liệt tông nhà Trương Ngân Thiên, hướng hồ một tên dưới trướng Lam Vũ?

Tầm đột ngọt mở miệng: “Bọn chúng đúng là người của hai doanh nghiệp này.” Nói xong hắn rút một quyển sổ ném cho Trần Bắc Nghiêu. Anh nhận lấy, cúi xuống xem, là danh sách ghi chép thông tin của Công ty Khoáng sản Cửu Châu. Trần Bắc Nghiêu mở ra xem, thấy bên trong cách vài trang lại có một hai cái

tên, dưới chân gạch bút đỏ. Tầm từ tốn giải thích: “Tôi theo bọn chúng vào tận bên trong công ty con, rồi theo chúng về Tổng bộ ở Bắc Kinh. Tổng cộng có 25 người tham gia vào chuyến vận chuyển vũ khí giao cho Trần tổng buổi tối hôm đó, tôi đã tìm ra tên của bọn chúng.”

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Tầm cười cười, không lên tiếng. Mộ Thiện quay sang nhìn hấn, Tầm gần như bắt được ánh mắt của cô ngay lập tức, hấn nhếch mép cười, bộ dạng có phần đắc ý. Mộ Thiện trừng mắt với Tầm, nhưng trong lòng cô rất vui mừng. Nếu nói phán đoán của Trần Bắc Nghiêu là

trực giác thì thứ Tâm lấy được chính là bằng chứng. Chỉ cần lần theo dấu vết đó, thành công không còn xa.

Mộ Thiện ngẫm nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Tôi nhớ hai doanh nghiệp này hay làm từ thiện. Đặc biệt, họ thường quyên góp từ thiện ở nước ngoài, lần nào cũng quyên tặng máy móc và thực phẩm. Bọn họ dám dùng máy đào đất để vận chuyển vũ khí, hoạt động từ thiện cũng có khi chỉ là một vỏ bọc.”

Cô vừa nói xong, đám đàn ông đều quay sang nhìn cô. Lý Thành cười: “Lời của chị dâu là một gợi ý rất quan trọng.” Châu Á Trạch hết nhìn Mộ Thiện lại nhìn

Trần Bắc Nghiêu cười cười. Đinh Hành im lặng, nhưng khóe mắt cũng lộ ý cười. Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên vai Mộ Thiện, ánh mắt anh vô cùng dịu dàng. Máy người đàn ông lại trò chuyện một lúc, đồng hồ đã chỉ đến số 12. Thật ra lúc bọn họ đến đây, Mộ Thiện đã bắt đầu buồn ngủ, bây giờ cô càng díp mắt. Cảm thấy không thể gắng gượng, cô liền ngả đầu vào vai Trần Bắc Nghiêu, giọng nói của mấy người đàn ông ở bên tai mỗi lúc một xa dần. Mộ Thiện dường như nghe thấy tiếng Tầm: “Các vị lão đại, tôi còn có một phát hiện nữa...”, ngay sau đó cô chìm vào giấc ngủ. Trần Bắc Nghiêu bận tập trung nghe Tầm báo cáo. Đột nhiên Tầm ngừng lại nhìn anh, anh mới phát

hiện Mộ Thiện ngã đầu vào vai mình. Trần Bắc Nghiêu cúi xuống, chỉ thấy bờ mi dài của cô khép lại, hơi thở đều đều, gương mặt vô cùng bình thản. Tầm vẫn không lên tiếng, những người đàn ông khác đều dõi theo ánh mắt Tầm, bắt gặp cảnh Mộ Thiện ngủ ngon lành trên vai Trần Bắc Nghiêu.

“Có cần bế chị dâu lên gác không?”
Lý Thành hỏi.

Trần Bắc Nghiêu muốn đợi Mộ Thiện ngủ sâu hơn, anh hạ giọng nói khẽ: “Không sao, cứ tiếp tục đi.”

Tầm lên tiếng: “Trương Ngân Thiên

hình như có một xưởng sản xuất vũ khí bí mật.”

Mọi người sững sờ.

Thì ra Tầm nghe được cuộc điện thoại của mấy tên đang bị theo dõi, thấy chúng nhắc đến một nơi gọi là “Kho lạnh”. Từ nội dung cuộc trò chuyện, Tầm suy đoán, đó có thể là xưởng sản xuất vũ khí ngầm của Trương Ngân Thiên ở Trung Quốc. Phát hiện này khiến đám đàn ông há hốc miệng. Phải tìm bằng được xưởng sản xuất vũ khí bí mật mới coi như nhỗ tận gốc hoạt động phạm tội của Trương Ngân Thiên. Mấy người đàn ông bàn bạc thêm nửa tiếng nữa, Châu Á Trạch kêu nhà bếp

chuẩn bị mấy món ăn đêm. Bốn người đàn ông đều đói bụng, không ai làm khách, đều ngồi vào bàn ăn ngon lành. Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ di chuyển người Mộ Thiện rồi bế cô lên. Vừa đứng dậy, anh nghe thấy cô lẩm bẩm câu gì đó, mắt cô mở ra rồi lại nhắm nghiền. Trần Bắc Nghiêu lập tức đứng yên. Động tác cứng nhắc của anh thu hút sự chú ý của bốn người đàn ông đang cầm cúi ăn. Mọi người quay lại liền nghe thấy giọng nói ngọt ngào có phần nũng nịu của Mộ Thiện: “Ông xã... đừng đi...” Thanh âm của cô không to không nhỏ, mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Tâm bật cười ra tiếng, Châu Á Trạch tuy không cười nhưng vẻ mặt không khác gì Tâm. Ánh

mắt của Lý Thành ôn hòa đi nhiều, chỉ có Đinh Hành là thần thờ. Người phụ nữ đang ở trong lòng Trần Bắc Nghiêu, tay trái buông thõng xuống, tay phải vô ý thức túm áo anh. Sự ỷ lại của cô khiến tim anh rộn ràng, anh chỉ muốn nhanh chóng bế cô lên gác, không cho đám đàn ông nhìn thấy bộ dạng của cô trong giấc mộng. Nào ngờ Trần Bắc Nghiêu vừa đi hai bước, Mộ Thiện đột nhiên mở mắt nói: “Đinh Hành... Thật ra Đinh Hành rất đáng thương...” Trần Bắc Nghiêu không biết, Mộ Thiện tuy ngủ say nhưng từ trong tiềm thức, cô vẫn lo sợ khi cô mở mắt ra không nhìn thấy anh như hôm nọ, vì vậy cô mới thốt ra câu anh đừng đi. Về phần Đinh Hành, lần đầu tiên đến nhà

Trần Bắc Nghiêu, anh nói thời hạn ngồi tù của anh không ít hơn. Trong lòng Mộ Thiện vẫn canh cánh điều này nên lúc mơ màng, cô nói ra những lời tự đáy lòng mình. Mộ Thiện không ý thức được xung quanh còn có người khác, cô buông một câu không đầu không cuối rồi lại vùi vào lòng Trần Bắc Nghiêu ngủ tiếp. Câu nói của cô khiến Trần Bắc Nghiêu cứng đờ, thần sắc của bốn người đàn ông cũng thay đổi. Đinh Hành ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía trước. Nhưng từ chỗ anh chỉ thấy bóng lưng cao lớn của Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi lên cầu thang. Về phòng ngủ, Trần Bắc Nghiêu nhẹ nhàng đặt Mộ Thiện lên giường, lặng lẽ ngắm cô một lúc rồi cầm tay cô đưa

lên môi hôn. Sau đó anh mới đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Trần Bắc Nghiêu mở vòi nước, tạt nước lạnh lên mặt. Anh ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt băng giá, ánh mắt mắt u ám vẫn tia máu của mình ở trong gương. Có lẽ những ngày qua mệt mỏi quá độ, có lẽ sự dịu dàng của Mộ Thiên quá rung động lòng người, cũng có lẽ do thái độ thương xót Đình Hành của cô vừa rồi, nên trong lòng anh có một con sóng dâng trào, giống như những buổi tối bị dục vọng giày vò trước đây. Anh chỉ thấy một cảm xúc mãnh liệt cuộn cuộn nhấn chìm bản thân. Lúc này anh không muốn bận tâm bất cứ điều gì, không muốn ngồi tù, không muốn chuộc tội. Anh chỉ muốn lập tức ra đi, muốn ôm

cô, hôn cô hơn lúc nào hết. Nghĩ đến đây, Trần Bắc Nghiêu liền mở cửa nhà tắm đi ra ngoài. Vừa ngẩng đầu, toàn thân anh hóa đá. Dưới ánh đèn vàng mát dịu, Đinh Hành không biết vào phòng từ bao giờ. Anh ngồi ở đầu giường, cúi xuống nhìn Mộ Thiện ngủ say, dáng vẻ của anh như bức tượng điêu khắc im lìm ngàn năm. Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu trở nên lạnh lùng.

“Ra ngoài.”

Đinh Hành từ từ ngẩng đầu, đối diện với Trần Bắc Nghiêu: “Không ngờ cũng có lúc tôi không muốn giết cậu.”

Trần Bắc Nghiêu nhú mày, nhưng Đinh Hành không có phản ứng khác, lại cúi xuống tiếp tục ngắm Mộ Thiện. Sau đó Đinh Hành cất giọng hết sức dịu dàng: “Thiện Thiện, em cảm thấy tôi đáng thương lắm sao?” Mộ Thiện đang trong giấc mộng nên không nghe thấy những điều anh nói. Nếu cô mở mắt vào lúc này, cô sẽ thấy đôi mắt của người đàn ông trước mặt lấp lánh ý cười và sáng ngời như lần đầu tiên cô gặp anh. Sau đó Đinh Hành đứng dậy, anh bỏ hai tay vào túi quần, gương mặt anh lấy lại vẻ thư thái ngang tàng như thường ngày. Anh thản nhiên đi ra khỏi phòng ngủ mà không nhìn Trần Bắc Nghiêu thêm một lần. Trần Bắc Nghiêu dõi theo bóng Đinh

Hành, cuối cùng anh quay lại nhìn người phụ nữ ở trên giường, im lặng hồi lâu.

Tuy nói quyết tâm tìm xưởng vũ khí của Trương Ngân Thiên, nhưng đây không phải là vấn đề đơn giản. Trong suốt hai tháng liền, Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành và Lý Thành phải thông qua nhiều con đường, từ hắc đạo đến bạch đạo, cuối cùng mới tìm ra nơi đặt xưởng vũ khí bí mật. Bây giờ chỉ còn thiếu chứng cứ để Lý Thành có thể xin lệnh khám xét xưởng vũ khí. Trong khoảng thời gian có vẻ bình lặng đó, bụng Mộ Thiện cuối cùng cũng hơi nhô lên. Phản ứng nôn nghén hoàn toàn biến mất, cô bắt đầu ăn được mọi thứ, sắc mặt ngày càng

hồng hào. Khi bào thai gần năm tháng, Mộ Thiện lần đầu tiên cảm nhận thấy thai máy. Trần Bắc Nghiêu rất thích thú nhưng anh sờ tay lên bụng Mộ Thiện kêu gì, thai nhi cũng không hề động đậy. Vở bọc yên bình cuối cùng bị phá vỡ vào một buổi đêm. Tối hôm đó, Mộ Thiện đi ngủ sớm, nửa đêm theo thói quen, cô giật mình tỉnh giấc. Khi cô quay sang bên cạnh, Trần Bắc Nghiêu đã không thấy bóng dáng. Bây giờ là đầu mùa đông, thời tiết ban đêm hơi lạnh, Mộ Thiện mặc áo khoác đi ra ngoài, vừa đến cửa phòng ngủ bên cạnh, cô liền nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đang đứng ở đầu giường, quay lưng về phía cô. Tầm mặc áo khoác đen đứng bên cạnh anh, đầu hấn

có vẻ ướt đẫm, tóc bết dính vào trán. Mặt Tầm... đầy vết máu. Mộ Thiện sợ hãi vội vàng đi vào phòng. Trên giường có một người nằm, tấm ga trải giường loang lổ vết máu đỏ. Người đó nhắm nghiền hai mắt, hơi thở yếu ớt, đó chính là Châu Á Trạch.

“Xảy ra chuyện gì?” Trần Bắc Nghiêu cất giọng nghiêm nghị.

Thanh âm của Tầm vô cùng bình tĩnh: “Có kẻ phát hiện và nổ súng vào chúng tôi.”

Nghe đến đây, Mộ Thiện mới có phản ứng. Nhất định là Tầm và Châu Á Trạch

đã đột nhập vào xưởng vũ khí. Trong đám thuộc hạ và tâm phúc của Trần Bắc Nghiêu, bọn họ là người có sự phòng vệ tốt nhất, đương nhiên phải gánh công việc nguy hiểm này. Hóa ra máu trên người Tâm là của Châu Á Trạch. Anh ta có sao không? Mộ Thiện căng thẳng nhìn Châu Á Trạch, tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tuy cô và Châu Á Trạch tiếp xúc không nhiều, cô không thích dạng người thuần xã hội đen như anh ta. Nhưng lúc này nhìn anh ta thiêm thiếp trên giường, cô cảm thấy vô cùng lo lắng.

Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu hết sức u ám, anh quay sang nói với Mộ Thiện:

“Gọi bác sỹ.” Sau đó anh lập tức quay về phía Châu Á Trạch, gương mặt anh lặng băng đến mức đáng sợ. Mộ Thiên đi ra ngoài kêu vệ sỹ gọi điện cho bác sỹ. Tầm tự rót cho mình một cốc nước, đồng thời ngồi xuống ghế sofa: “Tôi đã giải quyết hai tên phát hiện ra chúng tôi và sắp xếp lại hiện trường. Chúng ta có thể che mắt Trương Ngân Thiên hay không, phải chờ xem chúng ta liệu có gặp may không? Trên đường về đây, tôi cũng đã tìm người xử lý qua vết thương của Châu.” Tầm nói tìm người xử lý vết thương của Châu Á Trạch, là hắn tìm đến một phòng khám tư, uy hiếp bác sỹ ở đó. Sau khi xong việc, hắn giải quyết luôn người của phòng khám. Những chuyện

này Tâm không nhắc đến, Trần Bắc Nghiêu tự nhiên hiểu rõ, không cần kể chi tiết. Trần Bắc Nghiêu vỗ vai Tâm rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Về thư phòng, Trần Bắc Nghiêu gọi điện cho Lý Thành: “Chúng tôi đã chụp được ảnh xưởng vũ khí và lấy được một cuốn sổ kế toán. Á Trạch bị trúng đạn rồi.”

Lý Thành trầm ngâm vài giây mới trả lời: “Tôi sẽ cử người đến lấy, không có gì thay đổi tôi sẽ xin lệnh khám xét ngay.” Anh ta ngừng lại: “Á Trạch thế nào rồi?”

“Không chết được đâu.”

Do sợ gây sự chú ý của Trương Ngân Thiên nên bọn họ không thể đưa Châu Á Trạch đi bệnh viện mà mời bác sỹ đến nhà chữa trị. Lúc bác sỹ làm phẫu thuật, Trần Bắc Nghiêu đứng bất động ở bên cạnh theo dõi, Mộ Thiện nắm chặt tay anh. Tầm cả đêm vất vả đưa Châu Á Trạch trốn thoát nên vô cùng mệt mỏi, hấn ngủ gục trên ghế sofa. Khi mọi việc đã xong, ngoài trời đã sáng hẳn. Trần Bắc Nghiêu tiễn bác sỹ, rồi mới cùng Mộ Thiện về phòng. Mộ Thiện chợt nhớ đến một sự kiện Trần Bắc Nghiêu từng nói với cô, cô vội hỏi: “Ngày kia là lễ động thổ, anh có đi dự không?”

Đó là khu nghỉ mát quy mô lớn ở thành phố Lâm do Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành và Trương Ngân Thiên cùng bỏ vốn đầu tư. Theo kế hoạch, ngày kia cả ba sẽ cùng tham dự buổi lễ khởi công, nhiều quan chức của thành phố Lâm cũng được mời. Không biết chuyện xảy ra buổi tối hôm nay có khiến Trương Ngân Thiên nghi ngờ? Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng.

“Đi chứ!” Trần Bắc Nghiêu xoa đầu cô: “Trước khi Lý Thành tóm gọn xưởng vũ khí, chúng ta không thể đánh rắn động rùng.” Anh cười: “Thị trưởng Tuần cũng có mặt, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu,

em đừng lo.”

Mộ Thiện nghĩ cũng phải, nhưng cô vẫn nói thêm một câu: “Hôm đó để Tâm đi bảo vệ anh.”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

“Á Trạch... không sao đâu chứ?” Mộ Thiện cất giọng đầy lo lắng.

Trần Bắc Nghiêu trả lời ngay: “Cậu ta mạng lớn giống anh, không dễ dàng chết đâu.”

Thật ra điều Mộ Thiện muốn hỏi là, nếu biết cái giá phải trả khi hợp tác với Lý Thành là Châu Á Trạch bị trọng thương, liệu Trần Bắc Nghiêu còn kiên trì không? Dù không hỏi ra miệng nhưng Mộ Thiện tự có câu trả lời. Nếu biết trước Châu Á Trạch bị thương, Trần Bắc

Nghiêu có lẽ sẽ do dự trước khi quyết định. Nhưng hiện tại Châu Á Trạch đã bị thương nặng, anh tuyệt đối không bỏ qua cho Trương Ngân Thiên. Bây giờ cô càng không thể khuyên anh dừng tay, cùng cô trốn ra nước ngoài.

Trong lúc vợ chồng Mộ Thiện lo lắng sốt ruột thì Trương Ngân Thiên và Bạch An An có một đêm bình thường nhất kể từ mấy tháng trở lại đây. Trước khi nhận được tin từ xưởng vũ khí, Trương Ngân Thiên nằm sấp trên giường hôn khắp mặt Bạch An An. Ông ta là người đàn ông có tinh lực vô cùng dồi dào. Mười hai giờ đêm, ông ta mới kết thúc công việc của một ngày và lên giường nhưng vẫn không

hề tỏ ra mệt mỏi. Bạch An An đã ngủ say, cô bị đánh thức bởi những nụ hôn tới tấp của Trương Ngân Thiên. Vừa mở mắt liền chạm phải đôi mắt thâm trầm ẩn hiện ý cười của ông ta, cô rất phiền muộn.

“Tôi không muốn, tôi không được khỏe.” Bạch An An từ chối thẳng thừng.

Đáp lại, Trương Ngân Thiên lập tức tụt quần ngủ của cô.

Bạch An An không dưới một lần tự nhủ, cô không thể ra đi, bởi vì người nhà và con trai cô còn nằm trong tay Trương Ngân Thiên. Cô biết rõ hơn ai hết, nếu cô làm ông ta tức giận, ông ta sẽ lột da

róc thịt người nhà của cô mà không hề do dự. Cô cũng không thể liên lạc với Tổng bộ Interpol khu vực Châu Á Thái Bình Dương, vì Trương Ngân Thiên đã chặn mọi ngã đường của cô. Ban đầu, cô mang theo chứng cứ phạm tội của ông ta bỏ trốn nhưng cùng đường bí lối, bởi vì không rõ ông ta dùng thủ đoạn nào đổi người cảnh sát liên lạc với cô. Nếu cô không kịp thời trốn thoát, cô đã bị ông ta bắt về từ trước lúc gặp lại Lý Thành. Bây giờ cô đã sinh con, trên danh nghĩa là vợ của ông ta. Trương Ngân Thiên từng ám chỉ, trong nội bộ công an cũng có người của ông ta, ông ta có trong tay chứng cứ phạm tội của cô. Nếu cô dám rời khỏi ông ta, cô không chỉ mất đi tự

do mà còn bị truy bắt như một kẻ tội phạm. Cô hiểu rõ Trương Ngân Thiên, nhìn vào mắt ông ta, cô biết cuộc đời này cô đã bị ông ta kéo xuống địa ngục.

“Em có phản ứng rồi!” Giọng nói khàn khàn của Trương Ngân Thiên cắt đứt dòng suy nghĩ của Bạch An An. Cô mở to mắt nhìn ông ta, trái tim vừa hận vừa đau.

Lúc hai người gần lên “đỉnh”, Trương Ngân Thiên thì thầm bên tai cô: “An An, cuộc đời này tôi chỉ cần một người phụ nữ là em.”

Tim Bạch An An đập mạnh, đây là lời

Trương Ngân Thiên từng nói khi hai người trải qua đêm đầu tiên vào mấy năm trước. Cô ngoảnh đi chỗ khác không nhìn ông ta, nước mắt tràn ra bờ mi. Thân hình trắng kiện của Trương Ngân Thiên càng vận động mạnh hơn, cuối cùng nghe tiếng rên mê người của cô, ông ta mới hài lòng giảm nhẹ động tác. Đúng lúc đó, điện thoại của Trương Ngân Thiên đổ chuông. Ông ta nhìn lên đồng hồ, bây giờ là ba giờ sáng. Chắc chắn xảy ra chuyện nghiêm trọng, trợ lý của ông ta mới gọi điện vào giờ này. Trương Ngân Thiên một tay với điện thoại, Bạch An An thở phào nhẹ nhõm. Thần sắc của cô khiến ông ta không vui, ông ta không rút khỏi người cô, thậm chí

bàn tay còn lại vuốt ve nơi nhạy cảm nhất của cô.

“Ông chủ, kho lạnh xảy ra chuyện, có hai bảo vệ đánh nhau và chết rồi.”

Trương Ngân Thiêu nhíu mày: “Đánh nhau?” Trước đó ông ta có lệnh, xưởng vũ khí bất kể xảy ra chuyện gì, dù lớn hay nhỏ cũng đều phải báo cáo trực tiếp với ông ta. Vì vậy trợ lý mới gọi điện thoại, bất kể là lúc nửa đêm.

“Đúng vậy.” Trợ lý báo cáo: “Tôi đã kiểm tra vết thương, bọn họ bị trúng đạn từ súng của đối phương. Hiện trường cũng có dấu vết, tôi đã xử lý xác chết

rồi, chắc không sao đâu.”

Trương Ngân Thiên nói bình thản: “Được, giải quyết gọn gàng vào, những ngày này tăng cường cảnh giác.” Ông ta cúp điện thoại, ném máy di động sang một bên, cúi xuống nhìn người phụ nữ ở dưới thân.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch An An thờ ơ hỏi.

Trương Ngân Thiên không trả lời, ông ta tăng tốc độ ngón tay khiến Bạch An An đỏ mặt, cô khép chặt hai đùi, buộc phải quần lấy thắt lưng ông ta. Lúc này ông ta mới mỉm cười: “Chuyện nhỏ.” Đợi đến

khi Bạch An An cong người thở hỏn hỏn, Trương Ngân Thiên đột nhiên dừng lại. Cô mím chặt môi không chịu khản cầu ông ta tiếp tục, ông ta cũng không bận tâm, bế cô đứng dậy đè vào tường. Dường như đêm nay Trương Ngân Thiên cố ý giày vò cô, ông ta liên tục làm hết lần này đến lần khác, thái độ đặc biệt nóng nảy. Bạch An An từ đầu đến cuối chỉ im lặng. Sau khi Bạch An An mệt nhoài chìm vào giấc ngủ, Trương Ngân Thiên ngồi dậy mặc quần áo đi sang thư phòng. Khoảng nửa tiếng sau, đám tâm phúc có mặt đầy đủ. Bọn họ đều nghe nói đến vụ đánh nhau gây chết người ở kho lạnh nhưng không mấy bận tâm. Trương Ngân Thiên ngồi tựa trên ghế sofa, thần

sắc của ông ta có vẻ thoải mái hơn đám tâm phúc. Ông ta cười nói: “Mấy hôm trước, tôi nhận được tin Lý Thành vẫn chưa chết, bên công an đang để ý đến tôi, vụ kho lạnh có vẻ không bình thường.” Trương Ngân Thiên thông báo tin tức một cách nhẹ nhàng nhưng nguồn tin này tốn của ông ta một khoản tiền không nhỏ.

Đám tâm phúc nhìn nhau, một người lên tiếng: “Người của công an đột nhập vào kho lạnh? Nhưng chúng ta bí mật như vậy? Sao công an biết được?”

Mặt Trương Ngân Thiên tối sầm, ông ta nói lạnh lùng: “Nhiều khả năng bên cạnh tôi có nội gián.” Ông ta quay sang

một tâm phúc: “Chú đi điều tra kỹ lưỡng cho tôi. Kẻ nào dám bán đứng tôi, tôi sẽ lột da nó.”

Mọi người toát mồ hôi lạnh. Trương Ngân Thiên cười nhạt: “Nếu Lý Thành vẫn chưa chết thì hãy điều tra Trần Bắc Nghiêu trước.”

Buổi chiều ngày hôm sau, Trương Ngân Thiên càng điên tiết khi biết tin xưởng sản xuất vũ khí phát hiện mất một quyển sổ kế toán của nhiều năm trước. Nếu không phải là người phụ trách dây chuyền sản xuất đặc biệt cẩn thận, sẽ không ai phát hiện ra thiếu mất một quyển sổ. Sau khi nghe tin, Trương Ngân

Thiên lập tức ra lệnh một đàn em lái chiếc ô tô ông ta thường dùng đi ra sân bay. Trên đường quả nhiên xảy ra chuyện cảnh sát chặn xe kiểm tra. Không còn nghi ngờ gì nữa, bên công an đang theo dõi ông ta, đề phòng ông ta trốn ra nước ngoài. Khi nghe tin này, Trương Ngân Thiên chỉ cười lạnh lùng, ông ta bảo người giúp việc chuẩn bị mấy bộ com-lê, để ngày hôm sau tham gia lễ khởi công. Lúc Trương Ngân Thiên mặc com-lê sang trọng đứng trầm tư trước cửa sổ, Bạch An An đẩy cửa đi vào.

“Mai có cần tôi đi cùng không?” Cô hỏi.

“Không, em ở nhà.” Trương Ngân Thiên nhếch miệng cười: “Nhờ em cùng thẳng cảnh sát bỏ trốn thì sao?”

Bạch An An biến sắc mặt, cô lập tức quay người đi ra khỏi phòng.

Đêm trước hôm diễn ra lễ khởi công xây dựng khu nghỉ mát, tại một ngôi biệt thự ở thành Nam, Mộ Thiện ngồi im lặng trên ghế sofa. Đối diện cô là Lâm Ngư, đại ca xã hội đen có tiếng ở thành nam. Ông ta cười vui vẻ: “Bắc Nghiêu lão đệ, chú yên tâm đi. Em dâu ở chỗ tôi sẽ không có chuyện gì đâu.”

Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh Mộ

Thiện, anh nắm tay cô gật đầu: “Tôi sẽ để lại mười người.”

Nhìn sắc mặt của Mộ Thiện, Lâm Ngư biết hai vợ chồng cô muốn trao đổi ngay, ông ta biết ý đứng dậy: “Hai người nghỉ ngơi một lát đi, tôi đi xem Á Trạch thế nào.”

Sau khi Lâm Ngư đi khỏi, phòng khách trên tầng hai chỉ còn lại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu vòng tay ôm cô, cúi đầu dỗ dành: “Em đừng lo lắng.”

“Ai lo chứ?” Trần Bắc Nghiêu giấu Mộ Thiện và Châu Á Trạch ở nơi này,

chúng tỏ vài ngày tới sẽ có nguy hiểm.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Em nghĩ đi đâu thế. Cảnh sát sắp hành động rồi, em ở đây sẽ an toàn hơn.”

“Anh thì sao?” Mộ Thiện hỏi.

“Anh sẽ không sao đâu. Em để Tâm đi theo bảo vệ anh rồi còn gì?” Anh cất giọng dịu dàng.

“Tại sao cảnh sát vẫn chưa bắt Trương Ngân Thiên?” Mộ Thiện tỏ ra sốt ruột.

“Một quyển sổ với mấy tấm ảnh chưa thể khệp ông ta vào tội chết. Hơn nữa ông ta có ảnh hưởng lớn ở Bắc Kinh, bên Lý Thành gặp trở ngại trong việc điều tra.”

“Ngày mai anh vẫn quyết định tham gia lễ khởi công à?” Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

Mộ Thiện không biết nói gì hơn. Buổi lễ ngày mai rõ ràng chỉ là lễ động thổ bình thường, thậm chí Thị trưởng Tuần cũng có mặt. Hơn nữa mấy ngày này Trương Ngân Thiên không có động thái bất thường. Cô biết Trần Bắc Nghiêu và

Lý Thành không muốn đánh rã động rùng, nhưng không hiểu tại sao cô có cảm giác chẳng lành. Nếu xảy ra tình huống nguy hiểm, các quan chức làm sao có thể tham gia? Chắc không có chuyện gì đâu, Mộ Thiện an ủi mình. Mộ Thiện đang mãi ngẫm nghĩ, Trần Bắc Nghiêu cúi xuống hôn cô. Bàn tay lạnh lẽo của anh cũng bắt đầu cởi cúc áo cô. Nhìn vào đôi mắt thăm lại của anh, cô biết anh muốn gì, hai má cô nóng ran. Kể từ lúc Mộ Thiện có thai, hai người không làm chuyện đó. Bây giờ thai nhi đã năm tháng, bác sỹ nói có thể ái ân. Thậm chí bác sỹ còn khuyên Trần Bắc Nghiêu, sinh hoạt vợ chồng thích hợp có lợi cho em bé ở trong bụng. Tuy không biết ý kiến

của bác sỹ có đúng không nhưng trên thực tế, Mộ Thiện cũng muốn Trần Bắc Nghiêu như anh muốn cô.

“Anh sẽ rất nhẹ nhàng.” Trần Bắc Nghiêu cất giọng khàn khàn. Anh không rời mắt khỏi Mộ Thiện, làn da cô vẫn mịn màng như trước, bụng nhỏ hơi nhô lên, gương mặt cô sau khi mang thai có sự thay đổi nhỏ, còn quyến rũ hơn, khiến cổ họng Trần Bắc Nghiêu khô rát. Dưới nụ hôn nồng nàn của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện nhanh chóng chìm đắm không còn lý trí. Trần Bắc Nghiêu bế cô đi vào phòng ngủ. Đêm hôm đó, Trần Bắc Nghiêu sợ ảnh hưởng đến em bé trong bụng Mộ Thiện nên vô cùng dịu dàng và

nhấn nạy, khiến cô hết sức dễ chịu. Đến khi cô thở hắt hắt mềm nhũn người dưới thân anh, anh mới cho phép giải phóng bản thân.

Trời tờ mờ sáng, Mộ Thiện vẫn đang ngủ say sưa, Trần Bắc Nghiêu mặc com-lê chỉnh tề, anh ngồi cạnh giường ngắm cô nửa tiếng đồng hồ mới đứng dậy đi sang phòng kế bên. Châu Á Trạch đã tỉnh, do vết thương khá nặng nên anh ta vẫn chưa thể động dậy, sắc mặt anh ta trắng bệch. Châu Á Trạch nở nụ cười yếu ớt với Trần Bắc Nghiêu: “Tiếng động đêm qua... không nhỏ...”.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, vỗ vai

Châu Á Trạch: “Chú ở đây dưỡng thương. Đợi vết thương lành hẳn tôi sẽ đưa chú đi, Sweet đang ở Panama đợi chú.”

Châu Á Trạch hơi gật đầu: “Bọn họ... bao giờ mới ra tay?”

Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: “Mấy ngày nữa.”

Châu Á Trạch im lặng vài giây rồi cười bất lực: “Lần này... lần này em mất mặt quá...” Anh ta thấy xấu hổ khi nhớ đến chuyện xảy ra ở xưởng vũ khí đêm hôm đó. Bởi vì sự phòng vệ của anh ta không bằng Tầm, động tác chậm chạp

nên mới bị đối phương phát hiện. Châu Á Trạch tuy là người phóng đảng bất cần nhưng anh ta làm việc tương đối cẩn mật. Bây giờ nghĩ lại, anh ta cảm thấy Trương Ngân Thiên nhiều khả năng phát hiện ra vấn đề. Anh ta nói mất mặt, có nghĩa anh ta cho rằng bản thân làm liên lụy đến Trần Bắc Nghiêu. Một khi bị Trương Ngân Thiên phát hiện, Trần Bắc Nghiêu sẽ gặp nguy hiểm. Trần Bắc Nghiêu không biết tâm tư của Châu Á Trạch, anh mỉm cười nói: “Chị dâu chú ở phòng bên cạnh. Có gì chú thay tôi bảo vệ cô ấy.” Châu Á Trạch cười hì hì, ngay sau đó anh ta ho một tràng dài. Trần Bắc Nghiêu rót cốc nước cho anh ta rồi mới đi xuống tầng một. Hôm nay Tâm làm tài xế của

anh, hấn huyết sáo khi nhìn thấy anh rồi đưa Trần Bắc Nghiêu quay về ngôi biệt thự. Đến khi trời sáng hấn, Trần Bắc Nghiêu dẫn theo mười mấy người, ngồi đầy ba chiếc xe ô tô đi thẳng đến khu nghỉ mát ở ngoại ô.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Ngày hôm nay, Trương Ngân Thiên đến mảnh đất chuẩn bị xây dựng khu nghỉ mát sớm hơn bất cứ ai. Ông ta tới nơi vào lúc ba giờ sáng. Công trường hoang vắng, ban đêm vô cùng tĩnh mịch, cảnh khu đất rộng lớn chỉ có một dãy lều lán của công nhân thi công. Chiếc xe con màu đen sang trọng của Trương Ngân

Thiên dừng lại trước nơi sẽ tổ chức lễ động thổ, ông ta một mình đứng ở đó hồi lâu. Khoảng mười mấy phút sau, người trợ lý đi đến nói nhỏ: “Chúng tôi đã bố trí dâu vào đây rồi ạ.”

Trương Ngân Thiên gật đầu, ngẩng lên nhìn bầu trời tối mịt. Ông ta đột nhiên hỏi: “Chị dâu chú nói gì?”

Người trợ lý ngập ngừng vài giây mới trả lời: “Lúc tôi đưa chị dâu và thiếu gia đi sân bay... chị dâu mắng ông chủ.”

Khóe mắt Trương Ngân Thiên cong lên: “Mắng gì?”

“Mắng ông chủ... đồ điên.”

Ý cười của Trương Ngân Thiên càng rõ nét hơn. Ở trong nước, ông ta cẩn thận che giấu nhiều năm, bây giờ xưởng sản xuất vũ khí bị lộ, cảnh sát theo dõi ông ta chặt chẽ, ông ta biết lần này khó có thể thoát tội. Bận bè ở nước ngoài đã trải sẵn đường rút cho ông ta, nhưng tín ngưỡng niềm tin khiến ông ta không cam tâm lặn lẽ lui về phía sau. Buổi lễ động thổ ngày hôm nay chính là một cơ hội tốt, Trương Ngân Thiên mong muốn từ nay về sau, cái tên “Trương Ngân Thiên” trở thành nỗi khiếp sợ trong lòng mọi người. Tất nhiên ông ta phải đưa Bạch An An và con trai đi nước ngoài trước. Người

đàn bà đó mắng ông là đồ điên, có nghĩa cô đã phát hiện ra động thái bất bình thường của ông ta. Chỉ có điều ông ta muốn biết, trong câu mắng của cô, rốt cuộc oán hận nhiều hơn hay lo lắng nhiều hơn? Nghĩ đến đây, Trương Ngân Thiên đi tới chỗ chuẩn bị động thổ. Giẫm chân xuống nền đất lạnh, ông ta lẩm bẩm: “Đó không phải là điên, mà là tự do.”

Lúc chín giờ sáng, Mộ Thiện tỉnh giấc khi em bé trong bụng cô đập nhẹ. Cô mở mắt nhìn xung quanh, Trần Bắc Nghiêu đã biến mất từ lâu. Mộ Thiện xoa bụng một lúc, cảm thấy thai nhi nằm im cô mới ngồi dậy. Mùa đông ở thành phố Lâm luôn âm u lạnh lẽo, ngày hôm nay bầu

trời quang đãng. Ngoài cửa sổ rất sáng, mặt trời dịu dàng ló ra khỏi đám mây trắng. Mộ Thiện ngẩn người một lúc mới đi sang phòng bên cạnh. Châu Á Trạch vẫn đang ngủ say, gương mặt vô cùng tiêu tụy. Mộ Thiện biết anh ta tuy chỉ trúng một phát đạn nhưng vào đúng chỗ hiểm, suýt mất cả mạng sống. Mộ Thiện chưa bao giờ để ý đến Châu Á Trạch, nhưng bây giờ vì Trần Bắc Nghiêu cô cũng thấy cảm kích anh ta. Mộ Thiện lặng lẽ nhìn Châu Á Trạch. Ánh nắng buổi sáng chiếu qua cửa sổ lên đầu giường. Đại ca xã hội đen nổi tiếng của thành phố Lâm lúc ngủ rất bình thản, trông như một đứa trẻ. Lông mi của anh ta khá dài, sống mũi cao, môi mỏng mím

chặt. Chỉ có râu lâu ngày chưa cạo ở dưới cằm khiến anh ta như còn sót lại bóng dáng của kẻ phóng đảng ngày nào.

“Nước...” Châu Á Trạch đột nhiên rên lên. Bên cạnh có bình nước, Mộ Thiện lập tức rót một cốc đưa đến miệng anh ta.

Khi miệng cốc chạm vào khóe môi Châu Á Trạch, anh ta lập tức mở mắt, hai đồng tử sáng lấp lánh. Mộ Thiện giật mình, thần sắc anh ta nhẹ nhõm hẳn: “Chị dâu...”. Sau đó anh ta há miệng uống vài ngụm nước.

Mộ Thiện không ngờ Châu Á Trạch

ngủ say mà vẫn còn cảnh giác như vậy, cô mỉm cười: “Anh ngủ tiếp đi, tôi đi đây.”

Châu Á Trạch không lên tiếng, khi Mộ Thiện đi ra cửa phòng, anh ta đột ngột nói: “... Tôi đói rồi.”

Mộ Thiện phì cười, cô xuống dưới nhà lấy đồ ăn sáng. Khi bê lên cô mới phát hiện cần phải dứt cho Châu Á Trạch. Mộ Thiện không bận tâm, cô cầm cốc nước cho anh ta uống thêm vài ngụm rồi cầm cái thìa.

“Tuy tôi cũng thích được người đẹp phục vụ...” Châu Á Trạch nhìn Mộ

Thiện: “Nhưng... chị hãy gọi bọn họ lên đây đi.”

Mộ Thiện cười: “Dâu trưởng như người mẹ, anh mau há miệng ra.”

Một thìa cháo thơm ngon đưa đến miệng anh ta, Châu Á Trạch theo phản xạ há miệng ngậm lấy, lời của Mộ Thiện khiến anh ta ngẩn ngơ. Khi anh ta định thần lại, bát cháo đã vơi đi một nửa. Châu Á Trạch không còn tỏ ra khách sáo, nói với Mộ Thiện thích ăn cái này trước ăn cái kia sau, thứ gì anh ta không thích ăn...

Mộ Thiện không nhịn được lên tiếng:

“Tình thần của anh tốt quá còn gì?”

Châu Á Trạch cười cười: “Bây giờ... tôi thừa sức vật nhau với người khác.”

Đúng lúc này, tầng dưới vọng đến tiếng động cơ ô tô. Mộ Thiện không để ý, chỉ có Châu Á Trạch tập trung lắng nghe, thần sắc của anh ta hơi thay đổi.

“Sao thế?” Mộ Thiện đi ra ngoài ban công của căn phòng, cô kinh ngạc quay lại nói với Châu Á Trạch: “Có rất nhiều ô tô đến đây.” Chưa đầy một phút sau, cô cau mày khi thấy khoảng hai mươi người đàn ông xuống xe bao vây ngôi biệt thự.

Mộ Thiện lập tức quay về phòng, cô hoảng sợ khi thấy Châu Á Trạch không biết đã ngồi dậy từ lúc nào. Sắc mặt anh ta tái nhợt, trên ngực còn lớp băng khá dày. Anh ta nói với Mộ Thiện: “Chị dâu... đứng ở bên cạnh tôi.”

Tầng dưới vọng lên tiếng nói chuyện và tiếng bước chân hỗn loạn. Vài phút sau một thân hình cao lớn đi vào phòng, đó là Lâm Ngư. Sắc mặt ông ta hơi nặng nề, ông ta gật đầu chào Mộ Thiện rồi quay sang Châu Á Trạch nói: “Bọn họ tự nhận là cảnh sát mặc thường phục, đưa cho tôi xem thẻ cảnh sát và đòi lục soát ngôi nhà. Tôi đã đuổi họ ra ngoài rồi.” Lời nói vừa dứt, tầng dưới đột nhiên có

tiếng súng nổ, sau đó một người hét lên: “Chết rồi!” Lâm Ngư sa sầm mặt, ông ta lập tức chạy ra khỏi phòng. Châu Á Trạch vẫn im lặng, anh ta vừa thở hỗn hển vừa rút một khẩu súng từ dưới gối. Mộ Thiện không rời mắt khỏi cửa ra vào, Châu Á Trạch như đoán được tâm tư của cô, anh ta nói: “Chị mở cửa ra!” Cô gật đầu và đến cạnh cửa quan sát tình hình bên ngoài. Tiếng súng lúc có lúc không, khi thì đánh sắc khi thì nặng nề. Chẳng biết có phải là ảo giác, nhưng Mộ Thiện chỉ cảm thấy mỗi khi súng nổ là cả tòa nhà rung lên. Ở bức tường trắng đối diện lối lên cầu thang, nhiều bóng người chạy đi chạy lại giống như hồn ma di chuyển. Lâm Ngư đứng sừng sững ở đầu cầu

thang. Ít nhất có bảy tám đàn ông đứng trước ông ta, nã đạn xuống dưới tầng một. Huyệt thái dương của Mộ Thiện giật giật, tiếng súng nổ bên tai khiến đầu óc cô ong ong. Thai nhi trong bụng dường như cảm nhận được tâm trạng lo sợ của cô, bắt đầu quẫy đạp lung tung. Tuy thai nhi vẫn chưa lớn, nhưng sự quẫy đạp đó đủ khiến Mộ Thiện càng thêm căng thẳng. Nhìn thấy một người đàn ông đứng trước Lâm Ngư bị trúng đạn gục xuống, cô cảm thấy cổ họng như kết băng, vừa khô vừa đau rát. Mộ Thiện quay về bên Châu Á Trach, sắc mặt anh ta khó coi vô cùng. Mộ Thiện đột nhiên nhớ ra điều gì, cô lập tức rút điện thoại gọi cho Trần Bắc Nghiêu. Nhưng chuông kêu rất lâu, mà

đầu kia không có ai bắt máy. Cô buông điện thoại, nhìn Châu Á Trạch lắc đầu. Châu Á Trạch gằn giọng: “Lão già Trương Ngân Thiên muốn cùng chết đây mà.” Đám người ở bên dưới nhiều khả năng do Trương Ngân Thiên cử đến. Mộ Thiện gọi điện cho Trần Bắc Nghiêu không phải muốn cầu cứu anh, dù sao nước xa cũng không cứu được lửa gần. Cô chỉ muốn báo động cho anh biết, Trương Ngân Thiên đã hành động, phía bên anh còn nguy hiểm hơn nhiều. Tuy không biết hôm nay Trương Ngân Thiên giở trò gì ở buổi lễ động thổ, nhưng ý định của ông ta đúng như lời Châu Á Trạch: trạng chết chúa cũng phải băng hà. Thời gian từ từ trôi qua, điện thoại

của Trần Bắc Nghiêu vẫn không có ai nghe. Tiếng súng ở bên ngoài dần im lặng. Đối phương tự xưng là cảnh sát, Mộ Thiện nhất thời không dám báo công an. Cô gọi điện cho Diệp Vi Nông kể lại tình hình, Diệp Vi Nông kinh hãi, nói sẽ lập tức gọi điện cho thân tín của Thị trưởng Tuần, bảo họ đến đó. Thế nhưng ngôi biệt thự nằm ở ngoại ô phía Nam thành phố. Người của Diệp Vi Nông muốn đến đây cũng phải đi cả nửa tuyến thành phố, ít nhất mất nửa tiếng. Mộ Thiện toát mồ hôi lạnh. Một lát sau, cô nghe thấp thoáng tiếng kêu của Lâm Ngư: “Gọi người! Mẹ kiếp!” Vài phút sau, giọng nói của Lâm Ngư cũng im bật. Mộ Thiện chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng,

nghe tiếng tim đập của chính mình, ngôi biệt thự rộng lớn dường như không có bất cứ tiếng động nào khác. Cô và Châu Á Trạch nhìn nhau, hai người đều thấy rõ sự nghi hoặc trong mắt đối phương, lẽ nào người ở bên ngoài đều chết cả rồi? Bên ngoài ngay lập tức vang lên một giọng nói xa lạ đáp lại nghi vấn của họ: “Tao lên trên xem tình hình thế nào, mày canh chừng ở cửa, Lâm Ngư vừa gọi thêm người, chắc chúng sắp đến nơi rồi.” Mộ Thiên lặng người, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Vừa quay đầu, cô nhìn thấy Châu Á Trạch làm động tác ra hiệu cô. Mộ Thiên tiến lại gần, Châu Á Trạch kéo tay cô. Mộ Thiên thuận thế ngồi xổm xuống đất, lúc này cô mới hiểu ý, anh ta

bảo cô trốn bên cạnh giường. Bên ngoài cầu thang có tiếng bước chân nhè nhẹ. Nếu không phải Mộ Thiện tập trung lắng nghe, không phải xung quanh quá yên tĩnh, cô chẳng thể phát hiện ra. Tầm mắt của cô bị thành giường che khuất nên không nhìn rõ động tĩnh ở bên ngoài. Cô chỉ cảm thấy hai tay đồ đầy mồ hôi, bụng cũng bắt đầu nhói đau. Đột nhiên có một bàn tay lạnh lẽo nắm nhẹ tay Mộ Thiện đặt trên thành giường. Cô nhướng mắt nhìn, bắt gặp Châu Á Trạch cúi xuống nhìn cô, anh ta trấn an cô. Tim Mộ Thiện đập mạnh, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, anh nhất định phải sống. Một hòng súng đen ngòm lặng lẽ xuất hiện ở bên mép cửa. Mộ Thiện cảm thấy Châu Á Trạch

siết chặt tay cô, sau đó một tiếng “pằng” vang lên và tiếng vật nặng đổ xuống. Mộ Thiện hơi nhồm đầu nhìn, ngay cửa vào có một người đang nằm, phát đạn bắn trúng ấn đường, máu đỏ từ trán anh ta chảy ra lênh láng. Dưới tầng một vẫn còn một người nữa. Bây giờ Mộ Thiện chỉ trông mong, động tĩnh ở trên gác khiến tên ở bên dưới không dám lên trên, trong khi viện binh của Lâm Ngư cũng như Diệp Vi Nông kịp thời tới nơi. Mộ Thiện ngược nhìn Châu Á Trạch, anh ta buông tay cô, khoe miệng hơi cong lên, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt. Mộ Thiện đứng dậy, rón rén đi về phía xác chết nằm ở cửa, nhặt khẩu súng của hắn rồi lại quay về bên Châu Á Trạch. Châu Á Trạch cúi

xuống, ánh mắt anh ta lộ ý cười. Sau đó anh thở hắt ra. Mộ Thiện nhú mày khi thấy tám băng trắng trên ngực Châu Á Trạch thấm máu đỏ. Nhưng anh chỉ lắc đầu, biểu thị anh có thể gắng gượng. Tầng dưới vẫn tĩnh lặng, mỗi giây trôi qua dài như cả thế kỷ. Đúng lúc này, chuông điện thoại của Mộ Thiện đột nhiên reo vang, màn hình hiện lên ba chữ Diệp Vi Nông. Cô ngược lên nhìn Châu Á Trạch, anh gật đầu. Mộ Thiện bắt điện thoại.

“Mộ Thiện... Bọn tớ sắp đến nơi rồi! Tình hình bên đó thế nào?” Giọng nói sột ruột của Diệp Vi Nông truyền tới.

Mộ Thiện không khỏi mừng rỡ, nhưng cô chỉ nói ngắn gọn “Nhanh lên”. Ở đầu bên kia, Diệp Vi Nông cũng trả lời ngắn gọn: “Được, chờ tở.”

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện định đứng dậy, vai cô đột nhiên bị kéo mạnh. Cô ngã xuống giường của Châu Á Trạch, anh lập tức che chắn lên người cô. Sau đó là hai tiếng súng “pằng! pằng!” và tiếng kính vỡ. Theo tiếng súng nổ, thân hình Châu Á Trạch ở bên trên Mộ Thiện giật nhẹ. Mộ Thiện sợ đến mức hồn bay phách lạc. Cô muốn ngồi dậy nhưng Châu Á Trạch có sức mạnh kinh người, anh đè xuống khiến cô không thở nổi. Nước mắt dâng tràn hai khóe mi

Mộ Thiện, cô không thể kiềm chế hét lớn: “Châu Á Trạch, anh sao rồi?” Đến lúc này Châu Á Trạch mới buông thông tay. Mộ Thiện đẩy người anh ngồi dậy. Cảnh tượng trước mắt khiến Mộ Thiện hóa đá, cửa kính thông ra ban công bị vỡ thành từng mảnh bắn tung tóe. Một người đàn ông lạ mặt nằm gục giữa đồng thủy tinh, máu chảy xối xả từ sau gáy hắn. Hiển nhiên hắn bị Châu Á Trạch bắn trúng đầu. Còn Châu Á Trạch thì sao? Anh đang ngồi tựa trên giường, hai tay buông thông hai bên, khẩu súng đã rời khỏi tay rơi xuống đất. Ngực phải của anh xuất hiện một lỗ nhỏ đang rỉ máu, nơi đó chính là lá phổi của anh.

Nước mắt giàn giụa khiến Mộ Thiện không thể nhìn rõ, cô run run đỡ Châu Á Trạch nằm xuống. Nhưng cô vừa chạm vào người anh, anh rên một tiếng đau đớn, làm Mộ Thiện rút tay lại, cô ghen ngào: “Anh... thế nào rồi? Bọn họ sắp đến nơi, anh hãy cố gắng... cố gắng chịu đựng.”

Châu Á Trạch dường như mất hết sức lực, thần sắc vô cùng mệt mỏi. Anh miễn cưỡng mở mắt nhìn Mộ Thiện, và thều thào: “Chị dâu... khóc gì chứ... tôi... tôi không chết được đâu...”

Mộ Thiện nắm chặt hai bàn tay Châu Á Trạch: “Tất nhiên anh sẽ không chết!

Sweet đang đợi anh ở nước ngoài. Anh đừng nói gì nữa, tôi sẽ lập tức đưa anh đi bệnh viện.”

Châu Á Trạch dường như không nghe thấy lời Mộ Thiện nói, đôi bàn tay anh trong tay cô cũng vô cùng yếu ớt. Anh nhìn Mộ Thiện, nhưng ánh mắt của anh rất xa xăm.

“Dâu tưởng như người mẹ...” Giọng nói khàn khàn của anh vang lên, ánh mắt anh có phần xấu hổ: “Chị dâu, nếu chị hôn tôi... tôi sẽ không chết...”

Mộ Thiện ngẩn ngơ trong giây lát, nhưng phản ứng của cơ thể nhanh hơn ý

thức, cô nhào người đặt một nụ hôn nhẹ lên vùng trán lạnh giá của Châu Á Trạch. Tuy nhiên, anh ngoái đầu, môi anh dính chặt vào môi cô. Mộ Thiện sững sờ, nhất thời quên mất phản kháng. Cô chỉ cảm thấy bờ môi lạnh buốt và đầu lưỡi nóng hổi điên cuồng của anh. Hơi thở đàn ông xa lạ tấn công hệ thần kinh của cô, khiến cô không thở nổi. Một nụ hôn ngắn ngủi nhưng đối với Mộ Thiện thì dài như một thế kỷ. Sau đó, Châu Á Trạch bất động, hình như nụ hôn vừa rồi đã tiêu hao chút sức lực cuối cùng của anh. Mộ Thiện lùi lại phía sau, thấy anh nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt ngày càng khó coi.

“Tôi muốn thử... mùi vị... người đàn

bà của lão đại từ lâu...” Châu Á Trạch đột nhiên mở mắt, ánh mắt anh có phần mông lung, giọng điệu như đang lẩm bẩm: “Đúng là rất tuyệt...”

Nước mắt Mộ Thiên lại chảy xuống, Châu Á Trạch thở dài: “Tôi có lỗi với anh ấy...”

Sau đó anh gục xuống, không còn bất cứ cử động nào khác. Mộ Thiên đỡ đầu anh, nắm chặt hai tay anh, toàn thân cô hóa đá.

Một lúc sau, bên ngoài có tiếng động, một người nói nhỏ: “Cô ấy vẫn còn sống!”

Giọng nói mừng rỡ của Diệp Vi Nông vang lên: “Thiện Thiện... cậu không sao đây chứ?”

Mộ Thiện nhìn Châu Á Trạch mở mắt nằm bất động trên giường. Trông anh như đang trầm tư, lại giống đang ngủ mở mắt. Nhưng cả người anh không một chút sinh khí. Cô từ từ đứng dậy, cất giọng khản đặc: “Vi Nông... mau đưa tớ đến khu nghỉ mát ở ngoại ô phía Đông thành phố.”

Chương 15: Thiếu niên chân thành

Vào lúc chín giờ sáng tại công trường xây dựng khu nghỉ mát ở ngoại ô phía Đông thành phố Lâm. Ngày mùa đông có ánh nắng mặt trời nhưng vẫn không xua tan được sự lạnh lẽo. Phía xa xa đồi núi nhấp nhô, đằng trước có một con sông lớn uốn lượn quanh núi, càng làm mảnh đất này càng trở nên hữu tình độc đáo. Chỉ là bây giờ thời tiết trở lạnh, cỏ xanh trên mặt đất ủ rũ, màu vàng đen của đất chiếm phần lớn nên nhìn từ xa, nơi này giống một vùng đất hoang vu. Buổi sáng hôm nay, trên nền xi măng bằng phẳng xuất hiện một hội trường ngoài trời rộng

cả trăm mét vuông. Một đầu của hội trường là sân khấu nhỏ với phong bật màu đỏ tươi, trên có hình ảnh phác thảo khu nghỉ mát và hàng chữ: "Khu nghỉ mát Đảng Long, khởi điểm phát triển kinh tế mới của thành phố Lâm." Bên trên phong bật còn treo một hàng đèn lồng đỏ cỡ lớn. Thảm đỏ trải từ sân khấu ra tận lối đi ở phía trước, hai bên thảm đỏ xếp đầy những lẵng hoa tươi. Sự xuất hiện của hội trường khiến khu vực rừng núi âm u trở nên long trọng và sinh động hẳn lên. Trương Ngân Thiên ngồi ở vị trí chính giữa hàng ghế đầu tiên. Ông ta châm một điếu thuốc, quay sang nói với Trần Bắc Nghiêu: "Bài trí thế này cũng thường thôi, được cái mọi người đều thích."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, Đinh Hành ngồi bên cạnh lên tiếng: "Tôi thấy không tồi." Trương Ngân Thiên cười cười, quay đầu nhìn lên sân khấu. Máy chục chiếc ghế ở sau lưng bọn họ đã ngồi kín người. Phần lớn là phóng viên của thành phố Lâm, thậm chí có cả phóng viên từ trên tỉnh xuống. Ngoài ra còn có đại diện các doanh nghiệp vừa và nhỏ khác. Tất nhiên trong số đó không thể thiếu vệ sĩ của mấy vị lão đại.

©DTV:

<http://www.dtv-ebook.com>

Một lúc sau, lối vào hội trường truyền đến tiếng huyên náo. Tất cả đều quay đầu, thấy một người đàn ông mặc áo

jacket, dáng vẻ nho nhã cùng một số người đi vào, đó chính là Thị trưởng Tuần. Tất cả mọi người đứng dậy, Trương Ngân Thiên cùng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đi ra nghênh đón. Hôm nay không chỉ có Thị trưởng Tuần mà còn có hai Phó thị trưởng tham dự lễ khởi công. Mọi người gặp nhau bắt tay, khách sáo nói chuyện vài câu rồi ai nấy trở về vị trí của mình. Âm nhạc nổi lên, đầu tiên là một nhóm các cô gái trẻ lên sân khấu. Họ múa điệu dân tộc, dáng vẻ thướt tha của họ thu hút ánh mắt của những người bên dưới sân khấu. Lãnh đạo thành phố và giám đốc các doanh nghiệp ngồi ở hàng ghế đầu tiên, bao gồm cả Thị trưởng Tuần đều vui vẻ

thường thức màn biểu diễn. Bản nhạc kết thúc, các cô gái đi xuống sân khấu, tặng hoa cho khách VIP. Thị trưởng Tuần đứng dậy bắt tay người đeo vòng hoa cho anh ta. Các cô gái lần lượt lui hết ra ngoài, các khách VIP đều đeo những vòng hoa sặc sỡ trên cổ, bầu không khí theo đó náo nhiệt hẳn lên. Đúng lúc này, người chủ trì khoan thai bước lên sân khấu. Anh ta dùng giọng nói trầm âm dễ nghe, tuyên bố lễ khởi công chính thức bắt đầu. Đồng thời anh ta cũng giới thiệu các vị lãnh đạo có mặt ngày hôm nay. Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Thị trưởng Tuần đứng dậy đầu tiên, anh ta mỉm cười đáp lễ rồi lại ngồi xuống, quay sang nói với Trương Ngân Thiên: "Lễ

động thổ do Trương tổng tổ chức cũng được lắm."

Trương Ngân Thiên tươi cười: "Thị trưởng Tuần, tiếp theo sẽ còn nhiều màn hấp dẫn hơn."

Thị trưởng Tuần mỉm cười gật đầu.

Lúc Trương Ngân Thiên nói câu này, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt Đinh Hành. Hai người đều thấy rõ sự nghi hoặc trong mắt đối phương. Nhưng bọn họ rời ánh mắt đi chỗ khác ngay lập tức. Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ quan sát xung quanh, anh phát hiện bên ngoài hội trường, cách vài

bước lại có một người đàn ông mặc com-lê màu đen đứng gác, bọn họ ít nhất cũng gần hai mươi người. Đó là cảnh vệ chuyên trách về sự an toàn của Thị trưởng Tuần. Trần Bắc Nghiêu cũng không hề nghi ngờ có cảnh sát mai phục ở vòng ngoài. Trương Ngân Thiên vốn là một con cáo già, ông ta không thể nào ra tay ở nơi này, trừ khi... Trừ khi Trương Ngân Thiên cùng liều chết. Suy đoán này khiến Trần Bắc Nghiêu toát mồ hôi lạnh, anh quay đầu nhìn ra bên ngoài. Nhưng phía xa xa là rừng cây rậm rạp, anh chẳng phát hiện ra điều gì bất thường. Một nhân viên phục vụ đi vào rót thêm trà vào chén của quan khách. Trần Bắc Nghiêu đưa mắt ra hiệu người phục vụ,

rồi lại như vô tình nhìn về rừng cây ở bên ngoài. Người phục vụ không có bất cứ phản ứng nào, rót xong trà liền đi ra khỏi hội trường. Một lát sau, điện thoại của Trần Bắc Nghiêu rung nhẹ, anh rút máy di động ra xem, là tin nhắn của Tâm: "Có mai phục, số người không rõ." Trần Bắc Nghiêu lại bỏ điện thoại vào túi, Trương Ngân Thiên ở bên cạnh để ý đến hành động của anh, ông ta cười cười: "Tiểu Trần, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Trần Bắc Nghiêu bình thản trả lời.

Lúc này, giọng nói của người chủ trì vang lên: "Tiếp theo, xin mời Thị trưởng

kiêm Phó Bí thư Thành ủy Tuần Vực, Phó Thị trưởng Trương Minh Hy... tiến hành lễ động thổ."

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Trương Ngân Thiên và Tuần Vực tươi cười đi đến một khu đất trống ở bên cạnh hội trường. Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, cùng Đinh Hành đi theo sau. Những người khác lần lượt đứng xung quanh khu vực chuẩn bị động thổ. Một tiếng nổ giòn giã vang lên, pháo giấy bắn đầy trời. Những vị khách tôn quý nhất đều cầm cái xẻng trên tay. Về lý mà nói, Tuần Vực phải là người tiến hành nghi lễ đầu tiên. Nhưng anh ta mới cầm cái xẻng, chưa kịp hành động, bên cạnh có người đột

ngọt xúc đất đổ xuống cọc đá bên dưới. Tuần Vực quay đầu, đúng lúc Trương Ngân Thiên ném cái xẻng sang một bên, cười nói: "Thị trưởng Tuần, tôi là người đầu tiên, không có vấn đề gì chứ?" Xung quanh im lặng như tờ, đám phóng viên thậm chí buông hết camera và máy ảnh, nét mặt ai cũng tỏ ra ngạc nhiên và khó hiểu. Tuần Vực mỉm cười: "Trương tổng là nhà đầu tư quan trọng của thành phố Lâm, tôi vốn có ý để Trương tổng động thổ trước. Tôi đại diện nhân dân thành phố Lâm cảm ơn Trương tổng." Nói xong, Tuần Vực nhẹ nhàng xúc đất hất xuống dưới. Những người xung quanh không hiểu tại sao Trương Ngân Thiên đột nhiên thất lễ như vậy, nhưng thấy

Tuần Vực phong thái phi phàm, khiêm tốn độ lượng, tất cả đều vỗ tay tán thưởng. Trần Bắc Nghiêu và một số quan chức khác cùng cầm xẻng xúc đất đổ xuống. Sau lưng anh đột nhiên có một thứ lạnh lẽo gi vào. Trần Bắc Nghiêu bình thản buông cái xẻng, khi ngẩng đầu anh bắt gặp vẻ mặt sững sờ của Tuần Vực. Anh vẫn chưa kịp có phản ứng, hai cảnh vệ mặc áo đen đứng sau Tuần Vực quát lớn: "Làm gì vậy?" Một người cảnh vệ giơ tay vòng qua vai Tuần Vực, bảo vệ anh ta lùi lại phía sau. Nhưng không còn kịp nữa. Trương Ngân Thiên đứng bên cạnh Tuần Vực, trong tay không biết xuất hiện một khẩu súng từ lúc nào, ông ta chĩa thẳng vào đầu Tuần Vực.

"Tất cả không được động đây." Ông ta nói lạnh lùng.

Hai cảnh vệ của Tuần Vực ngây người, thuộc hạ của Trương Ngân Thiên lập tức đi đến cướp súng của họ. Trong khi đó, vệ sĩ của Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành phải đứng ở bên ngoài, không được đi theo hai người trong lúc diễn ra nghi lễ động thổ nên không kịp thời cứu nguy. Trong chốc lát, gần một trăm người có mặt ở hiện trường hóa đá, chỉ có tiếng nhạc phát ra từ sân khấu vẫn tiếp tục vang lên. Người chủ trì vẫn đứng trên sân khấu kinh hãi, anh ta cầm micro lắp bắp: "Đây là... đây là..."

Trương Ngân Thiên đưa mắt về phía sân khấu, một người đàn ông đứng gần đó lập tức rút súng. Người chủ trì liền ngã úp mặt xuống đất mà không kịp kêu một tiếng. Mọi người xôn xao, Tuần Vực bị Trương Ngân Thiên dùng súng uy hiếp tách ra khỏi đám người. Hai tên thuộc hạ đi đến không chế anh ta. Tuần Vực tức giận hét lên: "Trương Ngân Thiên, anh điên rồi!" Đám cảnh sát mặc thường phục ở vòng ngoài phát hiện ra biến cố lập tức lẫn lẩn súng ống bao vây xung quanh. Thuộc hạ của Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành thấy vậy cũng định xông lên cứu ông chủ của mình. Đàn em của Trương Ngân Thiên chỉ có mười mấy người nhưng đều có súng trong tay. Lúc

này, chúng đã trà trộn không chế đám quan khách. Vệ sĩ của Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành vì vấn đề an toàn nên không được đem theo súng. Trong chốc lát, ba nhóm người tạo thành cảnh tượng hỗn loạn. Trong khi đó, tuy bị súng chĩa vào người nhưng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành hoàn toàn tỏ ra bình tĩnh. Bọn họ bị vệ sĩ của Trương Ngân Thiên uy hiếp đi tới chỗ Tuần Vực đang đứng. Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu chợt nghe thấy tiếng động từ khu rừng ở bên ngoài. Anh giật mình, quay đầu về đám cảnh sát hét lớn: "Mau tránh ra!" Lời nói vừa dứt, một tiếng nổ cực lớn vang lên, sau đó là một quả cầu lửa cuồn cuộn bốc lên cao. Đó là thuốc nổ. Thuốc nổ đặt

đúng vị trí đám cảnh sát mai phục. Hơn hai mươi cảnh sát, trong nháy mắt chết năm, sáu người. Những người phản ứng nhanh còn sống sót cũng bị chấn động đến mức hoa mắt, chóng mặt, ù tai. Ầm, ầm, ầm... Lại là một loạt tiếng nổ ở khu vực xung quanh đám cảnh sát đang mai phục. Mọi người có mặt ở hiện trường đều chết lặng. Nhân cơ hội đó, thuộc hạ của Trương Ngân Thiên lập tức không chế đối phương, bọn chúng không chế toàn cục trong giây lát. Khi khói bụi bay đi, đám cảnh sát bị chết bị thương quá nửa. Mọi người vẫn chưa kịp định thần lại thì từ khu rừng ở phía trước mặt đột ngột xuất hiện mấy chiếc xe jeep. Mấy người đàn ông xuống xe, trên vai vác

khẩu pháo. Cảnh tượng này khiến những người có mặt toát mồ hôi lạnh.

Trương Ngân Thiên bật cười: "Các vị xem đi, người của tôi làm việc chuyên nghiệp đấy chứ. Đến vị trí của cảnh sát, chúng tôi cũng đều chuẩn bị kỹ, nếu không chúng tôi sao có thể bắn chuẩn như vậy?"

Tất cả mọi người đều im lặng. Trương Ngân Thiên quay sang Trần Bắc Nghiêu: "Tiểu Trần, sự phòng vệ của chú rất tốt. Nhưng kỹ thuật bắn súng của người ở đằng sau chú giỏi không kém. Chú đừng mạnh động, chân tay con người dù sao cũng không nhanh hơn đầu đạn."

Trần Bắc Nghiêu đánh mặt, đứng bất động. Trương Ngân Thiên lại quay sang Đinh Hành: "Lão đệ, hôm nay chú chịu thiệt thòi một chút. Đợi tôi làm xong việc, bảo đảm chú sẽ bình an."

Đinh Hành đảo mắt qua Tuần Vực và một số quan chức bị người của Trương Ngân Thiên khống chế, thần sắc anh hơi căng thẳng: "Kiếm tiền là quan trọng nhất, anh tính làm gì vậy?"

Trương Ngân Thiên hỏi lại: "Tôi kiếm tiền để làm gì?" Nói xong, ông ta ra hiệu cho thuộc hạ đưa Đinh Hành đứng về một bên, Đinh Hành không tiếp tục bị

chĩa súng vào người vì anh cùng phe ông ta.

Trương Ngân Thiên cười cười, nói với đám phóng viên đứng cách đó mười mấy bước: "Các người mau chụp đi, sao không chụp nữa? Nếu không chụp sẽ chết cả đám." Các phóng viên hoảng hốt cầm máy ảnh bấm lia lịa. Lúc này Trương Ngân Thiên mới hài lòng, ông ta quay sang Tuần Vực: "Bọn họ giấu không cho ngài Thị trưởng biết sự thật về tôi, hay là ngài ngốc đến mức đem thân ra mạo hiểm?"

Tuần Vực cười gượng: "Tôi không ngờ anh lại điên đến mức này."

Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành giật mình khi nghe câu nói của Tuần Vực. Hóa ra Tuần Vực đã nhận được thông báo hôm nay Trương Ngân Thiên nhiều khả năng có hành động gì đó. Để ngăn chặn ông ta, Tuần Vực mới bất chấp mạo hiểm. Nhưng không ai ngờ Trương Ngân Thiên lại điên rồ như vậy.

Trương Ngân Thiên để lộ ý cười, ông ta không phản bác lời của Tuần Vực: "Không sai, tôi là kẻ điên rồ."

Tuần Vực không hề tỏ ra sợ hãi, anh ta nghiêm giọng: "Anh muốn gì thì mau nói đi, đừng giết người vô tội."

Trương Ngân Thiên tiến một bước tới chỗ Trần Bắc Nghiêu, giơ súng vào gáy anh, ông ta cất giọng lạnh lùng: "Thứ tôi cần rất nhiều, cũng rất quý giá. Tôi muốn nửa bầu trời của Tuần gia ở Bắc Kinh, Thị trưởng Tuần chắc chắn có thể làm được. Chỉ cần Thị trưởng Tuần đồng ý với điều kiện của tôi, tôi có thể không giết người, trừ tên phản bội cầu kết với cảnh sát này."

Trần Bắc Nghiêu không hề tỏ ra hoảng hốt hay sợ hãi, anh từ từ quay người, đối mặt với họng súng đen ngòm và cất giọng bình thản: "Anh sẽ không giết tôi."

Trương Ngân Thiên mỉm cười, ông ta thúc mạnh mũi súng vào người anh: "Đi!" Thuộc hạ ở bên cạnh hiểu ý, áp giải Tuần Vực đi về phía lối vào khu nghỉ mát.

Tình hình căng thẳng cuối cùng cũng được tháo gỡ khi bọn họ đi qua đám nhân viên tạp vụ cũng bị khống chế ở bên trong khu vực động thổ. Trần Bắc Nghiêu đột nhiên dừng bước hét lớn: "Lý Thành đưa người đến rồi!" Giọng nói của anh vô cùng gấp gáp, khiến Trương Ngân Thiên theo phản xạ khựng lại và ngẩng đầu nhìn về phía lối vào khu nghỉ mát. Đúng vào giây phút đó, Tầm lách ra khỏi đám người, nhanh như tia chớp xông đến

chĩa súng vào đầu Trương Ngân Thiên. Nếu Trần Bắc Nghiêu nói câu khác, một người thâm hiểm như Trương Ngân Thiên chắc sẽ không bao giờ mắc mưu. Trần Bắc Nghiêu nhắc đến tên Lý Thành, Trương Ngân Thiên vô cùng căm hận cái tên này nên ông ta mới phân tâm. Trước đó, Tầm đã lạng lẽ đoạt súng từ tay một thuộc hạ của Trương Ngân Thiên, hấn chọn đúng thời cơ mới ra tay hành động. Tầm vẫn mặc đồ của nhân viên phục vụ, trên cầm dính bộ râu trông khá dữ tợn. Hấn lập tức đứng ra đằng sau Trương Ngân Thiên. Tình huống bất ngờ khiến tất cả mọi người sửng sò. "Một mạng đổi một mạng." Tầm nói ngắn gọn. Vừa dứt lời, hấn liền giơ một tay ôm bụng. Máu

tươi thắm đỏ một khoảng áo sơ mi trắng của hắn. Thì ra vừa rồi, Tầm hạ gục và đoạt súng trong tay một thuộc hạ của Trương Ngân Thiên nhưng không may bị mũi dao của tên đó sượt qua bụng. Cảnh tượng lúc này hơi kỳ lạ. Trần Bắc Nghiêu bị Trương Ngân Thiên giết súng vào đầu, còn Trương Ngân Thiên bị Tầm chĩa súng vào gáy. Bên ngoài, Tầm có vẻ là người chiếm ưu thế nhất, thế nhưng máu vẫn tiếp tục rỉ ra từ bụng hắn, chỉ cần kéo dài thời gian, tính mạng hắn sẽ gặp nguy hiểm do mất máu quá nhiều. Qua ánh mắt của một tâm phúc phía đối diện, Trương Ngân Thiên đã nhận ra Tầm. Ông ta không quay đầu, cười nói: "Là Tầm ở Đông Nam Á phải không? Bỏ

súng xuống đi, Trần Bắc Nghiêu trả cho cậu bao nhiêu, tôi sẽ cho cậu gấp mười lần."

Tầm nhếch miệng, sắc mặt hần hơi nhợt nhạt: "Được thôi, ông bỏ súng xuống trước đi."

Trương Ngân Thiên cất giọng cao ngạo: "Cậu cố ý cứu hần, cậu cũng phải chết. Lẽ nào Quân Mục Lãng vì một Trần Bắc Nghiêu dám đả tội với tôi?"

Tầm dờn mũi súng khỏi gáy Trương Ngân Thiên. Hần dùng đầu súng vỗ nhẹ lên má Trương Ngân Thiên, giọng điệu vô cùng khinh miệt: "Ông đúng là lão già

lưu manh, ông tưởng ông là ai hả? Ông tưởng Tướng quân không rõ hay sao? Tình hình Đài Loan tuy hỗn loạn, mọi người không đồng lòng, nhưng cũng không ngu ngốc đến mức bị kẻ khác lợi dụng. Tướng quân hận nhất chủ nghĩa khủng bố, ảnh hưởng đến trật tự an ninh và ổn định xã hội. Bất kể trong tương lai Đảng nào cầm quyền ở Đài Loan, Tướng quân cũng không hy vọng bọn họ dính dáng đến phần tử khủng bố." Trong lúc nói những lời này, Tầm nổ hai phát đạn, rồi lại chĩa mũi súng vào sau gáy Trương Ngân Thiên. Phát đạn đầu tiên là khi hắn nói đến từ "ông tưởng Tướng quân không rõ", sau lưng Tầm như có mắt, hắn đột ngột quay người bắn trúng ấn đường một

tên đàn em của Trương Ngân Thiên không biết danh tiếng của Tầm, to gan mưu đồ nổ súng hạ sát hắn từ phía sau. Phát súng thứ hai là lúc Tầm nói đến "chủ nghĩa khủng bố", một viên đạn bắn trúng bàn tay cầm súng của Trương Ngân Thiên. Ở cự ly gần, viên đạn nhỏ lập tức găm vào da thịt ông ta. Khi Tầm nổ phát đạn đầu tiên, mọi người không khỏi sợ hãi kêu lên, đám thuộc hạ của Trương Ngân Thiên đang khống chế mọi người ít nhiều tinh thần hoảng loạn. Khi Tầm nổ phát súng thứ hai, Trần Bắc Nghiêu là người có phản ứng nhanh hơn cả, anh quay người túm lấy cánh tay không cầm súng của Trương Ngân Thiên bẻ quặt, đồng thời đá mạnh vào đầu gối ông ta.

Trương Ngân Thiên tuy có sự phòng vệ tốt nhưng dù sao ông ta cũng không còn trẻ. Một loạt hành động tấn công liên tiếp khiến ông ta kêu lên đau đớn, hai tay bị Trần Bắc Nghiêu bẻ ngược ra đằng sau, trong khi Tầm tiếp tục giáng súng vào đầu ông ta.

"Cám ơn!" Trần Bắc Nghiêu nói với Tầm, sau đó anh lấy khẩu súng trong bàn tay phải đã bị thương của Trương Ngân Thiên và chĩa vào đầu ông ta. Lúc này, Tầm thu lại khẩu súng, hấn lùi lại vài bước tìm một cái ghế ngồi xuống, bắt đầu tự băng bó cho bản thân. Cục diện thay đổi hoàn toàn trong giây lát, mọi người đều kinh hồn khiếp vía. Đám thuộc hạ

của Trương Ngân Thiên hét lên: "Mau thả ông chủ!" Vệ sĩ của Trần Bắc Nghiêu đang bị đối phương khống chế cũng định hành động. Nhưng thuộc hạ của Trương Ngân Thiên không phải tầm thường, vừa có hai vệ sĩ ra tay cướp súng của bọn chúng, bị bọn chúng phát hiện và lạnh lùng bắn. trong chớp mắt có mấy người gục xuống, làm đám cảnh sát và vệ sĩ không dám manh động. Trương Ngân Thiên thở dốc, ông ta từ từ quay người đối diện với mũi súng của Trần Bắc Nghiêu. Ông ta không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn mỉm cười: "Được, một mạng đổi một mạng." Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu hơi thay đổi. Đúng lúc này, từ phía xa vọng đến còi hú xe cảnh sát.

Điều này có nghĩa cảnh sát đã biết tin và điều một lực lượng lớn đến nơi này. Những người có mặt ở hiện trường kẻ mừng người lo, chỉ có mấy vị lão đại mặt vẫn không biến sắc.

Một lát sau, vòng ngoài có tiếng bước chân rầm rập. Mọi người quay đầu nhìn, thấy hơn một trăm cảnh sát lăm lăm súng ống, từ từ siết chặt vòng vây. Một người cảnh sát cao lớn cầm ống loa, giọng nói của ông ta ngân vang: "Trương Ngân Thiên! Anh hãy mau thả Thị trưởng và những người khác!" Trương Ngân Thiên không hề bận tâm đến cảnh sát ở bên ngoài, ông ta nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng ánh mắt hăm dọa: "Để tôi đưa Thị trưởng

Tuần đi, nếu không tôi sẽ giết Mộ Thiện." Trần Bắc Nghiêu sa sầm mặt, càn thúc mạnh mũi súng vào Trương Ngân Thiên. Thị trưởng Tuần cất giọng lạnh lùng: "Tiểu Trần, bắt ông ta, đừng bận tâm đến chuyện khác." Đúng lúc này, cảnh sát ở bên ngoài lại hét lớn vào ống loa: "Trương Ngân Thiên, vợ con ông đã tới rồi, cô ấy có lời muốn nói với ông." Trương Ngân Thiên mất bình tĩnh hoàn toàn, ông ta quay đầu nhìn. Mọi người ở xung quanh cũng sững sờ. Trong đám cảnh sát mặc đồng phục ở phía trước có ba người không biết xuất hiện từ bao giờ. Một thiếu phụ rất xinh đẹp, trên tay bế một trẻ sơ sinh đứng bất động. Dường như cảm nhận được bầu không khí căng

thẳng xung quanh, đưa bé trong tay thiếu phụ khóc toáng lên. Người thiếu phụ đó chính là Bạch An An. Nhìn thấy cô, Trương Ngân Thiên vô cùng tức giận, ông ta đã sai người đưa cô ra nước ngoài. Về lý mà nói, bây giờ cô đang ở Nam Mỹ mới phải, sao cô có thể xuất hiện ở nơi này?

Thật ra Trương Ngân Thiên đã đánh giá thấp Bạch An An. Sau khi sinh con, Bạch An An tuy vẫn chống đối ông ta, thỉnh thoảng có biểu hiện chán ghét nhưng trên thực tế, cô không phải không có tình nghĩa với ông ta. Gần đây bị cảnh sát theo dõi chặt chẽ, xưởng vũ khí xảy ra chuyện, Trương Ngân Thiên bên ngoài

vẫn bình thản nhưng ông ta mưu tính tạo ra một sự kiện khủng bố gây chấn động trong và ngoài nước, đó là kế hoạch bắt cóc Thị trưởng Tuần, con trai út của Tuần gia hiển hách. Đây mới chính là mục đích cuối cùng của ông ta. Trương Ngân Thiên tưởng ông ta có thể che giấu Bạch An An. Nào ngờ Bạch An An đã tìm cách liên lạc với Lý Thành. Vì vậy, khi ông ta bay tới thành phố Lâm, Lý Thành đồng thời dẫn người tiếp ứng, đưa Bạch An An về trước khi cô lên máy bay. Lúc mới nhìn thấy Bạch An An, tâm trạng của Trương Ngân Thiên tương đối phức tạp. Nhưng ngay sau đó ông ta lập tức lấy lại bình tĩnh, thần sắc ngày càng lạnh lẽo.

Người đứng bên cạnh Bạch An An là Mộ Thiện. Việc Châu Á Trạch vì cô thiệt mạng là một đòn đả kích nặng nề đối với cô. Lúc này chứng kiến cảnh Trần Bắc Nghiêu chĩa súng vào đầu Trương Ngân Thiên, cô đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên trong đời, Mộ Thiện hy vọng có người chết đi, đó chính là Trương Ngân Thiên. Chỉ là bất gặp đáng về cô độc và ngạo nghễ của Trần Bắc Nghiêu đứng ở đó, tim cô nhói đau, cô không biết phải nói với anh như thế nào về cái chết của Châu Á Trạch. Mộ Thiện lại nhìn mấy người ở đằng sau, Đinh Hành đứng bất động trong đám người đó. Trong lòng cô hỗn loạn, nhất thời không thể phán đoán Đinh Hành đứng về phe

nào? Cái chết của Châu Á Trạch, việc Trần Bắc Nghiêu và Tuần Vực bị bắt làm con tin liệu có liên quan đến Đình Hành không? Người thứ ba tất nhiên là Lý Thành. Anh ta nhẹ nhàng đỡ lưng Bạch An An, lạnh lùng quan sát tình hình. Sau đó, Lý Thành ra hiệu người chỉ huy đưa cái micro cho Bạch An An.

Thân hình Bạch An An cứng đờ, cô chậm rãi lên tiếng: "Ngân Thiên, ông đầu hàng đi. Xưởng vũ khí của ông đã bị cảnh sát khám xét rồi, ông chạy không thoát đâu." Trương Ngân Thiên nhìn chăm chú Bạch An An từ phía xa, ánh mắt ông ta u tối lạnh lẽo. Bạch An An thở dài một hơi, tiếng thở của cô truyền

qua ống loa, nghe rất rõ ràng, khiến lòng mọi người chùng xuống, hình như qua tiếng thở của người phụ nữ này, có thể cảm nhận thấy tâm trạng bất lực của cô. Sự việc diễn ra ngay sau đó hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Trong tay Bạch An An xuất hiện một khẩu súng. Là do cô nhanh như tia chớp, tay giật khẩu súng bên hông Lý Thành. Vào giây tiếp theo, khẩu súng trong tay cô chĩa lên đầu một người. Đó chính là bản thân cô.

"Thả bọn họ ra, nếu không tôi sẽ tự sát." Giọng điệu của Bạch An An rất dịu dàng, nghe như đang thổ lộ tâm tình.

Viên mắt Trương Ngân Thiên đỏ ngầu,

đến lúc này ông ta mới chịu mở miệng:
"Bạch An An, cô cho rằng tôi sẽ đi tù vì
một người đàn bà sao?"

Bạch An An im lặng nhìn ông ta vài giây, sau đó cô đột nhiên cười lớn:
"Được, thế thì ông đi đi, hãy nhớ đi thật xa vào, đừng bao giờ trở lại nơi này." Lý Thành đứng bên cạnh mặt biển sặc, giơ tay định cướp súng của cô. Nhưng đã quá muộn, một tiếng "pằng" đánh sặc vang lên, ánh mắt Bạch An An hướng về phía trước, rồi cô cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, miệng nở nụ cười vô cùng dịu dàng. Trán bên trái cô xuất hiện một lỗ nhỏ, máu từ từ chảy xuống. Lý Thành kinh hãi ôm lấy người cô, cô ngã vào

lòng anh ta, mắt từ từ khép lại. Thấy em bé trong lòng Bạch An An rơi xuống, Mộ Thiện hoảng hốt vội vàng đỡ lấy. Tiếng khóc xé ruột xé gan của đứa nhỏ khiến những người có mặt không khỏi động lòng. Bất gặp nụ cười vẫn còn đọng trên khóe môi Bạch An An, Mộ Thiện vốn đang kinh hoàng thương tiếc thì bỗng nghĩ, Bạch An An tự sát, không hiểu là vì cô thất vọng về Trương Ngân Thiên hay muốn cứu ông ta? Nếu cô và đứa bé còn ở đây, thì Trương Ngân Thiên sẽ không nỡ lòng bỏ đi. Bây giờ cô chết rồi, cảnh sát chắc chắn không gây khó dễ cho trẻ sơ sinh, Trương Ngân Thiên không còn điều gì vướng bận. Mộ Thiện có thể nghĩ tới, những người khác tất nhiên cũng

đoán ra, chỉ có người trong cuộc là mê muội. Trương Ngân Thiên ngơ ngẩn nhìn Bạch An An trong lòng Lý Thành, ông ta đột nhiên nổi giận hét lớn: "Cô lừa tôi, cảnh sát chẳng ai nỡ hy sinh mạng sống của mình, cô càng sợ chết hơn! Bạch An An, cô đừng đóng kịch nữa! Mau đưa thằng bé cút xéo đi cho tôi, bây giờ tôi cũng đi đây!"

Nói đến đây, Trương Ngân Thiên quay người trợn mắt với Tuần Vực: "Giết chết hắn!" Ông ta gầm lên.

Tên thuộc hạ đang chĩa súng vào Tuần Vực chần chừ do dự. Chính sự do dự này đã cứu sống Tuần Vực. Trên thực tế,

phản ứng của tên thuộc hạ rất bình thường. Lúc này Trương Ngân Thiên nổi cơn điên nên đánh mất lý trí. Thế nhưng những người khác bao gồm cả tên thuộc hạ này đều biết, một khi giết chết Tuần Vực, bọn chúng sẽ không thể nào rời khỏi nơi này. Tuy tên thuộc hạ rất trung thành với Trương Ngân Thiên, nhưng bảo hắn nổ súng giết chết Thị trưởng, đồng nghĩa với việc cắt đứt con đường sống của hắn, hắn đương nhiên lưỡng lự. Đúng vào giây phút đó, hai tiếng súng "pằng! pằng!" cùng lúc vang lên. Người đầu tiên bị trúng đạn chính là tên thuộc hạ vừa rồi. Viên đạn từ đằng sau bắn trúng tim hắn, mặt hắn tái mét, súng tuột khỏi tay. Hắn giơ tay ôm ngực, không tin vào mắt

mình khi nhìn thấy vết thương trên ngực. Sau đó hắn lảo đảo lùi lại vài bước, đụng phải một người khác rồi ngã xuống đất. Người thứ hai bị trúng đạn chính là Trương Ngân Thiên. Trần Bắc Nghiêu ra tay rất quyết đoán. Vừa rồi khi Trương Ngân Thiên hạ lệnh giết chết Tuần Vực, Trần Bắc Nghiêu không hề lưỡng lự nhả một phát đạn trúng gáy ông ta. Viên đạn xuyên qua đầu Trương Ngân Thiên, vể phần nộ trên gương mặt ông ta lập tức bị đông cứng, toàn thân bất động, đổ ụp xuống đất. Cục diện thay đổi trong nháy mắt.

Chúng kiến Trương Ngân Thiên bị bắn chết, đám thuộc hạ của ông ta đang

không chế mọi người không còn tinh thần kháng cự. Bọn chúng lần lượt buông súng, ngồi xổm xuống đất, đặt hai tay lên đầu. Trần Bắc Nghiêu thở hắt ra một hơi, nhướn mắt nhìn, thấy Đinh Hành cầm súng đi tới đỡ Tuần Vực: "Thị trưởng, anh không sao đấy chứ?" Vừa rồi vào đúng thời điểm then chốt, Đinh Hành từ đằng sau lặn lẽ nổ súng vào tên không chế Tuần Vực, cứu mạng anh ta.

Đám cảnh sát ào lên, Tuần Vực và một số quan chức khác được hộ tống ra ngoài. Trần Bắc Nghiêu và những người trong tay có súng đều bị bao vây. Mộ Thiện giao con trai của Bạch An An cho người đứng bên cạnh, cô vội vàng xông

lên nhưng bị cảnh sát ngăn lại. Mộ Thiện quay đầu hét với Lý Thành: "Lý Thành, để tôi qua chỗ anh ấy!" Nhưng Lý Thành vẫn còn chìm trong đau thương trước cái chết của Bạch An An, anh ta thần thờ ôm chặt thi thể Bạch An An, nên không nghe thấy tiếng Mộ Thiện. Cách đó một trăm mét, Trần Bắc Nghiêu để hai tay ra sau gáy ngồi xồm trên mặt đất, lặng lẽ nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện đặt tay lên bụng, nước mắt cô giàn giụa, cô không thể tiến về phía anh dù chỉ một bước.

Một tháng sau đó, Mộ Thiện sống trong tâm trạng mệt mỏi, lo sợ nhưng kiên định. Ngày thứ hai sau khi Trần Bắc Nghiêu bị bắt giữ, cảnh sát đến nhà khám

xét. Lúc Mộ Thiện phát hiện giấy tờ sở hữu nhà đất mang tên cô, cô còn thấy cả chứng nhận ly hôn của cô và Trần Bắc Nghiêu, không biết anh đã chuẩn bị từ bao giờ. Nhờ Diệp Vi Nông can thiệp, Mộ Thiện chỉ bị gọi đi thẩm vấn một lúc rồi được thả về. Mộ Thiện lập tức bỏ ra tất cả tiền bạc và vận dụng các mối quan hệ, hy vọng có thể giúp ích cho Trần Bắc Nghiêu. Tuy nhiên, tiền đều bị trả lại. Cô chỉ biết, anh và những người khác bị giam lỏng ở công an tỉnh, không ai được phép tới thăm. Điều này khiến cô rất lo lắng. Cô xem nhiều tin tức về trại tạm giam ở trên báo chí và Internet. Tuy không đến mức bị quan rằng, trong đó tăm tối không phân biệt ngày đêm, nhưng

đầu óc cô luôn mừng tượng cảnh Trần Bắc Nghiêu mặc quần áo tù nhân sọc trắng xanh, mặt mũi tiêu tụy, râu ria đầy cằm. Diệp Vi Nông bảo Mộ Thiện cứ yên tâm nhưng làm sao cô có thể yên tâm cơ chứ? Chuyện xảy ra sau khi Trương Ngân Thiên bị bắn chết vào ngày hôm đó năm ngoài dự liệu của Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu vốn không hề chống đối, nhưng khi nghe một thuộc hạ thông báo về cái chết của Châu Á Trạch, anh gần như phát điên. Có ba cảnh sát áp giải anh, vậy mà anh nhanh như tia chớp đoạt súng của một người, quay lại bồi thêm một viên đạn vào thi thể Trương Ngân Thiên. Đây rõ ràng là hành vi phản kháng, nhưng cảnh sát xông vào trấn áp

anh. Hình ảnh cuối cùng Mộ Thiện nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, là anh bị cảnh sát đè xuống đất, khẩu súng bị tước mất. Nhưng anh vẫn nhìn chăm chăm Trương Ngân Thiên bằng ánh mắt căm thù. Chứng kiến bộ dạng của Trần Bắc Nghiêu lúc đó, Mộ Thiện đau đớn vô ngần. Một người luôn bình tĩnh và lạnh lùng như Trần Bắc Nghiêu cũng có lúc nổi điên, chứng tỏ tình cảm giữa anh và Châu Á Trạch tốt đến mức nào. Cô không hề hoài nghi, nếu Trương Ngân Thiên không chết, anh cũng sẽ trả thù ông ta bằng bất cứ giá nào, kể cả phải khuynh gia bại sản.

Một tin tức gây sốc cho Mộ Thiện vào

ngày hôm đó là cái chết của Đinh Hành. Lúc bảy giờ Mộ Thiện bị cảnh sát đưa đi, cô không tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra với Đinh Hành. Mộ Thiện chỉ nghe nói chiếc xe áp giải Đinh Hành bị nổ tung. Cảnh sát kết luận do đàn em của Trương Ngân Thiên gây ra. Bởi vì những chiếc xe khác cũng bị tấn công ở mức độ nặng nhẹ khác nhau. Riêng xe của Đinh Hành đúng lúc đi qua nơi đặt thuốc nổ ở trên cầu nên rơi xuống sông. Xe đã được vớt lên nhưng những người ở trong xe và Đinh Hành đều không tìm thấy xác. Lúc nhận được tin, Mộ Thiện bùi ngùi rơi nước mắt. Cô nói với Diệp Vi Nông: "Đinh Hành rõ ràng đã quyết tâm ngồi tù nên anh ấy mới nổ súng cứu Thị trưởng

Tuần, nhưng không ngờ anh ấy xấu số như vậy."

Diệp Vi Nông nói: "Mộ Thiện, sự việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Tiểu Trần nhà cậu trong sạch hơn những lão đại hắc bang khác. Còn Đinh Hành, anh ta là trùm ma túy lớn nhất khu vực Tây Nam, cậu nghĩ chính quyền sẽ tha cho anh ta hay sao?"

Mộ Thiện nghe xong rung mình. Cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi Diệp Vi Nông: "Nếu Châu Á Trạch còn sống chắc cũng bị nặng lắm phải không?"

Diệp Vi Nông gật đầu: "Châu Á Trạch

dính đến mười mấy vụ giết người, anh ta và Đinh Hành ít nhất cũng bị tù chung thân."

Mộ Thiện im lặng.

Một tháng nay, phía cảnh sát tiến hành truy quét trên diện rộng, tin tức lan tỏa nhanh chóng. Cả thành phố Lâm như long trời lở đất. Mọi người đều biết, vô số trùm xã hội đen bị bắt giữ, cảnh sát tịch thu hàng ngàn khẩu súng bất hợp pháp. Thành phố Lâm, thành phố phát triển nhất, thế lực hắc bang lộng hành nhất khu vực Tây Nam cuối cùng cũng tạm thời an toàn và yên bình như những thành phố khác.

Đến cùng với tin tức, còn có điện thoại của bố mẹ Mộ Thiện.

“Thiện Thiện, mẹ đã xem tin tức, Trần Bắc Nghiêu... Trần Bắc Nghiêu là đại ca xã hội đen?” Giọng nói của bà Mộ rất sốt ruột, dường như bộc lộ sự phẫn nộ mà bà cố gắng kìm nén.

Mộ Thiện im lặng trong giây lát, cô cất giọng mềm mỏng: “Mẹ, chuyện này không như mẹ nghĩ, anh ấy chỉ là dính dáng đến xã hội đen...”

Mộ Thiện còn chưa dứt lời, bà Mộ

liền ném điện thoại. Mộ Thiện nghe thấy tiếng rít của mẹ cô ở đầu dây kia: “Đúng là muốn lấy mạng tôi mà. Không ngờ tôi gả con gái cho một tên tội phạm.”

Mộ Thiện nắm chặt ống nghe, tim cô run nhẹ, nhưng giọng nói của cô vẫn vô cùng bình tĩnh: “Mẹ, mẹ nghe con nói, công việc làm ăn của anh ấy là chính đáng...”

Đầu dây bên kia nhanh chóng có người nhặt điện thoại, là giọng nói phần nộ của ông Mộ: “Con lập tức về nhà ngay, mau rời khỏi thành phố Lâm.”

Lòng bàn tay Mộ Thiện đỏ đầy mồ

hôi, cô chuyển ông nghe sang tay kia: “Bố, con xin lỗi, bây giờ con không thể rời khỏi nơi này.”

Sáng ngày hôm sau, ông Mộ lái xe chở bà Mộ đến ngôi biệt thự của Mộ Thiện. Ngôi biệt thự của Trần Bắc Nghiêu ngày nào còn đông người, bây giờ vắng vẻ tiêu điều. Mộ Thiện sớm lường trước bố mẹ cô sẽ đến tìm, nhưng bất gặp gương mặt u ám của họ ở trước cổng, tim cô vẫn đập thình thịch.

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, cái bụng đã nhô lên và viên mắt đỏ hoe của Mộ Thiện, bà Mộ liếc bố cô một cái mới cất giọng ghen ngào: “Thiện Thiện, con

còn bị nôn mửa không?”

Mộ Thiện mỉm cười lắc đầu.

Ông Mộ đứng trước ô tô, cách cô vài bước chân. Ông không nhúc nhích, ánh mắt u tối.

“Lên xe.”

Mộ Thiện đứng yên: “Bố mẹ! Bố mẹ cứ về trước đi, đợi sau khi sinh xong, con sẽ về thăm bố mẹ.”

“Sinh xong?” Ông Mộ lập tức nổi nóng: “Con còn định sinh con của thằng

súc sinh đó? Lập tức bỏ đi.”

Từng giọt nước mắt chảy dài xuống gò má bà Mộ: “Sao con dại thế? Nó bị ngồi tù, lẽ nào con định sinh con cho tội phạm? Con vẫn còn trẻ! Không được!” Giọng điệu của bà trở nên hằn học: “Không thể sinh! Nhất định không thể! Nếu sinh đứa bé này, cả cuộc đời con sẽ không ngóc đầu lên nổi.”

Thời gian này, Mộ Thiện vốn vô cùng mệt mỏi, cô phải cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn và lo lắng trong lòng. Bố mẹ đến tìm, cô lấy lại tinh thần để giải thích. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ, bố mẹ yêu cầu cô phá thai. Ký ức về lần phá

thai đó, phòng khám bệnh tằm tối, người bác sỹ lạnh lùng bất chợt hiện lên rõ nét trong đầu óc cô, khiến Mộ Thiện cảm thấy buồn nôn. Cuối cùng, cô nhớ đến từng câu từng chữ Trần Bắc Nghiêu đã nói: “Mộ Thiện, tôi đã đến phòng khám đó. Em có biết lúc tôi đứng ở đó, tâm trạng của tôi như thế nào không?” Tim Mộ Thiện dần trở nên lạnh lẽo, có một âm điệu thê lương và tự giấu như đang nói với cô: May mà cậu đã trưởng thành, Mộ Thiện. Cho dù toàn thế giới chống lại cậu, cậu cũng có thể lựa chọn yêu anh ấy.

“Con xin lỗi bố mẹ.” Mộ Thiện mỉm cười: “Con sẽ sinh đứa con này, con sẽ ở

bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Anh ấy ngồi tù bao nhiêu năm, con cũng sẽ đợi anh ấy bấy nhiêu năm. Con đã lãng phí tám năm rồi. Bây giờ, con không muốn lãng phí dù chỉ một ngày.”

Khi mùa xuân đến, bụng Mộ Thiện đã rất to. Đã năm tháng, cô vẫn không được gặp Trần Bắc Nghiêu một lần. Dần dần, cô cũng quen với việc chờ đợi. Một khi đã quyết định chờ đợi, cô bỗng trở nên yên lòng. Mới tám, chín giờ sáng nhưng trời đã nóng rực. Mộ Thiện tựa vào ghế nằm, Diệp Vi Nông ở bên cạnh quan sát sắc mặt cô, cười nói: "Tối qua cậu ngủ cũng ngon đấy chứ?"

Mộ Thiện mỉm cười gật đầu: "Thằng bé đêm qua không đập mạnh, đến tầm sáng mới nghịch một chút." Mộ Thiện xoa bụng, một bác sỹ quen cho cô biết, đứa con trong bụng là con trai. "Đúng là một cậu bé ngoan." Diệp Vi Nông cười tươi.

Mộ Thiện chợt nhớ khi vừa mới mang thai, cô và Trần Bắc Nghiêu bàn về giới tính của con. Lúc đó Trần Bắc Nghiêu dành mọi sự quan tâm và chú ý đến cô, anh tỏ ra rất bình thản về sự chào đời của đứa bé. Một lần Mộ Thiện hỏi Trần Bắc Nghiêu thích con trai hay con gái, anh trả lời: "Sao cũng được."

Bất gặp ánh mắt thất vọng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười hôn lên trán cô, chữa lại: "Con gái."

"Tại sao?" Cô hỏi với giọng hiếu kỳ.

Trần Bắc Nghiêu trả lời ngắn gọn: "Con gái sẽ đáng yêu giống em."

Mộ Thiện ngẩn ngơ. Đây là câu nói tình cảm ngọt ngào nhất mà cô từng nghe khi hai người bàn về giới tính của em bé. Chuyện cũ đã qua. Bây giờ chỉ còn lại hai mẹ con cô, chờ đợi Trần Bắc Nghiêu không biết ngày nào mới trở về.

"Trưa nay cậu muốn ăn gì?" Diệp Vi Nông đứng dậy hỏi.

Mộ Thiện mỉm cười: "Phải nhờ đường đường phu nhân thị trưởng ngày nào cũng xuống bếp nấu cơm cho tớ, tớ thật sự ngại quá. Cậu làm món gì cũng được, tớ đều ăn hết." Biết Mộ Thiện sắp đến ngày sinh, Diệp Vi Nông dọn đồ đến ngôi biệt thự sống cùng cô.

Hai người đứng dậy đi vào nhà, Diệp Vi Nông xuống bếp, Mộ Thiện ngồi ở ghế sa-lông đọc sách. Một lúc sau, điện thoại di động của Diệp Vi Nông trên bàn uống trà đổ chuông, cô vội chạy ra bắt điện thoại, thần sắc vô cùng dịu dàng.

Mộ Thiện nghe cô nói: "...Anh về rồi à? Không, em không về đâu, Mộ Thiện sắp sinh rồi... Được, tối nay anh đến đón em, chúng ta cùng đi ăn..."

Chứng kiến hạnh phúc của Diệp Vi Nông, Mộ Thiện vừa mừng cho bạn, vừa cảm thấy ngưỡng mộ. Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô cũng reo. Mộ Thiện đột nhiên nghĩ thầm, không biết đến bao giờ cô mới nhận được điện thoại của người cô yêu.

Màn hình hiển thị số điện thoại lạ, Mộ Thiện bình thản bắt máy: "Alô! Xin chào!"

Đầu máy bên kia im lặng.

Mộ Thiện lại hỏi: "Ai đó?"

Vẫn không có tiếng trả lời mà chỉ truyền đến nhịp thở đều đều. Tim Mộ Thiện đập mạnh, cô liếc mắt về phía Diệp Vĩ Nông đang gọi điện thoại ở cửa nhà bếp rồi đứng dậy đi vào thư phòng cách xa nhà bếp nhất.

"Anh, chị không nói, tôi cúp điện thoại đây." Ở đầu bên kia, tiếng thở dồn dập hơn.

"Mộ Thiện, là tôi đây." Đến lúc này

người đó mới nói nhỏ.

"A..." Mộ Thiên xúc động reo lên:
"Anh..."

Người đó cười: "Tôi vẫn chưa chết!"

Tâm trạng Mộ Thiên xao động, cô cũng mỉm cười: "Thế thì tốt quá."

Hai người im lặng vài giây, anh lại hỏi: "Em đã sinh chưa?"

"Chưa, theo lịch còn hai ngày nữa."

"Con trai hay con gái?"

"Con trai."

"Ừ... tôi tưởng là con gái, nhưng con trai cũng tốt."

"... Tại sao?"

Đình Hành im lặng trong giây lát mới trả lời: "Giống em."

Sống mũi Mộ Thiện cay cay, một lúc sau cô mới hỏi anh: "Anh có trở về đây nữa không?"

Đình Hành không trả lời, đầu bên kia

chỉ còn tiếng u u. Trong lúc tưởng anh sẽ
buông điện thoại, Mộ Thiện chợt nghe
thấy giọng nói dịu dàng của anh: "Mộ
Thiện, mỗi ngày ngắm trời biển ở đây,
tôi thường nhớ tới em."

"... Vâng"

"Em có biết tôi luôn hy vọng, em có
thể ở bên cạnh tôi?"

"... Vâng"

Nước mắt chảy dài trên gò má Mộ
Thiện, cô không kìm được tiếng nấc
ngẹn. Đinh Hành dường như ngừng thở,

giọng nói của anh trở nên khô cạn: "Mộ Thiện, vĩnh biệt."

Tim Mộ Thiện nhói đau: "Anh..."

Đinh Hành dường như nhận ra lời cô muốn nói, anh từ tốn trả lời: "Đúng vậy, Mộ Thiện, tôi sẽ không liên lạc với em nữa."

Mộ Thiện biết anh gọi cuộc điện thoại này là một mạo hiểm lớn. Anh muốn từ biệt không chỉ là người xưa, mà còn vì tình cảm của mình.

"Tạm biệt." Mộ Thiện nói dịu dàng:

"Đình Hành, chúc anh hạnh phúc."

Đình Hành chỉ "ừ" một tiếng rồi im lặng, nhưng anh không cúp điện thoại.

Anh im lặng rất lâu, bên tai Mộ Thiện chỉ có hơi thở nhẹ nhàng của anh. Cuối cùng, anh nói một câu: "Mộ Thiện, tôi yêu em."

Giọng nói Đình Hành hơi nghẹn ngào. Không đợi Mộ Thiện kịp phản ứng, anh liền cúp điện thoại. Mộ Thiện nắm chặt điện thoại, cô thần thờ đứng trước cửa sổ. Bên ngoài là vườn hoa đủ sắc màu rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời. Đúng lúc này, bụng Mộ Thiện nhói đau. Cô vẫn

chưa kịp định thần lại, thì một cơn đau khác dội tới. Mộ Thiện cảm thấy bất ổn, vội vàng ngồi xuống ghế, nhìn đồng hồ treo trên tường và nhắm tính thời gian. Rất nhanh, từng cơn đau lúc chậm lúc dồn dập theo chu kỳ dội đến, Mộ Thiện lập tức gọi Diệp Vi Nông. Diệp Vi Nông chưa sinh con bao giờ nhưng cô rất quyết đoán, gọi tài xế đưa Mộ Thiện vào bệnh viện. Mộ Thiện đau suốt một ngày, cổ tử cung mới chỉ mở bảy phân. Khoảng chạng vạng, nước ối cuối cùng cũng bị vỡ. Bác sỹ phụ sản giỏi nhất của thành phố Lâm bảo Mộ Thiện không cần cố rặn mà phải tiếp tục nhìn. Diệp Vi Nông ở bên cạnh động viên cô. Mộ Thiện đau đến mức đầu óc quay cuồng, cô chỉ cảm

thấy những cơn đau liên tiếp như sóng lũ nhấn chìm bản thân. Từ trước đến nay cô vốn là người mạnh mẽ và giỏi chịu đựng, vậy mà lúc này cô không thể kiềm chế tiếng rên la. Trong lúc mơ hồ, cô cuối cùng cũng nghe thấy bác sỹ nói: "Được rồi, mở đến chín phân rồi. Tôi giúp cô, cô có thể gắng sức rặn đẻ rồi." Mộ Thiện như trút gánh nặng, nhắm mắt ra sức rặn. Nhưng những ngày này cô vì chuyện của Trần Bắc Nghiêu lo lắng không yên, sức khỏe suy yếu đi nhiều. Lại bị cơn đau hành hạ suốt một ngày, bây giờ cô chẳng còn một chút sức lực. Theo lời dặn của bác sỹ, Mộ Thiện cố gắng hết sức nhưng thai nhi hình như vẫn chưa chịu chui ra.

Bác sỹ không biết có phải cố ý dọa Mộ Thiện: "Cô cố thêm một chút nữa, nếu không thai nhi bị kẹt ở bên trong lâu sẽ không ổn đâu." Mộ Thiện nghiêng rặng lại tiếp tục rặn đẻ, dù cô ước dẫm mồ hôi, dùng hết sức lực nhưng vẫn lực bất tòng tâm. Cũng may bác sỹ khẳng định sự cố gắng của cô, bà sờ tay vào bên trong và gật đầu: "Cố lên, cách cô rặn không sai chút nào, đã thấy đỉnh đầu của bé rồi."

Cổ họng Mộ Thiện khô rát, cô muốn uống nước để bổ sung thể lực. Nhưng khi ngẩng đầu cô không thấy bóng dáng Diệp Vi Nông, Mộ Thiện không nghĩ ngợi nhiều quay sang cô y tá ở bên cạnh: "Tôi

khát quá." Cô y tá gật đầu, một lát sau đem vào một cốc nước ấm bên trong cầm ống mút đưa đến miệng Mộ Thiện. Mộ Thiện nói "Cảm ơn". Đang định nhồm đầu uống nước, cô chợt nhìn thấy một bàn tay trắng trẻo lấy cốc nước từ trong tay cô y tá. Mộ Thiện cứng đờ người, một thân hình cao lớn hiện ra trong tầm mắt cô. Anh ngồi xuống bên cạnh giường, đưa ống mút vào miệng cô. Mộ Thiện quá khát nên lập tức ngậm ống mút uống ừng ực. Người đó cười nói: "Dữ như vậy... xem ra em vẫn còn khỏe lắm." Giọng nói ấm áp quen thuộc khiến Mộ Thiện hóa đá. Cô ngẩng lên liền bắt gặp gương mặt sáng ngời của Trần Bắc Nghiêu, anh nở nụ cười dịu dàng, khỏe

mắt loáng một giọt lệ. "Anh... anh..." Mộ Thiện xúc động, nhất thời quên mất cô đang trong quá trình vượt cạn. Cô chống tay xuống giường định ngồi dậy, làm các bác sỹ và y tá đứng bên cạnh hoảng hồn, vội đỡ cô nằm xuống.

"Thiện Thiện, em vất vả rồi." Trần Bắc Nghiêu mặc một cái áo sơ mi trắng bình thường, gương mặt anh gầy rộc nhưng tinh thần rất tốt. Anh nhẹ nhàng nắm tay cô, nói dịu dàng: "Những chuyện khác tính sau, em hãy tập trung đi."

Mộ Thiện có trăm ngàn lời muốn nói với anh, nhưng vào giây phút này cô ngoan ngoãn gật đầu. Nắm tay anh, hình

như có một sức mạnh truyền sang người cô. Đúng lúc này, lại một cơn đau dội đến, Mộ Thiện hít một hơi sâu, ra sức rặn... Cảm giác đau đớn như xé toạc thân thể bủa vây toàn cơ thể. Cô hét lên một tiếng: "A...", sau đó một thứ gì trôi tuột khỏi cơ thể cô. Mộ Thiện mở to mắt, bắt gặp gương mặt xót xa của Trần Bắc Nghiêu, tay anh càng siết chặt tay cô.

"Oa... oa..." Tiếng khóc của trẻ sơ sinh đột nhiên vang lên, mấy người y tá bận rộn đi lại. Trần Bắc Nghiêu chỉ đưa mắt qua bên đó rồi lại quay về Mộ Thiện: "Em giỏi lắm."

Bác sỹ bế một trẻ sơ sinh toàn thân

vẫn còn đỏ hỏn đến trước mặt hai người: "Trần tông, là một bé trai rất xinh xắn." Mộ Thiện quay sang nhìn, thấy một em bé nhỏ xíu có gương mặt nhỏ và đôi mắt to tròn lấp lánh đang nhìn cô. Bác sỹ đưa em bé đi tắm rửa. Mộ Thiện ngược nhìn Trần Bắc Nghiêu và cất giọng khản đặc: "Sao anh..."

"Diệp Vi Nông giúp đỡ." Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống trước mặt cô, anh giơ tay lau mồ hôi trên trán cô, hôn nhẹ lên môi cô: "Anh từng nói, anh sẽ ở bên cạnh em, chứng kiến con của chúng ta chào đời."

Khi em bé được quần tã lót và được

bọc trong một cái chăn mỏng, cô y tá lại đưa đến cho hai người. Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, cẩn thận ôm con vào lòng. Lúc này anh mới nhìn kỹ con trai, cậu bé có đôi mắt to tròn, tướng mạo thanh tú. Trần Bắc Nghiêu đưa em bé đến trước mặt Mộ Thiện: "Con giống em."

Động tác ôm con của Trần Bắc Nghiêu cứng ngắc, Mộ Thiện yếu ớt nhìn anh, cô cười trong nước mắt.

Năm năm sau.

Nhà tù của thành phố Lâm nằm ở ngoại ô phía Tây. Đúng vào tháng Ba, tiết trời u ám, nhà tù giống một con thú

màu xám bằng sắt không lò, đứng thẳng giữa đồng ruộng. Ở gần cánh cửa của nhà tù đã mọc nhiều cây xanh mềm mại xanh mướt, khiến cảnh sắc trở nên có sinh khí.

Con trai đợi lâu đến mức mắt kiên nhẫn, vừa ngáp dài vừa híp mắt, đồng thời kéo quần Mộ Thiện: “Có phải bố ngủ quá giấc rồi không mẹ?”

Mộ Thiện xoa đầu con trai: “Buồn ngủ rồi à? Ai bảo tối qua con không chịu ngủ?”

Con trai trả lời nghiêm túc: “Đó là bởi vì con thích bố.”

Mộ Thiện còn chưa lên tiếng, người ở mấy chiếc xe đằng sau đều bật cười thành tiếng. Con trai ở độ tuổi đang lớn, đặc biệt thích thể hiện. Thấy mọi người cười, cậu bé rất đắc ý, chạy đến ôm chân Tầm: “Tầm, tất nhiên cháu cũng thích chú.”

Tầm liếc Mộ Thiện, vẻ mặt vô cùng

ng nghiêm túc: “Mẹ cháu cũng nói như vậy...”

Mộ Thiện lườm hắt, lại gần bế con trai. Nhưng con trai không chịu, hết đòi Lưu Minh Dương đưa cậu bé đi hóng gió, chốc lại nghịch khói thuốc trên tay Lý Thành, một lát lại đòi ngày mai đi nhà ông bà ngoại. Trong lúc ồn ào, đằng sau bỗng nhiên có tiếng đằng hắng. Tất cả mọi người giật mình. Mộ Thiện từ từ quay đầu, con trai đã lùn cùn chạy qua bên đó.

“Bố...” Giọng nói cậu bé bỗng nắc nhen. Nhịp thở của Mộ Thiện ngưng trệ.

Trước cổng nhà tù, Trần Bắc Nghiêu mặc áo sơ mi trắng, quần âu màu đen đơn giản nhưng vô cùng tuấn tú. Năm tháng dường như không để lại bất cứ dấu vết nào trên gương mặt của anh, khoe miệng anh vẫn hiện ý cười nhàn nhạt như thường lệ. Ý cười ngày càng sâu hơn khi con trai chạy đến trước mặt anh. Thân hình cao lớn của anh ngồi xồm xuống, ôm con trai vào lòng. Sau đó, anh ngẩng đầu nhìn Mộ Thiện.

“Ông chủ.”

“Lão đại.”

Mấy người đàn ông ở sau lưng cất

giọng trầm thấp, có người hơi nghẹn ngào. Mộ Thiện cảm thấy đôi chân cô bỗng run rẩy. Cô chậm rãi, đi từng bước một về phía anh. Trần Bắc Nghiêu một tay bế con trai, sải bước dài, gần như lao đến trước mặt Mộ Thiện. Sau đó, anh ôm chặt cô vào lòng. Nước mắt của Mộ Thiện làm ướt một mảng áo sơ mi của Trần Bắc Nghiêu. Anh nâng mặt cô, cúi đầu nói: "Đừng khóc, anh đã trở về rồi." Thấy Mộ Thiện chảy nước mắt, con trai hoảng hốt, nhào người nâng mặt cô: "Mẹ không khóc, mẹ không khóc." Có lẽ bị lan truyền nên viên mắt cậu bé cũng đỏ hoe. Cả nhà Mộ Thiện ôm nhau một lúc lâu mới buông lỏng. Mộ Thiện bế con trai, Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện, ba

người vừa quay lại liền thấy mấy người đàn ông đang mỉm cười. Bọn họ từng người tiến về phía trước ôm Trần Bắc Nghiêu. Dù không một ai lên tiếng nhưng còn hơn ngàn vạn lời nói. Bầu trời màu xanh nhạt, vàng mây lơ lửng trôi trên đỉnh đầu. Rừng núi ẩm ướt như hồ nước màu xanh, quần quýt giữa trời và đất. Mộ Thiện đứng sau lưng bọn họ, trong mắt cô chỉ có sông lung thẳng tắp của Trần Bắc Nghiêu và gương mặt nhìn nghiêng thanh tú, lạnh lùng và điềm tĩnh của anh. Trong lòng cô dấy lên một cảm giác ấm áp. Cô bỗng nhớ tới những chuyện trước kia. Cô nhớ đến Đình Hành anh tuấn và phong độ, nhớ đến Trần Bắc Nghiêu như một bức tranh, nhớ đến Châu Á Trạch

phóng đảng bất cần, nhớ đến Lý Thành chín chắn thâm trầm, nhớ đến Tầm có tính trẻ con. Thậm chí cô còn nhớ đến Lữ Triệu Ngôn nho nhã, Diệp Vi Nông dịu dàng chu đáo, Lữ Hạ khí chất phi phàm, Điền Điền hoạt bát đáng yêu... Từng câu chuyện cũ, từng cố nhân dường như đang hiện ra trước mắt cô. Đến nay cảnh vật vẫn như xưa mà người không còn đó, rốt cuộc ai là người sai lầm? Có lẽ không có người nào sai, chỉ là trong thời đại vật chất tư lợi này, có kẻ buông thả trầm luân, có người kiên trì giữ vững nhân cách dù nghèo khó. Dù còn trẻ nhưng trong số họ có người vẫn sống tốt, có người trở về với cát bụi, có người tiếc nuối cả đời. Cuối cùng, Mộ Thiện nghĩ

đến Trần Bắc Nghiêu, người duy nhất cô yêu trong cuộc đời này. Anh là tất cả của cô, là linh hồn của cô. Bây giờ anh đã trở về, toàn thân anh đã gột sạch máu tanh, anh chỉ là một người đàn ông chân thành và si tình như chàng thanh niên năm đó. Cô và anh chưa bao giờ bỏ lỡ, cũng chưa từng cách xa. Sự sống và thời gian của họ lại căng tràn như thuở nào. Bởi cuộc sống mới của cô và anh vừa bắt đầu.

Ngoại truyện về Châu Á Trạch

Lại một lần nữa nghe đến tên "Trần Bắc Nghiêu", Châu Á Trạch nhú chặt đôi lông mày.

Là đại ca số một ở Đại học Hồng Kông, người có biệt danh "anh Tiểu Châu" danh tiếng lẫy lừng ở khu vực Vượng Giác, Châu Á Trạch chưa từng bị kẻ khác tát một gáo nước lạnh như vậy. Hơn nữa, đối phương là một thư sinh mặt trắng đến từ đại lục, anh ta không cho đối phương biết thế nào là lễ độ thì đúng là có lỗi với mười tám đời tổ tông nhà anh ta. Thế là Châu Á Trạch sa sầm mặt, cất giọng phần nộ với hơn mười đàn em đứng xung quanh: "Thằng đó chơi Angel rồi?" Lần đầu tiên Châu Á Trạch nghe

tên Trần Bắc Nghiêu là từ miệng Angel. Lúc đó Angel vênh mặt nói cho anh ta biết, cô không thể nhận lời tỏ tình của anh ta là do cô đã yêu một nam sinh năm thứ nhất mới nhập học, tên Trần Bắc Nghiêu.

"Không... hấn từ chối cô ấy." Một đàn em trả lời.

Châu Á Trạch càng nổi điên, một thằng vô danh tiểu tốt dám từ chối cô gái trong lòng anh ta? Nên biết Angel là hoa khôi của trường, là con lai, còn là sinh viên xuất sắc của khoa Tài chính. Bây giờ, người tình trong mộng của anh ta không chỉ trao trái tim cho kẻ khác, còn

bị kẻ đó từ chối thẳng thừng trước mặt bao người. Đây không phải là hành động tạt gáo nước lạnh vào mặt anh ta hay sao?

"Ngày mai giải quyết nó." Châu Á Trạch ngồi xuống gốc cây lớn, tay xoay tròn con dao nhỏ, anh ta nở nụ cười lười nhác: "Vua hổ không ra oai, nó tưởng tao là Hello Kitty chắc."

Ngày hôm sau, mặt trời mọc ở đằng Đông rồi lặn về hướng Tây. Đối với sinh viên Đại học Hồng Kông, đây là một ngày bận rộn như bao ngày khác. Còn đối với Châu Á Trạch, ngày hôm đó dài đằng dặc. Bởi vì mãi đến bảy giờ tối, anh ta

vẫn bị treo trên nóc phòng đọc sách cổ văn đã mấy tiếng đồng hồ. Anh ta hoa mắt chóng mặt, chân tay tê buốt. Phòng đọc sách cổ văn nằm ở góc khuất nhất của thư viện, cả buổi cũng không thấy một bóng người qua lại. Đến tám giờ tối, toàn thân Châu Á Trạch cứng đờ, vô cùng khó chịu. Khi đầu óc quay cuồng, anh ta nghe thấy tiếng bước chân đều đều từ xa đến gần. Anh ta mở mắt, liền nhìn thấy một nam sinh mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, tay cầm quyển sách từ từ đi tới. Cách Châu Á Trạch khoảng một mét, cậu nam sinh đứng lại, ngẩng lên nhìn anh ta. Tim Châu Á Trạch đập mạnh. Lẽ nào... có khi nào... đây chính là Trần Bắc Nghiêu?

"Mày là Trần Bắc Nghiêu? Sáng tạo thật đấy! Đây là lần đầu tiên tao bị treo trên phòng đọc sách cổ văn." Châu Á Trạch dường như quên mất mình mới là người đứng đến Trần Bắc Nghiêu trước, anh ta cười nói: "Người anh em, không đánh không quen, thả tao xuống đi. Thật ra tao rất thích đồng bào đại lục, vừa chăm chỉ vừa thông minh."

Thế nhưng Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta như một pho tượng sống. Sau đó, Trần Bắc Nghiêu bình thản ngồi xuống bàn đọc sách. Châu Á Trạch không khỏi nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng con mắt khác, tên này không biết là ngốc nghếch hay ngông

cuồng? Hắn không biết thân phận của anh ta hay sao? Dám ngang nhiên bắt trói anh ta? Từ trước đến nay toàn là anh ta hành hạ nhục mạ người khác, đây là lần đầu tiên anh ta đụng phải nhân vật lợi hại như vậy.

Hôm nay Châu Á Trạch đã quá khinh địch, anh ta lệnh năm đàn em đi bắt Trần Bắc Nghiêu. Anh ta cho rằng vụ này quá đơn giản nên tiếp tục chơi bài ở quán bar. Một lát sau, anh ta nhận được điện thoại của một đàn em, nói đã bắt được người, bảo anh ta đích thân đến xem. Châu Á Trạch liền đến thư viện. Ai ngờ anh ta bị đập một gậy, lúc tỉnh lại đã bị treo ở đây. Bây giờ Châu Á Trạch mới

biết, tên Trần Bắc Nghiêu này không những rất đẹp trai, là tâm điểm chú ý của đám nữ sinh trong trường mà còn là người thâm hiểm, tàn nhẫn. Thời buổi này, có chuyện chưa ra tay đánh nhau đã bắt trói đối phương, còn treo ngược ở phòng sách cổ văn? Châu Á Trạch là đại ca mới nổi trong giới hắc đạo, chưa đánh đã thua, nếu tin này đồn ra bên ngoài anh ta còn mặt mũi nào gặp người đời.

"Người anh em, tôi sai rồi, nếu anh làm tôi tàn phế, Châu gia sẽ không tha cho anh đâu. Mau thả tôi xuống đi!" Châu Á Trạch lên tiếng.

Đến lúc này Trần Bắc Nghiêu mới

ngẩng đầu nhìn anh ta: "Thả cậu xuống cũng được, nhưng sau này đừng làm phiền tôi. Tôi không có hứng thú với mấy trò đánh nhau, cũng không có hứng thú với Angel."

Giọng điệu của Trần Bắc Nghiêu rất lạnh lùng, Châu Á Trạch cảm thấy người này quá ngông cuồng, anh ta nghĩ thầm: "Bà nó, người phụ nữ tao theo đuổi mãi chẳng được, mày lại không có hứng thú. Lẽ nào tao còn cần đôi giày rách của mày?"

Bề ngoài, Châu Á Trạch tỏ ra nể phục Trần Bắc Nghiêu, anh ta gật đầu. Trần Bắc Nghiêu tiến lại gần, rút một con dao

nhỏ. Đây chính là con dao rất sắc Châu Á Trạch luôn mang theo người, là món quà bố anh ta mua từ Thụy Sĩ về tặng anh ta năm mười lăm tuổi. Trần Bắc Nghiêu chỉ hai ba nhát cắt đứt sợi dây thừng treo người anh ta. Châu Á Trạch hít một hơi sâu, cuộn người túm đầu dây trói hai chân và bắt đầu tháo sợi dây thừng. Đến khi anh ta ngẩng đầu, phòng đọc sách trống không, Trần Bắc Nghiêu đã hoàn toàn biến mất. Châu Á Trạch bị tổn thất nặng nề nhưng không dám kể với bất cứ ai, anh ta chỉ nói anh ta không sao. Tuy nhiên anh ta không nuốt trôi nổi nhục, liền lên về nhà đánh cắp một khẩu súng. Là một gia tộc hắc đạo nên nhà Châu Á Trạch có không ít súng, anh ta cũng là

cao thủ sử dụng súng. Thế nhưng bố anh ta nói, trước khi anh ta nổi nghiệp gia tộc, anh ta không được mang súng bên mình. Vì vậy anh ta chỉ còn cách lấy trộm. Nếu anh ta tha cho Trần Bắc Nghiêu, anh ta không phải là Châu Á Trạch.

Châu Á Trạch theo dõi Trần Bắc Nghiêu ba ngày, cuối cùng cũng nắm được nếp sinh hoạt của người này. Thật đơn điệu, anh ta chỉ đến ba địa điểm là ký túc xá, giảng đường và thư viện. Trần Bắc Nghiêu giống một con mọt sách khắc khổ, hoàn toàn khác người thâm hiểm xảo hoạt từng bắt cóc anh ta. Trong quá trình theo dõi, Châu Á Trạch còn nhìn

thấy Angel đưa một hộp đồ ăn cho Trần Bắc Nghiêu trong một vườn cây không có người. Trần Bắc Nghiêu nhận hộp đồ ăn rồi ném thẳng vào thùng rác ở bên cạnh. Angel ôm mặt chạy mất, Trần Bắc Nghiêu tiếp tục cúi xuống đọc sách như không có chuyện gì xảy ra. Chứng kiến cảnh này, Châu Á Trạch vừa ghen tức vừa phẫn nộ. Angel là cô gái vừa xinh đẹp vừa trong sáng, gia thế lại rất tốt. Người như cô không thẳng đàn ông nào có thể cự tuyệt. Vậy mà Trần Bắc Nghiêu chẳng thèm nhìn cô một lần. Châu Á Trạch chỉ có thể kết luận, tên này là quái thai. Nghĩ đến đây, Châu Á Trạch lập tức rút súng. Anh ta núp sau bụi cây, lặng lẽ nhằm thẳng vào Trần Bắc Nghiêu. Anh ta

chỉ định bắn gãy một cánh tay Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu tuy đáng ghét nhưng có vẻ hợp với anh ta, và bản thân anh ta cũng là kẻ đáng ghét. Châu Á Trạch nhắm một mắt, từ từ nhắm thẳng... Trần Bắc Nghiêu đột nhiên buông quyền sách, đưa mắt về phía Châu Á Trạch như xẹt điện. Châu Á Trạch cảm thấy như bị trúng tà. Mặc dù mới mười chín tuổi nhưng anh ta từng dính đến hai vụ giết người. Anh ta luôn tự hào chẳng có phong ba bão táp nào chưa từng trải qua. Vậy mà bây giờ đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của tên thư sinh mặt trắng kia, tay anh ta đột nhiên run lên, viên đạn bắn trúng bãi đất trước mặt Trần Bắc Nghiêu. Mười phút sau, Châu Á Trạch lại bị bắt

trời. Lần này, anh ta bị treo ngược trên cành cây. Anh phần nộ nhìn xuống, Trần Bắc Nghiêu đang ngồi dưới gốc cây đọc sách. Châu Á Trạch cảm thấy anh ta xúi quẩy không thể tả. Bởi vì muốn đòi lại món nợ lần trước, anh ta đem theo một sợi dây thừng, định bắt Trần Bắc Nghiêu rồi treo người này để xả mỗi hận. Không ngờ sợi dây thừng lại dùng cho chính anh ta.

"Mẹ kiếp, mày bị bệnh phải không?" Châu Á Trạch không còn giả bộ bị khuất phục, anh ta tức giận hét lớn: "Sao mày cứ thích treo người khác thế?"

Ngón tay Trần Bắc Nghiêu trượt trên

báng khẩu súng của anh ta, giọng điệu rất bình thản: "Là mày thích."

Châu Á Trạch tức hộc máu mắt, trong lúc còn chưa biết làm thế nào để thoát nạn, anh ta đột nhiên phát hiện, động tác sử dụng súng của Trần Bắc Nghiêu vô cùng thành thạo. Anh ta hơi sợ hãi, nhưng nụ cười trên môi càng không kiêng nể: "Được lắm, có giỏi thì giết tao đi." Đúng lúc này, trong vườn cây xuất hiện tiếng bước chân thình thịch.

"Ồ đằng kia kia!" Một người vui mừng thốt lên.

Trần Bắc Nghiêu liếc qua Châu Á

Trạch, cầm khẩu súng lúi ra sau thân cây lớn ở gần đó, trong giây lát đã không thấy bóng dáng anh. Châu Á Trạch đột nhiên có cảm giác bất an khi nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Sau đó, bảy tám người đàn ông mặc com-lê đen xuất hiện trong tầm mắt anh ta.

"Châu thiếu?" Một người đàn ông lên tiếng, giọng đầy nghi hoặc.

Châu Á Trạch không biết đám người này, nhưng bộ dạng của bọn họ, rõ ràng không phải là người lương thiện. Anh ta cười hì hì: "Châu thiếu là ai?"

"Mày là Châu Á Trạch phải không?"

Một gã hỏi.

Châu Á Trạch lắc đầu: "Tôi họ Trần, tên Trần Bắc Nghiêu."

Mấy người đàn ông nhìn nhau, một tên mặt mũi dữ tợn nói: "Tôi xem ảnh rồi, thằng này đúng là thằng con hoang của Châu gia, đối tượng chúng ta cần thủ tiêu chính là nó, không sai đâu. Tôi đi theo nó hai ngày nay, vừa rồi thấy nó vào khu vườn này. Không biết ai trói nó lên cây, khiến chúng ta tiết kiệm biết bao công sức, anh em hành động thôi." Nghe giọng điệu của hắn, Châu Á Trạch lạnh buốt sống lưng.

"Ai cử các anh tới đây? Biết thân phận của của tôi còn định sát hại?" Châu Á Trạch trừng mắt với đám người ở bên dưới, nhưng anh ta đang bị treo ngược, dù có hàm hè thế nào cũng chỉ giống một con chó hoang. Quả nhiên, đám đàn ông không hề bận tâm đến lời nói của Châu Á Trạch. Một người rút một con dao găm rất sắc tiến lại gần anh ta, bộ dạng như định cắt đứt cổ họng của anh ta. Hai người đàn ông khác cầm một cái bao tải cỡ lớn, có thể chứa xác người. Mặc dù lâm vào tình huống nguy hiểm nhưng Châu Á Trạch không tỏ ra sợ hãi, anh ta bật cười ha hả, làm mấy người đàn ông khựng lại. Sau đó Châu Á Trạch lên tiếng: "Này, anh bạn đang trốn ở đằng

sau gốc cây, anh định thấy chết không cứu sao?" Châu Á Trạch vốn không phải người tử tế, chỉ cần một cơ hội sống sót, anh ta chẳng hề bận tâm đến việc liên lụy người vô tội.

Châu Á Trạch vừa dứt lời, hai người đàn ông ở bên dưới lập tức rút súng, lặng lẽ tiến về gốc cây cổ thụ ở gần đó. Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Con hoang thì sao?" Một bóng người nhanh như tia chớp xuất hiện trước mặt hai người đàn ông, tung nắm đấm hạ gục bọn chúng. Sau đó, anh hành động nhanh không thể tin nổi, giơ súng bắn một phát cắt đứt sợi dây thừng treo người Châu Á Trạch. Châu Á Trạch rơi trúng

một kẻ ở dưới, làm hấn loạn choạng. Anh ta lập tức đứng dậy, cướp súng trong tay tên đó và bắn trúng đùi hấn. Trong khi Châu Á Trạch hoàn thành một loạt động tác, Trần Bắc Nghiêu cũng nổ súng, anh bắn trúng tay cầm súng của ba người đàn ông, làm chúng buộc phải thả súng xuống đất. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch vừa nổ súng vừa giải quyết tám người đàn ông. Vài phút sau, bọn chúng chịu thua bỏ đi hết. Nhưng Châu Á Trạch cũng bị trúng đạn ở đùi, còn Trần Bắc Nghiêu bị chém một nhát dao vào lưng. Hai người ngồi tựa vào thân cây, một lúc lâu cũng không thể động dậy. Mười mấy phút sau, Trần Bắc Nghiêu đứng dậy trước, quay người đi ra

khỏi rừng cây.

"Anh định bỏ đi như vậy sao?" Châu Á Trạch hỏi với theo.

Trần Bắc Nghiêu đứng lại, quay đầu nhìn anh ta. Ánh mắt anh như muốn hỏi: Cậu còn muốn thế nào nữa? Đến mùa thu, Châu Á Trạch thôi học ở Đại học Hồng Kông. Một nguyên nhân do anh ta thường xuyên trốn học, nhà trường không còn cách nào khác. Nguyên nhân quan trọng hơn là do công việc làm ăn của gia tộc đang ở lúc dầu sôi lửa bỏng, anh ta không muốn lãng phí thời gian. Hung thủ ám sát anh ta lần trước đã bị bố anh ta xử lý. Hóa ra đó là người của băng

Thanh Hồng, đối thủ của bố anh ta. Bởi vì băng Thanh Hồng xảy ra mâu thuẫn với bố Châu Á Trạch trong việc làm ăn nên chúng định thủ tiêu con trai nhỏ của ông. Đại khái đối phương cảm thấy Châu Á Trạch là cậu con trai không quan trọng nhất của Châu gia, giết anh ta vừa có tác dụng dần mặt bố anh ta, vừa không đến mức cạn tài ráo máng. Châu Á Trạch ngược lại cảm thấy vụ đó cũng không đến nỗi thua thiệt, bởi vì anh ta nhờ sự kiện này có thêm người anh em tâm đầu ý hợp Trần Bắc Nghiêu.

Vào ngày Tết Trung thu, Châu Á Trạch không dự tiệc đoàn tụ ở nhà mà lái xe đến Đại học Hồng Kông, tới ký túc xá

nam tìm Trần Bắc Nghiêu. Không ngờ Trần Bắc Nghiêu đang một mình uống bia. Cùng là đàn ông giống nhau, nhưng Châu Á Trạch cũng phải thừa nhận Trần Bắc Nghiêu ngồi một mình dưới ánh trăng đẹp trai không thể tả. Nghĩ đến chuyện quen biết anh một năm nay nhưng chưa từng thấy anh đi lại với cô gái nào, Châu Á Trạch không nhịn được liền giật chai bia từ tay anh: "Đi theo em." Châu Á Trạch đưa Trần Bắc Nghiêu tới một quán bar, đây là nơi hai người thường xuyên lui tới. Chỉ là bên cạnh Châu Á Trạch thay hết cô này đến cô khác, Trần Bắc Nghiêu vẫn chỉ ngồi một mình. Nhiều người thấy lạ còn hỏi Châu Á Trạch có phải Trần Bắc Nghiêu là gay?

Tối nay, Châu Á Trạch không định bỏ qua Trần Bắc Nghiêu, anh ta quyết tâm giúp Trần Bắc Nghiêu biết thế nào là mùi đời. Tất nhiên, từ trước đến nay anh ta không bao giờ cho rằng Trần Bắc Nghiêu có vấn đề về giới tính. Châu Á Trạch không gọi cô gái nào uống rượu cùng. Trong phòng riêng, anh ta bày hai hộp bánh Trung thu, một chai rượu vang và ít đồ ăn nhẹ. Anh ta và Trần Bắc Nghiêu không ngừng cụng ly. Đến khi Trần Bắc Nghiêu có vẻ hơi say, Châu Á Trạch liền đưa một cốc trà hoa quả cho anh: "Đừng để khát quá, uống thứ này giải rượu đi." Trần Bắc Nghiêu đương nhiên không đề phòng, một hơi uống cạn.

Châu Á Trạch cười híp mắt chờ đợi. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu cảm thấy điều bất thường, cau mày hỏi: "Cậu thêm thứ gì vậy?"

"Hàng mới của nhà em, đảm bảo cực đã."

Trần Bắc Nghiêu liếc qua anh ta, tựa vào người thành ghế sofa và nhắm mắt. Châu Á Trạch cũng uống một cốc trà, anh ta nhanh chóng cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân vô cùng sảng khoái. Anh ta mở mắt, ánh đèn vàng trong phòng ấm áp dịu dàng, anh ta đột nhiên nhìn thấy vô số mỹ nữ vây quanh anh ta. Châu Á Trạch biết thuốc đã có tác dụng, anh ta

liền bấm nút gọi người phục vụ. Chưa đầy một phút sau có hai cô gái xinh đẹp đi vào. Châu Á Trạch không phải lần đầu tiên dùng chất gây ảo giác, anh ta ôm một cô gái, để cô ta ngồi lên đùi mình rồi lập tức thò tay vào trong áo cô gái sờ soạng. Cô gái không hề tỏ ra lạ lẫm, ôm cổ Châu Á Trạch hôn lấy hôn để. Châu Á Trạch đứng dậy ôm cô gái đi ra ngoài, anh ta quay đầu nói với Trần Bắc Nghiêu: "Em đã đặt phòng rồi, bảo con bé đó đưa anh đi." Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên mở mắt. Gương mặt anh đỏ ửng, ánh mắt mơ mơ màng màng. Cô gái ở bên cạnh trước đó tựa vào vai anh, thấy anh mở mắt liền áp sát vào môi anh. Châu Á Trạch lập tức đứng

lại xem trò vui. Chất gây ảo giác không phải là thuốc kích thích, chỉ khiến con người thêm hưng phấn. Anh ta là tay lão luyện, cố gắng cũng có thể nhìn được. Nhưng Trần Bắc Nghiêu lần đầu dùng loại thuốc này, làm sao có thể chịu nổi? Ai ngờ Trần Bắc Nghiêu rõ ràng thở gấp gấp, mặt đỏ bừng bừng, khóe miệng mỉm cười nhưng vẫn có thể quay đi tránh nụ hôn của cô gái trong giây lát. Cô gái kinh ngạc, ôm cổ Trần Bắc Nghiêu cố tình hôn anh. Trần Bắc Nghiêu vung tay, tát trúng mặt cô gái. Cô gái ôm mặt đứng dậy, dậm chân bình bịch: "Châu thiếu, bạn anh đánh người!". Sau đó cô ta bỏ ra ngoài.

Châu Á Trạch chỉ biết ngây người nhìn. Anh ta không nhìn được lại đi về chỗ ngồi: "Anh làm gì vậy? Lẽ nào anh không muốn?"

Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt ngồi im. Nụ cười trên miệng anh ngày càng rộng hơn, đến Châu Á Trạch cũng cảm thấy gương mặt anh đẹp một cách lạ thường. "Mùi vị không đúng." Trần Bắc Nghiêu mỉm cười với Châu Á Trạch: "Thiện Thiện không phải mùi đó. Cô ấy không dùng nước hoa, nhưng rất thơm." Đây là lần đầu tiên Châu Á Trạch nghe đến tên Mộ Thiện. Kể từ lần đó, Trần Bắc Nghiêu tự nhiên nghiện dùng chất gây ảo giác. Mỗi tuần, Châu Á Trạch đưa anh

đến quán bar một lần. Nhiều lần đầu, Châu Á Trạch cũng dùng thuốc rồi đi tìm gái giải quyết nhu cầu. Sau đó Châu Á Trạch không nỡ lòng để anh ngồi đó một mình. Trần Bắc Nghiêu do tác dụng của thuốc chìm trong ảo giác, nhưng anh rất kiềm chế bản thân, điều này khiến Châu Á Trạch cảm thấy kỳ lạ. Châu Á Trạch không thể hiểu nổi, người như Trần Bắc Nghiêu sao có thể tồn tại tình cảm mãnh liệt như vậy? Có một lần Châu Á Trạch không nhìn được, mở miệng hỏi: "Con bé Mộ Thiện là yêu nữ? Em không tin cô ta đẹp hơn Angel?"

Trần Bắc Nghiêu trả lời: "Những phụ nữ đó đều không sánh bằng một sợi tóc

của cô ấy."

Tất nhiên Châu Á Trạch không tin lời Trần Bắc Nghiêu. Nhưng anh ta nghĩ thầm, có cơ hội phải xem cô gái khiến Trần Bắc Nghiêu hồn bay phách lạc là người thế nào. Lần đầu tiên gặp Mộ Thiện, Châu Á Trạch không hề hay biết đó là người phụ nữ Trần Bắc Nghiêu ngày đêm mong nhớ.

Lúc đó anh ta đến nhà máy của Từ Thị, giúp cha con Từ Thị giải quyết sự kiện công nhân bãi công bằng bạo lực. Châu Á Trạch tất nhiên nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh Từ thiếu. Khi quay người trở lại ô tô, anh ta nói với Trần Bắc

Nghiêu: “Cô bồ của Từ Viễn Đạt trông cũng không tồi.”

“Không thể nào.” Trần Bắc Nghiêu bỗng nói một câu không đầu không cuối. Đến lúc này Châu Á Trạch mới để ý thấy sắc mặt anh khó coi vô cùng.

“Không thể nào là người phụ nữ của thằng đó.” Trần Bắc Nghiêu gằn giọng nhắc lại.

Châu Á Trạch chợt có linh tính: “Là cô ấy?”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, vể mặt anh

như chó con bị bỏ rơi: “Là cô ấy.”

“Đúng là cô ấy.”

Trần Bắc Nghiêu từ trước đến nay không thích thổ lộ tâm tình với người khác. Dù Châu Á Trạch là anh em thân nhất, anh cũng lắm cũng chỉ nhận xét một câu: “Thiện Thiện rất tốt.” Nhưng Châu Á Trạch biết, người khiến Trần Bắc Nghiêu ngày đêm mong nhớ là cô, khiến anh một mình trầm luân chính là cô, khiến anh vừa yêu vừa hận cũng là cô. Điều này làm Châu Á Trạch càng thêm tò mò về người phụ nữ tên Mộ Thiện.

Sau khi gặp Mộ Thiện, Châu Á Trạch

cảm thấy lời khen ngợi của Trần Bắc Nghiêu hơi quá. Mộ Thiện đúng là rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt long lanh hút hồn, nhưng anh ta thích vẻ con lai đưa tình của Angel hơn. Chỉ có điều Châu Á Trạch không ngờ, người phụ nữ định mệnh thuộc về Trần Bắc Nghiêu, người phụ nữ anh ta phải gọi là chị dâu có thể khơi gợi khát vọng của anh ta. Trước đó, Châu Á Trạch cảm thấy tình cảm của Trần Bắc Nghiêu với Mộ Thiện hơi kỳ quái, nhưng cụ thể kỳ quái ở điểm nào, anh ta không thể miêu tả thành lời. Đến một buổi tối, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên hỏi anh ta: “Tôi muốn đi gặp cô ấy, chú cho tôi một ít thuốc gây ảo giác.”

Châu Á Trạch liếc anh: “Loại này dùng nhiều sẽ bị nghiện đó, anh có thử không?”

Trần Bắc Nghiêu lưỡng lự, Châu Á Trạch vỗ vai anh: “Lão đại, để em.”

Khi cây hương gây mê đốt hết, Trần Bắc Nghiêu đi vào phòng Mộ Thiện. Châu Á Trạch ma xui quỷ khiến thế nào cũng đi theo vào. Trần Bắc Nghiêu dồn hết tinh thần vào người phụ nữ ở trước mặt nên không hề phát hiện ra. Đêm hôm đó, trăng rất sáng, ánh trăng chiếu vào Mộ Thiện khiến gương mặt cô càng lung linh. Châu Á Trạch thấy Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đưa lên môi,

sau đó anh hôn dần lên bờ vai cô. Cuối cùng, anh kéo dây áo ngủ khỏi vai cô, bắt đầu hôn và cắn mút mạnh. Lúc Trần Bắc Nghiêu xoay nghiêng người, cả bờ vai và vùng ngực trắng nõn của Mộ Thiên rơi vào tầm mắt Châu Á Trạch. Thân dưới Châu Á Trạch đột nhiên có phản ứng. Anh ta lập tức rời khỏi phòng ngủ, ngồi ở phòng khách hút thuốc, trong lòng rất bức bối. Rất lâu sau này, khi Mộ Thiên và Châu Á Trạch trở nên thân thiết hơn, một lần anh ta kể chuyện Trần Bắc Nghiêu lén lút đến thăm cô lúc nửa đêm, Mộ Thiên không hề tỏ ra ngạc nhiên: “Lúc đó, tôi ngủ thấy mùi thuốc lá vẫn còn phảng phất trong phòng khách, tôi cũng đoán có người đột nhập vào nhà.” Trong

lòng Châu Á Trạch rất vui. Anh ta nghĩ thầm, lần nào người hút thuốc cũng là tôi. Trần Bắc Nghiêu vừa gặp cô là vô cùng bận rộn, làm gì có thời gian hút thuốc. Châu Á Trạch đi theo Trần Bắc Nghiêu hai đêm, anh ta cảm thấy toàn thân như lửa đốt, bứt rứt khó chịu, chỉ muốn tìm một người đàn bà để giải tỏa. Vì vậy đêm thứ ba, anh ta không đi theo Trần Bắc Nghiêu mà đến hộp đêm giải khuây. Giám đốc hộp đêm bắt gặp Châu Á Trạch thần sắc hùng hực, biết anh ta đêm nay cần đàn bà. Người giám đốc cung kính hỏi sở thích của anh ta. Châu Á Trạch ngẫm nghĩ rồi cười nói: “Loại đàn bà dưới giường là thực nữ, trên giường là dĩ điểm.”

Giám đốc vâng vâng dạ dạ, sau đó đột nhiên nhớ ra điều gì: “Tháng trước vừa có một nữ sinh viên đến đây, vẫn còn trinh, hàng hiếm đấy ạ.”

“Tự nguyện không?” Châu Á Trạch hỏi, từ trước đến nay anh ta nổi tiếng có phong độ trong việc chơi gái.

“Vâng ạ.” Giám đốc vội trả lời: “Bố cô ta bị ung thư, cô ta đến đây làm thêm.”

Châu Á Trạch gặp Diễm Diễm trong hoàn cảnh đó. Vừa gặp cô, Châu Á Trạch lập tức quên mất Mộ Thiện. Diễm Diễm tuy cũng chỉ xinh đẹp như Mộ Thiện hay

Angel là cùng, nhưng từ người cô toát ra vẻ quyến rũ đặc biệt, khiến bất cứ người đàn ông nào cũng muốn đè cô xuống dưới thân. Châu Á Trạch cuối cùng cũng kéo được cô lên giường, anh ta cảm thấy hai năm năm sống quá uổng phí. Hai tháng sau đó, Châu Á Trạch chìm đắm trong hoan lạc, lơ là công việc. Một lần, Trần Bắc Nghiêu khuyên anh ta: “Nếu chú thích cô nữ sinh đó thì đón về nuôi đi.” Thật ra lúc này Diễm Diễm đã trở thành tình nhân của anh ta, chỉ là cô vẫn làm việc ở hộp đêm. Nghe Trần Bắc Nghiêu nói vậy, Châu Á Trạch cười cười: “Cứ tạm để ở đó. Đàn bà không thể quá nuông chiều, em ghét nhất bị đàn bà bám dính. Hơn nữa cô ta còn có thể

dùng vào mục đích khác.”

Sau đó Diễm Diễm quả nhiên có nhiệm vụ khác. Khi sắp xếp để cô đến với Thị trưởng Ôn, Châu Á Trạch hơi hơi luyến tiếc. Nhưng đại cuộc vẫn quan trọng hơn, anh ta đưa ra con số lớn với Diễm Diễm coi như tiền thù lao. Anh ta cảm thấy số tiền này đủ bù đắp cho tình cảm của cô đối với anh ta trong những ngày qua. Không ngờ Diễm Diễm tỏ ra tức giận, sau khi Châu Á Trạch đưa ra đề nghị, rất nhiều ngày cô không cho anh ta leo lên giường của cô. Sau đó Châu Á Trạch buộc phải dùng biện pháp mạnh, đồng thời mềm mỏng dỗ dành, cô mới ngoan ngoãn nghe lời. Diễm Diễm hoàn

thành tốt nhiệm vụ trở về, cô cũng kiếm đủ tiền chữa bệnh cho bố nên rời khỏi hộp đêm. Quan hệ giữa cô và Châu Á Trạch vừa giống người yêu, vừa giống nhân tình. Tuy nhiên, hai người vui vẻ bên nhau, chẳng cần bận tâm rốt cuộc quan hệ giữa họ là gì. Kể từ khi lên giường với Diễm Diễm, Châu Á Trạch không đụng đến người phụ nữ khác. Bây giờ cô đã quay về, Châu Á Trạch mỗi ngày vui vẻ như kẻ đang chìm đắm trong tình yêu.

©DTV:

<http://www.dtv-ebook.com>

Thời gian này, Mộ Thiện bị Trần Bắc Nghiêu ép buộc sống chung với anh. Mỗi

lần đến nhà Trần Bắc Nghiêu, Châu Á Trạch đều gặp Mộ Thiện. Nhưng bây giờ cô không còn sức sống như trước, bộ dạng đờ đẫn như con rối, không nói không cười, vẻ mặt lạnh băng, làm Châu Á Trạch tương đối chán ngán. Một lần Châu Á Trạch đánh bài thua tiền, vừa đến nhà Trần Bắc Nghiêu, đúng lúc Mộ Thiện đi làm về. Trông cô rất tiêu tụy lạnh nhạt. Hôm đó Trần Bắc Nghiêu không có mặt ở nhà, Châu Á Trạch không nhịn được lên tiếng: “Chị dâu, chị không thể tươi tỉnh hơn một chút hay sao? Cả ngày mặt mũi cứ như đưa đám ấy.”

Mộ Thiện chẳng thèm để ý anh ta, cô lên tầng hai đóng cửa rầm. Châu Á Trạch

vô cùng tức giận, Diễm Diễm ở bên cạnh nhíu mày: “Anh thích chị ấy?”

“Tôi đương nhiên thích em rồi.” Anh ta cười cười.

Anh ta không nói đùa, cũng không né tránh vấn đề này. Anh ta thật sự thích Diễm Diễm. Cô gái này thân hình, dung mạo đều hoàn hảo, thậm chí cả nơi bí ẩn cũng chặt khít tuyệt vời, như thể cô sinh ra là để dành riêng cho anh ta. Thỉnh thoảng, cô nổi giận dấm dά, nhưng anh ta cảm thấy cô giống một con mèo nhỏ, khiến anh ta vui vẻ. Anh ta không thích cô còn thích ai? Nhìn Mộ Thiện cả ngày một bộ mặt cứng nhắc là biết ngay trên

giường chắc cũng chỉ giống một con rối, chẳng thú vị một chút nào. Chỉ có Trần Bắc Nghiêu mới yêu điên cuồng, thậm chí vừa ép buộc vừa dỗ dành mới có thể leo lên giường của cô. Mỗi đến một hôm, Châu Á Trạch vô tình chứng kiến một cảnh, anh ta đột nhiên cảm thấy, Mộ Thiện không như anh ta nghĩ. Đó là một buổi tối tầm mười giờ hơn. Mộ Thiện ngồi dưới phòng khách xem tivi, Trần Bắc Nghiêu vừa đi làm về. Châu Á Trạch đứng trên tầng hai hút thuốc, Diêm Diêm không đi cùng anh ta. Từ trên cao, Châu Á Trạch thấy Trần Bắc Nghiêu đi đến bên cạnh Mộ Thiện. Đoán trước chuyện sẽ xảy ra, Châu Á Trạch lặng lẽ theo dõi như xem một màn kịch vui. Lúc

này đã hơn mười một giờ đêm, Trần Bắc Nghiêu trông có vẻ rất mệt mỏi. Châu Á Trạch không hiểu mấy trò đầu tư tài chính của Trần Bắc Nghiêu, anh ta chỉ biết gần đây anh rất bận rộn. Trần Bắc Nghiêu ôm vai Mộ Thiện ngồi xuống, cúi đầu muốn hôn cô, nhưng Mộ Thiện ngoái đầu né tránh. Châu Á Trạch tưởng Trần Bắc Nghiêu sẽ cưỡng ép, nam tử hán đại trượng phu, đã cưỡng ép một lần thì lần sau có vấn đề gì. Đàn bà chỉ cần dỗ dành là xong hết. Ai ngờ Trần Bắc Nghiêu hôn trượt nhưng anh ấy không hề tức giận, anh chỉ nắm tay Mộ Thiện và lặng lẽ nhìn cô. Từ góc của Châu Á Trạch, có thể thấy rõ gương mặt Mộ Thiện, gương mặt cô dần đỏ ửng. Tim Châu Á Trạch đập

mạnh, anh ta nghĩ: “Thôi xong, sao một người đàn bà đỏ mặt cũng có thể gợi cảm như vậy?” Châu Á Trạch không thể không khâm phục, chiêu này của Trần Bắc Nghiêu rất hữu hiệu. So với hành động ép buộc dã man, ánh mắt thâm tình của lão đại và gương mặt đỏ ửng của người đẹp có một hương vị riêng biệt. Châu Á Trạch vốn là người tự do phóng khoáng, vào giây phút này anh ta thấy Mộ Thiện vô cùng xinh đẹp, thế là anh tiếp tục ngắm cô mà không cần kiêng nể e dè. Một lúc sau, Châu Á Trạch phát hiện Trần Bắc Nghiêu tựa đầu vào thành ghế sofa ngủ say sưa. Mộ Thiện cũng nhận ra điều đó, cô không tiếp tục xem tivi mà quay sang nhìn Trần Bắc Nghiêu. Châu Á

Trạch tưởng cô sẽ lạnh nhạt đứng dậy và bỏ đi như thường lệ. Không ngờ cô ngắm anh hồi lâu, lâu đến mức Châu Á Trạch suýt nữa mất kiên nhẫn. Mộ Thiện đột ngột cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Trần Bắc Nghiêu. Châu Á Trạch ngây người. Sau khi về phòng, trong lòng Châu Á Trạch hỗn loạn vô cùng. Đầu óc anh ta lặp đi lặp lại hình ảnh Mộ Thiện dịu dàng cúi đầu, để lộ ngực cổ trắng nõn và hai má đỏ hây hây. Anh ta đặt tay lên môi mình, trong lòng hơi xúc động, giống như người Mộ Thiện hôn trộm chính là anh ta. Từ nhỏ đến lớn, Châu Á Trạch thích gì thì làm, anh ta chưa từng gặp người nào yêu một cách điên cuồng như Trần Bắc Nghiêu, cũng chưa gặp ai

yêu một cách rụt rè như Mộ Thiện. Trước đây anh ta luôn coi thường những kẻ chết đi sống lại vì tình yêu. Vào giây phút này, nụ hôn nhẹ như lông hồng của Mộ Thiện khiến anh ta xúc động. Anh ta cảm thấy bản thân thay đổi nhưng không thể nói rõ thay đổi như thế nào. Anh ta biết không thể nói với Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu coi trọng Mộ Thiện như mạng sống, nhờ anh hiểu nhầm là có tà ý, tình cảm anh em sẽ bị sút mẻ. Chỉ có Diễm Diễm nhận ra sự bất thường của Châu Á Trạch, bởi vì một lần đang ái ân nửa chừng, bộ phận đàn ông của anh ta đột nhiên mềm oặt, không thể nào cương cứng.

“Đừng miễn cưỡng nữa.” Diễm Diễm xuống giường vợ quần áo mặc vào người: “Châu Á Trạch, anh tưởng tôi còn bán dâm sao? Nếu không phải vì anh... nếu không phải vì tên khốn như anh...”

Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt Châu Á Trạch, anh ta cảm thấy lúc đó cô xinh đẹp nhất. Nhìn cô khóc nức nở, son phấn nhòe nhoẹt, Châu Á Trạch lại thấy cô rất đáng yêu, trong lòng hơi thương xót. Anh ta ôm cô: “Đừng khóc nữa, hãy làm bạn gái của tôi. Em nên biết kể từ khi có em, tôi chưa từng động đến người đàn bà khác.”

Diễm Diễm khóc càng dữ dội hơn:

“Anh chỉ thích chỗ đó của tôi.”

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Quả thực là vì nguyên nhân này.” Thấy Diễm Diễm trừng mắt nhìn mình, anh ta cất giọng nghiêm túc: “Em vì tôi mới đi ngủ với thằng đàn ông khác. Tôi biết, tôi nghĩ liệt nữ thời cổ đại cũng không vĩ đại bằng em.”

Diễm Diễm mỉm cười, cô biết Châu Á Trạch xưa nay không quen dỗ dành phụ nữ. Anh ta nói thích là thích, anh ta nói quan hệ nam nữ có nghĩa anh thật lòng với cô. Diễm Diễm liền ôm cổ Châu Á Trạch: “Sau này em sẽ là liệt nữ của một mình anh.”

Nếu nói Mộ Thiện giúp Châu Á Trạch thấy rõ phụ nữ cũng có thể yêu sâu sắc, khiến anh vô cùng xúc động, vậy thì ở bên Diễm Diễm, lần đầu tiên Châu Á Trạch được tận hưởng mùi vị yêu đương ngọt ngào. Từ đáy lòng, Châu Á Trạch cũng muốn ổn định. Anh ta không bận tâm đến thân phận cũng như quá khứ của Diễm Diễm. Anh ta không cần biết Diễm Diễm tự nguyện đến với anh ta có phải vì tiền tài và quyền lực của anh ta hay không. Anh ta cho rằng một người đàn ông yêu thương chiều chuộng một người đàn bà vốn không cần lý do. Cô thích tiền bạc thì anh ta sẽ cho cô tiêu xài xả láng. Cô thích làm nũng bướng bỉnh, anh

ta sẽ mặc kệ cô. Chỉ cần cô yên phận làm người phụ nữ của anh ta, anh ta có thể cho cô tất cả. Thế nhưng khi biết tin Mộ Thiện bị Tầm bắt cóc tới Tam giác vàng, Châu Á Trạch cũng giống Trần Bắc Nghiêu không thể bình tĩnh. Trần Bắc Nghiêu hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, anh ta cũng lặng lẽ đốt thuốc ở bên cạnh. Trần Bắc Nghiêu bất chấp mạng sống, anh theo hầu đến cùng. Châu Á Trạch nghĩ, kẻ nào dám ngăn cản Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện ở bên nhau, kẻ đó đáng bị phanh thây. Anh ta cho rằng tâm trạng của anh ta xuất phát từ nghĩa khí đối với Trần Bắc Nghiêu. Nếu không mấy năm trước tại sao anh ta không chịu làm hoàng tử nhỏ ở Hồng Kông, cùng

Trần Bắc Nghiêu chạy sang đại lục làm gì? Chỉ vì một câu nói của Trần Bắc Nghiêu: “Tôi muốn giết một người, chú có thể giúp tôi?”, anh ta lập tức bỏ lại tất cả, đi theo Trần Bắc Nghiêu tới nơi này. Sau đó Châu Á Trạch không ngờ, chỉ vì một phút sơ ý, anh ta hại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện suýt nữa không thể trở về. Nhưng cuối cùng Trần Bắc Nghiêu cứu anh ta khỏi tay Quân Mục Lăng, nghe nói Trần Bắc Nghiêu bỏ ra khoản tiền chùa bốn tỷ sáu đổi lấy anh ta, Châu Á Trạch nghĩ mạng sống của anh ta thuộc về Trần Bắc Nghiêu. Biết Mộ Thiện bị trúng đạn, trong lòng Châu Á Trạch đau đớn vô ngần. Anh ta nghĩ, cả đời này anh ta không có lỗi với bất cứ

người đàn bà nào. Chỉ vì sự sợ ý của anh ta, Mộ Thiện là người đầu tiên anh ta mắc nợ.

Một thời gian sau, Mộ Thiện cuối cùng cũng chấp nhận Trần Bắc Nghiêu. Nghe Trần Bắc Nghiêu khoe hai người đã đi đăng ký kết hôn, Châu Á Trạch thở phào nhẹ nhõm. Cầm giấy đăng ký kết hôn của họ, lại tình cờ bắt gặp vẻ thất thần của Diễm Diễm, anh ta đột nhiên có cảm giác muốn lập gia đình. Châu Á Trạch nghĩ thầm, đợi đến khi sự việc ở thành phố Lâm kết thúc, anh ta sẽ bất ngờ cầu hôn Diễm Diễm ở nước ngoài. Nhưng Châu Á Trạch không thể đợi đến ngày đó, Diễm Diễm cũng không thể đón

nhận lời cầu hôn của anh ta. Lúc viên đạn bay trúng ngực, Châu Á Trạch nghĩ, thôi xong, vào đúng vị trí nguy hiểm, anh ta không sống nổi rồi. Ban đầu Châu Á Trạch còn hơi hoảng loạn, nhưng khi nhướn mắt bắt gặp ánh mắt lo lắng của Mộ Thiện, anh ta lập tức bình tĩnh. Anh ta chế nhạo bản thân không có chí khí, sống nhiều hay ít mà chẳng là một cuộc đời?

“Chị dâu... đừng khóc... tôi... không chết đâu...” Anh ta nghĩ: “Cô đừng khóc nữa, nếu không tôi sẽ rất đau lòng.” Nhưng Mộ Thiện vẫn tiếp tục khóc, cô mấp máy môi nói điều gì đó nhưng Châu Á Trạch không nghe rõ. Nhìn đôi môi

mọng đỏ của cô, anh ta đột nhiên muốn hôn cô. Sau đó Châu Á Trạch cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô, giống như ngày hôm đó cô hôn Trần Bắc Nghiêu. Anh ta giống như bị trúng tà, hơi nghiêng đầu hôn lên môi Mộ Thiện. Môi cô mềm mại như trong trí tưởng tượng của anh ta. Đến giờ anh ta mới phát hiện, thật ra anh ta từng tưởng tượng ra mùi vị của cô. Anh ta chưa bao giờ gần gũi Mộ Thiện như lúc này, anh ta có thể ngửi thấy mùi thơm dịu dịu trên thân thể cô. Trần Bắc Nghiêu nói đúng, cô quả thật rất thơm, giống như một đóa hoa tinh khiết. Anh ta không không chế được đầu lưỡi, nhân lúc cô lơ người không phòng bị, anh ta thò lưỡi vào miệng cô. Châu Á Trạch cảm

thấy rất thỏa mãn. Anh ta sắp từ giã cõi đời, làm chuyện có lỗi với Trần Bắc Nghiêu một lần, chắc không sao đâu. Mùi vị của Mộ Thiện rất hấp dẫn, thảo nào Trần Bắc Nghiêu yêu cô như vậy. Chỉ đáng tiếc, anh ta không thể chứng kiến họ sống hạnh phúc đến già, không thể chứng kiến con của họ ra đời. Ánh mắt cuối cùng của Châu Á Trạch dừng lại ở bụng Mộ Thiện. Anh ta muốn nói, anh ta đáng lý sẽ làm cha nuôi của đứa bé. Nhưng anh ta không còn sức lực thốt ra lời. Trong lúc dần lịm đi, Châu Á Trạch thấy Mộ Thiện dịu dàng ôm chặt anh ta, vừa giống người tình lại vừa giống người mẹ. Sau đó trước mắt anh ta tối sầm, anh ta cảm thấy một trạng thái

lâng lâng xa lạ bao phủ toàn thân. Anh ta mơ hồ nghĩ, hỏng rồi, Diễm Diễm đang ở Panama đợi anh ta. Anh ta không những không thể đến đó, còn hôn người phụ nữ khác, Diễm Diễm chắc sẽ vô cùng tức giận.

“Đừng khóc, Diễm Diễm”. Châu Á Trạch muốn nói với cô: “Anh biết anh vương vẩn Mộ Thiện là không đúng. Anh đã cố nhẫn nhịn, luôn giấu trong lòng. Nếu hôm nay không phải sắp chết, chắc anh sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Diễm Diễm, anh thật sự muốn cưới em, đừng để anh chết, thật ra anh rất sợ chết. Còn nữa, khôn khiếp thật, anh chết rồi em sẽ ra sao?”

Ngoại truyện về Tầm

Trên cánh đồng hoa anh túc đỏ rực như biển máu, thân hình cao lớn của Tầm như một con sói nhỏ không biết mệt mỏi, trầm luân trong biển hoa.

"Chị..." Tầm ôm chặt thân hình mềm mại của một cô gái mặt đỏ bưng: "Chị có muốn không? Muốn em không?"

Cô gái thở hắt hắt, mười đầu ngón

tay khóa chặt trên lưng Tâm: "Tâm..."

Tâm năm nay mười lăm tuổi, là con nuôi một gia đình người Hoa ở Tam giác vàng. Bố mẹ hắn chết sớm, hắn được gia đình hàng xóm tốt bụng nhận về nuôi. Lúc này Tâm chợt có ý nghĩ, nếu bố mẹ hắn biết, cô con gái độc nhất của họ đang bị cậu con nuôi đè xuống dưới thân, không biết họ có hối hận đã nhận nuôi hắn? Thế nhưng Tâm không hề hối hận. Đó là Hải của hắn, là thiên thần của hắn. Hải mười tám tuổi, trong mắt Tâm, cô là thiếu nữ xinh đẹp nhất vùng Tam giác vàng. Một khi dục vọng của chàng trai trẻ bùng phát, người phụ nữ ở bất cứ độ tuổi nào cũng không thể kháng cự. Hai

người đã ái ân hơn một tiếng, Hải vừa kéo váy che đùi, Tầm liền thò tay vào trong. Bọn họ lại lẫn lộn vài vòng, họ chìm đắm trong niềm vui ái ân và kích thích nên không hay biết có người đang tiến lại gần.

"Anh bạn nhỏ, chúng ta cùng chơi đi!" Một binh sỹ vừa đen vừa cao lớn đột ngột xuất hiện, hấn cất giọng đầy dâm dăng.

Hải kêu thất thanh một tiếng. Dù lớn hơn Tầm ba tuổi, nhưng theo phản xạ cô vẫn trốn ra sau lưng Tầm. Tầm giận run người, tuy nhiên hấn vẫn mỉm cười: "Chơi gì cơ? Chơi mày?" Vừa nói hấn

vừa bất ngờ tung một cú đâm cực mạnh đốn ngã tên lính.

Tầm phục vụ trong quân đội của gia tộc họ Quân hai năm nay. Hắn là người thông minh nhanh nhẹn, chỉ sau hai năm đã vượt trội các binh sỹ bình thường. Lúc này, hắn dễ dàng cướp súng của tên lính. Tên lính sợ đến mức đầu gối run cầm cập, quỳ xuống đất cầu xin tha mạng, trong khi Tầm vẫn giữ nụ cười trên môi.

"Thả anh ta đi đi." Thấy mặt mũi tên lính sung vù, Hải động lòng trắc ẩn.

"Được." Tầm chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Hải. Hắn trói chặt toàn thân

tên lính, sau đó cầm tay Hải rời khỏi nơi đó.

Kể từ lúc gia nhập quân đội Quốc dân đảng, Tầm sống trong doanh trại, mỗi tháng chỉ có hai ngày phép. Hai người về đến nhà, bố mẹ đang thái thịt nấu cơm khao Tầm. Hải vừa vào cổng lập tức xuống bếp giúp mẹ. Tầm ở trong phòng tìm một con dao nhỏ rồi lặng lẽ chuồn khỏi nhà. Hắn quay lại cánh đồng hoa anh túc, tên lính quả nhiên vẫn nằm ở chỗ cũ. Tầm cười hì hì, rút con dao cắt một nhát đứt cổ họng tên lính. Sau đó hắn đào một cái hố rồi ném xác tên lính xuống. Tuy đây là lần đầu tiên giết người nhưng Tầm vô cùng bình tĩnh. Bởi vì hắn không

quên lời dạy của một lão tướng quân, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc. Hải là người lương thiện, cô không biết đắc tội với quân lính của Thủ lĩnh sẽ gặp phiền phức đến mức nào. Hơn nữa cô lại rất xinh đẹp, Tầm không thể để cô gặp nguy hiểm. Khi Tầm hoàn tất việc chôn xác tên lính, trời đã tối mịt. Hấn nhanh chóng quay về nhà bố mẹ nuôi. Bốn người cùng ăn cơm vui vẻ. Bố mẹ không hề hay biết dưới gầm bàn, Tầm nắm chặt tay chị gái, bàn tay thiếu nữ mềm mại khiến hấn thấy rất hạnh phúc. Nhân lúc bố quay đầu xem tivi, mẹ đi xúc cơm, Hải quay sang trừng mắt với Tầm. Tầm tỏ ra vô tội, bàn tay thô ráp của hấn thừa dịp lần vào trong váy chị gái. Hải kêu "a" một tiếng, làm

bố mẹ quay đầu nhìn. Ngón tay Tâm không dừng lại, hẩn nhìn chị gái bằng ánh mắt đầy quan tâm: "Chị sao thế? Đau ở đâu phải không?"

Hải đỏ bừng mặt: "Không có gì..."

Mẹ nuôi quay sang Tâm: "Đi rót cho chị con cốc nước."

"Vâng ạ." Tâm rút tay về. Trong lúc đứng dậy đi lấy nước, liếc thấy ánh mắt oán trách của Hải, Tâm đưa ngón tay lên miệng liếm láp, làm mặt Hải càng đỏ như quả cà chua chín. Bố nuôi ở bên cạnh cau mày: "Lớn vậy rồi còn mút ngón tay."

Tầm cười: "Món cà ri mẹ làm ngon quá."

Điều kiện gia đình Tầm không phải sung túc. Buổi tối, hai chị em nằm ngủ ở trên gác như lúc nhỏ. Trên gác chỉ dùng vách ngăn thành hai phòng nhỏ. Tầng dưới vọng lên tiếng ngáy của bố, Tầm lặng lẽ mò lên giường Hải. Con gái ban đêm thường nhạy cảm, Hải cũng không ngoại lệ. Cô ôm cổ Tầm, nói nghiêm túc: "Tầm, sau này chúng ta... không thể làm vậy. Bố mẹ sẽ không đồng ý đâu..."

"Chị đừng nghĩ ngợi nhiều." Tầm ôm chặt người Hải: "Em rất thích chị. Hải,

chị xinh hơn bất cứ người con gái nào em từng gặp. Đợi đến khi em có sự nghiệp, em sẽ cưới chị. Đến lúc đó chắc bố mẹ sẽ đồng ý thôi."

Mặc dù lớn hơn Tâm ba tuổi nhưng Hải biết rõ, cậu em nuôi lúc nào cũng tươi cười hỉ hả của cô có chính kiến và mạnh mẽ hơn bất kỳ người nào. Nghe Tâm nói vậy, cô chỉ có thể thở dài: "Tâm, Phật tử sẽ không tha thứ cho chúng ta."

Tâm vuốt ve thân thể hần mê đắm, miệng lẩm bẩm: "Chị, thế thì chúng ta cùng xuống địa ngục."

Cả hai không thể ngờ, sau này họ thật sự xuống địa ngục.

Kể từ năm mười hai tuổi, Tầm coi hạnh phúc của chị gái là mục tiêu lớn nhất cuộc đời hấn. Kỳ nghỉ phép này, Tầm vô cùng vui vẻ vì tình ý của Hải đối với hấn vẫn như ngày nào. Do đó khi trở lại doanh trại, Tầm càng cố gắng phấn đấu. Một năm nhanh chóng trôi qua, Tầm được chọn vào bộ phận bảo vệ người nhà tướng quân dù hấn mới chỉ mười sáu tuổi. Hấn được chọn làm cảnh vệ vì thân thủ của hấn đứng thứ năm toàn quân. Hơn nữa tiểu Tướng quân Quân Mục Lãng hơn Tầm vài tuổi, coi hấn như người anh em thân thiết. Tuy chưa có thành tựu đáng

kể nhưng chuyển về nhà lần này, Tâm có cảm giác "áo gấm về làng". Trong doanh trại quân đội hắn đang phục vụ có rất nhiều cô gái thích hắn, nhưng hắn không chịu trao cho ai một nụ hôn, dù là con gái sỹ quan cao cấp. Hắn sốt ruột muốn gặp chị gái ngay lập tức. Tâm nghĩ, chị gái đã mười chín tuổi, nếu lần này chị mang thai con của hắn, hắn sẽ cưới chị rồi đưa chị về doanh trại. Hắn đã có nơi ở riêng, sau này có thể ngày ngày bên nhau. Ngày ngày bên nhau, chỉ nghĩ thôi hắn đã đủ vui mừng đến mức phát điên. Tâm về nhà trước kế hoạch ba ngày. Nhưng hắn không nhìn thấy Hải. Bố nuôi không có nhà, một mình mẹ nuôi ngồi lặng lẽ trước cửa sổ khóc. Thấy cậu con

trai cao lớn trở về, mẹ nuôi túm tay Tâm ghen ngào: "Tâm! Mau đi tìm chị gái con! Mau đi tìm nó!" Lúc này Tâm thật sự lên cơn điên.

Thôn làng nằm ở tận cùng sơn cốc, đất đai cằn cỗi. Tuy trên danh nghĩa thuộc quyền sở hữu của Thủ lĩnh nhưng đây là vùng đất quân đội các bên ngầm thỏa thuận không thò chân vào. Tuy nghèo khó nhưng người dân trong làng được sống yên ổn. Đây cũng là nguyên nhân khiến Tâm yên tâm để bố mẹ và chị gái sống ở nơi này. Thế nhưng mười ngày trước, một toán lính của Thủ lĩnh đến chiếm cứ ngôi làng. Hôm qua, bố nuôi Tâm bị sốt cao, mẹ nuôi cầu Phật suốt

một ngày, chị gái đi vào làng tìm bác sỹ. Có điều cả nhà đợi mãi cũng không thấy Hải trở về. Có người nhìn thấy cô bị mấy binh sỹ bắt đi, nhưng không ai biết họ đi đâu. Mẹ nuôi đã tìm cô cả buổi tối, bố nuôi hôm nay tỉnh táo hơn một chút, lập tức đi ra ngoài tìm con gái. Không đợi mẹ nuôi nói hết, Tầm rút khẩu súng trong túi xách xông ra ngoài. Trời sáng rồi lại tối, hết tối đến sáng, chị gái đã bị bắt đúng bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Tầm mặt hốc hác, cằm mọc đầy râu, viền mắt đỏ sọc. Cuối cùng hắn cũng tìm thấy Hải. Đó là một cánh đồng hoa anh túc cách ngôi làng rất xa. Tầm không biết tại sao đám binh lính lại lôi Hải đến đây, cũng không rõ ma xui quỷ khiến thế nào mà

hắn lại có thể tìm ra nơi này. Trên đất trải một tấm vải bạt màu xanh rách nát, Hải trần truồng nằm trên đó. Toàn thân cô đều có vết bầm tím, vừa bầm thiu vừa xấu xí. Hai tên lính cởi truồng đứng hút thuốc cách chỗ cô nằm vài mét, một tên lính khác tụt quần rồi quỳ xuống giữa hai đùi Hải. Hắn nhắc một chân Hải, cúi đầu ngắm nghía rồi xách ấm nước ở bên cạnh tưới xuống nơi bí ẩn của Hải.

"Đẹp quá." Tên lính quay đầu nói với hai tên đứng đằng sau.

Khi tên lính làm những việc này, Hải dường như chết rồi, đôi mắt đẹp của cô đờ đẫn nhìn lên không trung. Chỉ có bộ

ngực phập phồng, chứng tỏ cô còn cảm giác giận dữ. Tầm nhắm mắt rồi mở mắt, hai tay hấn run rẩy nắm chặt khẩu súng đồng thời hấn vượt qua biển hoa anh túc tiến lại gần. Với tuổi tác của Tầm, giải quyết ba tên lính không phải dễ dàng. Nhưng hấn ra tay nhanh gọn tàn nhẫn, cả người như một con thú dữ nổi cơn điên. Sau khi giải quyết bọn chúng, hấn cẩn thận ôm Hải vào lòng, hoàn toàn không chú ý đến hai tên lính còn lại ở đằng sau lưng. Lúc bị một phát đạn bắn trúng lưng ngã gục xuống, Tầm nghĩ, thật ra được ôm Hải trong lòng, có chết cũng chẳng sao. Thế là hấn run run nhấc khẩu súng nhắm thẳng vào trán Hải. Tầm nhìn thấy đôi mắt Hải dường như khôi phục sinh

khí, khỏe miệng cô để lộ nụ cười hạnh phúc. Bất gặp dáng vẻ đó của cô, tim hắn vô cùng đau đớn, ngón tay đã đặt sẵn trên nòng súng của hắn sống chết cũng không thể bóp cò. Thế là Tầm bỏ lỡ cơ hội giết Hải. Giây phút do dự đó khiến Tầm hối hận cả đời. Kể từ lúc đó, hắn giết người không bao giờ lưỡng lự. Dù giết nhầm người, hắn cũng không mềm lòng. Hải bị hai tên lính lôi khỏi vòng tay của Tầm. Chúng đập mạnh vào người hắn vài phát, làm hắn lịm đi. Bọn chúng tưởng Tầm đã chết nên không bồi thêm mấy phát đạn. Đến khi hắn tỉnh lại, xung quanh không còn thi thể của ba tên lính, Hải cũng biến mất.

Hai tháng sau, đến khi vết thương tạm ổn, Tầm mới quay về doanh trại. Do quá thời hạn đã định, Tầm bị cấp trên trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng hắn không có bất cứ lời giải thích nào. Vào tháng thứ ba, Tầm dùng toàn bộ số tiền tích góp được trong mấy năm vốn chuẩn bị dùng cưới Hải mua một tin tức, đám lính đã tặng Hải cho Thủ lĩnh. Thủ lĩnh cùng cô ở trong phòng suốt mười ngày liền, đồng thời ông ta biểu bố mẹ nuôi Tầm một món tiền lớn. Khi nghe tin này, Tầm uống rượu say khướt ở quán bar cả buổi tối. Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, hắn tự ý rời khỏi doanh trại, tiến về nơi ở của Thủ lĩnh. Thế nhưng Tầm mới chỉ mười sáu tuổi, cả sự phòng vệ hay kinh nghiệm

chống địch đều quá non trẻ. Kể cả mười năm sau đây kinh nghiệm đi chẳng nữa, Tầm cũng chưa chắc một mình có thể đột nhập vào doanh trại canh gác căn mật của Thủ lĩnh. Hai ngày sau, hắn gục ngã trong khu rừng nhiệt đới với nhiều vết thương trên người. Đây là nơi gần bộ chỉ huy của Thủ lĩnh nhất, nhưng Tầm biết hắn không thể tiến thêm một bước. Hắn nằm trên dốc núi nửa ngày, đến lúc trời tối, hắn mới có thể lén lút mò xuống núi. Xuống đến sơn cốc, Tầm phát hiện dưới chân có rất nhiều hòn đá hình thù kỳ dị. Do sơ ý trượt chân ngã xuống đất, tay hắn chạm phải một hòn đá. Tầm lập tức nhận ra, đây là xương sọ người. Đến lúc này Tầm mới phát hiện, xung quanh toàn

là xương người trắng mờ mờ dưới ánh trắng. Tầm từng nghe nói đến sơn cốc này. Nhiều năm trước, quân đội chính phủ Thái Lan tiêu diệt tàn quân Quốc dân đảng, hơn năm mươi ngàn người bị chôn xác ở đây. Bây giờ trong doanh trại của Thủ lĩnh mỗi khi có người chết cũng đều bị ném xác vào sơn cốc này. Tầm sờ tay dưới đất, đột nhiên nắm phải một cánh tay người. Tầm giơ lên định ném đi, hấn lập tức hóa đá trong giây lát. Tầm sờ đúng chuỗi hạt trên cổ tay, cảm giác... rất quen thuộc. Tầm nhớ đến chuỗi hạt đeo tay rẻ tiền, hấn tặng chị gái năm hấn mười bốn tuổi. Lần đầu tiên trong đời Tầm toát mồ hôi lạnh, hấn cuống quýt ném cánh tay xuống đất, chạy thục mạng

khỏi khu rừng. Về đến doanh trại, Tầm liền cầu kiến tiểu Tướng quân Quân Mục Lăng. Quỳ trước mặt Quân Mục Lăng, Tầm bắt cháp gương mặt tối sầm của Tướng quân vì hành vi tự ý rời khỏi doanh trại của hắn, hắn đi thẳng vào vấn đề: "Tướng quân muốn giết chết Thủ lĩnh đúng không? Hãy để tôi đi làm việc đó." Vài ngày sau, một người lính Quân Mục Lăng cử đi do thám quay về báo cáo tình hình.

"Vì chị gái cậu ấy."

"Nói đi!"

"Chị gái cậu ấy bị Thủ lĩnh bắt được."

Tháng trước cô gái tự sát, nghe nói Thủ lĩnh vô cùng tức giận, cho người phanh thây cô ấy."

"Được, tôi biết rồi. Thông báo cho cậu ta biết, tôi đồng ý với đề nghị của cậu ta."

Ngoại truyện về Bạch An An, Trương Ngân Thiên và Lý Thành

Ai cũng cho rằng là ông ép buộc cô, nhưng không biết, ngay từ lúc cô và ông

gặp nhau, cả hai đã cùng đồng cảm. Bạch An An đứng ở quầy lễ tân của Tập đoàn Long Đằng. Cô nở nụ cười thân thiện với mọi người. Cô vừa được nhận vào làm việc ở Tập đoàn Long Đằng. Với dung mạo và lý lịch của Bạch An An, công việc tiếp tân quá đơn giản. Nhớ lúc phỏng vấn Bạch An An, giám đốc bộ phận nhân sự chỉ có một nỗi lo: cô quá xinh đẹp, để cô đứng ở quầy tiếp tân liệu có thích hợp? Thế nhưng công ty đa phần là nhân viên nam, việc nhận Bạch An An vẫn chưa có quyết định cuối cùng, vậy mà giám đốc các bộ phận liên tục hỏi thăm giám đốc phòng nhân sự: "Nghe nói công ty vừa tuyển một đại mỹ nhân, mau cho chúng tôi chiêm ngưỡng đi!"

Giám đốc nhân sự đành gật đầu đồng ý. Khi nhìn thấy mức lương trong bản hợp đồng, Bạch An An thở dài, quay sang nói với Lý Thành: "Mức lương của một cô tiếp tân quen còn nhiều hơn cả cảnh sát hình sự Ban chuyên án." Lý Thành xoa đầu tiểu sư muội: "Dù sao em cũng không cần phải nộp lên trên." Bạch An An cười híp mắt: "Hay quá, được ăn lương hai nơi, em có thể trả tiền nhà nhiều hơn một chút." Năm ngoái, cô mua một căn hộ trả góp ở trung tâm thủ đô Bắc Kinh. Lúc đó, bạn trai Lý Thành cảm thấy không cần thiết, vì sau này chưa chắc bọn họ đã sống ở Bắc Kinh. Bạch An An mặc kệ, cô rất thích thành phố này, có một căn nhà nhỏ của riêng mình

như có một tổ ấm. Chỉ là với mức lương một cảnh sát hình sự, Bạch An An gặp khó khăn trong việc trả góp 3.000 nhân dân tệ mỗi tháng. Đúng lúc cấp trên đề ra nhiệm vụ nằm vùng, và cô là người thích hợp nhất. Không ngờ đó lại là Tập đoàn Long Đằng nổi tiếng cả nước, đãi ngộ tốt như vậy, cô quả thật được món hời lớn.

"Sur huynh, em thấy Tập đoàn Long Đằng quản lý đâu ra đấy, lãnh đạo rất hòa nhã thân thiện, ít nhất hòa nhã hơn Đội trưởng đội Hình sự của chúng ta nhiều, bọn họ là tập đoàn tội phạm thật sao?" Bạch An An cất giọng đầy nghi hoặc.

Lý Thành nói nghiêm túc: "An An, tiền bối của chúng ta phải bỏ cả mạng sống mới đổi một chút manh mối. Em mới đi làm vài ngày đã bắt đầu nghi ngờ rồi? Nếu em không kiên định thì hãy đi nói với đội trưởng, đừng tiếp tục nhiệm vụ này nữa."

Bạch An An thè lưỡi, không dám nói thêm điều gì. Kể từ lúc hai người quen nhau, mỗi khi gặp chuyện lớn, Lý Thành đều là người nắm quyền quyết định. Họ quen nhau từ lúc học ở trường cảnh sát, Bạch An An là hoa khôi trong trường, có rất nhiều người theo đuổi. Lý Thành là một trong những anh chàng theo đuổi cô. Nhưng khác với những người dễ dàng bỏ

cuộc, anh kiên trì suốt ba năm trời. Sau khi tốt nghiệp, Bạch An An ngẫu nhiên được phân công về đội của anh. Là một sư huynh, tất nhiên anh dành nhiều sự quan tâm chăm sóc Bạch An An. Anh được lòng lãnh đạo nên lãnh đạo thường xuyên vun vào. Bạch An An tuy có chủ kiến, tính tình hoạt bát vui vẻ nhưng là cô gái ngoan ngoãn nghe lời lãnh đạo. Cô không có kinh nghiệm yêu đương, làm việc với Lý Thành một thời gian, cảm thấy anh đáng tin cậy nên dần dần đón nhận tình cảm của anh. Thế là họ trở thành cặp tình nhân đẹp đôi trong mắt mọi người. Chứng kiến thái độ cứng rắn của Lý Thành, Bạch An An hơi đỏ mặt. Cô cho rằng anh quá cứng nhắc. Nhưng

nghĩ đến nhiệm vụ thu thập tài liệu kinh doanh của Long Đăng, một nhiệm vụ không quá khó đối với người mới vào nghề như cô, Bạch An An không tiếp tục tranh cãi với Lý Thành, cô ôm cánh tay anh nũng nịu: "Sur huynh, em sai rồi. Anh đừng giận mà."

Người mùi hương tinh khiết từ cơ thể cô, Lý Thành không kiềm nổi, anh cất giọng khàn khàn: "An An, anh muốn hôn em."

Bạch An An đỏ mặt. Lý Thành cúi đầu hôn lên đôi môi như cánh hoa mềm mại của cô. Cảm giác ngọt ngào khiến anh khó kiểm soát bản thân, anh liền thò

tay vào trong áo cô. Bạch An An lập tức đẩy người Lý Thành, lùi lại phía sau vài bước: "Sur huynh, chúng ta đã thỏa thuận rồi, trước khi kết hôn không được làm chuyện xấu."

Lý Thành ngẩng đầu, bất gặ ý cười tinh nghịch trong mắt Bạch An An. Lúc này anh mới ngộ ra cô chê anh quá nghiêm túc nên cố ý chọc tức anh, để anh chỉ nhìn mà không ăn được.

"Cô bé xấu xa!" Lý Thành tiến lên một bước, Bạch An An lách người sang một bên né tránh. Thế nhưng do căn phòng tương đối nhỏ, Bạch An An nhanh chóng bị Lý Thành ôm chặt vào lòng. Lý Thành

giờ hai tay nâng gương mặt xinh đẹp của cô rồi cúi xuống hôn cuồng nhiệt. Anh cảm thấy cuộc đời này vô cùng mãn nguyện. Mùi đàn ông nồng đậm của Lý Thành bao vây Bạch An An, khiến cô nhanh chóng say đắm trong yêu đương, trong lòng khát khao điều gì đó, nhưng vẫn chưa thật sẵn sàng.

Ba tháng thử việc trôi qua, sau cuộc sát hạch nghiêm ngặt của giám đốc phòng Hành chính, Bạch An An chính thức trở thành nhân viên của Long Đăng. Bạch An An không khỏi cảm thán, công việc lễ tân không hề đơn giản như cô tưởng tượng. Ngoài ra cô cũng khâm phục quyết định của cấp trên, công việc này tuy có vị trí

thấp nhất, trên thực tế giúp cô mở rộng mối quan hệ và tiếp xúc tương đối rộng rãi. Ngoài việc đứng ở quầy lễ tân, Bạch An An còn giúp Giám đốc Hành chính chuẩn bị các cuộc họp lớn nhỏ của công ty. Trợ lý các bộ phận khác mỗi khi quá bận rộn đều nhờ Bạch An An photo tài liệu hay gửi fax... Những tài liệu này tuy không phải là tài liệu cơ mật của Tập đoàn Long Đằng nhưng một khi đặc biệt chú ý, Bạch An An cũng phát hiện ra chi tiết bất thường. Ví dụ mấy tháng này, giao dịch với Trung Đông nhiều hơn các tháng trước một cách rõ rệt; ví dụ như phòng tài vụ chuẩn bị nhiều vốn lưu động trong một ngày nào đó của tháng... Những tin tức nhỏ nhất này, bất kể có tác dụng

hay không, Bạch An An đều báo cáo với cấp trên. Một thời gian sau, cấp trên của Bạch An An cho biết, phòng chống tội phạm kinh tế của Sở Công an rất tán thưởng Bạch An An, nói tin tức cô thu thập được đều có giá trị, chỉ là bọn họ vẫn chưa tìm ra manh mối phạm tội trong đó, họ động viên Bạch An An tìm kiếm tài liệu có giá trị hơn. Sau khi nghe Lý Thành chuyển lời, Bạch An An không khỏi than thầm, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Theo sự quan sát của cô, tầng lớp lãnh đạo bình thường trong tập đoàn cũng chưa chắc đã nắm tài liệu cơ mật. Nếu muốn điều tra sâu hơn, cô chỉ còn cách đột nhập vào văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị. Nghe nói, văn phòng

làm việc của ông ta nằm ở khu vực riêng biệt, vừa có bảo vệ lại vừa có quây lể tân, ngoài ra còn lắp đặt thiết bị hồng ngoại chống trộm. Làm thế nào để xâm nhập, cô phải cần phải tính toán kỹ. Bạch An An rất linh lợi nhưng gặp việc quan trọng, cô không hề hấp tấp vội vàng. Cô biết phải chờ thời cơ thích hợp, tung một đòn trúng đích, sau đó cô sẽ lập tức rời khỏi Long Đằng. Bạch An An đương nhiên không báo cáo với Lý Thành và cấp trên suy nghĩ của mình. Cứ từ từ đợi thêm vài tháng, cô có thể ăn lương của cả hai bên thêm vài tháng, chỉ có lợi không có hại.

Tháng thứ sáu Bạch An An làm việc ở

Long Đăng là gần tới kỷ niệm mười năm thành lập công ty, cả bộ phận hành chính bận tới mắt tới mũi. Bạch An An cũng nhận một đồng công việc, trong đó gồm cả việc trang trí lại quầy lễ tân. Bạch An An cầm một băng rôn màu đỏ cam treo một đầu lên trần nhà. Cô gọi điện thoại cho phòng bảo vệ, kêu người xuống giúp đỡ. Nhưng đội trưởng bảo vệ bắt cô đợi, nói cả đội đang bận trang hoàng lại đại sảnh ở tầng một. Bạch An An đợi một lúc lâu, đến mức mất hết kiên nhẫn. Nhìn quanh không thấy một bóng người, cô liền cởi giày cao gót trèo lên quầy lễ tân. Thân thủ của Bạch An An rất tốt, nhưng bây giờ nhiệm vụ của cô là đóng vai một thực nữ tri thức chứ không phải đánh

nhau bắt cướp ở đầu đường xó chợ. Bạch An An giơ tay rướn người hết cỡ, nhưng vẫn còn cách trần nhà tầm nửa thước. Chuyện này không hề gây khó dễ cho cô. Cô lập tức nhún người trên mặt quần lễ tân bằng kính lạnh giá rồi nhảy lên cao, tay đúng tầm lấy tấm băng rôn vào móc treo trên tường. Sau khi xong việc, Bạch An An còn đắc ý đứng trên quầy lễ tân khoanh tay thưởng thức thành quả của cô.

Đột nhiên một giọng nói trầm ấm đầy ý cười vang lên: "Cô gái, lộ hàng rồi."

Bạch An An cứng người, lập tức quay lại. Từ trên cao nhìn xuống, cô thấy một người đàn ông đứng cách quầy lễ tân vài

mét. Đằng sau ông ta có ba thanh niên trẻ tuổi, họ đều ngược nhìn cô. Người đàn ông tầm ba tư ba lăm tuổi, mặc bộ com-lê màu đen, có thân hình cao lớn và diện mạo anh tuấn. Nhưng điểm thu hút không phải là ngoại hình của ông ta mà là khí chất sắc bén làm người đối diện có cảm giác ngọt ngát và phong thái đàn ông chững chạc tỏa ra từ người ông ta. Khí chất đó khác hoàn toàn những người đàn ông Bạch An An từng gặp trước đây, vì vậy cô dễ dàng nhận ra ông ta không phải nhân vật tầm thường. Tim Bạch An An đột nhiên đập mạnh. Cô cảm thấy không thoải mái khi bị ông ta nhìn chăm chăm. Bất gặp ông ta nheo mắt cười với mình, Bạch An An cảm thấy ông ta hơi quen

quen, nhưng cô có thể khẳng định chưa từng gặp người này.

Đợi đã...

Lộ... lộ hàng?

Bạch An An cúi đầu, váy công sở vẫn nằm nghiêm chỉnh trên cặp đùi trắng nõn, không có dấu hiệu bất thường. Trừ khi vừa rồi khi cô nhảy lên, bị bọn họ nhìn thấy? Bạch An An ngượng ngùng trừng mắt với ba người đàn ông trẻ tuổi, thần sắc bọn họ có vẻ lạ thường. Bạch An An nhanh chóng nhảy xuống đất, giơ tay kéo váy. Không hiểu tại sao, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt có nhân phẩm

đứng đắn, có lẽ do ông ta vừa lên tiếng nhắc nhở cô.

"Các anh tìm ai?" Bạch An An giả vờ điềm nhiên như không, nhưng giọng cô hơi run run.

Người đàn ông đó tiến lên phía trước, quan sát cô một cách tỉ mỉ, sau đó ông ta mỉm cười: "Cô là nhân viên lễ tân?" Lúc ông ta nói câu này, ba người đàn ông trẻ tuổi lùi lại phía sau vài bước.

Bạch An An lấy lại bình tĩnh, cô gặp nhiều vị khách giống người đàn ông này, đa phần đều là giám đốc các doanh nghiệp đối tác của Long Đằng. Cô không

dám sơ suất, vội vàng tỏ ra lễ phép:
"Vâng ạ, tiên sinh muốn tìm ai ạ?"

Người đàn ông giơ tay: "Tôi tên là Nam Sơn." Bạch An An bắt tay ông ta, bàn tay người đàn ông thô ráp, có nhiều vết chai cứng, từ bàn tay ông ta có một sức mạnh vô hình khiến Bạch An An hơi đỏ mặt.

"Tôi tên là Bạch Uyên Uyên." Cô nói tên giả theo hồ sơ vào công ty. Trong lòng cô thầm nghĩ, trên đời còn có người họ "Nam"?

"Uyên Uyên..." Nam Sơn lâm bầm tên cô, sau đó ông ta mỉm cười: "Nghe nói

các cô tiếp tân của Long Đằng rất cao, không ngờ có thể gặp nhân tài như cô Uyên Uyên đây."

Câu nói có ý khen ngợi cũng có ý trêu chọc, nhưng Bạch An An không hề phản cảm, chỉ hơi ngượng ngùng. Cô đưa mắt quan sát mấy vệ sỹ của Nam Sơn rồi lại nhìn ông ta. Bạch An An có ấn tượng tốt về Nam Sơn, thấy ông ta lớn hơn mình mười mấy tuổi, cô liền cất giọng nhỏ nhẹ: "Nam tiên sinh, tôi là nhân viên mới, mong tiên sinh đừng nói lại với lãnh đạo công ty chúng tôi. Tốt nhất tiên sinh hãy bảo vệ sỹ của anh quên đi cảnh vừa rồi."

Nam Sơn gật đầu, ông tay ngoắc tay ra hiệu một vệ sỹ tiến lại gần, đồng thời lên tiếng: "Cô Uyên Uyên nói các cậu hãy quên đi hình ảnh vừa chứng kiến, các cậu vừa nhìn thấy gì?"

Vệ sỹ đó mỉm cười: "Tôi không nhìn thấy gì ạ." Nam Sơn phát tay bảo vệ sỹ tránh ra xa. Bạch An An bị phong độ và sự hài hước của Nam Sơn chọc cười, cô nở nụ cười rạng rỡ: "Cảm ơn tiên sinh."

Nam Sơn gật đầu, thần sắc điềm nhiên như không: "Tôi đương nhiên cũng sẽ quên đi. Có điều... quần lót hình con gấu màu hồng không thích hợp với cô. Cô có thể..." Ông ta ngừng lại trong giây lát để

tìm từ ngữ thích hợp: "... càng đẹp hơn."

Lời nói của Nam Sơn trầm ấm đầy tính từ như một lời ca, Bạch An An ngây người, sau đó hai má cô đỏ ửng. Với thân phận và tuổi tác của Nam Sơn, nói câu này với người mới gặp lần đầu tiên, tuy chỉ là câu nói đùa nhưng cũng không lịch sự. Ông ta rõ ràng lớn hơn cô nhiều tuổi, không nên trêu ghẹo cô mới đúng. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Bạch An An chỉ có phản ứng duy nhất là đỏ mặt, tim cô đập nhanh như ngựa phi. Bất gặp vẻ ngượng ngùng của Bạch An An, Nam Sơn dường như nhận ra tâm trạng hỗn loạn của cô, nhưng ông ta chỉ cười cười, lẳng lẽ quan sát cô.

Bạch An An cảm thấy mặt nóng ran, cô cất giọng yếu ớt: "Tiên sinh nói linh tinh..."

Nam Sơn không rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp của Bạch An An, ý cười trong mắt ông ta càng sâu hơn. Đúng lúc này, cửa thang máy ở gần đó mở ra, Giám đốc Hành chính cùng mấy người bước tới nghênh đón. Nam Sơn liếc qua Bạch An An rồi sai bước dài đi vào trong thang máy.

Buổi tối hôm đó khi về đến nhà, việc đầu tiên Bạch An An làm là bày hết đồng quần lót vải cotton in hình động vật của

cô lên giường. Cô đặt tay vào ngực, hình như tim vẫn còn đập thình thịch. Có đúng là không thích hợp? Bạch An An thay mấy quần lót đứng ngắm trước gương. Trong gương xuất hiện một cô gái tóc dài ngang vai, thân hình cao ráo, gương mặt cũng được coi là xinh xắn. Do nhiều năm huấn luyện, đôi chân cô vừa dài vừa thẳng vừa săn chắc. Trước đây cô không hề cảm thấy đồng quần lót này không ổn, bây giờ ngắm kỹ mới biết, hình như chúng không thích hợp với độ tuổi của cô. Cô đã là người phụ nữ trưởng thành. Trong lòng Bạch An An hơi hỗn loạn, cô liền rút điện thoại gọi cho Lý Thành, nhưng có lẽ anh đang bận việc nên tắt máy. Bạch An An hít một hơi sâu, cô

ném đồng quần lót vào thùng rác. Sau đó cô mở máy vi tính, tìm đến trang chủ của Tập đoàn Long Đăng. Bạch An An mở trang giới thiệu các lãnh đạo tập đoàn, cô thần thờ nhìn người đàn ông điển trai trong ảnh hồi lâu. Không sai, đó chính là Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn Long Đăng Trương Ngân Thiên, tự "Nam Sơn". Trông ông ta ở ngoài đời trẻ hơn trên ảnh nên hôm nay Bạch An An mới không nhận ra ông ta. Không ngờ lại có cơ hội gặp Trương Ngân Thiên, ông ta rõ ràng là một người đàn ông hấp dẫn, vẻ bên ngoài không hề hung hãn tà ác, cũng không nghiêm nghị thâm hiểm như danh hiệu "bố già" lẫy lừng trong thiên hạ. Có điều, nhiệm vụ của Bạch An An chỉ là

thu thập tư liệu ở vòng ngoài, cấp trên không giao cho cô nhiệm vụ cao cấp như tiếp cận Trương Ngân Thiên. Hành động đi đánh cắp tài liệu ở văn phòng của ông ta, Bạch An An từng nghĩ đến nhưng cô không bắt buộc phải làm. Sau này, chắc cô không còn cơ hội gặp lại ông ta.

Bạch An An nhận được hoa hồng trắng trong mười ngày liền. Chín giờ sáng đến công ty, cô liền thấy một bó hoa hồng trắng trên quầy lễ tân, cánh hoa thậm chí vẫn còn đọng giọt sương mai. Bạch An An chợt nghĩ, trong con mắt của Trương Ngân Thiên, cô rất giống “tiểu bạch^[1]” hay sao? Cô đoán ông ta không phải có ý đồ tốt. Hơn nữa đây là chuyện

tương đối khó xử, Bạch An An không muốn để người khác biết. Thế là cô quyết định gọi điện lên văn phòng Chủ tịch Hội đồng Quản trị. Người nhận điện thoại là một cô thư ký, giọng điệu của cô ta lịch sự nhưng không kém phần kiêu căng: "Lễ tân ở đại sảnh? Xin lỗi, Chủ tịch Trương đang bận họp."

[1] Tiểu Bạch: Là chỉ những cô gái ngốc nghếch.

Cô thư ký dường như muốn chất vấn, một nhân viên lễ tân thấp cổ bé họng dựa vào gì mà dám gọi điện cho Chủ tịch? Bạch An An đành phải cúp điện thoại. Nửa tiếng sau, điện thoại ở quầy lễ tân

đồ chuông, nơi gọi đến là văn phòng Chủ tịch. Bạch An An nhắc máy lên nghe, lần này là thư ký số một của Chủ tịch: "Bạch tiểu thư, chủ tịch Trương vừa biết tin cô gọi điện thoại tới đây. Chủ tịch bảo tôi sắp xếp, sẽ cùng cô ăn cơm vào lúc bảy giờ tối nay."

Ăn cơm?

Bạch An An lắc đầu lia lịa: "Không cần đâu ạ..."

Người thư ký cười cười: "Lái xe sẽ đến đón cô đúng giờ."

Bạch An An ngẫm nghĩ rồi nhận lời, cô muốn gặp mặt trực tiếp nói rõ ràng. Lái xe đưa Bạch An An tới nhà hàng xoay trên tầng cao nhất một khách sạn, từ đây có thể phóng tầm mắt khắp nơi. Đối diện với đám nhân viên phục vụ luôn tươi cười, Bạch An An cảm thấy không thoải mái một chút nào. Cô đợi tầm năm sáu phút, Trương Ngân Thiên mới xuất hiện. Hôm nay ông ta diện áo phông trắng, quần thể thao màu xám, trông càng trẻ trung và điển trai hơn lần gặp đầu tiên.

Trương Ngân Thiên ngồi đối diện Bạch An An, cười nói: "Bé con, bị hoa của tôi dọa sợ chết khiếp phải không?"

Bạch An An lắc đầu, trả lời thẳng:
"Chủ tịch Trương, tôi có bạn trai rồi."

"Hả?" Trương Ngân Thiên nhìn những lá trà xanh chìm nổi trong bát ngọc đựng trà trắng muốt: "Sao tôi nhớ trên sơ yếu lý lịch, cô khai còn độc thân?"

Bạch An An không nói được lời nào. Bởi vì đây là nhiệm vụ nội gián nên cô mới viết như vậy, đồng thời cô cũng nói với các đồng nghiệp chưa có người yêu.

Trương Ngân Thiên cất giọng dịu dàng: "Bé con, đừng nghĩ tôi là người

xấu. Đây là lần đầu tiên tôi tặng hoa cho phụ nữ sau mười năm."

"Mười năm?" Bạch An An tỏ ra tò mò.

"Vợ tôi qua đời từ mười năm trước."

Trong lòng Bạch An An có chút cảm động, nhưng ngoài miệng lại nói: "Được rồi, thật ra đó chỉ là cái cớ. Nguyên nhân chính là Chủ tịch lớn hơn tôi nhiều tuổi, tôi không thích các chú già."

Trương Ngân Thiên liếc Bạch An An một cái.

Câu vừa rồi là ông ta nói thật với Bạch An An. Ngoài người vợ đã quá cố, ông ta chưa từng sống với người đàn bà khác. Những năm qua, mỗi khi có nhu cầu, ông ta chỉ bảo thuộc hạ đưa đàn bà đến. Sau khi dùng xong, ông ta chẳng thèm liếc nhìn lần thứ hai. Cũng có rất nhiều người phụ nữ muốn leo lên giường ông ta nhưng ông ta đều thấy không ưng ý. Trương Ngân Thiên vốn có tính cách mạnh mẽ tàn nhẫn. Chỉ cần ông ta muốn, ông ta sẽ giành bằng được, bao gồm cả Bạch An An. Hôm đó ông ta tình cờ gặp Bạch An An ở đại sảnh công ty, rõ ràng cô là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, vậy mà động tác nhanh nhẹn dứt khoát như con trai, đặc biệt là hành động nhảy lên

của cô. Lúc gương mặt trắng nõn của cô ửng đỏ, trái tim ông ta bỗng rung động. Ông ta đã bao lâu không được hưởng thụ khí chất thanh xuân trong sáng như thế này? Ông ta lập tức muốn chiếm hữu sự ngọt ngào mềm mại đó làm của riêng. Trương Ngân Thiên xem hồ sơ của Bạch An An, gia cảnh không có vết nhơ, cô cũng chưa có bạn trai. Như vậy càng đỡ phiền phức. Thật ra ông ta chưa từng nghĩ đến chuyện cô sẽ từ chối ông ta. Hôm nay ông ta hẹn gặp cô, thậm chí còn sai người chuẩn bị phòng “Tổng thống” ở khách sạn này, là chỉ muốn cùng cô ăn bữa cơm, hưởng thụ món điểm tâm ngọt ngào. Vậy mà món điểm tâm ngọt ngào lại có chủ ý riêng của mình. Rốt cuộc

ông ta nên giải quyết cô ngay trong đêm nay, hay để từ từ rồi tính sau?

"Bé con chê tôi già?" Trương Ngân Thiên chằm điếu xì gà, tựa người vào thành ghế phía sau, khước miệng ông ta hơi nhếch lên. Người quen thuộc với Trương Ngân Thiên biết rõ ông ta vào lúc này, hỉ nộ khó phân biệt. Bạch An An tất nhiên không hiểu, cô có ấn tượng Trương Ngân Thiên là ông chủ nho nhã dịu dàng. Lần đầu tiên gặp mặt ở đại sảnh công ty, ông ta để lại ấn tượng tốt với cô. Cô làm sao có thể ngờ Trương Ngân Thiên nảy ra ý định chiếm đoạt cô. Bạch An An cảm thấy câu nói vừa rồi quá thẳng thắn, khiến người đối diện bị

tỏn thương. Cô cất giọng mềm mỏng: "Cũng có nhiều người phụ nữ thích đàn ông trưởng thành, chỉ là tôi không thích hợp."

"Bé con, em hiểu nhầm rồi." Trương Ngân Thiên mỉm cười: "Tôi chỉ muốn làm bạn với em. Lẽ nào em cảm thấy tôi không xứng là bạn của em?"

Nghe câu này, Bạch An An hết sức nghi hoặc, không hiểu ông ta lấy cớ để tiến hay ông ta thật sự có ý rút lui. Người phục vụ bắt đầu bày thức ăn đầy bàn. Trương Ngân Thiên biểu hiện như bậc tiền bối, ông ta vừa giới thiệu các món ngon của nhà hàng cho Bạch An An, vừa

hỏi han đến công việc và cuộc sống của cô. Bạch An An lựa theo tình hình, sau khi ăn cơm xong, cô đã một câu "chú Trương", hai câu "chú Trương" ngọt xót. Lần đầu tiên bị gọi là chú, Trương Ngân Thiên cau mày nhưng cũng không phản đối. Bạch An An không ngờ, chuyện cô và Trương Ngân Thiên cùng ăn tối đã nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Hai tiếng sau khi Bạch An An trở về nhà, đội trưởng gọi điện cho cô, hỏi tỉ mỉ về diễn biến của buổi tối hôm đó. Từ trước đến nay Bạch An An thường không giấu cấp trên điều gì, nhưng lần này cô bỏ qua đề tài về "tuổi tác và theo đuổi". Cuối cùng đội trưởng nói, bên công an sẽ

xem xét lại tình hình mới phát sinh. Bạch An An cảm thấy bất an, cô gọi điện cho Lý Thành. Lý Thành tất nhiên không vui, anh dặn cô, nếu cấp trên có yêu cầu bất lợi, cô đừng nên nhận lời. Nhưng Bạch An An không có cơ hội lựa chọn. Ngày hôm sau, Cục phó dẫn một người đến tìm cô. Người này là sĩ quan cao cấp thuộc Tổ Trọng án Interpol khu vực châu Á Thái Bình Dương. Vị sĩ quan cao cấp đó đưa một tập ảnh về thảm sát khủng bố cho Bạch An An xem. Ông ta và Cục phó Cục Công an trực tiếp giao nhiệm vụ tiếp cận Trương Ngân Thiên cho Bạch An An. Hai người phân tích, việc cô làm liên quan đến lợi ích dân tộc và quốc gia, còn cho cô danh hiệu cảnh sát hình

sự quốc tế. Bạch An An không thể từ chối. Thậm chí ngay cả Lý Thành nghe cô kể lại, anh cũng im lặng hồi lâu. Sau đó anh cất giọng nghi hoặc: "Nếu Trương Ngân Thiên không có ý tốt thì sao?"

Bạch An An liền ôm cánh tay anh: "Em sẽ bỏ trốn. Em có thể tự bảo vệ mình." Thật ra trong tiềm thức, cô cảm thấy một người nhã nhặn như Trương Ngân Thiên sao có thể gây tổn hại đến cô?

Lúc này Bạch An An còn chưa hay biết, trên đời có những người đàn ông như loài sói. “Con mồi” bị hấn nhìn trúng thì không có khả năng chạy thoát.

Mặc dù nhận được nhiệm vụ mới "tiếp cận Trương Ngân Thiên" nhưng kể từ lần ăn tối, Bạch An An không nhìn thấy Trương Ngân Thiên trong mười mấy ngày liền. Vào một buổi chiều, Bạch An An mặc bộ váy công sở, ngồi trước quầy lễ tân ở đại sảnh tòa nhà Tập đoàn Long Đăng. Cô bận đánh một bản hợp đồng cho bộ phận thương vụ. Trong lúc đang tập trung tinh thần vào bàn phím, Bạch An An bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói trầm ấm đầy ý cười: "Bé con, tôi đã về rồi." Tim Bạch An An đập mạnh, tay gõ nhầm hai chữ. Sau đó cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy Trương Ngân Thiên. Hôm đó, hình thức của ông ta hoàn toàn khác những lần trước. Trương Ngân Thiên

mặc một áo khoác gió bám đầy bụi đường, dưới chân là đôi giày thể thao dính bùn đất. Gương mặt ông ta hốc hác, dưới cằm mọc đầy râu. Chỉ có đôi mắt trầm tĩnh hun hút nhìn cô chăm chú.

"Tôi lái xe đi Thập động Tuyết Sơn." Trương Ngân Thiên đột nhiên đưa ra một bông hoa nhỏ màu trắng đến trước mặt Bạch An An: "Là tuyết liên, tặng cho Uyển Uyển."

Tuy biết rõ đây là một chiêu theo đuổi của Trương Ngân Thiên nhưng tim Bạch An An vẫn co thắt mạnh. Thập động Tuyết sơn là nơi cô muốn đi từ lâu. Cô cúi xuống nhìn bông hoa trắng yếu ớt

trong lòng bàn tay lớn của ông ta. Tất cả chỉ vì nhiệm vụ, Bạch An An nhủ thầm.

"Tại sao chủ tịch lúc nào cũng tặng tôi hoa màu trắng? Trông tôi giống tiểu bạch lăm à?" Bạch An An vừa nhận bông hoa từ tay Trương Ngân Thiên vừa đưa ra thắc mắc cô để trong lòng từ lâu.

Trương Ngân Thiên cười ha hả. Bạch An An cảm thấy có một thứ gì đó đi vào trái tim cô.

"Đúng là bao nhiêu năm rồi không tặng hoa phụ nữ. Tối nay cùng ăn cơm với tôi đi."

Một tháng sau, Bạch An An chính thức trở thành "bạn gái" của Trương Ngân Thiên. Bởi vì trong lòng cô thật sự mâu thuẫn và lo lắng nên đối với sự theo đuổi của Trương Ngân Thiên, cô luôn thể hiện tâm trạng thật của mình. Điều này khiến Trương Ngân Thiên rất đặc ý vì cuối cùng ông ta cũng có thể "chiếm được trái tim người đẹp".

"Cùng "chú" đi đánh golf nhé?" Mỗi khi gọi điện cho Bạch An An, Trương Ngân Thiên thường trêu chọc cô. Bạch An An giả bộ tức giận, nhưng trong lòng muốn cười phá lên. Sau khi cúp điện thoại, Bạch An An mở danh bạ tìm đến số Lý Thành rồi thần thờ hồi lâu. Bởi vì

nhiệm vụ rất quan trọng và cơ mật, Lý Thành đã nhận được lệnh của cấp trên, trong thời gian này không được liên lạc gặp gỡ Bạch An An. Cô cảm thấy một mối nguy hiểm đang lớn vờn xung quanh, cô muốn nói chuyện với Lý Thành, giọng nói và thái độ của anh có thể giúp cô trấn tĩnh, thế nhưng nhiệm vụ không cho phép cô liên lạc với anh. Nụ hôn đầu tiên của Bạch An An và Trương Ngân Thiên diễn ra lúc ông ta lái xe đưa cô lên đỉnh Hương Sơn ngắm mặt trời mọc. Sau này hồi tưởng lại, Bạch An An đoán ông ta chắc chắn có âm mưu từ trước. Đó là một buổi trong lành, trên trời muôn vàn vì sao lấp lánh. Trương Ngân Thiên và cô đứng trên đỉnh Hương Sơn phủ một

màu lá đỏ, ngắm thành phố Bắc Kinh đang chìm trong giấc ngủ say. Cảnh vật đều khiến con người chìm đắm say mê. Đúng lúc mặt trời nhô ra khỏi đám mây, Trương Ngân Thiên đột ngột ôm chặt eo Bạch An An và cúi xuống nhìn cô. Đôi mắt sâu thẳm của ông ta như bầu trời đêm. Không giống Lý Thành lúc nào cũng thật thà hỏi ý kiến trước "An An, anh muốn hôn em", nụ hôn của Trương Ngân Thiên vô cùng táo bạo và mạnh mẽ. Không đợi cô có phản ứng hay né tránh, ông ta đã phủ xuống đôi môi cô. Đó là nụ hôn cuồng nhiệt nhất, rung động đến trái tim nhất mà Bạch An An từng trải nghiệm. Trương Ngân Thiên giữ chặt cằm cô, ông ta cắn mút mạnh môi lưỡi

cô, miệng cô toàn là mùi thuốc lá của ông ta. Trương Ngân Thiên khóa chặt thân hình mềm mại của Bạch An An vào thân xe. Nụ hôn của ông ta mang đầy dục cảm, khi ông ta dịch chuyển xuống cổ cô, Bạch An An đột nhiên cảm thấy một luồng khí nóng bao trùm thân dưới của cô. Một lúc sau Trương Ngân Thiên mới buông lỏng người cô. Bạch An An vô cùng hoảng loạn. Cô và Lý Thành hôn nhau chưa bao giờ có cảm giác kích thích như vậy. Nụ hôn của hai người đàn ông khác hoàn toàn, một người bình yên như nước biển, một người mãnh liệt như giông bão. Nước biển khiến cô an bình, còn giông bão có thể làm cô thịt nát xương tan. "Bé con..." Trương Ngân

Thiên vùi mặt vào mái tóc dài của Bạch An An, đầu mũi ông ta cọ cọ vào da cổ cô. Chỉ một sự tiếp xúc đơn giản nhưng cũng đủ khiến toàn thân Bạch An An bủn rủn.

"Hãy hôn tôi." Trương Ngân Thiên nâng mặt cô, giọng điệu đầy mê hoặc. Lúc nhắm mắt rướn người, Bạch An An tự nhủ, đây là một nhiệm vụ, tất cả vì nhiệm vụ. Nhưng cô không thể nào không chế trái tim run rẩy, cô nghĩ mình chết rồi. Sau khi từ Hương Sơn trở về, Bạch An An gọi điện cho Cục phó: "Tôi không thể tiếp tục nhiệm vụ này."

"Cô thật sự không có cách kiên trì

sao?" Cục phó hỏi.

"Vâng ạ." Tâm trạng Bạch An An rồi bời: "Cục phó, ông ta đưa ra yêu cầu hơi quá đáng với tôi. Hơn nữa, hình như ông ta nghi ngờ thân phận của tôi."

Bạch An An nói dối nhưng Cục phó tin lời cô. Nửa tiếng sau, cục phó gọi điện lại: "Được, tối nay cô hãy rời khỏi Bắc Kinh."

Ba ngày sau, Bạch An An ngồi trên một bãi cát trắng ở đảo Hải Nam. Ánh nắng chói chang chiếu xuống, du khách ở xung quanh đều cười nói vui vẻ, thế nhưng cô thấy trống rỗng. Đây là kỳ nghỉ

phép dài Cục Công an dành cho Bạch An An. Mười ngày sau, cô sẽ đến nhận công việc mới ở Sở Công an thành phố Lâm. Cô rất cảm kích trước sự sắp xếp của cấp trên. Trong mấy ngày ở đây, Bạch An An rất hiếm khi nhớ đến Lý Thành. Ngược lại cô thường nghĩ đến Trương Ngân Thiên. Nếu như trước đây không dưới một lần cô từng hoài nghi, mối quan hệ giữa cô và Lý Thành liệu có phải là tình yêu? Vậy thì đối với Trương Ngân Thiên, cô không hề nghi hoặc. Đó chính là điểm khác biệt cơ bản. Một khi tình yêu thật sự đến với bạn, bạn không cần suy nghĩ và do dự. Mỗi tế bào của bạn đều bị đối phương thu hút, hầu như bạn không còn con đường rút lui. Cho dù chỉ

là một khoảnh khắc, một nụ hôn, bạn cũng không thể quay người cất bước. Đợi đến lúc bạn nhận ra, bạn đã lún quá sâu. Hôm qua, Bạch An An gọi điện, đề nghị chia tay Lý Thành. Lý Thành chỉ thờ dài: "Em đang bị kích động, đợi khi nào em bình tĩnh, chúng ta bàn sau." Nhưng trong lòng cô biết rõ, cô không thể nào ở bên Lý Thành. Dù có rời khỏi Trương Ngân Thiên quay về với Lý Thành, cô cũng cảm thấy mình phản bội anh. Buổi tối, Bạch An An một mình về khách sạn. Lúc này trời đã đầy sao, ngắm cảnh biển trời nối liền, cô cảm thấy vừa buồn vừa hồ thẹn. Bạch An An cầm giấy bút của khách sạn, vô thức viết hết chữ này đến chữ khác. Nhưng chỉ lặp đi lặp lại hai từ

"Ngân Thiên". Hình như cô chưa từng hỏi ông ta, tại sao ông ta lại có tên này. "Ngân Thiên" tức là vết sẹo của trời? Cô không thể lúc nào cũng nhớ đến ông ta. Nhìn tờ giấy đầy hai chữ "Ngân Thiên", Bạch An An phiền muộn vò nát tờ giấy rồi quay về giường nằm. Trong lúc mơ màng, Bạch An An nghe có tiếng người gọi: "Bé con, bé con." Cô dường như ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc, đồng thời cảm thấy hơi thở đàn ông nóng hổi ở bên cạnh. Trong giấc mơ, cô không kiềm chế nổi giờ tay ôm chặt ông ta. Tuy nhiên, trực giác của một người cảnh sát khiến Bạch An An tỉnh giấc ngay tức thì. Trong căn phòng tối, Bạch An An nhìn thấy một bóng hình đang nằm bên cạnh

cô. Bạch An An không nghĩ ngợi liền túm tay đối phương quật về một bên rồi nhảy xuống giường chạy ra ngoài cửa. Lúc này đèn trong phòng bật sáng, hai người đàn ông áo đen cao lớn đứng chắn ở cửa từ bao giờ. Bạch An An sợ hãi quay người. Quả nhiên Trương Ngân Thiên đang ngồi trên giường, cánh tay ông ta vừa bị cô bẻ mạnh chắc là rất đau, trán ông ta rịn đầy mồ hôi. Thế nhưng khóe mắt ông ta vẫn tràn ngập ý cười.

"Bạch An An? Tôi thích cái tên này hơn." Ông ta vừa nói vừa đứng dậy, đuổi thẳng cánh tay bị đau. Bạch An An nhìn thấy trong tay ông ta là tờ giấy nhàu nát tối qua cô viết linh tinh.

Trương Ngân Thiên thông thả bỏ tờ giấy vào túi áo, ông ta mỉm cười với cô: "Giỡn chơi tôi có vui không? Cô bé cảnh sát hình sự? Em chỉ cần leo lên giường của tôi là có thể lấy được thứ em muốn, tại sao đột nhiên em lại bỏ cuộc giữa chừng?"

Nghe câu hỏi của Trương Ngân Thiên, đầu óc Bạch An An nổ tung. Cô không rõ rốt cuộc ông ta biết thân phận của cô từ khi nào. Nhưng cô lờ mờ đoán ra, tình ý của ông ta đối với cô dù thế nào cũng không phải là giả. Người như ông ta không cần giả vờ thích cô.

Nghĩ đến đây, Bạch An An trấn tĩnh hẳn, cô cất giọng nghiêm túc: "Đó là hai chuyện khác nhau."

Công việc của tôi và tình cảm đối với ông không thể kiềm nén là hai chuyện khác nhau.

"Tôi chưa gây tổn hại đến lợi ích của ông. Sau này tôi cũng không quay về Bắc Kinh nữa."

Trương Ngân Thiên từng bước tiến lại gần Bạch An An. Cách cô nửa mét, ông ta đột ngột dừng lại. Ông ta giơ tay vuốt má cô, Bạch An An theo phản xạ nghiêng đầu né tránh, đôi vai cô bị giữ chặt, hóa

ra hai vệ sĩ ở đằng sau đã giữ người cô, không cho cô động đậy. Bàn tay của Trương Ngân Thiên không gặp trở ngại tiếp tục chạm vào má cô. Ngón tay thô ráp ấm nóng nhẹ nhàng tiếp xúc như trước kia, khiến toàn thân Bạch An An căng như dây đàn. Thêm vào đó là bầu không khí căng thẳng, người cô bắt đầu rịn đầy mồ hôi. Ngón tay Trương Ngân Thiên lướt xuống cổ Bạch An An, sau đó ông ta nhắc cầm cô.

"Chúng ta về thôi." Trương Ngân Thiên cúi xuống hôn Bạch An An ngay trước mặt đám vệ sĩ. Một chiếc xe hơi sang trọng đã đậu sẵn ở cửa khách sạn nhiều tiếng, Trương Ngân Thiên vác

Bạch An An lên vai, dễ dàng nhét cô vào ghế sau xe mà không hề mất chút sức lực. Tay cô bị khóa bởi chính cái còng số 8 của cảnh sát mà cô luôn giữ bên mình. Vừa ngồi xuống ghế ô tô, Bạch An An liền giơ chân đạp Trương Ngân Thiên. Cô thật sự không hiểu, rốt cuộc ông ta định làm gì cô? Trương Ngân Thiên túm bàn chân trần của Bạch An An, ông ta nói dịu dàng: "Đừng đá lung tung, em lại lộ hàng rồi kìa." Bàn tay còn lại của ông ta vuốt ve cặp đùi mát lạnh của cô, từ dưới lên trên. Khu vực đó chưa từng được đàn ông khám phá, Bạch An An nhanh chóng có phản ứng, thậm chí cảm giác còn mãnh liệt hơn lúc ở trên đỉnh Hương Sơn. Bạch An An hổ thẹn vô

cùng, cô quay đầu đi chỗ khác không nhìn Trương Ngân Thiên.

"Uớt rồi?" Ngón tay Trương Ngân Thiên chà miết bên ngoài quần lót cotton, ngữ khí của ông ta có phần kinh ngạc.

Bạch An An tức giận hét lên: "Đừng động vào người tôi."

Trương Ngân Thiên cười cười: "Tôi chạm vào thân thể bạn gái của tôi, có gì không ổn?" Nói thì nói vậy nhưng ông ta vẫn rút tay về.

"Anh định đưa tôi đi đâu?" Bạch An

An nói lạnh lùng: "Tôi là cảnh sát hình sự thuộc biên chế của Sở Công an thành phố, cũng là người của Interpol khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Anh bắt cóc tôi, một khi tôi biến mất, họ sẽ nhanh chóng đi tìm tôi. Tốt nhất anh mau thả tôi ra."

Trương Ngân Thiên vỗ nhẹ lên đầu cô: "Yên tâm đi, bọn họ sẽ không tìm thấy em."

Bạch An An bị giam giữ tại một nơi không ai tìm thấy. Thậm chí ngay cả cô cũng không biết mình đang ở đâu. Đó là một ngôi biệt thự nằm trên núi. Bên ngoài cửa sổ đều rào bằng tấm lưới sắt.

Bạch An An phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một màu xanh mướt của cây cối, xung quanh không một bóng người. Trương Ngân Thiên cử năm vệ sỹ canh gác ngôi biệt thự. Bạch An An nhất thời không thể tìm ra cách hạ gục năm gã đàn ông lực lưỡng để thoát thân một cách thuận lợi. Trương Ngân Thiên đưa Bạch An An tới ngôi biệt thự rồi rời đi ngay. Mãi đến tối ngày hôm sau, ông ta mới quay lại. Lúc đó khoảng mười giờ đêm, ông ta đi vào phòng ngủ của cô, người ông ta thoang thoang mùi rượu.

"Nếu em cam tâm tình nguyện theo tôi, tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ." Trương Ngân Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Bạch An An cắn môi một lúc lâu, cuối cùng cô gật đầu: "Anh không được nuốt lời đâu đấy."

Trương Ngân Thiên phì cười: "Không nuốt lời." Nói xong ông ta kéo cô vào lòng hôn cuồng nhiệt.

Sau nụ hôn quay cuồng đầu óc, ông ta đẩy Bạch An An nằm xuống giường và thò tay vào trong váy ngủ của cô. Bạch An An phản ứng nhanh đẩy người ông ta. Trương Ngân Thiên lập tức đứng dậy, Bạch An An mặt trắng bệch: "Tôi vẫn chưa sẵn sàng..."

Trương Ngân Thiên không tỏ ra tức giận, ông ta ngồi xuống giường nhìn cô chăm chú.

"Hãy chứng minh cho tôi thấy, em tình nguyện theo tôi." Giọng điệu của ông ta rất lạnh lùng: "Chứ không phải em đang diễn trò để thoát thân."

Bạch An An không nhúc nhích. Đúng là cô diễn trò với ông ta, chỉ đợi ông ta mất cảnh giác, cô sẽ trón đến tận chân trời góc bể, sao cô có thể tự nguyện cùng ông ta làm chuyện đó? Thấy cô bất động, sắc mặt ông ta càng u ám. Một lát sau, ông ta đứng dậy rời khỏi phòng ngủ. Trương Ngân Thiên đi xuống phòng khách ở tầng một, ngồi trên ghế sofa hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Khi hút hết một bao thuốc, ông ta bảo người giúp việc pha một ấm trà, một mình lặng lẽ ngồi uống trà. Đến lúc trời tờ mờ sáng, trên đỉnh núi không còn các vì sao, tinh thần Trương Ngân Thiên vẫn rất tốt. Ông ta bảo vệ sỹ lấy còng tay của Bạch An An và vài sợi dây thừng. Sau

đó ông ta lại lên tầng trên. Lúc đó đồng hồ chỉ hơn bốn giờ sáng. Trương Ngân Thiên rút chìa khóa mở cửa phòng ngủ, lặng lẽ vào trong. Bạch An An đang ngủ say trên giường, bộ dạng cô mệt mỏi, mặt vùi xuống gối. Trương Ngân Thiên nhẹ nhàng trói chân tay Bạch An An mà không làm cô tỉnh giấc. Sự phòng vệ của Bạch An An rất tốt, có thể đảm thương được kẻ khác khi họ lơ là. Hơn nữa, ông ta không muốn bắt cô dùng thuốc trong lần đầu tiên, vì vậy chỉ còn cách trói chân tay cô. Làm xong những việc này, Trương Ngân Thiên đi tắm trước. Trong hơi nước nóng mờ mịt, ông ta ngắm thân hình được coi là rắn chắc ở trong gương. Rất nhiều người đàn bà nhận xét, ông ta

ở trên giường rất tuyệt. Lại nghĩ đến cơ thể mềm mại của Bạch An An, Trương Ngân Thiên cảm thấy càng hưng phấn. Ông ta quả thật hết lòng hết dạ với cô gái này. mấy tháng trời, ông ta kiên nhẫn cùng cô ăn cơm, xem phim, đón mặt trời mọc. Cô rõ ràng đã rung động, rõ ràng trầm luân trong vòng tay của ông ta như con mèo nhỏ ôn thuận, vậy mà đúng lúc ông ta động tình, cô bỗng biến mất. Trương Ngân Thiên phải mất đúng ba ngày, dùng các mối quan hệ, thậm chí tốn không ít tiền mới điều tra ra cô là một cảnh sát. Lúc nhận được tin, phản ứng đầu tiên của Trương Ngân Thiên là muốn giết chết Bạch An An, ông ta phải băm vằm cô mới có thể hả giận. Ông ta là bố

già đại lục được giới hắc đạo mặc nhận, lại bị một nữ cảnh sát qua mặt. Thế nhưng, cô suýt nữa giành được sự tin tưởng của ông ta, tại sao cô đột nhiên bỏ trốn? Đứng trong phòng khách sạn ở Tam Á, nhìn mảnh giấy nhàu nát trên viết đầy hai chữ "Ngân Thiên", ông ta đột nhiên hiểu ra sự việc. Ông ta nhận ra cô gái bé nhỏ xinh đẹp này có tình cảm vô cùng chân thành và trong sáng. Thế là trong giây phút đó, ông ta lập tức tha thứ cho cô. Nhưng cô có nguyên tắc của cô, có sự cố chấp của cô, làm thế nào mới khiến cô cam tâm tình nguyện? Từ trước đến nay Trương Ngân Thiên luôn cho rằng, muốn chinh phục trái tim đàn bà, trước hết cần chinh phục thể xác của họ.

Hơn nữa ông ta đã phải đè nén ngọn lửa dục vọng với cô một thời gian dài. Nếu không được giải phóng, chỉ e ông ta sẽ càng làm chuyện gây tổn hại đến cô. Hơn nữa cô bé của ông ta cần được mài giũa, cô quá nhiệt huyết, quá lý tưởng hóa cuộc sống. Đợi đến khi cô trở thành người đàn bà của ông ta, sinh con cho ông ta, lẽ nào cô còn muốn quay về làm cảnh sát, muốn ông ta ngồi tù? Ông ta không tin cô ngu ngốc đến mức đó. Sau khi lau khô người, Trương Ngân Thiên quay về phòng ngủ. Lúc này Bạch An An đã thức giấc, cô mở to mắt nhìn ông ta.

"Anh định cưỡng bức tôi?" Bạch An An không tin nổi.

Trương Ngân Thiên lắc đầu: "Em yêu tôi, tôi cũng yêu em, đây không gọi là cưỡng bức."

Ông ta cởi bỏ khăn tắm, thân hình đàn ông trưởng thành rắn chắc hoàn toàn phơi bày trước mắt Bạch An An. Cô đỏ bừng mặt, quay đầu đi chỗ khác. Trương Ngân Thiên lên giường, đè xuống người cô. Bạch An An bị ông ta đè đến mức khó thở. Đây là lần đầu tiên cô gần gũi với cơ thể đàn ông, cô vừa thẹn thùng vừa tức giận. Đáng sợ hơn, bộ phận đàn ông đã thức tỉnh nóng bỏng của Trương Ngân Thiên thúc vào bụng dưới Bạch An An. Cô biết vào giây phút này, cô phản kháng

thể nào cũng vô ích. Theo những gì cô học được ở trường cảnh sát, nếu rơi vào hoàn cảnh tương tự, chỉ có thể cố gắng khiến bản thân chịu tổn thương ít nhất. Thế nhưng thầy giáo ở trường cảnh sát không dạy, phải làm thế nào để không chế dục vọng đang dâng trào và sự mất phương hướng của thân thể và linh hồn cô? Trương Ngân Thiên hôn Bạch An An, ban đầu còn dịu dàng, sau đó gần như cuồng dại. Cô bị hôn đến mức thân thể mềm nhũn không còn chút sức lực. Một chút lý trí còn sót lại kêu gào không nên như vậy, nhưng từng tấc da của cô hình như khao khát ông ta chiếm hữu trọn vẹn. Giây phút Trương Ngân Thiên tiến sâu vào cơ thể cô, Bạch An An bật khóc.

Cô cảm thấy cuộc đời cô coi như xong, đã hoàn toàn bị hủy diệt. Cô và Lý Thành yêu nhau hai năm, cô không cho anh đụng đến người cô. Vậy mà cô bị một người đàn ông nhiều tuổi, mới quen biết vài tháng, là bố già ở đại lục, thậm chí có thể là phần tử khủng bố chiếm hữu. Lúc gặp phải tấm màng mỏng trong thân thể Bạch An An, Trương Ngân Thiên hơi sửng lại, thần sắc ông ta lộ vẻ tán thưởng và kinh ngạc. Ông ta giống như một con báo săn mỗi trường thành bắt được con mồi lớn, ông ta gấp rút đâm mạnh vào người cô. Bạch An An đau đến mức không thể chịu nổi, cô bám mạnh vào cánh tay Trương Ngân Thiên. Đến lúc này ông ta mới nhớ ra đây là lần đầu của cô, động tác dần

chậm lại. Cảm giác đau đớn dần dần được thay thế bằng khoái cảm đến như sóng lũ. Trong lòng Bạch An An hỗn loạn vô cùng, cảm giác xa lạ khiến cô không biết phải làm sao. Trương Ngân Thiên dường như càng muốn tăng thêm mâu thuẫn trong nội tâm của cô, ông ta rút ra khỏi cơ thể cô. Khi cô vừa thở phào nhẹ nhõm, ông ta liền vùi mặt xuống, dùng đầu lưỡi khiêu khích khu vườn bí mật non mềm của cô. Toàn thân Bạch An An hết lên thiên đường rồi lại xuống địa ngục. Lần đầu tiên trong đời lên đỉnh cao khoái lạc, người cô co giật nhẹ. Bạch An An chờ đợi hỏi Trương Ngân Thiên: "Đây chính là... lên đỉnh?"

"Đúng vậy." Trương Ngân Thiên cười khẽ, ông ta lại một lần nữa tiến vào cơ thể cô, lần này không một chút lưu tình.

Bên công an nhanh chóng nhận được tin Bạch An An mất tích. Nhưng đúng như Trương Ngân Thiên nói, không ai có thể tìm ra cô. Ba tháng sau, cô được phía cảnh sát xác nhận vào danh sách mất tích ở Hải Nam. Lý Thành gần như lục tung cả đảo Hải Nam nhưng cũng không tìm ra tung tích Bạch An An. Cuối cùng, anh chỉ có thể tin chắc cô bị Trương Ngân Thiên bắt đi. Chỉ có điều Trương Ngân Thiên là một con cá lớn. Trước khi nắm đầy đủ chứng cứ, bên công an sẽ không đụng đến ông ta, cũng không thể làm gì ông ta.

"Tiểu Lý, cậu hãy tin vào tổ chức. Chúng tôi sẽ tìm ra cô ấy." Đây là lời cấp trên nói với Lý Thành. Lý Thành không biết làm gì ngoài việc lặng im. An An của anh ta là cô gái trong trắng. Anh không thể tưởng tượng nổi, nếu Trương Ngân Thiên biết sự thật, số phận của cô sẽ ra sao? Trong khi Lý Thành lo lắng bất an, Trương Ngân Thiên vui vẻ hưởng thụ thiên thần nhỏ vốn thuộc về ông ta. Người phụ nữ này mang đến cho ông ta niềm khoái lạc chưa từng có. Cơ thể mềm mại thanh xuân đầy sức sống của cô khiến Trương Ngân Thiên cảm thấy vô cùng mới mẻ hấp dẫn. Cô nhạy cảm, phản ứng mạnh mẽ, làm lòng tự tôn của

một người đàn ông không còn trẻ trung như Trương Ngân Thiên rất thỏa mãn. Quan trọng nhất, ông ta biết cô cũng yêu mình. Cô rõ ràng còn trẻ trung xinh đẹp, vậy mà chịu trao trái tim cho ông ta. Ông ta biết cô không giống tất cả những người đàn bà khác, ngay từ lúc mới bắt đầu, thứ cô yêu là linh hồn của ông ta. Mặc dù cô không nhìn thấy, có lẽ cũng không chấp nhận một góc cạnh hắc ám của ông ta được che dấu dưới vỏ bọc ngời sáng. Nhưng không hề gì, chỉ cần ông ta không để cô chứng kiến là được.

Dưới sự quản thúc của Trương Ngân Thiên, Bạch An An sống mỗi ngày dài như một năm. Ban ngày, cô bị lương tâm

và trách nhiệm giày vò. Cô là một người cảnh sát, cô từng thề sẽ cống hiến cho chính nghĩa. Chỉ vì niềm tôn thờ kiên định đó, cô mới từ bỏ cơ hội làm việc hậu đãi, dấn thân vào nghề này. Vậy mà cô thậm chí còn phản bội người bạn trai cảnh sát, động lòng với bố già đại lục. Ban đêm, Bạch An An đồng thời chịu sự giày vò của linh hồn và thể xác. Cô muốn Trương Ngân Thiên, khao khát ông ta. Mỗi nụ hôn, mỗi động tác vuốt ve của ông ta đều khiến cô trầm luân, điều đó chỉ làm cô càng căm hận mình. Bạch An An không phải chưa từng nghĩ đến đề nghị của Trương Ngân Thiên, từ bỏ tất cả, cam tâm tình nguyện đi theo ông ta. Thế nhưng mỗi khi nhớ đến những vụ

khủng bố kinh hoàng ở trong và ngoài nước có thể liên quan đến Trương Ngân Thiên, cô lại toát mồ hôi lạnh. Cuối cùng Bạch An An cũng tìm được một lối thoát, cô tự nhủ, cô đang làm nội gián, nằm vùng ở bên cạnh Trương Ngân Thiên để tìm kiếm chứng cứ phạm tội của ông ta. Chỉ cần bắt ông ta ra trước vành móng ngựa, cô có hy sinh, có trăm luân cũng xứng đáng. Cô nghĩ, viện cái cớ này quả thật rất ích kỷ, nhưng cô không còn cách nào khác. Thế là vào ngày bị giam giữ thứ một trăm hai tám, lúc Trương Ngân Thiên đi vào cơ thể cô, lần đầu tiên cô chủ động ôm cổ ông ta.

"Tôi yêu anh, tôi yêu anh!" Bạch An

An hét lên đầy tuyệt vọng: "Anh đã hài lòng chưa?"

Trương Ngân Thiên lập tức dừng động tác. Ông ta nhướng mắt nhìn cô, gương mặt cô đỏ ửng, đôi mắt long lanh mê hồn. Trục giác mách bảo cô thật sự yêu ông ta, ông ta tin lời cô nói.

Trương Ngân Thiên cười khế, hôn lên má Bạch An An: "Bé con... Em bắt tôi đợi quá lâu rồi."

Một năm sau.

Ngày hôm nay là hai mươi tháng

Chạp, cũng là ngày tổ chức liên hoan tất niên của Tập đoàn Long Đằng. Phòng tiệc của một khách sạn năm sao được thuê trọn gói, đèn bật sáng trưng. Mười giờ đêm, khi buổi tiệc dành cho cán bộ công nhân viên kết thúc, tại một phòng riêng trên tầng cao nhất của khách sạn, bữa tiệc nhỏ của Trương Ngân Thiên mới bắt đầu. Trương Ngân Thiên vừa rời khỏi phòng tiệc, thang máy riêng đưa ông ta lên tầng trên cùng. Nhưng đến giữa chừng, ông ta bảo vệ sĩ cần về phòng riêng. Đến cửa phòng ngủ, đoàn tùy tùng mười mấy người đứng đợi ở bên ngoài, một mình ông ta đẩy cửa vào trong. Cô gái nhỏ của Trương Ngân Thiên đang ngồi bó gối xem phim truyền hình. Cô

mặc bộ váy ngủ đã có sẵn trông rất đáng yêu, khiến dung mạo cô càng trẻ trung hơn. Bạch An An tưởng rằng mặc đồ kín mít trước Trương Ngân Thiên sẽ càng an toàn. Thế nhưng cô không biết, mỗi lần Trương Ngân Thiên nhìn thấy bộ dạng này của cô, ông ta càng muốn xé nát váy ngủ đè cô xuống thân.

"Thay bộ váy khác." Trương Ngân Thiên bế Bạch An An ra khỏi giường: "Cùng tôi đi gặp anh em."

Trương Ngân Thiên vừa nói "anh em"?

Đó có nghĩa là tâm phúc của ông ta.

Đây là lần đầu tiên Trương Ngân Thiên để cô tiếp xúc với thế giới đen tối của ông ta.

Bạch An An lắc đầu: "Tôi không muốn đi."

Trương Ngân Thiên cởi từng cúc áo ngủ của cô: "Ngoan nào, tôi không để em nghe những chuyện cơ mật."

Bị nói trúng suy nghĩ, Bạch An An chỉ còn cách phục tùng. Cô buộc tóc, đeo sợi dây ngọc trai, thay bộ váy dài hở ngực màu đen. Trương Ngân Thiên lặng lẽ ngắm cô một lúc, sau đó ông ta có một cử chỉ đến chính mình cũng không hiểu

nổi, đó là cầm tay Bạch An An đi vào thang máy, lên tận tầng trên cùng. Trong phòng tiệc bí mật, hơn mười người bao gồm cả nam lẫn nữ ăn mặc chỉnh tề, bọn họ tò mò nhìn lão đại lần đầu tiên công khai dẫn phụ nữ đi theo. Trương Ngân Thiên nhận ra sự ngạc nhiên trong ánh mắt của mọi người. Ông ta quay sang Bạch An An, cô khoác tay ông ta như cô gái nhỏ, miệng nở nụ cười vô cùng dịu dàng. Trương Ngân Thiên cảm thấy rất đặc ý, ông ta nói với người trợ lý ở đằng sau: "Đề chị dâu chú ngồi bên cạnh tôi." Một câu nói thản nhiên nhưng giống một trái bom thả xuống phòng tiệc. Trái bom đánh tan phỏng đoán của mọi người. Hóa ra không phải tình nhân, không phải

“công cụ âm giường” mà là chị dâu. Câu nói của Trương Ngân Thiên cũng như trái bom dội vào lòng Bạch An An. Cô sững sờ mất nửa phút mới ngồi xuống vị trí người trợ lý vừa sắp xếp, trái tim cô lạnh ngắt. Bạch An An không biết trước đây Trương Ngân Thiên cung chiêu phụ nữ đến mức sùng ái.

Những người có mặt ở đây đều là nhân vật bí ẩn trong giới xã hội đen mà cảnh sát Trung Quốc mong muốn tìm ra chân tướng từ lâu. Ông ta có thể tùy ý để một cảnh sát hình sự quốc tế ngồi bên cạnh. Tuy chỉ là ăn cơm uống rượu, không bàn công việc nhưng cũng khiến Bạch An An hết sức bất ngờ. Mọi người

lần lượt chúc rượu Trương Ngân Thiên và cụng ly với Bạch An An. Tửu lượng của cô không tồi nhưng sao có thể độ với bọn họ. Sau khi uống mười mấy ly, Trương Ngân Thiên quay sang quan sát gương mặt đỏ bừng của Bạch An An, lúc này ông ta mới bảo người đổi ly nước hoa quả cho cô.

"Đáng lẽ phải đổi từ lâu mới đúng."
Giọng điệu của cô lúc say hơi là lạ.

Trương Ngân Thiên cười ha hả, ông ta cúi đầu hôn Bạch An An ngay trước mặt mọi người. Những người ở đó đều thông minh, ai cũng đoán được ý qua lời nói cử chỉ của lão đại. Sự xuất hiện của "chị

dâu" khiến họ bất ngờ, nhưng họ nghĩ nhanh tặng quà gặp mặt cho "chị dâu".

"Chị dâu, hôm trước tôi có chuẩn bị một du thuyền nhỏ cho lão đại. Hôm nay gặp chị dâu, chi bằng mượn hoa dâng Phật."

"Chị dâu, tôi buôn bán nhỏ, chỉ có ít kim cương. lát nữa tôi sẽ cho người đem đến đây tặng chị."

Bạch An An không nhận. Trương Ngân Thiên nói thản nhiên: "Đều là người nhà mình, em cứ nhận đi." Thế là buổi tối hôm đó, Bạch An An miễn cưỡng nhận số của cải có lẽ mấy đời cô

cũng không kiềm nổi. Thấy cô lộ vẻ bất an, Trương Ngân Thiên cười: "Nếu em không thích, tôi sẽ tặng em thứ tốt hơn." Nhân lúc mọi người không để ý, ông ta cẩn nhẹ vành tai Bạch An An thăm thì: "Ngoan ngoan đi theo tôi. Em cần gì, tôi đều cho em hết." Nghe câu này, Bạch An An rùng mình. Lòng cô rối như tơ vò, kỳ thực ông ta biết hết đúng không? Biết dù cô mất trinh do ông ta, dù bây giờ cô tỏ ra ôn thuận phục tùng, nhưng trong lòng cô vẫn có ý định bỏ đi và đánh bại ông ta. Vì vậy, một mặt ông ta cho cô biết, ông ta không trách cô, vẫn chiều chuộng cô. Mặt khác, ông ta cố ý đưa cô đi gặp đàn em, công khai thân phận của cô. Qua ngày hôm nay, tin tức nhất định sẽ lan

truyền ra bên ngoài. Sau này dù cô có quay lại đội cảnh sát đi chăng nữa, chỉ e cô có trăm cái miệng cũng khó bẻ thanh minh. Nghĩ đến đây, lòng cô càng nặng nề. Nhưng dưới ánh mắt cười cười sắc bén của Trương Ngân Thiên, Bạch An An chỉ còn cách giả vờ say khướt.

"Để vệ sĩ đưa tôi về là được." Cô lè nhè ở trong lòng ông ta.

"Tôi không muốn người đàn ông khác chạm vào người em." Trương Ngân Thiên cất giọng trầm thấp khàn khàn, giọng điệu đầy vẻ yêu thương. Hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má Bạch An An. Trương Ngân Thiên làm gì không

hiếu? Ông ta hôn sạch nước mắt của cô: "Biết sai là được rồi." Bạch An An nằm trên giường, nhìn ông ta sửa sang lại quần áo rồi đi lên phòng tiệc. Trong lòng cô đặng chát vô cùng, Trương Ngân Thiên nhầm rồi, cô đúng là yêu ông ta, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ đi theo ông ta dù sống cùng nhau hơn một năm nay. Cô chính là một người phụ nữ kỳ quái, một mặt cô buông thả bản thân để tình yêu đâm chồi nảy nở, mặt khác cô có mưu đồ, một ngày nào đó cô sẽ tự tay bắt ông ta. Khi tiếng bước chân của Trương Ngân Thiên hoàn toàn biến mất, Bạch An An đứng bật dậy, bộ dạng của cô hoàn toàn tỉnh táo. Cô tiến lại gần cửa quan sát tình hình bên ngoài qua lỗ mắt mèo,

thấy hai vệ sĩ đang ngồi ở phòng khách trò chuyện. Đây là phòng “Tổng thống” của khách sạn nên phải là một căn hộ tiện nghi. Bạch An An nhón chân đi về thư phòng ở bên cạnh. Cô biết căn phòng này được Trương Ngân Thiên thuê trọn cả năm, cô dựa vào thói quen sắp xếp của Trương Ngân Thiên, mở ngăn kéo tìm một tập tài liệu. Cô mở ra, chụp vài trang rồi lại đặt như cũ. Bạch An An làm xong những việc này, vệ sĩ ở phòng ngoài vẫn không hề phát hiện ra. Cũng phải cảm ơn lòng chiếm hữu cực lớn của Trương Ngân Thiên, cô giả vờ say rượu, cố ý để váy áo xộc xệch, dây áo ngực tuột cả xuống, vì vậy ông ta bắt vệ sĩ tránh ra xa. Bạch An An quay về phòng ngủ, rút thẻ

nhớ từ máy ảnh kẹp vào lớp trong áo lót của cô. Ở đây đã có hai thẻ nhớ, đều là kết quả cô thu được trong hai ba tháng nay, khi Trương Ngân Thiên lơ là cảnh giác với cô. Bạch An An bỏ áo lót vào va li của cô, nghĩ ngẩn ngơ một lúc. Sau đó cô đi tắm, ra khỏi nhà tắm, như thường lệ cô chỉ quần một chiếc khăn tắm cỡ lớn. Cô ngồi xuống giường bật máy sấy tóc. Trong tiếng kêu ù ù của máy sấy tóc, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ. Trương Ngân Thiên nói ông ta sẽ ở lại bữa tiệc đến nửa đêm, vậy thì ai đột nhập vào phòng cô? Người Bạch An An vẫn bất động, nhưng cô đột ngột vung tay phải về phía sau. Thân hình gầy gò của người đàn ông né tránh. Dưới ánh

đền mờ mờ, gương mặt anh ta tỏ ra phần nộ: "An An..." Máy sấy tóc trong tay Bạch An An rơi xuống đất, cô tưởng mình đang nằm mơ: "Sur huynh..." Người đàn ông mặc bộ đồ nhân viên phục vụ của khách sạn chính là Lý Thành. So với một năm trước, trông anh lúc này tiêu tụy đi nhiều. Hơn một năm nay, Lý Thành chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm tung tích của Bạch An An và hành tung của Trương Ngân Thiên. mấy tháng gần đây, Trương Ngân Thiên có một số hoạt động công khai tại Bắc Kinh, trong khi đó bên công an tạm dừng việc điều tra ông ta. Lý Thành nhiều lần đề nghị với cấp trên nhưng đều bị bác bỏ, cuối cùng anh đành phải tự ý hành động. Lý Thành biết hôm

nay Tập đoàn Long Đăng tổ chức tiệc tất niên. Vừa rồi, sau khi Trương Ngân Thiên và Bạch An An rời khỏi phòng, anh đã đột nhập vào đây, trốn sau rèm cửa sổ. Lúc Bạch An An quay lại, anh nhìn thấy cô say rượu được Trương Ngân Thiên dìu về. Đợi đến khi cô tắm xong, anh mới xuất hiện trước mặt cô.

"Sao anh lại ở đây?" Nghĩ đến tầng tầng lớp lớp bảo vệ trong và ngoài khách sạn, Bạch An An lo lắng vô cùng.

"Hơn một năm nay em luôn ở bên cạnh Trương Ngân Thiên?" Lý Thành gần như đồng thời lên tiếng. Nhưng sau khi hỏi xong, lòng anh càng đau đớn.

Bạch An An cắn môi, nhớ đến lần bị Trương Ngân Thiên bắt ở Tam Á, sắc mặt cô u ám: "Lúc cấp trên sắp xếp em đi nghỉ mát ở Tam Á, em đã bị ông ta bắt cóc."

Lý Thành nắm tay mạnh xuống mặt bàn: "Trong Cục Công an có nội gián của ông ta."

Bạch An An nghĩ đến điều đó từ lâu. Nhưng bây giờ cô biết, với thế lực của Trương Ngân Thiên, ‘nội gián’ là điều quá đơn giản. Từ Bắc Kinh đến các tỉnh lẻ, từ lãnh đạo trung ương đến địa phương, ông ta đều có mối quan hệ rộng

rãi, vì thế bao năm qua việc làm ăn của ông ta mới thuận buồm xuôi gió. Mạng lưới của ông ta nằm ngoài sự tưởng tượng của Bạch An An, cũng vượt quá sự nhận biết của Lý Thành. Nhưng bây giờ, cô không biết nói với Lý Thành thế nào để anh hiểu.

Thấy Bạch An An im lặng, Lý Thành túm cánh tay cô: "Đi theo anh!"

Bắt gặp ánh mắt hung hãn của Lý Thành, trong lòng Bạch An An vừa đau đớn vừa sợ hãi, cô dùng sức giật khỏi tay Lý Thành: "Anh đừng kích động, chúng ta không thể thoát ra ngoài. Anh hãy tạm thời trốn đi, đợi ngày mai bọn họ

không phòng bị, anh hãy tìm cơ hội rời khỏi nơi này."

Bạch An An nói thật lòng. Nếu muốn trốn thoát, cô cần có một cơ hội cực kỳ chắc chắn, cần sự tin tưởng tuyệt đối của Trương Ngân Thiên. Trong thời gian qua, không phải cô chưa từng thử bỏ trốn, nhưng không lần nào thành công. Một số lần bị bắt về, Trương Ngân Thiên chỉ véo má cô, thái độ tỏ ra dung túng, ông ta thường nói: "Bé con, đừng tự hành hạ mình nữa." Nhưng cũng có lúc ông ta rất tức giận. Ông ta không phải là người tử tế, đối với kẻ phản bội ông ta, ông ta có trăm nghìn thủ đoạn hành hạ. Tuy ông ta không nỡ làm cô bị thương nhưng ông ta

cũng có cách giày vò cô. Hôm nay lại xuất hiện thêm Lý Thành, nếu anh bị bắt, không cần nghĩ cũng biết anh khó bảo toàn mạng sống. Lý Thành tuy là người thâm trầm chín chắn nhưng khi gặp lại Bạch An An, anh hoàn toàn mất lý trí. Thấy cô không tỉnh nguyện, trong đầu anh chợt hiện ra hình ảnh anh vừa được chứng kiến. Trương Ngân Thiên ôm chặt cô, quần áo của hai người xộc xệch. Trước khi ông ta rời khỏi đây, bọn họ còn hôn nhau quên cả trời đất. Anh ta không biết người phụ nữ mặt đỏ bừng bừng ở trong lòng Trương Ngân Thiên rốt cuộc yêu ai?

"Em yêu ông ta?" Lý Thành nghe

giọng của mình có vị đắng chát kỳ lạ.

Bạch An An ngây người, nhưng cô không phủ nhận. Cô không phủ nhận, ánh mắt hồ thẹn dời đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt Lý Thành. Mười đầu ngón tay cô nắm chặt váy dài. Tim Lý Thành đau đến mức không chịu nổi, anh quay người đi ra cửa mà không nhìn cô thêm một lần.

"Đừng..." Bạch An An hoảng hốt túm tay Lý Thành, nhưng anh giật khỏi tay cô. Đúng lúc này, bên ngoài vọng vào tiếng bước chân và tiếng nói trầm thấp: "Cô ấy ngủ chưa?"

Bạch An An cứng đờ người, Trương Ngân Thiên đã quay về.

Bất chấp sự cự tuyệt của Lý Thành, Bạch An An kéo tay Lý Thành đến bên tủ quần áo và đẩy anh vào trong. Cô nói nhỏ vào tai anh: "Em xin anh! Hãy cố nhẫn nhịn! Nếu anh muốn đánh bại ông ta thì đừng lên tiếng! Ngày mai em sẽ đưa anh đi! Ông ta sẽ giết anh và giết cả em đây!"

Viên mắt Lý Thành đỏ hoe, anh túm váy cô kéo lại, giữ mặt cô và hôn mạnh. Đây là một nụ hôn vô cùng tuyệt vọng, Bạch An An chưa bao giờ thấy Lý Thành có tâm trạng kích động như vậy. Cô bị

hôn đến mức ngạt thở. Nghe tiếng tay nắm cửa chuyển động, toàn thân cô hóa đá. Đúng lúc cánh cửa phòng mở ra, Lý Thành buông người Bạch An An, cửa tủ khép lại. Bạch An An đứng trước tủ quần áo, nhìn Trương Ngân Thiên bằng ánh mắt sợ hãi. Nhưng chỉ vài giây sau, cô vội vàng xông tới đỡ người ông ta. Cô phải đưa ông ta tránh xa tủ quần áo, tránh càng xa Lý Thành càng tốt.

"Em khóc đấy à?" Trương Ngân Thiên giơ tay lau những giọt nước mắt không biết rơi xuống má Bạch An An từ bao giờ, sau đó ông ta đưa tay lên miệng liếm qua.

"Anh đi tắm đi..." Cô đỡ Trương Ngân Thiên tới nhà tắm, thân hình cao lớn say rượu của ông ta dồn xuống vai cô. Đến cửa nhà tắm, ông ta cười khẽ, giơ tay kéo cô vào bên trong.

"Không... tôi không muốn..." Bạch An An mở miệng cầu xin ông ta. Nhưng Trương Ngân Thiên đã say khướt. Ông ta trong lúc không tỉnh táo có phần thô lỗ chứ không nho nhã, dịu dàng như thường lệ. Tính cách của ông ta tiềm ẩn sự tàn nhẫn, sự tàn nhẫn hung bạo của một bố già lúc này bộc phát. Trương Ngân Thiên có sức mạnh kinh hồn, ông ta đè Bạch An An trong bồn tắm, như một con sói không biết mệt mỏi, chiếm hữu cô hết lần này

đến lần khác. Ban đầu, Bạch An An nghiêng rằng, thế nhưng ông ta đã quá quen thuộc cơ thể cô, kỹ xảo thành thục hơn cô nhiều lần. Bạch An An nhanh chóng bị ông ta làm cho thần hồn điên đảo, không thể khống chế bản thân. Cô bật khóc, cô không thể kiềm chế tiếng rên rỉ. Thậm chí lúc ông ta nhấn sâu vào người cô, cô bắt đầu kêu lớn tiếng. Cửa phòng tắm vẫn mở toang, bên ngoài là phòng ngủ. Bạch An An biết những tiếng động này sẽ truyền ra ngoài rõ mồn một. Không chỉ Lý Thành, mấy người vệ sĩ ở phòng khách có khi cũng nghe thấy. Vào giây phút đó, Bạch An An vô cùng căm hận người đàn ông đang ở trên người cô. Cô biết ông ta cũng hận cô, hận cô rõ

ràng có tình cảm với ông ta nhưng chưa bao giờ chịu khuất phục. Ông ta phải đè nén nổi hận một thời gian dài nên nhân tới nay uống say, ông ta muốn phát tiết, muốn cho tất cả mọi người biết, cô thuộc về ông ta. Ông ta không nề hà dùng cách của giống đực để chinh phục cô. Rất lâu sau đó, Trương Ngân Thiên mới dừng lại. Ông ta bế Bạch An An lúc này đã mất hết sức lực quay về phòng ngủ. Khi nằm xuống giường, toàn thân Bạch An An hoàn toàn tê liệt, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, một làn gió đêm mát lạnh thổi vào. Cô nghĩ, Lý Thành sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Ban nãy, vào giây phút anh nhìn thấy cô qua cái gương treo tường trong nhà tắm, cô và anh đã trở thành hai

người đứng ở hai chiến tuyến. Lúc ở trong nhà tắm, vào thời khắc trước khi Trương Ngân Thiên phóng ra, Bạch An An vô tình nhìn thấy gương mặt của Lý Thành ở trong cái gương đối diện cô. Khi đó thân thể cô và Trương Ngân Thiên quấn lấy nhau như loài động vật. Qua cái gương lớn treo trên tường, cô còn thấy rõ cảnh này, hướng hồ là Lý Thành. Bạch An An nhìn thấy Lý Thành giương súng, nhắm thẳng vào Trương Ngân Thiên. Phản ứng của Bạch An An hoàn toàn theo bản năng, cô không biết lấy đâu ra sức lực, xoay người đẩy Trương Ngân Thiên vào tường rồi đè lên người ông ta, dùng tấm lưng trần của cô che chở cho ông ta, đối diện với nòng

súng của Lý Thành. Bạch An An đợi rất lâu nhưng không thấy Lý Thành nổ súng. Cô chỉ có thể cúi đầu, ra sức hôn lên hai mắt Trương Ngân Thiên, không để ông ta nhìn ra cảnh tượng bất bình thường ở sau lưng cô. Ông ta ở trước mặt cô, còn anh ở sau lưng cô. Cô đã lựa chọn quay lưng về phía Lý Thành. Nhưng liệu cô có thể từ bỏ lương tri và lý tưởng của mình?

Bạch An An bỏ trốn vào một buổi tối trời mưa tầm tã. Hôm đó là sinh nhật lần thứ ba mươi tám của Trương Ngân Thiên. Ông ta thuê trọn gói một khách sạn sang trọng nhất Bắc Kinh để tổ chức tiệc sinh nhật. Ngày hôm đó, ông ta làm chủ buổi tiệc với tư cách chủ tịch tập

đoàn làm ăn chính đáng. Ông ta đến khách sạn từ sớm để đón khách. Đây cũng là lần đầu tiên Bạch An An xuất hiện trước công chúng sau gần hai năm đi theo Trương Ngân Thiên. Cô biết, sáng sớm ngày mai, giới truyền thông và Internet sẽ đưa tin về vị hôn thê trẻ tuổi của ông chủ giàu có Trương Ngân Thiên. Đây cũng là cơ hội duy nhất của cô trong hai năm qua. Bởi vì khách mời rất đông, vì cô cùng Trương Ngân Thiên từng đến khách sạn này nhiều lần, vì khách mời của Trương Ngân Thiên ngày hôm đó xuất hiện nhiều nhân vật quan trọng, nên ông ta mới phân tâm, cô mới có cơ hội thoát thân. Bạch An An lên vào nhà vệ sinh, thay đổi bộ đồ khác. Trong lúc

chuồn ra ngoài, cô buộc phải ra tay với mấy vệ sĩ của Trương Ngân Thiên. Cô cảm thấy may mắn vì sự phòng vệ của mình không đến nỗi xuống dốc. Lâu lắm rồi cô không đánh nhau, có lẽ ngay cả Trương Ngân Thiên cũng quên mất cô vốn giỏi võ. Sự phòng vệ của Trương Ngân Thiên rõ ràng không bằng Bạch An An, nhưng tại sao lúc ở trên giường, cô luôn bị ông ta chế ngự? Bạch An An không dám nghĩ ngợi nhiều, cô trà trộn vào đám người đi ra cửa sau khách sạn. Cô đã không còn đường quay về. Trong túi áo cô có tập tài liệu, là động lực giúp cô kiên trì ở bên cạnh Trương Ngân Thiên suốt hai năm qua. Cô tự nhủ với bản thân như vậy. Lúc mưa ngừng rơi,

Bạch An An đã yên vị trong phòng một nhà trọ rẻ tiền. Cô thầm nghĩ, khi Trương Ngân Thiên phát hiện cô bỏ đi, mưa gió đã xóa sạch vết chân cô, mang theo mọi dấu vết của cô, liệu ông ta có tới sầm mặt, nổi cơn lôi đình? Nếu một ngày ông ta phát hiện, cô thậm chí thu thập chứng cứ phạm tội của ông ta, không biết ông ta sẽ có biểu hiện như thế nào?

©DTV:

<http://www.dtv-ebook.com>

Trốn ở khách sạn ba ngày, Bạch An An liên lạc với lãnh đạo Tổng bộ Interpol khu vực châu Á Thái Bình Dương, chính là người sỹ quan cảnh sát cùng Cục phó đến thuyết phục cô lần

trước. Cô không dám liên hệ với Cục phó, bởi vì tháng trước khi cùng Trương Ngân Thiên đi chơi gôn, cô vô tình nhìn thấy một người trông rất giống Cục phó ở gần đó. Chỉ là lúc bấy giờ, Bạch An An diện đồ sang trọng, Cục phó sao có thể nhận ra cô chính là cô cảnh sát nằm vùng của hai năm trước.

Giọng điệu của người sỹ quan có vẻ rất kinh ngạc: "An An? Chúng tôi tưởng cô đã mất tích."

Trong lòng Bạch An An hơi khó chịu. Lần trước Lý Thành đã tìm ra tung tích của cô, cô không tin với thân phận của người sỹ quan này, ông ta không nắm

được hành tung của cô. Chỉ e ông ta cũng giống Lý Thành, cho rằng cô đã đi theo Trương Ngân Thiên, trở thành vết nhơ của ngành cảnh sát.

"Trong tay tôi có một số tài liệu có giá trị, về việc Trương Ngân Thiên buôn lậu vũ khí ủng hộ tổ chức khủng bố." Bạch An An cất giọng bình thản: "Tài liệu này có thể định tội ông ta."

Người sỹ quan quả nhiên kinh ngạc đến mức sững sờ. Một lúc sau ông ta mới hỏi: "Vậy sao? Thế thì tốt quá, cô thu thập được tài liệu gì?"

Khi ông ta hỏi câu này, trong lòng

Bạch An An đột nhiên xuất hiện một cảm giác bất an, nhưng cô không có thời gian tìm hiểu kỹ hơn. Cô báo cáo chi tiết với người sỹ quan, sau đó bổ sung: "Tôi hy vọng có thể quay lại đội hình sự."

Viên sỹ quan thuận miệng nhận lời, đồng thời nói cho Bạch An An địa điểm gặp mặt nhận tài liệu. "Bây giờ cô đang ở đâu?" Sau khi kết thúc cuộc trao đổi, người sỹ quan đột ngột hỏi. Chính câu hỏi này khiến Bạch An An giật mình. Trục giác mách bảo cô có điều gì đó không ổn.

"Tôi không ở Bắc Kinh." Cô nói dối: "Tôi sẽ về gặp ông đúng hẹn."

Buổi tối trước ngày hẹn gặp người sỹ quan Interpol, Bạch An An lặng lẽ đến quán trà đã định. Cô núp trong bồn cây xanh bên ngoài quán trà nhiều tiếng đồng hồ. Vào lúc bốn giờ sáng, cô nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc dừng lại trước quán trà. Sau đó, Bạch An An nhìn thấy Trương Ngân Thiên xuống xe. Ông ta đi một mình, không có vệ sỹ đi cùng. Ông ta đứng trong đêm tối, tựa người vào thân xe, châm một điếu thuốc rồi nhìn lên quán trà đóng cửa kín mít không một bóng người. Gương mặt không còn trẻ trung của Trương Ngân Thiên mờ ảo trong ánh lửa lập lòe. Sau khi hút hết điếu thuốc, ông ta mới lên xe và phóng

đi. Vào giây phút đó, Bạch An An đột nhiên muốn hủy hết chứng cứ phạm tội của Trương Ngân Thiên. "Ông ta yêu mình", cô nghĩ. Vì vậy ông ta mới một mình đến đây trong đêm tối. Cho dù ông ta là bố già ở đại lục, cho dù cô không thể hiểu thế giới của ông ta, nhưng ông ta vẫn yêu cô và dung túng cô hết lần này đến lần khác. Cho dù bây giờ, cô đang muốn lấy mạng ông ta.

Đến lúc trời tờ mờ sáng, Bạch An An đứng dậy đi ra khỏi lùm cây. Cô đứng ở đầu đường nhìn dòng xe nườm nượp qua lại, phát hiện cô không có nơi nào để đi. Bạch An An quyết định đi thành phố Lâm tìm Lý Thành là do trong lúc không biết

đi đâu về đâu, cô bỗng nhận được điện thoại của anh. Hóa ra Lý Thành cũng là người của Tổ chức Interpol, trong thời gian qua anh cũng cố gắng giúp cô. Có người báo tin cho anh biết, cô đã trốn ra ngoài nên anh lập tức tìm cách liên lạc với cô.

"Tại sao em lại bỏ trốn?" Lý Thành hỏi bằng giọng điệu lạnh lùng.

Bạch An An không nói ra lời, nước mắt chảy giàn giụa trên mặt cô.

"Đến thành phố Lâm đi." Viên mắt Lý Thành đỏ hoe: "Hãy đến bên anh, An An, anh sẽ bảo vệ em."

"Không, em không thể!"

"Nếu em không đến, anh sẽ đi tìm em. Dù sao anh cũng chẳng bận tâm chuyện thân phận bị bại lộ. Nếu em không đi thì hãy đợi nhật xác anh." Lý Thành tỏ thái độ cứng rắn hiếm thấy với Bạch An An. Cuối cùng Bạch An An cũng tới thành phố Lâm. Cô sống trong lòng son của Trương Ngân Thiên một thời gian dài nên khi được tự do, cô có cảm giác không mấy thích ứng.

Ở thành phố Lâm, Bạch An An làm quen với người phụ nữ của một trùm xã hội đen, đó là Mộ Thiện. Mỗi lần gặp

Mộ Thiện, Bạch An An đều vô cùng ngưỡng mộ cô. Mộ Thiện may mắn biết bao, bạn trai cô cũng dính dáng đến giới hắc đạo. Thế nhưng vị lão đại của khu vực Tây Nam này có thể vì Mộ Thiện cải tà quy chính. Dù Trần Bắc Nghiêu phải ngồi tù đi chăng nữa, bọn họ vẫn có thể ở bên nhau. Còn người đàn ông của Bạch An An thì sao? Một kẻ hết hy vọng về cô, còn muốn bám vằm cô. Cuộc gặp gỡ với Lý Thành không đến nỗi ngượng ngập như Bạch An An tưởng tượng. Không giống tâm trạng nổi điên bất thường buổi tối hôm đó, Lý Thành ngày hôm nay đã lấy lại vẻ điềm tĩnh như trước kia. Anh vẫn là người anh trai lặng lẽ, ít lời, rất độ lượng, yêu thương cô.

Anh không hề nhắc đến Trương Ngân Thiên, cũng không hỏi cô sau này định thế nào. Anh đưa cô đi dạo quanh thành phố Lâm, thưởng thức các món ngon và kể cho cô nghe mối quan hệ giữa anh, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch. Bạch An An vốn định chỉ tạm thời ở đây vài ngày, cô không muốn gây phiền phức cho Lý Thành. Nhưng khi bắt gặp cô xách túi lén lút bỏ đi, Lý Thành ôm chặt lấy cô.

"Anh sẽ đi cùng em." Lý Thành giật túi hành lý trong tay Bạch An An: "Anh sẽ từ bỏ tất cả. An An, chúng ta bắt đầu lại được không em?"

Bạch An An biết, sở dĩ Lý Thành có ý

nghĩ đó là do anh muốn cứu rỗi bản thân, vì anh cảm thấy áy náy về những việc anh làm với Trần Bắc Nghiêu. Thế nhưng, cô không còn là Bạch An An của ngày nào, trong lòng cô có chỉ có hình bóng một người, trái tim cô đã hoàn toàn tê liệt.

"Em xin lỗi... Em đã..." Bạch An An đẩy người Lý Thành.

Anh ôm cô càng chặt hơn: "Cô bé ngốc nghếch, em chỉ nhất thời mất phương hướng mà thôi."

Thiên thần của tôi, là em bị lạc lối. Em vốn là người lương thiện, tôi biết

bản thân em cũng không muốn trầm luân. Xin em đừng từ chối tôi, xin em hãy quay về bên tôi. Bạch An An khóc nức nở. Đêm hôm đó, Bạch An An lên giường cùng Lý Thành. Về phương diện tình yêu, từ trước đến nay anh luôn là người cố chấp. Dù Bạch An An phản bội anh, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ yêu người con gái khác. Tình cảm của anh bị đè nén bao năm, cuối cùng cô cũng trở lại vòng tay của anh. Anh phải chứng minh cho cô thấy, người phụ nữ anh yêu thương, tiểu sư muội của anh đúng là chỉ nhất thời lạc lối. Về phần Bạch An An, cô vừa hồ thẹn, vừa tin tưởng vừa cảm động trước tình cảm của Lý Thành. Lúc anh hôn cô, cô ngửi thấy mùi vị đàn ông

sạch sẽ của ngày nào. Cô cảm nhận được một sự bình yên và an toàn đã đánh mất từ lâu. Trong tâm trạng hỗn loạn đó, cô không thể cự tuyệt vòng tay anh. Cô cũng muốn thoát khỏi cơn ác mộng về Trương Ngân Thiên, muốn chứng minh bản thân cô có thể bắt đầu cuộc sống mới, một cuộc sống trong sạch, an lành, với một người đàn ông yêu cô đến đầu bạc răng long.

"Em có thích không?" Lúc tiến vào trong cô, Lý Thành rụt rè hỏi.

"Ừmm... Thích..." Bạch An An trả lời. Động tác của anh cứng nhắc ngập ngừng, không giống Trương Ngân Thiên. Ông ta

chiếm đoạt mạnh mẽ, khiến cô điên cuồng mê đắm.

Sáng hôm sau Bạch An An tỉnh dậy, Lý Thành vẫn đang ngủ say. Ngắm nhìn gương mặt Lý Thành, Bạch An An đã có quyết định. Cô sẽ rời khỏi thành phố Lâm, cô sẽ rời xa Lý Thành. Nếu cô không còn yêu anh, cô không thể làm liên lụy đến người đàn ông này. Nếu không bị người của Trương Ngân Thiên bắt về, Bạch An An chắc sẽ tìm đến một làng quê nào đó, sống cô độc đến già. Cô từng là một cảnh sát thuần túy đầy nhiệt huyết, nhưng sinh mệnh của cô, tình yêu và sinh khí của cô sau khi gặp Trương Ngân Thiên đã hoàn toàn cạn kiệt. Bạch

An An nhớ rõ, hôm bị người của Trương Ngân Thiên bắt đi. Đám thuộc hạ của ông ta kiêng nể thân phận của cô nên không ra tay. Nhưng khi nhìn thấy xe ô tô của Lý Thành nổ tung, cô đã phản kháng mãnh liệt, đả thương không ít người. Sau đó đám thuộc hạ của Trương Ngân Thiên phải trói chân tay mới có thể đưa cô về. Lúc Trương Ngân Thiên gặp lại Bạch An An, cô mặc bộ quần áo thùng thình rề tiền, chân tay bị trói chặt, nằm trên nền đất trong căn phòng ở ngôi biệt thự như con cừu non chờ bị cắt tiết.

"Bé con, tôi không trách em." Trương Ngân Thiên quần áo chỉnh tề, nhìn cô từ trên cao, sắc mặt ông ta vô cùng lạnh

lễo: "Trước đây tôi đã quá dung túng em." Là tôi dung túng em, nên mới để em lên giường với thằng đàn ông khác. Là tôi quá cả tin, mới để em đâm một nhát vào sau lưng, làm tôi không thể trở mình nữa. Thái độ của Trương Ngân Thiên buổi tối hôm đó khiến Bạch An An cảm thấy rất sợ hãi. Ông ta không đánh cô, cũng không trách mắng cô. Ông ta chỉ nhẹ nhàng lột quần áo của cô, dùng vòi hoa sen tắm rửa hết lần này đến lần khác, từ trong ra ngoài không sót một chỗ nào. Sau đó, ông ta lấy một hộp thuốc, đổ một viên đưa cho cô. Bạch An An không lên tiếng thắc mắc, lập tức nuốt chửng viên thuốc. Cô nhanh chóng có phản ứng, toàn thân bải hoải nhưng tinh thần vô cùng

hưng phần. Buổi tối hôm đó bọn họ làm tình rất hòa hợp. Sau khi kết thúc, Trương Ngân Thiên ôm cô trong lòng, dịu dàng nói: "Dùng nhiều thuốc này, cơ bắp toàn thân sẽ dần mất đi khả năng vận động. Như vậy cũng tốt, em nói có đúng không?" Bạch An An gật đầu, đúng là rất tốt. Cô đã giao chứng cứ phạm tội của Trương Ngân Thiên cho Lý Thành. Ông ta sẽ bị tù một gông. Bây giờ cô chẳng còn gì để lưu luyến nên không hề có cảm giác sợ hãi. Sau đó Bạch An An có thai, quan hệ căng thẳng giữa hai người mới dần thay đổi. Ban đầu, Bạch An An không muốn đưa bé ra đời. Nhưng sau đó cô đột nhiên chờ đợi đứa con trong bụng, thậm chí còn cảm thấy vui mừng vì đây

là con của cô và ông ta. Trương Ngân Thiên tỏ ra bình thản, ông ta lập tức cho cô ngừng sử dụng thuốc, đồ ăn uống trong nhà bắt đầu được chú ý hơn. Ông ta không nói một lời nào, chỉ cử người canh chừng cô hai tư trên hai tư giờ. Lúc Bạch An An mang thai ở tháng thứ năm, thai nhi trong bụng lần đầu tiên cự mình. Khi đó, Bạch An An đang ngồi xem sách nuôi dạy con cái, Trương Ngân Thiên ngồi đọc báo ở phía đối diện. Cô tiến lại gần ông ta, cầm tay ông ta đặt lên bụng mình.

"Thằng bé đang cự mình." Cô nói khẽ.

Trương Ngân Thiên ngẩng đầu liền

bắt gặp nụ cười dịu dàng và ánh mắt sáng
ngời của Bạch An An, đồng thời ông ta
cảm nhận được tiếng cựa mình của thai
nhi ở trong bụng mẹ. Trương Ngân Thiên
đột nhiên như bị xát muối trong lòng, ông
ta hất tay cô, đứng dậy về phòng mình.
Bạch An An nhìn theo bóng lưng ông ta,
trong giây lát không nỡ rời ánh mắt. Sáng
ngày hôm sau, Bạch An An tỉnh giấc.
Vừa mở mắt, cô liền nghe thấy giọng nói
trầm ấm đầy ý cười ở bên cạnh: "Con
sâu lười cuối cùng cũng dậy rồi." Bạch
An An nhướn mắt, thấy Trương Ngân
Thiên đang ngồi bên cạnh giường. Ánh
mắt ông ta tràn ngập yêu thương, nụ cười
dịu dàng như lần đầu gặp gỡ. Cô lặng lẽ
ôm chặt ông ta. Đây là lần đầu tiên cô

cam tâm tình nguyện. Từ lúc mang thai đến trước khi chết là giai đoạn hạnh phúc nhất của Bạch An An, cũng là khoảng thời gian cô cảm thấy cô và Trương Ngân Thiên yêu đương thật sự. Cô dường như trở về tuổi đôi mươi tràn đầy sức sống, lúc nào cũng chỉ muốn dính chặt vào ông ta. Trước mặt Trương Ngân Thiên, Bạch An An tha hồ nũng nịu, làm mình làm mẩy như cô gái nhỏ. Trương Ngân Thiên cũng rất thích điều đó, thích được chiều chuộng sự ỷ lại của cô. Vào hôm chuyển dạ, Bạch An An nằm trong phòng đẻ, Trương Ngân Thiên ở bên cạnh nắm chặt tay cô, không ngừng dịu dàng vỗ về cô. Trong lúc đau đến mức đầu óc quay cuồng, Bạch An An đột

nhiên hỏi: "Ngân Thiên, tại sao anh lại thích tôi?" Khi đó, phòng đẻ có mặt bác sỹ phụ sản giỏi nhất nước và rất nhiều hộ lý, y tá. Phu nhân trẻ tuổi của Chủ tịch Trương tự nhiên hỏi câu này, tất cả đều vờ như không nghe thấy.

Trương Ngân Thiên nghiêm giọng: "Cô bé, chuyên tâm sinh con."

"Không, anh hãy nói cho tôi biết lý do tại sao?". Bạch An An cảm thấy cơ thể quá đau đớn, cô nghĩ có lẽ cô sẽ chết vì khó sinh. Cô không thể bỏ qua cơ hội cuối cùng này. Cô nói gấp gáp: "Thật ra tôi cũng đâu có gì đặc biệt, vừa búng bình, ý chí lại không kiên định. Đến tôi

cũng còn chán ghét bản thân, tại sao anh... tại sao anh không chịu tha cho tôi?"

Trương Ngân Thiên hơi biến sắc mặt, nhưng ông ta nhanh lấy lại vẻ bình thản, cúi đầu nói nhỏ vào tai Bạch An An: "Cô bé ngốc nghếch, làm sao tôi biết được."

Làm sao tôi biết được người đó lại là em? Nếu biết trước có ngày tôi sẽ yêu một người cảnh sát, tôi sẽ không để bản thân dính đầy máu tanh. Tuy nhiên, chúng ta gặp nhau quá muộn màng, tôi không còn trẻ, linh hồn tôi, lý tưởng của tôi đã đi theo một hướng khác. Đó là giá trị tồn tại của tôi, tôi không có cách nào từ bỏ.

Cũng như tôi không thể từ bỏ em, cô bé lương thiện trong sáng của tôi.

Ngoại truyện về thời niên thiếu của Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện

Sự kiện Mộ Thiện vào cấp Ba gây xôn xao ở trường. Gần như tất cả mọi người đều biết, người đứng đầu kỳ thi vào trường trung học hàng đầu là một nữ sinh, là con gái cưng của thầy phó hiệu trưởng, hơn nữa còn là một cô bé xinh xắn. Tất nhiên cũng có không ít nam sinh hoặc nữ sinh bĩu môi: "Có gì hay ho,

trông lẳng lơ chết đi được" hoặc "con bé đó rất kiêu ngạo". Những lời gièm pha này không ngăn cản Mộ Thiện trở thành hoa khôi được cả trường công nhận. Chỉ là nhờ sự uy nghiêm của thầy hiệu phó nghiêm khắc, không có học sinh nam nào dám theo đuổi Mộ Thiện dù cô đã nhập học một tháng nay. Thế nhưng, trong giờ ra chơi thường có một số nam sinh hoặc nữ sinh đến cửa sổ lớp Mười một ngắm Mộ Thiện. Đám nam sinh tỏ ra mạnh dạn, bọn họ đu người lên cửa sổ, cười nói sôi nổi, mắt không rời khỏi cô gái xinh đẹp đang chuyên tâm đọc sách ở bàn cuối cùng. Đám nữ sinh tế nhị hơn, thường đi qua lớp Mười một tìm bạn học thời cấp Hai hoặc người quen, trò chuyện một lúc

mới làm như vô tình hỏi: "Mộ Thiện là bạn nào?" Mộ Thiện không hề bận tâm đến ánh mắt của mọi người. Các thầy cô cũng rất khen ngợi thái độ học tập tập trung của cô. Mọi người xem đi, Mộ Thiện đúng là học trò ngoan, cô bé đọc sách lịch sử chuyên tâm chưa kia?

Thực tế thì sao?

Mộ Thiện chăm chú đọc truyện tranh kẹp trong sách giáo khoa lịch sử. Bởi vì Tamahome quên mất Miaka nên cô rất đau lòng. Đọc đến đoạn bi thương, thậm chí mắt cô còn ngấn lệ. Bạn ngồi cùng bàn biết rõ trò của cô liền ghé sát: "Truyện gì mà hay thế? Cho tớ mượn đi!"

Trò chơi kỳ bí. Mộ Thiện xem xong quyển truyện tranh liền đưa cho bạn, còn cô nằm bò ra bàn: "Tình yêu của họ thật không thể tưởng tượng nổi."

Bạn cùng bàn cười trêu chọc: "Cậu lúc nào cũng chỉ tình yêu với tình yêu, cẩn thận bị cô chủ nhiệm nghe thấy chết cậu."

Mộ Thiện mỉm cười, bạn cùng bàn tuy đã quen với sắc đẹp kiều diễm của cô nhưng vẫn ngây người, không thể thốt ra lời. Bởi vì không ngừng sục sùi trong khi đọc truyện tranh ở giờ tự học, Mộ Thiện cảm thấy bị mất hết nguyên khí. Mấy tiết

học tiếp theo, cô không tập trung tinh thần cho lắm. Bài vở của năm lớp Mười, cô đã xem hết ở kỳ nghỉ hè cuối cấp Hai. Nghe thầy giáo giảng bài, cô cảm thấy rất vô vị. Đúng là buồn chán quá đi, hết nghe giảng bài, ghi chép, làm bài tập, thi học kỳ, thi cuối cấp. Sau đó là học đại học, đi làm, lấy chồng sinh con. Mọi Thiện nghĩ, hình như cuộc đời của mỗi con người đều được vạch sẵn như vậy, dù đường đi có thể khác nhau nhưng cuối cùng cũng không chệch khỏi công thức đó. Cô rất không thích cảm giác bị khống chế này. Cô nghĩ, trong tương lai cô phải làm gì đó khác mọi người. Nhưng cụ thể làm gì, cô vẫn chưa có định hướng.

Đến học kỳ hai năm lớp Mười, Mộ Thiện đã bắt đầu làm đề thi của năm lớp Mười một. Một lần trong giờ tiếng Anh, thầy giáo tiếng Anh phát hiện Mộ Thiện ném đề thi thầy vừa phát sang một bên, còn cô tập trung đọc sách. Thầy giáo hơi tức giận, nhưng khi nhìn kỹ lại mới thấy, Mộ Thiện đã làm xong đề thi vừa phát, cô đang xem sách phụ đạo thi đại học, thế là thầy giáo lặng lẽ đi lên bục giảng. Năm lớp Mười cứ thế trôi qua. Trong thời gian đó có hơn mười nam sinh lặng lẽ theo đuổi hoặc trực tiếp bày tỏ tình cảm với Mộ Thiện, tất cả đều bị cô từ chối. Vì vậy ngoài danh hiệu hoa khôi của trường, Mộ Thiện còn nhận thêm danh hiệu "Mộ băng giá".

Năm lớp Mười một mới khai giảng vài ngày, vào một buổi tối, vừa kết thúc tiết đầu của buổi tự học, Mộ Thiên liền xin phép cô chủ nhiệm rời khỏi trường, cô lấy lý do đau bụng nên muốn về nhà. Là học sinh xuất sắc có thành tích đứng đầu toàn khối lại không bao giờ đi muộn về sớm hay trốn học, cô chủ nhiệm sao có thể không ưng thuận? Thậm chí cô tỏ ra quan tâm: "Ngày mai nếu em còn khó chịu thì cứ ở nhà nghỉ ngơi đi". Mộ Thiên cảm ơn cô giáo, đeo ba lô ra về. Vừa rời khỏi cổng trường, cô lập tức chạy ngay đến cửa hàng truyện tranh. Chủ cửa hàng nói hôm nay có truyện tranh mới của Saito Chiho^[1], rất nhiều người đợi bộ truyện tranh này. Mộ Thiên muốn

là người đầu tiên đọc, vì vậy buổi tối cô mới nghỉ học sớm đến cửa hàng, đợi ông chủ đi mua truyện tranh từ thành phố trở về. Chủ cửa hàng quả nhiên không làm cô thất vọng, đưa cho cô hai bộ truyện tranh mới. Trời vẫn còn sớm, Mộ Thiện ngồi ở cửa hàng, định đọc truyện đến hết giờ tự học mới về nhà. Nào ngờ cô bị hút vào truyện, đến khi cô ngẩng đầu, phát hiện muộn hơn ngày thường nửa giờ. Mộ Thiện không vội vàng. Cô bỏ truyện tranh vào ba lô, đi đường tắt về nhà. Bố mẹ cô đều là thầy cô giáo lớp Mười hai, giờ tự học buổi tối hơn lớp Mười một tiết, nếu cô đi nhanh, chắc sẽ về trước bố mẹ. Đường tắt tắt nhiên có sự nguy hiểm của đường tắt. Con đường này không có

đèn chiếu sáng, cũng không một bóng người, bốn bề tối đen như mực. Mặt đất lại rất trơn, là do người bán hàng ăn buổi sáng đổ bừa dầu mỡ xuống đường. Vừa đi, Mộ Thiện vừa tưởng tượng cô đang lạc vào thế giới kỳ dị, mặt đất toàn gai nhọn. Còn cô hóa thân thành một nữ chiến binh đeo thanh gươm dài, ngang cao đầu tiên về phía trước.

[1] Saito Chiho: nữ họa sỹ vẽ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản.

"Trần Bắc Nghiêu, mày có ý gì hả?" Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên trong đêm tối.

Nghe đến tên này, Mộ Thiện lập tức dừng bước. Trần Bắc Nghiêu ư? Mộ Thiện từng nghe bạn cùng bàn nhắc đến tên này vài lần, nghe nói anh ta là nam sinh lớp Mười hai, học kỳ này mới chuyển đến trường. Vừa nhập học, anh ta lập tức gây ra tiếng vang còn lớn hơn cô. Nghe nói thành tích ba môn toán, lý, hóa của anh ta vô cùng xuất sắc, kỳ khảo sát đầu tiên đã giành vị trí số một toàn khối. Môn ngữ văn và tiếng Anh bình thường một chút, nhưng tổng thành tích cũng lọt vào top 3. Hơn nữa, anh ta rất đẹp trai, là người trong mộng của các nữ sinh lớp Mười hai. Nhưng Mộ Thiện không rảnh rỗi đến mức cùng bạn chạy đi ngắm Trần Bắc Nghiêu. Nghe cô bạn cùng bàn kể

lại, anh ta có nụ cười "giết người", Mộ Thiện cũng tò mò không biết người này đẹp trai đến mức nào? Thế nhưng Trần Bắc Nghiêu tại sao lại xuất hiện ở đây? Vào giờ này, học sinh lớp Mười hai chưa kết thúc giờ tự học buổi tối. Mộ Thiện chợt quay đầu nhìn, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ, trong con ngõ nhỏ cách chỗ cô mười mấy mét có bảy tám thanh niên. Mộ Thiện không mấy bận tâm, lại quay đầu đi tiếp.

"Muốn đánh thì đánh đi, đừng nói những lời vô nghĩa."

Nghe câu này, Mộ Thiện lại một lần nữa dừng bước. Thanh âm vừa rồi vô

cùng dễ nghe, giọng điệu rất bình thản, nhưng có vẻ rất cao ngạo. Giọng nói khác hoàn toàn những cậu nam sinh cùng độ tuổi mà Mộ Thiên từng gặp. Bọn họ không có thanh âm trầm ấm, dễ nghe như vậy, không có thái độ ngạo mạn như vậy, cũng không có vẻ điềm tĩnh chín chắn như vậy. Mộ Thiên đột nhiên muốn biết, Trần Bắc Nghiêu rốt cuộc là người như thế nào? Đó là một cảm giác kỳ lạ. Xung quanh rõ ràng rất tối, vậy mà Mộ Thiên vẫn có thể thấy rõ một thân hình cao gầy giữa đám con trai. Dưới ánh trăng, tướng mạo đẹp đẽ của anh có vẻ lung linh khác thường. Đám con trai bắt đầu lao vào đánh nhau bùm bụp. Mộ Thiên vội bước đi, tim cô đập thình thịch. Vào tiết thứ ba

giờ tự học buổi chiều ngày hôm sau. Mộ Thiện làm hết bài tập trong ngày, cô thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỗ ngồi của cô ở gần cửa sổ, bên dưới là sân chơi bóng rổ. Bỗng nhiên, Mộ Thiện thấy ở bên ngoài sân bóng có rất nhiều người xem, không khí vô cùng náo nhiệt. Sau đó, cô bắt gặp một bóng dáng quen thuộc giữa đám nam sinh đang chơi bóng rổ.

"Trần Bắc Nghiêu!" Bạn cùng bàn xích lại gần: "Nghe nói anh ấy chơi bóng rổ rất cừ! Đây là trận thi đấu từ biệt của đội bóng rổ lớp Mười hai. Mộ Thiện, chúng ta có thể đổi chỗ không?"

"Không được." Mộ Thiện mỉm cười:

"Tập trung làm bài tập của cậu đi."

Bạn cùng bàn xì một tiếng rồi lại cắm đầu làm bài tập. Mộ Thiện không rời mắt khỏi thân hình cao lớn ở dưới sân. Đúng là một cảm giác kỳ lạ, một khi bạn nhìn thấy anh, bạn không thể rời mắt đi được nữa. Anh là “một thể phát sáng”, mà là “một thể phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo”. Anh rõ ràng có thân hình gầy gò, vậy mà trên sân bóng, anh dũng mãnh vô cùng. Mỗi khi quả bóng lọt vào tay anh, nó như có sinh mệnh. Anh vờn đi vờn lại, ra tay quyết đoán, khiến đối phương không biết đường nào mà lần. Anh đứng giữa sân bóng đông người, vậy mà giống kiếm khách cô độc ở thời cổ đại. Không

ai hiểu “kiếm thuật cao thâm” của anh, cũng không ai có thể nắm được đường bóng của anh. Nhìn anh cứ lặng lẽ tung hoành trên sân bóng, Mộ Thiên bỗng thấy cảm động. Có một cảm xúc không nói thành lời bao trùm lên trái tim cô, Mộ Thiên xin phép lớp trưởng đi nhà vệ sinh. Sau đó cô lặng lẽ tiến về sân bóng. Sân bóng mỗi lúc một gần, lòng bàn tay Mộ Thiên nhễ nhại mồ hôi. Lúc này hai đội nghỉ giữa hiệp, thành viên của hai đội đều đứng ở mép sân bóng nghỉ ngơi, trong giây phút đã có người phát hiện ra Mộ Thiên và mọi người đều quay về phía cô. Cô rất bình thản, dù sao ở trong trường, cô cũng đã quen với việc trở thành tâm điểm gây chú ý. Cô đi chậm

chạm, ánh mắt không che giấu hướng thẳng về sân bóng. Tuy nhiên cô nhìn đi nhìn lại, để tránh bị phát hiện chỉ tập trung vào một người. Trong lúc nhìn quanh, Mộ Thiên chạm phải ánh mắt lạnh lùng của một người. Trần Bắc Nghiêu. Anh đang ngồi bên cạnh cột bóng, vai vắt khăn mặt, tay cầm chai nước. Dưới cặp lông mày thanh tú của anh là đôi mắt sáng như sao. Anh nhìn về phía Mộ Thiên nhưng thần sắc xa xăm, ánh mắt như xẹt điện. Mộ Thiên như bị lửa đốt, cô lập tức quay đầu đi chỗ khác, sau đó cô giả bộ điềm nhiên như không, tiếp tục đi về phía trước. Hai má cô nóng bừng, như thể cô làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp. Mộ Thiên không dám quay đầu,

bởi vì cô không biết anh có còn nhìn về hướng này hay không? Cô cảm thấy sau lưng bị một áp lực đè nặng, tất nhiên đây có lẽ chỉ là ảo giác của cô. Đi mãi mới tới ngã rẽ, sân bóng ở đằng sau biến mất, Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm. Cô thấy hơi buồn cười. Cô đang làm gì vậy? Cô tự ý trốn tiết chỉ để đi ngắm một nam sinh? Mộ Thiện chưa từng nghĩ đến mấy trò yêu đương ở thời cấp Ba, cô chắc chắn mình sẽ tránh xa chuyện đó. Mộ Thiện nghĩ, bên ngoài cô là thiếu nữ ngoan ngoãn thật thà nhưng kỳ thực cô là người lập dị. Vì vậy gặp một kẻ khác biệt lạnh lùng như Trần Bắc Nghiêu, cô như tìm được tiếng nói chung. Cô ngửi thấy mùi tự do từ con người Trần Bắc

Nghiêu. Lý giải như vậy rất hợp tình hợp lý, rất an toàn, cũng rất cá tính. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện thoải mái hẳn.

Kết thúc giờ tự học buổi tối, Mộ Thiện và các bạn nữ cùng đi về nhà. Khu tập thể giáo viên nằm bên bờ sông, cách trường khoảng hai cây số. Mỗi ngày sau khi tan học, cô phải đi bộ tầm hai mươi phút mới về đến nhà. Sau khi chia tay người bạn ở ngã rẽ cuối cùng, con đường tiếp theo là đường thẳng tắp. Bởi vì hai bên đường không có nhiều nhà cửa, nên người đi lại rất ít. Lúc này là tháng Tư, bầu trời trong trẻo, muôn vàn vì sao chiếu sáng, Mộ Thiện đón cơn gió mát từ bờ sông, trong lòng thanh thản dễ chịu.

Đột nhiên sau lưng cô có tiếng bước chân đều đều. Tiếng bước chân như gần như xa nhưng dường như luôn theo sát cô. Còn vài trăm mét nữa mới đến nhà, con đường lớn lại không một bóng người, Mộ Thiện hơi sợ hãi. Cô rảo bước thật nhanh. Quả nhiên người ở đằng sau cô cũng tăng tốc. Đến một ngã ba, Mộ Thiện đột ngột quay đầu. Một thân hình cao gầy, một gương mặt thanh tú hiện ra trong tầm mắt Mộ Thiện. Hôm nay anh diện bộ thể thao màu xanh da trời, đeo tai nghe khá lớn. Anh đứng cách cô khoảng bảy tám bước. Là Trần Bắc Nghiêu. Tim Mộ Thiện đập mạnh. Sau đó... cô thấy anh mỉm cười với cô, gương mặt thanh tú của anh có vẻ gì đó

rất đáng yêu. Rồi anh tiếp tục đi qua người cô về phía trước. Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm, cô thần thờ nhìn theo bóng lưng Trần Bắc Nghiêu, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác mát mát không nói thành lời. Sau đó, anh đi trước cô đi sau. Cứ thế đi đến cổng khu tập thể giáo viên, Mộ Thiện không rời mắt khỏi bóng lưng thẳng tắp của Trần Bắc Nghiêu. Cô phát hiện mình rất muốn nói với anh một, hai câu. Mộ Thiện có thể giải ngon lành đề toán Olympic của lớp Mười hai nhưng cô không biết làm thế nào bắt chuyện với con trai. Nghĩ đến quyết tâm không yêu đương ở giai đoạn này, cô liền quay người đi vào khu tập thể. Mới bước vài bước, Mộ Thiện chợt nhớ ra, nghe

nói nhà của Trần Bắc Nghiêu ở bên bờ Nam, anh không nên đi hướng này mới đúng. Muộn như vậy rồi, anh không về nhà còn đi đâu? Như bị ma xui quỷ khiến, Mộ Thiện quay người đi ra ngoài cổng. Cô tưởng sẽ chỉ nhìn thấy bóng lưng Trần Bắc Nghiêu mỗi lúc một xa, nhưng vừa quay đầu, cô liền bắt gặp anh chỉ cách cô khoảng hai, ba mét, đang đi về phía cô. Chẳng phải anh đang đi thẳng hay sao? Tại sao anh quay ngược lại? Nhìn thấy Mộ Thiện, anh hơi thần thờ. Gương mặt anh vụt qua một tia xấu hổ, rồi anh đứng yên. Hai người nhìn nhau một lúc. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười trước, gật đầu với Mộ Thiện, ánh mắt anh sáng như vì sao lấp lánh. Mộ Thiện

không cười, cô đỏ mặt. Lẽ nào anh cố ý đi theo cô? Tim Mộ Thiện đập thình thịch, cô lập tức phủ nhận ngay. Làm gì có chuyện đó, anh không quen biết cô. Có lẽ anh nhớ ra điều gì chưa làm xong nên mới quay ngược lại. Suy nghĩ này làm Mộ Thiện vô cùng bối rối. Cô lạnh mặt, quay người co giò chạy vào trong dãy nhà mới dừng lại. Suốt đường đi, cô luôn cảm thấy một áp lực vô hình đè nặng sau lưng mình. Như thể đôi mắt lạnh lẽo của anh luôn dõi theo cô. Mộ Thiện chạy thẳng lên tầng bốn, đến cửa nhà cô mới dừng lại thở hổn hển. Cô định giơ tay mở cửa, nhưng không thể kiềm chế quay lại nhìn ra bên ngoài qua lỗ hồng trên tường. Thế nhưng cây cối đã

che mất tầm nhìn của cô, khiến cô không thể thấy rõ cảnh tượng dưới mặt đất. Có lẽ anh đi rồi, Mộ Thiện buồn bã nghĩ thầm, có lẽ người ta chỉ tình cờ đi qua đây nên mới chào hỏi cô, vậy mà cô chạy thực mạng như con điên. Chắc anh sẽ cho rằng, cô nữ sinh lớp Mười một Mộ Thiện mắc bệnh thần kinh cũng nên.

Vài ngày sau đó, Mộ Thiện không nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu. Cô nghĩ điều này thật ra rất bình thường, cô và anh không cùng khối lại không quen biết. Nếu suốt ngày gặp nhau thì đó chỉ là tình tiết trong truyện tranh chứ không phải là thời gian của một học sinh cấp Ba trong thời kỳ học tập căng thẳng. Một tháng sau

ngày khai giảng, khối mười thành lập đội tuyển thi Olympic môn hóa học. Mộ Thiện tuy không mấy hứng thú nhưng cũng ghi danh. Đội tuyển tập trung huấn luyện vào hai buổi chiều thứ Năm và thứ Bảy hàng tuần. Thứ Bảy là ngày nghỉ, đội tuyển chỉ học đến ba giờ chiều, Mộ Thiện thường ở lại trường tự học đến sáu giờ tối mới về nhà.

Một buổi chiều thứ Bảy, Mộ Thiện vừa vào phòng học, cậu lớp trưởng đi tới nói: "Mộ Thiện, có một việc muốn nhờ bạn giúp."

Lớp trưởng là một nam sinh cao lớn sáng sủa, thích đá bóng, thành tích học

tập rất tốt, cũng được coi là nhân vật nổi tiếng toàn khối. Lớp trưởng là bạn cùng bàn mới chuyển đến ngồi cạnh Mộ Thiện, có tin đồn nói cậu ta thích Mộ Thiện nhưng cô không bận tâm. Hóa ra lớp trưởng cảm thấy ngữ pháp tiếng Anh không tốt nên nhờ Mộ Thiện bỏ chút thời gian dạy thêm.

"Tớ tặng bạn cái này, coi như lời cảm ơn của tớ." Lớp trưởng rút từ ba lô một quyển sách tham khảo rất dày. Mộ Thiện cầm xem, hai mắt lập tức sáng rực. Đây là quyển đề thi Olympic môn sinh vật mới nhất, trước đó Mộ Thiện đi hiệu sách tham khảo tìm, chủ hiệu nói có một cuốn đã bị người khác mua mất. Thì ra

người đó là lớp trưởng.

"Bạn cũng cần dùng mà." Mộ Thiện vui vẻ nói: "Không cần tặng tờ, cho tờ mượn là được rồi."

Lớp trưởng lập tức đồng ý. Lời của Mộ Thiện đúng ý cậu ta, mượn mượn trả trả, cậu ta sẽ có nhiều cơ hội gặp gỡ Mộ Thiện. Thật ra lớp trưởng cũng là một học sinh gương mẫu, cậu ta không định yêu đương ở thời cấp ba. Thế nhưng bên cạnh là cô nữ sinh cậu ta thích, cậu ta đương nhiên muốn tiếp xúc nhiều hơn. Về việc phát triển tình cảm đến mức nào, cậu ta chưa hề nghĩ đến.

Hôm đó, sau khi kết thúc buổi luyện thi hóa, Mộ Thiện ở lại giảng ngữ pháp tiếng Anh cho lớp trưởng. Mộ Thiện rất nghiêm túc, cô giảng giải một hơi đến sáu giờ tối. Lớp trưởng ban đầu không mấy tập trung, nhưng sau ba giờ, cậu ta cũng sáng tỏ nhiều điều, trong lòng hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn buông xuống, hai người mới thu dọn sách vở. Lớp trưởng mưu tính từ trước, rất tự nhiên cầm cặp sách của Mộ Thiện vác lên vai: "Ngoài cổng có một quán phở khá ngon, hôm nay để tớ mời bạn ăn tối." Mộ Thiện nhìn đồng hồ, đúng là hơi muộn rồi. Thỉnh thoảng cô ở bên ngoài ăn cơm một hai bữa, bố mẹ cô cũng không có ý kiến. Hơn nữa

lúc này bố mẹ ở nhà không biết chừng đã ăn tối xong. Vì vậy cô gật đầu: "Được, cảm ơn bạn." Có điều, Mộ Thiện vẫn lấy ba lô mình đeo lên vai cô. Để lớp trưởng cầm cặp sách của cô, nếu bị bạn học nhìn thấy sẽ không hay. Có lẽ lớp trưởng cũng lần đầu tiên vào quán phở này, vì vậy cậu ta không ngờ ở đây lại xập xệ, nhếch nhác như vậy. Bọn họ vừa bước vào quán phở cũ kỹ liền nhìn thấy mấy học sinh trông có vẻ nghịch ngợm đang nhả khói thuốc mù mịt.

"Hay là chúng ta đến quán khác?" Lớp trưởng ngập ngừng hỏi.

"Đã đến đây rồi thì vào đi." Mộ Thiện

cất giọng thản nhiên, trong lòng cô cảm thấy mình hôm nay hơi bất thường. Tuy cô không quen đám học sinh không ngoan kia nhưng nhìn bọn họ, cô tự nhiên có cảm giác gần gũi. Mộ Thiện và lớp trưởng ngồi xuống, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Lớp trưởng có vẻ không thoải mái, cậu ta quay sang nói với chủ tiệm cho hai bát phở. Mộ Thiện chống tay vào cằm quan sát đám học sinh không ngoan. Bọn họ thỉnh thoảng đưa mắt liếc cô, cô không hề phản cảm, thậm chí còn thấy bọn họ thẳng thắn đáng yêu. Thôi xong rồi, trong lòng cô có tiếng thở dài, đây là "thương thì củ ấu cũng tròn, ghét thì bồ hòn cũng méo". Khi câu thành ngữ này xuất hiện trong đầu, Mộ Thiện

chỉ muốn bỏ đầu mình. May mà đúng lúc đó, hai bát phở thơm nức mũi xuất hiện kịp thời, Mộ Thiện lặng lẽ nuốt nước bọt, nhất thời gạt hình bóng của người đó ra khỏi đầu. Nước phở có vị cay xè, ăn rất sướng. Mộ Thiện xì xì xụp xụp, hết nửa bát mới nhớ đến người ở phía đối diện. Cô ngẩng đầu, bắt gặp lớp trưởng đang nhìn cô chăm chú.

"Sao vậy?" Cô hỏi.

"Bạn ăn phở trông rất đáng yêu." Lớp trưởng cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong đầu cậu ta nhủ thầm, đâu chỉ đơn giản là đáng yêu. Gương mặt bạn ấy trắng nõn mềm mại, đôi môi đỏ mọng (do

ăn ớt), đôi mắt to tròn long lanh như thiếu nữ trong truyện tranh, tim cậu ta bỗng đập thình thịch.

"Cám ơn bạn." Mộ Thiện vui vẻ trả lời rồi mỉm cười với cậu ta. Quan hệ của cô và lớp trưởng từ trước đến nay rất tốt nên cô không phát hiện ra điều bất thường. Vừa cúi đầu định ăn tiếp, khóe mắt Mộ Thiện chợt nhìn thấy một người đi vào quán phở.

"Anh Bắc!"

"Anh Bắc!"

Đám học sinh không ngoan lao nhao gọi tên. Một nam sinh đứng dậy kéo ghế và rót nước cho người đó. Mộ Thiện ngẩng đầu, đúng lúc Trần Bắc Nghiêu dứt hai tay vào túi quần đi qua mặt cô. Trần Bắc Nghiêu cũng nhìn thấy cô, nhưng anh dời mắt đi chỗ khác và gật đầu với đám học sinh không ngoan. Mộ Thiện nghĩ thầm: "Bộ đồng phục rất bình thường, sao anh ấy mặc vẫn đẹp thế? Anh ấy xắn tay áo và bỏ tay vào túi quần, trông vừa có khí chất vừa đẹp trai quá đi." Động tác ăn phở của Mộ Thiện trong chốc lát chậm đi rất nhiều. Cô ngậm từng sợi phở, ánh mắt thỉnh thoảng làm như vô tình liếc về phía Trần Bắc Nghiêu. Anh vỗ vai cậu học sinh ngồi bên cạnh. Anh

uống vài ngụm nước. Anh rút bao thuốc chia cho mọi người, sau đó châm một điếu. Anh... đang nhìn về phía cô. Mộ Thiện vội cúi đầu, nhìn chăm chăm bát phở, chuyên tâm như cô đang giải đề thi Olympic. Lớp trưởng ở phía đối diện nói một hai câu gì đó, cô không chú ý lắng nghe mà chỉ âm ừ cho qua chuyện.

Đến khi lớp trưởng nói một câu: "Mộ Thiện, sao mặt bạn đỏ thế?"

Mộ Thiện hoảng hốt ngẩng đầu. Ai ngờ đúng lúc cô chạm phải ánh mắt của Trần Bắc Nghiêu ở đằng sau lớp trưởng. Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm. Sau đó, khóe mắt của anh hơi cong lên để lộ ý

cười. Cả người anh như tỏa ra ánh hào quang chiếu sáng Mộ Thiện. Không chỉ Trần Bắc Nghiêu, đám học sinh không ngoan đều quay sang Mộ Thiện. Nếu trước đó bọn họ chỉ lén nhìn Mộ Thiện thì lời nói của lớp trưởng giúp họ có cơ hội công khai nhìn thẳng vào cô.

"Cay quá." Mộ Thiện cụp mi mắt, cố gắng trấn tĩnh: "Bạn ăn nhanh lên, chúng ta còn về nhà."

"Tớ ăn xong từ lâu rồi... tớ đang đợi bạn." Lớp trưởng lên tiếng.

Mộ Thiện tròn tròn mắt, vội bê bát phở ăn từng miếng lớn. Bên tai cô nghe

thấy tiếng anh cười khẽ, mà không hiểu tại sao anh cười.

"Lát nữa về trường chơi bóng chứ?"
Một nam sinh hỏi Trần Bắc Nghiêu.

"Ừ." Thanh âm trầm thấp phát ra từ cổ họng của anh, Mộ Thiện cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Mộ Thiện không để lớp trưởng mời, cương quyết tự thanh toán tiền. Hai người đi ra khỏi quán phở, Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm. Đang chuẩn bị chào tạm biệt lớp trưởng, cô đột nhiên nghe thấy cậu ta cất giọng chán ghét: "Đúng là thành phần hư hỏng, đáng ghét thật. Học

sinh mà suốt ngày hút thuốc, khói mờ mịt khó ngửi quá đi."

Trong lòng Mộ Thiện rất khó chịu nhưng cô biết lớp trưởng nói đúng, cô không thể phản bác lời cậu ta. Hai người chia tay ở bên ngoài quán phở, lớp trưởng nói tuần sau nhờ cô tiếp tục phụ đạo tiếng Anh. Mộ Thiện cười, có một bạn ở lớp cũng nhờ tớ giảng ngữ pháp tiếng Anh cho bạn ấy, tuần sau gọi bạn ấy học cùng. Lớp trưởng hơi thất vọng nhưng không thể từ chối nên đành lủi thủi ra về. Mộ Thiện đi bộ về nhà, mới đi hơn một trăm mét, đôi chân cô dường như không nghe theo sự chỉ đạo của trí óc nữa. Trong lòng cô lại vương vấn một

điều gì đó, không thể không làm.

"Mộ Thiện à, sao mày cứ phải tự làm khổ mình thế?" Mộ Thiện lẩm bẩm, đồng thời quay người chạy về phía sân bóng rổ của trường học.

Lúc này sân bóng rổ có mấy nam sinh đang chơi bóng, nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa đến. Sự xuất hiện của Mộ Thiện như thường lệ thu hút mọi con mắt của đám nam sinh. Tuy nhiên cô không để ý đến bọn họ, rút quyển sách lớp trưởng vừa cho mượn, ngồi ở bậc cầu thang bên cạnh sân bóng, giả bộ đọc sách. Bình thường Mộ Thiện đọc sách rất tập trung, nhưng hôm nay không hiểu tại

sao cô không nhập tâm một chữ nào. Xem thêm mấy phút, ánh mắt cô tự nhiên hướng về cổng trường. Lúc này trời đã tối hẳn, đèn trên sân bóng bật sáng. Mộ Thiện cảm thấy cô chờ đợi cả một thế kỷ, bàn tay không tự chủ vằn vò trang sách. Cuối cùng, từ phía xa xa cũng xuất hiện vài bóng hình cao lớn. Trong đó Trần Bắc Nghiêu là người nổi bật nhất, gương mặt anh tuấn của anh như tranh vẽ. Sân bóng rổ rất rộng, được chia thành bốn sân nhỏ. Mộ Thiện vốn định ngồi ở một góc, lén nhìn anh chơi bóng rồi về nhà. Ai ngờ nhóm của anh nhặt quả bóng rồi đi về sân bóng gần chỗ cô nhất. Mộ Thiện đỏ mặt tía tai. Lúc này, cả khu vực xung quanh cô trống không, chỉ một mình

cô ngồi ở đây nên chắc chắn cô không thể tránh mặt. Gặp nhau nơi ngõ hẹp, ai cũng cảm người đó thắng, trong lòng Mộ Thiện bỗng nhiên dội lên một luồng hào khí, cô đặt quyển sách xuống bậc thang bên cạnh, tay chống cằm nhìn thẳng vào bọn họ. Quả nhiên ánh mắt của Mộ Thiện khiến đám nam sinh sững sờ. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng quay hết về phía Mộ Thiện.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Trần Bắc Nghiêu cũng nhìn cô, anh hơi thần thờ. Nhưng ánh mắt của cô không tập trung vào một điểm nào, sau khi quan sát bọn họ, cô giả vờ ngắm sân

bóng này rồi liếc sân bóng kia, trên trán như viết hàng chữ: "Núi băng ở đây, người lạ chớ lại gần". Đến khi Mộ Thiên quay đầu, đám nam sinh đã bắt đầu chơi bóng. Vì buổi tối hôm nay có mỹ nhân đến xem nên họ càng thích trở tài. Nào là vờn bóng, chuyền bóng, đi bóng, Mộ Thiên hoa cả mắt. Thế nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn bình thản như thường lệ, không hề cố tình gây sự chú ý với cô. Mộ Thiên nhận ra điều đó, cô nghĩ, anh quả nhiên khác người. Đám nam sinh chơi xong một hiệp, đều ngồi nghỉ ở sân đối diện. Mộ Thiên không nghe rõ cuộc trò chuyện của bọn họ, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận thấy ánh mắt của họ thỉnh thoảng liếc về bên này. Mộ Thiên nhìn

đồng hồ, chuẩn bị đứng lên ra về. Trần Bắc Nghiêu bỗng dưng đứng dậy đi ra ngoài cổng trường. Thấy anh đi mất, Mộ Thiện lại ngồi yên. Cô cũng không hiểu tại sao bản thân lại như vậy. Cô phát hiện Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa cầm áo khoác, chắc chắn anh còn quay lại. Cô cảm thấy cô không thể bỏ đi khi anh chưa trở về. Trong đầu nhiều ý nghĩ kỳ lạ, Mộ Thiện ngồi ở chỗ cũ đợi mấy phút. Sau đó, Trần Bắc Nghiêu bê một thùng nước đi vào trường. Hóa ra anh chỉ đi mua nước. Đám nam sinh chia nhau chai nước khoáng. Trần Bắc Nghiêu cầm một chai nước, đột nhiên đi về phía Mộ Thiện. Toàn thân Mộ Thiện căng cứng, cô cúi đầu, giả vờ theo dõi đàn kiến trên mặt

đất.

"Uống nước không?" Một giọng nói bình thản vang lên.

"Không cần đâu, cảm ơn anh." Mộ Thiện không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Cô chỉ thấy áo chơi bóng của anh, cô bất ngờ phát hiện, bờ vai của anh rất rộng, chắc là do thân hình của anh hơi gầy nên bình thường không lộ rõ. Trần Bắc Nghiêu im lặng trong giây lát, anh nhẹ nhàng đặt chai nước cạnh chân cô rồi quay người đi mất. Mộ Thiện cầm hay không cầm chai nước đều không hay. Đang băn khoăn không biết làm thế nào, cô đột nhiên nghe thấy tiếng cười của

đám nam sinh. Cô ngẩng đầu liền bắt gặp bóng lưng thẳng tắp của Trần Bắc Nghiêu, trong khi đó đám nam sinh nhìn anh cười hì hì, như muốn trêu chọc anh. Mộ Thiên vội nhét chai nước vào cặp sách, nhảy xuống bậc cầu thang đi thẳng ra cổng trường. Kể từ hôm đó, trong cuộc sống Mộ Thiên thường xuất hiện ba từ "Trần Bắc Nghiêu". Thành tích thi cuối tháng của khối mười hai, người xếp thứ ba tên là Trần Bắc Nghiêu. Người cùng mấy nam sinh ngang nhiên hút thuốc ở căng tin ngay trong giờ học là Trần Bắc Nghiêu. Cậu con trai tối thứ bảy nào cũng chơi bóng ở trường tên là Trần Bắc Nghiêu. Trong phòng cô có một chai nước khoáng, là của Trần Bắc Nghiêu.

Nhưng người đó rất xa vời. Mộ Thiện nghĩ, có lẽ đợi đến lúc cô vào lớp Mười hai, anh học đại học năm thứ nhất, đến lúc đó, cô sẽ tỏ tình với anh. Về phần Trần Bắc Nghiêu, chắc anh chỉ coi cô như một người xa lạ. Bởi vì cô hiếm khi nhìn thấy anh. Tình cờ gặp anh vài lần, anh cũng chỉ cười nhạt gật đầu với cô, như bất kỳ bạn học cùng trường khác. Lý trí mách bảo Mộ Thiện không nên như vậy, nhưng cô không thể không chế nổi trái tim. Cô lúc nào cũng muốn nhìn thấy anh, lúc nào cũng tìm cách xuất hiện ở nơi có anh. Cô để tâm đến mọi chuyện ở sân bóng rổ và lớp Mười hai 7. Thậm chí đám học sinh không ngoan thường đi cùng anh, cô cũng không cảm thấy bọn họ

xấu xa tồi tệ. Anh trở thành người có ý nghĩa đặc biệt với cô. Ý nghĩa này chỉ một mình cô mới hiểu nổi, người khác không thể rõ. Cô biết mình đã lún sâu. Từ nhỏ, Mộ Thiện có khả năng kiềm chế rất tốt. Nên một khi gặp phải sự việc không thể khống chế, cô sẽ rơi vào tình trạng luống cuống không biết làm thế nào. Vì thế trong khoảng thời gian này, cô thường bức dọc vô cớ. Đúng lúc một tên xúi quẩy động đến cô. Đó là một nam sinh học lớp Mười. Một lần tình cờ nhìn thấy Mộ Thiện ở sân bóng rổ, cậu nam sinh này chết điếu chết đứng. Sau khi tìm hiểu về gia đình và thành tích của Mộ Thiện, cậu ta càng hạ quyết tâm theo đuổi cô. Bố cậu học sinh này là trùm xã hội

đen ở huyện, chuyên cho vay nợ lãi. Cậu ta cũng là ông vua con lừng danh một vùng. Vì vậy, dù Mộ Thiên nổi tiếng là "núi băng", cậu ta vẫn chủ động chặn đường Mộ Thiên khi cô từ trường về nhà vào một buổi tối kết thúc giờ tự học. "Hãy làm bạn gái của tôi." Hôm nay cậu nam sinh cổ tình diện áo sơ mi màu trắng. Cậu ta đứng trước mặt Mộ Thiên với bộ dạng nghênh ngang, cậu ta cảm thấy mình và Mộ Thiên rất xứng đôi. Mộ Thiên khóc dở mếu dở, cô giơ tấm bảng của lớp trả lời: "Tôi không định yêu đương ở thời trung học." Nhưng cậu nam sinh này từ thời cấp Hai đã có nhiều nữ sinh theo đuổi, cậu ta nghĩ mình vô địch nên vẫn cố tình ngáng đường Mộ Thiên,

không cho cô đi. Mộ Thiện tức điên người, những ngày này tâm trạng cô vốn không tốt, cô lập tức bực dọc với tên nam sinh, hét lớn: "Không yêu là không yêu. Làm bạn gái của cậu, sang năm cậu có thay tôi thi đại học không? Tránh ra!" Trông Mộ Thiện nổi giận rất hùng hổ. Người đẹp nổi cơn điên, tên nam sinh chỉ biết ngẩn ngơ rồi ngoan ngoãn tránh đường. Tâm trạng của Mộ Thiện một khi bùng phát, khó lòng kiềm chế. Cô vừa đi về nhà vừa chửi rủa: "Khốn khiếp! Khốn khiếp! Đồ điên! Đồ thần kinh! Đầu bị úng nước! Áu trĩ! Trẻ con!" Cô không biết, rốt cuộc cô đang mắng ai. Mộ Thiện không ngờ, sự việc này gây chấn động toàn trường. Đều do tên nam sinh đó, bản

chất cậu ta không tồi tệ, mặc dù bị Mộ Thiên quất vào mặt nhưng cậu ta không nghĩ đến chuyện trả thù người đẹp. Chỉ là lúc đó xung quanh có nhiều người, cậu ta cảm thấy mất hết thể diện. Thế là cậu ta hùng hồn tuyên bố: "Mộ Thiên khỏi Mười một nói, sẽ không yêu đương trước khi thi đại học. Sau này ai dám theo đuổi Mộ Thiên là trực tiếp đối đầu với tôi." Cậu ta tuy còn nhỏ tuổi nhưng do ảnh hưởng của người bố, nên cũng có máu mặt ở trường. Sau lời lẽ cảnh cáo này, đám nam sinh trong trường quả nhiên không ai dám theo đuổi Mộ Thiên. Cô không hề bận tâm. Tâm tư thầm thương trộm nhớ một người vẫn thắt chặt trái tim cô. Thành tích học tập của cô không bị

ảnh hưởng, vẫn dẫn đầu toàn khối. Người ngoài đều ngưỡng mộ cô, chỉ có Mộ Thiện biết, cô sắp không thở nổi.

Vào tháng Mười, nhà trường tổ chức hoạt động "về nông thôn" cho một số học sinh xuất sắc của khối Mười và Mười một. Hoạt động này nhằm mục đích để học sinh trải nghiệm cuộc sống ở nông thôn. Mộ Thiện vốn được lựa chọn, nhưng thời gian qua quá phiền muộn nên cô quyết định ghi tên, coi như đi giải tỏa. Hoạt động "về nông thôn" kéo dài mười ngày, địa điểm là một xã nghèo khó ở ngoài huyện. Nhóm học sinh sống trong ký túc xá công nhân của một nhà máy của xã. Ủy ban xã cử người chuyên phụ trách

vấn đề ăn ở của nhóm học sinh nên cũng không đến nỗi cực khổ. Ngày đầu tiên về làng, đám học sinh hưng phấn vô cùng. Chỉ có Mộ Thiện, bề ngoài vẫn tươi cười nhưng trong lòng vẫn khá nặng nề. Ai có thể hiểu cảm giác của cô lúc này?

Ngoài bản thân cô không ai có thể hiểu nổi, kể cả Trần Bắc Nghiêu.

Sau bữa tối, đám học sinh đều ở trong ký túc xá đọc sách, dù sao bọn họ đều là học sinh xuất sắc, hơn nữa lại sắp lên lớp Mười hai. Mộ Thiện không muốn tỏ ra khác người, nhưng về vùng quê mênh mông này, lòng cô cũng trở nên trống rỗng. Cô buông sách, tìm cơ rời khỏi ký

túc. Bên ngoài nhà máy là một quả núi cây cối xanh mướt, trong đêm đen rất giống ngọn sóng dịu dàng. Mộ Thiện không sợ bóng tối, cũng không sợ ma quỷ. Cô tìm đường leo lên núi, đến đỉnh cao nhất, cô tìm một tảng đá ngồi nghỉ. Ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao, cô thật sự muốn khóc. Cô không hiểu tại sao mình lại thích người đó? Tại sao cô chỉ muốn gặp anh mỗi ngày? Tại sao cô luôn cảm thấy, từng đường nét của gương mặt anh, từng cử chỉ của anh đều khiến cô say đắm. Đây là lần đầu tiên trong đời, cô rung động trước người khác giới, tình yêu đầu tiên của cô, tại sao lại bất lực và đau khổ như vậy? Nếu cô là một học sinh bình thường, thi đỗ đại học hay không

cũng chẳng sao, cô sẽ lập tức chạy đến bày tỏ tình cảm với anh. Nhưng cô thì khác, cô thông minh, cô học giỏi, có lý trí, cô sẽ vào một trường đại học danh tiếng. Hơn nữa, cô cũng không cam tâm tình nguyện sống một đời bình lặng, cô không thể chặt đứt tương lai của mình vì một người con trai. Nhưng phải làm thế nào bây giờ? Cô rất thích anh, hình như thích từ xương tủy, hình như số phận đã định chính là anh, hình bóng anh đã khắc sâu trong trái tim cô, mà cô không có cách nào xóa bỏ. Mộ Thiện càng nghĩ càng âm ức, cô nghĩ chẳng lẽ cô chỉ có thể vĩnh viễn chôn sâu tình cảm xuống đáy lòng. Miaka có Tamahome, còn cô thì sao? Trần Bắc Nghiêu cũng giống

Tamahome, tuần tú, vững vàng, nửa chính nửa tà. Liệu cô có phải là Miaka? Mộ Thiện cảm thấy rất buồn, từng giọt nước mắt chảy dài trên má cô. Cô không thích mình mềm yếu như vậy. Thế là cô tự nhủ: Mộ Thiện à, mày đừng đa tình nữa! Mày muốn gặp anh ấy, nếu anh ấy đúng là người bạn trai duyên phận đã định, vậy thì anh ấy xuất hiện ngay bây giờ đi! Xuất hiện trước mặt mày, như một hoàng tử bạch mã. Bằng không sau này mày hãy quên anh ấy đi, hãy tập trung học hành. Đợi đến khi mày thi đỗ đại học rồi nhớ anh ấy cũng chưa muộn. Mộ Thiện nghiêng răng, hạ quyết tâm. Trần Bắc Nghiêu làm sao có thể xuất hiện ở vùng đồi núi hoang vu này? Chẳng qua cô

đang tìm một lý do để từ bỏ mà thôi. Nghĩ đến hai từ "từ bỏ", Mộ Thiện vô cùng đau khổ. Thế nhưng chính nỗi đau lại khiến cô quả quyết đứng dậy, thăm tam biệt đỉnh núi này, tam biệt Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện vừa rời khỏi tảng đá, lùm cây phía trước bỗng lay động. Cô giật mình lùi lại vài bước. Sau đó có một người từ sau bụi cây bước ra. Anh mặc áo phong và quần bò cũ. Anh ngược lên, dưới ánh trăng, gương mặt anh thanh tú và trầm tĩnh hơn bất cứ lúc nào. Mộ Thiện như bị sét đánh trúng đầu, toàn thân cô bất động. Khi nhìn thấy Mộ Thiện, anh hơi nhíu mày, tựa như không thể tin nổi.

"Tại sao em lại ở đây?"

"Tại sao anh lại ở đây?"

Hai người đồng thời lên tiếng, anh nhận ra sự xúc động của cô, còn cô nghe thấy tiếng nói của định mệnh.

"Ngày kia là ngày giỗ bà anh, anh về dọn dẹp mộ của bà." Giọng nói Trần Bắc Nghiêu dễ nghe như tiếng suối chảy. Đôi mắt đen của anh nhìn Mộ Thiện chăm chú.

Mộ Thiện trầm nghĩ, đây là lần thứ hai anh nói chuyện với mình.

"Anh có hiểu thật đấy." Mộ Thiện khen Trần Bắc Nghiêu: "Có điều trùng hợp thật."

Anh đứng cách cô một mét, khoe miệng hơi nhếch lên: "Đúng là rất trùng hợp."

Gió đêm mát mẻ, lá cây xào xạc, hai người đều không lên tiếng.

"Sau núi có một hồ chứa nước rất đẹp, em có muốn đi xem không?" Giọng nói của Trần Bắc Nghiêu có vẻ hơi căng thẳng.

Mộ Thiện lại cảm thấy toàn thân bay bổng: "Được a."

Lúc này là chín giờ tối, một nam một nữ ở nơi rừng núi hoang vắng. Chàng thanh niên trước mặt tuy là bạn học cùng trường, nhưng là thành phần cá biệt thường hút thuốc, đánh nhau. Đi theo Trần Bắc Nghiêu xuống núi, tìm Mộ Thiện đập mạnh, đồng thời cả người cô cũng căng thẳng vô cùng. Những vụ hãm hiếp giết người hình như thường xảy ra trong các hoàn cảnh tương tự. Mộ Thiện hoàn toàn không biết gì về Trần Bắc Nghiêu, tính cách của anh hình như lắm lì, cô độc. Tại sao anh đột nhiên xuất hiện ở nơi này, đúng lúc cô chỉ có một

mình? Mộ Thiện nắm chặt hai tay, nhưng chân vẫn lạng lã đi theo anh. Cô liếc xung quanh, tìm thứ làm vũ khí phòng vệ, nếu anh có mưu đồ hãm hại cô. Ngộ nhớ anh chỉ định hôn cô thì cô phải làm thế nào? Có nên cự tuyệt anh không? Trong lòng đầy ý nghĩ phức tạp, Mộ Thiện không dám thở mạnh. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống khu rừng, khiến mỗi ngọn cây như có linh hồn, lắc lư trong đêm tối. Bốn bề tĩnh mịch, dường như thế gian chỉ còn lại hai người. Trần Bắc Nghiêu đi trước đột ngột dừng lại. Anh quay người, giơ tay về phía cô.

"Nào, đưa tay cho anh." Anh nói rất坦然 nhiên.

"Tại... tại sao?"

Hình như anh mỉm cười, giọng nói của anh hơi bất lực: "Cô bé, đằng trước khá dốc, để anh đỡ em xuống." Mộ Thiện lập tức đặt tay vào lòng bàn tay anh. Mười ngón tay đan xen, hai người đều im lặng. Trần Bắc Nghiêu nắm chặt bàn tay mềm mại của Mộ Thiện, ngón tay anh bỗng trở nên cứng ngắt. Tim anh đập rộn ràng, trong đầu anh xuất hiện ý nghĩ: tay cô nhỏ nhắn và mềm mại quá. Còn Mộ Thiện cảm thấy bàn tay không còn là của mình. Các sợi dây thần kinh của toàn thân cô căng lên như dây đàn, hai má cô cũng bắt đầu nóng ran. Hình dáng của

anh rất hấp dẫn. Cô nghĩ, không biết... không biết anh đã từng nắm tay người con gái nào chưa? Hai người tay trong tay đi bộ khoảng mười mấy phút, cuối cùng tầm nhìn cũng rõ ràng hơn. Khi Trần Bắc Nghiêu buông tay Mộ Thiện, trong lòng cô cảm thấy hơi mát mát. Thế nhưng cô nhanh chóng bị cảnh đẹp trước mắt thu hút. Đêm hôm đó sao đầy trời, mặt trăng tỏa ánh sáng dịu dịu khắp không gian. Phía xa xa là đồi núi nhấp nhô, giống một bức thủy mặc. Dưới chân bọn họ là hồ nước rộng lớn, mặt nước im lìm như chiếc gương cực lớn, bên trên phản chiếu ánh trăng như được phủ một lớp bạc. Đây đâu phải là làng quê nghèo khổ trong ấn tượng của Mộ Thiện, nơi

này rõ ràng là cõi mộng kỳ bí.

"Đẹp quá!" Mộ Thiện reo lên.

"Ừm." Trần Bắc Nghiêu đứng bên cạnh cô, khoe miệng mỉm cười, gương mặt anh đẹp đẽ không giống người phàm trần, mà giống công tử ẩn cư trên ngọn núi tiên.

"Hôm trước anh mới phát hiện ra nơi này. Lúc đó anh nghĩ, nhất định em sẽ thích." Anh nói từ tốn.

"Anh nói đúng, em rất thích!" Mộ Thiện cười tươi. Sau đó cô há hốc mồm

khi nhận ra ý tứ trong câu nói của Trần Bắc Nghiêu. Mặt cô càng đỏ hơn, trái tim càng không yên. Cô đột nhiên cảm thấy một niềm hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời mà cô chưa từng trải qua bao giờ.

Hai người đứng bên hồ nước một lúc, Trần Bắc Nghiêu nói: "Đã mười giờ rồi, để anh đưa em về."

"Được ạ." Mộ Thiện cũng sợ về muộn, các bạn sẽ lo lắng. Cô thầm tiếc nuối: một buổi tối thật tuyệt vời, đáng tiếc là sắp kết thúc.

"Lại đây." Trần Bắc Nghiêu một lần

nửa giờ tay.

"Phía trước có con dốc, đường khó đi sao ạ?" Mộ Thiện hỏi.

"Không, hết dốc núi rồi, phía trước là đường thẳng tắp." Trần Bắc Nghiêu trả lời bình thản, nhưng đáy mắt anh có thứ gì đó lay động.

Mộ Thiện đặt tay vào lòng bàn tay anh như một cái máy. Lần này, Trần Bắc Nghiêu đã có kinh nghiệm, anh dùng lực vừa phải, không nắm chặt tay cô như ban nãy. Trên đường về anh thậm chí còn đổi sang tay bên kia. Đến cổng ký túc xá của nhà máy, lòng bàn tay hai người khẽ nhai

mồ hôi.

"Em đi đây". Mộ Thiện nói lí nhí.

"Ừ, chào em." Trần Bắc Nghiêu vẫn đứng nguyên một chỗ.

Mộ Thiện vừa đi vài bước, Trần Bắc Nghiêu bỗng dừng gọi cô: "Mộ Thiện, tối mai anh đi hồ nước câu cá, em có muốn đi không?"

Mộ Thiện vốn vẫn còn lưu luyến, nghe câu nói này, lòng cô như nở hoa, cô gật đầu lia lịa: "Em đi, chỉ cần tối mai không có hoạt động tập thể."

"Anh đợi em." Trần Bắc Nghiêu cười, Mộ Thiện chưa bao giờ nhìn thấy nu cười rạng rở như vậy trên gương mặt anh. Bình thường anh chỉ cười lạnh lùng.

"Vâng ạ."

"Ngủ ngon nhé, Mộ Thiện, chúc em có giấc mơ đẹp."

Mộ Thiện về đến ký túc, các bạn học nhanh chóng nhận ra sự thay đoi của cô. Trước đó, cô không mấy vui vẻ, ra ngoài một lúc tự nhiên mặt mày rạng rở hẫn.

"Mộ Thiện, ngoài kia có thứ gì hay

khiến cậu vui như vậy?" Một người hỏi.

"Đâu có gì?" Mộ Thiện mỉm cười: "Tớ leo lên cây ngủ một giấc, mơ một giấc mơ tuyệt đẹp."

Chín giờ tối ngày hôm sau, hoạt động tập thể mới kết thúc. Mộ Thiện nói với cô giáo có họ hàng sống ở khu vực lân cận, muốn đến nhà họ hàng chơi một lúc. Cô giáo cảm thấy hơi kỳ lạ, cô thầm nghĩ: "Chưa bao giờ nghe nói thầy hiệu phó Mộ có người nhà ở xã này". Nhưng từ trước đến nay Mộ Thiện luôn chiếm được lòng tin yêu của thầy cô, vì vậy cô giáo do dự vài giây rồi cho phép Mộ Thiện ra ngoài. Tối hôm đó, Mộ Thiện

như con ngựa hoang tuột dây cương. Cô vốn thích câu cá, thường cùng bố ra hồ câu cá. Không ngờ Trần Bắc Nghiêu cũng thích trò này, anh còn là cao thủ. Anh đã chuẩn bị trước hai cần câu rất hiện đại. Hồ nước có vẻ nhiều cá, chưa đến nửa giờ, hai người đã câu được mấy cân cá. Nhưng cá ở đây không ăn được, chỉ có thể thả về hồ. Trong lúc cầm con cá ném xuống hồ, Mộ Thiện lẩm bẩm: "Thần cá, thần cá, xin hãy phù hộ cho con sang năm thi đại học thuận lợi!" Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh cô, anh rất buồn cười khi nghe cô nhắc đến thần cá gì đó. Ai ngờ chuẩn bị ném con cá thứ hai xuống hồ, Mộ Thiện nhìn anh: "Thần cá, xin hãy phù hộ anh Bắc Nghiêu năm

nay thi đỗ đại học." Mộ Thiện gọi "anh Bắc Nghiêu" nghe rất dễ thương. Trần Bắc Nghiêu ngẩn ngơ, trái tim anh thất lại.

Anh Bắc Nghiêu.

Lần đầu tiên có người gọi anh như vậy, hơn nữa người đó lại là cô. Trần Bắc Nghiêu nhướng mắt nhìn Mộ Thiện, không nói một lời nào. Mộ Thiện vừa thốt ra đã biết lỡ lời, sao cô có thể gọi anh như trong suy nghĩ. Mộ Thiện vừa then thùng vừa nhanh chóng chữa then cười hì hì: "A, anh lớn tuổi hơn em... gọi như thế là em chịu thiệt... Không được, anh hãy gọi em một tiếng chị, chúng ta

hòa nhau..." Cô càng nói càng loạn, đành phải đánh trống lảng: "Muộn rồi, em về ký túc đây."

Trần Bắc Nghiêu đòi nào chịu buông tha Mộ Thiện, anh lật lại vấn đề, quyết tâm dồn cô đến cùng. "Mau gọi một tiếng anh Bắc Nghiêu, anh sẽ đưa em về." Anh nhìn cô chăm chú, dưới ánh trăng, sắc mặt anh rực rỡ lạ thường.

Mộ Thiện mặt đỏ lựng: "Anh giờ trò lưu manh! Còn ra điều kiện nữa!"

"Ồ, anh giờ trò lưu manh đấy." Trần Bắc Nghiêu cũng đỏ mặt.

Mộ Thiện ngượng ngùng, cô đứng dậy bỏ đi. Trần Bắc Nghiêu vội buông cần câu đuổi theo cô. Anh từ đằng sau túm tay cô: "Anh nói đùa ấy mà, em đừng giận."

"Em không giận". Hai má Mộ Thiện nóng rực.

"Thế thì tại sao?" Anh như cười khế trên đỉnh đầu cô.

Mộ Thiện cảm thấy nói chuyện với anh đúng là mất mặt quá. Cô thường nói sai, còn anh luôn nhạy bén bắt được câu nói hớ của cô, khiến cô chỉ tức là không thể đào một cái hố chôn mình.

"Thiện Thiện, anh nhiều tuổi hơn em. Em gọi anh là "anh" thì có gì không đúng?" Trần Bắc Nghiêu hỏi thẳng.

"Chẳng có gì không đúng! Anh Bắc Nghiêu! Anh Bắc Nghiêu! Anh đã hài lòng chưa?" Cô muốn giật khỏi tay anh, nhưng bị anh nắm chặt hơn.

"Con nhím nhỏ này..." Trần Bắc Nghiêu đột nhiên giơ tay vuốt tóc Mộ Thiện: "Tối mai em có rảnh không? Anh Bắc Nghiêu sẽ đưa em lên rừng hái hạt dẻ."

Động tác tay anh vô cùng dịu dàng, Mộ Thiện nhất thời không dám thở mạnh: "Em sẽ cố gắng."

Hoạt động "về nông thôn" thấm thoát đã tám ngày trôi qua.

Buổi tối hôm nay, Mộ Thiện tắm rửa sạch sẽ, thay bộ váy dài cô tự cho là đẹp nhất. Đang định lén lút trốn ra ngoài, Mộ Thiện vô tình đụng phải cô giáo phụ đạo ở ngoài hành lang. Cô giáo phụ đạo dạy môn vật lý, tuổi đời còn rất trẻ. Bình thường, cô đặc biệt thích Mộ Thiện. Nhìn thấy bộ dạng Mộ Thiện lúc này, cô giáo biết cô lại đi ra ngoài, liền nghiêm mặt nói: "Mộ Thiện, em hãy cùng cô đến

văn phòng."

Mộ Thiện đi theo cô giáo, trong lòng cô hồi hộp không yên. Văn phòng không có người, một cô phụ đạo khác không biết đi đâu. Cô giáo dạy vật lý ngồi xuống liền hỏi ngay: "Mộ Thiện, có phải em lại đi gặp Trần Bắc Nghiêu?"

Mộ Thiện không ngờ cô giáo biết rõ hành tung của mình nên hơi hoảng hốt. Mộ Thiện không phải là đứa trẻ hay nói dối, vì vậy cô lặng lẽ gật đầu.

Cô giáo cau mày: "Em nói đến nhà họ hàng, nhưng cô nghe nói nhà em không có họ hàng ở vùng này. Tối qua cô để ý,

mới biết Trần Bắc Nghiêu đến đón em. Cậu ta chẳng phải học sinh lớp Mười hai sao? Cậu ta bỏ học à?"

"Sắp đến ngày giỗ bà anh ấy nên anh ấy xin nghỉ phép vài ngày ạ."

"Hoang đường!" Cô giáo mắng một câu, thấy Mộ Thiện cứng đờ người, cô giáo biết mình hơi nặng lời, thế là cô bắt đầu khuyên nhủ: "Cô vẫn chưa nói với thầy hiệu phó Mộ chuyện này. Từ trước đến nay em là cô bé ngoan. Hãy nghe lời cô, cắt đứt quan hệ với cậu ta. Em còn nhỏ, lại là mầm cây quan trọng của nhà trường. Sao em có thể yêu sớm để rồi làm hỏng tiền đồ của mình?"

"Chúng em có làm gì đâu ạ?" Mộ Thiện phản bác: "Chúng em chỉ đi chơi cùng nhau, chúng em không phải là người yêu." Trên thực tế, Mộ Thiện quả thật có ý nghĩ đó, cô và Trần Bắc Nghiêu chỉ vui chơi vài ngày, cô cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Năm nay anh thi đại học, cô chỉ muốn thân thiết với anh hơn mối quan hệ bạn bè một chút, tương lai... tương lai tính sau.

"Cô tin em." Cô giáo tỏ ra mềm mỏng: "Mộ Thiện, cô chỉ lớn hơn em vài tuổi, cô cũng từng trải qua độ tuổi của các em. Ở độ tuổi của em, có cảm tình với con trai cũng là lẽ thường tình. Trần Bắc

Nghiêu tuy có những hành động không hay nhưng thành tích học tập khá tốt, lại có ngoại hình tuấn tú. Nhưng hai em gần gũi bây giờ không tốt. Trần Bắc Nghiêu học lớp Mười hai, chỉ vì việc về quê giỗ bà mà cả chục ngày không đến trường. Em thấy có lý không? Thành tích của cậu ta không toàn diện như em, phải chăm chỉ và phát huy tốt mới có thể thi đỗ Bắc Đại, Thanh Hoa^[2]. Bây giờ các em suốt ngày dính lấy nhau, tương lai của cậu ta sẽ bị ảnh hưởng trước."

[2] Bắc Đại, Thanh Hoa: Tức là Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa, hai trường đại học hàng đầu của Trung Quốc.

Mộ Thiện giật mình, cô giáo nói rất

đúng. Yêu một người là phải nghĩ cho người đó.

Biết Mộ Thiện đã nghe ra, cô giáo tiếp tục khuyên bảo: "Em nên cất giấu tình cảm tốt đẹp đó ở trong lòng. Đợi thi đại học xong xuôi, em liên lạc với cậu ấy sau, được không em? Hơn nữa, nếu em không nghe lời cô, đừng trách cô báo cáo chuyện này với thầy hiệu phó..."

Mộ Thiện hoảng hồn, lại hơi ám ức. Cô và Trần Bắc Nghiêu vốn chẳng có gì. Nếu đến tai ông bố nghiêm khắc của cô, hậu quả rất khó lường.

"Được ạ." Mộ Thiện không còn sự

lựa chọn nào khác, đành phải gật đầu: "Em sẽ không gặp anh ấy nữa."

Cô giáo tỏ ra hài lòng: "Em hãy về phòng đi."

Mộ Thiện ra khỏi văn phòng, ngược nhìn bầu trời tối mịt, cô bỗng thấy đau lòng. Cô biết cô giáo nói đúng, cô cũng biết không nên yêu đương vào thời điểm này. Nhưng cô không thể không chế bản thân, cô ngày càng lún sâu. Cô rất muốn gặp Trần Bắc Nghiêu, nhưng nếu cô đi gặp anh, cô giáo sẽ nói cho bố mẹ cô biết... Mộ Thiện không dám, thật sự không dám. Cô ngồi trong phòng ký túc, phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ đến tận

đêm khuya. Ba ngày tiếp theo, Mộ Thiện không ra ngoài vào buổi tối, cũng không thể thông báo với Trần Bắc Nghiêu. Cô nghĩ, anh thông minh như vậy, chắc anh cũng đoán ra lý do. Cô và anh còn chưa bắt đầu đã kết thúc hay sao?

Sáng sớm ngày thứ Tư, chiếc xe buýt đưa nhóm học sinh quay về huyện. Mộ Thiện về đến nhà, mẹ cô rất ngạc nhiên: "Con bé này, mới đi có mười ngày, sao gầy thế con? Không hợp đồ ăn ở đó à?" Ông Mộ nhìn con gái mỉm cười: "Em đừng thương xót quá, trẻ con cần rèn luyện mới có ích cho tương lai." Sự quan tâm của bố mẹ đã khiến cho Mộ Thiện cảm thấy việc cô suýt yêu sớm thật có lỗi

với bố mẹ. Cô ôm chặt bà Mộ làm bà không khỏi ngạc nhiên. Buổi tối bố mẹ ra ngoài đi dạo, Mộ Thiện ở nhà một mình. Cô lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng cũng bấm số điện thoại nhà Trần Bắc Nghiêu. Điện thoại chỉ đổ một hồi chuông, có người bắt máy ngay.

"A lô!" Giọng nói của anh như từ một nơi rất xa vọng tới.

Mộ Thiện im lặng, mãi cũng không thể mở miệng.

"Thiện Thiện?" Anh hỏi.

Mộ Thiện hít một hơi sâu: "Anh Bắc Nghiêu, mấy ngày ở xã, cô giáo phát hiện em đi gặp anh nên không cho em ra ngoài."

Trần Bắc Nghiêu im lặng vài giây, sau đó anh cười: "Không sao đâu. Hôm đó anh bắt được một con sóc, nuôi nó vài ngày. Nó rất đáng yêu, đáng tiếc là em không nhìn thấy."

Mộ Thiện mỉm cười: "Con sóc trông thế nào?"

"Màu xám, tròn tròn". Anh ngẫm nghĩ rồi nói thêm một câu: "Rất giống em."

Mộ Thiện thần thờ, tay nắm chặt ống nghe điện thoại.

Hai người lại im lặng một lúc.

"Anh Bắc Nghiêu, anh sắp thi đại học rồi, sang năm em cũng thi. Có lẽ sau này em không thể ra ngoài chơi cùng anh."

Lại im lặng.

"Anh hiểu." Trần Bắc Nghiêu trả lời.

Mắt Mộ Thiện nhòe đi, cô chột nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh: "Chúng ta cùng đi Bắc Kinh."

Tâm trạng vốn rất nặng nề của Mộ Thiện dường như được ánh mặt trời chiếu sáng.

"Được!" Cô nói thêm: "Không được nuốt lời đâu đấy nhé!"

"Anh tuyệt đối không nuốt lời." Trần Bắc Nghiêu cười.

"Nhỡ em thi trượt không thể đi Bắc Kinh thì sao?" Mộ Thiện tinh nghịch: "Em lại phải ôn thêm một năm nữa."

"Anh sẽ đợi em." Có lẽ rất hiếm khi

nói những lời tình cảm, thanh âm của anh trở nên nhẹ nhàng: "Anh sẽ luôn đợi em."

Mộ Thiện cúp điện thoại, trong lòng vui sướng vô cùng. Chỉ cần đợi thêm một năm rưỡi, cô nghĩ thầm, không phải là chuyện khó khăn. Đợi đến lúc lên đại học, cô và anh có thể đường đường chính chính ở bên nhau. Tốt nghiệp đại học sẽ lập tức kết hôn, hai người đều có công việc tốt, cô sẽ sinh cho anh những đứa con xinh xắn, hai người sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau trọn đời. Mộ Thiện tưởng rằng sau khi hứa hẹn, cô sẽ nhìn thấy tên Trần Bắc Nghiêu trên bảng vàng thành tích thi cử. Thế nhưng ở danh sách điểm thi cuối tháng Mười một của khối Mười

hai, Mộ Thiện không tìm thấy tên Trần Bắc Nghiêu. Ba giờ chiều phòng giáo vụ dán danh sách, năm giờ cô mới xem. Đến bảy giờ tối, Mộ Thiện đứng ngồi không yên. Sau tiết đầu tiên của giờ tự học, Mộ Thiện cố gắng trấn tĩnh đi đến lớp của anh. Tới cửa lớp, Mộ Thiện không khỏi ngạc nhiên khi chứng kiến cảnh tượng im lặng như tờ ở trong phòng học, tất cả mọi người đều cúi đầu chăm chú làm bài tập. Trước đó, Mộ Thiện cũng biết thời kỳ trước khi thi đại học vô cùng căng thẳng. Nhưng vì Trần Bắc Nghiêu, cô càng cảm thấy vội vàng hơn.

"Bạn gái, bạn tìm ai thế?" Một nam sinh ngồi gần cửa ra vào hỏi nhỏ.

Mộ Thiện ngưng ngưng hỏi lại:
"Trần Bắc Nghiêu có ở đây không ạ?"

"Cậu ấy một tuần nay không đến lớp rồi."

Một tuần đối với học sinh lớp Mười hai có ý nghĩa như thế nào? Mộ Thiện không thể tin nổi. Anh thậm chí còn bỏ lỡ kỳ thi cuối tháng. Đến khi Mộ Thiện định thần lại, cô đã đứng trước cửa nhà Trần Bắc Nghiêu. Anh từng cho cô biết địa chỉ nhà anh nhưng cô chưa đến bao giờ. Bây giờ đi tìm, Mộ Thiện mới phát hiện nhà anh rất dễ tìm. Bởi vì trên sườn đồi rộng lớn chỉ có một ngôi nhà nhỏ đơn

độc ở đó. Tuy nhiên, ngôi nhà bằng gỗ rất đẹp, mái ngói màu cà phê, tường ngoài màu trắng, mang phong cách kiến trúc châu Âu. Trần Bắc Nghiêu ra mở cửa, vừa nhìn thấy Mộ Thiện, anh sững sờ mất một phút. Lúc đó là tám giờ tối, là thời gian học sinh bận làm bài tập. Vậy mà cô đứng trước cửa nhà anh, bất chấp cơn gió lạnh cuối thu.

"Anh..."

"Em..."

"Vào nhà rồi nói sau." Trần Bắc Nghiêu kéo Mộ Thiện vào nhà, anh dường như càng nắm chặt hơn khi đụng

phải bàn tay lạnh giá của cô.

Mộ Thiện bên ngoài tỏ ra bình thản nhưng trong lòng cô hơi tủi thân, cô không gặp anh một tháng rồi, một tháng chưa cầm tay nhau. Nội thất trong nhà sạch sẽ và trang nhã, trên tường treo đầy tranh vẽ và thư pháp, cả căn phòng phảng phất mùi đàn hương nhẹ nhẹ. Phòng trong vọng ra tiếng ho của người già, Trần Bắc Nghiêu cau mày, anh để Mộ Thiện ngồi đợi ở ghế sofa rồi đi vào phòng trong. Một lát sau anh ra ngoài nói nhỏ: "Ông ngoại uống thuốc ngủ rồi."

Lúc này Mộ Thiện mới hiểu ra: "Anh xin nghỉ học để chăm sóc ông ngoại?"

Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

"Bố mẹ anh đâu rồi?"

"Họ không sống ở đây." Anh vừa pha cốc trà nóng cho Mộ Thiện lạnh lùng nói: "Anh không liên lạc với bọn họ từ lâu".

Mộ Thiện im lặng.

Một lát sau, Trần Bắc Nghiêu đưa cốc trà đến trước mặt Mộ Thiện, bất ngờ phát hiện hai hàng lệ trên má cô.

"Sao em khóc?" Anh luống cuống.

Mộ Thiện càng khóc dữ dội, tâm trạng âm ỉ vì một tháng không được gặp anh, nỗi nhớ anh cứ thế bộc phát. Cô cảm thấy rất tủi thân, cả đời này chưa bao giờ âm ỉ như vậy. Nhưng cô không ngờ, khi cô vội vàng đi tìm anh, mới phát hiện anh rất đáng thương, anh không được hưởng tình cảm của bố mẹ mà sống dựa vào ông ngoại. Thế là cô càng tủi thân, người con trai ở trước mặt rất đáng để cô trao gửi tình cảm nhưng cô không thể chia sẻ cùng anh, cô chỉ có thể nhìn anh một mình chịu cực. Đang khóc nức nở, trước mắt Mộ Thiện đột nhiên tối sầm. Sau đó, bờ môi mềm mại và lạnh lẽo của anh chạm vào

má cô.

"Em đừng khóc nữa." Giọng anh nói có một vẻ trầm khàn xa lạ.

Cả thế giới xung quanh Mộ Thiện dường như dừng lại, chỉ còn gương mặt anh kề sát mặt cô.

Sau đó sống mũi cao của anh hơi chéch sang một bên, bờ môi anh thận trọng rơi trên môi cô, chạm nhẹ rồi rời đi ngay lập tức. Mộ Thiện thần thờ nhìn anh, trong khi bờ môi anh chỉ rời đi nửa thước, rồi đột ngột phủ lên môi cô. Đó là một nụ hôn dịu dàng, bất an nhưng cũng đầy đam mê. Đầu tiên, anh mút nhẹ môi

cô, đến khi miệng cô hơi hé mở, anh liền đưa đầu lưỡi vào trong. Mộ Thiện hóa đá, môi Trần Bắc Nghiêu rõ ràng lạnh lẽo nhưng đầu lưỡi anh nóng như bị một ngọn lửa đốt cháy. Cô không có kinh nghiệm, chỉ biết để mặc anh từ từ hút hết không khí trong miệng cô. Khi đầu lưỡi của anh cuốn lấy đầu lưỡi cô, hai người đồng thời cảm thấy toàn thân nóng bừng. Trần Bắc Nghiêu vốn đang đứng, cúi đầu hôn Mộ Thiện. Sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay do dự một giây rồi ôm lấy eo cô. Đến khi Trần Bắc Nghiêu kết thúc nụ hôn, mặt Mộ Thiện đỏ ửng, bây giờ cô mới phát hiện ra đang ở trong lòng anh. Đây là lần đầu tiên cô được con trai ôm, mái tóc dài của cô dính vào

lồng ngực anh, xúc cảm đó rất dễ chịu, nhưng cũng rất lo sợ.

"Đây là nụ hôn đầu của em." Mộ Thiện thở thê.

"Anh cũng vậy." Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Anh rất lo em sẽ cự tuyệt, may quá."

Mặt Mộ Thiện càng đỏ hơn. Không đợi cô lên tiếng, anh lại cúi xuống hôn cô. Anh hôn lên môi cô, hôn trán cô, hôn đầu mũi cô, lên hai mắt của cô, rồi hôn lên má cô. Trần Bắc Nghiêu cảm thấy mỗi tác da thịt dưới môi anh vô cùng thơm ngát. "Sao người em có thể mềm

mại như vậy?" Anh nghĩ thầm, ôm vào lòng là không muốn buông tay. Cứ như vậy, Trần Bắc Nghiêu lại hôn thêm một lúc lâu, lâu đến mức mòm miêng Mộ Thiên tê liệt, anh mới tựa đầu vào mái tóc dài của cô.

"Anh xin lỗi." Trần Bắc Nghiêu nói: "Anh vốn định đợi em tốt nghiệp mới làm chuyện này."

Mộ Thiên đứng dậy: "Em phải về nhà rồi."

"Thiên Thiên". Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô: "Anh thích em từ lâu. Thật ra lần trước không phải anh đi thăm mộ bà

ngoại, anh đến đó chỉ vì... muốn nhìn thấy em. Sau đó bắt gặp em một mình lên núi, anh lo lắng nên mới đi theo em." Toàn thân Mộ Thiên cứng đờ, cô chỉ biết mở to mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu đỏ mặt tiến lại gần, lại một lần nữa lưu luyến bờ môi cô.

Kỳ nghỉ đông hai tháng sau đó. Mộ Thiên vẫn đạt điểm cao nhất trong kỳ thi cuối học kỳ của năm trường cấp Ba thuộc bốn huyện, vì vậy khi cô quyết định tham gia nhóm học tập do các bạn cùng lớp tổ chức trong kỳ nghỉ đông, bố mẹ cô không phản đối. Một ngày vừa ăn sáng xong, Mộ Thiên lập tức vào phòng lục tung hết quần áo. Một lát sau, cô chạy ra hỏi mẹ:

"Mẹ! Mẹ có thấy áo khoác vải năm ngoái mẹ mới mua cho con không? Áo khoác màu xanh da trời ấy." Bà Mộ vào phòng con gái, giúp cô tìm áo khoác và nhìn cô hờn hờ mặ vào người. Sau đó, cô đứng trước gương chải đầu một lúc lâu, đeo cặp tóc màu xanh thẫm dính nhiều hạt đá óng ánh, mới đứng dậy khoác cặp sách: "Mẹ, con đi đây ạ. Trưa nay có khả năng con không về nhà ăn cơm." Sau khi đưa Mộ Thiện ra cửa, bà Mộ mới quay sang nói với ông Mộ đang đọc báo ở bên cạnh: "Anh có cảm thấy Thiện Thiện nhà mình gần đây hơi khác không?"

Ông Mộ ngẩng lên nhìn vợ: "Con gái đang tuổi lớn thay đổi luôn ấy mà, con bé

ngày càng xinh đẹp ra chứ sao."

"Không phải điều đó." Bà Mộ đưa mắt vào phòng Mộ Thiện, bên trong cô vẫn vắt quần áo bừa bộn trên giường. Bà có cảm giác con gái bà rất lạ, nhưng không biết cụ thể là gì.

Mộ Thiện không bận tâm đến xung quanh. Cô vừa gõ cửa, Trần Bắc Nghiêu liền mở ra. Anh không nói một tiếng nào, lập tức kéo cô vào lòng hôn lấy hôn để.

"Này, anh càn quấy quá đấy, cẩn thận bị ông nhìn thấy bây giờ!" Hai tay Mộ Thiện ôm cổ anh, cười híp mắt.

"Hôm nay ông vào thành phố tham gia triển lãm thư họa rồi, không về trong ngày đâu." Trần Bắc Nghiêu không rời mắt khỏi thiếu nữ ở trong lòng: "Hôm nay em xinh quá."

Mộ Thiện trong lòng rất vui, nhưng cô giả vờ không bận tâm: "Cũng bình thường thôi."

Ý cười trong đáy mắt Trần Bắc Nghiêu càng sâu hơn, anh giờ tay bóp mũi cô: "Em ngồi xuống đây chờ anh, lát nữa sẽ có cơm ăn."

"Anh nấu cơm?" Mộ Thiện kinh ngạc, trông anh rõ ràng là người không đụng

khói bếp nhân gian cơ mà.

"Lẽ nào em nấu?" Trần Bắc Nghiêu phì cười, anh quay người đi vào trong, còn dặn Mộ Thiện không được theo anh xuống bếp.

Mộ Thiện tựa người vào thành ghế sofa, toàn thân thư thái vô cùng.

Buổi tối hôm cô và anh hôn nhau lần đầu, Trần Bắc Nghiêu không chỉ hôn sung môi cô, cũng làm tan chảy trái tim cô. Mộ Thiện tự nhủ, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học tập, cô và anh ở bên nhau không phải là tội lỗi.. Bởi vì anh cũng thích cô. Bởi vì cô thật sự muốn ở

bên anh. Đó là một cảm giác hạnh phúc chưa từng có, bất cứ người nào cũng không thể cho cô. Ngồi một lúc, Mộ Thiện lôi sách vở từ cặp sách, bắt đầu làm bài tập. Khoảng nửa tiếng sau, Trần Bắc Nghiêu dọn thức ăn ra bàn, chỉ là ba món rau và một món canh đơn giản, mùi vị cũng tạm tạm. Trong suốt bữa ăn Mộ Thiện cười suốt, cô nghĩ thầm, để lúc khác em nấu cho anh ăn, cô mới biết hôm nay cô kém cõi như thế nào. Nhưng được bạn trai phục vụ tận miệng, làm sao cô có thể từ chối? Ăn cơm xong, Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu hơi buồn ngủ, không muốn động đây. Trần Bắc Nghiêu mở đầu đĩa, bật *Slam Dunk*. Đó là phim hoạt hình anh thích nhất, Mộ Thiện trước đó

chỉ thích xem truyện tranh thiếu nữ, cô chưa bao giờ xem loại phim hoạt hình thi đấu thể thao sôi sục nhiệt huyết như thế này. Xem một lúc, cô phát hiện trong phim hoạt hình có nhiều anh chàng đẹp trai nên xem khá say mê. Thỉnh thoảng, cô còn liếc nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Trần Bắc Nghiêu, cô nhủ thầm, trông anh cũng giống Kaede Rukawa^[3] đấy chứ? Xem thêm một lúc, mí mắt Mộ Thiện nặng trĩu, rồi không thể mở ra lúc nào cô không hay biết. Mộ Thiện ngủ rất say, đến khi tỉnh lại, trời đã hơi tối. Mộ Thiện dụi mắt, cô vừa quay đầu liền phát hiện Trần Bắc Nghiêu đang nằm ngủ trên tấm thảm cạnh ghế sofa. Mặc dù nằm trên nền đất nhưng tư thế ngủ của anh rất đẹp,

gương mặt anh thanh tịnh, cặp lông mi dài hơi động đậy, làn da trắng như ngọc. Mộ Thiện ngẩng người ngắm anh hồi lâu, cô định tiến lại gần hôn trộm anh nhưng lại thẹn thùng không dám. Ngồi một lúc, cô nghĩ ra trò, rút bút màu từ cặp sách vẽ lên má trái của anh hình một con rùa. Đang định vẽ bên má phải của Trần Bắc Nghiêu một con chó nhỏ, cổ tay cô đột nhiên bị nắm chặt.

[3] Kaede Rukawa: nhân vật chính của Slam Dunk.

Anh mở mắt cười cười nhìn cô.

"Cô bé xấu xa." Trần Bắc Nghiêu giật

bút khỏi tay Mộ Thiện, làm động tác như sắp vẽ vào mặt cô, khiến cô la oai oái, ngã người về ghế sofa. Nhưng sức lực của anh mạnh hơn cô gấp trăm lần. Anh dễ dàng tóm hai tay cô, đè người cô xuống ghế sofa. Thói quen thành hành động tự nhiên, hai chân anh kẹp chặt người cô, hai người nô đùa, cười đến mức thở không ra hơi. Sau đó, cả hai đồng thời ngượng chín mặt. Tư thế này... Mộ Thiện xấu hổ đến mức hai má nóng ran. Nhân lúc anh thần thờ, cô vũng vẩy định ngồi dậy. Trần Bắc Nghiêu giơ tay muốn đỡ cô, nhưng chẳng may chạm vào ngực cô. Cảm giác đầy đặn mềm mại ngoài sức tưởng tượng, khiến Trần Bắc Nghiêu ngây người. Mộ Thiện cũng có

một cảm giác lạ thường, cô tỏ ra bối rối: "Anh giờ trò lưu manh." Trần Bắc Nghiêu định nói lời xin lỗi, nhưng khi nhìn gương mặt đỏ như quả cà chua chín của Mộ Thiên, anh có cảm giác một bàn tay nhỏ đang gãi nhẹ trái tim anh, làm anh muốn chạm vào nơi đó một lần nữa.

"Anh làm gì cơ?" Trần Bắc Nghiêu nhú mào, tỏ ra ngạc nhiên.

"Anh sờ chỗ đó của em!"

"Chỗ nào?" Anh từ tốn mở miệng: "Phải là, có thấy gì đâu."

"Phẳng... lì..." Máu nóng bốc lên đầu Mộ Thiện, cô bị đả kích nặng nề. Tuy không mấy quan tâm đến hình dáng, nhưng từ trước đến nay, cô cũng tự hào về nó.

"Để anh sờ một lần nữa." Trần Bắc Nghiêu nhìn cô, mặt anh cũng đỏ đến mức có thể trích máu đào: "Anh mới có thể xác nhận."

Mộ Thiện bỗng dưng không biết có nên từ chối anh. Cô hiểu làm vậy là không đúng, nhưng những hành vi không phải đạo như ôm ấp hay hôn nhau, cô và anh đều làm rồi. Cô thích anh, luôn muốn anh vui vẻ. Vậy thì để anh sờ chỗ đó của

cô, anh sẽ càng vui hơn? Không đợi Mộ Thiện có phản ứng, không đợi cô từ chối, Trần Bắc Nghiêu lại một lần nữa đè cô xuống dưới thân. Lần này khác hoàn toàn những lần hai người hôn nhau. Anh nằm trên người Mộ Thiện, sau đó thò tay vào trong áo khoác cô, cách lớp áo len mỏng nhẹ nhàng xoa bóp đỉnh đồi non mềm của cô. Mộ Thiện cảm thấy một sự kích động và thỏa mãn chưa từng có. Toàn thân cô như bị một ngọn lửa xa lạ thiêu đốt.

"Có dễ chịu không em?" Anh hỏi bằng một giọng chờ mong.

"Không có cảm giác gì cả." Mộ Thiện thật thà trả lời: "Nhưng trong lòng em rất

dễ chịu."

"Anh muốn thò tay vào trong áo." Bàn tay anh từ từ lần xuống dưới, đến gấu áo len.

Mộ Thiện rất ngượng: "Sao anh có thể..."

Nhưng tay anh đã xâm nhập vào trong. Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện phát hiện, tay con trai và tay con gái rất khác biệt. Bàn tay anh rất lớn, gần như phủ hết một bên eo cô. Bàn tay anh mạnh mẽ, làm toàn thân cô mềm nhũn. Lần này, Trần Bắc Nghiêu thông minh không hỏi ý Mộ Thiện mà trực tiếp vén áo len của cô.

Ngắm hai đỉnh đồi trắng như ngọc được bao bọc bởi lớp áo con, ánh mắt anh ngân ngơ. Mộ Thiện sững sờ. Cô có thể học thuộc cả quyền từ điển Anh Trung dày cộp, nhưng không biết nếu anh cúi xuống cắn nụ hoa nhụy cảm trên ngực cô, cô sẽ phải làm thế nào?

"Ừm..." Mọi sự kháng nghị của Mộ Thiện đều biến thành tiếng rên khẽ. Cô không thể không thừa nhận, cô rất dễ chịu. Cô rất thích được anh hôn và vuốt ve. Nhưng cô cũng biết phải dừng lại ngay.

"Không được hôn vào chỗ đó!" Thấy anh cúi xuống định kéo áo con, Mộ

Thiện lập tức lên tiếng.

"Anh hôn một tý thôi."

"Không được."

"Mười phút?"

"Hai phút!"

"Ừm... Được..."

Thế nhưng mới chỉ khám phá vài chục giây, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên đứng dậy, anh kéo áo Mộ Thiện xuống rồi quay người đi vào phòng trong.

"Anh sao thế?" Thấy anh thay đổi sắc mặt, Mộ Thiện nhồm dậy đi theo anh.

Trần Bắc Nghiêu càng đi nhanh hơn: "Em ở phòng khách đợi anh, nước sôi rồi anh phải đi đun nước."

"Vâng." Mộ Thiện hơi lo lắng, lại ngồi về chỗ cũ, cô đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Nước sôi rồi anh còn đi đun nước? Đây là logic gì vậy?

Trên thực tế, nước đã sôi cạn. Mà bạn

Trần làm gì có thời gian quan tâm đến nước non, anh vội xông vào nhà tắm, cởi quần áo mở vòi nước, dùng nước lạnh làm nguội dục vọng đang cháy ngùn ngụt của mình.

Những ngày tháng ngọt ngào trôi qua rất nhanh. Nếu nói tình cảm của Mộ Thiện đối với Trần Bắc Nghiêu trước đó chỉ là thâm thương trộm nhớ, vậy thì qua một kỳ nghỉ đông ngày ngày ở bên nhau, tình cảm đó đã trở thành một phần không thể thiếu. Cô cảm thấy cô rất yêu Trần Bắc Nghiêu, yêu anh sâu đậm. Có lẽ cả đời này cô chỉ yêu một mình anh, không ai có thể bắt cô rời xa anh. Nếu trước đó Mộ Thiện từng suy nghĩ đến chuyện cô vì

tương lai chia tay Trần Bắc Nghiêu, thì bây giờ, cô có thể vì anh hy sinh tất cả.

Một tin vui là kể từ học kỳ hai, khối Mười một cũng có ba tiết tự học vào buổi tối như khối Mười hai. Như vậy, Trần Bắc Nghiêu có thể ngày ngày sáng đến đón Mộ Thiện đi học, buổi tối đưa cô về nhà. Thật ra Mộ Thiện cho rằng không cần phải đón đưa. Nhưng trong lớp cũng có mấy đôi đi về cùng nhau, Trần Bắc Nghiêu lại cương quyết, nên cô đành để anh đưa đón. Sau đó Mộ Thiện phát hiện, chỉ những người yêu nhau mới lĩnh hội hết cảm giác ngọt ngào của việc đón đưa. Mỗi khi nắm tay anh, cô đều thấy con đường rất ngắn. Ngày nào cô

cũng hy vọng đường đến trường không có điểm dừng.

Tháng thứ hai của học kỳ mới, thời tiết vô cùng giá lạnh. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiên về nhà qua một ngõ nhỏ bên ngoài khu tập thể. Kể từ lúc anh bắt đầu đưa đón cô, bọn họ không đi đường lớn mà toàn chọn đường vòng hẻm nhỏ vắng người. Đi đến giữa con ngõ nhỏ, Trần Bắc Nghiêu đẩy Mộ Thiên vào tường, hôn cô cuồng nhiệt. Mộ Thiên bị anh hôn đến hôn bay phách lạc, hai tay ôm chặt cổ anh, trong lòng chỉ muốn hôn đến lúc trời sáng. Một lúc lâu sau, Trần Bắc Nghiêu mới lưu luyến rời khỏi đôi môi cô, anh cầm tay cô đi tiếp ra ngoài

ngõ. Mới đi mấy bước, Mộ Thiện đột nhiên cứng đờ người. Ở đầu ngõ, bà Mộ sắc mặt u ám, không biết đứng đó từ bao giờ.

Mộ Thiện theo phản xạ rút tay về, Trần Bắc Nghiêu cũng nhìn thấy bà Mộ, anh liền mở miệng: "Chào cô! Cháu..."

Bà Mộ chỉ lạnh lùng liếc xéo Trần Bắc Nghiêu mà không đếm xỉa đến anh, bà nói với Mộ Thiện: "Theo mẹ về nhà."

Mộ Thiện từ nhỏ được bố mẹ nâng niu như ngọc như ngà, cô chưa bao giờ chứng kiến bà Mộ phần nộ thái quá như lúc này, ánh mắt bà nhìn cô như kẻ thù.

Lúc đó Mộ Thiện không hiểu. Nhiều năm sau, cô mới hiểu thấu tâm trạng của mẹ cô lúc đó. Bởi vì kể từ giây phút này, cô không còn là niềm kiêu hãnh trong lòng bố mẹ, tuổi thanh xuân của cô bắt đầu nhuộm một màu tăm tối không lối thoát. Trần Bắc Nghiêu đứng im, anh không thể làm gì ngoài việc giương mắt nhìn Mộ Thiện cúi đầu, lặng lẽ đi theo mẹ về khu tập thể. Mộ Thiện trời đất không sợ, nhưng lúc này cô vô cùng sợ hãi. Bản thân cô cũng không rõ, cô sợ bố mẹ thất vọng nhiều hơn hay tức giận nhiều hơn. Cô muốn mở miệng phản bác, cô không làm chuyện xấu xa, thành tích học tập vẫn xuất sắc. Thế nhưng rốt cuộc điều gì mới bị coi là xấu xa? Cầm tay? Ôm nhau?

Mỗi giây mỗi phút đều nhớ nhau da diết? Bà Mộ im lặng đi trước, trên đường về nhà bà không nói một tiếng nào. Đến khi vào trong đóng cửa lại, bà mới nổi trận lôi đình: "Mộ Thiện, con đang làm trò gì hả? Con có nghĩ cho bố mẹ không? Sắp thi đại học đến nơi rồi, còn suốt ngày lêu lổng với thằng nhãi ranh đó!" Mộ Thiện chưa bao giờ thấy mẹ cô tức giận như vậy, mở miệng là mắng cô tới tấp, làm cô không thể lên tiếng dù trên đường về nhà, cô vốn có ý định nhận lỗi với bố mẹ. "Hừ!" Ông Mộ đang ngồi ghế sofa đứng dậy quát lớn: "Con thật chẳng ra sao. Yêu sớm? Trần Bắc Nghiêu là tên lưu manh nổi tiếng toàn khối Mười hai. Nó học giỏi thì là gì? Suốt ngày trốn học,

đạo đức không chấp nhận nổi, con làm bố thất vọng quá!" Mộ Thiện cắn môi, nước mắt giàn giụa. Cô nghĩ, hóa ra bố mẹ đã biết sự thật từ lâu, hôm nay mẹ cố ý ra ngoài bắt "bắt gian". Cô vừa ngượng vừa khó chịu, vừa đau đớn vô cùng. "Tại anh cả!" Bà Mộ quay sang chỉ trích chồng: "Anh bảo để nó tự do, rèn luyện tính tự lập, không cần quản nó quá chặt. Anh xem bây giờ phải làm thế nào, làm thế nào hả?" Ông Mộ cũng điên tiết: "Em đừng lảm lời nữa. Sau này em chịu trách nhiệm đưa nó đi học, cho đến khi thi đại học. Trần Bắc Nghiêu đúng là thằng khốn, thằng khốn nạn!" Ông Mộ giận đến mức run cầm cập, hai ông bà đồng thời nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện thần thờ, mặt

đầy nước mắt, cô không thể nói một lời nào. Những ngày tiếp theo, đưa đón Mộ Thiện là việc quan trọng hàng đầu của ông bà Mộ. Mỗi buổi tối kết thúc buổi tự học, Mộ Thiện đều thấy mẹ cô đợi sẵn ở cổng trường. Có lúc bố mẹ cô về muộn hơn, cô buộc phải chờ ở bên ngoài lớp học của họ. Mộ Thiện biết mẹ cô cố ý kiểm tra xem cô còn gặp gỡ Trần Bắc Nghiêu hay không? Lớp của anh cũng bị bố cô theo dõi chặt chẽ, cô chỉ có thể viết giấy rồi nhờ bạn học đến lớp Mười hai 7 chuyển cho anh, nói là giai đoạn này hai người tạm thời đừng gặp mặt. Buổi tối, không khí trong nhà Mộ Thiện vẫn rất nặng nề. Cô không muốn trò chuyện với ai, ăn cơm xong đến trường

tự học, về nhà là vào phòng đọc sách, đi ngủ. Một tháng trôi qua, Mộ Thiện sút hơn ba cân. Thấy con gái ngày càng tiều tụy, bà Mộ càng căm hận Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu trong lớp từ hàng ghế thứ tư trước đó, bị đẩy xuống bàn cuối cùng. Ngoài ra, anh tự nhiên bị hủy tư cách tham gia cuộc thi Olympic, vốn có thể cộng điểm thi đại học mà không rõ nguyên nhân vì sao. Về mọi chuyện xảy ra với mình, Trần Bắc Nghiêu không hề có phản kháng, anh vẫn chuyên tâm học hành và nhờ người chuyển lời tới Mộ Thiện, động viên cô cố gắng chịu đựng. Anh bảo cô cố gắng chịu đựng, bởi vì anh yêu cô. Đọc mảnh giấy Trần Bắc Nghiêu gửi, Mộ Thiện

khóc suốt giờ tiếng Anh. Cô nằm bò ra bàn hồi lâu, sau đó viết từng chữ một: "Chúng ta chia tay đi. Đợi đến lúc kết thúc thi đại học, em sẽ đi tìm anh. Em yêu anh." Sau khi nhờ bạn chuyển thư cho anh, cô lại khóc suốt tiết học tiếp theo. Lúc chuông báo tiết học kết thúc, bạn cùng bàn vỗ vai Mộ Thiện. Cô ngẩng đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đứng trước bàn học của cô. Tất cả mọi người đều nhìn họ, nhưng Trần Bắc Nghiêu không hề bận tâm. Anh giống một hoàng tử bạch mã, bất chấp sự phản đối của luật đời, bất chấp thành kiến của người đời, dù bị gai đâm cũng lê bước chân đến trước mặt cô.

“Ngày mai là sinh nhật anh.” Trần Bắc Nghiêu nói khẽ: “Ngày cuối cùng, sau đó chúng ta chia tay, được không em?”

Bắt gặp giọt lệ ẩn hiện trong khóe mắt anh, trái tim Mộ Thiên tan vỡ. Ai có thể khiến Trần Bắc Nghiêu rơi lệ chứ? Cô đỏ mắt gạt đầu, trong lòng cảm thấy lời mời của anh chính là cuộc hẹn sinh tử, lần gặp gỡ sau cùng, nên cô không thể không đi. Mộ Thiên thần thờ về nhà, không ngờ ở nhà có một đả kích mới chờ đón cô.

"Tuần sau bố sẽ đưa con đến nhà cô con, thủ tục chuyển trường bố đã làm

xong rồi." Ông Mộ nói lạnh lùng: "Trường số một ở nơi đó cũng là trường trọng điểm của tỉnh, tỷ lệ đỗ đại học còn cao hơn trường chúng ta. Con hãy học nốt năm cuối ở bên đó, thi đại học xong rồi quay về đây."

Mộ Thiện không thể tin vào tai mình. Nhà cô ruột ở một thành phố khác cách huyện mấy trăm cây số. Nếu cô đến đó, có nghĩa cô sẽ không được gặp Trần Bắc Nghiêu.

"Con không đi." Mộ Thiện nói nhỏ, giọng điệu rất kiên định: "Bạn bè thầy cô giáo của con đều ở đây, con không muốn chuyển trường."

"Con dám không nghe lời?" Ông Mộ quát lớn:

"Đừng tưởng mẹ không biết con đang nghĩ gì?" Bà Mộ lúc này mới lên tiếng: "Hôm nay thằng khốn đó đi tìm con đúng không? Nó nói gì với con? Có phải muốn bám lấy con? Đúng là đồ khốn nạn."

"Không, chúng con không có!" Mộ Thiện cuối cùng không nhịn nổi: "Bố, mẹ, kết quả học tập của con vẫn không giảm sút! Con đã nói sẽ chia tay anh ấy, đợi đến khi vào đại học, chúng con mới ở bên nhau."

"Con đừng nằm mơ." Bà Mộ tỏ ra phần nộ và kích động: "Loại du côn đó, cả đời này, con đừng mơ đến với nó. Còn chia tay nữa? Con bị nó lừa rồi, con có hiểu không? Sao con ngu thế không biết?"

Cả đời này, con đừng mơ đến với nó! Câu nói như một nhát dao, đâm mạnh vào tim Mộ Thiện.

Thiếu nữ ở độ tuổi mười sáu, mười bảy còn chưa hiểu cô sẽ làm chủ cuộc đời sau khi cô trưởng thành. Lúc này, bố mẹ nói tuyệt đối không thể, cô thật sự tưởng rằng, cô và anh hoàn toàn không có khả năng. Một nỗi đau chưa từng có

dội vào tim Mộ Thiện. Cô cảm thấy bản thân không thể mất Trần Bắc Nghiêu. Cô rất yêu anh, nếu mất anh thì cô sẽ ra sao?

"Không, con không chuyển trường." Mộ Thiện nắc nhen, cô nói chậm rãi từng từ một: "Khi nào vào đại học, con sẽ đường đường chính chính yêu anh ấy."

Bà Mộ tức sùi bọt mép, lời của Mộ Thiện đã đẩy mâu thuẫn lên đỉnh điểm.

"Con không thể yêu nó. Nếu con còn cố chấp, mẹ sẽ nhảy từ trên này xuống!" Bà Mộ đi đến ban công, gương mặt bà cũng đầm nước mắt, giọng điệu vô cùng cương quyết.

Mộ Thiện ôm mặt, từ từ khuyu xuống. Hóa ra cô sẽ mất Trần Bắc Nghiêu, không còn cách nào khác. Năm nay cô mới mười bảy tuổi, cuộc đời còn rất dài, nhưng cô đã thật sự mất anh. Trái tim đau đớn như không phải của cô. Một lúc lâu sau, Mộ Thiện mới ngẩng đầu.

"Mẹ, con sai rồi." Mộ Thiện nghe thấy giọng nói khản đặc của mình: "Mẹ đừng nhảy lầu, con nghe lời bố mẹ. Con sẽ nghe lời bố mẹ."

Thái độ ngoan ngoãn của Mộ Thiện khiến bộ mẹ cô nhìn nhau. Cuối cùng, họ chọn cách im lặng. Ngày hôm sau vừa

đến trường, Mộ Thiện liền đi tìm cô giáo vật lý trẻ tuổi, chính là người từng khuyên bảo cô khi tham gia hoạt động "về nông thôn".

"Cô ơi, gần đây có mấy bài cô giảng, em vẫn chưa hiểu rõ lắm, cô có thể phụ đạo riêng cho em không ạ?"

"Tất nhiên là được. Mộ Thiện, em còn vấn đề gì chưa rõ?"

"Nhiều lắm ạ, buổi tối cô có rảnh không? Em sẽ đi tìm cô vào giờ tự học?"

"Nhưng hôm nay cô không có tiết buổi

chiều, buổi tối cô không ở trường..."

"Vậy em đến nhà cô nhé! Còn hai tuần nữa là thi giữa kỳ rồi, hôm nay em muốn hiểu rõ vấn đề, cuối tuần em sẽ ở nhà luyện tập thêm."

"Được."

Vừa chập tối, Mộ Thiện đứng ở box điện thoại ngoài cổng trường đợi Trần Bắc Nghiêu, cô đồng thời gọi điện vào số nhà cô giáo dạy Vật lý: "Cô ơi, hôm nay là sinh nhật một người bạn, em xin lỗi cô."

"VẬY Ờ? KHÔNG SAO ĐÂU. NHƯNG THẦY HIỆU PHÓ MỘ NÓI, TỐI NAY MẸ EM SẼ ĐẾN NHÀ CÔ ĐÓN EM."

MỘ THIỆN TỪ TỐN ĐÁP LỜI: "KHÔNG SAO ĐÂU Ạ. EM SẼ GỌI ĐIỆN CHO BỐ MẸ EM."

Thế nhưng MỘ THIỆN KHÔNG GỌI ĐIỆN VỀ NHÀ MÀ CÚP LUÔN ĐIỆN THOẠI.

Sau đó cô nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đang chạy nhanh đến, đôi mắt anh còn ướt hơn cả trời đêm. Hai người dắt tay nhau về nhà Trần Bắc Nghiêu, ông ngoại đã chuẩn bị một bàn thức ăn. MỘ THIỆN ĐẾN ĐÂY CHƠI NHIỀU LẦN, ông ngoại rất quý mến cô. Ông cũng từng cảnh cáo Trần

Bắc Nghiêu, không được làm chuyện không nên làm với bạn gái. Ăn cơm xong, Trần Bắc Nghiêu cùng ông ngoại uống chút rượu. Ông ngoại về phòng ngủ trước, phòng khách chỉ còn lại hai người, đối diện với chiếc bánh ga tô.

"Anh cầu nguyện đi!" Mộ Thiện cầm nến vào bánh.

Trần Bắc Nghiêu thổi một hơi tắt nến, anh nói khẽ: "Con cầu mong tương lai sẽ cưới Mộ Thiện làm vợ".

Mộ Thiện vừa cảm động vừa xót xa: "Anh ngốc thế, nguyện vọng mà nói ra miệng sẽ không linh thiêng nữa."

"Sẽ linh thiêng". Anh vuốt tóc cô: "Chúng ta chẳng phải hứa rồi, sẽ cùng nhau thi đại học ở Bắc Kinh? Sau này không thể thường xuyên gặp gỡ nhưng anh sẽ luôn để mắt đến em. Buổi chào cờ ngày thứ hai, mỗi giờ ra chơi, còn giờ thể dục của lớp em nữa... anh sẽ đợi em."

Nghe giọng nói tràn trề hy vọng của anh, nước mắt chảy dài trên gò má Mộ Thiện. Không phải đâu, trong lòng cô hét lên, bố mẹ em không cho phép chúng ta ở bên nhau. Cả đời này chúng ta không có cách nào. Hơn nữa, anh sắp không nhìn thấy em rồi! Mộ Thiện đột ngột giơ tay

ôm cổ Trần Bắc Nghiêu, tìm đến môi anh hôn điên cuồng. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, khiến đầu óc Trần Bắc Nghiêu nổ tung. Anh cảm nhận được đôi môi mềm mại của cô lướt qua mặt anh, trên môi anh, vương vẩn trên cổ anh. Một luồng khí nóng bao trùm toàn thân Trần Bắc Nghiêu. Anh rất muốn, rất muốn càng gần gũi với cô hơn. Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi vào thư phòng và khóa trái cửa. Ông ngoại giờ này đã ngủ say, không ai làm phiền. Anh đặt cô nằm xuống giường nhỏ trong thư phòng, đè xuống người cô và bắt đầu hôn cuồng nhiệt. Mộ Thiện đón nhận nụ hôn của anh, sự tiếp xúc của anh, động tác vuốt ve của anh. Cô cảm thấy toàn thân không

còn thuộc về mình. Anh cũng nhận thấy, tối nay cô đặc biệt ngoan ngoãn, quyến luyến, bịn rịn. Do còn trẻ nên họ không hiểu, chỉ ôm ấp hôn nhau không đủ giải tỏa cơn khát trong tim, mà khiến họ từ nơi sâu thẳm càng ham muốn mãnh liệt hơn, càng không thể kiềm chế bản thân, càng cần tìm một lối thoát. Áo len của Mộ Thiện đã bị Trần Bắc Nghiêu cởi bỏ, áo con cũng tháo móc. Nửa thân trên mơn mớn của thiếu nữ lộ ra trước mắt Trần Bắc Nghiêu. Anh hôn không chừa một tấc da thịt cô. Sau đó, người anh vô cùng bức bối khó chịu, tay anh từ từ trượt xuống dưới. Khi Trần Bắc Nghiêu thò tay vào khe đùi Mộ Thiện, cả người cô cứng đờ: "Không được..."

"Đề anh sờ một tý, Thiện Thiện."
Thanh âm Trần Bắc Nghiêu trầm khàn
đầy quyến rũ.

"....."

Cách một lớp quần bò và quần lót,
anh chuyên tâm vuốt ve, khiến Mộ Thiện
run rẩy.

"Anh rất muốn ngắm, được không
em?" Anh hỏi: "Đề anh là người đàn ông
đầu tiên ngắm em, em nhé?"

Mộ Thiện muốn cự tuyệt, nhưng cô
không thể lên tiếng từ chối.

Đề anh là người đàn ông đầu tiên
ngắm em?

Khu vườn bí ẩn của thiếu nữ lần đầu tiên phơi bày trước người khác, Trần Bắc Nghiêu như ngừng thở, bàn tay anh ngày càng nóng. Anh không thể làm theo lý trí, anh căn bản không khống chế nổi. Anh nhẹ nhàng vuốt ve nơi non mềm của cô. Dưới bàn tay anh, Mộ Thiện cảm thấy cô lạc vào cõi thần tiên. Mỗi động tác tiếp xúc của anh khiến toàn thân cô mềm nhũn, hình như mọi sợi dây thần kinh đều tập trung vào đầu ngón tay anh.

"Em... có muốn không?" Giọng nói anh khô khốc, khu vườn bí ẩn từ từ chảy

đầy mật ngọt ướm đắm, anh đột nhiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

"Em..." Mộ Thiện định phản kháng, nhưng cô chợt nghĩ, sau này cô sẽ không bao giờ gặp lại anh. Đây là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau.

Lần cuối cùng.

Sự do dự của Mộ Thiện khiến Trần Bắc Nghiêu rất vui mừng. Anh gần như thành kính vuốt ve đám lông mềm mại của cô: "Thiện Thiện, anh yêu em!"

Trần Bắc Nghiêu cười quần dài, bộ

phận đàn ông của chàng thanh niên đã cương cứng từ bao giờ. Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện nhìn thấy, cô nhất thời quên mất bi thương, vừa kinh ngạc vừa tò mò.

"Em cố gắng chịu đựng, anh sẽ làm thật chậm." Anh chạm nhẹ vào cửa động của cô.

Toàn thân Mộ Thiện căng cứng, cô túm tay anh: "Em nghe nói sẽ rất đau?"

"Em sợ đau à?"

"Em không sợ... chỉ cần được ở bên

anh."

Trần Bắc Nghiêu từ từ tiến vào. Mộ Thiện do quá căng thẳng nên cảm thấy đau buốt vô cùng: "Anh ra đi! Ra đi! Kỳ quá, chẳng dễ chịu một chút nào!"

"Đừng! Em đừng động đây!" Trần Bắc Nghiêu giữ chặt hai cánh tay đang vung loạn xạ của Mộ Thiện, cúi xuống hôn cô: "Sẽ qua nhanh thôi!"

Quá trình tương đối ngắn ngủi, nhưng cũng rất khó khăn. Mộ Thiện cảm thấy ít nhất phải qua nửa tiếng đồng hồ, trên thực tế mới khoảng năm phút, anh đã hoàn toàn hòa vào cô.

"Anh bắt đầu nhé." Mặt Trần Bắc Nghiêu đỏ ửng, anh cúi xuống nhìn chỗ hợp nhất của hai người, ánh mắt thăm lại.

Toàn thân Mộ Thiện tê liệt, cô nức nở: "Anh nhanh lên đi, em khó chịu quá."

Một lát sau. Mộ Thiện mím môi.

"Có dễ chịu không em?"

"... Cũng tạm."

Thêm một lúc nữa.

"Kết thúc rồi à?"

"Em đừng động đây."

"Ôi... sao lại..."

"Lúc này mới là màn nóng thân, bây giờ mới chính thức bắt đầu, dễ chịu không em?"

"Ừm..."

"Thích không?"

"Ừm..."

Lúc Trần Bắc Nghiêu đi tắm rửa, Mộ Thiện đã mặc quần áo chỉnh tề. Ngồi nhìn vết máu khô trên ga trải giường, cô cảm thấy hình như cô vừa có một giấc mơ ly kỳ. Cô sợ hãi, nhưng cũng rất nhẹ nhõm, như không còn gì để tiếc nuối. Là cô cam tâm tình nguyện. Anh là người con trai cô yêu nhất trong cuộc đời này, chỉ có anh mới là người xứng đáng được cô trao gửi lần đầu tiên. Khi Trần Bắc Nghiêu ra khỏi nhà tắm, Mộ Thiện chuẩn bị ra về.

"Anh tiến em." Anh ôm eo cô. Sau sự tiếp xúc thân thể vừa rồi, anh cảm thấy cô vô cùng mềm mại, khiến anh yêu thương không lời nào tả xiết.

"Không cần đâu." Mộ Thiện nói nhỏ:
"Em sợ bố mẹ nhìn thấy."

Trần Bắc Nghiêu cất giọng dịu dàng:
"Vậy để anh đưa em đi mua thuốc. Vừa
rồi... anh phóng vào bên trong..."

Mộ Thiện đỏ mặt: "Không cần, vài
ngày trước em mới hết cái đó."

Trần Bắc Nghiêu ngây người vài giây
mới có phản ứng, anh cười: "Em biết
nhiều thật đấy."

"Trong truyện tranh và tiểu thuyết đều

đề cập mà." Mộ Thiện kiễng chân hôn lên má anh: "Tạm biệt, anh Bắc Nghiêu."

Tạm biệt, Tamahome của em, Kaede Rukawa của em, người bạn trai của em, tuổi mười bảy của em. Tạm biệt người đàn ông duy nhất em yêu trong cuộc đời này.

Bầu trời ngày hôm nay xám xịt, mưa lất phất, giống như tâm trạng u ám của Mộ Thiện. Bà Mộ quyết định tạm thời nghỉ dạy, cùng Mộ Thiện đến sống ở nhà cô ruột để chuyên chăm sóc cô. Nhưng Mộ Thiện biết, mẹ cô có ý canh chừng cô thì đúng hơn. Bởi vì ở đây, cô thậm chí không có quyền gọi điện thoại cho

bạn học cũ. Ăn sáng xong, mẹ con Mộ Thiện đi bộ đến trường học. Vừa đi vài bước, Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy buồn nôn, ruột gan cô cuộn lên và cô ợ vài tiếng. Bà Mộ hỏi bằng giọng lo lắng: "Con sao thế? Ăn phải đồ không hợp vệ sinh đúng không?"

Mộ Thiện không trả lời, xông đến góc cây nôn khan dữ dội. Bà Mộ vội vỗ lưng cô, một lúc sau Mộ Thiện mới trả lời: "Dạ dày con hơi đau."

Bà Mộ vừa lo lắng vừa bức tức: "Đau dạ dày? Lại ăn đồ bày bạ phải không? Nếu con ngoan ngoãn vâng lời, chúng ta sao phải bỏ đến sống ở nhà cô con?"

Mộ Thiện im lặng, cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu trong dạ dày, cô tiếp tục đi về phía trước. Bước vào cổng trường, Mộ Thiện mới có cảm giác được giải thoát. Vừa vào lớp học ngồi xuống, một nam sinh cùng bàn xích lại gần: "Mộ Thiện đã ăn sáng chưa? Tớ vừa mua thêm một phần?"

"Không cần đâu, cảm ơn bạn." Mộ Thiện từ chối. Cô vừa ngẩng lên liền bắt gặp mấy bạn nữ nhìn cô chăm chú. Mộ Thiện không để ý đến bọn họ, cúi đầu đọc sách. Mỗi trường học, mỗi lớp học đều có một đặc trưng, nếu học sinh mới chuyển đến là người bình thường sẽ

không bị ai chú ý. Nhưng nếu là một nữ sinh vừa xinh đẹp vừa học giỏi, cô đi đến đâu cũng sẽ là tâm điểm bàn tán của các bạn học. Nếu là trước đây, Mộ Thiện sẽ kết bạn rất nhanh vì tính cô tương đối vui vẻ, hòa nhã, thân thiện. Nhưng sau khi chuyển trường, không hiểu tại sao cô trở nên ít nói, kiệm lời, cả ngày không buồn mở miệng. Vì vậy đến đây một tháng, cô vẫn có một người bạn nào. Hơn nữa, Mộ Thiện xinh xắn được bọn con trai để ý nên cô nghiễm nhiên trở thành kẻ thù của đám nữ sinh: "Kiêu căng quá, tưởng mình là ai chứ?", "Mặt đẹp thì hay lắm sao?"... Mộ Thiện chẳng hề bận tâm. Thế giới của cô đã khô cạn, người cùng tuổi không thể hiểu nổi. Vào tiết thứ ba

của giờ tự học, Mộ Thiện xin phép thầy giáo nghỉ một tiết. Cô nói đến ngày kinh nguyệt, đau bụng cần đi mua đồ. Thầy giáo đỏ mặt lập tức đồng ý. Mộ Thiện ra khỏi cổng trường, đi bộ suốt hai mươi phút, đến cửa hàng thuốc cách xa trường học nhất. Cô vẫn mặc bộ đồng phục nữ sinh, trông lại xinh xắn dễ thương nên ngay lập tức thu hút sự chú ý của người bán hàng. Người bán hàng ngập ngừng đưa thứ Mộ Thiện cần mua cho cô. Cô đếm tiền trong túi, phát hiện còn thiếu hai đồng. Kể từ sau vụ đó, bố mẹ hạn chế cho cô tiền tiêu vặt. Mộ Thiện cầm tập tiền lẻ đứng im lặng, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng. Người bán hàng trẻ tuổi động lòng thương, nói nhỏ với cô: "Được rồi,

em cầm đi."

"Cám ơn chị..." Mộ Thiện cầm đồ, cúi gập người chào cô bán hàng.

Sau đó cô quay người chạy thực mạng. Cả ngày hôm đó, Mộ Thiện liên tục thò tay vào túi quần, bóp thứ vừa mua về, toàn thân cô đổ mồ hôi hột. Dù thế nào, Mộ Thiện cũng không dám thử ở trường học. Tâm trạng cô bồn chồn bất an nên cảm thấy mỗi phút mỗi giây trôi qua rất chậm. Mãi mới đến buổi chiều tan học, bà Mộ như thường lệ đến trường đón cô, hai mẹ con người trước kẻ sau đi bộ về nhà. Bà Mộ vẫn lạnh lùng như cũ, thỉnh thoảng đay nghiến cô một câu, Mộ Thiện

im lặng từ đầu đến cuối. Về đến nhà, cô nói hơi đau bụng, lập tức đi vào nhà vệ sinh khóa trái cửa. Vài phút sau, nhìn hai vạch hồng trên que thử thai, Mộ Thiện cảm thấy cả thế giới sụp đổ. Trước khi chuyển trường, cô và Trần Bắc Nghiêu còn vụng trộm năm, sáu lần. Nhưng lần nào anh cũng dùng bao cao su, ngoại trừ lần đầu tiên... Mộ Thiện tựa vào cửa nhà vệ sinh, sắc mặt trắng bệch. Cô nhếch mép cười, nụ cười ẩn hiện khoái cảm tự làm tự chịu. Ông trời trừng phạt cô, cô phải làm thế nào bây giờ? Mộ Thiện không biết làm thế nào. Hơn nữa ở độ tuổi của cô, có một số việc cô không thể tự mình quyết định. Mộ Thiện vài ngày liên tiếp cứ ăn sáng xong là nôn ọe, mỗi

lúc một dữ dội hơn. Bà Mộ cuối cùng cũng phát giác ra điều bất thường.

"Con mau nói cho mẹ biết, có phải... có phải con và thằng súc sinh đó đã làm chuyện đồi bại?"

Ông Mộ gấp rút ngồi xe đến nhà cô ruột Mộ Thiện ngay trong đêm hôm đó. Vừa nhìn thấy Mộ Thiện, ông liền cho cô một bạt tai, mạnh đến mức khiến cô va đầu vào tường. Mộ Thiện lơ mơ nghĩ, sao có thể gọi là chuyện đồi bại? Anh ấy đâu phải là súc sinh? Là cô cam tâm tình nguyện. Mộ Thiện lập tức bị nhốt vào phòng. Ông Mộ im lặng ngồi ở phòng khách hút thuốc, bà Mộ không ngừng than

khóc với cô ruột Mộ Thiện, kể lể bà nuôi con vất vả thế nào, vậy mà con gái bà phụ lòng mong đợi của tất cả mọi người ở thời điểm then chốt nhất. Mộ Thiện bó gối ngồi dưới đất, nghe tiếng rên rỉ không ngừng của mẹ cô, trong khi cô không rơi một giọt nước mắt. Cô nghĩ, thật ra chẳng cần thi đại học, làm một người phụ nữ bình thường sống cùng Trần Bắc Nghiêu, cô cũng rất mãn nguyện. Nhưng cô biết, cô và anh không có tương lai. Một tuần sau, Mộ Thiện mới được thả ra. Nhưng bố mẹ không cho cô đi học, mà vào một ngày trời vẫn còn chưa sáng, cô cùng bố mẹ ngồi xe buýt đi tới một vùng quê nào đó. Trên suốt chặng đường đi, bố mẹ Mộ Thiện vô

cùng căng thẳng, không ngừng ngó trước ngó sau, xem có ai nhận ra họ không. Mộ Thiện bỗng cảm thấy, trong mắt người cha uy nghiêm và người mẹ nhân từ của cô, sự tồn tại của cô rất buồn cười. Bọn họ quá kỳ vọng vào cô, quá "mong con hóa rồng", quá coi trọng thể diện. Nơi này là một huyện khác, còn là vùng thôn quê, làm gì có ai quen biết gia đình cô. Kể từ khi biết mình có thai, Mộ Thiện luôn im lặng và lạnh lùng. Ngay cả lúc đứng trước trạm y tế nhỏ, cô vẫn không tỏ thái độ bất thường. Cho đến lúc cô nằm trên bàn mổ. Giường rất cứng, rất lạnh. Nhìn lên trần nhà trạm y tế một màu trắng xóa, Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy xung quanh là khu rừng nguyên thủy mênh

mông, còn cô là một xác chết, không có sinh khí, không có niềm hy vọng. Trong lòng cô bỗng đau đớn vô cùng. Khi mở mắt nhìn thấy cái kim sắt thô ráp tiến sát thân thể, một nỗi sợ hãi chưa từng có bao trùm cả người cô.

"Con không muốn... con không làm đâu..." Mộ Thiện lắm bầm. Nhưng bác sỹ đời nào dừng lại, thậm chí còn đút ống xi-lanh sâu hơn.

Mộ Thiện đau đến mức toàn thân tê liệt, cô hét lớn: "Con không làm nữa! Con sẽ sinh con! Con sẽ sinh em bé của con!"

Sắc mặt bà Mộ lập tức thay đổi: "Con nói gì vậy? Con đang nói gì hả? Con không cần tương lai, không cần bố mẹ nữa hay sao?"

"Không! Không! Con cần Trần Bắc Nghiêu! Con cần Trần Bắc Nghiêu!" Vừa thốt ra tên của anh, Mộ Thiện chợt thấy một niềm hy vọng mờ mịt. Cô lập tức ngồi dậy, làm bà Mộ và hai cô y tá trở tay không kịp.

Mộ Thiện nhảy khỏi giường, cô mất đà ngã xuống đất, lộn vài vòng, vừa bắn vừa thảm hại. Bác sỹ tức giận gất lên: "Giữ chặt người con bé cho tôi."

Mộ Thiện bị hai cô y tá bắt về giường, cùng bà Mộ đè người, không cho cô động đậy.

"Con còn không câm miệng! Đừng làm mất mặt bố mẹ!" Tiếng ông Mộ từ phòng ngoài vọng vào: "Con cứ mở mắt chờ xem, bố sẽ cho thằng khốn nạn đó một trận."

Mộ Thiện sững sờ. Nhân cơ hội cô không phản kháng, bác sỹ thọc ống xi-lanh vào thân dưới Mộ Thiện, làm cô đau đến mức cuộn người. Cô cảm thấy ống hút đó, giống một con quái vật, đang từ từ nuốt trọn sinh mạng mình.

Từ lúc chuyển trường, Mộ Thiện không rơi một giọt nước mắt. Kể cả lúc âm thầm ra đi mà không một lời từ biệt Trần Bắc Nghiêu, cô cũng không khóc. Bố mẹ ngày ngày đay nghiên, cô cũng không khóc. Ở môi trường xa lạ, xung quanh toàn tin đồn và phỏng đoán trong khi bên cạnh không một người có thể tâm tình, cô cũng không khóc. Thế nhưng bây giờ, Mộ Thiện nằm ở đây, bị một người phụ nữ xa lạ lạnh lùng xóa bỏ nguồn gốc của tội nghiêt, cô đột nhiên khóc nức nở, đến mức thở không ra hơi.

"Mẹ! Con cầu xin mẹ, xin mẹ hãy bảo họ dừng lại! Con không làm nữa, con đau quá, đau quá..."

Nữ bác sỹ tỏ ra bức mình, gắt lên: "Giữ chặt người con bé! Lát nữa tôi còn bệnh nhân khác."

Mộ Thiện bị giữ chặt chân tay, đôi mắt cô trợn trừng, bụng đau không chịu nổi. Cô cảm thấy cô giống một con cá giãy chết trong lưới của người đánh cá.

"Không! Dừng lại! Con đau quá! Con đau quá! Anh Bắc Nghiêu... Anh Bắc Nghiêu... Em đau quá..." Mộ Thiện kêu gào thảm thiết.

Nhưng không một ai bận tâm đến nỗi

đau của cô, bà Mộ đang bận khóc, ông Mộ đang bận cầu nhàu, còn nữ bác sỹ nhếch miệng cười nhạt, tay vẫn không ngừng chuyển động.

Vào thời khắc đau đến mức toàn thân tê liệt, Mộ Thiện đột nhiên im bật. Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cô, nhưng cô đã nhắm nghiền hai mắt. Bởi vì Mộ Thiện nghe thấy. Cô rõ ràng nghe thấy một thanh âm khản đặc mà ngân vang, thanh âm như một ngón sóng dâng cao, có thể dờn núi lấp biển, không người nào có thể ngăn cản, không ai có thể miệt thị. Thanh âm đó xuyên qua thân thể gầy guộc của cô, vượt qua tường nhà, thanh âm đó giống con chim bồ câu rải cánh trên bầu

trời, bay đi rất xa. Thanh âm đó truyền đến quê nhà của cô, truyền đến ngôi nhà gỗ nhỏ trên sườn đồi, đến tai chàng thanh niên tuấn tú hay mặc áo sơ mi trắng. Thanh âm đó là tình yêu chứa đầy trong trái tim mười bảy tuổi của cô, là tiếng kêu khóc cuối cùng của cô ở tuổi thanh xuân. Anh Bắc Nghiêu, anh Bắc Nghiêu! Em đau quá, em đau quá.

Anh Bắc Nghiêu, em ở đây sống không bằng chết, em đang rơi xuống địa ngục. Còn anh ở đâu? Anh đang ở đâu?

Tám năm sau.

Chiếc xe BMW 760 màu đen lặng lẽ chuyển bánh dưới hàng cây, Trần Bắc Nghiêu mặc com-lê chỉnh tề ngồi ở hàng ghế sau. Anh cúi đầu lật giở quyển sách trên tay. Châu Á Trạch ngồi ở vị trí tài xế đang bật một đĩa nhạc. Liếc qua gương chiếu hậu thấy bộ dạng tập trung của Trần Bắc Nghiêu, anh ta không nhịn được cười cười: "Không ngờ anh thích tác giả truyện tranh người Nhật Bản này. Nghe nói có buổi ký tặng cuốn tự truyện của chị ta là anh bay sang Hồng Kông ngay."

Trần Bắc Nghiêu gấp quyển sách, mỉm cười: "Chú cho rằng tôi thích xem

truyện tranh thiếu nữ sao?"

Châu Á Trạch không hiểu ý, anh ta đang định mở miệng hỏi, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Sau khi cúp điện thoại, Châu Á Trạch cười ngoác miệng: "Từ Viễn Đạt là đồ ăn hại, nhưng cô hấn là Đại biểu Hội đồng Nhân dân tỉnh. Đợt trước chúng ta thầu được miếng đất ngon cũng là nhờ mối quan hệ của hấn, lần này chúng ta không thể không giúp hấn."

Trần Bắc Nghiêu lạnh lùng nói: "Tùy chú."

Xe ô tô dừng ở ngoài cổng nhà máy, Châu Á Trạch dẫn vệ sĩ đi giải quyết vụ

lộn xộn. Trần Bắc Nghiêu châm một điều thuốc, nhắm mắt trầm tư. Trong xe đang mở album mới nhất của Lương Tịnh Như, giọng hát trong trẻo đầy từ tính của nữ ca sỹ vang lên bên tai Trần Bắc Nghiêu. Nhưng lời ca quá ai oán, Trần Bắc Nghiêu nghe vài câu là không có hứng thú. Châu Á Trạch giải quyết công việc, từ trước đến nay anh đều yên tâm, lần này cũng không ngoại lệ. Trần Bắc Nghiêu quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Bên ngoài cửa kính màu xanh thẫm, mọi chuyện xảy ra trong nhà máy như ở một thế giới khác. Sau đó, anh đột ngột nhìn thấy cô đứng giữa đám công nhân nhón nháo. Cô mặc bộ váy công sở màu đen bó sát người, gương mặt trang điểm tinh

tế, tâm hồn xa cách. Trông cô giống như bất kỳ cô gái văn phòng khác ở thành phố này, nhưng lại có một vẻ cao ngạo khó gần. Trần Bắc Nghiêu im lặng. Anh ngắm cô hồi lâu. Mãi đến khi Châu Á Trạch lên xe, kinh ngạc vỗ vai anh, anh mới phát hiện khóe mắt mình ươn ướt. Trần Bắc Nghiêu cầm tay nắm cửa xe, nhưng cuối cùng anh bất động, chỉ nhìn cô từ xa mà không xuống xe. Bên tai là giọng ca bi thương của nữ ca sỹ, lặp đi lặp lại câu hát.

"Nhớ nhung là nỗi đau biết thở, trốn ở mọi ngõ ngách trong thân thể và linh hồn tôi.

Bài ca em thích cũng biết đau, đọc thư em cũng đau, đến lặng im cũng đau..."

Em yêu, em yêu.

Thiện Thiện yêu dấu của tôi.

Trên đời này có người yêu nông cạn, có người yêu sâu đậm, có người yêu chóng vánh, có người yêu suốt đời, có người yêu dung mạo đẹp đẽ như hoa, có người yêu tâm hồn tự do và sự thánh thiện, còn người phụ nữ duy nhất tôi yêu trong cuộc đời này, hóa ra là em đang ở đây. Trong ảo giác chớp chờn của tôi, trong trái tim lạnh lẽo, trong những giọt nước mắt lâu nay không xuất hiện của tôi.

Em như một thiên thần, cuối cùng cũng bay đến thế giới tàn khốc không tình người của tôi.



Để download thêm các ebook

truyện ngôn tình khác, hãy truy
cập: <http://www.dtv-ebook.com>